
KATHERINE THERESA QUINN
A MISTAKE WORTH BUYING

A MISTAKE WORTH BUYING

KATHERINE THERESA QUINN

Chyba, která stála za všechny prachy

VAROVÁNÍ

Tato kniha obsahuje:

Sexuální nátlak a situace bez souhlasu
Manipulaci a psychický nátlak
Zajetí a otroctví
Krev a násilí
Stalking
Narušení soukromí
Vraždy a smrt
Posedlost a toxické vztahy
Vulgarismy

Upozornění: Některé z těchto témat jsou v knize popsána explicitně a mohou být pro některé čtenáře znepokojivá.

Míra explicitního obsahu: Střední

Dneska měl být poklidný den. Ale poklidný den nemůže existovat, pokud si o něm už předem řeknu, že bude poklidný. Ale jiná útěcha mě ráno při vstávání do práce prostě nenapadla.

Ještě hodina, pomyslela jsem si, zatímco jsem vstala od stolu s počítačem a šla vyzvednout dalšího chlupatého pacienta.

Vykoukla jsem ze dveří a usmála se na buclatého králíka, který seděl své paničce na klíně a žvýkal vesele stéblo sena. „Tak pojďte. Štístko, že?" ujistila jsem se, paní přikývla, popadla žvýkajícího králíka a mířila si to za mnou do ordinace.

„Dobrý den, paní doktorko. To máme ale dneska počasí, že? Už aby alespoň trochu zapršelo," prohlásila, zatímco položila Štístka na vyšetřovací stůl.

Já si zatím nandávala rukavice a vrtěla jsem hlavou. „Jen to ne, miluju psy, ale nesnáším, jak jsou cítit, když jsou mokří. Občas z toho i zvracím," přiznala jsem a přitáhla si králíka k sobě. Ona na to ani nereagovala.

„Ahojky, tak copak tě trápí tentokrát? Posledně to byly dlouhý drápky," začala jsem a šimrala jsem ho oběma rukama pod ušima. Byl trochu ztuhlý a dělal, že tam ani není, ale moje drbání ho přesvědčilo, že je se mnou v bezpečí.

Jeho panička se usmála. „Přijde mi, že má zevnitř na uchu nějakou vyrážku. Už si to ani neškrábe, ale bojím se, aby se to zase nevrátilo," řekla.

Já přikývla, jako, že tomu rozumím a hned jsem se podívala králíkovi na uši. Byl to beránek, měl je hezky dolů. Jedno bylo v pořádku, ale na levém měl červený flek. A soudě podle toho, jak sebou škubnul, když jsem se toho dotkla, tak ho to svědilo.

„Jak dlouho to tam má?" zeptala jsem se a podívala se na jeho paničku

„Asi týden. Nejdřív tam měl jenom takové malé lysé místečko. Škrábe si to jen občas," objasnila.

Naklonila jsem mu ucho ke světlu a prohlédla si zarudlé ložisko. Kůže byla šupinatá a na několika místech už chyběla srst. „Máte doma ještě nějaká zvířata?" pokračovala jsem.

„Dvě morčata," odpověděla.

„A děti?" zeptala jsem se a zatím jsem dál prohlížela okraj postiženého místa.

„Dvě," řekla.

„Výborně," pousmála jsem se. Žena na mě chvíli nechápavě koukala a pak jí úsměv pomalu zmizel z obličeje.

„Proč výborně?" zeptala se a trochu se naklonila ke mně, jako by se snažila zjistit, jestli jsem právě řekla něco, co neměla slyšet.

„Protože teď už máme dost lidí a zvířat, kterým budeme vysvětlovat, že si nemají sahat na uši a obličej," vysvětlila jsem a znovu si prohlédla postižené místo. „Vypadá

to na dermatofytózu…Plíseň," upřesnila jsem, když jsem si všimla, jak se na mě nechápavě dívá.

„Plíseň?" zopakovala celkem překvapeně.

„Ano, pravděpodobně. Ale nechci to určovat jen podle vzhledu. Vezmu vzorek," oznámila jsem jí a natáhla se pro vatový tampon, který jsem si připravila vedle vyšetřovací lampy.

„A bude ho to bolet?" zeptala se a podívala se na Štístka, který mezitím začal nervózně pohybovat nosem.

„Trochu nepříjemné to být může, ale nic hrozného," odpověděla jsem, položila jsem mu ruku na hřbet a druhou jsem opatrně uchopila jeho ucho. „Tak pojď, chlape, ještě chvilku vydrž," šeptala jsem mu.

Štístko sebou okamžitě cuknul a pokusil se mi ucho vytrhnout z ruky. „No tak," napomenula jsem ho a přidržela si ho o něco pevněji. „Vždyť jsem ti ještě ani nic neudělala," zmínila jsem s úsměvem, ale on na to měl jiný názor. A jeho panička taky, pozorovala mě jako bych si dovolovala na jejího mazlíka příliš.

„On je vždycky takový," komentovala rozpačitě. Zdálo se mi, že má pocit, že ho to musí bolet, ale kromě štětečku jsem se ho nijak nedotkla.

„To jsem si všimla," opáčila jsem suše. Krátce jsem se na ní podívala a pak se znovu věnovala uchu. Opatrně jsem přejela tamponem po okraji postiženého místa a vzorek odložila stranou. „Hotovo."

Štístko okamžitě sklopil ucho a tvářil se, jako by právě přežil nejhorší chvíli svého života.

„Tak. Přežil jsi," prohlásila jeho panička a pohladila ho po hlavě. „A co teď?" zeptala se.

„Pošlu vzorek na vyšetření. Pokud se potvrdí plíseň, dostane léčbu a budeme muset řešit i prostředí, ve kterém žije," objasnila jsem, sundala jsem si rukavice a vyhodila je do koše. „A protože máte doma další zvířata, doporučuju je zatím sledovat. Pokud se objeví podobná ložiska, přivezte je taky," dodala jsem.

„A my?" pokračovala.

„Vy si zatím nemusíte nic mazat. Není co. Ale kdyby bylo, skočte si k doktorovi a řekněte mu, že to máte od králíka, dá vám na to mastičku. A zatím si po manipulaci s králíkem pořádně myjte ruce a nedovolte dětem, aby si s ním teď hrály v posteli nebo se k němu přibližovaly obličeji," dodala jsem.

„To dělají," řekla.

„Samozřejmě, že dělají," usmála jsem se na ní a podívala se na Štístka, který se mezitím natáhl přes stůl a snažil se dostat k papírovému kapesníku. „A přesně proto máme problém, viď?" zašeptala jsem.

Panička ho vzala do náruče a začala mu upravovat srst kolem uší. „Takže máme čekat na výsledky?" zeptala se.

„Ano. Zavoláme vám, jakmile je budeme mít." Sáhla jsem po jeho kartě a začala si zapisovat poznámky. „A kdyby se mu ucho zhoršilo, začal si ho hodně škrábat nebo se ložisko rozšířilo, zavolejte," řekla jsem.

Přikývla a opatrně si Štístka přitiskla k sobě. „Tak pojď, ty náš nemocný chudáčku," šeptala.

Králík se na mě podíval. „Papa, kamaráde. Snad se uvidíme nejdřív až na očkování," zmínila jsem a pak se za nimi zavřely dveře.

Normálně nemívám tak lehké případy. Bohužel. Většinou za mnou jezdí lidi, co potřebují svá zvířata operovat, nebo jsou na uspání a oni mě prosí, jestli s jejich miláčkem neudělám zázrak, protože se doslechli, že mi pacienti neumírají. A to je pravda, každé zvíře, které ke mně kdo přinesl jsem zachránila.

Není to ovšem tím, že bych byla tak vynikající veterinářka, což mě mrzí, protože jsem celkem dřela, abych byla, ale koloběh života je prostě koloběh života a smrt převést nedokážu. Ale umím léčit. Myslím magicky.

Tu schopnost mám odjakživa. Vlastně ani nevím, kdy přesně jsem si jí poprvé všimla. Snažila jsem se jí rozvíjet, zkoušela jsem přijít na to, jak funguje, a hlavně jak jí ovládat. Nikdy jsem ale nepřišla na nic užitečnějšího než na to, že když někdo trpí, moje tělo se rozhodne zasáhnout dřív než moje hlava.

Chtěla jsem studovat klasickou medicínu. Nakonec jsem skončila u veterinární. Částečně kvůli svému původu. A částečně kvůli drobnému problému, který by mohl být při práci s lidmi poněkud nepraktický.

Mám totiž neutuchající touhu ochutnat lidskou krev. Ne pořád. A ne takovou, že bych po ulici běhala za lidmi s otevřenou pusou. Ale když jí ucítím čerstvou, moje tělo má na celou situaci poněkud jiný názor než já.

Rudnou mi oči. Vyrostou mi špičáky. A občas se musím hodně soustředit, abych si nepřipadala jako někdo, koho by rozhodně neměli pouštět mezi pacienty bez dozoru.

Se zvířaty mám naštěstí něco společného i jinak. Třeba chlupatý ocas. Dlouhý. Hodně dlouhý. A rozhodně ne lidský. Ten před ostatními samozřejmě schovávám. Stejně jako gazelí rohy, které by mojí pracovní uniformě dodávaly trochu nepatřičný charakter.

Občas si ale ze svého ocasu dělám legraci před Asmodeem, mým černým kocourem. A říkám mu: „Kdo je tady puma a kdo jenom kočka domácí, co?"

Samozřejmě žádná puma nejsem, jen můj ocas vypadá jako kdybych si ho přišila z pumy. Jsem démon. Démon v lidské podobě, který o svém původu skoro nic neví, protože na Zemi žije od svých tří let a vyrůstal s cizí lidskou tetou.

Umím jen to, co ve mně nejde potlačit. A to je, že mi zrudnou oči a vyraší špičáky kdykoli cítím čerstvou lidskou krev. Taky když je mi líto, že někdo trpí bolestí, nebo

umírá, začnu ho léčit, aniž bych věděla, jak to vlastně dělám. A dokážu svůj ocas a gazelí rohy skrýt přeludem.

To jediné jsem se naučila, abych tady mohla zůstat v klidu a míru. A protože pokud jsem chtěla na Zemi normálně žít, bylo poněkud důležité, aby si nikdo nevšiml, že nejsem člověk.

Odcházela jsem domů po posledním psovi kolem osmé. Dneska jsem měla trochu delší službu, ale až na kocoura na mě doma nikdo nikdy nečekal. Práce byla pro mě důležitá a bavila mě. Většinou.

Měla jsem i párek kamarádů Simona a Noru, ale ti taky neměli pořád čas na to, abychom se scházeli a jen tak se váleli na gauči, popíjeli drinky a koukali na pitomé televizní programy.

No a chlapa jsem taky neměla. Ne, že bych na ně nebyla, ale vztah s lidským mužem pro mě byl komplikovaný. Dříve, nebo později by viděl, že mám ocas, nebo by si všiml, že je na mě něco divného a tohle jsem zrovna nikomu vysvětlovat nechtěla. Protože čím míň lidí to o mě ví, tím líp pro mě. A to myslím vážně. Kdyby se to doslechl někdo, kdo by toho chtěl využít, byl by ze mě vědecký experiment a pak možná exponát. Vysušený.

Zatřásla jsem hlavou, abych setřásla tu hnusnou představu sebe, jak někde ležím a řežou do mě. A možná tak trochu mi lidský muži moc nestačí. S démonem bych se nemusela bát ukázat svoje já i když to je celkem drsná ženská, co má ráda krev. Ne, že bych svého démona sekala na kusy, ale rozhodně bych chtěla vědět, jak jeho krev chutná a taky bych se od něj leccos naučila. Třeba to, co jsem zač a odkud vlastně pocházím.

Několikrát už jsem přemýšlela nad tím, jestli tady na tom světě jsem jenom já, nebo jsou tu i další démoni a jak bych je mohla najít, poznat a seznámit se. Bohužel žádná tajná seznamka pro démony tu neexistovala. Nebo jo, ale hraju člověka tak přesvědčivě, že si mě žádný démon ještě nenašel.

Když jsem dorazila domů, hodila jsem svou koženou bundu na lavici u botníku a klíče pověsila na věšák. A než jsem si sundala boty došlo mi, že jsem to jaksi prohodila.

Zavrtěla jsem nad sebou hlavou a už jsem sahala na kliku u dalších dveří, za kterými se protahoval Asmodeus. „Ňo nazdájek, ňo ahoj. Jak šeš tu měl? Ty můj kočourku. Ty můj klučíku," šišlala jsem mu do huňatého černého kožichu, zatímco jsem ho pusinkovala a mazlila a on vrněl a vrněl.

Jo a to je další věc, proč potřebuju démona. Mají vztah ke kočkám. Lidi občas taky, ale démoni vždycky. Kočky pro nás byly posvátný. Měli jsme stejný typ duší. *Teda pokud démoni mají duše? Snad jo.* Ale co jsem si tak o démonech četla, byli bez duší. To jsem si zas nasadila brouka do hlavy…

První, co jsem udělala bylo, že jsem mu dosypala granule, vymačkala kapsičku a otevřela ledničku, abych do ní mohla čumět. Zapomněla jsem si objednat nákup a teď nemám z čeho vařit, super.

O dvacet minut později jsem už seděla u televize a živila se skořicovými cereáliemi s mlékem. Tedy spíš drobky, které tam zbyly. Alespoň, že Asmodeus už byl najedený a spokojeně se válel v huňatém koberci před pohovkou.

A zatímco já si poklidně spinkala, o několik set kilometrů dál, někdo právě dělal všechno pro to, aby zůstal naživu. Tři démoni a jedna démonka. Utíkali, co jim nohy stačily v lidských podobách někomu, kdo na ně měl namířenou nabitou zbraň. Těžko říct, jestli ten dotyčný věděl, na koho, že to míří.

„Rozdělíme se, Zyra půjde se mnou. Vexi, Kane, vemte to zadem. Setřeseme je a sejdeme se pak na našem místě," prohlásil jeden z nich, kterému říkali Stealer. Potom chytl Zyru za ruku a táhnul jí opačným směrem.

Tahle taktika zafungovala alespoň pro ně dva, protože chlápci, co je naháněli se zbraněmi v rukách se zaměřili jen na ty, které viděli utíkat předtím jiným směrem. Jenže to nestačilo, zpoza rohu na ně vybafli další dva ozbrojení.

Démoni se nebáli lidských zbraní, protože je nemohly doopravdy zabít, ale z nějakého důvodu těch, co měli tihle týpci se báli. Během chvilky s rukama vzhůru už před nimi Kane couval a hned na to ho taky sebrali. Hodili po něm nějakou síť, která ho úplně vypnula a pak ho odnesli do dodávky.

Vex to celé viděl, ale nemohl s tím nic dělat. Nemohl kamarádovi pomoct, a tak jen vyčkával na příležitost k útěku. Přece jen by pak byl užitečnější, kdyby ho mohl vystopovat a vysvobodit.

A jak tak čekal a rozhlížel se všude možně jen ne za sebe, když vykročil, vystartoval po něm další z těch ozbrojených mužů a skoro ho chytil. Vex se dal ale na útěk. Běžel co mohl, ignoroval bolest na plicích, i své srdce, které se zdálo, že mu exploduje, protože myslel jen na to, jak tohle musí zvládnout, aby mohl potom kamaráda osvobodit. Už je všechny stihli něčím oslabit, tak boj i útěk byl nespravedlivě náročný.

Ale osud mu nepřál a on zakopl o vyčnělý kámen, a tak k němu ten ozbrojený chlápek stačil dorazit a chytl ho. Vex se bránil, zmítal sebou a kopal ho. Dokonce vytasil svoje ostré tesáky a chystal se ho kousnout, ale kolega toho ozbrojeného muže, který se akorát vynořil zpoza rohu ho postřelil.

Vexovi ztuhnul jeho zabijácký výraz a z koutku úst se mu spustila krev. Jeho oči se zalily slzami a pak vydechnul naposledy. „Seš normální? Já bych si poradil, ale řeklo se, že je v žádným případě nesmíme moc zranit, natož zabít. Carl bude zuřit!" prskal ten, kterého Vex málem pokousal, odstrčil mrtvého démona od sebe a zoufale si ho prohlédnul.

„Je tuhej," zašeptal a povzdychl si. Potom se podíval na toho, co střílel. „Kde jsou ti dva? Tu succubu chce Carl nejvíc. A toho velkýho," zmínil.

Jeho kolega přikývl a sahal po vysílačce. „Jak jste na tom s těma dvěma? Jednoho jsme chytili, ale o jednoho jsme přišli," řekl.

Stealer zakryl Zyře dlaní pusu, aby nedýchala tak nahlas, protože kolem nich kroužili další dva s vysílačkami. A ona, když se doslechla, že jednoho z jejích přátel zabili, začala panikařit.

Zyra se mu pod rukou začala třást a Stealer jí musel pevněji přitisknout ke zdi, aby sebou nezačala zmítat. V očích měla paniku a on moc dobře věděl proč. Taky slyšel, co řekli do vysílačky. Někdo z těch zbývajících dvou démonů byl mrtvý a on ani sakra nevěděl kdo.

„Nesmíš vydat ani hlásku," zašeptal těsně u jejího ucha a opatrně sundal dlaň z jejích úst. „A musíme se rozdělit. Já půjdu doleva a pokusím se je rozptýlit, ty půjdeš směrem ke kinu," řekl.

„Nemůžeme ho tam nechat," zašeptala.

„Je mrtvý," oznámil jí.

„Já vím," řekla.

„Takže mu už nepomůžeme," objasnil. Zyra se na něj podívala se slzami v očích a na okamžik to vypadalo, že mu jednu vrazí. Stealer jí to ani neměl za zlé.

„Musíme pryč," zašeptal a vykoukl zpoza rohu. Ulice byla prázdná. Až moc prázdná. „Teď!" syknul, chytil Zyru za ruku a oba vyrazili.

Sotva ale doběhli na konec uličky, zpoza zaparkovaného auta vystoupil ozbrojený muž a namířil na ně zbraň. „Stůjte!" zařval.

Stealer se zarazil, ale jen na vteřinu. Pak se postavil před Zyru a vystrčil na ně svoje drápy. „Běž," sykl a odstrčil jí lehce za sebe. V očích měl napětí, které se snažil zakrýt, ale oba moc dobře věděli, že už nemají moc času.

Zyra jen zavrtěla hlavou a pevně sevřela jeho ruku. „Ne," řekla zoufale. Byl jediný, kdo jí zbyl. A momentálně měla hlavu plnou toho, že by měli skončit spolu něž každý zvlášť někde mrtvý.

„Zyro, běž!" zopakoval tentokrát ostřeji a prudce se otočil právě ve chvíli, kdy se ozvala rána.

Muž na ně vystřelil a Stealer sebou instinktivně trhl. Kulka ho minula jen o několik centimetrů a zarazila se do zdi za ním. Nečekal, až vystřelí znovu. Vrhl se proti němu a srazil ho k zemi dřív, než stačil zbraň znovu namířit. Chytil ho za zápěstí a přitlačil mu ruku k zemi takovou silou, až mu zbraň vypadla z ruky a s kovovým cinknutím dopadla na asfalt.

„Běž!" zařval znovu, tentokrát už aniž by se na Zyru podíval. Zyra se konečně rozběhla. Sotva však doběhla na konec uličky, vyřítil se proti ní další ozbrojený muž. Prudce zabrzdila a couvla, ale on už po ní natahoval ruce. Instinktivně se zapřela

nohama o zem a odstrčila ho od sebe. Síla, kterou do toho vložila, byla mnohem větší, než čekala. Muž odletěl několik metrů dozadu a tvrdě narazil zády do kapoty zaparkovaného auta.

„Do prdele!“ vyrazil ze sebe a s bolestivým syknutím se chytil za záda. Zyra toho chtěla využít a rozběhla se dál, jenže sotva udělala několik kroků, někdo jí chytil zezadu kolem pasu.

Prudce sebou škubla a začala se mu snažit vykroutit, ale muž jí držel pevně. Zyra se ohnala loktem a kopla do něj, a nakonec se jí mezi rty prodraly ostré tesáky. Oči jí v tu chvíli zrudly a bez přemýšlení se zakousla muži do ruky.

„Do hajzlu!“ zařval bolestně a okamžitě jí pustil. Zyra se otočila, připravená po něm znovu vystartovat, jenže tentokrát už nestihla nic udělat. Ze strany na ní někdo hodil podivnou síť, která se kolem ní během okamžiku stáhla. Jakmile se jí dotkla, projela jí tělem zvláštní slabost. Kolena se jí podlomila a dopadla na zem, zatímco se snažila síť ze sebe strhnout. Nešlo to. Čím víc sebou zmítala, tím pevněji se kolem ní utahovala.

„Co to kurva je?!“ vydechla a pokusila se zvednout, ale ruce se jí třásly a svaly jí přestávaly poslouchat.

Stealer mezitím stále zápasil s mužem, kterého před chvílí srazil na zem. Přitlačil mu předloktí ke krku a už se chystal mu zasadit poslední ránu, když zaslechl Zyřin hlas. Okamžitě otočil hlavu. „Zyro!“

Stačila jediná vteřina nepozornosti. Muž pod ním toho využil, prudce ho odstrčil a udeřil ho pažbou zbraně přímo do břicha. Stealer se předklonil a vyrazil ze sebe bolestivé zavrčení. Než se stačil narovnat, přiletěla další rána, tentokrát do zad. Zavrávoral a spadl na jedno koleno.

„Chyťte ho!“ zařval někdo z druhé strany ulice. Stealer se zapřel rukou o zem a zvedl hlavu. V očích se mu znovu objevil ten známý dravý výraz. Přestože ho tělo začínalo zrazovat, odmítal se vzdát. Prudce se odrazil a vrhl se po muži před sebou, jenže další z těch ozbrojených už stál připravený opodál.

Síť ho zasáhla přímo do hrudi. Stealer ucítil stejnou ochromující slabost jako Zyra. Prsty se mu okamžitě sevřely v pěst, ale síla z nich během několika vteřin zmizela. Dopadl na zem a snažil se zvednout, jenže tělo ho neposlouchalo.

„Stealere!“ vykřikla Zyra a začala se znovu zmítat v síti. Najednou byla ale ve své démonské podobě. Síť totiž oslabovala jejich magii, a to i magii přeludu, kterou se na sobě mezi lidmi snažili udržet.

„Máme oba,“ ozval se jeden z mužů a sklonil se ke Stealerovi, aby se ujistil, že je stále při vědomí.

Zyra se na něj dívala přes síť a v očích měla slzy. „Nechte ho být!“ ječela zoufale. Vypadala sice hrozivě, že by se jí ti týpci báli, ale když byla v síti, byla zajištěná a oni v bezpečí.

Stealer se pokusil zvednout hlavu, ale sotva jí udržel. Přesto se na ní podíval a pokusil se jí naznačit, aby byla zticha. „Zyro," dostal ze sebe tiše. Jeden z mužů mezitím vytáhl vysílačku a přiložil si jí k ústům.

„Carle, máme je oba. Succuba je živá a ten druhý taky," oznámil mu.

„Máte je všechny čtyři?" zeptal se. Všichni ti zlouni si vyměnili pohledy.

„Jednoho jsme ztratili. Vezeme ho ale taky," řekl.

Zyra sevřela ruce v pěst a naposledy se pokusila pohnout. Síť jí ale nepustila a její tělo už bylo příliš slabé na další odpor. Pomalu zvedla oči ke Stealerovi a v jeho výrazu uviděla něco, co jí řeklo všechno, co potřebovala vědět. Tentokrát už nešlo utéct.

„Jak to do hajzlu myslíš, že jste jednoho ztratili?" vztekal se Carl na druhé straně.

„Byla to nehoda, šéfe. Byl moc silný a málem nás zabil. Měl tesáky a…" pokračoval, ale Carl mu skočil do řeči.

„Proč jste ho nestřelili třeba do nohy? Bylo nutný ho hned zabíjet? To si ze mě děláte prdel. A koho jste jako sejmuli?" vyzvídal.

„Toho malýho bruneťáka," opáčil zloun.

„Hlavně, že je succuba a ten velkej v cajku. Ať se jim nic nestane, nebo si mě nepřejte!!" dodal a ztratil se v šumu vysílačky.

⛧⛧⛧

Úspěšně jsem přežila pár dalších týdnů, kdy moje dvaceti osmi leté démonské kosti vydržely stát skoro jedenáct hodin denně u vyšetřovacího stolu a zachraňovat ty nevinné dušičky… *Jo, ano, tohle by se mělo říkat o démonech. Zachraňujeme životy, milujeme zvířátka, vyděláváme sami na sebe, studujeme a… papáme lidi. Ok, je to pryč.*

Vzpomněla jsem si na to, jak děsivě vypadám, když mám chuť na lidskou krev, kterou jsem mimochodem vážně nikdy ještě neochutnala. Vampýří špičáky napůl vyčuhující z úzkých lidských rtů, relativně dlouhý a špičatý jazyk, oči rudý jako krev a dlouhý, chlupatý ocas, co mi občas slouží jako další ruka. *No až na to poslední, to je spíš vtipný.*

„Stell? Kde ses zasekla? Víš vůbec co jsem ti říkala?" zeptala se mě Nora a máchala mi rukou před obličejem.

„Oh, promiň. Měla jsem fakt náročný týden a nějak usínám i když mám otevřený oči a zrovna něco dělám. Cos říkala?" zeptala jsem se.

Ona si jen povzdychla a protočila lehce panenkami. „Říkala jsem, že bude mít Simon narozeniny a že nevím, jestli mu mám zase koupit nějakou další debilní knížku, i když jí má rád, nebo radši naplánovat nějakej vodvaz," zeptala se.

„Tak za prvý, nenadávej na knížky, nejsou debilní," pronesla jsem, zatímco jsem se natáhla k misce s brambůrkami, dvě si dala do pusy a ještě, než jsem je spolkla, jsem pokračovala. „A za druhý, dej mu knížku, když jí chce a já naplánuju vodvaz," navrhla jsem.

„Jasně, aby si myslel, že ta cool seš tu zase ty. Hele, mě už to vážně štve. Nejradši bych si s tebou vyměnila tělo, i když se mi bez urážky víc líbí to moje," prohlásila.

Nora byla praštěná a přímočará, ale i tak jsem jí měla ráda. Naučila jsem se totiž nebrat si nic z toho co řekne osobně. Ale jsem si jistá, že by jí z mého těla kleplo, kdyby o něm zjistila to, co neví.

Zavrtěla jsem nad ní hlavou a lokla si trochu vína ze skleničky, kterou jsem měla u sebe. „Myslím, že už ho to dávno přešlo, vždyť jsou to dva roky zpátky, kdy se opil a vyžvanil mi to. Tak jděte někam spolu sami a bavte se. Nemusím jít přece taky," navrhla jsem, ale nesouhlasila.

„Vždyť on právě bez tebe nikam nepůjde," prskla na mě, jako kdybych za to snad mohla. Možná trochu jo, její miláček byl zamilovaný do mě. Nevěděla jsem, jak tohle napravit. Protože my jsme si byli blíž. Znali jsme se z fakulty a tam jsme spolu trávili hodně studijního času. I když on se nakonec rozhodl jít jiným směrem než já.

„A dva roky to sice je, ale dívá se na tebe furt stejně," dodala zoufale.

„Tak co mám dělat, mám se s ním přestat bavit?" zeptala jsem se, ale podívala se na mě jako na krávu. „Možná, kdybys mu to konečně řekla, něco by se změnilo," dodala jsem, ale sklidila jsem ještě horší pohled.

„Co je? Bude mu devětadvacet, zcela určitě už by se chtěl usadit s nějakou pořádnou ženskou, kterou bude moct rozmazlovat. A ty jsi krásná jak princezna," zmínila jsem.

Na malou chviličku se mi zdálo, že se pousmála, ale pak si zase zoufale povzdychla a zavrtěla hlavou. „Jsem jenom holka… pardón bývávalo, jsem už jenom ženská, která nikdy nic nedokázala a dělá baristku v tuctový kavárně, která je na každým rohu," připomněla.

Protočila jsem očima. „Ježiši a co jako? Pokud vím, on je zas věčnej student, a ještě nic nedokončil. Ne každej je kariérista. A důležitý je, že v hlavě máš všechno, co tam být má. A peníze máš dobrý," dodala jsem.

„Já to fakt nechápu, Stell, včera jsem byla v gymu a přísahám ti, že tam byl ten nejhezčí týpek, jakýho jsem kdy viděla. Namakanej tak akorát, vysokej, a podle velikosti nohy tipuju, že i obdařenej. Díval se na mě, pomohl mi nastavit stroj a pak na konci za mnou přišel a pozval mě na rande a já mu řekla, že někoho mám. Jsem jen blbá, nebo ještě blbější?" zeptala se.

Povzdychla jsem si a přitáhla jí k sobě z boku, abych jí lehce objala. „Ani jedno. Jsi prostě zamilovaná," odpověděla jsem a políbila jí lehce do vlasů.

„Jenže já s ním ani nechodím, takže mu nemusím být věrná. A za další, vždyť ani není můj typ. Nemá žádný svaly, je takovej relativně hubenej, vysokej, nosí brýle a fakt hnusný svetry. Někdy je cítit jako zaprděná knihovna a občas má fakt mastný vlasy. A já se z něj můžu posrat," prohlásila a já vyprskla smíchy. Našeho společného kamaráda popsala fakt stylově a přesně.

„Respektive moje tělo se z něj může posrat. Když je poblíž tak se mi až motá hlava z toho, jak bez důvodně zadržuju dech, jak moc mi stoupne tlak, jak mi buší srdce a prokrví se mi tváře. A když se na mě podívá těma svýma hnědýma očima, ze kterých mám pocit, že ví všechno, tak se mi podlomí kolena," dodala.

„A cos cítila, když za tebou přišel ten snovej týpek z gymu, co měl postavu jako pánbůh, péro pravděpodobně velikosti tvýho předloktí a byl cítit předraženým parfémem a trochu feromonama?" zeptala jsem se.

Podívala se na mě a pokrčila rameny. „Hele popravdě asi vůbec nic," odpověděla tak, jako by na sebe byla naštvaná.

„Čauky, sorry, že jdu tak pozdě, ale neuvěříte, co se mi stalo," prohlásil Simon hned, jak vtrhnul za námi do obýváku. On a Nora mají klíče od mého domu a já s Norou od jeho a já s ním od Nořina bytu. Prostě všichni se dostaneme k sobě domů, když je potřeba.

Ta nadskočila, když se zjevil za ní a nejspíš soudě podle jejího výrazu jí po těle z něj přeběhla husina. A nemyslím si, že by to bylo tím, že bylo venku relativně chladno.

„Tak povídej. Chceš taky sklenku?" zeptala jsem se ho, zatímco si sundával tašku přes rameno a pokládal jí na barovou stoličku vedle Nory. Ta mu u toho znechuceně

civěla na další jeho model v podobě zeleného svetru, na kterém bylo hafo chlupů od jeho hafana Čokapika.

„Na to potřebuju alkohol. No šel jsem si zacvičit, protože mě bolí záda a řekl jsem si, že se budu trochu hýbat a byl tam fakt… jako nejsem teplej jo, ale týpek. Namakanej, vysokej, fakt jako udělanej jo, prostě chodící testosteron. Vypadal faaakt dobře, že být holka tak… no, chtěl jsem říct, že být holka, tak by se asi nic nestalo, protože mě pozval na rande," řekl.

My s Norou jsme vyprskly smíchy. Ale já se smála dýl, když mě napadlo, že by to mohl být ten týpek, o kterém jsme si před chvílí povídaly s Norou. Chronický pozvávač na rande?

„Jak vypadal?" zeptala se ho Nora se zaujetím v obličeji. Já před něj postavila sklenku vína, a aniž bych se jim dál vměšovala do debaty, jsem se vrátila zpátky trochu poklidit kuchyň.

„Díky," řekl a usmál se na mě. Pak hned se jeho oči přehouply na Noru. „No jak vypadal… jsem řekl, udělanej, namakanej, fakt sexy. Myslím, že mokrej sen každý holky," zmínil.

„Od kdy holky jedou po teplouších?" opáčila Nora trefně a přišoupla se k němu blíž.

Já jsem to viděla a potlačila jsem smích. Rozhodla jsem se, že se u té linky zdržím, abych jim dala chvilku o samotě. A tak jsem popadla houbičku a dala se do čištění odolných skvrn, na které jsem do teď neměla náladu.

Simon znejistěl, když se k němu Nora tak nakláněla, ale dělal, že si ničeho nevšiml. Ta z té židle málem přepadla přímo na něj. Vážně z něj byla úplně mimo, což mi přišlo roztomilé a úsměvné.

„Co novýho? Rozhodl ses posilovat často? To ti schvaluju, budeš určitě sexy," prohodila, zatímco si podvědomě přikousla spodní ret.

Simon na ní vyjeveně civěl. Tedy na její rty. Potom na sucho polknul. Možná polknul i očividnou chuť jí políbit. „Ty jsi hodně pila, co?" zeptal se. Tahle jeho věta mě malinko zabolela za ní, ale pořád jsem dělala, že tam duchem nejsem.

„Trošku," zahihňala se a zase se od něj odtáhla. Nejlepší by bylo, aby jí to srdce prasklo doslova, abych ho mohla vyléčit, protože to bych alespoň svedla.

Pak se na mě otočila. „Tady máš odpověď, proč jsem nic necítila, byl teplej," oznámila mi a já přikývla. Simon nevěděl, o čem si povídáme, a tak se na mě tak podíval a čekal, až mu to vysvětlím.

Já jen nad tím mávla rukou. „Myslím, že jste potkali stejnýho týpka," opáčila jsem a on se zasmál.

„Vážně? To je fakt fascinující, že jsme oba jeho typ," prohlásil.

Nora pořád nadrženě pozorovala Simona, zatímco já jsem si mezi ně stoupla a odstrčila od ní tu nedopitou skleničku vína. „Už stačí, leze ti to, kam nemá," zašeptala jsem jí do ucha a víno odnesla.

„Teď je to jiný, Stell, intenzivní a všude. Mám pocit, že vybouchnu, jak moc toho při nádechu mám plný plíce," pokračovala v těch svých zamilovaných metaforách a pěla ódy na Simona.

Ten vůbec nevěděl, která bije. „Asi jsem přišel pozdě a něco mi uniká. O čem se to sakra bavíte?" zeptal se zírajíc na mě. Hledal odpověď u mě, protože u Nory si momentálně nebyl jistý její střízlivostí.

„Chápu," odpovídala jsem Noře. „Jako bych to vnímala i za tebe," dodala jsem suše. Pak jsem se podívala na Simona. „Neboj se, o nic jsi nepřišel. Řešíme jen holčičí záležitosti."

Simon se pousmál a zavrtěl nad námi hlavou. „Máte to těžký, holky. Být ženská je fakt horší než studovat raketovou vědu," zmínil a napil se vína. No myslím, že to budu muset vzít do vlastních rukou, protože na tohle se už nedá ani dívat.

Asi o dvě hodiny později jsem u sebe Noru uložila. Fakt dost přebrala. Ale možná se jí ani nedivím, z toho, jak se snažila, aby si jí Simon alespoň všiml musela být vyčerpaná. A on moula, pořád se jen křenil a bouřil tím svým podle slov mojí kamarádky „roztomilým úsměvem" vody, o kterých ani neměl tušení, že existují.

„Hrozně moc ho chci…" mumlala rozespale z mojí postele, kam jsem jí uložila a zabalila do deky jako nějaký tvarohový šáteček.

„Jo, já vím. Teď už pšš a spi," řekla jsem, pohladila jsem jí po tváři a nechala jsem jí tam upadnout do snového kómatu.

„Už spí?" zeptal se mě Simon, když jsem za ním dorazila dolů. Přikývla jsem a posadila se k němu na sedačku. „Asi bych měl taky pomalu jít," řekl, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nemusíš. Je pozdě, natáhni se tady," navrhla jsem a pohledem ukázala vedle něj na velkou bílou sedačku.

On zrcadlil můj pohled a pak se podíval zpátky na mě. „Jsem blbej, když mi přišlo, že po mě Nora jela?" zeptal se z ničeho nic. To mě překvapilo, že si toho konečně všimnul.

„Hodně toho vypila no. Se stane, koneckonců jsi tu jedinej mužskej a ona tě dobře zná, cítila se asi uvolněná," začala jsem zlehka.

On přikývl jako, že tomu rozumí, ale zdál se mi zamyšlený. Pak se na mě tak podíval a otevřel pusu, že něco řekne, ale zase jí zavřel. Nejspíš si uvědomil, že to, co chtěl říct není nic, co by měl říkat.

„Já si asi někoho našel," řekl nakonec a já vytřeštila oči.

Ne, ne ne!! To jí položí. Do prdele! To se nemělo stát. Sakra, co jí teď jako řeknu? „Asi?“ zeptala jsem se. On jen přikývl.

„Je to vážný?“ tahala jsem z něj. On se zase tak zamyslel, mnul si chvilku lehce spodní ret a podíval se mi do očí.

„Do hajzlu, Stello, nemohla jsi mi něco říct?“ prsknul na mě jako bych za city své kamarádky a za to, jak on neumí pochopit náznaky mohla já.

„Co jsem ti měla říct? Že tě miluje? Smiluj se nad ní a už jí konečně opíchej, nebo mi z ní hrábne?“ sykla jsem na něj.

On vytřeštil oči a já taky. *Cože jsem to právě řekla nahlas před svým kamarádem o svojí kamarádce?*

„No co, slyšels mě,“ zakuňkala jsem a podívala se do země. Není hezký, když vám rupnou nervy. Chtěla jsem říct, že to bylo nevhod, ale vždycky to je nevhod.

Simon se zvedl z gauče a dal si chvilku na čas, než se na mě podíval. „Měl bych jít,“ zašeptal rozpačitě.

Souhlasila jsem s tím a chápu to, ale vážně bych byla radši, kdyby tu i přes to zůstal a my si o tom promluvili. A on by pak zašel za Norou a… zase vymýšlím pohádky, takhle realita nefunguje.

„Simone…“ oslovila jsem ho skoro něžně. Podíval se na mě, ale tvářil se zamyšleně.

„Jsem idiot. Mělo mi to dojít. Teď budu ještě kamarád na hovno. Já nevím co mám dělat, Stello,“ přiznal.

Pokrčila jsem rameny. „To já taky nevím. Snad jen, jestli jí máš rád, tak si s ní o tom promluv. Nedávej jí naděje, jestli žádný nejsou. A jestli jo, tak po ní skoč. Fakt jako skoč a vůbec se toho neboj,“ objasnila jsem.

Simon se posadil na chvíli zpátky na sedačku a podíval se na mě. „Jsme spolu asi dva týdny. Mám jí rád. Je hrozně v pohodě…“ prohlásil. Přikývla jsem.

„Ale Noru mám radši. Sice mě nenapadlo, že bychom mohli být víc než přátelé, ale když teď nad tím přemýšlím. Mám z toho strach, ale jinak bych to i chtěl. Asi bych na to šel pomaleji teda, ale to teď asi nemůžu, takže…“ pokračoval.

Zvedla jsem obočí. Nečekala jsem, že to vezme takhle syrově. Na chlapa až neobvyklé. Teda jak já znám chlapy.

„Už jenom to, že jsem vám o ní neřekl je prohřešek, co Nora moc špatně snáší,“ dodal.

„Vybereš si Noru?“ ujišťovala jsem se. On se na mě tak podíval a povzdychl si.

„Musím. Teď už musím. Přijít o Noru by bylo strašný. A zvlášť takhle,“ řekl.

„Ale cítíš k ní něco jako lásku, že jo? Protože jinak by to nebyla dobrá volba,“ vyzvídala jsem.

„Vždycky jsem to k ní cítil, ale potlačil jsem to. Stejně jako s tebou,“ prohlásil. Bezva, má dvě kámošky a obě miloval. A pak, že muž a žena můžou být přátelé. I

když… můžou, ale jen v případě, že se oba dva fyzicky odpuzují. Nemusí to nutně znamenat, že ze sebe zvrací, ale že je to k sobě nijak netáhne.

„Jdu za ní. A uvidíme, jestli u ní zůstanu," zašeptal, vstal z gauče a šel nahoru jak na popravu.

Život je vážně strašně zvláštní. Nora a Simon jsou toho příkladem. Ale i já jako lidská démonka. A taky to, že sedím v knihovně a čtu si pohádky a vážně jim věřím, protože tu není žádný jiný důkaz o tom, že to tak není, vzhledem k tomu, co jsem zač.

Nikdy by mě ani nenapadlo, že se budu snažit zjistit něco víc o sobě tím, že budu pročítat v knihovně veřejná „fakta" o mýtických bytostech. Nicméně to bylo zajímavé.

Pokud je to pravda, pak kde mají mořské panny otvor na vyměšování? Nebo se v nich potrava rozpustí? Jak někteří muži předpokládají, že se děje u žen? Protože ženy přece nekakají.

A proč sakra zombíci žerou zrovna mozky? *Jsou to Hannibalové.*

Jak se upírům postaví, když nemají krev? Jak se můžou vůbec hýbat, když jsou mrtví? A kdo vlastně řekl, že jsou mrtví a nemají krev? Každá kniha uvádí něco jiného, nebo raději vůbec nic, protože všichni ví, že to nedává smysl.

Ale pak se na sebe každé ráno dívám do zrcadla, na svoje ostré špičáky, rudé oči, které značí touhu po lidské krvi a mám zase hlavu plnou otázek. Třeba jako: Jak to, že jsou chvíli moje špičáky normální a pak najednou nejsou? Proč se mi změní barva duhovek na děsivě rudou? Proč chci ochutnat hnusnou železitou vodu s červenou barvou, co lidem koluje v žilách? Proč mi přelud občas odčaruje ocas a rohy pryč, ale občas jen zneviditelní?

Zaklapla jsem knihu o mořských pannách a přitáhla si k sobě tu, kterou jsem si nechávala na konec. Něco o démonech. Jmenovalo se to ***Démoni mezi námi***. Na to jsem byla fakt zvědavá. Schválně, jestli autor popíše démona jako jsem já. To by pak znamenalo, že se s ním skutečně setkal.

Spěšně jsem knihu prolistovala a pak našla kapitolu s názvem ***Nepřetrhnutelná pouta démonů.*** Opřela jsem se pohodlněji do křesla, přehodila si nohu přes nohu a začala číst.

Démoni jsou bytosti vázané k určitému druhu energie, která prostupuje jejich tělem i duší. Jejich největší silou jsou pouta, která mezi sebou vytvářejí.

Zamračila jsem se. „Dobře, takže podle knížky máme i duši…" zašeptala jsem a četla jsem dál. Čím víc jsem otáčela stránky, tím víc jsem měla pocit, že autor buď věděl zatraceně hodně, nebo si všechno prostě vymyslel.

Démoni jsou párová tvorové, ačkoli bývají dost neřestní. Ve vztazích bývají až nekřesťansky věrní…

„Zajímavá volba slov. A možná to i vysvětluje proč jsem taková, jaká jsem," zašeptala jsem si pro sebe. Ne že bych snad byla nějaká děvka. Jen jsem nikdy úplně nechápala, proč mi lidské představy o lásce připadají tak… omezené. Možná jsem prostě démon. To by byla vlastně docela pohodlná omluva.

A pak mě zarazilo něco dalšího. Démoni a jejich pouta. Ano, o démonech se ví. Tedy… z pohádek, příběhů a samozřejmě z hororů. Většinou se v nich démoni na lidi nějak napojují. Vytvářejí si k nim pouta, pronásledují je, trápí je, vysávají z nich energii a podobně.

Nevím, co z toho je pravda, ale vzhledem k mé neutuchající chuti na lidskou krev hádám, že takoví démoni opravdu existují. Nejspíš nebude jejich přirozeností vyhýbat se lidské krvi a vlastním pudům tak zarputile jako já a místo toho se starat o zvířátka.

Někde jsem dokonce četla, že při vyvolávání démonů a různých rituálech musí démon splnit určité přání toho, kdo ho vyvolal, aby se mohl vrátit zpátky domů. Nicméně si ho umím představit jako nějakého Gina z láhve, který každé přání překroutí tak, aby z něj měl co největší srandu. A než by vůbec opustil Zemi, nejspíš by po něm dalších deset let nerostla tráva.

Ale i takovéto „nevinné" setkání v něm údajně zanechá něco hlubšího – pouto. Přimhouřila jsem oči a vrátila se o pár řádků zpátky. *Nejspíš je na démonovi, jaké to pouto bude a co přesně bude znamenat, ne?*

Pokračovala jsem ve čtení a narazila na další zajímavou věc. Že když je démon někomu opravdu vděčný. Ale opravdu, opravdu vděčný. Tak potom tomu člověku začne chtít sloužit. Říká se tomu přimknutí.

„Přimknutí," zopakovala jsem potichu a zamyslela se nad tím slovem. Znělo to skoro hezky. Trochu jako když se na vás přimkne kočka a odmítá vás pustit, dokud jí nedáte najíst.

Pak jsem se zarazila. „I když…"

Vrátila jsem se očima k textu… *Přimknutí je zvláštní druh pouta, které si může démon vytvořit s člověkem. Vzniká tehdy, když démon vůči určitému člověku pocítí mimořádně silný vděk. Není přitom rozhodující, jak velká byla prokázaná laskavost, ale jak zásadní jí démon sám vnímá.*

Démon k člověku následně začne pociťovat silnou potřebu zůstávat v jeho blízkosti, chránit jej a oplácet mu jeho dobro. Přimknutí proto může zvenčí připomínat oddanost, avšak démon své jednání nemusí být schopen ovládat.

Přimknutý démon zůstává samostatnou bytostí se svou vlastní vůlí, názory a povahou. Nemusí se svým člověkem souhlasit a může se vůči němu chovat vzdorovitě, nepříjemně či dokonce drze. Pokud mu však člověk, k němuž je připoután, vydá přímý příkaz, pouto mu nedovolí jej odmítnout.

Síla pouta se liší případ od případu. U některých démonů může být pouze mírná, u jiných natolik silná, že jsou schopni podřídit své vlastní potřeby potřebám člověka, k němuž se přimkli.

Přimknutí nelze vytvořit násilím ani vědomě vyvolat. Jakmile vznikne, není známo, jakým způsobem jej lze přerušit. Záznamy popisují případy, kdy trvalo po celý život člověka.

Knihu jsem s výdechem zaklapla. Škoda, že to byl jen nesmysl. Protože démoni, jaké si je představuju já, jsou asi fakt krvežíznivé bestie. A dost pochybuju, že mají nějaký morální kompas, který jim říká, že mají být ve vztazích věrní a podobně.

A už tuplem pochybuju o tom, že by existovalo něco jako přimknutí. A i kdyby jo, tak upřímně doufám, že se k žádnému člověku nikdy nepřimknu. Lidi jsou občas nevyzpytatelní a zlí a opravdu bych nerada zjistila, že musím sloužit nějakému zamindrákovanému chlapovi jenom proto, že pro mě jednou udělal něco hezkého.

Možná bych se na to měla raději vykašlat a pro jistotu vůbec s lidskými muži nerandit. *Co kdyby mi koupil podělanou kytku a já k němu začala cítit něco jako vděčnost? To by bylo dost na hovno.* Asi už chápu, proč se démoni raději drží svého vlastního druhu. Nemusí se bát, že je někdo využije jen proto, že jim jednou někdo podržel dveře.

A mezitím co já se zajímala o démony v knihovně, někdo další se zajímal o démony spíš fyzicky. „Tak jsme tady, na Zemi. Čekal jsem to tu trochu… travnatější," zmínil Dizzy. Zatímco civěl na betonové cesty, vysoké budovy a velkou spoustu plechových popelnic namísto zeleně.

„Říkali, že je to tu betonová džungle," komentovala Fae a rozhlídla se kolem.

„No jo, ale kam mohl jít? Tady ho jen tak nenajdeme. Sakra, bych ho teď nejradši něčím sejmul," prskal zoufale a Fae se pousmála.

„Hlavně za to, že tě nevzal s sebou, co?" rýpla si. Dizzy se na ní podíval tak pohoršeně, jako by právě zpochybnila jeho nejčistší úmysly.

„Samozřejmě. Já jsem hlavně nasranej, že mě nechal samotnýho," objasnil.

„Samotnýho?" zopakovala Fae a pozvedla obočí. „Jsem tady taky," opáčila.

„Hm," zamručel a Fae ho plácla přes rameno a vydala se dál ulicí. Dizzy jí po chvíli dohnal a oba se začali rozhlížet po okolí. Ale město bylo tak obrovské, že hledat v něm jednoho démona bylo skoro jako hledat jehlu v kupce sena.

„Neměl ti aspoň říct, kam jde?" zeptala se Fae, když se zastavila na rohu ulice a podívala se do jedné z postranních ulic.

„Řekl, že jde na Zem jen na chvíli, aby někoho setřásl," dodal. „A nějak jsem pochytil, že s tebou moc nemluví. Vlastně si ani nepamatuju, kdy jsem ho s tebou viděl naposled. Že on se ti vyhýbá?" zmínil a zamyslel se. „Jasně, to dává smysl. Proto mi nic neřekl, když jsem se s tebou zase potkal," spekuloval.

Fae se na něj tak podívala. „N-ne není důvod, aby se mi vyhýbal. Jsme si blízcí. Vždycky jsme byli. A teď ještě víc. Jen jsme se minuli," opáčila.

Dizzy to nechal plavat. Byl sice Stealerův nejlepší kamarád a znal ho dlouho a dobře, ale některé věci o něm nevěděl, protože když šlo o ženy, dával si na své soukromí velký pozor.

Poznali se v nějaké místní démonské putyce, ale dal je dohromady takový zajímavý moment. Nebyl to alkohol, rvačka ani společná nenávist k někomu, jak by se u démonů možná dalo očekávat. Spojil je poněkud bizarnější moment, na který Dizzy dodnes rád vzpomínal.

Seděl tehdy sám u baru a snažil se ignorovat démona, který mu už dobrých deset minut vysvětloval, proč jsou jeho rohy podle něj příliš malé. Dizzy už byl připravený mu jednu vrazit, když se vedle něj zničehonic objevil Stealer, položil před něj sklenici a s naprosto vážným výrazem prohlásil:

„Piješ tohle?" zeptal se a Dizzy se na sklenici podíval a pak zase na něj.

„Co to je?" zakřenil se.

„Nevím," opáčil Stealer.

„Tak jak můžu vědět, jestli to chci pít?" nechápal Dizzy. Stealer pokrčil rameny.

„Protože jsem to právě ukradl tomu idiotovi támhle a on je prachatej, takže hádám, že to bude stát za to. A kámošům vždycky to nej," objasnil a ukázal na démona, který byl do sebe zahleděný v zrcadle a neustále se čančal.

Dizzy se na něj chvíli díval a pak se rozesmál. Lichotilo mu, že by pro něj někdo ukradl něco drahého, aby se s ním spřátelil.

Stealer se usmál taky, přiťukl si s ním a od té chvíle už spolu prakticky nezavřeli hubu. Až o několik hodin později zjistili, že Stealer vůbec neumí pít a Dizzy právě vypil něco, co mělo sloužit k čištění zubů drakům. Od té doby byli nerozluční. Nicméně to nechutnalo špatně.

„Šel sem, aby někoho setřásl," zopakoval.

„No ale už je tu dlouho. Nemyslíš si, že se tu třeba ztratil, viď? Protože jinak se tu zcela určitě ztratíme taky," komentovala Fae a taky se podívala po okolí.

Lidé kolem nich chodili, nastupovali do aut, telefonovali a řešili svoje úplně obyčejné lidské problémy. Nikdo z nich ani netušil, že mezi nimi procházejí dva démoni, kteří právě hledají svého kamaráda z jiného světa.

„Že se nevrátil ani Vex, Kane a Zyra. Určitě se jim tu něco stalo," spekuloval Dizzy.

„Neboj, najedeme ho. Nesnesla bych, aby se mu něco stalo," chlácholila ho Fae, poplácala ho po zádech a vedla někam vpřed.

„Takže máme ještě tři balení injekčních stříkaček, dvě krabice obvazů a někdo nám zase objednal ty největší rukavice, přestože je nikdo nepoužívá," oznámila mi Georgina, zatímco seděla na zemi u otevřené krabice a třídila nový materiál do jednotlivých polic. Vytáhla další krabičku, chvíli si jí prohlížela, pak zvedla oči ke mně a zamračila se. „A hádej, kdo to objednal," řekla.

„Nechci vědět," zamumlala jsem a dál jsem zapisovala poznámky do karty malého jezevčíka, který u nás byl minulý týden kvůli zánětu ucha. „Jestli mi řekneš, že ty, budu tě muset vyhodit," zažertovala jsem.

„No já to nebyla," ohradila se a bez většího zájmu odložila krabičku do regálu. Já jsem zaklapla kartu, sáhla po další a pohodlněji se opřela do židle. „Fajn, to mi stačí a jsem klidná. Tak ho vyhoď sama," prohlásila jsem. Georgina se na mě nechápavě podívala.

„Koho?" zeptala se.

„No toho, kdo objednal ty rukavice přece." Natáhla jsem se pro jednu z krabiček, otevřela jí a vytáhla pár rukavic, abych se podívala, jestli jsou opravdu tak absurdně velké, jak tvrdila.

Jednu jsem si navlékla na ruku a během několika vteřin mi prsty skončily někde uprostřed dlaně, zatímco zbytek rukavice mi plandal až skoro k lokti. Zvedla jsem ruku před sebe a chvíli si jí prohlížela. „A hlavně mu vysvětli, že moje ruce nejsou velikosti lopat. Má víc titulů než rozumu fakt," dodala jsem a začala si rukavici zase stahovat dolů.

Georgina se rozesmála a při rovnání dalších krabiček do police zavrtěla hlavou. „A taky větší ruce… Tohle je přesně důvod, proč nejsi vedoucí," opáčila. Já pokrčila rameny, stáhla si rukavici úplně z ruky a hodila jí zpátky do krabičky.

„Protože nemám největší ruce ze všech? Nebo proto, že myslím na velikost rukou každého pracovníka v budově?" zeptala jsem se a ona se zasmála.

„Jop. Hned první den bych vyhodila všechny sestry a doktora Gilberta," objasnila jsem.

„A kdo by tu pak pracoval?" rýpla si a vzala další balíček, který pečlivě zasunula mezi ostatní krabičky.

„Ty a já," odpověděla jsem bez váhání.

„Takže já bych měla pracovat tady a ty bys jen seděla v kanceláři a mazlila kocoury?" pokračovala a při tom se na mě pobaveně podívala přes rameno.

„Samozřejmě. Já bych byla velmi důležitá," zmínila jsem a trochu se protáhla. Po několika hodinách zapisování mě už bolelo za krkem, takže jsem zaklonila hlavu a promnula si šíji. Pak jsem se opřela pohodlněji a zvedla k ní oči. „Navíc bych měla dveře se jménem," dodala jsem.

„To už máš," připomněla mi a sáhla po další krabičce.

„No DVM, ale ne něco fancy jako tenkrát náš profesor na přednášky, nebo tady náš pan doktor Gilbert, ten je jiná liga," komentovala jsem.

Georgina se zasmála a zavrtěla nade mnou hlavou. „Ty bys chtěla mít na dveřích celý odstavec," prohodila s úsměvem.

„Jasně, že jo," přikývla jsem naprosto vážně. „Ideálně něco tak dlouhého, aby se pacienti cestou do ordinace stihli naučit moje celé jméno, titul i životní příběh. A fakt bych si tu nechala jen tebe," prohlásila jsem a konečně si stáhla rukavici z ruky. „A jak jsem řekla, jeho bych vyhodila jako prvního."

Georgina se na mě podívala přes rameno a pobaveně se usmála. „Proč zrovna jeho? Co ti chudák udělal?" vyzvídala.

„Tak za prvý ty rukavice. A za druhý, protože má před jménem tolik titulů, že se mu nevejdou ani na vizitku. DVM, PhD, Diplomat of the Whatever Society…" Začala jsem počítat na prstech, a přitom jsem se snažila vzpomenout, kolik jich vlastně doktor Gilbert má. „Člověk se ho snaží oslovit a mezitím zapomene, proč za ním vůbec přišel," stěžovala jsem si.

Georgina se rozesmála. „Takže tě štvou jeho tituly? Chtěla bys je mít ty?" zeptala se.

„No jasně, čím delší titul, tím důležitější člověk," vysvětlila jsem naprosto vážně.

„Jojo, čím víc zkratek, tím větší ego," dodala. „Ale asi tahle rovnice neplatí, když tě tak poslouchám," rýpla si.

Přikývla jsem, klikla s propiskou a začala psát. Dělala jsem si jen legraci pochopitelně. Měla jsem trochu zvláštní smysl pro humor. Málokdo mě vážně chápal a neurážel se. Nicméně, takhle jsem samo sebou mluvila jen s Georginou, Simonem a Norou.

„Takže doktor Gilbert je génius…" začala zase Georgina jako by jí ta diskuze nestačila.

„To jsem neřekla!" opáčila jsem.

„Ale myslíš si to a chceš mít na dveřích slohy a možná i rodokmen jako on," dodala a pokračovala v rovnání materiálu. Potlačila jsem úsměv.

„To by bylo zajímavý a aspoň by lidi pochopili, že jsem důležitá," opáčila jsem.

„Ty jsi hlavně otravná," řekla.

„To je taky titul," odpověděla jsem a pousmála se, zatímco jsem do karty dopsala poslední poznámku.

„Náhodou bych byla skvělá vedoucí," oznámila jsem jí, zavírajíc desky. Pak jsem se jen otočila na židli směrem k ní a opřela lokty o stehna.

„Jak to? Akorát bys první den vyhodila půlku personálu," připomněla.

„Jenom někoho. Ty, co si to zaslouží," objasnila jsem.

„A doktor Gilbert?" zeptala se.

„Jak už jsem řekla, ten objednává nemožně obří rukavice a nemyslí na to, že je tu jedinej chlap. A taky by dostal speciální výpověď, abych nežrala," odpověděla jsem. „Vytiskla bych mu jí na papír A3, aby se tam všechny jeho tituly vešly," zmínila jsem.

Georgina se nadechla, aby mi něco odpověděla, ale v tu chvíli se z chodby ozvalo prudké bouchání na dveře. Obě jsme ztichly a podívaly se na ně.

O několik vteřin později se ozval hlas recepční. „Paní doktorko? Máme tady akutního pacienta," řekla naléhavě.

„Ať jde dál," odpověděla jsem, vstala ze židle a automaticky sáhla po krabičce s rukavicemi normální velikosti.

Dveře se rozletěly tak prudce, až jsem sebou trhla. Ve dveřích stál muž, kterého jsem nikdy předtím neviděla, a v náručí držel velkého psa. První věc, která mě napadla, byla, že potřebuje ošetřit spíš on než jeho zvíře. Vypadal, jako kdyby právě běžel přes půl města, jenže hned jsem tu myšlenku zavrhla. Neměla jsem čas soudit cizí lidi podle toho, jak vypadají, zvlášť když jim v náručí umíral pes.

Zaměřila jsem se proto na něj. Hlava mu bezvládně visela přes mužovo předloktí, přední tlapy mu ochable splývaly dolů a z pootevřené tlamy mu trčel jazyk. Srst na boku měl slepenou krví a při každém nádechu se mu hrudník zvedal jen nepatrně.

Muž se rozhlédl po ordinaci a jakmile mě zahlédl, zamířil rovnou ke stolu. „Prosím, zachraňte ho," vydechl a opatrně psa položil na podložku. Jeho ruce se přitom ani nezachvěly. Čekala bych paniku, možná roztřesený hlas nebo nějaké chaotické vysvětlování, ale on působil zvláštně soustředěně a příliš klidně.

„Georgino, připrav kyslík a dej mi teploměr," vyhrkla jsem. Georgina okamžitě odložila krabici, kterou právě držela, a přiskočila ke mně.

Já jsem mezitím obešla stůl, naklonila se k psovi a oběma rukama ho přidržela, aby nesklouzl na zem. Byl těžší, než vypadal, ale celé tělo měl úplně povolené. Jednou rukou jsem mu podepřela krk, druhou jsem mu odhrnula pysky a podívala se na dásně. Byly nepřirozeně bledé.

Přiložila jsem dva prsty na jeho krční tep a chvíli jsem jen čekala, jestli ho vůbec nahmatám. Poprvé jsem necítila nic. Posunula jsem prsty o kousek níž, a zkusila to znovu. Byl slabý. Nepravidelný.

„Jak dlouho je v tomhle stavu?" zeptala jsem se, a přitom mu opatrně nadzvedla víčko, abych zkontrolovala oči.

„Nevím," odpověděl muž.

„Jak dlouho?" zopakovala jsem důrazněji, zatímco jsem si nasadila stetoskop a přiložila ho psovi na tělo.

„Pár minut. Možná deset," řekl.

„Kde jste ho našel?" vyzvídala jsem, zatímco jsem poslouchala srdíčko.

„Venku," odpověděl. Zvedla jsem k němu oči.

„To mi moc nepomůže," objasnila jsem a on přikývl.

„Byl u silnice. Ležel tam a nemohl se zvednout," doplnil a udělal krok blíž ke stolu. Jeho hlas zněl podivně klidně. Většina lidí by v takové chvíli panikařila, brečela nebo by mi nejméně třikrát zopakovala, že jejich pes nesmí umřít. On se ale držel až podezřele dobře.

Pozoroval mě, sledoval každý můj pohyb a působil dojmem člověka, který sice čeká na zázrak, ale zároveň přesně ví, co chce.

Georgina se mezitím vrátila s kyslíkovou maskou a podala mi jí přes stůl. „Tady." Převzala jsem jí a přiložila psovi k čenichu, zatímco jsem dál sledovala jeho dech.

„Tak to se mi vůbec nelíbí," zamumlala jsem a sklonila se k němu o něco níž. Pes sebou nepatrně škubl a z tlamy mu unikl slabý, sotva slyšitelný zvuk. Položila jsem mu dlaň na hrudník a cítila, jak se pod ní jeho srdce snaží udržet nějaký pravidelný rytmus.

„Potřebuju světlo," řekla jsem a ani jsem nemusela vzhlédnout. Georgina už sahala po lampě a během okamžiku jí přitáhla nad stůl. Jasné světlo dopadlo na psí bok a odhalilo krev zaschlou mezi chlupy. Teprve teď jsem pořádně viděla rozsah zranění. Na boku měl hlubokou tržnou ránu a několik menších oděrek. Ta největší byla rozervaná do stran a okolní srst byla úplně nasáklá krví.

„Do háje," vydechla Georgina a naklonila se blíž.

„Jo," přikývla jsem a sáhla po gáze. Přitiskla jsem jí na ránu a druhou rukou znovu kontrolovala tep. Byl ještě slabší než před chvílí.

Pes se pokusil nadechnout, ale hrudník se mu jen zachvěl a další nádech nepřišel. Na okamžik jsem ztuhla a pak jsem se k němu sklonila ještě blíž. „No tak," zamumlala jsem. „Tohle mi nedělej, slyšíš?"

Muž stál na druhé straně stolu a ani se nepohnul. „Zachráníte ho?" zeptal se tiše. Podívala jsem se na něj jen na okamžik a zase obrátila pozornost ke psovi. „Udělám všechno, co můžu," odpověděla jsem.

Podle jeho výrazu jsem poznala, že to nebyla odpověď, kterou chtěl slyšet. Jenže já už v tu chvíli věděla, že nemáme čas na další otázky ani vyšetřování. Pes přestával bojovat a jeho tep mi pod prsty téměř mizel.

Položila jsem proto ruku přímo na jeho hrudník, druhou jsem si opřela o okraj stolu a na několik vteřin zavřela oči. Ten pocit jsem znala. Nemusela jsem nic vyslovovat a ani jsem přesně nevěděla, co vlastně dělám. Stačilo, že jsem cítila jeho bolest. Vždycky to začalo stejně. Někde hluboko ve mně se něco stalo a pak se ten zvláštní pocit rozběhl tělem až do rukou. Jako kdyby ze mě něco odcházelo a zároveň se přes dlaň přelévalo do někoho jiného.

A tentokrát jsem to cítila silněji než obvykle. Pod mojí rukou se pes nejdřív ani nepohnul. Pak se jeho srdce prudce stáhlo. Jednou. Podruhé. A potřetí udeřilo tak silně, že jsem ten náraz cítila až v dlani. Pes se najednou zhluboka nadechl a jeho tělo se při tom prudce nadzvedlo a já od něj s leknutím uskočila.

Georgina zalapala po dechu a ustoupila o půl kroku. „Panebože, zázrak!“ prohlásila.

„Klid,“ řekla jsem, přestože jsem sama cítila, jak mi začíná bušit srdce. Ruku jsem z jeho hrudníku nesundala a několik dalších vteřin jen čekala. Tep se postupně srovnával a dech se z nepravidelného lapání změnil v pomalé, hlubší nádechy.

Pes ještě jednou zamrkal a nepatrně pohnul hlavou. Stáhla jsem gázu z jeho boku a zarazila se. Krev přestala téct.

Chvíli jsem na ránu jen mlčky koukala, protože jsem potřebovala pár vteřin, abych si uvědomila, co vlastně vidím. Ještě před okamžikem byla kůže roztržená a celá srst kolem ní byla od krve.

Teď se okraje rány pomalu stahovaly k sobě přímo před mýma očima. Rozervaná kůže se spojovala, krvavé místo bledlo a během několika vteřin z hluboké rány zůstalo jen zarudlé místo, které vypadalo spíš jako staré odření.

„Cože…?“ zašeptala Georgina. Tak tohle se mi stalo prvně, abych zahojila rozšklebenou ránu. Možná jsem je měla raději poslat pryč, tohle už nijak neokecám.

„Co se děje?“ zeptal se muž, který nemohl vidět, co se mi děje pod rukama. Georgina se nadechla a spustila něco o tom, jak se všechno začíná hojit, ale já si odkašlala a přerušila jí.

„Georgino, dones mi prosím tu zelenou mast, a dezinfekci a obvaz. A najdi límec,“ řekla jsem, abych jí zabavila. Ona přikývla a hned odešla pryč.

Muž ke mně udělal krok a podíval se na zakrvácené chlupy pod mými dlaněmi. Ránu jsem raději zakrývala gázou, i když už tam žádná nebyla. Nechtěla jsem to posrat ještě víc, než to bylo.

„Odstupte, prosím dál. Posaďte se na křeslo zatím,“ usmála jsem se na něj a přitáhla jsem si psa blíž a přejela mu prsty po srsti kolem rány, abych se ujistila, že se mi to jen nezdá. Pod prsty jsem cítila neporušenou kůži. Žádná hluboká rána. Žádné krvácení. Jen teplá a zdravá kůže.

Byl v pořádku. A podle toho, jak pomalu zvedal hlavu a začínal se rozhlížet kolem sebe, si to začínal uvědomovat taky. „No tak,“ zašeptala jsem a pohladila ho mezi ušima. „Ještě nikam nechoď.“

Pes slabě zavrtěl ocasem a já se na něj pousmála. Teprve potom jsem si všimla, že muž na druhé straně ordinace vůbec nesleduje psa. Díval se na mě, jako kdyby to věděl, ale neviděl to. Naštěstí. Viděla to jen Georgina, které nevím, jak to vysvětlím.

Zvedla jsem k němu oči. „Co?“ Trvalo mu několik vteřin, než si vůbec uvědomil, že na mě zírá. Pak odvrátil pohled ke psovi.

„Nic,“ odpověděl.

„Tak proč na mě tak koukáte?“ zeptala jsem se, a přitom jsem psovi znovu sáhla na krk, abych se ujistila, že jeho tep zůstává pravidelný.

„Jen jsem…“ zarazil se a konečně se podíval na svého psa. „Nečekal jsem, že se vzpamatuje tak rychle,“ řekl.

„Já taky ne,“ odpověděla jsem a vzala do ruky stetoskop. Tentokrát jsem se na něj podívala o něco podezřívavěji. Protože lhal úplně stejně špatně jako já.

V tom dorazila Georgina s těmi věcmi. Poslala jsem jí ještě pro něco, abych to rychle mohla zavázat bez svědků. A když dorazila zpátky, pes už vesele vrtěl ocáskem a měl zavázané břicho kolem dokola. Překvapilo jí to. Mě taky.

Sundala jsem si rukavice a vyhodila je do koše. Potom jsem si to zamířila ke stolu a požádala jí, aby psovi nasadila límec.

„Jak to, že je ten pes najednou úplně živej? Vždyť byl na umření. Nedala jste mu ani žádný antibiotika. Navíc i kdyby jo, nezabraly by tak rychle,“ vyptával se. Jeho otázky i myšlenkové pochody byly validní a já sakra nevěděla, jak to obhájit.

„Věřte mi, že já to taky nechápu. Ještě nikdy se mi to nestalo,“ odpověděla jsem relativně upřímně. Pravdou je, že tohle přesně jsem ještě nikdy nedokázala.

Georgina se těšila až ten muž se psem vypadne, aby tohle mohla se mnou probrat. Viděla jsem jí to na očích. A na jeho jsem zase viděla něco zvláštně ďábelského. Nebyl mi vůbec sympatický.

„Mohla byste nás nechat, sestřičko, chvíli o samotě, chtěl bych se paní doktorky na něco zeptat soukromě,“ zeptal se jí.

Podívala jsem se na Goerginu a ona jen přikývla a mlčky odešla z ordinace. Vydechla jsem a podívala se na muže, jehož pes kolem něj vesele poskakoval.

„Myslím, že o vašich schopnostech vím víc než vy, paní doktorko. Nepochyboval jsem ani na minutu, že byste toho psa nezachránila. Jen jsem nečekal, že to půjde takhle dobře,“ prohlásil.

Vydechl. „Mám tolik otázek, ale něco mi říká, že vy na ně stejně neznáte odpověď. Shodneme se na tom, že jste prostě nadpřirozená,“ řekl.

„Nevím, co na to mám říct. Zapíšu to do karty. Prosím řekněte mi své jméno a jméno toho psa,“ zakuňkala jsem.

„Carl Mendez. A pes? Budu mu říkat třeba Démon,“ prohlásil a usmál se na mě. Ztuhla jsem a pak jsem to šla rychle zapsat, ale cestou k židli jsem se o ní trochu přizabila.

„Vaše tajemství je u mě v bezpečí, doktorko,“ řekl a já se polekala. *Jaký tajemství? Že jsem démon, nebo že umím léčit? Nebo obojí? Ví snad, co jsem zač?*

„Ale úplně zadarmo to nebude,“ dodal. „Normálně démony poznám. Vy snad ale jako by ani démon nejste,“ prohlásil.

Tahle debata mě děsila čím dál tím víc. „Nevím, o čem to mluvíte,“ opáčila jsem a on se pousmál.

„No jistě," řekl a podíval se na mojí jmenovku. „Stello Kellerová," řekl. Zmocnil se mě fakt nepříjemný pocit. Tenhle chlap ví o existenci démonů. A možná tuší, že jsem jedním z nich.

„Víte, já se živím taky neobvyklým způsobem," prohlásil a pousmál se. Hned na to se posadil zpátky na křeslo. Já stála nad ním a civěla jsem na něj dolů. Bála jsem se, co mi ještě řekne a co za to mlčení po mě bude chtít. A nevypadal zrovna jako někdo, s kým chcete mít nevyřešené účty.

Dával si na čas a všechno řádně promýšlel. Byl opatrný. Nespíš měl co ztratit. „Mám vzácnou sbírku. Někdo sbírá obrazy, někdo starožitnosti, motýli a tak dále. Já sbírám něco cennějšího. Mám přísně vybranou klientelu. Jsou to nesmírní boháči, kteří už si koupili všechno, co mohli. Nebo si to jen myslí. Taky lidi, kteří věří na nadpřirozeno…" pokračoval.

„Nevím proč mi to říkáte, já nejsem ani bohatá, nic nesbírám a ani nevěřím na nadpřirozeno," odsekla jsem mu.

On se pousmál zdvižením levého koutku. „Hm, zvláštní, když jste sama nadpřirozená. I když maskování máte téměř dokonalé. Ale je to můj obor, abych vás poznal. A nebojte se, ačkoli jste vzácná a byl bych poctěn vás mít ve své sbírce, neulovím vás. Ani o vás nikomu nic neřeknu.

Ale výměnou za to budu chtít službu. Umíte léčit jakékoli zranění a já mám spoustu raněných a nemocných nadpřirozených bytostí, které nechci, aby zemřely, nebo klesly na hodnotě. A tak vám nabízím práci. Asi chápete, že je jen tak k doktorovi vzít nemůžu," prohlásil a mě se udělalo zle.

„Já… já nejsem démon," vypadlo ze mě. On se jen pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Když vám dokážu že ano, půjdete dobrovolně?" zeptal se. Už se mi fakt nelíbilo, kam to směřuje. Ale byla jsem si jistá, že jsem v hajzlu.

„Nezlobte se, ale já nemám na další práci kapacitu," pokračovala jsem. „Nehledě na to, že neznám anatomii nadpřirozených bytostí, protože jsem jí nestudovala. O nadpřirozených bytostech nevím nic, žiju mezi lidmi od jakživa," pokračovala jsem, ale měřil si mě pohledem.

„Možná proto jste tak obtížně poznatelná a nejevíte klasické známky démonství. Nevadí, že jste nestudovala anatomii nadpřirozených bytostí, abyste věděla, jak jim pomoci. A u mě v práci budete mít mnohem víc peněz. Řekněte si jakoukoli sumu, která by vás uspokojila a máte to mít," řekl.

„Já… tuhle práci miluju, nechci se jí vzdát," odpověděla jsem sklesle.
„Mojí práci budete milovat ještě víc. Každopádně, nemáte na výběr, Stello. Pokud odmítnete, můžete se jednoho dne probudit v mojí sbírce," rýpnul si.

„Vydíráte mě? A kde mám jistotu, že se tam neprobudím i když vaši nabídku přijmu? Nebo, že budu v bezpečí?" zeptala jsem se, ale odpovědí mi byl jen úsměv.

„Mě se bát nemusíte, Stello, já jsem nikdy žádný bytosti nezkřivil jedinej vlas na hlavě. Možná malinko pocuchal, ale to je všechno. Ale mám pod sebou lidi, kteří tak něžní nejsou. A nejsem idiot, abych riskoval ztrátu takový vzácnosti jako jste vy," pokračoval.

„Sbíráte jen nadpřirozené bytosti? Ale já nejsem démon. Jsem člověk. Možná mám s nimi něco společného a možná mám nějaké schopnosti, o kterých sama moc nevím, ale já nejsem démon," pokračovala jsem. Snažila jsem se mu to namluvit a taky sobě, abych ho přesvědčila. Protože kdyby se mi to podařilo, do jeho sbírky bych nepatřila. Alespoň doufám.

Odpovědí mi byl jen další úsměv. Potom popadl z mého stolku nůž na dopisy a bodnul se s ním do dlaně.

Vytřeštila jsem oči. A když jsem ucítila jeho krev… řekněme, že mě špičáky začaly divně brnět v puse, což znamená, že by chtěly vykouknout ven. *Sebeovládání. Nemůžu toužit po něčem tak moc, když nevím, jak to chutná. A ne, když mi jde o život.*

Zhluboka jsem dýchala, zatímco on mě zblízka pozoroval. Dokonce mi přistrčil krvavou ruku blíž k obličeji, ale já se držela. Moje oči si držely stejně nudnou lidskou barvu jako vždycky a tesáky jen svrběly v dásni.

Carl z toho byl zmatený. Já taky. Nechápu, jak jsem to dokázala vydržet, ale pud sebezáchovy je něco jiného. „Hm, zřejmě jsem se spletl. Tak se vám omlouvám, Stello. Nic podobného se mi ještě nikdy nestalo," zašeptal a otřel si zakrvácenou ruku do kapesníku.

Já zahmkala. Lepší než nic, ale stejně mě to před ním nezachrání. Už ne. Zná moje tajemství. Alespoň jedno. A navíc, kdykoli se tohle může provalit a já skončím špatně i za to, že jsem mu lhala.

„Mohla byste mi to zalepit, nebo třeba vyléčit?" zeptal se. Můj ocas sebou škubnul, že jsem si nebyla jistá, jestli je stále pod vlivem přeludu.

„Pokusím se, ale moje schopnost nefunguje na povel. Vlastně vůbec nevím, jak funguje," přiznala jsem.

„Nevadí, tak jen zalepte," řekl. Natáhla jsem se pro gázu, dezinfekci a lepící pásku. Ránu jsem mu vyčistila, přikryla gázou a zalepila. U toho jsem si v duchu zpívala ukolébavku, kterou mě naučila teta. Vždycky po tom symptomy démonství mizely. Bylo to kvůli koncentraci.

„Tady je moje vizitka. Jestli chcete, abych vás nevychválil až do nebes přede všemi, zavolejte a domluvíme se. Budu potřebovat vaše magický ručičky pro svoje příšerky," dodal, podal mi vizitku, a i s tím psem odešel.

Jen co za ním cvakly dveře, běžela jsem k umyvadlu a opřela se o něj dlaněmi. Bylo v rohu místnosti a nad ním bylo zrcadlo. „Uf to bylo těsný," zašeptala jsem a podívala se na sebe. Moje oči byly rudé jako krev na tom kapesníku a špičáky venku jak kdybych byla upír.

Hned jsem se pro ten zakrvácený kapesník natáhla, abych ho dala někam do sáčku a pořádně zavázala, aby mě už dál nerozptyloval, ale když jsem ho měla v ruce, divoce se mi rozbušilo srdce a začaly se mi sbíhat sliny. A taky jsem se nedokázala ovládnout, abych k němu přestala čichat.

Jestli jsem občas nad svým temným já pochybovala, tak teď už pochybovat nebudu. Jsem démon a chci někoho sežrat tak moc, jako miluju svojí práci a svého kocoura.

⛧⛧⛧

Když jsem po dnešní šílené službě dorazila domů, hned jsem si po nakrmení Asmodea nalila skleničku vína a sedla si na gauč. Musela jsem to vstřebat. A zvlášť to, že mi během hodiny přišly už dvě zprávy, kde bylo napsáno jen TIK TAK.

Georgině jsem to vysvětlila překvapivě snadno. Řekla jsem jí, že se ta rána zdála hluboká, ale že to byla jen špína a zaschlá krev a ve skutečnosti to byl jen škrábanec. A taky jsem jí nakecala, že byl pes v šoku a že mě samotnou překvapilo, jak ožil, když jsem ho lehce namasírovala na správných místech.

Zdá se, že mi to zbaštila i s navijákem. Nicméně ten chlap mi nevěřil, že nejsem démon a rozhodně neměl v plánu mi dát pokoj. Když mi přišla další zpráva s tím stejným, popadla jsem jeho vizitku a vytočila jeho číslo. Nejspíš svému osudu už neuniknu.

Nevím, co je horší pracovat pro něj a bát se, že skončím v jeho sbírce, kde svým exponátům prý neubližuje, nebo že sama skončím jako exponát v muzeu po tom, co mě důkladně prozkoumají, budou se mě snažit zneužít a já pak na následky přetahovaný podlehnu a skončím v jiný vitríně.

„Zdravím pane Mendezi, tady Stella Kellerová. Beru vaší nabídku, ale mám pár podmínek," zmínila jsem.

Cítila jsem jeho úsměv i přes mobil. „Neprozradím, kdo jste a neskončíte u mě ve sbírce. Ještě něco?" zeptal se.

„Nechci odejít ze svojí práce. Potřebuju mít čas na svojí ordinaci, a ne na úkor spánku," objasnila jsem.

„Dobře," řekl.

„A chci být v bezpečí!" dodala jsem.

„Dobře," usmál se. „Nebojte se. Za hodinu vás vyzvedne moje auto a doveze ke mně. Všechno vám vysvětlím a ukážu. Potřebuju urgentně ošetřit pár tvorů. Zatím…" řekl a chtěl zavěsit, ale já vyštěkla.

„Počkejte, ale je pozdě, já jsem se teď vrátila z práce, mám dvanáctky, potřebuju si odpočinout a vyspat se," vysvětlila jsem svou tíživou situaci.

„Proto jsem vám dal hodinu. Dneska je to výjimečná situace, potřebuju ošetřit zraněné. Pak uděláme plán," dodal a zavěsil.

Povzdychla jsem si. Na lumpa zní celkem mile, i když mi z něj blikají varovné kontrolky. Ale myslím, že když bude potřeba, nebude se bát vydírání a špinavostí. Měla bych si na něj dát pozor. Koneckonců je to lovec i démonů a já jsem démon.

Skočila jsem si pro něco rychlého k jídlu a vrátila se i s mobilem zpátky ke kocourovi. V tom mi píplo upozornění, že mi přes socky poslala Nora zprávu. Bylo to krátké video se Simonem. Byli někde v restauraci a drželi se za ruce. Skoro to vypadalo, jako by se jí chystal požádat o ruku.

Taky bych chtěla mít tak prostý život. A být i takhle někým poblázněná. Potom ale Nora něco napsala. Zvedla jsem obočí, když jsem to četla.

Nora: Včera jsem zažila nejlepší sex mýho života. Dneska doufám, že se to zopakuje. Simon je dokonalej. Udělala jsem se tak, že jsem viděla Krista…

„Oukej, hádám, že nemusím vědět úplně všechno, Noro," zašeptala jsem si pro sebe a radši jsem vyskočila z té aplikace, abych si nemusela víc představovat Noru se Simonem, ale nejspíš je na to už pozdě.

Když jsem se najedla, zdálo se mi, že je to tak deset minut, ale uběhla hodina. Před domem se objevilo černé SUV. Potlačila jsem otázky typu, jak mohl Carl vědět, kde bydlím a stejně tak jsem si raději nepředstavovala, co všechno se mi může stát, když je to nějaký pošahaný psychouš.

Ale stejně už jsem v tom byla až po uši, musela jsem do toho jít a doufat, že se když tak ve mně probudí nějaký démonský gen a že budu schopná ho sejmout. A když jsem vycházela ze dveří a loučila se s Asmodeem, došlo mi, že je Carl lovec nadpřirozených bytostí a že když se mu neubránili ani tihle tvorové, pak já z větší části člověk, mám už tuplem smůlu.

Z auta z místa spolujezdce vystoupil nějaký chlap. Byl velký jak hora a měl na sobě tmavou uniformu jako by to byl nějaký bodyguard a možná i byl. Za uchem měl kabel s mikrofonem a sluchátkem.

„Číslo sedmnáct, jméno mé. Teď si prosím sedněte do auta a připoutejte se," prohlásil, otevřel mi dveře a já po rychlém nakouknutí dovnitř raději poslechla. Pravdou je, že zatím nemá smysl mi ubližovat, když potřebuje mojí pomoc. Bát bych se měla až jí potřebovat nebude.

Celou cestu nepadlo jediný slovo. Řidič vypadal jako když neumí do pěti počítat a Číslo sedmnáct byl taky zvláštní. Oproti těmhle byl Carl fakt mrňous. Možná bych ho přeprala i já se svými 50 kilogramy. Ovšem kdyby u toho nebyli jeho lidi.

Za dvacet minut jsme byli na místě. U auta mě vyzvedl Carl osobně. Na obličeji se mu objevil slizký úsměv. Nejspíš byl spokojený, že mu věci jdou podle plánu. Podal mi ruku, což mě vyděsilo, ale pak jsem jeho ruku přijala, aby to nepůsobilo ještě divněji.

Samozřejmě jsem měla strach, že díky tomu nějak umí vyčmuchat démona, ale nakonec se nic nestalo. „Tak vás tu vítám, paní doktorko Kellerová," řekl a vedl mě do nějaké budovy. Vypadalo to jako opuštěná hala. Obrovská. A kolem kromě plotů z ostnatých drátů a moře nic nebylo. Myslím, že kdyby tady nechali ležet mojí mrtvolu, dlouho by mě tu nikdo nenašel.

Nejdřív jsme prošli nějakou temnou chodbou, kde byl tmavý fialový koberec a sametové závěsy ve stejných barvách. Měla jsem pocit, jako když jdu do nějakého luxusního podniku, kde tančí nahý ženský u tyčí.

Když jsme se vynořili z chodby, za dalšími závěsy byla obrovská místnost. Tentokrát byl koberec tmavší a zajímavější, ale koho zajímá koberec, když všude byly klece s nejrůznějšími tvory?

Bylo to jako zoologická zahrada akorát místo mývalů a roztomilých tygříků tu byla akvária s mořskými pannami, klece s podivnými zvířaty, která se dokázala proměňovat do lidské podoby a například už i démoni a jejich různé druhy, což jsem ani netušila, že je nás víc.

Přikryla jsem si pusu rukou. „Tohle je moje sbírka. Je zde všechno, co vás jen napadne. Mám tu víly, mořské panny, tigriniany, démony, vlkodlaky, upíry, čarodějnici, ale ta je obzvlášť nebezpečná, tu máme ve speciální kleci a mnoho dalších," řekl a vedl mě ke klecím s tigriniany.

„Co jsou tigriniani?" zeptala jsem se pozorujíc jednoho s pochroumanou přední tlapou. Vypadal jako puma.

„Jsou to divoký kočky, ale rozumí lidskou řečí a dokáží se přeměňovat do skoro lidské podoby jako démoni. Tady tenhle si něco udělal s tlapou, ale to není nic, co byste nespravila, že?" usmál se.

Podívala jsem se na něj. „Víte, nemám zkušenosti s ošetřováním velkých a nebezpečných šelem. Máte sedativa?" zeptala jsem se.

„O to se nebojte, Stello, bez toho bychom tady nemohli fungovat. Teď mi řekněte, líbí se vám moje sbírka?" vyzvídal.

Křečovitě jsem se pousmála. „Je vážně fascinující," odpověděla jsem. Nelíbilo se mi, jak ty tvory mučí. Už jen tím, že je drží v zajetí jako nějaká zvířata. Měla jsem chuť je všechny vypustit a nechat je, aby ho sežrali. Ale hádám, že to asi nebude tak snadné.

„Kdybyste si mohla vybrat jednoho z nich, kterého byste si vzala?" vyptával se pořád.

Podívala jsem se na něj trochu jako na blázna. „Co bych s ním dělala?" opáčila jsem.

On se zasmál. „Fantazii se meze nekladou. Například démoni…" řekl a ukázal ke klecím, kde měl v každé jednoho démona. Měl i démonky. Nejspíš tak 12 kousků. Byli všichni oblečení jen ve spodním prádle a měly na obličejích různé masky.

„Démoni, umí být vděční. Hlavně ty potvůrky mají rádi sex," prohlásil a já vytřeštila oči. „A k lidem si dělají za vděčnost pouta. To byste mohla jako člověk patřičně ocenit," usmál se.

Ještě, že nejsem člověk, pomyslela jsem si.

„Pojďte, ukážu vám je zblízka, třeba se vám nějaký zalíbí," prohlásil a vedl mě rychlým krokem ke klecím démonů.

On je otrokář. On je regulérní otrokář. Využívá je, prodává je, manipuluje s nimi a vsadím se, že všechny ty věci, vystavené kolem jako jsou drahé obrazy, kameny a zlato, všechno je to jejich majetek. Kam ses to dostala, Stello?

„Škoda, že si je nemůžu dovolit," procedila jsem, ale pak jsem si to hned vyčítala, když se na mě tak podíval. Moje sarkastické poznámky bych tady měla trochu krotit, protože se mi zdá, že on to nepochopil.

„Když se mi osvědčíte, dám vám slevu. Třeba za démona, že jste to vy… dva miliony dolarů," řekl a mě málem zaskočila slina.

„Děkuju za nabídku, ale ani s vaší velkorysou slevou bych si to nemohla dovolit," dodala jsem a podívala se na démona v kleci, který měl fakt ukázkovou postavu. Myslím, že všichni démoni měli ukázkové postavy, ale tenhle byl takový jiný než ostatní. Možná proto, že vypadal jako by byl smířený s tím, kde žije a že musí nosit ohyzdnou masku na obličeji.

Seděl v rohu klece, jednu nohu měl pokrčenou v koleni, druhou měl nataženou a díval se na mě. Do očí jsem mu neviděla přes tu masku, ale on si mě hádám prohlídnout dokázal. Byl ve své démonské podobě, takže byl větší, než jsem čekala. A hádám, že měl pod čepicí kašpárka i rohy.

„No já se nebojím, že by o ně nebyl zájem, Stello. Už jsem prodal přes třicet démonů. Přemýšlím, že si jich pár nechám. Tu succubu určitě, ale nevím ještě na co jí využiju. Démoni jsou skvělí v tom, že jsou svým pánům oddaní, aniž by chtěli. Nemůžou jim ublížit.

Ovšem já nejsem jejich pán. Tedy technicky vzato jsem, ale nemají mi být za co vděční. Ta by mi ukousla péro," zasmál se a šel dál.

Raději jsem na to nereagovala a smutně jsem se dívala na toho démona v kleci. Vypadal, že se pěkně nudí. Ale fyzicky nestrádal. Museli ho dobře krmit, jestli chtěli, aby vypadal pořád tak dobře.

„Ten se vám líbil? Patří k těm nejlepším kusům. Je chytrej, mazanej, silnej a obzvlášť atraktivní," řekl ještě, než jsem se k němu přidala. „Vám bych ho dal za dva miliony, ale jinak bych na něm vydělal balík. Pod deset bych nešel," dodal.

„Proč mají ty masky?" zeptala jsem se zírajíc na succubu v masce smrtky. On se pousmál.

„Mystery boxy se prodávají ještě líp. Je to zábava a překvapení. U démonů to funguje nejvíc," objasnil.

Potlačila jsem chuť zavrtět nad tím šílencem hlavou a raději jsem držela hubu a krok.

„Ty masky jim střídáme, aby to bylo ještě zajímavější. Ale tomuhle ne, tomu sluší jester. Říkám mu Rascal. On je takovej prevít a ta přezdívka se k němu hodí. Tý

succubě říkáme Dev. Co tak ale vím, říkali jí Zyra. Mohl jsem mít dalšího, ale bohužel cestu za námi nepřežil," dodal.

Vytřeštila jsem oči. Jak to, že to nepřežil? Co mu proboha udělali? A jak sakra dokázali ulovit takový obrovský démony?

„A co je zač tenhle?" zeptala jsem se na dalšího démona, který vypadal naštvaně. Seděl tam a ačkoli jsem mu neviděla do obličeje, nějak jsem vnímala, že zatíná zuby.

„Kane. Přišel s Rascalem a Zyrou. Zřejmě kámoši," řekl. Pak se pousmál jako by si na něco vzpomněl a podíval se na mě. „Partička naprosto sehraných a unikátních zlodějů. Na Zem se přišli schovat a narazili na nás. Tomu se říká smůla," komentoval s úsměvem.

Když jsem si vyslechla všechno o historii Carlovy sbírky, ošetřila tigrinianovi tlapu, prohlídla víle krk, upírovi zabrousila špičák a zachránila život mořský panně, tedy spíš jí odsoudila na život ve skladu pro kouzelné bytosti, a dostala jsem pár stovek dolarů na ruku, tak mě Číslo sedmnáct odvezl se svým řidičem zpátky domů.

Bylo pozdě a rozhodně jsem se potřebovala vyspat, ale hlavu jsem z toho měla jak balón a myšlenky mi střídaly další. A tak jsem si nalila skleničku vína a s kocourem jsem si zalezla pod deku na sedačku.

Měla jsem hlavu plnou toho, co říkal Carl, i těch nevinných tvorů. A taky jsem přemýšlela nad jeho velkorysou nabídkou, že by mi démona prodal jen za dva miliony dolarů, když jeho cena byla vyšší než deset.

Jsem na hlavu, když jsem nad tím vážně přemýšlela? *Sice by ke mně neměl pouto, ale třeba by mi byl vděčný i tak, protože se mnou by získal svobodu. A třeba by mi pomohl osvobodit i svoje přátele. Prý je chytrý a mistr zloděj, takže by mohl vymyslet nějaký plán.*

A taky byl pohledný. Tedy měl pěkné tělo. A jak říkal Carl, démoni mají rádi sex a já už dlouho nikoho neměla. S lidmi si raději kvůli poutu nic začínat nebudu.

Ale zase ho vůbec neznám. A utratit dva miliony dolarů za to, abych si koupila nějakého nebezpečného chlapa… „Proboha, to je ujetý. Já přece nejsem na žádný týpky na prodej!" prskla jsem, až se mě Asmodeus lekl.

Ale vidina toho, že bych zachránila vlastní druh mě docela lákala. Ale to, že bych kvůli tomu musela prodat svojí střechu nad hlavou už zase tolik ne. Zavrtěla jsem hlavou a podívala se na Asmodea.

„Paničce už malinko šibe. Na chvíli už jsem si myslela, že fakt kvůli démonovi prodám barák. Ale klid, ďáblíku, už jsem vzhůru. A jdu si lehnout," objasnila jsem, položila sklenku s vínem na stůl a šla jsem na kutě.

Já jsem možná měla nic moc období, ale moji dva nejlepší přátelé prožívali jedno ze svých nejlepších. Začalo to tím, že jsem řekla Simonovi, co jsem řekla a on pak udělal, co udělal – šel za Norou jí oznámit, že kvůli ní opouští svou novou přítelkyni a že

k ní cítí taky nějaké sympatie a že to už vlastně nějakou dobu trvá a že s ní chce chodit.

Ta si myslela, že je to jen sen, a tak po něm skočila, že jsem je slyšela blbnout ještě když mi skončil seriál. V mojí posteli… no co, tam už se dělo věcí. Od Asmodeova nočního blitíčka, přes jeho čůránky když měl zánět močáku, až po hovínko, když jsem ho omylem zavřela v pokoji, a mnoho dalších chuťovek. Myslím, že milostný šťávy mých dvou přátel už mi jen otevřou dveře do Ikei a donutí mě konečně koupit novou matraci.

No a od té doby byli oba prakticky k nesnesení. Nora se usmívala pokaždé, když se na něj podívala. Simon se usmíval pokaždé, když se podíval na ní. A když se zrovna nedívali jeden na druhého, dívali se do telefonu, kde si očividně posílali nějaké naprosté kraviny, protože se po chvíli začali oba smát.

Naše společné večery, kdy jsme se vždycky dobře bavili, koukali na filmy a živili se nezdravým jídlem, které někdo z nás objednal, zmizely. Stejně tak jako ty, kdy jsme hráli deskovky, chlastali a povídali si, anebo prostě chodili ven na dětská hřiště se na stará kolena houpat.

Místo toho jsou teď spolu pořád zalezlí v posteli. A když náhodou ne a sejdeme se všichni například v kavárně, pak si tam připadám jako páté kolo u vozu. Takže jsem vlastně tím dnem přišla rovnou o dva kamarády. Takže jsem na nule a možná by se mi ten démon hodil.

Následující dny jsem měla klid. Carl se mi neozval a nic ode mě nechtěl. A nejsem schopná říct, jestli mi to vadí, nebo jsem ráda. Ne, že bych s tím nebezpečným týpkem a jeho zvrácenou sbírkou chtěla mít co dočinění, ale měla jsem obavy o toho démona, že by ho vážně někdo koupil a já bych o tu šanci přišla.

Jo… správně, ještě jsem nad tím nepřestala přemýšlet a čím dál tím víc jsem se přikláněla k tomu, že to udělám. Že to risknu a kompletně od základu změním svůj život. A proč? Protože jsem si díky svým přátelům uvědomila, že možná takhle můj život dál žít nechci. Že jsem nebyla tak spokojená, jak jsem si myslela, že jsem. A že jsem opuštěná.

„Bez urážky, Asmodee, ale asi bych se pomazlila i s někým jiným než jen s tebou," zašeptala jsem mu do ucha, když jsem ho držela, aby mi nezdrhnul, zatímco Simon nesl do domu novou postel. Tedy spíš nová prkna a návod *slož si sám*.

Byla totiž sobota a Simon mi slíbil, že mi pomůže sestavit novou postel. Nora přišla samozřejmě taky, aby ho mohla komandovat a vyprávět mi všechny ty nechutnosti, které spolu v nedávné době dělali. Asi ze závisti mi to šlo jen jedním uchem tam a druhým ven.

Asmodeus mě packou odstrčil, když jsem se k němu snažila asi po osmé přitulit. Nedivím se mu po tom, co jsem mu řekla, že jeho mazlení už beru spíš jako samozřejmost a že bych se radši mazlila s jiným démonem.

A tak jsem šla nahoru. Nora mě následovala se sklenkou vína a vykecávala mi díru do hlavy. Naštěstí tedy už o svých rodičích, u čehož jsem si nebyla jistá, jestli je to změna k lepšímu. Její máma s tátou byli vážně trochu někde jinde.

Její máma do ní nonstop hustí, aby už měla dítě a její táta zase škemrá o opak. Je to fakt na hlavu. Asi jako Carl a jeho nadpřirozená zoo.

Zastavila jsem se mezi dveřmi do ložnice a zírala na Simona, jak sedí mezi prkny a hmoždinkami, se šroubovákem v ruce a civí do návodu. Místnost byla o mojí starou postel lehčí a prostornější, takže tam byla i pěkná ozvěna, když Nora imitovala svojí matku. A myslím, že jí vystihla.

Jenže když jí viděl, přestal se soustředit na práci a jen jí svlékal očima. Protočila jsem panenkami, když jsem si všimla, že na něj ta mrcha ještě pomrkává. „Ale no tak, na tuhle postel už zapomeňte!" prskla jsem na ně.

Simon se okamžitě začal bránit, přestože z Nory ani na vteřinu nespustil oči. „Nic neděláme," řekl.

„Ty neděláš nic už asi deset minut. Jen na ní čumíš," objasnila jsem mu.

„Nemůžu za to," řekl a já se na něj usmála.

„Samozřejmě, že nemůžeš. Ona tě totiž začarovala," uvedla jsem to na pravou míru.

Nora se na něj podívala a její výraz se během vteřiny změnil v ten sladký, zamilovaný úsměv, který u ní posledních pár dní vídám až podezřele často.

„Možná," řekla a Simon jí ten úsměv samozřejmě okamžitě oplatil. V tu chvíli mi došlo, že jsem udělala chybu, když jsem jim vůbec dala další příležitost se na sebe takhle dívat. Byli spolu teprve pár dní a už se chovali, jako kdyby právě objevili úplně nový druh lásky, o kterém je potřeba informovat celé lidstvo.

„Vážně jste spolu teprve pár dní?" zeptala jsem se a nevěřícně je oba pozorovala.

„Jo, teprve pár dní," potvrdila Nora s takovým úsměvem, že jsem měla chuť jí ho trochu zkazit.

„Ježiši Kriste." Protočila jsem očima. „To jsem si myslela. Po měsíci už budete asi nesnesitelní," dodala jsem.

Simon se nad tím na chvíli zamyslel. „Myslíš, že to bude ještě horší?" zeptal se. Jestli si to myslím? To byla tutovka.

„Nepochybuju," ujistila jsem ho. Nora se zasmála a posadila se vedle něj přímo mezi všechna ta prkna, šroubky a hmoždinky. Simon jí bez přemýšlení položil ruku kolem pasu, jako kdyby to dělal odjakživa, a chvíli si něco šeptali.

Já se raději začala přehrabovat v návodu, protože jestli jsem měla ještě jednou sledovat, jak na sebe hledí, začínala jsem vážně zvažovat skok z okna. Nejspíš bych

si při tom akorát zlomila nohu a oni by se na sebe dál dívali nad mým pohmožděným tělem.

„Stello, mám pro tebe otázku," ozvala se po chvíli Nora.

„To zní nebezpečně," odpověděla jsem a ani jsem nezvedla oči od návodu.

„Co bys radši?" začala. Podívala jsem se na ní relativně utahaně a podezřívavě přimhouřila oči.

„Podle toho, jak moc je to dementní," prohlásila jsem a čekala, co z ní vypadne.

„Kdybys musela celý rok chodit všude s jednou botou o tři čísla menší, nebo bys pokaždé, když se ti někdo líbí, začala nekontrolovatelně kokrhat?" zeptala se s nadšením v hlase, který nešel potlačit.

Chvíli jsem na ní jen zírala. „Tohle je ta tvoje velká otázka?" divila jsem se a ona přikývla.

„Ano, přesně tohle mě baví," opáčila.

„Tak určitě ta bota," rozhodla jsem se a Simon se zamračil a prohlásil, že on by byl pro to kokrhání.

Podívala jsem se na něj s naprostým nepochopením. „Ty bys neměl na výběr. Tobě už se někdo líbí," prskla jsem na něj.

Nora vyprskla smíchy a Simon do ní lehce šťouchl ramenem, jako kdybych právě odhalila nějaké přísně střežené tajemství.

„Dobře, teď já," rozhodla jsem se a znovu se podívala na oba. „Co byste radši? Aby vám pokaždé při lži začaly svítit oči, nebo aby vám pokaždé při pravdě zčervenaly tváře?" zeptala jsem se.

„Oči," řekla Nora bez sebemenšího zaváhání.

„Oči," přidal se Simon. Samozřejmě se na sebe podívali a oba se začali smát.

„Vy dva Pinocchiové se svítícíma očima už ani nepotřebujete mluvit," zamumlala jsem a vrátila se k návodu.

„To je na tom to hezký," řekl Simon. Nora se k němu přitulila a já jsem se jen podívala na rozloženou postel kolem nich.

„Výborně. Tak až skončíte s tou romantickou idylkou, někdo by mi mohl taky složit nábytek," rýpla jsem si.

„Jasně, hned se do toho pustím," slíbil Simon, ale ani se nehnul. Chvíli jsem ho pozorovala a čekala, jestli mu dojde, co právě slíbil. Nedocházelo mu nic. Nakonec jsem ukázala na šroubovák, který pořád držel v ruce.

„Simone?" oslovila jsem ho znovu jako nějaké svoje neposlušné děcko.

„Jo?" ozval se.

„Jestli ho tam budeš držet ještě dlouho, možná se ta postel složí sama," zmínila jsem.

Podíval se na šroubovák, jako kdyby ho viděl poprvé, a pak se zasmál. „Já jsem se jen trochu zamyslel," řekl.

„Ty ses nezamyslel. Ty ses jen zamiloval," informovala jsem ho. Nora se znovu rozesmála a Simon jen pokrčil rameny. Podle jeho výrazu mu to vůbec nevadilo. Já si povzdechla a vrátila se k návodu. *Tohle bude dlouhá sobota.*

Světe div se, postel jsme složili ve třičtvrtě na sedm večer. Potom jsem je oba už vypakovala, protože jsem z nich začínala být mentálně vyčerpaná. Jako nechápu, ale ze zamilovaných lidí začínám mít nějaký druh fobie.

Popadla jsem mobil a Asmodea a obojí jsem položila na sedačku. Přísahám, že ta kočka umí chodit sama, ale já ho hrozně ráda dávám tam, kde jsem já, protože on si tam vždycky lehne a ani se nehne.

V tom mi pípnul mobil a znělo to naléhavě, tak jsem se podívala, kdo mi píše. Byl to Carl a potřeboval, abych přišla. Poslal mi zprávu, ve které stálo jen:

Carl: Auto přijede za půl hodiny, buď ready.

Vystartovala jsem z pohovky rovnou do koupelny a tentokrát jsem porušila naší starou dobrou tradici, že z gauče se vstává nejdřív až po dvaceti minutách po usazení.

„Možná se setkám s tím démonem, měla bych vypadat dobře…" oznámila jsem Asmodeovi cestou do koupelny. Tomu to bylo buřt. Vytočil se jako ta vrtuloidní těstovina a zavřel oči.

Mávla jsem nad ním rukou a šla se připravit. U toho líčení a česání a čančání se jsem asi desetkrát pomyslela na to, za kolik by se dal prodat můj dům a kolik by mi zbylo, kdybych si koupila démona. *Vždyť beztak je na mě moc velký. Co bych s ním dělala?* S tím domem myslím.

Přesně za půl hodiny od zprávy jsem slyšela bouchnout dveře od auta a pár kroků po štěrku, který mám před domem. Otevřela jsem dveře a uviděla Číslo sedmnáct, který se akorát chystal zazvonit.

„Nazdar," řekla jsem a mávla na něj cestou k autu. On mě předběhl, aby mi mohl otevřít dveře a během chvilky už jsme vyráželi. Když jsme míjeli můj dům, prohlídla jsem si ho pozorně a došlo mi, že jsem se se svými výpočty hodně přepočítala, když jsem si myslela, že prodám dům, koupím démona, a ještě mi něco zbyde.

Teď už stačilo si to nenápadně nechat potvrdit. „Číslo sedmnáct?" oslovila jsem ho s opatrností v hlase. On byl v pohodě, ale bylo mi nepříjemné mluvit před tím jeho divným řidičem.

Číslo sedmnáct se na mě otočil a čekal, co po něm budu chtít. „Za kolik bys koupil můj dům? Ale buď objektivní," zeptala jsem se.

„Tak za prvý ho nechci a za druhý jsem ho nikdy neviděl zevnitř. Takže nemůžu být objektivní," zamručel.

Protočila jsem panenkami. „Odhadem. Je to pět plus jedna. Docela moderní, pěkná zahrádka. Dvě koupelny, pěkný schody…“ pokračovala jsem.

„Plus mínus osm set tisíc,“ řekl.

„Jenom osm set tisíc?“ vyštěkla jsem nevěřícně a vytřeštila oči. Číslo sedmnáct jen pokrčil rameny, jako kdybych se právě nerozhodla prodat střechu nad hlavou kvůli něčemu, co bylo přibližně dvakrát dražší než můj dům.

„Sauna? Bazén? Vířivka? Bowling?“ vyzvídal s pobaveným výrazem.

„Ne, nic,“ odpověděla jsem sklesle. On se zasmál a jen zavrtěl hlavou.

„Pak víc ne,“ dodal.

Do zoo jsme dorazili kolem osmé. Carl na mě už čekal u vchodu. Cestou dovnitř mi hodil ruku kolem ramen. Posledně jsem mu schválila tykání, ale tohle jsme si nedomluvili, a tak jsem ho slušně požádala, jestli by ze mě tu svou ruku mohl laskavě sundat.

Zasmál se s rukama nad hlavou jako by se vzdával policii a vedl mě dovnitř. Prý mají dva nové případy, které mu přišly už potlučené. Byla to další víla s potrhaným křídlem. To byl trochu problém, protože to je jak kdybych měla zachránit křídlo motýlovi. A pak tu byla harpyje ze zlámanou nohou a polámaným křídlem.

Chtělo to fixaci a dezinfekci a harpyje byla skoro jako nová, ale s tou vílou jsem si nevěděla rady. Byla velká jako dvouleté dítě, ale křídla měla ze stejně debilního materiálu jako motýl. Sice byla průhledná, ale stejně křehká a s tím popraškem, co dělal šmouhy, když se ho někdo dotkl.

Tuhle vílu někdo chytl za křídlo. Surově. Lehce jí ho natrhnul, setřel krásnou třpytivou barvu a zřejmě i trvale poškodil. Víla se ode mě nechala ošetřit. Vypadala jako moje známá ze střední. Měla taky tak velké oči. Zapomněla jsem říct, že víly vypadaly jako mladí dospělí, akorát byly malinký.

„Zkus nějak aktivovat svojí moc,“ naléhal Carl. „S takovým křídlem pro mě nebude mít skoro žádnou cenu. Jestli to nesvedeš, budu jí muset utratit. Její kostra by mohla vyzdobit pár míst, ale to až v nejkrajnějších mezích,“ prohlásil.

Vytřeštila jsem oči a prudce se k němu otočila. „Neumím to ovládat. Kromě záchrany života léčit všechno nedokážu,“ objasnila jsem, ale udělal nějaký mlaskavý zvuk a přisedl si ke mně.

Víla sebou škubla, když se přiblížil. „Tak se snaž, protože ten tvůj krasavec se dneska taky ošklivě poranil na ruce. A já potřebuju, aby neměl na tom svým dokonalým těle jedinou jizvičku!“ prohlásil.

„Rascal?“ polekala jsem se a on se usmál a přikývl.

„Ano, Rascal,“ potvrdil.

Otočila jsem se zpátky na vílu, opatrně jsem se jí dotkla, zavřela oči a snažila se mít přání, aby se její křídlo vrátilo do normálu, ale nic se nedělo. Sakra, možná mi jí bylo líto, ale měla jsem v hlavě jenom Rascala.

Víla na mě mrkala těmi svými krásnými řasami a já už pomalu ztrácela trpělivost. *Soustřeď se. Teď, nebo nikdy…* Nevím, co se teď změnilo, ale cítila jsem zase ten známý pocit, který mám, když se moje schopnost probudí a začne léčit. Šimralo mě to až v břiše.

Carl netrpělivě zíral střídavě na vílu a střídavě na mě. A pak jsem otevřela oči a křídlo se začalo skládat zpátky do původního tvaru. *Co jsem to právě udělala? Opravdu jsem zvrátila tak rozsáhlou škodu na těle?*

Carlovi se roztáhly rty do širokého úsměvu. „Ty jsi to dokázala. Ty jsi to dokázala! Opravila jsi mi vílu! Ty jsi vážně nejlepší. Tak to sis u mě vysloužila slevu," řekl a já nastražila uši.

Říkala jsem si, že bych si s tou další slevou mohla dovolit toho démona, ale tahle naděje mě opustila, když zopakoval tu stejnou částku, o které mluvil posledně. Došlo mi, že vlastně říkal, že si nejdřív tuhle slevu musím zasloužit.

Nicméně radost z toho, že se mi to povedlo, že dokážu napravit takové škody, a ještě zachraňovat životy mi byla velkou útěchou.

Carl pak mávnul na nějakého dalšího muže v černém, pravděpodobně s dalším číslem místo jména, který hned na to odešel a po chvíli se vracel zpátky i s démonem. Byl to Rascal.

Pořád měl na sobě tu masku jestera a kašpárkovskou čepici, takže jsem nevěděla, jak vypadá. Ruce měl za zády svázané nějakým tenkým, průhledným vláknem, které ho nejspíš oslabovalo, protože jinak by je tady všechny rozcupoval.

Tělo měl fakt nádherné a momentálně démonské. Ocas měl taky dlouhý a černý. Skoro jsem zapomněla, jak se dýchá, když jsem ho viděla. *Dva miliony… kde na to sakra mám vzít?*

Rascal se posadil klidně naproti mně ke stolku. Carl znovu naznačil pohledem tomu muži, aby něco udělal. Ten přišel blíž, Rascalovi uvolnil ruce, aby je mohl dát dopředu, ale znovu mu je svázal k sobě. Rascal byl klidný, nedělal žádné nepřístojnosti.

Měla jsem pocit, že se usmívá. Podívala jsem se mu do očí. Tedy do očí té masky, ale on mě viděl dobře. „Co tě trápí?" zeptala jsem se ho, ale skočil do toho Carl.

„Má na ruce malou, ale hlubokou ránu. Nevím, jak si to udělal, ale chci, abys to vyléčila. Nesmí mít ani jizvu," řekl. „A ty, Rascale, se opovaž promluvit," varoval ho.

Zajímalo mě proč, ale nejspíš by ho pak mohl nějak potrestat, a tak ho démon poslechl. Malinko mě to zamrzelo, chtěla jsem slyšet jeho hlas.

Natáhla jsem se tedy pro jeho ruku a naklonila k němu tak blízko, že jsem cítila teplo, které z něj vyzařovalo. ***„Kup mě. Prosím kup mě..."*** ozvalo se mi v hlavě.

Leknutím jsem nadskočila a podívala se na démona a pak na Carla, ale nikdo nic neslyšel. Musel mi to nějak říct telepaticky.

„S tvojí pomocí tohle místo zlikviduju, osvobodím náš druh a ostatní a sežereme ho k večeři i s jeho poskokama,“ řekl.

„Tak co, všechno dobrý? Nějak ti to trvá?“ syknul na mě Carl. „Chápu, že je těžký se soustředit, když je tak pěknej, ale pospěš si. Čím dýl je venku, tím víc jsem nesvůj,“ dodal.

A máš být proč… pomyslela jsem si. *Když nějak tohle funguje sem, musí to fungovat i zpátky. Slyšíš mě? Slyšíš mě?* ***„Slyšíš mě?“***

„Jo, slyším,“ odpověděl klidně.

„Dostaň mě odtud a naučím tě, jak být trochu démon. Vím, že nemyslíš na nic jinýho,“ pokračoval.

„Čteš mi myšlenky?“ polekala jsem se.

„Trochu. Hele, slyšelas mě? Kup mě. Prosím,“ škemral.

„Ublížil sis schválně, abys se mnou mohl mluvit?“ zeptala jsem se.

„Jasně, že jo. Copak si myslíš, že bych byl tak nešikovnej, abych se v kleci, kde nic nemám zranil?“ *odseknul.*

Hmm, Carl říkal, že je chytrý.

„Nemůžu ti pomoct. Nemám, jak za tebe zaplatit,“ objasnila jsem.

„Tak něco sakra vymysli. Vždyť jsi jednou z nás. No tak prosím,“ naléhal. Rozhodně mě to nenechávalo chladnou.

„Přišla bych o dům a kde budu bydlet?“ zeptala jsem se ho.

„Něco vymyslíme. Hlavně mě kup!“ řekl rázně.

„Tak hotovo?“ zeptal se zase Carl a stoupnul si nade mě.

„Ano,“ odpověděla jsem a podívala se na Rascala. Carl si ho prohlídnul a když usoudil, že je vše v pořádku, pokynul svému člověku, aby Rascala odvedl zpátky do klece.

Bodyguard ho už zajišťoval a pak ho vedl ke dveřím. Rascal se na mě pořád díval. Nevím proč, ale rvalo mi to srdce. Nechtěla jsem, aby tady byl další minutu natož, než seženu někde dva miliony. ***„Kup mě, Stello!“*** rezonovalo mi hlavou, když ho zase odváděli v poutech pryč.

Když se za ním zaklaply dveře, Carl si přisedl ke mně a usmál se. „Nemůžeš ho vyhnat z hlavy, že ne? Myslím, že to je jedna z jeho zvláštních schopností. Proto ti ho nemůžu dát za míň, už tak bych ti ho dal levně,“ objasnil.

Přikývla jsem jako, že tomu rozumím. „Je mi to líto, ale nemůžu ho mít. Snad jen kdybys mi dal nějaký čas,“ zmínila jsem a on se do široka usmál a přikývl.

„Že seš to ty, zarezervuju ti ho. Ale jenom do příštího týdne. Pak přijdou klienti. A garantuju ti, že se po něm zapráší,“ dodal, poplácal mě po rameni a čekal až se taky zvednu, že mě doprovodí zpátky k autu. *Jsem v hajzlu…*

⛧⛧⛧

Už asi hodinu jsem se převalovala v posteli a snažila se vymyslet, jak sakra koupit démona za dva miliony, aniž bych musela prodávat dům. Natož třeba dům a ještě auto. A obě ledviny a třeba i duši navrch.

Už jen představa, že bych do konce života splácela dva miliony dolarů za chlapa, kterého jsem znala sotva pár hodin, byla dostatečně šílená i bez toho, aby mi nad hlavou visela banka.

„Něco vymyslíme. Hlavně mě kup!“ Tohle mě pořád pronásledovalo. *Neříkal Carl, že je zloděj? Špičkový zloděj? Ale fuj, na co to myslíš, Stello! Fakt to poslední, co ještě potřebuju, je dostat se kvůli sexy zloději do maléru. Jenže zase byla škoda nebýt jeho Bonnie, zvlášť pokud nějakou takovou hledá…*

Převalila jsem se na záda a zoufale si povzdychla. Asmodeus zaregistroval pohyb a drze se mi vecpal na hrudník. Ještě, že mám malý kozy, tak mě tolik nebude trápit, že mi je ta kočka zadupe ještě níž.

Pohodlně se uvelebil, spokojeně zavrněl a já mu pár vteřin tupě zírala do očí, protože očividně jako jediný v tomhle domě neměl žádné finanční starosti. A taky nikoho nekupoval.

Ještě nějakou chvíli jsem vydržela v téhle poloze, než jsem se natáhla pro mobil na nočním stolku a začala vyhledávat ceny nemovitostí a kontakt na nějakého makléře. Nejdřív jen ze zvědavosti. Čistě informativně. Jenom abych věděla, kolik by můj dům reálně mohl stát a jestli by se s tím vůbec dalo něco dělat.

Samozřejmě že jsem během deseti minut zjistila přesně to, co jsem zjistit nechtěla. A je to tady. Stella Kellerová – opravdová démonka a hříšnice, která se chystá udělat něco šíleně riskantního, nezodpovědného a stupidního. Prodá kvůli sexy démonovi svojí jistotu a střechu nad hlavou, pravděpodobně se zadluží do dalšího století a přiměje tetu rotovat v hrobě. Páč to byl její barák.

V osm už jsem byla na nohou a obvolávala makléře. První makléřka mi zvedla telefon až na třetí pokus a už podle hlasu zněla, jako kdyby jí obtěžovalo, že po ní někdo chce pracovat.

Druhá mi řekla, že má čas nejdřív za týden, což mi vzhledem k tomu, že jsem chtěla démona koupit ideálně včera, přišlo poněkud nepraktické.

Třetí byla překvapivě ochotná, a ještě dopoledne přijela ke mně domů. Prošla si celý dům, vyptala se na rekonstrukce, střechu, okna, vytápění a pozemek a několikrát si něco poznamenala do tabletu.

Já mezitím stála za ní a snažila se nevypadat jako někdo, kdo právě zvažuje prodej svého domu kvůli muži, od kterého dřív nebo později bude očekávat i něco tak stupidně primitivního jako je sex.

„Podle toho, co tu vidím, bych ho na trh dala za osm set padesát," řekla nakonec v obýváku, a ještě jednou se rozhlédla. „Možná o něco výš, ale nechci vás zbytečně vystavit tomu, že bude viset na trhu měsíce," dodala.

„A kdybych ho chtěla prodat rychle?" vyzvídala jsem a sledovala její výraz.

„Jak rychle?" zeptala se a zvedla obočí.

„Hodně rychle," odpověděla jsem bez váhání.

„Pak bychom šli s cenou níž. Třeba kolem osmi set," řekla a pokrčila rameny. To mě trochu zabolelo, přestože jsem přesně tuhle částku čekala. Osmdesát tisíc sem, osmdesát tisíc tam. Pořád jsem byla o pořádný kus dál od dvou milionů.

„A jak dlouho by to trvalo?" zeptala jsem se.

„To vám nikdo seriózní nezaručí," odpověděla. „Můžeme mít nabídku za pár dní a můžeme čekat několik měsíců. Záleží na ceně, trhu a na tom, jak moc budete ochotná vyjednávat," vysvětlila mi a já přikývla.

„Dobře, tak to zkusme," řekla jsem nakonec. A bylo to. Jedna věta, a právě jsem udělala první skutečný krok k tomu, abych prodala dům po tetě kvůli démonovi. Já vím, že to pořád přemílám v hlavě, ale ano je to kvůli SEXY DÉMONOVI! A já jsem totálně na hlavu.

Když makléřka odešla, vytočila jsem Carlovo číslo. Kupodivu to hned zvedl jako by měl mobil v ruce. „Ano, má oblíbená zaměstnankyně?" ozval se, až se mi z toho oslovení zkřivil obličej.

„Carle, mám zájem o Rascala. Vážný zájem," začala jsem zlehka. Ucítila jsem, že se usmívá.

„Nepovídej. A už máš peníze?" zeptal se a já hned věděla, že moje nadšení ho příliš nezajímá, pokud u toho nemám v kapse dva miliony dolarů.

„Nemám. Zatím. Ale budu mít," pokračovala jsem, ale už jsem ho pomalu ztrácela. Slyšela jsem jen otrávený výdech, který mi dal poměrně jasně najevo, že pokud mu nedám něco konkrétnějšího, za chvíli mi položí telefon.

„Zavolej, až budeš mít," řekl suše a chystal se zavěsit, ale já na něj skoro štěkla.

„Počkej! Kontaktovala jsem svoji makléřku. Prodávám dům, ale prodej může trvat pár týdnů. Dostanu nějakou zálohu, tu ti zaplatím jako rezervační poplatek. Ale potřebuju, abys mi dal čas, než dům prodám," škemrala jsem a snažila se znít sebejistěji, než jsem se cítila.

„Jak dlouho?" zavrčel.

„Měsíc, nebo dva?" zašeptala jsem a na druhé straně se rozhostilo ticho. Takové to nepříjemné ticho, při kterém člověk přesně ví, že ten druhý přemýšlí, jestli ho má poslat do háje, nebo z něj ještě něco vytřískat. A vzhledem k tomu, s kým jsem právě mluvila, jsem se obávala spíš té druhé možnosti.

„A kolik mi pošleš jako zálohu?" zeptal se nakonec.

„Nevím. Kolik bys chtěl?“ zakuňkala jsem. Byla jsem ochotná dát mu skoro cokoli, co jsem dokázala rozumně sehnat, jen jsem tak nějak doufala, že to nebude částka, po které se mi zastaví srdce.

„To záleží na tom, jak moc ho chceš,“ odpověděl a podle hlasu jsem poznala, že se zase usmívá.

„Chci ho hodně. Takže?“ zeptala jsem se, protože přesně teď jsem potřebovala číslo, ne další psychologické hry.

„Řekněme dvě stě tisíc. Když mi je pošleš, Rascala do konce těch šedesáti dnů nikomu nenabídnu. Pak mi doplatíš zbytek do těch dvou milionů a je tvůj,“ objasnil a znělo to, jako kdyby mi právě nabízel úplně běžnou službu.

Dvě stě tisíc dolarů. Ztěžka jsem polkla. Byla to částka, ze které se mi chtělo okamžitě zvracet, ale zároveň jsem věděla, že když tuhle možnost pustím, mohl mi ho během několika dní někdo jiný vyfouknout. A přesně to jsem nechtěla. Věděla jsem, že pokud si ho někdo koupí, už ho nikdy nemusím vidět. A já jsem najednou nebyla ochotná připustit, že bych Rascala nechala skončit v rukou dalšího člověka, který ho bude držet v kleci a bůhví co s ním dělat místo mě.

„Dvě stě tisíc,“ zopakovala jsem si spíš pro sebe a snažila se představit, kolik nul vlastně taková částka má.

„Je to hodně?“ zeptal se Carl pobaveně.

„Je to hodně,“ odpověděla jsem upřímně. „Ale zvládnu to,“ dodala jsem. Na druhé straně se ozval tichý smích.

„Tak to jsme si rozuměli,“ řekl ještě a mně v tu chvíli došlo, že jsem právě přestala přemýšlet, jestli Rascala koupím, ale začala jsem řešit, jak Rascala koupím.

Toho dne jsem vyřídila ještě tolik telefonátů, že jsem večer skoro necítila ucho. A protože dvě stě tisíc dolarů se zrovna nevykutálí z gauče, rozhodla jsem se prodat všechno, co se prodat dalo. Doma jsem měla nějaké šperky, obrazy, pár kusů nábytku, elektroniku a spoustu dalších věcí, o kterých jsem si ještě ráno myslela, že je budu mít minimálně dalších deset let. Teď už byly všechny hezky vyfocené, popsané a vystavené na internetu.

S takovou mi z celé domácnosti nakonec zůstane jen mobil, nová postel a vybavení pro Asmodea. A možná pár hrnků, pokud je nikdo nebude ochotný koupit. Ale hlavně, že budu mít sexy týpka.

Někde hluboko v hlavě mi sice pořád šeptal zdravý rozum, že normální člověk si neprodá půlku majetku kvůli démonovi, kterého zná sotva pár dní, ale rozhodla jsem se ho ignorovat. Stejně už bylo trochu pozdě na to, zachránit můj rozum a třeba i auto, které jsem se rozhodla prodat za 26 tisíc dolarů.

„Fakt super rozprodala jsem celý svůj život a můžu si dovolit ho maximálně na chvíli zarezervovat,“ komentovala jsem zoufale svojí situaci.

Akorát jsem se posadila na postel a povzdychla si, když mi zase zvonil mobil. Sáhla jsem po něm a přijala hovor, aniž bych se podívala na displej.

„Ano?“ ozvala jsem se.

„Tady Carl,“ představil se a já vytřeštila oči a narovnala se jak prkno. „Hele, tak mě napadlo… nemáš peníze na toho démona a chceš ho. A normálně by mi bylo úplně jedno, že něco někdo chce a nemůže to mít, takže aby bylo jasno, proto to nedělám.

Ale máš veterinární ordinaci, umíš zázraky, znáš moje tajemství a já znám tvoje. A jak jistě víš, potřebuju někoho, kdo se bude starat o zdraví mých lásek, abych je mohl prodávat za co nejvíc peněz, případně si je nechat ve špičkové kvalitě,“ pokračoval tak pomalu, že se mi stihla vytvořit cévka na hlavě.

„K věci, Carle, nebo dostanu infarkt,“ naléhala jsem a on se zasmál.

„Dobře, dobře, nezabíjej mě. Kolik dostaneš za ten barák?“ zeptal se. Nevěděla jsem, jestli se mi právě ulevilo, nebo jestli jsem měla začít panikařit ještě víc.

„Kolem osmi set táců,“ odpověděla jsem.

„Hm. Dáš dohromady mega?“ vyzvídal.

„Dám,“ zakuňkala jsem.

„Dobře. Tak měníme plán. Rascal tě bude stát mega a chci to v hotovosti, rozumíš? A zbytek mi budeš splácet prací. Tvoje ordinace se bude muset přizpůsobit dalšímu režimu. Je mi jedno, jak to uděláš, ale bude v provozu pro mě a moji sbírku soukromě, bez sester a asistentů, tři hodiny denně. Víkendy máš volný, pokud tě nebudu potřebovat. To bys přijela za mnou. Souhlasíš?“ zeptal se. Neměla jsem slov.

„Hádám, že jo. Ale je tu malej problém,“ zmínila jsem.

„Co zase?“ prskl otráveně.

„Nemůžu být bez sester nebo asistentů. To, že myšlenkou dokážu někoho vyléčit, neznamená, že to půjde vždycky, nebo že nenastane situace, kdy nebude potřeba pomoc,“ objasnila jsem a on po chvíli přikývl.

„Rozumím. Seženu ti diskrétní lidi. Kolik?“ zeptal se.

„Zatím nevím, ale rozhodně minimálně dva. Muže a ženu,“ odpověděla jsem.

„Připravím kupní smlouvu a další věcičky kolem. Počítej s tím, že tě ohledně toho bude kontaktovat můj právník. Nemusíš to ani číst,“ dodal.

To víš, že jo. A já jsem asi fakt padlá na hlavu. Jen jsem se přidušeně zasmála. „Jdu dát dohromady rozvrh. Budu teda čekat na spojení s tvým právníkem,“ dodala jsem a pak jsme se rozloučili.

Položila jsem mobil vedle sebe a chvíli jen zírala do zdi. Takže jsem si právě koupila démona za milion dolarů, další milion budu splácet prací, moje veterinární ordinace se právě stala soukromou nemocnicí pro nadpřirozenou Carlovu zoo a k tomu mi ještě pošle právníka, který mi bude vysvětlovat, co všechno jsem si na sebe právě ušila. Skvělý. Můj život už fakt nemohl být normálnější.

A zatímco já si ustlala s kocourem v posteli, abych se ještě trochu vyspala, než se můj život úplně celý rozpadne. Bylo kolem 8. večer a Simon seděl v centru v kavárno-baru, kde pracovala Nora, s notebookem a učil se, nebo pracoval. Těžko říct, co ten šprt pořád dělal. Jak jsem řekla, byl věčný student.

Sice nastoupil se mnou na stejnou fakultu, kde chtěl studovat biochemii, ale nakonec skončil s vystudovanou farmacií. Ale že by šel pracovat? Ne. Zase něco studuje. Už ani nevím, jestli pořád dodatky k tomu, nebo něco úplně jiného. On je blázen.

Nora už měla padla, vystřídala jí kolegyně. Přes den to byla kavárna, v noci bar. Normální lidi do baru nechodili v noci pracovat ani se učit, ale kdo z nás tří je vlastně normální? Já prodala co se dalo, abych si mohla koupit démona. Simon by se jenom učil ve dne v noci a Nora je totální blázen do Simona, který je dle jejích slov cítit jako zaprděná knihovna a sama nechápe, že se jí líbí jeho odpudivý vzhled.

Abych to uvedla na pravou míru, Simon nebyl ani trochu odpudivý. Asi tak jako občas my všichni. Někdy si nestihl umýt vlasy, a tak je měl mastnější a někdy měl svetr chlupatý od Čokapika.

A ano, ty svetry… jo, ty svetry byly odpudivý. Ale jinak vypadal normálně a nesmrděl. Ten oder knihovny Nora myslela obrazně. Jako že je fakt šprt. Jinak od nás dostal kolínskou s vůní, jakou používají týpci, co jsou chodící red flagy.

V tom baru byl poměrně frmol. Ne, že by se tam nedalo hnout, to ne, ale stoly byly obsazené a obsluha nestíhala, a tak když tam byla Nora a Simon si jí nevšímal, nabídla se kolegyni, že jí pomůže.

Simon si toho ani nevšiml, protože byl zabraný do problematiky farmakokinetiky a vypadal, jako by právě odhaloval tajemství vesmíru. Občas si něco poznamenal, chvíli hleděl do obrazovky a pak zase začal listovat nějakým článkem.

Nora kolem něj prošla potřetí s plným tácem a on ani nezvedl hlavu. „Já ho jednou zabiju," zamumlala a její kolegyně se zasmála.

„On tě vůbec nevnímá?" zeptala se.

„On nevnímá ani vlastní smrt, pokud mu zrovna neleží na stole," opáčila suše. Aspoň věděla, jak jsem se cítila, když mi v sobotu pomáhali sestavit postel.

Nora položila sklenice na stůl a otočila se právě ve chvíli, kdy se otevřely dveře. Dovnitř vešli dva lidé.

„Tady se usadíme, co říkáš? Mám žízeň," prohlásil Dizzy. Fae přikývla a následovala ho k baru, kde byly shodou okolností poslední dvě volná místa.

Dizzy se rozhlídl kolem, jako by snad vážně doufal, že Stealer bude někde vysedávat v baru a nasávat.

Fae nad ním zavrtěla hlavou. „Nemyslíš si, že by to byla vážně náhoda, kdybyste se zase potkali v baru?" zeptala se.

Dizzy si povzdychl a podíval se na Noru. Její blond vlasy jí spadly hezky do obličeje. To se mu zalíbilo. Démoni měli totiž vždycky tmavé vlasy, takže blondýny pro ně byly docela exotika.

„Dobrý večer, co si dáte?“ zeptala se jich ochotně a tahala ze zadní kapsy malý bloček s propiskou.

Dizzy na ní nemohl přestat zírat a malinko se zasekl, zatímco do něj Fae kopla pod stolem, aby se probral. „My si dáme oba jedno malý pivo a pikantní křidýlka,“ řekla nakonec Fae a věnovala jí úsměv. Nora jí úsměv opětovala a přikývla.

„Jistě. Jen vás poprosím o chvilku trpělivosti, máme tady frmol. Piva vám donesu hned, ale na ta křidýlka tak patnáct minut, nevadí?“ zeptala se.

„V pořádku,“ opáčila Fae a pak Nora odešla načepovat pivo. Hned jak byla pryč do Dizzyho Fae šťouchla. „Co je s tebou? Nemůžeš na ty lidský holky takhle vejrat, budou myslet, že jsi narušenej,“ okřikla ho.

„Sorry, ale byla fakt hrozně pěkná. Vidělas ty nohy?“ prohlásil. Fae protočila panenkami.

„Nejsem Stealer, abych to dokázala patřičně ocenit,“ rýpla si.

„Hm, to nejsi. Kéž by jí taky viděl. Dal by mi za pravdu,“ dodal akorát, když před něj Nora položila pivo a zase šla pryč.

Dizzy jí pozoroval až dokud nezastavila před Simonem a nepolíbila ho na tvář. Fae se rozesmála. „Ta už chlapa má. Tak si dej pohov,“ prohlásila a napila se svého piva.

Dizzy si taky loknul a povzdychl si. „Kde by mohl být? Už jsme to tu prohledali všude. Přece se nemohl vypařit?“ zmínil a Fae pokrčila rameny.

„A nevrátil se zpátky do Podsvěta?“ řekla zamyšleně, ale Dizzy zavrtěl hlavou a zcela s jistotou tvrdil, že ne.

„Ani nebyl ve směnárně. Lucan tvrdil, že ho neviděl. Ani Zyru, Vexe a Kana,“ dodal.

„Divný, jak tu plánovali zůstat bez peněz?“ divila se Fae. Dizzy se pousmál a napil se znovu piva.

„Jak asi. Jsou to zloději. Jen jsem nečekal, že by se na to vykašlali a šli rovnou blbnout,“ dodal.

„Hele a co když se jim něco stalo?“ začala, ale Dizzy na ní mlasknul, aby s takovými věcmi přestala.

„Prosím tě, a co by se jim jako tady mohlo stát? Vždyť jsou to démoni na Zemi mezi obyčejnýma lidma,“ procedil tiše skrze zuby.

Fae pokrčila rameny. „No slyšela jsem už od pár démonů, co se odtud vrátili zpátky, že od vstupu na Zem se pohřešuje čím dál tím víc démonů. Od roku 2018 už přes třicet. A nejen démoni. Ztratilo se i pár víl a tigrinianů. A myslím, že upíři taky,“ dodala.

Dizzy se zasmál. „Jako že lidi by dokázali sejmout takovou spoustu nadpřirozených jo? O tom pochybuju. A upíři se ztrácej v jednom kuse, to vůbec neber vážně. Na Zemi je asi hodně pohodlných rakví, ze kterých je nikdo nevykopne," zažertoval.

„A jestli se bojíš o démony, hele vsadím se, že si našli skvělý místo a zpátky do Podsvěta už ani nechtějí. Taky bych se nedivil, mají tu všechno… skvělý," řekl, zírajíc na Noru a Simona, jak spolu cukrují. On taky konečně zaklapl noťas a začal se jí věnovat.

Následující den jsem byla i v práci jak tělo bez duše. Už jsem ošetřila asi tři zvířata, jednoho papouška, křečka a želvu. Potom byla nečekaně prázdná čekárna, tak jsem si sedla k bloku a začala jsem vymýšlet ten rozvrh, abych nepřišla o práci, o rozum a zároveň, abych taky vyhověla Carlovi a jeho ztřeštěnému nápadu na chod ordinace pro nadpřirozené bytosti.

Přemýšlela jsem u toho, kdy jsem se do toho tak zamotala. Ještě před pár dny jsem řešila maximálně to, jestli má klient objednaného psa na očkování, nebo zase přijde o půl hodiny později a bude tvrdit, že trčel v zácpě. Teď jsem seděla nad rozvrhem a počítala, kolik hodin týdně budu potřebovat na zvířata, kolik na démony a kolik hodin mi vůbec zbude na spánek, aniž bych nějak vážně strádala.

A taky jak mám sakra vysvětlit, že moje ordinace bude přes den normálně fungovat a večer se z ní stane soukromé zařízení pro pacienty, kteří se oficiálně vůbec nenarodili? Co mám říct svým zaměstnancům? A co napsat do papírů? *Mimořádná pracovní doba pro velmi specifickou klientelu*?

A co když se někdo začne ptát, proč mám večer zamčeno, ale přitom se uvnitř svítí? Nebo proč se dělím s někým o ordinaci, když ho nemám ve smlouvě? Nebo proč mám v nákladech věci, které jsem nikdy neobjednávala?

Carl měl navíc překvapivě konkrétní představu o tom, jak má moje ordinace fungovat. Já ne.

Podle něj nebyl problém přijmout během běžné pracovní doby „člověka" s něčím, co připomínalo druhou čelist, třetí oko nebo pár končetin navíc. Podle mě byl problém už jen vysvětlit pojišťovně, co přesně mám napsat do kolonky druh zvířete. A taky na co objednávám spíše lidské léky, které zvířata nesmí.

Čím déle jsem nad tím přemýšlela, tím víc jsem docházela k závěru, že Carlův geniální plán měl jeden malý problém. Byl úplně na hovno z právního hlediska. A samo sebou to bylo jen a jen na mě. Protože on mi přece vyšel vstříc. A už ho slyším, jak říká: „To je tvůj problém, Stellinko. Chtělas démona, tak budeš mít démona."

Připsala jsem si další poznámku a chvíli jsem na ní koukala. Pak jsem jí přeškrtla. ~~*Démoni pouze po zavírací době*~~… Protože kdybych měla být upřímná, začínala jsem mít pocit, že zavírací doba už v mém životě stejně neexistuje.

V zoo byl dneska poměrně klid. Carl měl nějaké papírování a myslím, že to bylo kvůli té naší dohodě. A protože dnes neměl čas se kochat svými tvory, tak všichni měli padla. Ostatní jeho poskoci s čísly místo jmen lovili další chudáky, co se z nějakého pro mě neznámého důvodu ocitli na Zemi. A zbytek hlídačů u klecí a v sektoru si přes vysílačky hráli slovní hry, nebo blbli jiným způsobem.

A Rascal s Kanem a Zyrou spolu vedli složitý rozhovor pomocí svých ocasů a rukou. A taky zrcadla, které bylo naproti Rascalovo kleci. Nebyli od sebe totiž tak blízko, aby mohli používat telepatii a Carl chytře odhadl, že by si mohli povídat nebo na sebe ukazovat, tak je takticky umístil do bezpečné vzdálenosti. Ale jaksi zapomněl na zrcadlo, lesklé dveře a na jejich vynalézavost.

V klecích bylo zvukotěsné sklo, ale aby mohla fungovat vzduchotechnika, bylo tam pár dírek, které to kouzlo kazily. I tak se ale nedalo moc nic slyšet. To by někdo u té klece musel řvát z plných plic.

„Ta holka mě koupí," naznačil Rascal doslova rukama nohama.

„Seš si jistej?" opáčil Kane. Rascal přikývl. „Jen aby si to nerozmyslela. Nebo se nezalekla. Nezdála se mi zrovna jako někdo tak badass, kdo by si za několik mega koupil démona na hraní," dodal.

Rascal se usmál, ale jeho úsměv pod maskou jestera nebyl vidět. „Podceňuješ moje osobní kouzlo a šarm," řekl a na závěr i stylově švihnul ocasem.

Kane nad ním zavrtěl hlavou. „Snad víš co děláš, Stealere, protože až tě dostane ven, nepodceňoval bych sílu vděku. Aby ses nepřimknul," dodal.

Rascal zavrtěl hlavou. „Nikdy se nepřimknu. Prachy pro mě nejsou něco, za co bych někomu musel být vděčnej. A hlavně jí to splatím takže… navíc je démonka, chce to víc než jen přátelskou výpomoc, abych se přimknul," objasnil.

Zyra je jen sledovala a k ničemu se nevyjadřovala. Kane zase pochyboval o Rascalově odolnosti vůči poutům z vděku. „No právě, to je ještě horší," řekl a pak je vyrušil strážce, co tam přišel na obhlídku.

Všichni odstřelili co nejblíž k zadním stěnám klecí a dělali jako že nic. Jako by se vůbec nedomlouvali a neřešili útěk a případný plán co a jak bude po něm. Číslo sedmnáct prošel spěšně klece u démonů, pak popadl vysílačku a oznámil, že je vše v cajku. Pak odešel.

Rascal a ostatní se vrátili zpátky na místa, odkud na sebe jakž takž viděli a pokračovali v rozhovoru. „Dostanu vás ven. Pak informuju Dizzyho, aby se o nás nebál a přijdeme na to, jak to tady zlikvidovat. A roztrháme je na kusy, všechny. A já si beru Carla!" prohlásil.

„Co když Carla bude chtít ta tvoje démonka? Přenecháš jí ho jako vděčnej démon?" rýpnul si Kane.

„Tss, to sotva!" prsknul.

„Nevíš nic, Stealere. Je to jen další holka, co se chytla Carlovi do pasti. A ať už tě koupí ona, nebo ne. Stejně budeš mít pána a pak fakt nevím, jak tohle skončí. Ale jsem si jistej, že ne dobře," řekl.

„Ona mě koupí!!" pokračoval sebejistě a dal do té znakové řeči spoustu agresivních emocí. „A Carl se chytne do naší pasti!" dodal.

„Naší?" zasmál se Kane. „Kámo, ty začínáš být mega naivní. Jen jsi jí řekl ať tě koupí a ona ti řekla, že nemá peníze. A ty hned myslíš, že máte plán a že odtud za pár dní odejdeš po svých," komentoval a vrtěl nad ním hlavou.

„A ještě k tomu věří, že se nepřimkne," prohodila Zyra.

„Ještě k tomu," zasmál se Kane.

„Drž hubu!" syknul a ukázal na něj prostředníček. Kane mu gesto oplatil a uchechtl se.

„Jen říkám, že až tu budeš za měsíc pořád sedět a čekat na svou nadrženou milionářku, připomenu ti to," rýpnul si a založil si ruce na prsou.

Rascal protočil oči a odvrátil se od něj. „Za měsíc už tady nebudu," prohlásil s takovou jistotou, jako by už měl lístek na cestu ven v kapse.

„To říkáš ty," připomněl mu Kane a pobaveně nad ním zavrtěl hlavou.

„Protože to tak bude," odsekl Rascal.

Chvíli bylo ticho, Rascal se znovu podíval do zrcadla a zkontroloval odraz chodby za sebou. Nikde nikdo. Pak stočil pohled směrem, kde mě naposledy viděl, a chvíli tam jen mlčky hleděl.

„Řekla, že by kvůli mně musela prodat barák a že to nemůže udělat," připustil nakonec, jako by ho samotného trochu štvalo, že to vůbec musel vyslovit.

Kane se pousmál. „Konečně jsi připustil, že to má háček," poznamenal a spokojeně přikývl, jako by právě vyhrál nějakou sázku.

„Ale neřekla, že mě nechce," namítl Rascal a pokrčil rameny, jako by tím celou věc dokonale vyřešil.

Kane na něj chvíli koukal. „To je dost zoufalá logika," konstatoval a naklonil hlavu na stranu.

Rascal znovu pokrčil rameny. „Možná, ale to jediná logika, kterou mám," přiznal bez sebemenšího náznaku studu. „A vypadala, že nad tím bude přemýšlet," dodal.

Zyra se na něj podívala a tentokrát už se usmála. „Takže jí teda neočekáváš?" prohodila a založila si ruce.

„Ne," ohradil se Rascal okamžitě a věnoval jí podrážděný pohled.

„Očekáváš," zopakovala Zyra klidně, jako by se s ním vůbec nemínila hádat.

„Ne," zavrtěl hlavou.

„Tak proč se pořád díváš do těch dveří?" zeptala se a kývla směrem k chodbě. Rascal se okamžitě podíval jinam.

„Jenom kontroluju hlídače," zamumlal a snažil se přitom vypadat naprosto přesvědčivě.

Kane se rozesmál. „Jasně," pronesl a zavrtěl hlavou.

Dneska jsem končila dřív, abych si zařídila věci a trochu si v rámci možností i oddychla. Pořád jsem neměla promyšlené, jak to všechno řeknu Georgině a ostatním z ordinace. Hlavně taky, jak vypakuju na tu dobu „soukromých ordinačních hodin" doktora Gilberta?

On ačkoli je samostatným doktorem a má ordinační hodiny, jak se mu zachce, pracuje v mojí budově. Pronajímá si ordinaci a je to takhle naprosto v pořádku a v normě. Takže to, že bych ho vyhodila byl samozřejmě jen žert, nemůžu ho vyhodit. Ne jen tak. Nehledě na to, že ani nechci.

Akorát jsem zamykala dveře od ordinace, když mě přijela vyzvednout Nora. Měly jsme v plánu zajít na masáž, na jídlo a pak jsem jí slíbila, že s ní na chvilku zajdu do kavárny, než půjdeme ke mně, protože si tam něco nechala.

Přemýšlela jsem zase, jak jí řeknu že prodávám dům, auto a taky proč. Zcela určitě by mi to schválila, protože ona je blázen. A kdybych jí řekla, že je to kvůli atraktivnímu chlapovi, proměnila by se v toho démonského našeptávače na levém rameni a nutila by mě, abych si s ním udělala nejmíň dvě děti.

Pak tu bylo to, že tohle jí říct nemůžu, sama jsem v prekérní situaci pod nějakou mafiánskou pračkou na peníze a zatáhnout jí do toho by bylo nebezpečné. To už bych to radši probrala se Simonem, protože dokáže zanalyzovat situaci a objektivně radit. Jenže já nechci, aby mi říkal, že to je debilní a že jsem se asi zcvokla. To vím i bez něj.

Nehledě na pikantnosti, které zahrnují to, že nejsem člověk a že to na někoho nemůžu jen tak vybalit. A vím, že by si oba vzali osobně, že jsem jim to neřekla dřív. Takže jsem vlastně v hajzlu.

„Co je ti? Za celou cestu jsi neřekla ani slovo?" zeptala se, když jsme akorát nasedly do auta.

„Dostala jsem se do finanční situace, která vyžaduje rychlý prodej domu, auta a všeho, co není životně důležitý," odpověděla jsem a ona vytřeštila oči.

„Cože? Proboha, a co ordinace? A kde budeš bydlet? A jak se to stalo?" vyzvídala horlivě. Já jen věděla, že jí nemůžu říct pravdu a ani si od ní cokoli půjčovat, protože bych se na sebe nemohla ani podívat. Abych si půjčila od kamarádky, abych měla na exkluzivní hračku, zatímco ona přežívá o chlebu a vodě jen, aby mě vytáhla z průseru, který byl vlastně dobrovolný.

„Ordinace bude muset nějakou dobu najet na nový režim. Bydlet budu asi tam a spát na veterinárním stole, ještě nevím. A jak se to stalo? He, no… to by mě taky zajímalo," opáčila jsem, ale moc moudrá z mojí odpovědi nebyla.

„Potřebuješ pomoct? Nemám sice na novej dům, ale mohla bych ti něco do začátku půjčit," navrhla, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Nic nepotřebuju, děkuju, jsi hodná," řekla jsem a usmála se na ní. Ale nejradši bych si dala facku. *Stello, je ti jasný, že z příslibu „něco pak vymyslíme" od pofidérního démonskýho zloděje si jídlo nezaplatíš, a ještě se dostaneš leda tak do kriminálu?*

No myslím, že tohle si ode mě ten démon teda vyžere. To bude mít pěkný přivítání, když mu vyčtu hned, že jsem si ho koupila. To mi ani nebude muset být vděčný. *Ale vždyť on mě k tomu přemluvil!*

„Kdybys cokoli potřebovala, třeba i u mě přespat, můžeš kdykoli," řekla Nora a já se na ní usmála a objala jsem jí s dalším malým poděkováním, ale věděla jsem, že si to u ní nevyberu. Budu totiž čerstvou majitelkou démona a u ní pro nás dva rozhodně nebude dost místa.

Jednoho krásného a deštivého rána jsem se vydala na nákup mého života. Seděla jsem v autě s Číslem sedmnáct a s jeho divným řidičem a čekali jsme na povolení k vjezdu na Carlův pozemek. Bylo to haló, protože to bylo celkem přísně tajné místo. Ani já jsem nevěděla, jak bych se sem dostala, protože přes ta skla nebylo vidět ven.

Ale nejspíš na to budu muset brzy přijít, jestli chci zachránit svůj druh, a i ostatní a Carla položit na lopatky. Ale asi to nechám vyřešit svojí novou hračku, která je prý velmi inteligentní a mazaná. A taky pěkně drahá.

Čekali jsme už dobrých deset minut na místě. Déšť bušil do skla jako šílený a já se marně snažila koukat ven. Jediné, co bylo vidět byly obří stékající kapky deště dolů po okně.

Vždycky když jsem sem jela, bušilo mi srdce strachy, ale dneska jsem byla klidná. Ano měla jsem strach, že mě Carl nějak podělá. Ale na druhou stranu, moje varovné kontrolky kolem Carla přestaly blikat. Buď se rozbily, nebo jsem se rozbila já.

Fakt že budu mít Rascala mě uklidňoval tolik, jako mě děsil. *Jaký asi bude? Stojí vůbec za tohle všechno? Co když mě bude nesnášet? Co když mi ublíží? Nic o něm nevím a on se podle knih dokáže přimknout jen k člověku, což nejsem. A co když si toho všimne Carl? Bude konec s naší dohodou?*

Pak jsme se konečně rozjeli a já si zakázala myslet na můj dům, kde jsem měla dovoleno do konce týdne přespávat. A na ordinaci, kde se každý den odehrávala hra na moje nervy. S mým soustředěním to začalo jít z kopce a já už nedokázala zahojit ani říznutí od papíru. Je jen otázka času, kdy Carlovi dojde trpělivost a moje veterinární schopnosti mu stačit nebudou.

Řekl vůbec Carl Rascalovi, že si pro něj dneska jedu a že ho koupím, nebo to bude překvápko? Hádám, že to bude překvápko. A Rascalova tvář zase pro mě.

Když auto zastavilo tam, kde jsem vždycky měla vystoupit, z auta se vyvalil Číslo sedmnáct a šel mi jako správný děsivý džentlmen otevřít dveře. Vystoupila jsem pravou nohou napřed, na což jsem si dávala velký pozor.

Sice jsem šlápla do louže, která vyprskla svůj ledový obsah mě přímo pod sukni, ale potlačila jsem výkřik z leknutí a mířila si to za Carlem, který na mě čekal u vchodu a usmíval se od ucha k uchu.

Vedle něj stál nějaký jeho další kumpán a držel nad ním černý deštník, zatímco Carl si v klídku pokuřoval cigaretku. „Stello, drahá…“ zarazil se. Znělo to jako by chtěl něco dodat, ale nejspíš sám nevěděl, co jsem pro něj byla, tak zmlknul.

„Jaká byla cesta? Doufám, že jsi moc nenastydla v těch šatech. Pojď dovnitř do tepla,“ řekl, zahodil cigaretu do louže, která mě před chvílí ohodila a vedl mě do budovy.

Musím přiznat, že kdybych neošetřovala včera mořské panně ránu ve tvaru nápisu POMOC asi bych si to ještě rozmyslela.

Taky jsem od včerejška nemohla přestat myslet na to, jak to, že se Carl nebojí ty bytosti někomu prodat. Copak se neobává pomsty? Nebo je snad nějak magicky „kastruje" před každým prodejem? Hádám, že to brzy zjistím.

„Jsi natěšená?" zeptal se. Já se zamračila a upravila si svojí sportovní tašku přes rameno, aby se mi lépe nesla. Byla plná peněz, takže jsem byla spíš nesvá. Hlavně poblíž Carla a jeho lidí. Hlavně jsem nikdy tolik peněz v hotovosti ani neviděla, natož abych je měla u sebe. Připadala jsem si trochu jako nějaký zloděj, přitom ty prachy byly moje. A byly docela těžký.

„Nevím, jestli je to to správný slovo," opáčila jsem a on se zasmál. Byl sice slizký, ale atraktivní. Ne můj typ, ale pěkný. Řekla bych, že takový ten týpek, co bývá na reklamě na výhru nějaké renty.

„Změní se ti život," řekl.

„To už se změnil," odfrkla jsem syrově. On se zasmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„K lepšímu. Jsem sám zvědavý, co s tebou ten démon udělá," dodal. Raději jsem to nekomentovala. Pravdou je, že já se celkem bála, co se mnou ten démon udělá.

„Posaď se, připravil jsem smlouvy, všechno je v pořádku, nemusíš se bát. Klidně mi věř," prohlásil a pozval mě k sobě do kanceláře, kde byla na stole připravená kupní smlouva a nějaký další papíry a luxusní pero.

„Dáš si něco k pití?" nabídl, když mi pomohl se usadit. Zavrtěla jsem hlavou a tašku si položila na klín.

Carl se uchechtl. „Tu si klidně odlož vedle sebe, já nejsem zloděj, Stello. Jsem mazaný obchodník, ale vždycky se svými klienty jednám s úctou a respektem. My už jsme obchod uzavřeli, tohle je jenom předání a dodržení našich závazků," objasnil. „Navíc to mezi námi je pro mě jak běžnej nákup v supermarketu," dodal.

To mě nepřekvapilo. Koneckonců kupuju od něj něco „jen" za milion dolarů. „Stejně si to přečtu, když dovolíš a peníze si nechám u sebe, i kdybys mě měl zavraždit a vytrhnout mi je z mých tuhnoucích rukou. V tý tašce je celej můj život. Teda ta větší část. Zatím mi teda zbyla napůl ještě ordinace," utrousila jsem.

„Fér," řekl a sedl si naproti mně ke stolu. „Ale nikdo tě nezabije, neboj se," dodal. Hodila jsem na něj pohled, který značil, aby už laskavě držel hubu, že chci číst. Sklapnul.

Po dočtení jsem si byla jistá, že je všechno v pořádku. Měla jsem plnou hlavu předsudků a strachu, ale ať jsem to četla jakkoli, vypadalo to dobře. Ne, že bych byla právník, ale hodně jsem si o tom četla před spaním. Byly to různé modely smluv a návrhů.

„Fajn, podepisuju," oznámila jsem mu a přišoupla jsem k němu smlouvu, aby začal. On se usmál, popadl pero a podškrábnul se. Potom mi ho podal.

Já si ho od něj vzala a obdařila smlouvu o další, ale tentokrát svůj klikyhák. Když jsme podepsali i druhou, jednu jsem si vzala a uložila do kabelky. Carl neřekl ani slovo, jen mě sledoval. Myslela jsem, že mi shoří tváře, jak jsem byla nervní.

Potom jsem rozepla tašku a začala Carlovi na stůl házet balíčky bankovek. Ten si jen pomocí nějakého tlačítka k sobě zavolal Číslo sedmnáct. Už jsem pochopila, že on byl jeho pravá ruka.

Když vešel dovnitř, já pořád házela na stůl balíky peněz. Carl na něj jen udělal posunek, což znamenalo, aby to zkontroloval a přepočítal. Trochu jsem se bála, že to vážně budou počítat ručně, protože to by trvalo dlouho a já už chtěla odtud vypadnout. Ale překvapil mě, když vytáhl odněkud ze skříně takové to elektronické počítadlo bankovek, co mají v bankách, nebo směnárnách.

Jen to zapojil do zásuvky, sedl si vedle mě a začal rozvazovat balíčky jako kdyby šel škrábat ohromný množství brambor. Takhle se tvářila vždycky teta, když si sedala k zelenině. U toho teda ještě koukala na televizi.

Carl stál nad námi s rukama překříženýma na hrudi a střídavě sledoval jeho a mě. Já akorát vyhodila na stůl poslední balíček. Teda doufám, že byl poslední, aby si Carl nemyslel, že jsem se ho snažila podrazit. Ještě jsem rukou projela celou tašku, abych se ujistila. Skoro celou noc jsem nespala jen, abych to spočítala a svázala. Už jsem si připadala jako nějaký mafián.

Číslo sedmnáct projel i poslední balík a kývnul na Carla jako že je vše v cajku. Ani neumím popsat, jak moc se mi ulevilo. „Výborně. Tak jdeme pro něj?" zeptal se a mě se rozzářily oči a vyskočila jsem ze židle jako by mě něco štíplo do prdele. Ano, teď už jsem byla natěšená.

Carl se uchechtl a společně jsme šli do sektoru k démonům. Číslo sedmnáct šel před námi a zabočil někam jinam. V reproduktorech zrovna hrála nějaká celkem energetická písnička. A zatímco na mě to fungovalo uvolněně, ostatní už z toho byli na nervy vzhledem k tomu, že tenhle playlist se tam točil už pár dní.

Rascal seděl znuděně v kleci stejně jako zbytek démonské populace tady. Ale když mě viděl, zvedl ke mně hlavu a přísahám, že se mi zdálo, že nadšeně zavrtěl ocasem. Tohle taky dělám, když nedokážu ovládnout své emoce.

Carl otevřel okýnko u skla, kudy mu nejspíš podávali do klece jídlo. „Tak, Rascale, našel jsem ti nový domov. Teda, to asi záleží, jak se o svojí paničku postaráš, protože kvůli tobě prodala střechu nad hlavou," prohlásil. Zcela určitě si ze mě utahoval a bude si z toho dělat srandu ještě dlouho.

Rascal vyskočil na nohy zhruba tak prudce jako já před chvílí, než jsme šli sem, a chytnul se oběma rukama mříží, zatímco Carl odemykal jeho klec a další zámek u kovového kruhu na zemi, a za řetěz ho vytáhl ven. Měl ho přivázaný k rukám.

Málem se mi zastavilo srdce, když vedle mě stál a prohlížel si mě i přes masku. Byl vysoký, mohutný a krásný. Alespoň v té démonské podobě. A pořád jsem neznala jeho hlas. Jen ten, kterým mi promlouval do hlavy, ale už skoro nevím, jak zněl. A ani jeho tvář.

„Tak pojďte," řekl Carl a táhnul ho za sebou jako psa. Rascal ze mě nespustil oči. Jen na chvíli, aby když procházel kolem klece svých dvou přátel na ně mohl nenápadně něco ukázat. Carl si toho nevšiml, ale já ano.

Ti vypadali, že tomu nemůžou uvěřit. A pak už nevím, měla jsem svých emocí dost a dost. Po chvíli Carl zastavil u akvárka s mořskou pannou. Ani jeden jsme to nečekali, a protože jsme na sebe cestou civěli, tak jsme se málem vysekali oba o Carla.

Ten se jen zasmál a vytáhl z kapsy předávací protokol a pero. Papír položil proti sklu akvária, abych to tam mohla podepsat. „Takže mi sem hoď podpis, že sis ho vyzvedla," řekl.

Carl stál vedle, v ruce svíral řetěz. Rascal se opřel dlaní o akvárko a netrpělivě čekal až to podepíšu. Srdce mu bušilo jako mě. A jak tak sledoval svou ruku, polekal se. Měl pocit, že viděl pohyb žil na hřbetu dlaně. Taky se mu sevřelo hrdlo a zamotala hlava. „Kurva!" zaklel tiše, ale já ho slyšela. I Carl. A tak jsem se k němu otočila.

„Co se děje?" polekala jsem se a Carl se hlasitě rozesmál.

„Přimknul se k tobě. To je v pořádku, aspoň máš jistotu, že jsem ti prodal kvalitní zboží a že to není žádnej nevděčnej hajzl. Nikdy ti neublíží, nemusíš se ho bát," objasnil a trhnul s řetězem. „Na je tvůj," dodal a vytrhnul mi z ruky ten podepsaný papír. Druhý jsem si dala do kapsy.

Podívala jsem se na něj. *Mám démona. Hurá. A nemám kde bydlet. Hurá…* „Už mu můžeš sundat masku," zmínil Carl, ale já zavrtěla hlavou.

„Nechám si to na doma," oznámila jsem mu a on s rozesmál.

„Jistě, to už je jenom vaše věc. Užij si ho," řekl a poplácal Rascala po zádech. Ten měl chuť ho nejmíň nakopnout, ale momentálně byl šťastný, a tak držel hubu a krok jako já už několik týdnů.

„Sedmnáctka vás hodí domů. Tady je klíč k tomu řetězu," dodal a podal mi ho. Pak se otočil a odešel pryč. Vyměnila jsem si s Rascalem pohled, a i s ostatními démony v kleci. Bála jsem se, že by tam byly kamery, a tak jsem raději nedělala nic, jen jsem zatáhla Rascala za řetěz a vedla ho k východu.

„Jsem ti vděčnej, vážně. Díky," ozvalo se v mé hlavě.

„To máš taky proč být. Teď buď zticha a jdeme. Pak mi to vynahradíš," odsekla jsem mu a táhla ho konečně pryč. Když jsem řekla, že mi to vynahradí, pousmál se.

Před vchodem na nás už čekal Číslo sedmnáct i s autem. Venku lilo jako z konve, ale všude líp než tady. Nastoupili jsme a bylo ticho až dokud jsme nevystoupili u mě před domem. Naštěstí tam nikdo nebyl. Sousedi měli pryč auta a byli někde v trapu.

Zatáhla jsem ho dovnitř a zavřela za námi dveře a v tu chvíli to ze mě všechno spadlo. „Ani se nepodíváš, jak vypadám?" nadhodil překvapeně.

„Podívám, za chvíli. Až popadnu dech," opáčila jsem a skopla boty z nohou. Nedokážu ani říct, jak zvláštní úleva to byla být teď doma. I s tím démonem. I o milion lehčí.

„Koupila sis zajíce v pytli, co když jsem hrozně hnusnej?" prohlásil. Já na něj hodila bodavý pohled. Tedy na jeho masku a mířila jsem si to do obýváku. Jeho řetěz jsem pustila na zem, ale ještě jsem mu to neodemkla. Respektoval mě a nechal mě si ho rozbalit, což mi imponovalo.

„A seš hrozně hnusnej?" zeptala jsem se akorát když jsem vítala Asmodea.

„Nechám tě to posoudit," prohlásil a následoval mě dál do domu. „Neřeklas mi, že máš kočku," řekl.

„Neřekli jsme si ještě ani ahoj, tak čemu se divíš?" opáčila jsem a sundala jsem mu tu masku už ve dveřích. No a zírala jsem na něj jak na osmý div světa. Byl nádherný. Rebelská tvář, ale atraktivní. Tmavé akorát dlouhé vlasy, světle šedé oči, a dokonce byl i oholený tak na dva milimetry.

„Tak co? Jak podle tebe vypadám? Nejsi zklamaná?" zeptal se.

„Vypadáš normálně," zmínila jsem a sáhla do kapsy pro ten klíč, abych mu mohla odemknout ta pouta s řetězem. Čepičku jsem mu nechala, sice jsem mu díky ní neviděla na rohy, ale mohla jsem si ještě chvíli domýšlet jejich tvar a velikost.

On se pousmál. „Normálně? Utratilas za mě dva miliony a já vypadám jen normálně?" řekl rošťácky.

Možná čekal potlesk. A možná bych mu ho i za jiných okolností dala, ale momentálně jsem na něj byla podvědomě trochu nasraná. „Jak bys chtěl vypadat?" zeptala jsem se.

„Stejně, ale ocenil bych, kdybys mě líp ocenila ty, fakt jsem se povedl," prohlásil. Podívala jsem se na něj a zavrtěla nad ním hlavou.

„Seš namyšlenej až to bolí. Jak se vůbec jmenuješ?" zeptala jsem se, ale pokrčil rameny.

„Nemám jméno. Říkej mi jak chceš," řekl tak nějak sklesle a povzdechl si. Když jsem mu konečně odemkla ta pouta, protáhnul se a opřel se zády o linku. Hned na to se nějak zmenšil do lidské formy. To mě nepřekvapilo a trochu se mi ulevilo, jako démon byl moc nápadný. Napadlo mě, že mi k němu Carl mohl dát aspoň tričko. I když na něj byl vcelku pěkný pohled.

„Jak to, že nemáš jméno? Každej má jméno," prohodila jsem a vyhoupla se nahoru na linku. V domě už jsem neměla skoro žádný nábytek. Byl prodaný, jen jsem se domluvila, že odejdu o týden později.

Zbyla mi jen ta postel a výbava pro Asmodea, jak jsem říkala. Ale ta postel tu zůstane a já s démonem a s kocourem si budeme muset jít po svých. Třeba do nějakýho hotelu.

„Neznám ho," řekl.

„Divný," zmínila jsem.

„Hm, ty seš taky divná," opáčil.

„Proč?" zeptala jsem se.

„Jsi démon a nic o sobě nevíš. Ani jak schovat ocas," komentoval a pohledem naznačil, že ho vidí se točit kolem mé nohy. Doufám, že jeho nedělá to samý, když myslí na nepřístojnosti. Cukla jsem s ním.

„Budeš prostě jenom Rascal. To k tobě sedí," dodala jsem. On na mě chvilku koukal, než pokrčil rameny.

„Ale není to ani jméno," objasnil.

„Hm, a mě to je jedno," sdělila jsem mu. On se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou. Pak se rozhlídl po místnosti. Nemusela jsem být zrovna jasnovidec, abych pochopila, že by se rád konečně někam natáhl.

„Kde budeme spát?" zeptal se. Já se taky podívala po místnosti jako bych už zapomněla, jak to tu vypadá.

„Nahoře," odpověděla jsem, seskočila jsem dolů z linky a šla jsem si otevřít láhev vína. To jsem totiž po tom dnešku potřebovala na nervy.

„Jsi násoska? Super," odfrknul pohrdavě. Jen jsem na něj hodila vražedný pohled a odšpuntovala zátku až to udělalo ten krásný korkový zvuk a zírajíc mu do očí jsem se napila rovnou z láhve. „Nemáš cigáro?" zeptal se.

Tentokrát jsem mu to vrátila. „Jsi kuřák? Super," prskla jsem na něj znechuceně. On se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Nejsem, ale radši si dám cigáro než víno," osvětlil.

„Hm, já nekouřím. A od teď ani ty!" poručila jsem mu a šokem pro mě bylo, když jen přikývl. „Dobře."

Podívala jsem se na něj. „Dobře?" divila jsem se jeho reakci. On jen pokrčil rameny a já jsem si vzpomněla na ten moment při podepisování předáváku. „Něco mi vysvětli. Co myslel Carl tím, že ses ke mně přimknul? Chci říct, jak je to možný, vždyť jsem taky démon a tohle je snad jen mezi démonem a jeho pánem člověkem, ne?" zeptala jsem se a on vyprsknul smíchy.

„Ty toho fakt o démonech moc nevíš, co? Možná to je i důvod, proč jsi tohle celý přežila, a ještě jsi dostala nejlepší kousek skoro za hubičku," rýpnul si.

Lehce jsem do něj šťouchla. „Tohle od tebe už nechci slyšet. Ta tvoje hubička mě málem zabila, a ještě pořád nevím, kde budeme bydlet. A není sexy, když o sobě pořád tak básníš. Jsem nečekala, že si vyberu narcisa," opáčila jsem a zkoukla jsem ho od shora dolů.

On se tak hezky pousmál. „Nejsem narcis. Jen moc dobře vím, do jaký ligy patřím," prohlásil a já k němu zvedla obočí.

„Mimochodem, do jaký?" zeptala jsem se. On ke mně udělal krok, lehce se dotkl palcem mého koutku u pusy a pousmál se. Já totálně ztuhla a zpanikařila. Moje srdce šílelo.

„Přece do stejný jako ty, moje paní," řekl a lehce se mi poklonil. Tedy sklonil přede mnou hlavu. Nemohla jsem od něj odtrhnout zrak. Ještě měl na sobě tu čepičku jestera, že jsem na chvilku měla pocit jako bych byla v pohádce, kde je v hlavní roli milostný poměr mezi královnou a jejím dvorním kašparem.

Ale ne s tím zakrslým, co má větší hlavu, než by měl mít ke svému malému tělu, ale s tím, co je přesně takhle nebezpečně sexy. Víc než sám král a je z toho pak velký problém. Ale taky i pořádný dobrodružství. Než oba skončí s hlavou na špalku samozřejmě.

„Přivedl jsem tě do rozpaků?" zeptal se a polichoceně se usmíval.

„Slíbils, že něco vymyslíš s tím bydlením, když tě odtamtud dostanu, tak začni raději myslet," prskla jsem na něj, položila láhev na linku a šla nahoru.

On protočil panenkami a otráveně si povzdychl, zatímco mě následoval. „Bože, jsi démonka a totální frigida. Já se ale umím přimknout," prohlásil zoufale. Jeho stížnost mě šokovala.

Zastavila jsem se na schodech a otočila na něj. On ztuhnul. „Myslels, že bude sex? Koupila jsem si tě abys mi pomohl," prskla jsem na něj. *To je… fakt pro dobrotu na žebrotu tohle.*

„Jo ale…" začal, ale skočila jsem mu do toho.

„Žádný ale, znám tě v součtu dvě hodiny," připomněla jsem mu, ale zdálo se, že to pro něj není žádná překážka. A tak jsem se znovu rozešla směrem nahoru do pokoje. Šla jsem tam pro firemní telefon, abych si zkontrolovala zprávy.

„Ale já bych chtěl ty další strávit něčím zajímavým," opáčil akorát, když jsem otevřela dveře do ložnice.

„Tak si čti. Nějaký časáky mi tu ještě zbyly. A pak jdi spát. Umíš číst že jo?" zeptala jsem se.

Podíval se na mě jak na krávu. „Jsem démon, ne idiot. Jsem ti oddanej, ale nejsem dementní," informoval mě.

„To znamená?" tahala jsem z něj, zatímco jsem bleskově prolítla notifikace.

„To znamená, že tě budu respektovat, chránit a ve finálních věcech poslouchat, ale jen když to bude příkaz. A že to fakt neznamená, že s tebou ve všem souhlasím," vysvětlil.

Chvíli jsem se tak na něj koukala. Na to jeho tělo bez trička, a dokonce jsem si vzpomněla i na to, jak velký byl, když měl tu druhou formu. Taky měl docela atraktivní ocas… a pak mi došlo, kam jsem ho přitáhla.

„Chtěl bys sex?" zeptala jsem se ho z ničeho nic.

„Jo," řekl jako bych mu právě nabídla jen něco k pití. Taky jeho výraz povolil a zdálo se mi, že se usmívá.

„Tak jdi někam za ženskýma, máš to dovolený," dodala jsem a ten jeho úsměv se zase zakouzlil zpátky.

„To je příkaz?" zeptal se.

„Ne," opáčila jsem.

„Tak nejdu," řekl.

„Ale můžeš," objasnila jsem a znovu jsem se podívala do telefonu. On mě mlčky pozoroval a pak se rozhodl, že pokračujeme dál v našem rozhovoru o ničem. Ale právě to bylo důležité, probíhala mezi námi taková bitka o to, kdo z nás dvou bude alfa démon.

„Já nechci," zmínil suše.

„Proč?" zeptala jsem se. Zdálo se mi zvláštní, že by tedy dobrovolně chtěl být tady, když se mu nelíbí, co jsem mu řekla a zakázala.

„Protože jsem démon a lidi mě nebaví," objasnil. Konečně řekl něco, co dává smysl a na čem se shodneme.

„A já tě bavím víc?" vyzvídala jsem. Hodil na mě takový neidentifikovatelný pohled.

„Teď zrovna ne," řekl suše.

„Nebudu s tebou spát!" ujasnila jsem to. Všimla jsem si, jak rychle jeho oči potemněly. Ne doslova, ale spíš, že se z nich vytratil lesk, který měl značit naději a radost.

„Jako nikdy?" polekal se.

„Ne," řekla jsem s jistotou a hodila mobil za sebe na postel. On se na něj tak podíval a pak zpátky na mě.

„Proč? Nelíbím se ti?" pokračoval v tom výslechu. Já protočila panenkami a zoufale si povzdychla.

„Líbíš," řekla jsem zírajíc mu do očí. On zvedl obočí. Nejspíš se nechytal. Není divu, ani já jsem nevěděla co to žvaním. Věděla jsem jen to, že mu chci malinko zaťápnout ego a taky to, že není úplně normální, abych se s ním vyspala hned, jak jsem ho dotáhla domů. Teda, jako by bylo normální ho v první řadě kupovat.

„Tak to mi vysvětli," naléhal a dal si ruce křížem a udělal ke mně krok blíž. Já krok zpátky.

„Máme spolu jinej vztah. A taky domluvu," připomněla jsem mu zase a on si povzdychl a zas protočil očima.

„Byl jsem dost drahej jenom na tohle," zmínil suverénně. Já přikývla a zasmála jsem se.

„Máš bod, ale copak jsi gigolo?" rýpla jsem si.

„Ne ale…" začal a spustil ruce dolů. Nenechala jsem ho to radši dořící, takže jsem místo toho řekla jenom něco jako „tak vidíš".

„Ježiši Kriste," vydechl, zatímco sebou plácl na postel vedle spícího Asmodea. Ten se jen zhoupnul, když se pod jeho vahou ta postel zavlnila. Zdálo se mi, že se už malinko vzteká.

Podívala jsem se na něj. „Tohle není tvoje místo," zmínila jsem tiše. On se na mě tak podíval, jakože nevěří vlastním uším.

„A teď jsem jako pes? Tohle taky nesmím?" zeptal se.

„Můžeš spát na koberci," řekla jsem a pohledem jsem ukázala vedle postele na další huňatý koberec, ale zavrtěl hlavou.

„Musím spát u tebe, co kdyby se ti něco stalo? Navíc bez tvých feromonů ani neusnu, jsem k tobě přimknutej už to pochop," připomněl.

Protočila jsem očima. „Ježíši a taky pěkně otravnej," prskla jsem na něj. On se usmál.

„Ale tvůj. Ty sis mě koupila," zmínil.

„A byla to chyba," odsekla jsem a přisedla si k němu na tu postel.

„Chyba za všechny prachy," dodal.

„To teda," zašeptala jsem tiše, zatímco jsem zírala na spícího kocoura vedle mě a položila jsem mu ruku na kožich, abych ho pohladila. Rascal se natáhnul jako by zapomněl co jsem říkala o tom, že na posteli nebude. Trochu se protáhnul a pak se otočil ke mně na bok a podepřel se o loket.

„Stejně tenhle barák za pár dní budeš muset pustit a pak budeš ráda, když si budeš moct dovolit další manželskou postel," rýpnul si a schválně na ní trochu zapéroval. „Škoda, že jí nezkusíme, je pohodlná," prohlásil a ani se nebál mého výrazu, který moc dobře věděl, že bude následovat.

„Neraduj se, budeš spát na zemi," zpražila jsem ho.

„Ty seš ale zlá panička. A kocour být v posteli může? Já měl aspoň sprchu," pokračoval.

„Tak tu zůstaň, ale už buď zticha a opovaž se na mě sahat! Myslím to vážně, drž se na jedný půlce a vůbec se mě nedotýkej, jinak tě skopnu," pohrozila jsem mu.

„Ani tulit se nebudeme?" zeptal se jako by tomu nedokázal uvěřit. Jsou démoni vážně tak nadržení, nebo si tenhle ze mě jen dělá srandu a provokuje mě?

„Co ty seš to za démona?" zeptala jsem se.

„Ten nejlepší," opáčil suše.

„Tak mi to ukaž," vyzvala jsem ho. On se usmál od ucha k uchu a pak se na mě tak podíval a přikousl si svůdně spodní ret.

„Rád, ale ty nechceš. Ale jestli je to příkaz…" řekl a natahoval ke mně ruku. Já zazmatkovala.

„Ne není!" sykla jsem a on si povzdychl.

„V otroctví mi bylo líp," informoval mě a otočil se ode mě na druhý bok. Trochu mě ta jeho odpověď zamrzela, i to, že vzdal tu naší hru, ale byla jsem na něj vážně asi moc zlá. A taky pravděpodobně není magor, aby to zkoušel pořád dokola, když jsem mu řekla NE asi tisíckrát.

„Můžu tě jít vyměnit," procedila jsem ještě provokativně a vážně až teď jsem si všimla, že má na zádech ohromné tetování démonských křídel.

„Ne!" okřikl mě, ale já byla duchem jinde. *Fakt ke mně do teď nebyl zády ani na moment? Nebo jsem se na něj vůbec nedívala? Vždyť byl bez trička.*

„Tak si nestěžuj. To je rozkaz," objasnila jsem, zatímco jsem to jeho tetování pečlivě studovala.

„Dobře," řekl už odevzdaně a pak bylo ticho. Dlouhé a nepříjemné ticho. A on zády ke mně. Myslím, že tohle bude ještě zajímavý.

Dizzy akorát opět vešel do baru, kde se nedávno setkal s Norou, na kterou nedokázal zapomenout, a to i přes to, že měla přítele a on jí s ním dobře viděl. Tentokrát s sebou Fae nebral, protože nechtěl, aby mu dávala morální přednášku.

Nevím, co si myslel, jestli Noru nesbalí i přes to? Vážně, co to s těmi démony je? Nebo spíš bych měla říct s chlapy?

Nepříjemným překvapením pro něj bylo, když tam byla zase jiná obsluha místo té, kterou tam čekal. Tentokrát ale přistoupil k baru a když ho obsluha vyzvala, aby si objednal, místo toho se začal vyptávat.

Nejdřív se zeptal na Rascala. Popsal ho, jen vynechal jeho mohutnost v démonské podobě, ale nikdo nevěděl. Všichni jen vrtěli hlavami, že ho neznají. Smutně přikývl a objednal si pivo.

Když mu ho obsluha donesla, zeptal se na Noru. „Když jsem tu byl posledně večer s kamarádkou, byla tu taková milá blondýnka, ona už tady nepracuje?" zeptal se.

„Pracuje, ale mívá jen ranní. To byla náhoda, že nám tu večer pomáhala. Přijďte zítra dopoledne, jestli jí chcete zastihnout. Nebo, mám jí něco vyřídit?" nabídla, ale Dizzy zavrtěl hlavou.

„To je dobrý, já se když tak stavím zítra. Děkuju," dodal a usmál se. Ona mu úsměv oplatila a pak šla sklízet nádobí.

Dizzy dopil pivo, zaplatil, a ještě jednou se podíval směrem k baru, jako by snad doufal, že se Nora objeví dřív, než odejde. Neobjevila se. Tak se nakonec zvedl a vyšel ven.

Akorát když Dizzy čekal na taxík, všiml si naproti přes ulici Simona. A tak v domnění, že by ho zavedl za Norou ho nenápadně sledoval. Neměl žádné nekalé úmysly, jen chtěl vědět, kde se jeho objekt touhy vyskytuje, aby na ní „náhodou" mohl narazit až se jednou rozejde s tím svým šamstrem.

Jenže nevím teď jestli to byla smůla, nebo štěstí, Simon totiž vůbec nejel za Norou, ale za mnou. A chybělo málo a mohlo být velké rodinné setkání. A možná ještě bude, protože, když jsem Simona pustila dovnitř, Dizzymu došlo, že nejsem člověk ale démonka. A napadlo ho, že kde je démonka, bude pravděpodobně i další démon.

„Simone, co tady děláš?" zeptala jsem se překvapeně. Nečekala jsem ho. Byla jsem ale dost nesvá z toho, že by mohl vidět Rascala, protože jsem zrovna nechtěla vysvětlovat, kde jsem k němu přišla. Hlavně by mi nevěřil, že s ním nic nemám, když by vylezl z mojí postele v baráku, kde kromě postele a kočky nic jiného není.

A pak mi došlo, že tím spíš nebude těžké, aby si ho všimnul, protože vedle mých bot byly i jeho obrovské boty. A tak jsem se rychle odtrhla pohledem od Rascalových bot, ale Simon se podíval, kam civím a vytřeštil oči, že mu i z nosu sklouzly brýle.

„Ty tu máš chlapa? No teda, Stello," prohlásil. Já jsem si pomalu přikryla obličej dlaní a povzdychla jsem si.

Simon se znovu podíval na ty boty a zasmál se. „Nora o něm ví?" vyzvídal. Já zavrtěla hlavou.

„A ne, hele takhle to není. Já…" začala jsem vymýšlet výmluvu, ale skočil mi do toho Simon.

„Pojď sem, borče, stejně už o tobě vím. Rád poznám konečně Stellin typ," zaječel směrem k ložnici.

Po chvilce se ozvaly kroky z chodby a do dveří vešel Rascal bez trička. Musel trochu sehnout hlavu, aby se nemajznul o futro a usmál se na Simona. *Myslím, že tohle už neobhájím. Mám v ložnici polonahýho chlapa. Sexy polonahýho chlapa.*

Simon se culil od ucha k uchu a pak prudce vstal, aby mu podal ruku. „Ty kráso, ty jsi ale… vysokej," procedil. A ještě, než se stačil představit, došlo mi, že mu nemůže říct, že se jmenuje Rascal, nebo, že nemá jméno, tak jsem mu rychle vymyslela další.

„Simone, tohle je… Ash," prohlásila jsem. Rascal se zaculil a podal mu ruku. Nejspíš za svůj život už měl spoustu jmen a tohle bylo jedno z mála, které ještě nedostal.

„Simon, těší mě," řekl a podíval se na mě jak ještě nikdy předtím.

„Všichni mu říkají Rascal, viď?" objasnila jsem a mrkla na něj, on na mě mrknul zpátky a přikývl.

„Jo, raději Rascal," řekl svým sexy hlasem a až tady mi došlo, jak je vlastně nadpřirozeně atraktivní. Až když byl vedle někoho tak obyčejného jako je Simon.

„To je ale zvláštní přezdívka, nicméně, zajímavá. Zajímalo by mě, jak vznikla," prohlásil a opřel se o linku.

Rascal se pousmál. Doufala jsem, že mu nezačne vyprávět spíš o té druhé. Ale jen pokrčil rameny. „Vlastně už ani nevím," řekl.

Trochu se mi ulevilo, ale jenom do té doby, než ke mně udělal krok a stál vedle mě jako by mě chtěl držet za ruku. To jsem ohromně znejistěla.

„A jak dlouho jste spolu?“ vyzvídal Simon.

„Věřil bys tomu, kdybych řekla, že ode dneška?“ zeptala jsem se ho. On přivřel oči na škvíru a dal si na čas s reakcí.

„A víš, že jo?“ dodal.

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se ho tak nějak soukromě odkloněná od Rascala. Vážně mě zajímalo, jak došel k takovému závěru.

„Nejste spolu sžitý a on na tebe fakt mlsně kouká, takže soudím, že ještě ani nic nebylo,“ zašeptal mi do ucha. My s Rascalem jsme si vyměnili pohledy. „Takže pardón, jestli jsem vás vyrušil. Ale klidně půjdu, jestli chcete být sami…“ navrhnul, ale zavrtěla jsem hlavou, chytla ho zezadu za ramena a tlačila ke koberci.

„Nikam nechoď, hezky se posaď a povídej proč jsi přišel. Kde máš Noru?“ začala jsem. Nějak jsem byla ráda, že teď s tím démonem nejsem sama.

Simon se uvelebil na koberci a podíval se na mě. Rascal se nadechl a opřel se o zeď v kuchyni. A já jsem na něj letmo mrkla a pak zpátky na Simona.

„Ale říkal jsem si, že jsem tě dlouho neviděl. A Nora dneska jela za mámou, protože přijela její těhotná ségra a dlouho se neviděly,“ odpověděl. Pak se tak podíval na Rascala a pak zase zpátky na mě.

„Vážně jsi mu stihla jen svlíknout tričko?“ nadhodil a my oba s Rascalem vyprskli smíchy. Nicméně jsem mu nemohla říct, že on už vlastně bez něj přišel. Na to by se mě asi zeptal, kde jsem ho splašila.

„Ne vážně, kámo, nechceš se jít oblíknout?“ zeptal se. Jop, taky mě Rascal svým nahým tělem provokoval, ale co teď, když žádné triko neměl?

Podíval se na mě a já věděla, že teď doufá, že tu mám něco po nějakým bývalým, a možná mám, ale to by Simon hned poznal. A pak mi došlo, že tady vlastně nic moc už nemám. Všechny hadry jsem zabalila do pytlů a hodila do garáže.

„On žádný tričko nemá,“ objasnila jsem a Simon se tak nechápavě zakřenil.

„Jak jako nemá žádný tričko? Jako, že sem přišel už bez něj? Vždyť je venku kosa. A hlavně proč? Kde jste se poznali? Jako dneska? A to se už nedivím, že skončil u tebe v posteli tak rychle,“ pokračoval.

Rascal málem vybouchnul smíchy a já už taky nevěděla co na to mám sakra říct. „Dělám si srandu. Všechno to je taková sázka, on by jinak prohrál, takže to budeme muset vydržet.“ Opět jsem zachránila situaci.

„Aha. Těším se až to nebude tak fresh a budeš mi to moct vyprávět. No nic, nebudu vás zdražovat, začínám se cejtit jako pátý kolo u vozu a už vím, co jsi tím myslela, Stello, když jsme se dali dohromady s Norou. A dávám ti za pravdu, je to horší, než kdybych se nechal zavřít do svěráku a hodit na dno oceánu,“ dodal a zvedl se z koberce.

Já na to raději nic neříkala a jen jsem čekala až odejde. On mě objal a políbil letmo na tvář. „Kdybys chtěla pokecat, zavolej," řekl, já přikývla a šla jsem ho doprovodit ke dveřím.

Cestou na mě ukazoval palec nahoru, ale já věděla, že Rascal umí číst myšlenky a gesta i jen z pocitu, tak jsem ho raději hned pakovala pryč. „Bota, nebo kokrhání?" zeptal se.

„Sklapni už a jdi!" prskla jsem na něj, ale on bez odpovědi odejít nechtěl.

„Bota, nebo kokrhání?" zopakoval.

„Bota a už vypal!" křikla jsem na něj, aby mi dal pokoj a nenutil mě tedy kokrhat. Hrozně se zasmál, mrknul na mě a odešel.

Když jsem za ním zavřela dveře, provinile jsem se podívala na Rascala, který stál pořád zády nalepený na stěnu kuchyně a usmíval se, aniž by věděl proč. „Co to bylo?" zeptal se.

„Ale nic," odbyla jsem ho a mávla nad tím rukou cestou do kuchyně.

„Ne, tohle nezakecáš. Chci to vědět. Co to bylo? Co to jako znamená bota, nebo kokrhání?" tahal ze mě. Byla jsem fakt ráda, že tohle nechápal, byla bych padlá na hlavu, abych mu to vysvětlovala.

„Nic, nestarej se," zopakovala jsem, zhasla jsem a šla jsem nahoru. Rascal mě následoval. Doběhl mě na schodech a z legrace mě štípnul jemně do boků. „Au, co děláš?" okřikla jsem ho.

„Řekni mi to," naléhal. Ignorovala jsem ho a přidala do kroku, ale vzal to po dvou schodech, chytl mě v pase a nechtěl mě pustit. „Nepustím tě, dokud mi neřekneš, co znamená bota, nebo kokrhání. A proč sis vybrala botu?" pokračoval.

Protočila jsem panenkami. „Neprotáčej ty oči pořád, nebo budeš mít svaly tam, kde nechceš," prohlásil.

Otočila jsem k němu hlavu, že jsem měla rty skoro až u těch jeho. „Kdysi jsme se bavili, co bys radši musel udělat před někým, kdo se ti líbí, jestli bys radši nosil o tři čísla větší botu… aspoň myslím, že říkali větší, nebo začal kokrhat.

No a já řekla, že botu, že kokrhání je trapný až moc. Byl to jeho způsob, jak si potvrdit, jestli se mi líbíš natolik, abych se před tebou styděla kokrhat," objasnila jsem a on se začal smát, že zaklonil hlavu dozadu. Pořád mě držel zezadu kolem pasu a smál se.

Potom si mě k sobě otočil, aniž by mi dal prostor utéct a vynutil si můj pohled do jeho očí. Ty jeho ale hned sklouzly k mým rtům. A když se ke mně skláněl, že by mě políbil, podlezla jsem jeho ruce a zdrhla do ložnice.

„Jdu do vany, zatím se nějak zabav," zahulákala jsem na něj a zabouchla se před ním v koupelně. On si povzdychl, plácnul sebou na postel, přitáhl si k sobě Asmodea a začal ho mazlit. A ten blbec u něj vážně vrněl. Většinou hned zdrhne, když mazlení není jeho nápad, ale tentokrát zůstal, otíral se o něj fousky a vrněl.

⛧ ⛧ ⛧

Představa naší první společné noci v prázdném domě byla poněkud děsivá. Hlavně proto, že jsem nemohla spát, což jde ruka v ruce s tím, že mi hlavou létají myšlenky. Nevím, jestli Rascal spí, nebo ne, protože je zády ke mně a už dobrou hodinu mlčí. Možná nejspíš proto, že jsem mu dala příkaz.

Po té nečekané návštěvě Simona si totiž začal víc dovolovat. V rámci té naší uvěřitelné šou jsme trochu předstírali a řekla bych, že ho to dost rozjelo. A když jsem vylezla z vany, divně se na mě díval. Jako hezky divně, ale takhle divně koukají týpci, který chtějí sex. Čehož jsem se obávala hlavně v noci, a tak jsem mu dala příkaz, aby se otočil ke mně zády a mlčel.

Vzpomněla jsem si na tu knihu v knihovně, kde se psalo o přimknutí a snažila jsem si vzpomenout, co se tam psalo. Vzpomínám si, že tam bylo něco o vděku, ale bylo to mezi démonem a jeho lidským pánem.

Když to přimknutí funguje i na Rascala, možná bych si měla dávat pozor, abych se k němu taky nepřimkla, protože by stačilo málo, abych mu byla vděčná a… počkat, nepsalo se tam něco o tom, že démon s tímhle poutem bude vždycky svému pánovi věrný? A nebylo tam náhodou taky i to, že když jsou démoni v páru, že se mezi nimi vytvoří něco… jestli jsem si právě Rascala tou koupí spíš nevzala.

„Co sebou tak šiješ?" okřikl mě.

„Ale nic, spi," prskla jsem na něj a natáhla se k nočnímu stolku pro mobil. On se ke mně otočil.

„To právě nemůžu, že jo. A zvlášť, když se vrtíš. Navíc cítím, že tě něco rozrušilo, co se děje?" vyzvídal.

Napadlo mě, že bych na něj nemusela být pořád tak jízlivá, a tak jsem se na něj podívala a usmála se. „Co to znamená být k někomu přimknutý? A jak to, že se to stalo, když jsme oba démoni?" zeptala jsem se.

On se zamyslel a povytáhl se do sedu. „No, představ si to jako když do tebe střelí Amorek šípem," prohlásil a lehce do mě píchnul prstem jako by simuloval ten šíp.

Dala jsem hlavu na stranu. „Tak dík, to jsem z toho moudrá," opáčila jsem. On se zasmál až se mu pohnul ohryzek a pak zvážněl.

„Chci a musím ti být na blízku. Bojím se o tebe. Chci tě chránit," řekl, a tak zvláštně se na mě podíval. „A tak nějak si tě nárokuju. Chci jenom tebe. Nic víc mě nezajímá. I když jsi divná a myslím, že ani nejsi můj typ," dodal.

Podívala jsem se mu na pusu. Nevím proč, ale řekl to strašně hezky. I když ta poslední věta o tom, že nejsem jeho typ a že se mu zdám divná hezká nebyla. On si ty rty olíznul a dal mi čas, abych zpracovala, co řekl.

„Chceš mě? A říkáš mi to takhle brzo? A v mojí posteli?" divila jsem se.

„Jop. Proti tomu jsem slabej a nehodlám to zakrývat. Myslím, že bys to měla vědět," řekl. Pak bylo delší dobu ticho, dokud se mi nepodíval do výstřihu. Měla jsem saténové tílko a kraťasy a nějak mi sjelo ramínko dolů po rameni. A asi mi nedocvaklo, že by ho to mohlo nějak stimulovat.

Rychle jsem si povytáhla peřinu výš a on okamžitě přestal civět. „Jak se to jako stalo? A jak jsi to poznal, že se to stalo? Čekal jsi, že se to stane?" vyzvídala jsem.

„Čekal, ale věřil jsem si, že se to nestane. Protože se mi to ještě nestalo, tak jsem předpokládal, že to zvládnu překonat. A jak jsem to poznal? Hele, měl jsem divnej pocit, jakej jsem ještě nikdy předtím nezažil. Vtíravě příjemnej po celým těle a pak mi došlo, že to asi je ono a že se s tím fakt nic dělat nedá.

Když jsem si uvědomil, že jsi kvůli mně vážně prodala svůj dům a tohle všechno, vzal jsem si to nějak osobně. Možná víc, než to ve skutečnosti je. Cítil jsem se výjimečně. Ale teď už ne, aby bylo jasno. Co jsem tak pochopil, ty o mě nemáš tenhle druh zájmu, což samozřejmě respektuju, ale sere mě to a žárlím," objasnil.

„Na koho?" zeptala jsem se.

„Na všechny, o který budeš mít zájem," řekl, a tak zvláštně se na mě podíval. Vypadalo to až zoufale zamilovaně.

„Takže ty mě… miluješ?" zeptala jsem se, ale koukal na mě dost šokovaně. Nejspíš jsem ho tou otázkou úplně odzbrojila.

„Jestli tě miluju? Teda to je pěkně prudká a drsná otázka takhle v posteli na někoho, koho dneska vidíš po druhý v životě. Nikdy jsem to ještě žádný neřekl. A už vůbec ne nějaký holce, kterou skoro neznám, a ještě jsem jí neojel, ale myslím, že jo. Takhle nějak to asi cítím. Ale to dělá to pouto," vysvětlil.

„Ty kráso… jak to, že to na tebe působí? Nemělo to být jen na lidi?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Ve skutečnosti to je hlavně na démony. Ale jsem rád, že si mě koupila zrovna démonka, protože na smrtelnice moc nejsem a chtěl bych hlavně plnokrevný démony, ne polokrevný," prohlásil. „Kdy bys to tak měla v plánu?" dodal.

Vytřeštila jsem oči. *Cože to říkal, že by se mnou chtěl mít démony? Tak ten se s tím teda nesere.* „Poslyš, a není to pouto trochu jako by sis něco šlehnul? Zdáš se mi hrozně přestimulovanej, naspeedovanej a hr," oznámila jsem mu.

„Jo, sorry. Vůbec nevím, co to se mnou je. Ještě před týdnem jsem děti nechtěl, teď bych jich chtěl tak aspoň třináct," řekl a já na chvíli snad přestala dýchat.

„Cože? Třináct dětí?" vykřikla jsem nevěřícně. „Tak to s tebou spát nebudu i kdybych chtěla," oznámila jsem mu.

„Dělám si prdel," řekl. „Teda doufám," zmínil ještě a pak se na mě tak podíval. „Každopádně démoni mívají v jednom vrhu minimálně tři, takže to když tak sfoukneme rychle," usmál se.

Poznala jsem, že teď si dělá už legraci. Možná ne s tím vrhem po třech, ale jen mě zlobí. Nejspíš pochopil, že můj syrový a suchý smysl pro humor by potřeboval trochu osvěžit a navlhčit.

Podepřela jsem si hlavu rukou jako on a dívala jsem se mu do očí. On si přikousl ret a z mých rtů se očima přehoupl k očím. „Proč se o tom v knížkách nepíše?" zeptala jsem se.

„O čem? O nadržených démonech?" prohlásil.

„Ne, o těch se tam právě píše hodně. Ale nepíše se o přimknutí mezi démony," objasnila jsem.

On přikývl. „Asi proto, že ty knížky píšou lidi a ti o démonech ví jenom to, co s nimi zažili," odpověděl a pinknul mě prstem do nosu.

„Hm, zajímavý postřeh," poznamenala jsem, předstírajíc, že jeho letmý dotek se mnou nic neudělal. On se usmál, a tak chtivě si mě prohlížel. Tedy jen to, co vykukovalo z deky. Což byla moje noha, obě ruce, hlava a ramena. No a díky jeho očím jsem si uvědomila, že tu bylo i něco víc, co jsem si nehlídala.

„Nebudu na tebe tlačit," zmínil z ničeho nic. Chtěla jsem mu říct, že to je od něj velkorysé, pokud tedy nemá nějaké postranní úmysly, ale to jsem polknula, když znovu otevřel pusu.

„I když to bude fakt teď těžký, když už vím, jak moc pěkný máš prsa. Neměla bys mě svádět, jestli nechceš, abych po tobě jel," dodal, a ještě jednou mi sjel očima do výstřihu, než jsem si uvědomila, že to tílko mi je volný.

„Sakra, Rascale, ty jsi ale vážně prevít!" prskla jsem na něj, zatímco jsem se obalila do deky jako croissant.

„Sladký sny, Stelli," zašeptal a s úsměvem na rtech zavřel oči.

„To sotva!" prskla jsem na něj a majzla jsem ho polštářem, který jsem mu násilím vytáhla z pod hlavy.

„Měl bych k tomu spoustu oplzlých komentářů, takže jestli mě nechceš přestat vzrušovat, tak pokračuj," dodal s naprostým klidem, což mě vytáčelo doběla. Ale ne tak, že bych ho nenáviděla, ale tak, že bych mu nejradši tu jeho nevymáchanou pusu…

„Co?" zeptal se a podíval se na mě tak svůdně jako ještě nikdy. *Řekla jsem to nahlas nebo co?* Rascal se rozesmál. A já málem omdlela, když mi došlo, že mi umí číst myšlenky.

„Přece jenom jsi správná démonka. Nevím proč to skrýváš. Takhle se mi líbíš totiž mnohem víc," dodal.

Napadlo mě dneska asi milionkrát, jak bych na něj skočila a uvolnila tu zatracenou frustraci a napětí, který jsem v sobě držela celou tu dobu, co jsem byla na nervy z Carla a z toho, co se v poslední době odehrálo. A i když to ten démon chtěl a

nejspíš by mě za to neodsoudil, tak jsem to nemohla udělat. Tohle je můj nový začátek a já si nemůžu dovolit to podělat zrovna takhle. Vždyť s ním nejspíš i zestárnu…

Rascal momentálně porušil svojí starou dobrou tradici a rozhodl se na moje intenzivní myšlenky nereagovat, čímž mi vlastně prokázal respekt a milosrdenství.

„Můžu se k tobě přitulit, prosím?" zeptal se a já tedy nakonec přikývla a otočila jsem se k němu zády. Došlo mi totiž, že tohle je můj další kocour. On si mě k sobě přivinul a s úsměvem ve tváři konečně na chvíli zmlknul.

„Ale kroť ten svůj ocas!" štěkla jsem po něm.

„Kterej?" zeptal se.

„Oba," opáčila jsem suše a pro jistotu. Ucítila jsem na krku jeho úsměv a hned na to mě tím dlouhým obmotal kolem pasu a jeho špičkou mě pohladil po tváři. Bylo to tak krásně lascivní, že mě to příjemně zaskočilo. Ale tady tohle byl ten moment, kdy mi došlo, že tohle je můj druh a tenhle partner je mému srdci nejbližší.

„Dobrou noc," zašeptal.

„Dobrou noc," odpověděla jsem tiše a s úsměvem na rtech, který jsem dlouho nezažila.

Ráno jsem vstala dřív, Rascal totiž strašně hřeje. Když jsem vylezla z postele, ani to s ním nehnulo. Chrápal jak pařez. Tak jsem se z posledních zásob rozhodla, že udělám vajíčka.

Dneska jsem musela sice jen na skok do ordinace, ale ani tak se mi nelíbilo, že musím Rascala nechat samotného doma. Ale tam jsem ho vzít nemohla a ne jen proto, že neměl tričko. *Což je další věc, kterou mu musím koupit. Něco na sebe a mobil.* Jako bych nebyla švorc už dost.

Do toho mi volala Nora. „Ano?" ozvala jsem se do telefonu relativně roztěkaně. Jednou rukou jsem se snažila míchat vajíčka a druhou obrátit prskající slaninu.

„Čáu. Hele, jak to, že jsi mi neřekla, že máš chlapa? Simon říkal, že je docela frajer. Chci ho vidět. Jakej byl? A má ho velkýho?" začala a já protočila panenkami. Zjevně si Simon nemohl odpustit to na mě prásknout.

„Tak za prvý, neřekla jsem ti to, protože nebylo co. Včera jsem ho k sobě vzala prvně a ne za účelem sexu. Nevím, co ti Simon nakecal a fakt to vypadalo divně, ale nic jsem s ním neměla, takže vážně ještě nevím, jak ho má velkýho," objasnila jsem a pak mě šokovalo, že se dívám tváří v tvář Rascalovi, který se usmíval od ucha k uchu. *Bezva, teď si mě bude kvůli tomu dobírat. Že je žhavý téma.*

„Sakra, vajíčka! Já musím běžet. Ozvu se později," sdělila jsem jí a zahodila mobil, abych se mohla věnovat připečeným vejcím. U toho jsem se v duchu proklínala za to, jak jsem to zařvala na celý barák.

Rascal se pořád nepřestal usmívat a u toho mi pomáhal zachránit aspoň část snídaně. Chvilku byl zticha, ale je naivní si myslet, že to nevytáhne?

„Ještě nevíš, jak ho mám velkýho? Vážně jsi řekla ‚ještě'?" rýpnul si a čekal, co vymyslím za výmluvu.

Já se na něj jen usmála a vzala si od něj tu pánev. „Doufám, že to máš rád křupavý," opáčila jsem a začala chystat příbory.

On se nepřestával culit. „Jo, snesl bych to i živý," procedil. Hodila jsem na něj šokovaný pohled a on se zasmál. „Chtěla bys to zjistit? Abys mohla pak svý kámošce mít co vyprávět," prohlásil. *Ne, tohle neřekl! Bože, teď mě bude grilovat jako já ugrilovala tu slaninu. Do uhlíku.*

„Zvědavost zabila kočku a já Asmodea miluju," opáčila jsem suše a on pobaveně přikývl.

„Jistě. A právě proto by sis měla pospíšit, protože kočku zabila zvědavost a ne zjištění," objasnil.

A je to tady slovíčkaření. *Co na to mám říct?* „Musím do práce. Na chvilku. Naštěstí je víkend. Koupím ti něco na sebe, abys mohl se mnou mezi lidi. A mobil. A pak mi pomůžeš se stěhováním nějakých věcí. Pronajala jsem si prostor, kam to uložím. Na dýl. Potom projdeme inzeráty a někde se zabydlíme. A ty nezapomeň cos mi slíbil!" řekla jsem a on přikývl.

„Vzala jsem si volno na pár dní, abych zvládla stěhování," zmínila jsem a podívala se na něj, jak se cpe těmi vajíčky. „A tebe," dodala jsem.

On se pousmál a zase přikývl. „A Carl ti dal taky volno?" zeptal se. Podívala jsem se na něj jak na idiota.

„Blázníš? Ani náhodou. Chce po mě hromadu věcí, už mě to začíná pěkně stresovat. Možná to bude další věc, se kterou mi budeš muset pomáhat. Zatím ale pasivně," informovala jsem ho.

On si povzdychl, a tak smutně se na mě podíval. „Nechci, abys za ním chodila sama," řekl.

„To ani já ne, ale bohužel jsem teď jeho poskok, takže…" začala jsem, ale dořekl to za mě.

„Aby sis mohla dovolit svého, chápu," prohlásil a já se na něj tak podívala, a nakonec jsem přikývla.

„Sněz to a když tak umyj nádobí," poručila jsem mu a popadla kabelku a telefon. On mě jen sledoval. Potom jsem políbila Asmodea a mířila si to ke dveřím.

To ho aktivovalo. Vyskočil jak čertík z krabičky a šel mě doprovodit. „Taky dostanu pusu na rozloučenou?" zeptal se mezi dveřmi tak roztomile, že jsem se k němu naklonila a políbila ho na tvář. „Zatím čau, buď tu hodnej a nikam nechoď!" poručila jsem mu.

Přikývl a culil se, když jsem ho políbila. „A co tu mám dělat? Není tu ani nábytek," zeptal se.

„V kleci jsi to taky vydržel. Nahoře mám nějaký papíry a tužky, tak se můžeš zatím dát do plánování," dodala jsem, zatímco jsem si to štrádovala cestou ke starému autu, co mi půjčila Georgina, abych měla čím jezdit do práce.

„Počkej," zahulákal na mě zase. „Nemůžeš mi dát heslo k noťasu?" zeptal se. A ačkoli to byl nevinný dotaz a on s ním zcela určitě nezamýšlel dělat nic nepřístojného, dala jsem mu jasné ne.

„Ani náhodou. Když tak ti pak udělám účet. A budeš mít mobil. Dneska se to snaž přežít. A buď hodnej na Asmodea. A opovaž se otevírat okna a dveře, nesmí zdrhnout!" dodala jsem, mávla na něj a chytala za kliku u dveří auta.

„Počkej!" zaječel ještě. Otráveně jsem se na něj podívala. „Koupíš mi cíga?" zeptal se.

„Řekla jsem, že kouřit nebudeš!" štěkla jsem na něj.

„Prosím," řekl a dělal na mě prosíka i rukama. Protočila jsem panenkami a otráveně si povzdychla.

„Fajn, jednu jedinou krabičku a pak už tě s cigárem neuvidím!" objasnila jsem a konečně nasedla do auta a odjela.

„Camelky…" zašeptal si pro sebe a pak zapadl do baráku. A jo, byla jsem na nervy z toho nechávat toho démona u mě doma, ale neměla jsem na výběr. A rozhodně jsem mu věřila víc než Carlovi.

Nora akorát utírala stoly v kavárně, když dovnitř vešel Dizzy. Když jí viděl, rozzářily se mu oči. Ona si ho taky všimla a poznala ho. Byl dobře stavěný jako Rascal, tmavovlasý jako Rascal a taky na něm bylo cosi drsného jako na Rascalovi. Ale na rozdíl od něj byl Rascal takový menší hračička. Už chápu, proč Carl tvrdil, že Rascalovi ten jester look sedí.

Dizzy přišel až k pultu. Nora položila hadr a přišla ho obsloužit. „Dobrý den, co to bude?" zeptala se.

„Dobrý den. Jedno latté, prosím," řekl a ukázal na nějaké zeleno-růžovo-bílé. Nora se podívala, kam ukazuje a pak zpátky na něj.

„To je malinové matcha latté," upřesnila.

„Tak to," usmál se a už tahal peníze z peněženky. Nora si zatím připravila kelímek a potom k němu natáhla ruku pro peníze. „Moc vám to sluší dneska. Jsem rád, že jsem vás tu potkal. Hned mám hezčí ráno," oznámil jí.

Bylo to milé, ale Nora nevěděla, jestli jen milé, nebo v tom bylo i něco víc. A tak se jen usmála, poděkovala, uklidila peníze do kasy a šla mu udělat jeho nápoj.

Dizzy se posadil k ní na bar a vytáhnul z tašky notebook. Dělil se o něj s Fae, ale dneska si ho chtěl vzít do kavárny, aby nepůsobil jako stalker, ale spíš jako někdo, kdo je hrozně busy.

Nora na něj mrkla a pak zpátky na nápoj a během chvilky mu ho podávala. „Prosím. Dobrou chuť," řekla a zase popadla hadr a šla dodělat to, od čeho jí vyrušil. V kavárně teď nikdo nebyl.

„Až budete mít čas, to nespěchá, mohla byste mi prosím donést ještě toho tvarohového šneka?" zeptal se.

„Jasně, hned to bude," řekla, usmála se a pokračovala v utírání stolů. Myslím, že doufala, že přijde i někdo další, ale vyloženě strach z něj neměla. Ono jak bych to popsala, nejsem člověk, abych dokázala s jistotou říct, jak démon na člověka působí, ale na mě taky tak trochu působí. Jde z nich jiná energie, živočišná, a to pro ženskou není jen tak. Aktivuje to určité smysly a instinkty lovné zvěře.

„Máte ráda knížky?" zeptal se, když před něj položila objednaného šneka.

„Ano. Jedna z mých kamarádek píše," odpověděla. On se pousmál a vytáhl z tašky nějakou knihu s názvem ***Démoni na Zemi***. Nora se na knihu tak podívala a pak zpátky na něj.

„Studujete okultní vědy? Nebo máte jen rád démony?" zeptala se. Dizzy se pousmál.

„Od každého něco. Ale nemám rád démony, o kterých se často píše. Mám rád démony, o kterých se právě moc nepíše," přiznal. To Noru zaujalo. Hlavně proto, že věděla, že já taky.

„Moje další kamarádka je blázen do démonů. Ale přesně jak říkáte do těch, o kterých se moc často nepíše. Skoro mi někdy přijde, že je taky tak trochu démon," zahihňala se.

Dizzy se usmál a přikývl. „V čem konkrétně myslíte?" vyzvídal. Nora se zamyslela a pak se rozpovídala.

„Je taková záhadná, má ráda nedodělaný steaky a fakt se divím, že ještě neměla salmonelu. Podle mě je ale schopná to jíst i syrový," zažertovala. To byla pravda. Na tenhle fakt jsem zapomněla. Milovala jsem syrový steaky.

A dneska ráno, když jsem dávala Rascalovi přepečenou slaninu, trochu jsem se styděla. Nedošlo mi, že by mohl být jako já. A když řekl, že by to dal i živý, docvaklo mi, že se nemusím zas tak hlídat, on je můj druh.

Dizzy se pousmál. Začínal v jejím popisu poznávat opravdovou démonku jako je on sám.

„Taky když je naštvaná, umí syčet jako kočka. Ale fakt syčet. A zdá se mi, že má delší špičáky než běžní lidé. Jednou jsem jí říkala, že by mohla na halloween za upíra i bez masky," dodala.

„Tak jí půjčte tuhle knihu, třeba se jí bude líbit. A vy si jí taky půjčte, jestli chcete. Dokonce se tam o tom apetitu na syrový maso píše taky," řekl a šoupnu jí knížku před obličej.

„Dobře, děkuju. Ráda. A dáte mi na vás nějaký kontakt, abych vám jí mohla vrátit?“ zeptala se.

Dizzy se usmál a přikývl a pak jí ukázal mobil se svým číslem. „Zeptám se vás teď vážně. Asi před dvěma měsíci se mi ztratil kamarád. Vysoký, pěkná postava, nezapomenutelný obličej, tmavý vlasy, hodně světlé šedé oči… neviděla jste ho náhodou? Možná byl s dalšími třemi lidmi. Všichni tmavovlasý, jedna z nich byla žena. Malá, roztomilá…“ vyptával se, ale po každém slovu, které řekl zavrtěla hlavou.

„Moc mě to mrzí, ale nikoho takového si nevybavuju. Nemáte fotku?“ zeptala se, ale to negoval.

„Má tetování démonských křídel na zádech a nosí řetízek s přívěskem malý, zlatý mince,“ zmínil a Nora se zarazila. O přívěsku mince nic nevěděla, ale Simon jí včera líčil mého šamstra tak detailně, že se nezapomněl zmínit i o jeho tetování, které nešlo přehlédnout. Ano, nešlo přehlédnout, ale já si ho nevšimla několik hodin, protože jsem mu koukala jinam.

„Já ho ještě neviděla, ale moje kamarádka si včera domů přivedla svého přítele. Ona teda tvrdí, že s ním nic nemá, ale pochybuju a zvlášť po tom detailním popisu, který jsem teď dostala od vás i svého přítele, který ho viděl dřív než já,“ prohlásila. To donutilo Dizzyho skoro vytřeštit oči.

„Počkejte, chcete mi říct, že vaše kamarádka má přítele s tetováním démonských křídel na zádech?“ ujišťoval se, jestli jí dobře pochopil a ona přikývla.

„Jo. Nebudeme si tykat, když už spolu naši společní přátelé nejspíš chodí?“ navrhla a Dizzy přikývl.

„Jasně, moc rád. Jsem Dizzy,“ řekl.

„Nora,“ představila se a sedla si vedle něj. Pak se zamyslela a vytáhla z kapsy telefon. „Zavolám jí a zeptám se,“ oznámila mu a vytočila moje číslo.

Já jsem akorát probírala nějaké dokumenty a sem tam nějaký papír šoupla do desek. Spěchala jsem, musela jsem ještě na ten nákup věcí a taky jsem chtěla být co nejdřív doma, protože jsem měla strach o Rascala s Asmodeem, když byli poprvé spolu sami doma.

„Ano, Noro, poslouchám,“ zahuhlala jsem do telefonu.

„Hele, mám dotaz. Dneska jsem se seznámila s mužem, který si říká Dizzy a hledá někoho, kdo se podle popisu shoduje s tím tvým Rascalem, nebo jak mu to říkáš,“ prohlásila a podívala se na Dizzyho.

„Stealer,“ zašeptal.

„Prej mu taky říkají Stealer,“ dodala a já ztuhla.

„J-jak to víš? A co je to zač ten chlap?“ tahala jsem z ní.

„Jeho kamarád. Tvrdí, že ho hledá už několik měsíců. Tak je to on, nebo ne? Protože ho popsal skoro tak stylově jako Simon," vysvětlila a čekala, až jí odpovím, ale já byla zaražená jako prd. Nechtěla jsem, aby o tom vědělo tolik lidí, a navíc Rascal mě stál hodně na to, aby mi jen tak někam zase utekl.

„Tak se společně zastavte u mě odpoledne. Ale až odpoledne, rozumíš? Ne dřív jak ve čtyři!" řekla jsem striktně a ona přikývla.

„Jasně, vyřídím. Díky. A čauky." Potom položila telefon na bar a podívala se na Dizzyho, který dělal, že neslyšel každé naše slovo.

„Asi je tvůj šťastnej den, setkáš se konečně se svým kámošem. Ale prý ne dřív jak ve čtyři," prohlásila a on se usmál.

„To ty jsi moje šťastná hvězda, mám pocit, že mi fakt přinášíš štígro," procedil a napil se ještě té malinové matchy. Pak se zatvářil kysele. „Ale tohle je fakt hnusný, chutná to jako rybník," dodal a ona se zasmála a dala mu za pravdu. Ani jedna jsme neměla ráda matchu na žádný způsob.

„Už teda půjdu. Stavím se tady teda kolem třetí a máme rande," zmínil. Nora se zamračila.

„Schůzku. Mám přítele," připomněla. Dizzy se rozpačitě pousmál.

„Jasně, Simon. Tak zatím, moje šťastná hvězdo," dodal, mrknul na ní, popadl noťas a odešel.

Někdy si říkám, že je život vážně ale vážně zvláštní a nechápu, jak něco takového vlastně funguje.

Carl seděl u sebe v kanceláři a civěl do nějaké staré mapy. Byla pěkně rozpitá, ale pořád měla svůj starodávný šmrnc. V ruce držel nějaký řetízek s malým mrňavým kompasem, který neukazoval světové strany, ale kromě šipky na něm nic nebylo, a pozoroval, kam ta zlatá šipka míří.

Vždycky, když se nějaká magická bytost dostane na Zem, vznikne chvilková stopa, kterou dokáže právě ten jeho kompas zachytit. Měl ho po dědečkovi, který studoval s láskou magické tvory. Byl vášnivý sběratel všeho nadpřirozeného, ale nebyl jako Carl, že by ty tvory lovil, nebo si přivlastňoval jejich majetek.

Vážně a nenásilně věci sbíral, když je našel. Chtěl o všem vědět víc. Začalo to všechno tak, že jednoho dne poznal ženu. Byla to démonka, která na Zem utekla se svým synem se schovat do bezpečí.

On jí pomohl se ukrýt a ona mu všechno řekla. O tom, co je zač a před čím utíká. Měla polokrevného syna a v Podsvětí se to nikomu nelíbilo. A tím začala jeho fascinace a sbírání.

On se do té ženy zamiloval a chtěl si adoptovat i jejího syna, ale potom se na Zem přiřítila horda plnokrevných, ženu vystopovali, a i se synem za velezradu zabili.

Carlův dědeček se z toho zhroutil. A celý svůj život i když se oženil a měl dvě dcery a pak vnuka Carla, tak celý život zasvětil tomu, aby zjistil, jak se dostat do Podsvěta.

Nikdy mu to nevyšlo. Místo toho sbíral předměty, které se zdály být podezřelé a zjišťoval, jak fungují. Po jeho smrti všechno zdědil Carl. Dokumenty, výzkum, předměty i manuály. A to mu vnuklo nápad, jak stylově zbohatnout.

Využil předměty k tomu, aby se dostal k magickým bytostem, které se zatoulaly na Zem, zajistil je a prodával je. Některé využíval i na práci, jakou by člověk jen sotva zvládl. Silnější démony posílal na vyklízení těžkých prostor, práci uvnitř zoo, přenášení materiálu, nebo práci v místech, kam by se jeho lidé nedostali.

Některé bytosti dokázaly bez problémů pracovat v extrémním horku, chladu nebo pod vodou, takže je využíval tam, kde by člověk dlouho nepřežil. Jiné zase nechával dělat jednoduše nebezpečnou práci, při které nebyla škoda, když se někdo zranil. A zvlášť, když měl teď mě a mohl mě využít k jejich oživení.

Ty obzvlášť vzácné, krásné a křehké samozřejmě jen vystavoval a dobře se o ně staral, aby je mohl prodat. A když přece o někoho přišel, prodal ho na součástky na černém trhu, vystavil někde jako exponát, nebo z něj něco vyrobil. Z vílích křídel dělal mozaikové portréty a mnoho dalšího. Není divu, že mi jeho zoo naháněla husí kůži.

Co jsem ho tak poznala, byl hodně na peníze a byznys. Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím méně mi dávalo smysl, proč mi ho Carl prodal tak levně. Rascal byl evidentně mnohem cennější než to, co jsem za něj zaplatila. Jenže možná právě v tom byl ten háček. Carl nekupoval Rascala pro mě. Kupoval si tím mě. On působí skoro velkoryse, ale není velkorysý. Investuje do mě.

Kdyby ho totiž prodal nějakému běžnému klientovi, Rascal by se mu tím vlastně úplně ztratil z dosahu. Už by na něj neměl žádný nárok ani důvod do toho, co s ním jeho nový majitel dělá zasahovat.

U mě to ale bylo jiné. Pořád jsem byla jeho zaměstnankyně, pořád jsem na něm byla částečně finančně závislá, a navíc jsem se s ním měla dál pravidelně vídat. Rascal tak sice patřil mně, ale Carl ho tím zároveň úplně neztratil. Zůstal v mém životě, a tím pádem tak trochu i v jeho dosahu.

Carl si všiml zlatavé stopičky na jednom místě mapy, kam zase ukázala ta šipka a byl si najednou jistý. Hned přivolal Sedmnáctku a začal rozkazovat. „Někde tady kolem v Blackwood Avenue jsem zaznamenal stopu. Je slabá, jde pravděpodobně jen o jednu bytost. Vezměte výzbroj na démony, tuším, že to bude démon. A rychle, než zdrhne někam daleko," poručil. Sedmnáctka přikývl a odporoučel se plnit rozkaz.

Já jsem zatím dorazila domů. Skopla jsem z nohou boty a v tom ke mně přiběhnul Rascal namísto Asmodea a nekecám házel nadšeně ocasem. Vyjela jsem očima po

jeho nohách až k jeho obličeji a překvapilo mě, jak jsem za tu krátkou chvíli zapomněla, jak moc atraktivní on ve skutečnosti je.

„Ahoj. Přinesla jsem ti něco na sebe a taky pořádný jídlo," oznámila jsem mu, dala do ruky tašku s několika tmavými tričky, která by měla být v jeho velikosti a obešla jsem ho rovnou do kuchyně.

„Jsem rád, že jsi doma, víš jak jsem se tu strašně nudil? A ta kočka mě dvakrát kousla," vyprávěl cestou ke stolu pak utrhnul z trička cedulku a rovnou si ho na sebe natáhl.

Podívala jsem se, jak mu sedne. Docela jsem se trefila. Bylo akorát. „No vidíš, jak ti to sluší. Na, tady máš oběd," řekla jsem a položila na linku sáček a v něm zabalený kus masa.

„Asmodeus kouše, když toho dotyčného má rád," objasnila jsem a začala jsem vyklízet tašky. Většina těch věcí byla pro něj, ale taky jsem chtěla, aby si něco vybral sám. Není můj otrok. Tedy zatím.

„Díky. Sluší mi to? Takže bys už si dala říct?" prohlásil. Zpražila jsem ho pohledem a podala mu do ruky cigára a pánský deodorant s vůní oceánu. Což nechápu, proč by chlapi měli pořád vonět jako oceán, nebo sport. Jak voní sakra sport? Jako propocenej hokejista? Proč se to radši nejmenuje nějak normálně jako to, z čeho to je?

Potom jsem si sedla na linku, rozbalila sáček s masem a s chutí se do něj zakousla. Rascal vytřeštil oči, když mě viděl jíst syrové maso jako by to byl chleba. Hned položil ty věci, co jsem mu nastrkala do rukou vedle sebe na linku a taky si rozbalil svoje maso.

„Proč na mě tak koukáš?" zeptala jsem se u toho, co jsem ještě žvýkala ten obří kus, co jsem si před chvílí ukousla.

„Je sexy, jak jíš syrový maso," procedil. „Konečně si přijdu jak s někým, kdo ke mně patří," dodal a usmál se. A pak se taky zakousnul do masa.

Úsměv jsem mu oplatila a pak jsem si povzdychla. „Znáš nějakýho Dizzyho?" zeptala jsem se z ničeho nic a on vytřeštil oči a na chvíli přestal žvýkat.

„No jasně, to je můj nejlepší kámoš. Kde jsi o něm slyšela?" zeptal se. Já zmuchlala sáček od masa a hodila ho do koše a pak jsem si k němu přisedla zpátky.

„Volala mi Nora, to je ta moje kámoška, se kterou jsme ráno řešily tvůj penis," objasnila jsem a on se zasmál, ale nepřerušoval mě.

„Že prý se stavil nějaký týpek u ní v kavárně a hledal tě. Představil se jako Dizzy. A myslím, že to je scéna jak z televize, protože kdyby tu včera nebyl Simon a neviděl tvoje sexy tělo a krásný tetování, neměl by to kdo Noře vyprávět. No a Nora by Dizzymu dneska neřekla, že její kámoška možná chrápe s týpkem, co tak vypadá," osvětlila jsem.

„Ještě chvíli o nás takhle mluv a fakt nebudu myslet na nic jinýho. Už teď nemyslím skoro na nic jinýho. Jak se mám asi soustředit na plán, když bych tě nejradši ošukal," prohlásil a já ztuhla.

„Nech si zajít chuť, máš maso a cigára," opáčila jsem.

„A to je jako lepší?" zeptal se. Na to jsem nevěděla co říct. Snad jen k mojí smůle, že jsme tu sami a že tu není zas toho tolik co dělat a on mě fakt strašně rajcuje.

Pak se naklonil k mému uchu tak moc, že mě na něm rty pošimral. „Ty si budu šetřit, když jsi mi dovolila jen jednu krabičku, tak mě neprovokuj," zašeptal, až mi vyrašila husina a zase se ode mě odtáhl.

„Když už jsme u toho plánu, už něco máš?" zeptala jsem se. Podíval se na mě, že jsem se lekla. On celkově míval zvláštní pohledy. Znervózňovalo mě, že nevím, co znamenají. Byly takové děsivě sexy. Evokovalo to ve mně pocit, že mě narazí zády na stěnu a pak mě buď zabije, nebo opíchá.

„Stello, proboha přestaň na mě takhle chtivě myslet, přivádí mě to k šílenství!" prohlásil, což mě málem vystřelilo hrůzou až k zemskému jádru. Zapomínám, že on umí číst myšlenky. *Ale že by viděl to, co já? Kurva!*

„Tak se mi nehrabej v hlavě! A nauč mě to taky, chci to umět!" poručila jsem mu.

„Jasně, aby ses pak hrabala v tý mojí, nebo potlačovala můj výhled, ani za nic," dodal a usmál se. Šibalsky. Potom ke mně udělal krok.

Znejistěla jsem a moje srdce se mohlo posrat a málem mi vyskočilo z hrudníku. Potom mi položil dlaň na paži a lehce po ní sjel dolů. Něžně. Ale nespouštěl ze mě oči. Nechala jsem se.

„Proč se mi tolik bráníš, když mě chceš?" zeptal se.

„To je dobrá otázka," opáčila jsem suše.

„Viď? Tak odpověz. A slibuju, že jestli to bude dávat smysl, nechám tě být," řekl a opřel se mi tváří o mou. Zavřel oči a pomazlil se o mě. *Bože…* A potom se k tomu přidal i jeho ocas. Myslím ten zadní. Obkroužil ten můj. Jen jsem ho mlčky sledovala.

„Jsem staromódní a nejsem na sex bez lásky," přiznala jsem s očima na našich promotaných ocasech. A v tom se ode mě odtáhl.

Zmocnila se mě úzkost, když se ode mě vzdálil. Bylo to… příjemné. „To jsem asi schopnej akceptovat," řekl a sedl si zpátky na barovou stoličku. „Máš ještě maso?" zeptal se.

„Jo, dvě. Ale abys věděl, tohle si nemůžeme dovolit každej den. Tolik masa by mě zruinovalo. Já si jdu dát sprchu, tak se zatím nějak zabav," zmínila jsem a utekla jsem před ním do koupelny.

Rascal evidentně špatně snášel, že je moje přítěž. A pevně věřil tomu, že mi to vynahradí, ale ještě nevěděl jak.

Když jsem se vrátila dolů, cestou ze schodů jsem četla zprávu od Carla, že objevil úplně nový druh bytosti a že se těší, až mi jí ukáže. To mě donutilo načít svoje poslední víno.

Rascal se pořád nehnul z místa a jen mě mlčky sledoval. Pak si povzdychl. „Víš normálně jsem se nikdy nenechal takhle vydržovat. A mám potřebu ti to všechno splatit, ale nevím, kde začít. Udělala jsi toho pro mě už tolik, a to se známe tak krátce.

Ale už o mě víš, čím jsem se živil, než mě chytil Carl. Byl jsem zloděj. A zatraceně dobrej. Nic jinýho neumím, než používat hlavu a svaly k tomu, abych si nahrabal peníze. Udělám z tebe bohatou královnu, když mi dáš nějakej čas," prohlásil.

Já se na něj otočila a přisedla si k němu. Voněl tím deodorantem, co jsem mu koupila „Přijde mi to vzrušující a zajímavý, ale nechci už další problémy. Nehledě na to, že v jednom žijeme. Když se nám povede zlikvidovat Carla a osvobodit náš druh a ostatní, budeme se válet v jeho prachách, a to je super cíl, ne?" zeptala jsem se a on se pousmál a přikývl.

„Vždyť o tom jsem taky mluvil, Stellinko," řekl a lehce mě prstem pohladil po předloktí.

Zvedla jsem k němu oči a věnovala mu malý úsměv. „Začni tím, že mi něco řekneš o démonech, o sobě a nauč mě tvoje triky, číst myšlenky a tak," nadhodila jsem.

„Dobře, ale začal bych něčím jiným," zašeptal a jemně mě hladil palcem po bradě, zatímco si něžně vyžádal mou pozornost a nadzvedl mojí hlavu, abych se mu dívala do očí. „Teď by mohlo být jídlo na mě. Kdy jsi naposledy měla lidskou krev?" zeptal se.

„Nikdy," odpověděla jsem a on se pousmál.

„Vážně jsi nikdy neměla to, po čem démoni sílí? Jednu ze dvou věcí, co milujou víc než milování se svým druhem? Tekutinu života a smrti, která chutná jako štěstí?" pokračoval tiše, že to znělo jako předehra.

Zavrtěla jsem hlavou a on se na mě tak usmál. „Pak dneska se mnou zažiješ extázi. Tu míň hříšnou teda, ale taky sladkou," dodal.

„Nemůžu si dovolit někoho zabít," odvětila jsem a on se zasmál, až se mu tak hezky pohnul ohryzek.

„Stello… ty moje malá a roztomilá, Stello," prohlásil a jemně vzal můj obličej do dlaní. „Chtěl bych ti toho tolik ukázat. A k tomu patří všechny druhy extáze, do kterých tě můžu dostat," zašeptal a pustil mě ze svého sevření.

„Všechny?" zeptala jsem se.

„Ano všechny," odpověděl a začal mi prstem jezdit po paži až k předloktí a zase zpátky.

Podívala jsem se na jeho ruku a pak zpátky do jeho očí. „Kolik jich je?“ vyzvídala jsem a nechala jsem ho, aby se mě dotýkal. On kroužil tím prstem všude možně po mé ruce.

„Dost na to, aby ses do mě zamilovala,“ řekl sebevědomě. Na chvilku se mi zastavil dech a srdce mi poskočilo. „Ale neboj. Tu extázi, kterou bych ti vykouzlil svým tělem si necháme na konec. Až budeš teda zamilovaná,“ zašeptal a tím mě dorazil.

„Protože, Stello… já chci, aby ses ke mně přimknula tak pevně, jako jsem se přimknul já k tobě,“ dodal. Ne, tohle mě dorazilo. *A ten jeho pohled…*

„To je můj plán. Mistrovský dílo, který doufám, že jednou oceníš. A cestou k tomu si pohrajeme s Carlem a necháme si jeho celoživotní kořist s nevyčíslitelnou hodnotou,“ pokračoval. A tohle mě vzrušilo.

„Ehm,“ odkašlala jsem si a přerušila náš oční kontakt. Jeho prst, který mi kroužil po ruce sjel dolů a břinknul o mojí husí kůži okolo.

Pak se pousmál. „Rozpaky ti sluší, má paní,“ zmínil a políbil uctivě mou ruku. Tak tohohle démona Carl rozhodně prodal nízko pod cenou. Možná, že to naznačil, ale nebrala jsem ho vážně, když říkal, že jsou to profíci, co se týkalo svádění. Protože… teď jsem byla ve sprše a už by se mi hodily nové kalhotky.

Do Carlovy zoo akorát dorazili lovci magických tvorů i s exkluzivním druhem zboží. Byl to napůl démon a napůl tigrinian. Carl z něj byl naprosto unešený a taky jim všem předtím kladl na srdce, aby ho lovili s maximální opatrností. A jestli jim to z nějakého důvodu nevyjde, že si je všechny podá.

Výsledkem byla kvalitně odvedená práce a nádherný mix tigriniana a démona v roztomilém a mladém těle. Vzhledem k tomu, že se vážně špatně odhaduje věk magických bytostí, u kterých lidé moc nerozumí tempu jejich stárnutí, kdybychom se měli řídit pravidly lidského věku, vypadal by na devatenáct let.

Jak a proč sem na tuhle nebezpečnou planetu vůbec lezl, to Carlovi zatím bylo záhadou. Obecně by mě zajímalo, co všechny vede k tomu sem chodit? Možná, že to pochopím, až poznám Podsvět, nebo jak tomu vlastně démoni říkají.

Pravdou je, že jsem si s Rascalem ještě moc nestačila povídat. Včera jsme byli oba v šoku z toho, že jsem ho koupila, trochu jsme flirtovali, potom se škádlili, pak byla potřeba nastavit pravidla a něco si ujasnit, do toho přišel Simon, dneska jsem musela něco zařídit a za chvíli se zase objeví Nora s Dizzym, takže na to, že jsem ho měla u sebe dva dny, jsem si ho ještě moc neužila.

Carlova „čísla" se postarala o bezpečný přenos bytosti do klece a následně ho dodali až ke Carlovi, aby ho připravil na pobyt v sektoru D mezi démony. Carl si bytost prohlídnul, chodil kolem klece, ve které byla pod speciální sítí a spokojeně se usmíval.

Potom vytáhnul z kapsy nějaký předmět a natáhl ruku k Sedmnáctce, který už mu podával malou zavařovačku. Nebyla to přímo zavařovačka, ale skoro tak vypadala. Byla to malá sklenice s podobným uzavíráním, akorát na ní nezbyla žádná stará etiketa a lepidlo.

Mladý muž v kleci se nalepil zády na stěnu dál od Carla, ale to mu bylo prd platné. Carl udělal nějaké kouzlo s tou věcí, kterou držel v ruce a z oběti vyskočila malá zlatá jiskřička, kterou si Carl drze ukradl a zavřel do sklenice. Pak jen mávl rukou, aby ho odvezli do sektoru D k ostatním a odešel si někam po svých.

Cestou do pracovny Carl tu jiskřičku ve sklenici s fascinací ve tváři pozoroval. Něco mi říká, že to byla přesně ta „magická kastrace", o které jsem se už zmínila. Samozřejmě jsem tím nemyslela, že by to bylo uzmutí šance na rozmnožování se, ale spíš násilná krádež magické síly dané bytosti.

Protože jinak by bylo dost riskantní je prodávat, nebo i skladovat. Určitě nemohl myslet na všechno a zcela jistě by jednou došlo k nějakému povstání. Ale neboj se, ty jeden nenasytnej mafiáne, my s Rascalem ti taky něco uzmeme. Jen ne magicky.

Nora akorát čekala na Dizzyho v kavárně a zatím si četla tu knihu, kterou jí půjčil. Končila už před dvěma hodinami, tak si řekla, že si dá nějakou kávu na podnik a bude si číst, než její nový kamarád dorazí.

Už byla asi na straně 150, když si k ní přisedla její kolegyně Nika. Nora odložila knížku stranou, podívala se na hodinky a usmála se na Niku. Nika byla ta, která informovala Dizzyho o tom, kdy má Nora rozvrh v práci.

„Je to kus," prohlásila jako by se jí předtím snad Nora ptala na názor. Ta se usmála a dala jí za pravdu přikývnutím.

„Jo, to je. A vypadá i single, jestli máš zájem," opáčila s lehkostí diplomata. Nora byla praštěná, občas i dost prostořeká a nemravná, ale byla věrná a ryzí co se týkalo lidí.

„Měla bych, ale vždyť víš, že má oči jenom pro tebe. Nedá se to přehlídnout," zmínila a Nora přikývla.

„Asi máš pravdu. Ale už jsem mu řekla, že mám přítele. I ho viděl. Snad nebude dělat problémy. Nechala bych si ho jako kamaráda," dodala a Nika se zasmála a zavrtěla nad ní hlavou.

„Myslíš jako záložní plán," řekla, sebrala jí ze stolu dopitou kávu a odnesla to pryč. Nora se malinko zastyděla nad tím, jak strašně to znělo, ale potom to zkrátka přijala jako fakt, uklidila knížku do kabelky a podívala se na dveře akorát, když do nich vešel Dizzy.

„Ahoj," řekl a úplně se rozzářil, když jí viděl. Nora se podívala rychle na Niku, která to všechno postřehla. Jen na ní mrkla a šla se věnovat zákazníkům.

„Ahoj," odpověděla po delší době Nora, oblékla si kabát a pomalu vyrazili za námi s Rascalem.

Rascal chodil kolečka po prázdném obýváku a málem šlápnul Asmodeovi už třikrát na ocas. Ten s ním totiž mrskal a taky z něj byl na nervy.

„Šlápneš mu na ten ocas a já ti šlápnu na tvůj!" pohrozila jsem mu. „No tak se uklidni. Co je s tebou? To jsi tak nervózní z toho kamaráda? Jestli jo, tak asi nechci, aby chodil ke mně domů a ani nemám zájem ho poznat," objasnila jsem a on se zastavil, podíval se na mě a rozesmál se.

„Ne, jsem na nervy z tvojí kamarádky," odpověděl. Na to konto jsem se rozesmála zase já.

„Z Nory? Proč jako?" zeptala jsem se. On ke mně udělal dva dlouhý kroky a zase se díval tak zvláštně neidentifikovatelně.

„Je to tvoje nejlepší kamarádka přece. Ráno jste rozebíraly můj penis, zatímco jsi měla na pánvi slaninu, proboha," prohlásil.

„Asi v tom nechápu tu spojitost. Jako jestli mi chceš naznačit, že se tvůj penis podobá na slaninu, nebo jako že se vážně bojíš, že když mě hodně nasereš, nakrájím

ho na plátky a osmahnu, pak mi oficiálně došly slova," řekla jsem, ale podíval se na mě jako, že nechápe, co to říkám.

„Cože? Ne, hele chci tím říct, že je to důležitej moment, abych udělal skvělej první dojem na tvojí kámošku," snažil se mi to vysvětlit, ale nechytala jsem se.

„Proč by ti mělo tolik záležet na tom, abys udělal dobrej dojem na mojí kámošku? S tou chodit nebudeš! Za prvý je zadaná a za druhý tabu," objasnila jsem a on se rozesmál.

„Jasný, chápu, jsem jenom tvůj, neboj se, ježiš. Spíš mi jde o to, že je to důležitá osoba a že na její názory, i kdyby měly být pokroucený hodně dáš. A ty sis nestačila udělat ani vlastní, tak se trochu bojím, že ona…" pokračoval, ale zarazil se o můj pohled.

„Toho se vůbec neboj, ta z tebe bude odvařená, to ti garantuju. Spíš já budu muset horko těžko rozeznávat její názory od vlastních," uklidnila jsem ho a on se usmál od ucha k uchu.

„Fakt? No tak to už jí mám předem rád," dodal.

„Hm, a teď si už někam dřepni a chvíli mlč. To je rozkaz," objasnila jsem, aby mě poslechl, ale zavrtěl nade mnou hlavou.

„Tak za prvý, kam asi, není tu ani židle. A za druhý, takhle to pouto vážně nefunguje," řekl.

„A jak teda funguje?" zeptala jsem se, ale tak samolibě a provokativně se usmál, že jsem zase trochu zazmatkovala nad tou náhlou chutí ho políbit.

„To bys chtěla vědět, co? Ale já ti to neřeknu. Musíš si na to přijít sama," opáčil a lehce mě pinknul prstem do nosu.

Já hrubě odstrčila jeho ruku. „Au, a heleme se, tady by se někdo chtěl se mnou prát. To je ale zlobivá démonka," prohlásil a já dala jen hlavu na stranu, našpulila rty a ukázala mu, jak vypadám, když jsem iritovaná.

„Bože, ty seš tak sladká, když děláš tenhle ksicht, je to vůbec možný? Vždycky se mi tohle na ženských líbilo, ale na tobě to zbožňuju," dodal a já jen protočila očima a koukla se na hodiny. Na jednu z mála věcí, které mi v domě ještě zůstaly.

„Platí to naše večerní rande?" zeptal se po chvilce ohlušujícího ticha, do kterého tikaly jen ty zatracené hodiny. Pomalu jsem se na něj otočila a podívala se mu do očí.

„Rande? Kašpárku, já o žádným rande neřekla ani slovo. Jestli chceš, aby to bylo rande, budeš se muset mnohem víc snažit…" začala jsem, ale přerušil mě tím, že mě natlačil zády na lednici, aniž by se mě jakkoli dotkl, což už samo o sobě považuju za umění, a opřel se o ní oběma dlaněmi tak, že mě uzamknul mezi jeho pažemi.

„To byla výzva?" zašeptal a pak jeho oči sklouzly dolů k mým rtům. Byl u nich těmi svými pár centimetrů, že jsem na nich cítila jeho horký dech. Něco mi říkalo, že takovou výzvu chce. A že já rozhodně prohraju. Ale tohle je přesně ono. Užijeme si

zábavu a oba dostaneme co chceme, aniž bych musela přiznat, že to chci taky. Dokonalá ženská logika.

Pořád jsem byla zády nalepená na té lednici a on byl u mě tak blízko. Líbilo se mi to a moc, ale asi bych radši chcípla, než abych mu to přiznala. Ta jeho samolibost se pak nedala snést.

„Bereš prášky?“ zeptal se z ničeho nic. Podívala jsem se na něj jako na kreténa.

„Co je ti po tom?“ odsekla jsem.

„Tak zajímá mě to,“ řekl.

„Neberu,“ odpověděla jsem nakonec a on se pousmál. Vím proč se ptal i proč se teď usmívá. Blboun.

„Co je?“ sykla jsem na něj, když ten jeho úsměv trval až podezřele dlouho.

„Já jen, že to asi znamená, že nikoho stopro nemáš a že jsi dlouho ani neměla,“ dodal.

Trochu jsem při té jeho analýze zrudla. *Bezva, teď ví, že mám mezi nohama pavučinu i tenhle týpek.* „Tak to není, já jenom ty sračky brát nechci,“ objasnila jsem, ale nejspíš mi to nevěřil. Ale byla to pravda. Taky.

„Jo tak. Chápu. A je to dobře, myslím, že by to na démony stejně nezabralo. Takže protože ještě nemáš žádný polokrevníky, tak hádám, že se nějak chráníš,“ řekl. „Nebo radši vůbec s nikým nespíš,“ dodal.

„Na tuhle diskuzi se my dva moc dobře neznáme,“ rýpla jsem si a Rascal se zasmál.

„Proto se poznáváme, trubko. Budeme mít rande,“ řekl a pokračoval. Na to jsem neměla co říct. „Nora říkala, že dřív Simon chtěl tebe. S ním nic nebylo?“ vyzvídal.

„Máš nějak moc intimních otázek. A co ty, kolik jsi měl ženských?“ oplatila jsem mu to.

„Hodně,“ řekl klidně.

„Nechutný,“ prskla jsem na něj a on nade mnou zavrtěl hlavou.

„Možná mě máš za něco, co nejsem, vždycky jsem používal ochranu. Většinou,“ objasnil.

„Mě to nezajímá!“ prskla jsem na něj a odstrčila jsem ho od sebe. Fakt nemusím poslouchat o tom, jak s někým spal.

„Vždyť ses mě ptala,“ hájil se.

„Na počet, ne na detaily,“ objasnila jsem a opřela jsem se dlaněmi o linku. On jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Chtěla bys být snad moje… tisícátá nevím kolikátá?“ provokoval mě. Otočila jsem se na něj a zasmála jsem se.

„To ti nevěřím, zas takovej frajer teda nejsi, navíc nechtěla, to je děsivý,“ prohlásila jsem suše.

„Teď mi došlo… ty vůbec nevíš, kolik mi je, co?“ zeptal se.

Já pokrčila rameny. Nějak jsme se k tomu nikdy nedostali. „Nevím, třicet dva?" tipla jsem si.

Rascal se zasmál. „To bys pak byla moje asi sedmá," objasnil. Ztuhla jsem. *Copak on to s tím šíleným počtem myslí vážně?*

„To ti je tak 300 nebo co?" zeptala jsem se.

„Skoro se strefila. 331," opáčil.

„Tobě je tři sta třicet jedna let?" zopakovala jsem s naprosto šokovaným výrazem v obličeji. On přikývl. „Jak to, že…" začala jsem, ale neměla jsem sílu tu větu dokončit. A on to moc rád vzal za mě.

„Jak to, že vypadám takhle dobře?" zasmál se.

„Kecáš, že jo?" tahala jsem z něj. *To není možný, aby mu bylo tolik, nebo jo?*

„Zaposlouchej se do rytmu mého srdce a pak mi řekni, jestli kecám," řekl a zase se ke mně přiblížil.

„Taky budu vypadat dlouho mladě, nebo to je něčím jiným?" vyzvídala jsem.

„Když mi dáš pusu, tak ti to řeknu," prohlásil.

„Vyděrači a pak nic neřekneš, tohle znám…" prskala jsem, zatímco on se ke mně naklonil.

Znejistěla jsem. Chtěla jsem mu dát pusu už od tý chvíle, co jsem viděla jeho tvář. „D-d-dobře, dám ti pusu a ty mi to pak řekneš, ale tohle si vem na sebe," zmínila jsem a natáhla se pro jeho starou jesterskou čepici, se kterou jsem si ho přivedla domů. Válela se od té doby na lince.

On se zasmál, dal si to na hlavu, zavrtěl s ní, aby zacinkal rolničkami a pak se ke mně zase naklonil, aby mě mohl políbit. Věděla jsem, že jakmile se těmi rty dotkne mých, budu ho chtít, a tak jsem se mu vysmekla.

„Řekneš mi to třeba jindy," zakuňkala jsem rozpačitě.

„Co je? Co jsem udělal? Proč sis to rozmyslela? Kvůli tomu počtu holek? Možná jsem to zaokrouhlil moc vysoko. Ale hele, přísahám, že jsem používal gumu. Ve většině případů. Jen párkrát jsem jí nepoužil a to vím, co byly ty holky zač. Znal jsem je dlouho. A do bordelu jsem nikdy nechodil!" objasnil.

Valila jsem nad jeho zodpovědností oči. „Na to jsem skoro zapomněla, ale díky, že jsi mi to připomněl. Já jen… za chvíli přijdou Dizzy s Norou a jestli by mělo dojít k něčemu… takovýmu mezi námi poprvé… jsem staromódní a nechci si to pokazit jen proto, že mě to láká," přiznala jsem a on se usmál.

„Bože, ty jsi tak sladká," prohlásil, sundal si tu čepici a udělal ke mně další krok a jemně mě zase natlačil na tu lednici. Srdce mi bušilo jako šílené a já se mu jen dívala do očí a na rty. Než mi zabořil obličej do vlasů na krku.

„Promiň. Promiň… vím, co jsi říkala. Vím i proč jsi to říkala. Chápu to, respektuju to, ctím to, vážím si toho, miluju to…" zašeptal mi do ucha a ačkoli jsme oba nechtěli

nic víc, než aby mě trochu poňuchal, odtáhl se ode mě. Měla jsem zase černé oči a on taky. Co to znamená? Co to má být? Touha?

Venku už se stmívalo a byla docela kosa jak to na podzim bývá. Byl jako malovaný, sice bylo sychravo, ale pořád typicky na podzim a blížící se zimu. Smog, štěkání psů v dálce u sousedů, vlhko a vůně lesa… za mě nádhera. Podzim jsem měla nejradši kvůli atmosféře.

Dizzy šel vedle Nory a povídali si. Akorát se ho vyptávala na to, odkud se s Rascalem znají. A jak se doopravdy jmenuje on i jeho kamarád. Na to jí řekl jen, že to je tajný a vyprávěl jí o tom, jak se s Rascalem poznali v baru. Samozřejmě jí neřekl, k čemu přesně byla určená ta lihovina, kterou vypil, ale jinak jí to řekl hezky.

Nora byla v klidu, protože ačkoli věděla, že se mu líbí, nijak na ní netlačil ani na ní nic nezkoušel, respektoval, že je zadaná a až na sem tam menší lichotku se choval přátelsky.

To se ovšem o Rascalovi říct nedá, přijde mi, že je každou hodinou intenzivnější a intenzivnější. Pravda, já taky nejsem zadaná a koupila jsem si ho i pro zábavu. A ano, plánovala jsem to, ale prostě až to bude můj nápad, ne jeho nadrženost!

Ale abych mu zase nekřivdila, myslím si, že mě chce jenom k tomu nápadu přiblížit, ne mě znásilnit. Teda doufám, protože občas na mě fakt kouká dost… jako před chvílí u té ledničky.

Když jsem mu oznámila, že to tedy beru jako výzvu, takový pohled s úsměvem jsem u něj tedy ještě neviděla. A ani oči. Byly úplně černé.

A když jsem se ho zeptala, co to znamená, že mu úplně zčernaly jeho jinak světlé oči, odmítal mi cokoli říct, takže mě napadlo, že se zeptám Dizzyho, abych ho trochu potrápila. Ale chci se vůbec šidit o to napětí, které spolu s tím démonem máme?

„Jak se dali s kámoškou dohromady?“ vyzvídal Dizzy, ale Nora pokrčila rameny.

„To fakt nevím. Vůbec nechápu, že mi o tom nic neřekla, ale tvrdila mi, že s ním nic neměla,“ opáčila a Dizzy se pousmál.

„A ty jí to věříš?“ zeptal se.

„Ještě nikdy mi v tomhle nelhala, proč by si vymýšlela? Vždycky se chlubíme, když si jedna z nás najde někoho zajímavýho. A podle popisu Rascal zajímavý bude,“ dodala.

Dizzy se zasmál, když o něm řekla, že je Rascal. „Jo to on je. Ale jak ho tak znám, tak…“ zarazil se, když si všiml, jak na něj Nora zděšeně kouká. „Řekněme, že má fakt charizma a určitý talent na to dostat jakoukoli ženskou, a to do pár minut,“ řekl.

„Už se nemůžu dočkat, až ho poznám,“ pronesla a pak bylo chvíli ticho, než ho Dizzy prolomil.

„Jak dlouho jsi se Simonem?“ vyzvídal.

„Přes dva měsíce, proč?“ opáčila a podívala se na něj.

„Jen tak. Jsem zvědavej. Posledně to mezi váma jiskřilo. Teda z tvojí strany spíš, zdálo se mi, že si tě moc nevšímá," komentoval.

„Měl nějakou práci. On je fakt ňouma, když pracuje," hájila ho. Ale pravdou je, že spolu moc nejsou poslední dobou. Nevím co se stalo, ale Nora o něm už tolik nemluví a myslím, že kdyby byli spolu v jedné místnosti, už na sebe nebudou ani tak otravně civět.

My s Rascalem seděli na koberci a povídali si, zatímco Nora s Dizzym se blížili k mému domu. Porovnávali jsme si délku a špičatost špičáků, ale když jsem mu je ukázala vysmál se mi se slovy, že jsem roztomilá, zatímco on je děsivý. Taky jsme se mazlili s ocasy a pak jsme na sebe chvilku syčeli doslova jako dvě kočky, než jsme se oba začali strašně smát.

Na chvilku jsem zmlkla, abych slyšela, jak zní, když se takhle řehtá a úplně mě to omámilo. Měl velmi přitažlivý smích.

„Jsi lechtivý?" zeptala jsem se ho, když se utišil, převalila jsem se na bok a opřela se o loket.

On zrcadlil mojí polohu a pousmál se. „To záleží," řekl. Já lehce nadzvedla obočí a pak přivřela oči na škvíru.

„Na čem jako?" zeptala jsem se podezíravě, zatímco on už se zase smál mým výrazným grimasám.

„Na tom, kdo na mě sahá a kde," oznámil mi. Já se zvedla, že to vyzkouším, on se ani nehnul ani o centimetr a nechal mě, aniž by k tomu cokoli řekl. *A proč by taky měl něco říkat? Vždyť jsem si ho koupila a ne levně, teoreticky si s ním můžu dělat co chci, ne? Jsem jeho panička.*

A hned, jak jsem mu položila dlaně na hrudník s úmyslem sjet níž po jeho bocích k podpaží, zazvonil zvonek a naší pohádky s Rascalem byl konec.

Já vystartovala ke dveřím, brala jsem to jako znamení, že ještě ne, ale Rascal si otráveně povzdychl a plácnul sebou na ten koberec. „Tě zabiju za to načasování…" zamumlal si pro sebe a pak vstal a šel za mnou ke dveřím.

„Ahoj, ahoj," zdravila jsem je. Noru jsem objala a políbila na tvář a Dizzymu jsem podala ruku. Byl fakt pohledný. Ale Rascal byl spíš blíž mému typu. Nicméně si troufám říct, že Dizzy bude přesný typ Nory a že musí být vážně v pokušení, když má konečně Simona.

„Ahoj, jsem Dizzy, těší mě," představil se a já jim uhnula, aby mohli dovnitř. Nora byla celá netrpělivá, až uvidí Rascala, viděla jsem jí to na očích. No a když se za mnou vynořil ze dveří, na okamžik úplně ztuhla. A to ho neviděla v té démonské formě jako já a bez trička, když byl v té kleci.

Pravda, to měl na sobě masku a čepici jestera a jeho obličej je zrovna něco, co by byl hřích zakrývat nějakou ohyzdnou maskou. Ta čepice na druhou stranu vypadala

docela dobře a podtrhovala to pouto mezi námi. Jestli se s ním někdy vyspím, tak budu chtít, aby jí měl u toho na hlavě.

„Rascal, ahoj," řekl a podal jí ruku.

„Nora. Teda ty jsi fakt fešák, to musím kámošce pochválit výběr," prohlásila, zatímco na něj s úžasem civěla. Rascal se lehce zaculil, když mu pošimrala ego.

Pak se její oči přehouply na mě. „Tím spíš nechápu, že ses mi nepochlubila," dodala spíš pro mě a vedla mě za ruku dál do obýváku.

„Nebylo čím," objasnila jsem. Rascal s Dizzym si vyměnili pohled a pak se po chlapsku přivítali a objali se.

„O co jde? Co tady děláš? Víš jak jsem se o tebe bál?" procedil tiše Dizzy a Rascal přikývl.

„Pak ti to vysvětlím, zatím nic neřeš," řekl a vedl ho za námi. „Hezká co?" zeptal se Rascal ještě včas, než jsme se zase zaměřily s Norou na ně.

„To jo, obě. Tak ses přimknul, no to je mi novinka," dodal ještě Dizzy. Rascal do něj z legrace šťouchnul.

„Asi jsem měla zmínit, že se stěhuju a nemám tu nábytek, co?" zmínila jsem, když vešli dál a rozhlíželi se kolem.

„Možná," opáčila Nora suše, zírajíc na prázdný prostor.

„Dáte si něco k pití? Koupila jsem limču," zeptala jsem se a všichni přikývli, tak jsem jí šla nalít. „Klidně si sedněte na koberec. Aspoň to bude takový přátelštější," pronesla jsem, když jsem jim rozdávala skleničky s limonádou.

„Takže… Rascal, hm? To ale doufám není tvoje pravý jméno, že ne? Protože to by bylo divný," komentovala Nora.

Rascal se zasmál a zavrtěl hlavou. „Není. To je komplikovaný," odpověděl. Nora se na něj tak podívala.

„Výborně," prohlásila. „Miluju komplikovaný chlapy," dodala. Dizzy se uchechtl do skleničky. „Ty se nesměj," obořila se na něj. „Ty jsi mi taky neřekl svoje pravý jméno. Dizzy… tohle už začíná být podezřelý," poznamenala.

Musím jí dát za pravdu. Že Rascal nemá jméno jsem pochopila, ale že by ho neměl ani Dizzy? *Copak démoni nemají jména? I když já mám co říkat, jak se sakra vůbec jmenuju? Pochybuju, že Stella.*

„A co vlastně děláš, Rascale?" zeptala se s důrazem na jeho přezdívku. Rascal se na mě tak podíval a pak zpátky na Noru. Zdálo se mi, že se mu úplně nadšením blýsklo v očích.

„Krádeže," opáčil a mě málem zaskočila limonáda, zatímco Dizzy se rozesmál a Nora vytřeštila oči. Pak jsem si zakryla obličej dlaní. Nečekala jsem, že to vážně řekne.

„On si dělá srandu," řekla jsem, ale Rascal zavrtěl hlavou.

„Nedělám. Jsem v tom mistr," řekl. Nora to vzala jako fakt, protože je hravá, zvyklá na můj absurdní suchý humor a sarkasmus, a tak jen přikývla jako že tomu rozumí.

„Rascale," prskla jsem na něj.

„Co? Je to pravda," řekl klidně a usmál se a Dizzy se rozesmál.

„Tak dobře," řekla Nora. „Takže zloděj… a co kradeš? Doufám, že aspoň něco pořádnýho," prohlásila.

„Kradl jsem, teď už nekradu," objasnil. „A převážně šlo o peníze na můj vkus až moc bohatým lidem, co stáli za hovno jako bytosti," dodal.

Podívala jsem se na Rascala. Ten se na mě jen pobaveně usmíval, jako by si celou situaci užíval. A sakra, že jo.

„Dost," sykla jsem na něj, ale úplně mě ignoroval. *Jak do háje funguje to pouto? Neměl by mě poslouchat?*

„A teď?" pokračovala Nora s tím výslechem a vážným tónem. Rascal se podíval zase na mě.

„Teď jsem její," prohlásil a ukázal na mě. Taky se nezapomněl zase usmát. Krásně to na mě hodil. *Teď je můj a co to jako sakra asi znamená? A jak jí to mám vysvětlit?*

Střelila jsem po něm pohledem. „Tak díky," prskla jsem, zatímco se ke mně Nora pomalu otočila.

Rascal pokrčil rameny a usmál se. „Nemáš zač," dodal. Dizzy se sotva držel, aby nevyprsknul smíchy.

„Hej, co se to tu děje, já vás nechápu. Ty přezdívky máte, protože on krade a ty jsi jeho kámoš komplic?" spekulovala nahlas.

Já se plácla do čela. „Ne, on nekrade, jen si dělal srandu," snažila jsem se to zachránit, ale marně, protože přilil olej do ohně.

„Nedělal, říkali mi Stealer, Rascal je moje další trefná přezdívka, taky jsem byl Jester, a dokonce Ash. A fakt se těším až pro ní budu bůh," prohlásil sebevědomě a podíval se na mě.

Povzdychla jsem si. „Už buď zticha, nebo si vysloužíš tunu dalších a mnohem horších přezdívek," varovala jsem ho. Měla jsem chuť mu dát rovnou nějakou, ale nechtěla jsem ho moc vzrušovat. „A na boha si teda věříš," dodala jsem, ale odpovědí mi byl jen jeho samolibý úsměv. Ten sexy. Že bych skoro zapomněla, že máme návštěvu.

„Mám přezdívky, protože jsem osiřel, když jsem byl tak malej, že si nepamatuju svoje jméno a ani jedno ze jmen, který jsem dostal se mi nelíbilo," objasnil, ale nasadil tím tomu korunu.

„Proč sis to nezjistil na matrice nebo tak?" zeptala se. *Trefná připomínka.* Znovu jsem Rascala sejmula pohledem.

„Protože v Podsvětí matriky nemáme," dodal. Já už ztratila sílu se plácat do hlavy a kroutit očima a jen jsem si povzdychla, zatímco Nora ke mně zase mířila pohledem.

Chytla jsem jí za obě ruce a podívala se jí do očí. „Já ti to vysvětlím. Oni to vzali od konce a až moc upřímně. Ale nevím, jak ti to mám říct, bojím se, že mě budeš nesnášet, když ti to řeknu," začala jsem.

„Řekneš co? Že s nima kradeš?" začala, ale to už jsme vyprskli smíchy všichni včetně mě.

Čím začít? Bylo nebylo, na světě existují démoni, upíři, víly, mořský panny a tak dále? Nebo od dětství umím léčit a nějak se to dozvěděl zlej týpek, našel si mě v ordinaci, využil k tomu psa, ukázal mi svojí jeblou zoo a přemluvil mě, abych si koupila předraženýho démona z jeho sbírky na hraní, kterej je mimochodem fakt poděs za všechny prachy. A teď jsem jeho panička, protože se ke mně z vděku připoutal. A mimochodem jsem taky démon. Od jakživa, ale nic o sobě nevím, takže… Radši ne.

„Na tohle nemám v krvi dost alkoholu," procedila jsem, zvedla jsem se a šla se trochu projít k oknu. Všichni na mě koukali. Dizzy s Rascalem se zklidnili, ale Nora nechápala, o co jde.

„Rascale?" oslovila jsem ho a otočila se na něj. Ten mě pohledem vyzval, abych pokračovala. „Jak začít?" zeptala jsem se ho.

„Ptáš se mě? Já bych začal u mě, aby to pochopil konečně i Dizzy a zbytek dořekneš Noře sama," řekl.

Nora si povzdychla. „No super, teď už se oficiálně bojím, do jaký sekty jsem se připletla," komentovala zase suše. Podle mě si stejně neuvědomovala závažnost situace. Ale kdo by jí vinil z toho, že neví o existenci démonů?

Otočila jsem se k Dizzymu a začala jsem, jak mi poradil ten prevít Rascal. „Začalo to tak, že jsem byla v práci. Jsem veterinářka. Klasický den. Přišel za mnou urgentně týpek se psem, kterýho někde sbalil na ulici. Chtěl si otestovat moje schopnosti léčit zranění, která se běžně léčit nedají," začala jsem a Dizzy přikývl, že rozumí, ale Nora se zarazila.

„Cože? Jak můžeš vyléčit něco, co vyléčit nejde? Jsi snad ET?" prohlásila. Vyměnila jsem si pohled s Rascalem, ale ten na mě jen zavrtěl hlavou, abych jí to ještě neřekla.

„No právě. Tuhle otázku jsem si kladla celý život. Ale je to tak, nějak dokážu vždycky všechno vyléčit. Proto jsem šla studovat veterinu a začala pomáhat zvířatům," objasnila jsem, ale pro Noru to nebylo dostatečné.

„Proč jsi teda nešla radši na medicínu?" zeptala se.

„To pochopíš za chvíli," opáčila jsem a ona zmlkla. Tak jsem tedy mohla pokračovat ve vysvětlování.

Vzala jsem to přes popis Carla až k tomu, jak mě vydíral. Pak mi došlo, že jsem vázaná mlčenlivostí a že porušit jeho pravidla tímhle způsobem fakt nechci. Ale na druhou stranu on nemá patent na magické tvory a žádná mlčenlivost se nevztahovala na to, že bych nemohla říct o své a jejich existenci.

„Chtěl mojí schopnost využít pro svoje zvláštní a nelegální podnikání. Něco jako obchodování se vzácnou zvěří," objasnila jsem nakonec.

Dizzy to pochopil, Nora ještě ne. „Takže tě unesl? A Vexe, Kana a Zyru?" zeptal se Rascala a ten přikývl.

„Počkat, cože? Proč by ho unášel? Myslela jsem, že Stella říkala, že Carl obchoduje nelegálně se vzácnou zvěří," zmínila.

My si jen vyměnili pohledy. „Taky že jo," opáčila jsem a nechala jí tím na mě zírat s otevřenou pusou a naprosto zmatenou. „Pak mě tam přivezl, chtěl abych začala léčit ty, které při lovu nechtěně poškodil. Vyléčila jsem jich pár a pak si Rascal ublížil, abych musela léčit i jeho.

Když k tomu došlo, požádal mě, abych ho dostala ven. Což šlo jenom koupí. Carl mi dal slevu. Řekl, že mi jakéhokoli tvora prodá za dva miliony dolarů. Na to jsem samozřejmě neměla, ale pak jsme se domluvili na milionu a službě. Tak nějak si přivlastnil mojí ordinaci pro svoje vlastní potřeby. A kvůli Rascalovi jsem musela prodat dům, auto a nábytek," zkrátila jsem to.

Nora na mě civěla pořád s otevřenou pusou. „Chceš mi jako říct, že to všechno jsi dělala kvůli němu? A taky mi chceš tvrdit, že on je zvíře? A pak… teď jsi jeho panička?" zopakovala, co z toho pochytila a začala se smát. „Tohle je vážně jak ze špatnýho filmu," dodala.

Rascal si stoupnul. Všichni jsme k němu zvedli oči. A pak se proměnil do svojí démonské podoby. Nora ztuhla. Dizzy se podíval na Noru, aby zhodnotil její míru šokovanosti.

„Asi takový jsem zvíře," řekl Rascal a proměnil se zase zpátky. Nora ke mně přiskočila a objala mě. Byla v šoku a vyděšená.

„Oni jsou démoni," zmínila a já přikývla. „O-o-o-opravdický s rohama," dodala.

„Já vím," šeptala jsem jí do ucha a pohladila po vlasech. Potom jsem se podívala na Rascala, který už se zase posadil zpátky na koberec vedle Dizzyho.

„Ona je mimochodem to stejný," dodal suše. Zpražila jsem ho pohledem.

„Rascale. Nemůžeš být trochu ohleduplnější?" okřikla jsem ho.

„Proč? Náplast se má strhnout rychle, pak to bolí míň," objasnil, ale zavrtěla jsem nad ním hlavou.

Nora se ode mě odtáhla. „Ty…ty jsi taky démonka? Já jsem si jen dělala legraci, nikdy by mě ani nenapadlo, ž-že ně-něco takovýho existuje a už vůbec ne, že je to moje nejlepší kamarádka. Proč jsi mi to nikdy neřekla?" vztekala se trochu zoufale.

Já si povzdychla. „Tohle zrovna není něco, co chceš vyprávět lidem. Chtěla jsem být normální jako ty. Ne exponát, nebo někdo, na koho se budeš celej život dívat přesně takhle," objasnila jsem a ukázala na její výraz s hlavou na stranu.

„Tohle je na mě moc. Nemůžu dýchat," prohlásila a začala rychle dýchat jako by měla záchvat. My jsme si s ostatními démony vyměnili pohledy a pak k ní Dizzy přiskočil a snažil se jí uklidnit.

„Ššš, my ti neublížíme, neboj se," šeptal, ale myslím, že to jí netrápilo. „Jsme jenom větší lidi s rohama a ocasem," dodal.

Nora na mě pořád divně koukala. Potom se přehoupla očima na Dizzyho a na Rascala a pak zase na mě. „Já jsem se zbláznila…" šeptala, ale já k ní přiskočila a objala jsem jí.

„Nezbláznila. Vím, je to hodně co musíš vstřebat, ale věř mi, že já o tom být démonem vím jen o trochu víc než ty, Noro, já tu žiju od dětství jako člověk. Ani se neumím proměnit. Ani neznám ten jejich svět. Neznám ani svoje pravý jméno. Chtěla jsem jenom žít normálně," dodala jsem.

Ona se posadila. A pak se mě zeptala na něco skoro mimo téma. „Ty sis ho koupila a teď nemáš kde bydlet. A koupila sis ho na co přesně?" zeptala se.

Rascal se pousmál. „Dobrá otázka," pronesl a podíval se na mě tázavě. Já jen zavrtěla hlavou.

„Nechtěla jsem ho tam nechat. A když mi Carl řekl o té slevě… chci říct, bylo to moc, ale tvrdil, že je Rascal chytrý a bla bla a mě napadlo, že s jeho pomocí bych mohla to Carlovo doupě zničit a osvobodit svůj druh a ostatní," vysvětlila jsem.

„Náš druh," dodal Rascal. Jen jsem se na něj podívala, aby sklapnul. Nora ignorovala tu naší konverzaci v konverzaci.

„A to ti mám jako věřit, že to bylo to hlavní, proč sis ho koupila? Všimla sis, jak vypadá?" prohlásila a podívala se na mě. Dizzy s Rascalem neřekli tentokrát ani slovo.

„Dobře, možná jsem se nechala unést i tím, že bych nebyla sama a že bych měla někoho, kdo by mi byl zavázaný a chtěla jsem poznat dalšího démona, abych mohla konečně složit svůj život dohromady," přiznala jsem.

„To chápu. Ale fakt to byla dost drahá seznamka. Ale asi prestižní, když sis tam mohla vybrat takovýho démona. Jestli jsou všichni démoni aspoň z poloviny jako tihle dva… no a asi vyhrál ten nejlepší," prohlásila a já přikývla. To tedy ano, Rascal byl rozhodně ten nejzajímavější z nich.

„Nevím, jak to zpracovat. Moje nejlepší kámoška je démonka. A dostala se fakt do divný a nebezpečný situace," dodala.

„Od toho má mě, abych jí pomohl," opáčil Rascal pohotově. Ona na něj hodila takový bodavý pohled.

„Leda tak do hrobu. Teď už to dává smysl i ta tvoje přezdívka. Jsi pěkně podlej provokatér. Jestli jí zkřivíš jedinej vlas na hlavě, tak si mě nepřej!" prskla na něj. On se pousmál a stejně tak Dizzy a já.

„Vyhrožuješ mi?" zeptal se a ona přikývla.

„To si teda piš, démone!“ odpověděla. A tak jsem do toho raději vstoupila. Bylo ještě hodně věcí, které nevěděla. A stejně tak i já.

„Neboj se, Rascal mi neublíží. A ani nemůže. Z vděku se ke mně přimknul a teď mi musí sloužit a chránit mě,“ řekla jsem a tím si rýpla do Rascala.

„To je tak ponižující,“ prsknul otráveně. „Nejen, že sis mě koupila, musíš se o mě starat, ale ještě jsi vytáhla to pitomý pouto!“ vztekal se.

Nora se zasmála. „To je dobře. Hned se mi trochu ulevilo. A líbí se mi představa Rascala trhajícího kohokoli, kdo se na tebe jenom křivě podívá,“ prohlásila a já jí objala. To mě se celkem taky líbilo.

„Ty jo, Stello. Fakt jsem strašně rád, že jsi odtamtud Rascala dostala. Je to můj nejlepší kámoš a fakt bych byl hodně v prdeli, kdybych ho našel mrtvýho. Nebo třeba vůbec. Jsem ti ohromně vděčnej za záchranu jeho života. Musela jsi mu hodně obětovat a…“ zarazil se o Rascalův tvrdý výraz.

Nejdřív jsem nevěděla, co se děje a oba jsem si prohlížela a hlavně Rascala, jak ho probodává pohledem, než mi došlo, o co jde – Dizzy řekl, že mi je vděčný. Ohromně vděčný. Chápu, že to Rascala rozhodilo. *Co bych dělala se dvěma démony?*

Když si uvědomil, co řekl, hned zvedl ruce jako by se vzdával a zasmál se. „Klid, kámo. Tak jsem to nemyslel,“ hájil se.

„To bych ti radil,“ procedil Rascal skrze zuby. Celkem mě překvapilo, jak vážné tohle pro něj bylo. Sice on byl dle smlouvy můj majetek, ale jinak jsem byla spíš jeho majetek já. Zajímavý. Fakt pro to nemám jiný slovo.

Nora si odfrkla. „Jak vůbec funguje to pouto?“ zeptala se. Já se na ní podívala a zasmála jsem se.

„To by mě taky zajímalo,“ řekla jsem, zatímco jsem se dívala na Rascala. Ten ale pořád nespustil oči z Dizzyho. Zdálo se mi, že mezi nimi probíhá nějaká výhružná konverzace uvnitř jejich hlav.

„No a ti ostatní démoni, na těch ti nezáleží, Dizzy?“ rozsekla to Nora. Všichni jsme se na ní podívali.

„Záleží. Ale Rascal byl priorita,“ objasnil. Hned na to se ke mně Rascal přišoupl, hodil mi ruku kolem pasu a přitáhl si mě k sobě bokem jako svojí přítelkyni.

Dizzy se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou. „Ty jo, tohle jsem u tebe nikdy nečekal. To je fakt drsný, co s námi to pouto umí. Majetnickej, žárlivej a zamilovanej Stealer. Co ještě všechno nezažiju,“ prohlásil a pak se na mě tak podíval. Rascal měl furt tvrdý výraz. Mě to přišlo roztomilé.

„Kdybyste ho znaly dřív, když byl ještě normální. Racionálnějšího týpka byste jen těžko našly,“ zmínil. Myslím, že tomu věřím. Už jsem si začala všímat, jak to pouto s ním cloumá.

„A abych ti teda, Noro, odpověděl na tvojí otázku, jak to pouto funguje. Tak to nikdo nikdy předem nevíme. Na každýho to má jiný vliv, ale ve finále to pro všechny

znamená to stejný. Když démon ucítí vděk, silný vděk, tak se k tomu člověku přimkne. K démonům to má větší grády. Koukni na něj," prohlásil a zasmál se nad jeho zoufalstvím z přimknutí, u kterého dřív doufal, že se mu vyhne.

„Jde to naštěstí jen jednou v životě. A je to závazek," dodal. Potom jsme se obě podívaly na Rascala. „Nechci, aby se nějakou dobu Stella vídala s démony. Ne dřív, než se přimkne ke mně," prohlásil.

My se všichni rozesmáli, ale jeho výraz zůstával tvrdý. „Myslím to smrtelně vážně," řekl ještě.

„Tak to abys něco pořádného vymyslel, aby ti byla vděčná. Protože tam, kam bude muset chodit kvůli Carlovi, asi pár dalších démonů pozná," provokoval ho Dizzy. Další relativně trefná připomínka.

No, byl to dlouhý večer, ale příjemný. Pak naštěstí Dizzy s Norou odešli. Nicméně mě vrtalo hlavou ještě spoustu dalších věcí. Jak ovládat přes to pouto Rascala, aby mě poslouchal? Jak to říct Simonovi a jestli vůbec.

A pak mě taky napadlo, jestli se náhodou Dizzy nepřimknul k Noře. Ale říkala jsem si, že nejspíš jí neměl za co být vděčný. Možná za to, že ho pomohla dostat k Rascalovi? Ale v té knize, kterou jsem kdysi četla se psalo mimo jiné, že mezi démony a lidmi je pouto jiné. A podle toho, co říkal Dizzy, tak i mírnější. A možná se může aktivovat i jinak.

⛧⛧⛧

Ještě před tím, než přišla Nora s Dizzym k nám domů, jsem Rascalovi slíbila rande. Když Nora s tím démonem odešli, zaplavil mě nepříjemný pocit nervozity a lehké paniky. A to ze dvou důvodů. Tedy, bylo jich asi víc, ale dva hlavní.

První byl ten, že jsem s ním a s tím jeho intenzivním a unikátním pohledem zůstala sama. A druhý byl ten, že jsem mu kývla na to, že souhlasím, aby mě dobýval.

A jen co za Dizzym a Norou cvakly dveře, ucítila jsem v zádech ten jeho pohled, který jako by mě hladil po celém těle.

Otočila jsem se k němu a chtěla jsem rozvolnit napětí, ale nenechal mě. Naopak ještě přitvrdil. Stál mezi dveřmi opřený o futro, hlavu měl na stranu a díval se na mě se zatnutými čelistmi skoro jako by se na mě zlobil. Ale jak už jsem ho stačila poznat, tohle nebyl naštvaný pohled. Těžko říct co přesně znamenal, ale vykládala jsem si to jako, že mě sváděl.

„Jé to je ale hodin, co? Nejsi unavenej?" zeptala jsem se, předstírajíc, že jsem na to rande zapomněla a snažila jsem se mu protáhnout pod rukou do obýváku, ale nenechal mě projít.

„Ani ne, právě naopak. Mám docela hlad. A o co ty se jako snažíš, to nechápu. Netvrď mi, že bys zapomněla, že máme rande," řekl.

Podívala jsem se mu do očí. „No vidíš, na to bych fakt úplně zapomněla. Já totiž už nemám ani hlad," zalhala jsem a můj žaludek mě zradil, protože zakručel jak nejvíc dokázal. Pravdou je, že jsem umírala hlady, za posledních pár dní jsem toho moc nesnědla a on taky ne.

„Snažím se pochopit důvod těch tvých neustálých lží a moc mi to nejde," oznámil mi s klidem. *To jsme dva…*

„Hele, asi jsem jenom nesvá," přiznala jsem. Podíval se na mě dolů, lehce mě natlačil na futro a sklonil ke mně hlavu. Zase jsem zazmatkovala. *Co to se mnou je? Nikdy jsem nic podobného necítila.*

„Ze mě?" zeptal se, že mi to skoro šeptal do rtů. Zavřela jsem oči. On moc dobře věděl, co to se mnou dělá a hrozně ho to bavilo.

„Rascale…" zašeptala jsem.

„Ano?" usmál se.

„Máš úplně černé oči, co to znamená?" zeptala jsem se ho znovu a na úplně jinou otázku, než jsem původně zamýšlela.

„Ty taky, odpověz si sama," řekl a pak mě milostivě pustil. Vlastně ode mě odešel jako bych ho už dál ani nezajímala. Hádám, že to byl trest za to, že jsem mu lhala.

Chtěla jsem jít na to rande. Vážně moc. Ale byla jsem fakt strašně nervózní. A možná i z toho, že jsem nevěděla, jak chci, aby rande skončilo. A taky že bych měla

pít lidskou krev. Kde? Za jakých okolností? Komu? A hlavně jsem se bála toho, co to se mnou udělá. A ještě před ním.

Pak se z ničeho nic zasmál a zavrtěl nade mnou hlavou. „Jsi vážně praštěná. Když už sis mě koupila, nechápu, proč si neužiješ výhody svýho nákupu. A zvlášť když nemyslíš na nic jinýho. Můžeš, jsem ti plně k dispozici," prohlásil.

Já se na něj tak podívala. „Hm?" pokračoval v tom provokování, čímž mě vyzýval k nějaké akci. A tak jsem vstala, udělala k němu pár dlouhých kroků a natlačila zády na stěnu jeho až to v něm hrklo.

Oba jsme měli černé oči a dívali jsme se na sebe jako bychom se chtěli sníst. „Jo, o tomhle mluvím. Jsem tvůj, udělej si v tom konečně pořádek," prohlásil vzrušeně. Chvíli jsem přemýšlela, co přesně to znamená, že je můj, než jsem se odvážila si konečně uvědomit, že si s ním můžu dělat co chci a že on mě k tomu i neustále vybízí. Chce, abych to pochopila, proto má tak drsné metody?

Měla jsem neovladatelnou chuť se mu zakousnout do jeho pulzující tepny na krku a ochutnat jeho krev. A pak ho stáhnout na zem a nehorázně ho ošukat. Že by to znamenalo tu náhlou změnu barvy očí? Má to stejně?

„Fajn, vezmi mě na rande, kde se pořádně najím. Ale ať to stojí za to, protože bych nerada byla zklamaná, když už jsem si tě tolik zidealizovala," prohlásila jsem a on se tak svůdně pousmál, že jsem se musela až otočit, jaký to na mě mělo vliv.

„Jasně. Jenom doufám, že tahle tvoje stránka nezmizí, když se najíš. Protože jinak bych tě radši držel hladovou," dodal.

Popadla jsem klíče, mobil, u zrcadla si upravila vlasy a už jsem si nazouvala boty, když jsem se k němu otočila. „Jdeme, nebo co?" prskla jsem na něj. Pravda byla taková, že jako hladová jsem byla nesnesitelná i sama sobě. A zvlášť když jsem do toho byla ještě nadržená a nemohla jsem si přes svoje hloupé ego dělat co jsem chtěla. Takže se vážně divím tomu, že jemu se to líbí.

Seděli jsme spolu v autě a on mě navigoval někam do centra. Překvapilo mě, že se na Zemi vyzná. Ale zcela určitě tu nebyl prvně. „Odkud ses tu vzal? Kudy lezou démoni na Zem?" zeptala jsem se, zatímco jsem odbočovala doleva, kam ukazoval před chvílí.

„Portálem. Jsou démoni, kteří mají schopnost ho vytvořit. Pak taky tací, kteří mají moc na to je vlastnit a taky mají prachy na hlídače, aby hlídali průchody. A pak jsou předměty, které je umí otevřít a zase zavřít," řekl.

„Hm a ty jsi použil jakou cestu?" vyzvídala jsem.

„Já jsem démon, kterej umí portál vytvořit," odpověděl, a to mě překvapilo. Zrovna tuhle možnost jsem neočekávala.

„Aha. A proč sis ho neotevřel a nedostal ses odtud rychle pryč?" pokračovala jsem ve výslechu.

On se tak přiškrceně zasmál. „To není tak jednoduchý za prvý. Za druhý, utekl jsem odtamtud, aby mě nepopravili. Netušil jsem, že mě náhodou chytne lovec démonů, co mě bude chtít do pošahaný sbírky. A za další, sebral mi schopnosti, takže jsem vlastně teď takovej démon na dvě věci. A ještě jsem se přimknul k démonce, co neumí ocenit moje kvality," opáčil. Znělo to jako stížnost. Ne, ona to byla stížnost.

„Sebral ti schopnosti? Jak?" zeptala jsem se, aniž bych reagovala na jeho fňukání.

„Co já vím, použil na to nějaký předmět a vzal mi je. Schovává je u sebe ve sklenicích. Prý aby si pojistil, že nevyvedu žádný lumpárny. Vypadá to jako jiskra. Z té mojí byl náhodou unešenej, abys věděla. Prej v životě tak velkou neviděl," chlubil se.

Protočila jsem panenkami. „Ty jsi vážně neuvěřitelně namyšlenej démon," svlažila jsem ho.

„A tobě se zase nikdo nezavděčí. Máš strašně vysoký nároky," poznamenal. Zvedla jsem k němu obočí, ale pak jsem ho zas dala dolů a přikývla jsem.

„Pravda. Tohle máme společný," dodala jsem. „Kam teď?" zeptala jsem se a přibrzdila na křižovatce.

„Rovně. A u zelenýho baráku zastav, půjdeme pěšky," řekl. Na mojí poznámku nereagoval.

„Ocenila bych tvoje kvality, kdybych je viděla, ale zatím jsi mi toho moc nepředvedl. A to, že jsi sexy se nepočítá," objasnila jsem.

Povzdychl si. „Normálně bys mi byla ukradená, abys věděla. Vlastně bych tě ani neměl rád. Jsi úplnej opak ženský, kterou bych chtěl," pokračoval co nejostřeji, aby se mě dotknul.

„Díky," opáčila jsem suše. „Sranda, že říkáš tohle, ale chceš mě tak moc, že působíš jako zamilovaný štěně," rýpla jsem si.

„Ty mě taky chceš tak se nesměj. A to ke mně ani nejsi připoutaná. A dokonce jsi byla tak blbá, že jsi kvůli mně prodala dům," vrátil mi to. Fakt jsem chtěla vědět, jak funguje to pouto, protože z něj teď zcela určitě nemluvilo.

Zastavila jsem na parkovišti u zeleného baráku, jak řekl a podívala jsem se na něj. „S takovou se do tebe nezamiluju, takže mi tím vlastně prokazuješ službu," oznámila jsem mu. Myslím, že uražené ego je asi jediná věc, která ho fakt bolí.

„Jen abys věděla, to pouto mě nenutí říkat věci, který říkat nechci," prozradil.

„To mi došlo," opáčila jsem suše.

„A taky u démonů nefunguje jako nápoj lásky, že by pak byli posedlí touhou, ale jen se znásobuje to, co by k tomu dotyčnému tak jako tak cítili," vysvětlil konečně, že mě to donutilo se na něj podívat.

„To by ale znamenalo, že jsem přesně tvůj typ a taky to, že jsi pěkně kecal jenom, abys mě naštval," vpálila jsem mu.

„Ty sis začala, bylas na mě hnusná, a hlavně jsi mi od začátku jenom lhala," hájil se. Já si povzdychla.

„Vždyť jsem kvůli tobě prodala svůj barák a zavázala se Carlovi, ty moulo," zopakovala jsem to, co na mě použil jako páku před chvílí a on se pousmál.

„Takže přiznáváš, že jsi mě chtěla," provokoval mě. Já otráveně protočila očima a vydechla jsem.

„Přiznávám, že jsem tě chtěla… dostat z Carlova sklepa," prohlásila jsem. V druhé půlce mé věty se přestal usmívat.

„To není odpověď," prohlásil syrově.

„Je to jediná odpověď, kterou dostaneš," mrkla jsem na něj a vystoupila jsem z auta. On vylezl taky, pak naklonil hlavu a chvíli si mě prohlížel.

„Ty jsi fakt tvrdohlavá," řekl.

„A ty jsi fakt otravnej," dodala jsem.

„A stejně jsi mě vzala na rande. A jen tak mezi náma démonama, ty jsi taky pěkně otravná," dodal.

Probodla jsem ho pohledem. „Protože jsem slíbila, že tě nechám mě dobývat. Ne proto, že bych si chtěla přiznat porážku," objasnila jsem.

„Jasně," usmál se. „Takže rande, na kterým mě necháš dělat veškerou práci. To se mi líbí," prohlásil.

„Neříkej tomu práce!" okřikla jsem ho.

„Proč?" divil se mojí odpovědi.

„Protože pak to zní, jako bych tě za to platila," komentovala jsem. Na chvíli se odmlčel a pak se uchechtl.

„Technicky vzato jsi mě zaplatila už docela dost jenom to bylo předem," připomněl zase. Protočila jsem panenkami. Zase.

„A přesně proto mě začíná mrzet, že jsem tě nevzala na splátky s možností odstoupit od smlouvy do 14 dní. Mimochodem, jsi ve zkušebce, tak mě neštvi," objasnila jsem.

On se rozesmál. Pak zavrtěl hlavou. „Ještě, že to tak ve smlouvě není. Žádná zkušebka neexistuje, nemůžeš mě vrátit," řekl a šel napřed. Následovala jsem ho.

„Kam mě to vedeš?" zeptala jsem se.

„Na večeři," objasnil.

„A tohle je jako restaurace?" divila jsem se, ukazujíc na budovu, ke které mě táhl. Měla jsem úplně pokřivený obličej z toho hnusu.

„Ano," řekl.

Před námi stála nechutná budova. Překvapivě to nevypadalo jako místo, ke kterému bych se byť jen na metr přiblížila. O cihlovou drolící se stěnu bylo opřené staré kolo bez pneumatik a hned vedle byl umaštěný a prorezlý kontejner, pod kterým se hemžily krysy.

„Tak tam bych nevlezla ani kdyby mi za to měl někdo zaplatit. Nechápu, že jsi mě na tohle chtěl vážně sbalit. Jestli to není trest za tu hádku," objasnila jsem a on se zasmál.

„Je to zástěrka, aby tam nechodili jen tak nějaký lidi. Vidíš? Na dveřích je papír, kde se píše z hygienických důvodů zavřeno. Ale vevnitř… bude tě přecházet zrak, pojď," šeptal, chytnul mě za ruku a tahal mě blíž.

Obešli jsme ten hnusný kontejner a Rascal třikrát zaklepal na dveře. Otevřel takový mohutný muž a pustil nás dál.

„Co je tohle sakra za místo?" divila jsem se, když mi hned u vchodu dáma v luxusních šatech nabídla krvavý koktejl na přivítanou. Všude byla tma jak v pytli, ale démoni v ní viděli dobře. Bylo jich tam plno a upírů.

„Takový upíří dům neřesti. A taky se tady zašívají ti, kteří nesmí na sluníčko. Nebo lidi, co o nás ví, sem chodí dobrovolně darovat krev a tak. Jsou závislý na tom pocitu," objasnil.

Vyjeveně jsem na něj zírala. „Ty jsi tu někdy byl?" vypadlo ze mě, ale asi ano, když mě sem přivedl.

„Několikrát," odpověděl a vedl mě dál dlouhou chodbou. Podívala jsem se na něj podezřívavě.

„S kým?" zeptala jsem se a on se pousmál jenom zvednutím levého koutku.

„Žárlíš?" zašeptal.

„Ne!" prskla jsem a usadila jsem se na rohovou lavici v rohu místnosti a Rascal si sedl naproti.

Na stole leželo menu. Podívala jsem se na něj zblízka, protože jsem myslela, že mě šálí zrak. Všechno bylo z krve. A to dokonce z lidské.

„Máte vybráno?" zeptala se obsluha a Rascal se na tu dámu mile usmál.

„Ještě chvilku pro slečnu. A já si dám zatím *Říznutý Pivo*. Desítku," řekl a podíval se na mě. „Tak co, zaujalo tě něco?" zeptal se.

Já se mu podívala do očí. „Všechno. A co je sakra *Krvácivá Krkavička*, že je to tak drahý? Si někoho snad ulovím sama," zmínila jsem suše. Pak jsem se na něj tak podívala.

„Počkat. Tys mě vzal na rande, za který budu platit sama? Děláš si ze mě srandu?" prsknula jsem na něj, ale on se jen podíval na obsluhu, která se rozhodla se vzdálit a dát nám chvilku až si to vyřešíme.

„Samozřejmě, že ne, jak tě něco takovýho sakra vůbec mohlo napadnout?" odpověděl a já se zklidnila.

„Já nevím. Třeba proto, že nemáš peníze. Nebo sis nějaký někde zakopal pro jistotu, že skončíš se mnou takhle na mizině? Protože jestli jo, to by se mi fakt teď hodilo," zmínila jsem.

On se na mě smutně podíval. „Ne, bohužel žádný peníze zakopaný nemám a fakt jsem na chvíli plně odkázanej na tebe. Ale tohle rande si dovolit můžu, jasný? Nejsem žádnej debil, co se neumí chovat k dámě," řekl.

Podezíravě jsem se na něj podívala. „A jak to teda uděláš?" vyzvídala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„To nech laskavě na mě a něco si vyber. Cokoli chceš," řekl a posunul ke mně zpátky to menu. „A nemusíš vůbec nic řešit. Je to beztrestný pití. Nemusíš řešit, co s kým bude, ani se starat o tělo," oznámil mi opatrně.

To mě vyděsilo. „To je strašně barbarský," zmínila jsem a on se ke mně přiblížil, abych ho líp slyšela, když bude šeptat.

„Tak to u démonů funguje. Tady poznáš, jak to v Podsvětě chodí. Lidi pro nás nic neznamenají. A ty se uvolni a nic neřeš. Není to tvoje zodpovědnost. A nemusíš mít strach, že by na jídelním lístku byl někdo čestnej. Mají celkem kvalitní výběr… potravin," dodal a mě se málem zastavilo srdce a taky zbarvily oči do ruda a vylezly špičáky, když jsem cítila krev.

„Tady prosím jedno *Říznutý Pivo* a slečna si dá?" zeptala obsluha a Rascal se podíval na mě a pak zpátky na ní.

„*Dvojitou Transfuzi*," odpověděla jsem z ničeho nic a Rascal se do široka usmál.

„No vidíš, to je dobrej start. Uvidíš, že ti tady bude chutnat a budeš se cítit skvěle," řekl a já si svlékla svetr, hodila nohu přes nohu a opřela se o loket.

„To doufám, ručíš mi za to," řekla jsem a podívala se mu do očí. Vypadal trošku jako kdyby mě chtěl políbit, ale pak se raději napil toho piva, aby zahnal choutky.

Já se dívala na rudou zpěněnou tekutinu, když se napil a položil tu sklenku zpátky na stůl. No a pak jsem si k tomu přičichla.

„Chceš ochutnat?" zeptal se a popostrčil mi to blíž. Já do toho namočila rty a pak se na něj překvapeně podívala.

„Není to špatný, chutná to jako ovocný pivo," zmínila jsem překvapeně.

„Čistá krev je úplně jinej level a zvlášť ze žíly," zmínil raději s předstihem. Já se rozhlídla kolem, všude byli upíři a démoni. Měli odvážné outfity a užívali si tady zábavu a jídlo. Byli u toho tak uvolnění jako normální lidé v restauraci.

Obsluha akorát přede mě postavila panáka čehosi krvavého. Sáhla jsem po tom a Rascal zase po svém pivu. Nastavil mi skleničku a když jsem si o ní přiťukla a ochutnala jsem to.

„Chtěl jsem říct na tebe, ale jsi rychlejší," zmínil a taky se napil. Pak jsme se na sebe oba zase chvíli dívali.

„Ježiš to je tak dobrý!" vyštěkla jsem a zase jsem se na to vrhla. Rascal mě nadšeně pozoroval. „V životě jsem nic tak dobrýho neměla. Co v tom je?" pronesla jsem.

„Krev nějakýho darebáka," řekl a sám se napil svého *Říznutého Piva*. Potom ke mně natáhl ruku a chytl mě něžně za tu mojí.

„Dneska jsem ti slíbil první extázi, já nezapomněl. Těšíš se?“ zeptal se. Zatajil se mi dech.

„Začínám. Myslíš, že to na mě bude působit tak, jak čekáš?“ vyzvídala jsem. On se usmál a přikývl.

„Víc, než bych čekal,“ odpověděl.

„Podle čeho soudíš?“ zeptala jsem se.

„No, když tě tak pozoruju šílet jenom z tohohle. Tamto, jak jsem řekl je mnohem vyšší úroveň,“ objasnil. Usmála jsem se na něj a neuhlídala si zamilovaný pohled. Někdy bych nemusela být tak upjatá a mohla bych dávat větší šanci lidem, aby mě mohli překvapit. Nebo úplně zničit. A hádám, že tenhle týpek svede hravě obojí.

Když jsme oba dopili naše drinky, začala jsem být ještě hladovější než před chvílí. Podezírám Rascala z toho, že si můj hlad a personu, která z něho vychází tajně užíval. Akorát přišla obsluha, aby sklidila ze stolu naše nádobí a nabídla nám něco dalšího.

Rascal se naklonil k té dámě a něco jí zašeptal do ucha. „Dvakrát *Dvojitou Transfuzi* a jednu *Krvácivou Krkavičku* a prosím pánskou, slečna má dneska premiéru.“

Neslyšela jsem ho, takže mě to znervózňovalo, ale v příjemném slova smyslu. „Co jsi objednal?“ tahala jsem z něj, ale byl pevný jako skála a nic mi neřekl.

„Uvidíš,“ řekl a zase mi jemně kroužil prstem po hřbetu ruky. Nechala jsem ho. Ale měla jsem plnou hlavu toho, jestli mu dám, nebo nedám. *Ale jestli tohle rande bude epický, což od něj očekávám, pak bych mu asi už mohla dát, ne?*

„Nic neříkáš?“ divila jsem se, že taky umí být zticha. Podíval se mi do očí a usmál se.

„Ty taky ne. Ticho je někdy příjemnej balzám na nervy a taky utvrzuje spojení. Mentální,“ dodal.

„To jsem nevěděla, že děláš i do psychologie,“ usmála jsem se. On jen zavrtěl hlavou.

„Později večer to tu umí být pěkně divoký,“ komentoval. Rozhlídla jsem se kolem a všimla si tyčí a různého vybavení na hudbu a osvětlení. A když jsem si uvědomila, že to je démonsko-vampýří noční podnik, přikývla jsem.

„To věřím,“ odpověděla jsem. „Byl jsi tu někdy večer na zábavu?“ zeptala jsem se.

„Jednou,“ odpověděl a napil se piva. Hořela jsem nedočkavostí vědět víc. *S kým tu byl? Co tu dělal? I když to radši ne.*

On se na mě tak podíval a pousmál se. „Byli jsme se tu podívat jednou s Kanem, to je jeden z těch démonů u Carla,“ zmínil. „Tak s ním jsme se tu byli podívat na takový vystoupení,“ přiznal.

Zvedla jsem obočí. „Myslíš peep show?“ zeptala jsem se, ale rozesmál se a zdálo se mi, že zrudnul.

„Jo, no, dá se to tak nazvat. Ale nebylo to… ježiš, Stello… nebylo to jako to, co si myslíš. Jen jsme se dívali a popíjeli u toho krev…“ dodal.

Chtěla jsem něco říct, ale obsluha nám mezitím oběma donesla další *Transfuzi*. Jednu ke mně přišoupnul a zvedl svojí. „Tak na tebe a na tvoje démonský poprvé,“ pronesl, ťuknul si se mnou a kopnul to do sebe.

Taky jsem to do sebe hodila a usmála se na něj. „Už to na mě asi jde. To je vážně síla, co do toho dávaj, že to má takový grády?“ zeptala jsem se a Rascal jen pokrčil rameny a zatáhl závěs, který visel nad ním. Pak si sedl hned zpátky a podíval se na mě.

Pozorovala jsem ho. Jak se tváří a jak se usmívá. Taky, že má pěkné zuby a rty k zulíbání.

„Mám rád krev. Fakt hodně a už jsem pro ní i zabíjel,“ řekl z ničeho nic, zatímco sledoval svojí prázdnou skleničku od *Transfuze*. Já se začala ovívat rukou. Najednou mi bylo hrozné horko. Začínala jsem mít strach, že se před ním nějak ztrapním, ale pak jsem to rozdýchala.

„Co je? Není ti zle?“ polekal se.

„Ne, je mi parádně. Nikdy mi nebylo líp,“ opáčila jsem a zase jsem si dělala zálusk na ty jeho rty. Myslela jsem jen na to, jak ho políbím. Nedalo se to vydržet, byl najednou tak sladkej.

„To jsem rád. Bych si asi vyčítal, kdyby ti kvůli mně bylo špatně,“ řekl.

„Rascale…“ začala jsem a on se na mě podíval až jsem zapomněla, co jsem mu chtěla říct a akorát zase dorazila obsluha a vedla nějakého muže ve středních letech. Měl lehce rozřízlý krk jen na okrasu, aby nevykrvácel a byl očividně něčím omámený. Byl to takový druh platingu.

Měla jsem takový hlad, že mi ani nepřišlo zvláštní, co jsem právě viděla. Naopak jsem měla chuť se odvázat ještě víc. A myslím, že to přesně s námi má dělat krev. A už začínám chápat, co říkal o tom, že by pro krev zabíjel a že už to párkrát i udělal. A taky jsem měla chuť na Rascala, což bylo tedy vzájemné.

Rascal vstal a opatrně toho muže posadil vedle mě jako by to byl nějaký voňavý a křehký dezert a potom si sedl vedle něj tak, že ten muž byl mezi námi. Když jsem ucítila krev, znovu se mě zmocnila nepřekonatelná touha na krev.

„Jen do toho. Je celej tvůj. Nestyď se. Musíš být hladová,“ pobízel mě a pohledem mi naznačil, abych se zakousla tomu muži do krku. Ještě jednou jsem se na něj podívala, abych se ujistila, že je to v pořádku a když přikývl, tak jsem se do toho muže zakousla tak, jako jsem se toužila zakousnout do Rascala. A taky jsem si to i představovala.

Zaplavila mě vlna nejrůznějších hormonů štěstí v jednu chvíli. Ta chuť, jakou měla pro démona krev byla pro člověka nepředstavitelná. Rascal byl hned kousek

ode mě a vzrušeně mě pozoroval. Asi tak jako bych se před ním právě svlékla a dělala si sama sobě dobře. Až tak ho fascinovalo, jak se krmím na tom muži.

Tyhle hrátky s krví byly obscénní a on to nikdy s nikým nedělal, natož s holkou, ke které byl přimknutý a toužil po ní víc než po čemkoli jiném. Já jsem si byla vědoma toho, že to, co teď s ním dělám v tomhle podivném upířím podniku, není úplně běžné a snažila jsem si to patřičně vychutnat do poslední kapky.

Na chvíli jsem se od toho muže odlepila a podívala se Rascalovi zase do očí. „Ty nebudeš?" zeptala jsem se. I já jsem věděla, že přizvat ke krku jedné oběti někoho dalšího je vyjádření jistých sympatií. Znám to z knížek, který jsem hltala tak moc jako teď tu krev.

Rascal v něco takového ani na prvním rande nedoufal, a tak na nic nečekal a zakousl se tomu muži do krku z druhé strany. Oba jsme pili jako šílení a přerostlí komáři. A pak jsem v zápalu vášně a spokojenosti položila Rascalovi ruku na stehno a pevně ho stiskla. On mě chytl za tu ruku a lehce jí zmáčkl. A držel jí tak celou tu dobu. Byl to opravdu vášnivý a intenzivní moment mezi námi.

Vždycky když jsme se potřebovali nadechnout, dívali jsme se na sebe jako bychom tu byli sami a celý svět se pro nás zastavil. A kdybychom tu byli sami, zřejmě by už došlo k něčemu víc než jen k pití. Nutilo mě to nemyslet na zábrany.

Pak jsem toho muže odstrčila stranou jako by byl jen nějaká bezvýznamná figurína až se složil na stůl a chystala jsem se Rascala nejmíň políbit. Jeho srdce šílelo a užuž si mě k sobě málem přitáhl za boky na klín.

A když už jsme se skoro dotýkali svými rty, zazvonil mi telefon a všechno, ale opravdu všechno tohle krásný a nabitý citem, na což Rascal čekal tak dlouho, tím ten telefon zkazil.

„Kurva, ať kouká hořet!" vztekal se, když jsem sundala ruku z jeho nohy a otáčela se ke kabelce.

„Kellerová, prosím?" ozvala jsem se a Rascal si jen olízl rty od krve, která mu na nich ulpěla z toho žhavého pití a přemýšlel, jak mě dostat zpátky do nálady po tom, co mluvím zrovna s tím darebákem Carlem.

Tohle je totiž něco, co má mnohdy i větší význam než obyčejný sex. Kde se jedná o propojení těl a říká se, že i duší. Ale tohle? Když se k tomu obyčejnému sexu přidá ještě i sdílení krve, je to to nejosobnější, co s kým kdo může sdílet. A je jedno, jestli jde jen o samotné sdílení krve, nebo i o sex a sdílení krve.

Samostatné sdílení krve je považováno za upíří a démonské milování. Sice k tomu mezi námi ještě nedošlo, ale byl to jen krůček od sdílení stejného krevního oběhu oběti. Nebo spíš stejného krku. A Rascal tohle všechno věděl.

Když jsem dotelefonovala, vrátila jsem svůj mobil zpátky do kabelky a rozpačitě jsem se na něj podívala. „Strašně moc mě to mrzí, Rascale, ale já musím do ordinace.

Nějaký urgentní případ a Carl je dost nervózní," řekla jsem smutně a on přikývl a zoufale zamilovaně na mě koukal.

„Dej na sebe pozor," zašeptal a jemně se dotknul palcem koutku mých rtů. Já se usmála a ten zamilovaný pohled jsem mu oplatila. Pak jsem zalovila v kabelce.

„Na, tady máš peníze na taxíka. Dostaň se domů a bacha ať ti neuteče Asmodeus. A nečekej na mě, nevím, kdy se vrátím. A děkuju moc za… tohle. Bylo to… vážně zajímavý. Až se vrátím, nějak ti to vynahradím," dodala jsem, položila mu na stůl peníze na cestu domů, políbila ho lehce na tvář a utekla jsem.

Rascal se opřel o opěradlo i hlavou o zeď a zhluboka vydechl. Ani se nestihl zeptat na to, jak mu to vynahradím. A trochu se bál, že ze mě tahle nálada vyprchá, než se vrátím domů a že nakonec nic nebude.

„Hej, žiješ ještě?" zeptal se toho muže a lehce ho plácl dlaní do tváře, ale žádná odezva. A to nejspíš trvalá. Faktem je, že když z člověka pije upír, nebo démon, moc šancí na přežití nemá, natož když ho vysávají dva démoni. A tak se k němu jen naklonil a dokončil to sám.

„Dáte si ještě něco, pane?" zeptala se ho ta žena, zatímco sbírala nádobí z jeho stolu. On k ní jen zvedl hlavu a utíral si rty od krve do ubrousku.

„Nevím, asi studenou colu," řekl a ona se na něj tak podívala.

„A tohle?" ukázala na mrtvého muže po jeho pravici. „Budete to ještě jíst, nebo to můžu odnést?" zeptala se a on jen zavrtěl hlavou.

„Už nebudu, díky," řekl a ona přikývla a bez problémů muže hodila přes rameno jako by byl nějaký pytel brambor a odešla. Fakt zajímavý podnik jen co je pravda.

Za okamžik se zase vrátila zpátky i s tím jeho objednaným nápojem. „Tady je ta studená cola. Je všechno v pořádku, pane? Nechtěl byste třeba ještě něco speciálního?" nabídla a položila mu sklenici na stůl.

„Jako například?" zeptal se a zvedl k ní oči.

„Erotické služby. Pro vás za polovinu, jste pohledný," prohlásila a Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Vypadám snad, že to potřebuju?" opáčil suše a napil se coly. Ona se na něj chvíli dívala, než mu dala nečekaně krutě upřímnou odpověď.

„Vypadáte… neuspokojeně," prohlásila. Rascal se na ní zase jen tak podíval a lehce nadzvedl obočí.

„Vážně?" otázal se.

„Ano," dodala a přisedla si k němu na roh lavice. „Cokoli si budete přát, dostanete jen za polovinu. Dneska budu hodná," zašeptala mu svůdně do ucha.

„He, to je od vás milý," řekl a znovu se napil coly. Zdálo se, že to ho trochu uklidňovalo.

„Takže?" tahala z něj odpověď a naklonila se k němu ještě o něco blíž.

Rascal se podíval ke dveřím, kterými jsem před chvílí odešla, a na okamžik se odmlčel.

„Ne, díky," řekl nakonec.

„Proč?" zeptala se a trochu se od něj odtáhla.

„Protože ta, kterou chci, mi právě utekla z rande do práce," dodal a raději se znovu napil své coly.

Akorát jsem se dopravila k sobě do ordinace a dorazil Carl se svými lidmi a s raněnou mladou bytostí. Řekla bych, že to byl démon, ale na démona vypadal zvláštně.

„Stello, zachraň ho," řekl hned, jak vtrhnul do mé ordinace a pokynul svým číslům, aby bytost položili na veterinární stůl. Byl v bezvědomí a… proboha celý od krve. Sice nebyla lidská, ale po tom, co jsem teď absolvovala s Rascalem jsem byla dost… no řekněme citlivá.

Zalily se mi oči rudou barvou a vyrašily mi tesáky. Sáhla jsem po roušce. „Kvůli bakteriím," zahuhlala jsem a sklonila hlavu k bytosti. *Carl si nesmí všimnout, jakou barvu mají mé oči!*

„Co se stalo?" zeptala jsem se, zatímco jsem kontrolovala pulz bytosti. Carl si ze stresu kousal nehty a nervózně pochodoval po místnosti a dost mě rozptyloval. Ale aspoň se nesoustředil na mě, ale na sebe a svoje stresy.

„Proukousal si tepny. Nevím, chtěl spáchat sebevraždu. Můj nejvzácnější kousek. Tenhle je napůl démon a napůl tigrinian," pronesl. *Aha, to vysvětluje, proč ho chci sežrat, aniž bych k němu cítila to, co k Rascalovi.* Toho bych taky nejradši vypila, ale protože mě přitahuje.

„Je to ještě mládě," zmínila jsem, zatímco jsem se natahovala k dalším gázám, abych zastavila krvácení. Naštěstí první pomoc dostal cestou sem, ale ztratil velkou spoustu krve. Normálně by to možná přežil s odřenýma ušima, a nebo ne, ale s mojí schopností to bude dobré, hned jak zastavím krvácení.

Ale problém je v tom, že když se chtěl zabít, necítím lítost. Myslím, lítost z toho, že umírá. Spíš cítím lítost z toho, že to udělal. Ale chápu to, kdo by chtěl být dobrovolně ve sbírce u takového blázna jako je Carl?

Držela jsem mu gázu přes hluboké rány na zápěstí a pokynula svým novým asistentům, aby mi přinesly sáčky s krví. Tentokrát jsem doufala, že by mu mohlo stačit, aby jí vypil. Byla to lidská krev. Mohla by mu dát sílu. Nechci radši vědět, kde jí Carl sebral, ale zachraňovala jsem teď mladý život, tak jsem nad tím moc nepřemýšlela.

„Tak co? Už jsi začala léčit po svým?" vyzvídal.

„Ne a nevím, jestli to půjde," odpověděla jsem mu, ale moje odpověď se mu nelíbila. Nakročil ke mně a podíval se na mě zblízka. Chtěl mi u toho vidět do očí, ale já se lekla a otočila hlavu zpátky.

„Co jsi říkala? Jak jako nevíš, jestli to půjde?" syknul na mě, chytl mě za bradu a můj pohled si vynutil. „Tak dělej a začni!" štěknul a zase mě s drobným trhnutím pustil.

Trnula jsem hrůzou, že si všimne mých rudých očí, ale ze strachu se naštěstí z nich ta barva vypařila, takže moje tajemství zatím zůstalo skryté.

Tohle se Rascalovi nebude líbit. Až mu řeknu, jak hrubě se mě Carl dotkl, bude zuřit. *Měla bych mu to vůbec říkat? Nejspíš ne. Ne dokud neseženu jeho jiskru.*

„Tak začni už, nebo mě donutíš udělat něco, co nechci," vztekal se. Takového ho neznám a vyděsilo mě to. Byl to najednou úplně někdo jiný. Nebo možná ten, koho schovával, dokud nepřišla jeho chvíle.

A pak jsem uslyšela cvaknutí u mého ucha a něco studeného zezadu na hlavě. *Proboha, to je zbraň! On na mě vytáhl zbraň.*

„Slyšelas, co jsem řekl? Začni a opovaž se to posrat!" procedil skrze zuby. Oči se mi zalily slzami a divoce se mi rozbušilo srdce, ale pokusila jsem zachovat klid.

„Jasně, hlavně prosím tě nestřílej. A dej tu zbraň pryč, protože se takhle nedokážu soustředit. A oba teď potřebujeme, abych se soustředila," zasípala jsem, a tak jí nakonec ne příliš ochotně schoval zpátky za opasek a posadil se za mě na židli.

Pořád jsem se třásla jako ratlík, ale moje magie začala fungovat, protože moje tělo ještě nechtělo umřít. Tentokrát to prvně bylo z důvodu, o kterým jsem si myslela, že mě ani nenapadne, ale Carl ve mně vyvolal strach a zoufalství. A to je něco, co změní i charakter schopnosti. Byl to silný pud sebezáchovy.

Moje magie se probrala k životu v takové síle, že toho mladého klučinu vzkřísila jako kdybych s ním jen zatřásla a on otevřel oči po malém šlofíku. Ale jako by se ve mně touhle chvílí něco zlomilo. Věděla jsem jistě, že Carl není můj přítel a už to nešlo ani dál schovávat za pozici nadřízeného, protože on byl ten, po kom já rozhodně půjdu!

Otočila jsem se na něj přesně ve chvíli, kdy dílo bylo dokonáno a klučina se prvně pořádně nadechl. Myslím, že nás oba od smrti dělilo jen pár sekund.

Carl vyskočil ze židle, ani se na mě nepodíval, odstrčil mě hrubě stranou a objal toho kluka jako by to snad byl jeho syn. Ten se mi díval zmateně a zoufale do očí, že se do toho zlého snu probudil zase zpátky a já se mu jen pokusila telepaticky vpravit do hlavy, aby to chvíli vydržel. Aby neříkal, že jsem démonka a že ho odtamtud dostanu až vymyslím plán. A taky, aby mrknul, jestli mojí zprávu dostal. Když na mě mrknul, usmála jsem se na něj a šla jsem uklidit ten svinčík.

Nechtěla jsem se na Carla ani podívat, protože jsem občas pitomě hrdá a nerada bych na něj hodila provokativní smrtelný pohled a vyvolala tím mezi námi třetí světovou. A tak jsem mlčky uklízela a čekala až se zase seberou a vypadnou z mojí ordinace.

Ale Carl byl přesně ten typ týpka, kterého nikdo nechce znát. Toxický až to bolí. Hlavně ostatní to bolí teda.

A pak se na mě otočil a usmál se od ucha k uchu. „Stellinko. Moje nejmilovanější a krásná, Stello. Já věděl, že mě nezklameš. Já to věděl," řekl, políbil mě samou radostí na tvář, pokynul svým lidem, aby popadli chudáka oběť a když to udělali, otočil se na podpatku svých předražených lakovek, cvakly za ním dveře a já tam zůstala sama.

Sjela jsem zády po stěně a začala brečet. „Tohle nedávám. Tohle ne. To musí skončit. Nemůže mi řídit život nějakej ZASRANEJ CARL!!“ zařvala jsem a hned na to jsem se polekala, že by mě mohl slyšet, a tak jsem se zvedla a běžela se podívat k oknu, ale auto bylo v čudu. „Díky bohu,“ zašeptala jsem úlevně a položila dlaň na hruď.

Domů jsem dorazila kolem půlnoci. Dneska to byl nejdelší den, jaký si snad pamatuju.

U dveří jsem ze sebe skopla boty a hodila klíče na lavici. Myslela jsem si, že Rascal už bude spát, ale v domě se ještě svítilo. A hned, jak jsem udělala krok dál, otevřely se druhé dveře a v nich stál Rascal. Ani Asmodeus mě nevítal, jen Rascal.

Zvedla jsem k němu unaveně oči. „Myslela jsem, že už budeš spát,“ prohlásila jsem a padla jsem mu do náruče, jako by byl můj přítel. Překvapilo ho to, ale nic neříkal, jen kolem mě bez řečí omotal své mužné paže a objal mě.

„Jak bych mohl spát, když jsi byla někde s tím hajzlem Carlem? Hrozně jsem se o tebe bál. Co se stalo? Celá se třeseš,“ komentoval můj stav.

„Nevím, jestli ti to můžu říct,“ zmínila jsem a přitulila jsem se k němu ještě víc, ale on mě od sebe odtáhl a podíval se mi do očí.

„Co ti udělal? Jestli na tebe nějak sáhnul, tak toho zkurvysyna vykuchám jako smradlavou rybu!“ procedil skrze zuby a ruce zatínal v pěst. Měla jsem strach, aby neudělal něco unáhleného a taky jsem mu nechtěla lhát, ale už soudě podle téhle jeho reakce by díky jeho poutu snad kvůli mně vypálil celý svět.

Chytla jsem ho za ruku, zatáhla ho dovnitř a stáhla na koberec v obýváku. „Rascale, co všechno dokážeš se svojí mocí? Jak moc jsi silný, když jí máš?“ zeptala jsem se.

„Hodně věcí. Jsem hodně silnej, když na to přijde. Když v sobě zrovna nemám nějaký jeho zpomalováky, který jsou fakt účinný. Proč? Našla jsi způsob, jak se dostat k jiskrám?“ vyzvídal, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne, ale něco musíme vymyslet. Musíme něco udělat už rychle, já se ho hrozně bojím,“ přiznala jsem mu a zase jsem se o něj opřela. On na mě položil své ruce a začal mě lehce hladit po zádech, zatímco nad něčím intenzivně přemýšlel.

„Řekni mi, Stelli, co ti ten hajzl udělal, že se ho tolik bojíš? Co se dneska stalo?“ šeptal s ledovým klidem, ale mohla jsem si být jistá, že uvnitř ho polykaly plameny.

Snažila jsem se na tu chvíli nemyslet, protože jsem nechtěla, aby si to přečetl v mojí hlavě jako noviny, ale bylo to vyčerpávající.

„Jde z něj strach,“ odpověděla jsem a položila jsem si hlavu do jeho klína. Podívala jsem se na něj, jak na to reaguje a řekla bych, že ho to překvapilo. Začal mě něžně drbat ve vlasech a u toho nad něčím přemýšlel.

„To ze mě jde taky,“ prohlásil a konečně se na mě podíval. Věděl, že mi něco provedl, cítil to ze mě a jen čekal až mu řeknu co to bylo.

„Protože, Stello, jestli si ten hajzl myslí, že může ubližovat někomu, ke komu jsem připoutanej, a pak si v klidu odjet domů, tak je mnohem hloupější, než jsem si myslel," řekl.

Podívala jsem se mu na rty a natáhla se k němu, že ho asi políbím, ale těsně před tím se zarazil, chytl mě za bradu jako předtím Carl, ale něžně a prohlídnul si se znepokojeným výrazem v obličeji fialové otisky prstů, které mi tam Carl po tom hrubém stisku zanechal.

„Co je to? Co to máš sakra za modřiny na obličeji? On na tebe sahal?" zeptal se a palcem mi přejel těsně pod fialovým otiskem. Cítila jsem, jak to v něm vře. Dívala jsem se na něj a najednou jsem si uvědomila, že jsem mu vlastně ještě neřekla ani polovinu toho, co se dneska stalo.

Neodpověděla jsem hned. Jen jsem se mu dívala do očí. Ještě před chvílí jsem v jeho očích viděla starost, ale teď tam bylo něco jiného. Něco, co jsem nedokázala pojmenovat, protože to nebyl obyčejný vztek.

„Jenom mě chytil za bradu," přiznala jsem tiše. Všimla jsem si, jak se mu napnula čelist. Jeho prsty se pomalu sevřely v pěst, ale druhou rukou mě pořád držel tak opatrně, jako bych byla něco křehkého, co by mohl jediným neopatrným pohybem rozbít.

„Já ho zabiju," řekl úplně tiše.

„Rascale…" oslovila jsem ho s lehkostí.

„Ne!" prsknul a zvedl ke mně oči. V jeho pohledu bylo něco tak rázného, až jsem na okamžik ztichla. „Neříkej mi, ať to nedělám!" dodal.

„Já jen…" začala jsem, ale hlas mi selhal dřív, než jsem stačila větu dokončit.

„Celý večer jsem tady čekal jak na trní, až se vrátíš," řekl. Hlas se mu zachvěl, ale vztek v něm byl pořád silnější. „Přemýšlel jsem, jestli jsi v pořádku. Jestli tě někde nedrží v kleci. Jestli se ti něco nestalo. A ty sem přijdeš celá rozklepaná, lehneš mi do náruče, což je samo o sobě zvláštní a pak mi ani nechceš říct proč," řekl a odmlčel se.

„A teď zjistím, že to bylo proto, že se tě ten hajzl dotýkal," zašeptal. „Že ti dokonce něčím vyhrožoval…" pokračoval a já zarytě mlčela.

„Jak víš, že mi vyhrožoval?" zeptala jsem se a podezřívavě si ho prohlédla.

„Cítím to. Co ještě udělal? Jak ti vyhrožoval?" tahal ze mě. V očích mu žhnuly plameny.

„Nic už nebylo," zakuňkala jsem a podívala se jinam.

„Nedívej se jinam. Já vím, že to není všechno. Sice si hlídáš myšlenky, ale je tam něco, co nechceš, abych věděl, proč?" zeptal se a prsty mi jemně zvedl bradu, abych se na něj znovu podívala.

„Bojím se, co bys udělal," přiznala jsem. On se na mě tak podíval. Zhluboka se nadechl a vydechl. Potom na chvilku zavřel oči, a když je znovu otevřel, už v nich nebyl jen vztek. Byla v nich bolest.

„Od včerejška, jsi moje všechno, Stello," řekl tiše. Tak tiše, že jsem málem měla pocit, že jsem ho přeslechla. Jeho prsty se pomalu zvedly k mojí tváři, ale zastavily se těsně před ní, jako by se bál, že mě to bude bolet.

„Nevím, kdy byla ta chvíle, kdy jsem tě začal potřebovat tak moc, že mě představa toho, že ti někdo ublíží úplně ničí," prohlásil. Hlas se mu zlomil, ale nepřestal se mi dívat do očí. „Ale vím, že už se tě nikdo takhle nedotkne," řekl a jeho ruka klesla zpátky k mému boku a sevřela ho pevněji. „Nikdy!" dodal.

Cítila jsem, jak zhluboka dýchá, jako by se pořád snažil držet na uzdě něco, co se v něm probudilo a co už nehodlalo zase usnout.

„Rascale…" oslovila jsem ho tiše.

„Ne. Já ho dostanu, ať už mi řekneš zbytek nebo ne. Protože, mě tohle teda jako stačí. Aby sahal hrubě na mojí holku proti její vůli..." pokračoval. *Vážně o mě řekl, že jsem jeho holka?*

Dotkla jsem se lehce jeho tváře a zamilovaně se na něj dívala. „Řekls, že jsem tvoje holka?" zeptala jsem se.

„Jo, no a?" opáčil.

„Nezapomněl ses mě zeptat, jestli s tebou chci chodit?" škádlila jsem ho a prstem mu přejížděla po rtech, zatímco jsem mu pořád ležela hlavou v klíně. Byly tak hebké.

Nechal mě a mlčky na mě koukal. Dával si na čas s odpovědí. „Nemusel jsem se ptát, přečetl jsem si to z tvojí hlavy. Beztak mi jenom kecáš, protože se stydíš přiznat, že mě máš ráda," prohlásil.

„Jsi si jistý?" provokovala jsem ho a on přikývl.

„Jsem. Chtělas mi dát pusu. Několikrát. A kdyby ti nevolal ten zkurvysyn, tak jsi mi jí dala. Bylo by to skvělý rande, ale všechno zkazil. To byl mimochodem další hřebík do jeho rakve," prohlásil a zase tak zaťal zuby.

Nemůžu mu říct, že na mě mířil zbraní…

„Cože? Ten hnusák na tebe mířil zbraní?" vyštěkl a nějak mě ze sebe shodil. Proklínala jsem se za to, že jsem si neuhlídala myšlenky ještě o chvíli dýl. A přikývla jsem.

„Proč?" zeptal se.

„Byl ve stresu, málem přišel o svůj nejslavnější kousek a já mu řekla, že mi to asi nepůjde. Chtěl mě donutit, což zabralo. Nevím, jestli to není bohužel, protože takhle mi teď bude vyhrožovat pořád," vylíčila jsem mu.

„Rascale?" zašeptala jsem, když se mi zdálo, že je nějaký podezřele zamlklý. Překvapilo mě to vzhledem k tomu, jak reagoval, když se dozvěděl o tom, jak mě Carl držel za bradu. A teď byl klidný jako beránek, když zjistil, že na mě Carl mířil zbraní?

V očích měl slzy vzteku, ale byl úplně klidný. Podíval se na mě dolů a přivinul si mě k sobě.

Tentokrát jsem se dotkla jeho rtů svým ocasem. A když to zaregistroval, letmo ho políbil na špičce. Úplně jsem ztuhla. Projela mnou intenzivní elektrická vlna. On se lehce pousmál, pak ale zase zvážněl.

„To bylo naposledy, co se tě dotknul, nebo ti jakkoli vyhrožoval," oznámil mi jako by si byl jistý, že na Carla do rána spadne meteorit nebo tak něco. Ale já pochopila, že jeho klid nebyl rezignace, ale ten děsivý klid někoho, kdo už se dávno rozhodl, co udělá.

„Je pozdě, měla jsi dlouhej den. Měla by ses trochu prospat," řekl a chtěl mě vzít nahoru, ale já zavrtěla hlavou.

„Ne dřív než…" zarazila jsem se a podívala se mu do očí. Najednou jsem vůbec nevěděla, jak tu větu dokončit.

„Než co?" zeptal se a lehce naklonil hlavu. Místo odpovědi jsem se k němu přitáhla a položila mu dlaně na hrudník. Cítila jsem pod nimi jeho napjaté svaly a na okamžik jsem se jen dívala na jeho rty. Po tom všem, co mi právě řekl, jsem najednou vůbec neměla potřebu se schovávat za svoje obvyklé výmluvy.

„Než mi dáš to, o co jsem dneska přišla," zašeptala jsem. Chvíli na mě jen koukal, jako by potřeboval ujistit, že jsem to opravdu řekla.

„Co přesně myslíš?" zeptal se, přestože to podle výrazu v jeho tváři věděl moc dobře.

„Nedělej, že nevíš," zašeptala jsem trochu rozpačitě a on se usmál. Tentokrát v tom nebylo nic provokativního. Byl to měkký, skoro nevěřícný úsměv někoho, kdo právě dostal něco, v co už přestal doufat.

„Ty mě chceš políbit?" zeptal se, jako by mě tím chtěl ještě naposledy trochu provokovat, a pomalu se ke mně sklonil.

„Možná," přiznala jsem a snažila se přitom tvářit, že mě jeho blízkost vůbec nerozhazuje.

„Možná?" zopakoval pobaveně a koutky rtů se mu zvedly do toho jeho sebejistého úsměvu.

„Rascale," napomenula jsem ho a prsty sevřela látku jeho trička. „Jestli mě do tří vteřin nepolíbíš, tak tě přísahám pověsím za ty tvoje zatracený rohy na nejvyšší strom před barákem a nechám tě tam do rána!" zavrčela jsem na něj.

Na okamžik zůstal úplně nehybný a podíval se mi do očí. Pak se jeho úsměv pomalu změnil v něco mnohem jemnějšího. „Tak to bych asi neměl moc riskovat," zašeptal a sklonil se ke mně ještě blíž.

Jeho rty se nejdřív jen lehce dotkly mých, jako by si chtěl ověřit, jestli opravdu neucuknu. Neucukla jsem. Naopak jsem se k němu přitiskla ještě o něco víc a prsty, kterými jsem svírala jeho tričko, jsem zatáhla za látku.

Rascal mě jednou rukou chytil kolem pasu a tentokrát už mě políbil pořádně. Pomalu, ale s takovou intenzitou, že jsem během několika vteřin úplně zapomněla, proč jsem se ještě před chvílí bála, že se mě dotkne.

Nejdřív mě líbal pomalu a překvapivě něžně, jako by si ten okamžik chtěl vychutnat a zároveň si ověřit, že se to skutečně děje. Jenže jakmile jsem mu položila ruce kolem krku a přitiskla se k němu, naše líbání zintenzivnilo. Jeho paže kolem mého pasu mě k sobě přivinuly ještě pevněji a polibek se prohloubil tak rychle, že se mi na okamžik úplně zastavil dech.

Všechen ten dnešní strach, nervozita, naše neustálé provokování i to zatracené rande, které nám pokazil Carl, jako by během jediného okamžiku zmizely.

Jeho rty byly přesně tak hebké, jak jsem si představovala, jenže to, co se mnou ten polibek udělal, jsem si představit nedokázala. Hltala jsem ho a hltala a chtěla jsem ho víc a víc, že jsem se mu sápala po klíně jako popínavka.

„Tak a teď už můžu jít klidně spát," prohlásila jsem udýchaně hned, jak jsem se od něj odlepila. Trvalo mi to nějakou chvíli, než jsem k tomu nasbírala sílu.

Podíval se na mě šokovaně s ještě pootevřenými a mokrými rty ode mě a pak se tak pousmál, že jsem myslela, že na něj skočím znovu, ale udržela jsem se. Nemusela jsem být zrovna věštec, abych pochopila, co ten polibek udělal s ním. Ale říká se, že se má v nejlepším přestat. Když se nebavíme zrovna o sexu těsně před orgasmem.

„Vážně? To jsem asi nebyl tak dobrej, že jsem tě tím uspal," zažertoval, ale já se usmála a naklonila se k němu pro další polibek. Tentokrát ale už ne tak intenzivní.

„Lepší jsem nezažila," zašeptala jsem mu do rtů a šla jsem napřed do koupelny.

„To já asi jen tak neusnu…" zašeptal si pro sebe a dal si minutku, aby se z toho vzpamatoval.

Ten tigrinian, kterého jsem zachránila, i když být zachráněn vůbec nechtěl, seděl v kleci stejně jako ostatní démoni a tenkrát i Rascal. Byl opřený zády o stěnu, jednu nohu měl pokrčenou a druhou nataženou před sebou. Moc se v noci nevyspal, protože moje vzkříšení ho doslova nabilo energií. A za další měl rozhodně o čem přemýšlet.

Na rozdíl od ostatních démonů mu Carl na obličej nic nenavlíkl. Tvrdil, že jeho vzácnost by nevynikla o nic víc, kdyby ho nějak nastrojil. Naopak ho nechal takového, jaký byl – v pololidské podobě, ve které měl jen kočičí uši a ocas. A já si dokázala velmi dobře představit proč.

Už nějakou dobu mezi lidmi existoval pořádně velký kink na furíky. Takoví lidé byli sexuálně přitahovaní tvory, kteří byli napůl lidé a napůl zvířata. Měli ouška, ocásky, ale jinak vypracované lidské tělo. Většinou šlo o vlky, medvědy, lišky nebo kočky. A tenhle mladý tigrinian měl přesně to, za co by nějaký úchyl, který právě zjistil, že jsou tihle furíci skuteční, zaplatil miliony dolarů.

Carl už několik tigrinianů vlastnil, ale ti byli podstatně starší a žádný z nich nebyl křížený s démonem. Tenhle mladíček mohl splnit svému novému pánovi ještě mnohem vyšší tužby než jen představu živého furíka. Dokázal totiž svou podobu různě střídat a měnit. Tedy pokud v sobě neměl pilulky, které mu to blokovaly.

A protože během několika dnů přibylo do Carlovy sbírky hned několik nových přírůstků, musel chtě nechtě udělat nějaká nová opatření. Třeba aby se tigrinian vůbec vešel do sektoru D k ostatním démonům, kde by navíc mnohem lépe vynikl.

Zyru s Kanem proto šoupnul do jedné klece a tigriniana umístil vedle nich, na místo, kde předtím býval Kane. A protože se ten mladý tigrinian už jednou pokusil o sebevraždu, nechal ho svázat tak, aby si tentokrát sám sobě nemohl nijak ublížit. Zároveň mu znemožnil proměnu do jeho zvířecí podoby. A aby slyšel, kdyby se cokoli dělo, rozhodl se u démonů odstranit zvukotěsná skla z klecí.

Zyře ho bylo líto. Smutně pozorovala, jak zoufale v kleci sedí a jak málo už mu záleželo na tom, co se s ním stane. Vypadal, jako by to jednoduše vzdal.

Dnes měla být prohlídka jejich potenciálních kupců a Carlových klientů. Dalo se tedy předpokládat, že démoni zase dostanou na obličeje masky.

„Musíme něco udělat, Kane," šeptala Zyra a upírala oči na tigriniana. Kane se na ní podíval a bezradně pokrčil rameny.

„Jo, ale co?" zeptal se.

„Nevím. A fakt doufám, že má Stealer plán," dodala Zyra a nervózně se podívala směrem ke dveřím.

Kane se pousmál, i když v jeho výrazu nebylo po skutečném pobavení ani stopy. „Stealer má vždycky plán. O to bych se nebál," odpověděl. „Spíš jsem nervózní z toho, že nás prodají dřív, než se ten jeho plán stihne uskutečnit," odpověděl.

„Co by udělal Stealer, aby zabránil jeho koupi?" zeptala se nakonec.

„Zmrzačil by se, aby ho Carl nemohl nabídnout," odpověděl Kane s naprostou jistotou.

Zyra přikývla, a tím mu vlastně prozradila, co jí právě napadlo. Kane však okamžitě zavrtěl hlavou.

„Ani náhodou. Jemu to vyšlo, ale podruhé už to vyjít nemusí," odmítl její nápad. „Akorát Carla nasereme, a ještě tím vystavíme Stealerovu démonku nebezpečí. Musíme si poradit sami," řekl.

Zyra chvíli přemýšlela a pak jí napadlo něco dalšího. „Mám nápad. Až sem přijdou, budeme na ně drzý," navrhla.

Kane se na ní podíval, jako by právě navrhla, aby si šli dobrovolně pro výprask. „Blázníš? Carl nás potrestá," namítl. „Musíme být chytří jako Stealer," dodal.

„Až na to, že fakt nejsme chytří jako Stealer," odfrkla si, zatímco si všimla, jak na ně dva ten tigrinian zírá. Celou dobu je poslouchal.

„Ta holka prý něco vymyslí," řekl tiše a pak si lehl a otočil se od nich zády.

Zyra s Kanem si vyměnili pohledy. Chtěli vědět víc, ale když jim dal najevo, že jim víc stejně neřekne, tak se trochu zklidnili a začali vymýšlet, jak se nenechají prodat.

Dopolední slunce se protahovalo mezi žaluziemi v Simonově obýváku a kreslilo na podlahu úzké pruhy světla. Nora seděla na kuchyňské lince, v obou rukách držela hrnek s kávou a už několik minut mluvila, zatímco Simon seděl naproti ní u stolu. Vypadalo to, že jí poslouchá, ale ve skutečnosti už dávno přestal vnímat jednotlivá slova. Jeho pohled občas sklouzl k oknu, k hrnku před sebou nebo kamkoli jinam, jen ne k ní.

„Já ti říkám, že Stella má fakt štěstí," prohlásila Nora zasněně a pousmála se do hrnku. „Jako… viděls ho pořádně?" zeptala se.

Simon k ní zvedl oči a krátce přikývl. „Viděl," řekl nezaujatě, zatímco si znovu opřel předloktí o stůl, zatímco Nora pokračovala.

„On je dokonalej," začala zase, aniž by si všimla jeho nezájmu. „Ty vlasy, ty oči, ten hlas… a jak se na ní dívá. Vždycky když se na ní podívá, vypadá to, jako by v místnosti nebyl nikdo jinej. Já jsem málem začala Stelle závidět," dodala a při posledních slovech se jí na tváři objevil zasněný úsměv, jako by si tu scénu znovu přehrávala v hlavě.

Simon se opřel zády o židli a nechal jí mluvit, protože neměl potřebu jí do toho vstupovat ani jí ten její obdiv nějak rozmlouvat. „To zní romanticky," poznamenal suše a pomalu se napil kávy.

„No právě!" přitakala Nora a nadšeně pokývala hlavou. „On je takovej ten typ chlapa, co vypadá, že by člověku bez mrknutí oka zlomil vaz a pro jednu jedinou ženskou by klidně vypálil lidstvo. A když se jí dotýká…" Odmlčela se a zasněně se zadívala někam přes Simonovo rameno. „To je prostě něco," dodala. Chtěla zmínit, jak se choval jeho ocas poblíž mě, ale to vynechala, protože Simonovi o tom, že jsme démoni nic neřekla.

Simon si vzal hrnek a napil se. „Tak hlavně, že jsou spokojení," zmínil a Nora se na něj podívala. Čekala snad nějakou poznámku. Něco ve stylu, že je Rascal idiot, že se ke mně nehodí, nebo alespoň drobný náznak žárlivosti, že by si měla uvědomit, že před ním mluví o jiným muži.

Ale Simon jen klidně upíjel kávu a vypadal, jako by mu bylo úplně jedno, o kom mluví a co o něm povídá. Jako by byli pořád jenom kamarádi a on jí měl poslouchat, když básní o týpkovi, kterého chce dostat.

„Ty si myslíš, že se k sobě hodí?" pokračovala Nora a naklonila hlavu ke straně.

„Jo," odpověděl Simon bez zaváhání. „Podle toho, co jsem viděl, jo," řekl. Nora na něj chvíli koukala a pak pokrčila rameny.

„Mně se taky líbí. Hrozně," přiznala.

„To jsem pochopil," odpověděl Simon s pobaveným pousmáním.

„A kdyby Stella nebyla moje kamarádka, tak bych jí ho snad i zkusila přebrat," pokračovala a zasmála se. „Takovej chlap se prostě jen tak nevidí," objasnila a mrkla na něj, jestli vnímá.

Simon se tentokrát zasmál také, ale jeho reakce byla stejně klidná jako všechny předchozí. „Tak to máš smůlu," řekl.

„Jo pročpak?" zeptala se.

„Protože Stella je tvoje nejlepší kámoška a Rascal je její přítel?" odpověděl na něco, co bylo zřejmé.

Nora se usmála a přikývla. Simon přece nikdy nebyl nějaký žárlivý šílenec. Možná mu prostě nevadilo, že obdivuje cizího chlapa. A vlastně bylo docela příjemné, že z toho nedělal scénu. Ale stejně už jí to začínalo štvát. Musí přece žárlit ne?

A tak po několika dalších minutách, kdy se z Rascala stal hlavní hrdina jejího dopoledne, jí začalo docházet, že Simon není jenom klidný, ale úplně lhostejný.

„Víš, co je na tom nejhorší?" zeptala se Nora a odložila hrnek na linku. „Že mě asi vůbec nevnímáš," prskla na něj nasupeně.

„Vnímám tě," namítl Simon a podíval se na ní. Dokonce si i popostrčil brýle výš ke kořenu nosu.

„Takže víš, co jsem právě říkala?" zeptala se a Simon se na chvíli zamyslel.

„Že Rascal má hezký vlasy?" otázal se a Nora se rozesmála.

„To jsem říkala no, ale asi před deseti minutami," opáčila a otráveně si povzdychla.

„Tak já už nevím. O tom, jak je Rascal sexy jsem slyšel už hodně, popsala jsi ho tak detailně, že nechápu, že jsi s ním byla jen pár hodin v jedný místnosti a nic nebylo. Tady vidíš, že poslouchám," opáčil a usmál se.

Nora se na něj zadívala o něco pozorněji. „Ty nežárlíš?" divila se a Simon se lehce pousmál.

„Na Rascala? Proč bych měl?" zeptal se jako trouba.

„Protože o něm už půl hodiny básním? Protože je fakt nádhernej?" vysvětlila Nora a seskočila z linky. „A říkám, jak je sexy, jak se mi líbí, jak se chová ke Stelle a jak bych ho nejradši unesla?" dodala.

„Ale chodí se Stellou," připomněl jí Simon klidně.

„No a?" prskla na něj.

„Takže není důvod žárlit," odpověděl suše.

„Hm, Aha," dodala a chvilku na něj tak koukala. Dokonce už jí to začalo štvát. Jsou spolu teprve dva měsíce a on ani nežárlí. Co to s ním je? A tak se zamyslela a pak odpálila další bombu.

„Mimochodem," řekla po chvíli a opřela se bokem o linku. „Včera jsem tam byla s tím Dizzym, o kterým jsem ti říkala. A doprovodil mě domů. A večer jsme si ještě chvíli psali," začala a Simon k ní zvedl oči.

„Jo?" usmál se.

„Jo," přikývla a pozorně sledovala jeho obličej. „Říkal, že jsem mu zlepšila den, že jsem krásná a že by mě chtěl líp poznat," řekla.

„To je milý," odpověděl Simon a znovu se napil. Nora čekala na něco víc, ale ani sevřená čelist. Ani změna výrazu. Ani jediný podrážděný pohled. Ani nezadaný chlap, o kterým teď mluvila ho nedonutil žárlit.

„A pak mi napsal, že by mě někdy vzal ven," pokračovala a tentokrát už schválně čekala na reakci.

Simon položil hrnek na stůl a podíval se na ní. „Tak běž," řekl jako by o nic nešlo. Možná už ho tahle debata taky pěkně štvala a snažil se o něco podobného jako Nora, ale bohužel protichůdného.

Nora zamrkala – tohle vážně řekl svojí přítelkyni? „Cože?" divila se jeho reakci.

„Říkám, že když tě pozval ven, tak s ním běž, jestli chceš," zopakoval Simon úplně klidně. „Nemusíš kvůli mně sedět doma," dodal.

Nora se na něj chvíli dívala a v jejím výrazu se pomalu objevilo něco mezi pobavením a nejistotou. „Ty bys byl úplně v pohodě s tím, kdybych šla na rande s Dizzym?" zašeptala. Trochu se jí zlomil hlas.

Simon se na okamžik odmlčel. „Jestli je to rande, tak asi víš, že to není úplně kamarádská procházka," komentoval.

„A to ti nevadí?" zeptala se.

„Zakazovat ti to nemůžu. Jestli se ti Dizzy líbí," odpověděl jednoduše. Tentokrát už se Nora neusmála. Jenom se na něj dívala jako na blázna.

„Ani trochu ti to nevadí?" zeptala se tišeji. Simon si povzdychl, a nakonec jen zavrtěl hlavou.

„Ani trochu," dodal. Nora sklopila oči ke svému hrnku a pomalu ho sevřela oběma rukama. Najednou už jí vůbec nepřišlo roztomilé, že Simon nežárlí. Protože možná nebyl klidný proto, že jí věřil, ale proto, že už k ní nic necítil.

„A přijde ti to normální? Tohle říct svojí holce? Přijde ti v pohodě, že ti to nevadí?" zeptala se, ale její hlas už byl na pokraji ječení.

Simon se na ní podíval. „Nejspíš ne, ale tak když mi tady už půl hodiny vyprávíš, jak se ti líbí přítel tvý kamarádky, jak je dokonalej a že bys takovýho taky chtěla, když chodíš se mnou. A pak dodáš, že Dizzy je vlastně skoro taky tak dobrej jako Rascal, a že je single, tak nevím, co ode mě čekáš. Jak s tím můžu jako soupeřit? Otázka je spíš, jestli vůbec mám.

Kdo jsem, abych ti stál v cestě za štěstím? Se mnou jsi ho zřejmě nenašla a chtěla bys něco víc, tak běž s Dizzym ven a uvidíš. Já tě nechci ztratit jako kamarádku, Noro.

Respektuju tě. To, že jsme spolu píchali… možná to byla chyba. Zkazili jsme tím něco, co mezi námi dřív fungovalo," prohlásil a ona úplně ztuhla.

Čekala žárlivost. Chtěla jí v něm probudit. Chtěla vidět alespoň něco, co by jí dokázalo, že kdyby opravdu odešla, vadilo by mu to. Místo toho před ní seděl člověk, který se nad celou situací zamýšlel skoro jako nad nějakým logickým problémem.

„Já to říkala jen, abych tě popudila, ale teď vidím, že ty jsi o mě nikdy reálnej zájem neměl. Vůbec mě nebereš jako svojí holku…" zašeptala zlomeně, když si to uvědomila. „A taky já to mezi námi nebrala jen jako píchání, jak jsi to nazval. Já v tom měla… mám srdce," prohlásila nevěřícně, popadla kabelku a s prásknutím dveří odešla.

Simon tam tak seděl a povzdychl si. Myslím, že on na nás dvě byl až moc racionální. Ale na jeho obhajobu, měl na ní ječet ať sklapne? Říct jí, že nikam nesmí? Že bude s ním dřepět doma na zadku? To by se jí taky nelíbilo. Pak by se ho bála a nenáviděla by ho a o to víc chtěla za jiným.

Myslím si, že tihle kliďasové, jako je náš Simon nás právě svým klidem a racionalitou dokážou naštvat snad ještě mnohem víc. Nebo je to spíš tím, že nám nastavují zrcadlo?

⛧⛧⛧

My jsme s Rascalem vyspávali ten včerejšek skoro do oběda. Nevím, jestli jsem to zmínila, ale démoni milovali spánek a válení se. A to o dost víc než běžní lidé. Už ani nevím, kdy naposledy jsem na to měla čas. A tak jsme oba blaženě chrněli promotaní končetinami i ocasy do sebe.

Jenže mě vzbudil mobil. Vylítla jsem vyděšeně z pelechu, že jsem tím vylekala i Rascala. Strašně jsem se bála, že to je Carl, ale byla to Nora. „Ano? Copak?" ozvala jsem se rozespale do telefonu, ale její hysterický pláč mě probral.

„Co se stalo?" vyštěkla jsem, když jsem slyšela jen hlasité vzlykání a nějaká slova, kterým jsem nerozuměla.

„Simon… asi jsme se rozešli. Teda určitě jsme se rozešli. On mě vůbec nemiluje…" mumlala a zajíkala se. My si s Rascalem vyměnili pohledy. On mi naznačil, že jde do koupelny a já jen přikývla a posadila se na postel. Teď mě Nora potřebovala.

„Co ti udělal? Proč si myslíš, že tě nemiluje?" vyzvídala jsem. Ona trochu popotáhla, pak se vysmrkala a otřela si slzy, než popadla dech.

„Poslední dobou mi přišlo, že se chová divně. Skoro jsme spolu nebyli, zdál se mi nepřítomnej," zmínila, ale to mě moc popravdě nepřekvapilo.

„Vždycky takový byl," opáčila jsem, ale zavrtěla hlavou.

„No ale tohle bylo jiný. Ztratil o mě zájem. Jako by mu to stačilo. Nevím, na začátku to byla paráda, ale pak najednou se zase začal chovat spíš jen jako můj kámoš. Dokonce mi přišlo, že se víc baví i s tebou než se mnou. Ani nežárlil na Dizzyho. Skoro se neptal, kdo to je. Sice jsem mu to řekla dřív, než se zeptal, ale stejně.

Včera jsem viděla Rascala, jak se na tebe dívá. Jako by tě chtěl nejmíň sníst. A nemyslím tím jenom sexuálně. On tě fakt žere. A Dizzy… taky o mě jevil zájem větší než Simon. Nějak to na mě dolehlo, tak jsem si ho chtěla trochu otestovat a ryla jsem do něj a on vůbec nežárlil. Ani po tom, co jsem mu řekla, že je Rascal boží a Dizzy taky…" pokračovala a zase se rozbrečela. Nepřerušovala jsem jí.

„Já prostě jenom chtěla cítit nějakou lásku. A pak mi řekl, že nežárlí, protože Rascal chodí s tebou a na Dizzyho nežárlí, protože mi jako by věří. A že jestli chci, tak s ním mám jít ven, že sama musím vědět, jestli ho vnímám jenom jako kámoše, nebo ne. A na otázku, jestli mu to vadí mi řekl, že ne. A když jsem zmínila, jestli mu to přijde normální, řekl, že mi nechce bránit ve štěstí. A že jsme to cituju ‚tím pícháním asi zkazili'," fňukla.

„O mě nikdy nebral jako svojí holku, Stello. Co mám dělat?" zeptala se mě tak, jako bych měla znát odpověď na všechno.

Simone, ty jsi takový trubec! „Mám s ním promluvit?" navrhla jsem, ale zavrtěla hlavou.

„Já jsem s ním skončila!!“ vyštěkla, že to znělo spíš jako něco, co by si přála, ale těžko říct, jestli se jí to podaří uskutečnit. „A on pořád mlel něco o tom, že mě respektuje a naše přátelství. Já ho tak nesnáším!!“ vztekala se.

Já si povzdychla. Rascal akorát vylezl z koupelny a pohledem se mě zeptal, jestli jdu do koupelny a jak to vypadá. Jen jsem na něj mávla rukou, aby to zatím neřešil, že mu to řeknu pak.

„Nori, kde jsi teď?“ zeptala jsem se. Měla jsem v plánu jí pozvat dál, i když se mi její rozchod zrovna nehodil do plánů. Chtěla jsem strávit nějaký čas o samotě s Rascalem, ale krizová situace a nejlepší kámoška má přednost. Naštěstí to zamítla.

„To je dobrý. Jsem doma. Nemám náladu teď nikam chodit, vypadám děsně. Navíc, nechci ti křenit zase. Máš Rascala a měla bys s ním strávit nějakej čas. Hlavně, když sis konečně k sobě našla… démona,“ zašeptala. „Já budu snad v pohodě. Zavoláš mi večer?“ zeptala se.

„Dobře, jak chceš. A zavolám. Určitě. Ale kdybys nechtěla být sama, tak se stav. Nebudu se zlobit,“ objasnila jsem a ona se usmála.

„Jsi nejlepší. Tak ahoj,“ řekla a zavěsila. Povzdychla jsem si a Rascal si ke mně přisedl na postel akorát, když jsem hodila mobil vedle sebe a plácla sebou zpátky do postele.

„Tak co?“ vyzvídal. Já jen zavrtěla hlavou a zamyslela jsem se. Rascal čekal, jestli ze mě vůbec něco vypadne.

„Simon. Jeho inťoušství nemá hranic, a právě kvůli tomu ztratil svojí další holku. Tady je vidět, jak jsou emoce ve vztahu důležitý. Nesmí jich být moc, ale ani málo,“ objasnila jsem nejasně.

Rascal se zaculil. „Jasně a co provedl?“ zeptal se. Já jsem se místo odpovědi natáhla pro mobil a volala Simonovi.

„Ahoj, Stello, už jsem čekal až se ozveš a vysvětlíš mi, co se sakra stalo mezi mnou a mojí holkou. Fakt to nechápu, snažil jsem se jí poslouchat celou dobu, dokonce jsem byl klidnej, když mi vyprávěla, jak by radši jinýho chlapa než jsem já, i když jsem měl chuť jí vystřelit někam na Mars. A pak mi řekla, že jí ten týpek pozval na rande, řekl jsem, že může jít, jestli to opravdu chce a hned mi zdrhla,“ vylíčil svojí verzi.

Podívala jsem se na Rascala jako slyšíš, co musím řešit a pak si hovor vzala radši s sebou do koupelny. Zavřela jsem za sebou dveře, ale nedocvakly. Což jsem nevěděla.

Položila jsem mobil na pračku a dala ho nahlas a začala se svlékat. „Hm, a co ta zmínka o tom píchání?“ připomněla jsem mu a on si povzdychl. „Jako, že jí nemiluješ, nebo co?“ dodala jsem a natáhla jsem se k zrcadlu pro gumičku.

Simon začal něco povídat a Rascal vytřeštil oči, když si uvědomil, že jsem za sebou nedovřela dveře a že se beze studu svlékám. Moc toho neviděl, protože jsem stála zády a on měl špatný úhel, ale stačilo by, kdyby se naklonil a viděl by všechno.

„Kurva, Stello, tohle mi nedělej…“ zašeptal si pro sebe, zatímco se rozhodoval, co teď jako s touhle neopakovatelnou příležitostí udělá. A nakonec se rozhodl, že se zachová jako džentlmen. Prudce vstal z postele a nohou kopnul do dveří, aby se zavřely a pak si mohutně oddychl, jako by právě od sebe odehnal Ďábla.

Já se s leknutím otočila ke dveřím a když jsem si všimla, že se zavřely, došlo mi, co Rascal udělal. Na chvíli jsem si přišla nesvá, že by mě mohl sledovat, ale pak se mi ulevilo, když mi došlo, že ty dveře zavřel právě on. Usmála jsem se.

„Co to bylo?“ zeptal se Simon.

„Nic, dveře. Hele, tak jestli jí miluješ, musíš jí to říct. A Simone, je v pořádku trochu žárlit. Je hezký, že jí nechceš omezovat, ale musíš jí říct, že ti to vadí. Není moc okej, aby ti vyprávěla o jiných týpcích, jak jsou sexy.

Musíš říct něco jako: ‚Hele, co to jako znamená, chceš ho nebo co?‘ Nebo: ‚Děláš si ze mě prdel? To se mi moc nelíbí, abych pravdu řekl.‘ Nebo: ‚To ti jako nejsem dost dobrej?‘ Víš? Musíš jí dát najevo, že máš strach, že jí ztratíš,“ vysvětlila jsem mu, ale byl moc dlouho zticha.

„Jsi tam?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ řekl.

„Chápeš co ti říkám?“ vyzvídala jsem.

„Chápu. Hele a jak poznáš, že jsi zamilovaná?“ zeptal se. Já si zoufale povzdychla.

„Simone! Děláš si srandu?“ zavrčela jsem na něj. To je výborný, že on ani neví, jestli Noru miluje.

Rascal nás oba slyšel, protože měl výborný sluch a sice běžně cizí hovory neposlouchá, ale Simonova otázka ho zaujala a zvlášť moje potenciální odpověď. A tak opatrně vstal z postele, aby nezavrzala, přiblížil se ke dveřím a čekal, až na to odpovím.

„Chceš mi tvrdit, že nevíš, co k ní cítíš? A jestli k ní vůbec něco cítíš?“ zeptala jsem se.

Simon si povzdychl. „Já nevím, Stello. Skočili jsme do toho tak strašně rychle. A já měl tu holku a… chci říct, Nora je krásná, ale neumím si představit s ní bydlet. Už když jsme spolu dvě hodiny, tak mi vykecává díru do hlavy. Když zrovna se mnou nechce spát a mě to přijde hrozně repetitivní. Chybí mi jako kámoška,“ dodal.

„A do hajzlu!“ opáčila jsem.

„Jak se projevuje zamilovanost u tebe?“ vyzvídal.

„To je různý, ale většinou cítím motýli v břiše a chci s tím dotyčným trávit každou minutu. A taky…“ ztišila jsem hlas. Rascal se nalepil uchem na dveře. „Mě strašně baví se s ním kočkovat. Možná jsem občas nesnesitelná, ale to je můj jazyk lásky,“ zašeptala jsem.

Rascal se pousmál a pomalu se vrátil zpátky do postele. Přemýšlel, co by pro mě mohl udělat hezkého, když už jsme se včera políbili. Ale dole nebylo nic k jídlu, aby

mi připravil snídani. Nehledě na to, že bych si to stejně nejradši dala syrový, krvavý, nebo si to ulovila sama. A po včerejší večeři myslím, že už nikdy nebudu stejná. Tam nasadil laťku vysoko.

Takže jsem se dozvěděla, že Simon má Noru moc rád, že jí nesmí ztratit, ale že ve vztahu jim to neklape tak, jak od toho očekával. Taky říkal, že když už se s ním teda rozešla, že bude nejlepší, když to nechá tak, jak to je. A s tím jsem souhlasila. Ona se otřepe, Dizzy jí s tím moc rád pomůže.

No a pak jsem vylezla z koupelny jen v krátkém zavazovacím županu. Vlasy jsem měla pořád v ledabylém uzlu a byla jsem bosky. Všimla jsem si Rascala, jak leží naproti mně v posteli a dívá se na mě. Vypadalo to, jako by čekal až přijdu.

„Šmírovals mě?" zeptala jsem se, zatímco jsem hodila mobil na postel. On se pousmál.

„Ne. Nejsem žádnej šmírák a mám důstojnost," opáčil.

„Škoda, přišlo by mi to sexy," provokovala jsem ho a povedlo se mi to, jeho úsměv ve tváři úplně ztuhnul.

„Děláš si srandu? Nebo to říkáš jen, abys mě nasrala, že jsem z toho vycouval? Protože kdybych tě šmíroval, pak bys mě seřvala a byla bys naštvaná a znechucená?" zeptal se.

„To se nikdy nedozvíš," opáčila jsem, otevřela jsem šuplík, vyndala jsem z něj kalhotky a chystala jsem si je natáhnout. A samozřejmě pod županem. Jo, sváděla jsem ho. A bylo to fakt snadný.

On zase tak nádherně ztuhnul. „T-to vážně pod tím nic nemáš? Jako vůbec nic?" zeptal se jako trubka.

„Ty se snad sprchuješ v boxerkách?" opáčila jsem suše.

„Stello…" zašeptal, zatímco pozoroval, jak jsem si na sebe natáhla ty kalhotky. Zhluboka dýchal a v jeho očích jsem viděla něco, co do teď ne. Možná jsem to už přepískla?

„Co je?" odsekla jsem.

„Já se vážně snažím být džentlmen a ty jsi tak zkažená, že tím kazíš i mě. Tohle nedávám. Jestli se mnou nemáš v plánu spát, tak si laskavě ber spodní prádlo s sebou do koupelny a oblíkej se už tam. A proboha, zavírej za sebou dveře, jestli nechceš, abych na tebe čuměl," prohlásil a já se rozesmála.

„Tak se nesnaž, to za prvý. A za druhý, ty mi rozhodně nebudeš říkat, co smím a co nesmím u sebe doma dělat," objasnila jsem, až nad mojí suverénností pootevřel ústa.

Potom jsem si k němu klekla na matraci a chytla ho něžně za bradu, abych si vynutila ještě víc jeho pozornost. „A za třetí, jestli se mnou chceš spát, tak mi to prostě řekni," dodala jsem tiše a palcem mu přejela po spodním rtu.

Rascal na mě několik vteřin jen koukal, jako by se snažil zjistit, jestli to myslím vážně, nebo ho zase jenom tahám za nos. Myslím, že moc nevěřil tomu, že by stačilo to jen tak říct, ale kdo nic nezkusí, nic nezíská.

„Tak jo, chci s tebou spát," prohlásil téměř okamžitě.

„Já vím," opáčila jsem a zase jsem se vrátila do koupelny pro hřeben. Stáhla jsem z vlasů gumičku a začala se česat.

Rascal seděl na té posteli totálně šokovaný. „Ty si se mnou dneska fakt hraješ," řekl nakonec tiše.

„Možná," přiznala jsem s úsměvem a vrátila se učesaná zpátky do pokoje.

„Víš, že když budeš pokračovat, přestanu být hodnej?" varoval mě.

„A kdo říká, že chci, abys byl hodnej?" zašeptala jsem a nechala mezi námi sotva pár centimetrů.

Na okamžik zavřel oči a zhluboka se nadechl, jako by právě bojoval s posledním zbytkem sebekontroly. Když je znovu otevřel, díval se na mě úplně jinak. „Stello," řekl varovně a jeho hlas byl najednou hlubší.

„Rascale?" oplatila jsem mu to. Měla jsem pocit, že se snaží přijít jen na jedinou věc – jestli to chci, nebo ne. A zeptat se, to bylo v tuhle chvíli dost náročné. Ale pak se odvážil se ke mně naklonit, aby mě políbil a chvilku čekal, jestli ho políbím, nebo ne.

Políbila jsem ho. Lehce. A pak jsem se od něj odtáhla a vyskočila jsem z postele. Rascal na mě vyjeveně zíral.

„Jdeme snídat, snad máš hlad," řekla jsem a těsně před dveřmi jsem ze sebe stáhla ty kalhotky, nechala je na zemi mezi dveřmi a šla jsem dolů do kuchyně. Jo, věděli jsme oba dva, že v kuchyni nemáme žádné jídlo.

Rascal vytřeštil oči a podíval se na ty kalhotky. „Ty kráso, tak ta je jinej level," zašeptal si pro sebe, vstal a šel pomalu za mnou.

Nalila jsem vodu do konvice a zapnula jí. Chtěla jsem nám aspoň udělat kávu. Na potom… Slyšela jsem ho jít pomalu po schodech dolů a málem mi vyskočilo srdce z hrudi, jak moc jsem teď byla nervózní.

Rychle jsem popadla instantní kávu a začala do ní strkat lžičku. On akorát vešel do obýváku. A protože jsem neměla už co dělat, popadla jsem zcela nesmyslně třetí hrnek a taky ho naložila porcí kávy.

Cítila jsem ho v zádech, skoro se na mě nalepil. Po těle mi naběhla husí kůže. A to hlavně, když na linku položil dlaní obě svoje ruce a v jedné z nich držel ty moje kalhotky. Podívala jsem se na ně, jak je připlácl dlaní k té lince a zrudla jsem. Měla jsem je asi deset sekund a úplně jsem je promáčela a on je teď měl v ruce.

Potom mi odhrnul vlasy z krku. „Proč máme tři hrnky?“ zašeptal mi zezadu do ucha a políbil mě na něj. Neodpověděla jsem mu, jen jsem si přikousla lehce spodní ret a zavřela blaženě oči. *Bezva, nahoře jsem ho dusila, teď bude dusit on mě…*

„N-nevím,“ dostala jsem ze sebe nakonec.

„Nevíš?“ zopakoval pobaveně a v hlase mu zazněl ten protivně spokojený tón člověka, který právě zjistil, že má navrch.

Zavrtěla jsem hlavou a raději se znovu zaměřila na hrnek před sebou. „Tak to je zvláštní. Já bych řekl, že jeden z nich je pro někoho, kdo je pěkně nervózní,“ provokoval mě.

Otevřela jsem oči, když konvice cvakla a podívala jsem se na ní, jako by na ní najednou závisel celý můj život. Voda uvnitř se vařila stejně jako já teď. „Já nejsem nervózní,“ odpověděla jsem dost nervózně na to, aby tomu uvěřil.

„Jasně,“ zašeptal mi do ucha a znovu mě na něj políbil. Zachvěla jsem se a na okamžik zavřela oči. To není fér, ještě před chvílí jsem byla ta, která ho dokázala jedinou větou přivést do rozpaků, a teď stačilo, abych cítila jeho dech u ucha a viděla, jak drží v ruce ty moje kalhotky a byla jsem to já, kdo nevěděl, co říct.

„Ty se mi směješ?“ zeptala jsem se a snažila se do hlasu dostat stejnou suverenitu jako před chvílí.

„Ani náhodou,“ řekl, ale podle pobaveného výrazu ve tváři jsem mu to nevěřila ani trochu. Otočila jsem hlavu jen tolik, abych na něj viděla koutkem oka.

„Tak proč se tak tváříš?“ zeptala jsem se.

„Protože jsi asi před pěti minutama nahoře byla hrozně statečná,“ připomněl.

„A teď nejsem?“ zašeptala jsem a on se mi znovu zavrtal nosem někam pod vlasy k uchu. Potom obě ruce dlaněmi položil na moje, které se taky opíraly o linku. Ale ty kalhotky pořád nepustil. Byly teď přišpendlený mezi našima rukama.

Vychutnával si každý můj pokus tvářit se, že mám situaci pořád pod kontrolou. A mě hořely tváře.

„Teď jsi roztomilá,“ zašeptal.

„M-měla bych asi z-zalít to kafe,“ zmínila jsem a on se mi zasmál do ucha, že se mi až skroutily prsty u nohou z toho vzrušení, které mi tím přivodil. Ten smích mě přiváděl k šílenství, asi tak jako tahle naše hra.

„A teď ještě víc,“ řekl. Zatajil se mi dech, když mi zajel rukama pod pažemi a na chvíli je dlaněmi přitiskl na mé břicho. Měl tak velké ruce, že mi jimi tak nějak objal pas a než jsem se stačila vzpamatovat, stála jsem čelem k němu.

Podíval se mi do očí. Já jemu na rty. Měl fakt naprosto vážný výraz a působil klidně. Ruce mu zůstaly na mých bocích a jeho pohled se ani na okamžik neodtrhl od mého obličeje. Už se neusmíval. Vypadal naprosto klidně, skoro až nebezpečně sebejistě, zatímco já cítila, jak mi srdce buší někde až v krku.

Potom mě vysadil nahoru na linku s takovou lehkostí, jako bych vážila jen deset kilo. Jeho pravou rukou se lehce dotkl mého levého stehna, a zatímco jí sledoval, vyjel s ní výš pod župan, zastavil se na mém boku pod látkou a pak se na mě podíval, jako by chtěl ujištění, že může.

Neřekla jsem nic, neudělala jsem nic. A mlčení je souhlas. Tak zamířil rukou rovnou k vázání, a aniž by přerušil náš oční kontakt, rozvázal uzel jediným pomalým pohybem a můj župan se před ním rozestoupil jako moře před Mojžíšem. Byla jsem pod ním nahá s kůží jako šmirgl.

Pohladil mě očima po celém těle. A fakt jsem to cítila jako by mě místo jeho očí po těle hladily jeho ruce. Ta husina se ještě zdvojnásobila.

„Bože, Stello, jsi tak nádherná," zašeptal vzrušeně po chvilce, když si mě prohlédnul, vzal mě za ruku a položil si jí na hruď. Cítila jsem, jak mu buší srdce. Bušilo teď jenom pro mě. Stejně tak jako to moje pro něj.

Chytla jsem ho za boky, přitáhla si ho k sobě, až narazil tím svým tvrdým břichem na moje a začala jsem ho líbat. Jeho polibky byly mokré, měkké a hebké. Nejdřív vášnivé, potom dychtivější, a nakonec už malinko zběsilé.

Rascal netrpělivě sahal po pásku, zatímco já mu prsty zajela do vlasů a přitáhla si jeho rty zpátky ke svým. Už jsem vůbec nevnímala, co dělají moje ruce. Jen jsem cítila jeho jazyk v mojí puse, ruce na mém těle a vlastní srdce, které mi bilo tak rychle, až jsem měla pocit, že ho musí slyšet i on.

Jeho polibky byly čím dál naléhavější. Jednou rukou mě držel pevně za bok, druhou se konečně zbavil pásku, ale místo k sobě s ní zamířil ke mně. Zatajil se mi dech a nohy jsem omotala pevně kolem jeho pasu. Jeho ruka sklouzla níž mezi mé nohy a v tu chvíli jsem úplně ztuhla.

Když se mě dotkl, vzdychla jsem mu přímo do rtů a lehce je přikousla. Rascal se na okamžik odtáhl jen natolik, aby se mohl nadechnout. Oči měl přivřené a na tváři výraz, který jsem u něj ještě neviděla.

Tiše vydechl, opřel se čelem o moje rameno a s pootevřenou pusou mlčky sledoval, co dělá, jako by ho ten pohled úplně pohltil. V očích se mu objevil spokojený, téměř okouzlený výraz a já najednou přesně věděla, že se mu líbí nejen to, co dělá, ale hlavně to, co se mnou dělá.

Tiše jsem vzdychala a prsty měla zabořené v jeho vlasech tak hluboko, jako on ve mně. Dech se mi zrychloval a já už nedokázala pořádně myslet. Zaklonila jsem hlavu a na chvíli zavřela oči, zatímco Rascal se na mě podíval.

Chvíli mě jen fascinovaně pozoroval. Sledoval každý můj nádech, každý zachvěv a výraz v mém obličeji, jako by se nemohl nabažit toho, co se mnou dokáže udělat. Když se naše pohledy setkaly, ze rtů mi uniklo tiché zasténání, které se myslím až nebezpečně podobalo jeho jménu.

A hádám, že na to i čekal. Přikousla jsem si spodní ret a podívala se na něj s touhou, kterou už jsem nedokázala skrývat. Nohama jsem ho zase obkroužila a přitáhla si ho jimi k sobě do klína.

Rascal se pousmál. Ten úsměv mě úplně odzbrojil. Jako by přesně věděl, co jsem mu právě dovolila, a vůbec neměl potřebu se na nic ptát a už vůbec ne na nic čekat. Začal mě laskat na krku, klíční kosti, potom mi vyjel rukou po boku nahoru, pevně sevřel moje prso a druhé začal laskat a něžně mi přejížděl špičáky i po bradavce.

Zalapala jsem po dechu a asi jsem nepatrně zaklela, zaklonila jsem hlavu a zaryla mu nehty snad do krku, jak jsem byla vzrušená. Přiváděl mě k šílenství, a to ještě sakra nevím, co se mnou dokáže udělat on.

Možná na tom přece jen něco bylo. To množství žen, které měl, se teď ukazovalo jako zatraceně velká výhoda. Byl už teď bezkonkurenčně nejlepší milenec, jakého jsem kdy měla.

Rascal se na mě podíval. Tentokrát v jeho očích nebyla žádná pobavenost ani provokace. Jen čistý chtíč.

A pak… vydechla jsem jeho jméno a pevně ho sevřela kolem pasu. Srdce mi bušilo jako splašené a tělem mi projela tak prudká vlna, že jsem na okamžik úplně zapomněla dýchat. Ještě před chvílí jsem si hrála na tu sebejistou, která přesně ví, co dělá. Teď jsem se ho jen držela nohama i rukama a nebyla jsem schopná ani mluvit.

„Ježiši…" vydechla jsem a na chvíli jen zavřela oči. „Ježiši…" opakovala jsem a začala jsem mu drtit ramena a zatínat do něj nehty.

Rascal se na chvilku pousmál. Byla to chvíle, kdy se mu v koutku rtů objevil ten jeho samolibý úsměv. „To zní dobře," zamumlal mi do ucha a lehce mě do něj kousnul.

Myslela jsem, že se udělám už co ho do mě strčil, ale nechtěla jsem mu asi ještě dopřát takovou radost. *Asi jsem sobecká, nebo jeblá, ale… seru na to!* „Jo, jo, ještě!" šeptala jsem mu do ucha a zaryla do něj nehty tak, až bolestně zamručel.

Pak trochu ještě přitvrdil a já už sakra nevěděla, jak mu mám dát víc najevo, že totálně zbožňuju, když mě šuká, aniž bych mu to řekla, že jsem se mu prostě suverénně zakousla svými démonskými špičáky hluboko do krku.

To ho asi šokovalo, protože vytřeštil oči a vyloudil ze sebe takový hrdelní zvuk, že jsem nevěděla, jestli ho to bolí, nebo jestli jsem ho tím nedostala do úplně jiné sféry milování. Nebo třeba obojí.

Každopádně to byl ten nejvíc sexy zvuk, jaký jsem kdy v životě slyšela. Málem se mi z toho až skroutila děloha. „Kurva, Stello…" vzdychnul. „Uděláš mě, jestli mě budeš takhle žrát. Tohle nedávám," vydechl.

Nemohla jsem si pomoct, jeho krev byla vynikající a spolu s tím, co to s ním dělalo to bylo naprosto dokonalý. „Stello… bože, Stello… přestaň," škemral, že mi to přišlo až roztomilý.

Ještě chvíli jsem ho mučila rozkoší, než jsem se od něj odtáhla a přímo před jeho zrakem jsem ještě polkla poslední doušek jeho krve.

Tak lehce nade mnou zavrtěl hlavou, jako že jsem neuvěřitelná, palcem mi otřel krev z koutku úst a pak mě políbil a tomu líbání teď taky přizpůsobil i tempo. Bylo to boží, jako by ke mně patřil tělem i duší. A myslím, že jsem ho tím kousnutím úplně zaskočila. Měl to pod kontrolou do chvíle, kdy jsem mu tu kontrolu úplně sebrala, a to se mi líbilo.

„Rascale… já už…" vydechla jsem a na okamžik zavřela oči. On trochu zrychlil tempo a přiblížil se rty k mému krku, aby mě na něm polaskal. Nejspíš těžce odolával touze mě taky kousnout a ochutnat mojí krev, ale on na rozdíl ode mě věděl, že bez dovolení démona kousnout do krku je znásilnění.

Zaryla jsem mu nehty do zad a dívala se mu přímo do očí. Věděla jsem, že už to přichází. A to, jak se na mě u toho díval akorát umocňovalo můj prožitek. Nechala jsem se tou vlnou úplně unést. Nakonec jsem ty oči stejně zavřela.

Rascal mě u toho ještě laskal na krku a na prsou, zatímco já prožívala něco nadpozemského. Byla jsem prohnutá na té lince jako luk a napnutá uvnitř jako tětiva.

„Já tě žeru," prohlásil fascinovaně, když jsem se na něj udýchaně podívala. Teď jsem měla čistou hlavu a mohla se zaměřit i na to, jak je vlastně krásný. Dlaní jsem mu vjela pod tričko a pohladila břišáky. Pak si mě k sobě ještě přitáhl, tak pevně mě chytil a… jak to říct slušně? Udělal se o mě.

Tentokrát jsem ho pozorovala já a líbilo se mi to tak moc, že jeho první orgasmus byl mým druhým. A pak se mi jen opřel čelem o rameno a snažil se popadnout dech. Slyšela jsem jeho šíleně rozbušené srdce se klidnit.

„Tohle jsme neměli dělat…" zamumlala jsem zoufale, zatímco jsem si podala papírovou utěrku a očistila si Rascalovu nadílku na mém břiše.

Rascal zvedl hlavu a podíval se na mě. „Co?" nechápal. Když jsem se na něj jen mlčky dívala, zamračil se. „Proč?" dodal a spokojený výraz mu pomalu zmizel z tváře.

Neodpověděla jsem hned. Najednou jsem vůbec nevěděla, kam s očima. „Stello…" zašeptal téměř vyděšeně.

„Myslela jsem, že vím, co dělám," řekla jsem nakonec. „A teď už si tím nejsem tak jistá," zašeptala jsem. Tentokrát jsem se mu odvážila podívat do očí, ale jeho pohled mě děsil.

„Hlavně mi neříkej, že to byla chyba," řekl zoufale. Nenechal mě ale odpovědět. Bylo vidět, že se té odpovědi snad ještě víc bojí než já. „A co přesně nevíš?" zeptal se raději jinak.

Pokrčila jsem rameny, ale tentokrát jsem se jeho pohledu nevyhnula. „Jestli tohle ještě pořád nebyla jenom hra," přiznala jsem. Jeho výraz se okamžitě změnil.

„Pro mě ne," odpověděl.

„Rascale…“ začala jsem, ale on mě nenechal pokračovat.

„Ne,“ přerušil mě tiše. „Neříkej mi teď, že to nic neznamenalo!“ prsknul.

„To jsem neřekla,“ namítla jsem.

„A přemýšlíš nad tím proč?“ vyzvídal.

„Protože…“ začala jsem a pak jsem si povzdechla a promnula si prsty, protože jsem najednou vůbec nevěděla, kam s rukama. „Protože jsem ti řekla, že bez lásky s nikým nespím,“ přiznala jsem nakonec.

Rascal úplně ztichl. Chvíli na mě jen koukal, než konečně promluvil. „Aha,“ řekl. „Štve tě, že sis porušila nějaký svoje nastavený pravidla? Nebo je to to druhý?“ zeptal se.

„Štve mě, že to nevím,“ odpověděla jsem. Rascal se ke mně naklonil a otřel se o mou tvář svým strništěm.

„Takže tě mám nechat být? Už nechceš, aby se to opakovalo?“ vyzvídal mile. Věděla jsem, že chci, aby se to opakovalo, ale bez následků. Beze strachu, že ho ztratím, když se do něj totálně zblázním.

„Já nevím,“ řekla jsem rozhodně a podívala jsem se mu do očí. On smutně přikývl, jakože tomu rozumí a trochu se ode mě odtáhl. Já byla tak zmatená tím, co k němu cítím, že ani on sám to ze mě nedokázal vyčíst.

„Já jenom, že jsem to takhle nečekala,“ přiznala jsem a zavázala jsem si raději ten župan, protože Rascal si mě pořád prohlížel. Sice už jinak a nenápadně, ale i tak jsem si od toho jeho pohledu potřebovala odpočinout. Měl vážně intenzivní a spalující pohled.

„Ne? Takže jsi zklamaná? A jak jsi to čekala?“ vyzvídal, zatímco si tedy taky zapnul pásek. Potom sáhnul na tlačítko u konvice, aby jí znovu zapnul a podíval se mi zpátky do očí.

„Nejsem zklamaná, Rascale. Nelituju toho, nečekala jsem to lepší. Bylo to… krásný,“ zmínila jsem a podívala se na něj stydlivě.

Neusmál se tak, jak jsem čekala, jen se na mě díval a pak mi lehce přejel palcem po spodním rtu. „Tak co se děje, nechutnám ti?“ zeptal se, zatímco se mi díval do očí a na pusu a pak se ke mně přiblížil, aby mě zase políbil. Neodolala jsem mu a políbila jsem ho. Párkrát naše rty mlaskly a potom jsem ho lehce odstrčila a podívala se na něj.

„Bylo to poprvé a naposledy,“ objasnila jsem a seskočila jsem z linky a zalila nám tu kávu.

Jeho výraz zachvátila panika. „Co?“ vyhrkl. „Ne. Proč? Vždyť jsi to chtěla,“ připomněl.

„Chtěla,“ přiznala jsem. „Ale už nechci,“ opáčila jsem a podívala se mu do očí.

„No a do kdy to nechceš? Na jak dlouho naposled to bude?“ zeptal se. Jeho otázka mě šokovala. „Vždyť jsi přece moje holka, tohle mi nemůžeš udělat. Nemůžeš si se mnou takhle hrát,“ řekl a zněl skoro jako by se mu chtělo brečet.

„Já si s tebou nehraju. Je to jen dokud nepochopím, co se se mnou děje,“ odpověděla jsem mu a on si úlevně oddychl a pak se pousmál

„Tak to ti můžu hodně rychle vysvětlit a pak spolu můžeme jít do sprchy, co?“ prohlásil a zase si mě k sobě přitáhl. Já jsem se zasmála.

„Rascale… tohle je vážný, já jenom chci čas, abych to nějak vstřebala. Popravdě jsem nikoho neměla několik let. Soustředila jsem se na práci a pak mi prostě vpadneš do života takovým tempem, že to vůbec nechápu. Ještě jsem ani nepochopila, že jsem s tebou měla asi nejlepší orgasmus mýho života, což mi dojde asi za pár minut a začnu se příšerně stydět,“ objasnila jsem a on se rozesmál.

„Ježiš, ty jsi taková trubička. Bože,“ řekl, zase mě chytl v pase a vysadil mě zpátky na tu linku. Vetřel se mezi moje stehna a zamilovaně se na mě díval. „Strašně jsi mě vyděsila,“ přiznal. „A mimochodem, měla jsi dva,“ dodal a políbil mě letmo na rty.

„Co dva?“ nechápala jsem.

„Dva nejlepší orgasmy v tvým životě,“ připomněl. „A od teď ti je budu počítat,“ dodal a já se mu schovala obličejem do hrudi. Nechtěla jsem, aby viděl, jak jsem rudá.

„Stello… ach jo, já z tebe nemůžu. Ty jsi fakt úžasná, víš to? Ty jsi tak strašně úžasná,“ šeptal mi do ucha.

„Tak mi je teda počítej. Ale hlavně už se na mě nikdy takhle nekoukej, nedá se to snést…“ zamumlala jsem do jeho trička. On se ode mě odtáhl a sehnul se ke mně, aby na mě viděl.

„Jak?“ zeptal se s úsměvem ve tváři.

„Jako předtím,“ zamumlala jsem a sklouzla pohledem níž po jeho těle až k zemi.

„A to bylo jak?“ tahal ze mě.

„Jako bys mě chtěl zabít,“ opáčila jsem s pohledem upřeným na svoje houpající se nohy a on se rozesmál a zavrtěl nade mnou hlavou. „Co je?“ sykla jsem podrážděně a zase si utahovala pásek od županu, protože když byl poblíž Rascala, tak se pořád sám nenápadně rozvazoval.

„Takhle jsem na tebe nekoukal,“ řekl.

„A jak jsi na mě teda koukal?“ zeptala jsem se podezíravě. Tentokrát mi pohled do jeho očí tolik nevadil. „V těch tvých pohledech, aby se čert vyznal,“ zamumlala jsem ještě.

Naklonil hlavu na stranu a na rtech se mu objevil ten jeho drzý úsměv. „Koukal jsem na tebe, že jsem tě chtěl opíchat,“ objasnil naprosto klidně, ale já z jeho slov moc v klidu nebyla.

„Tohle už taky neříkej,“ zašeptala jsem a zase se podívala k zemi.

„Proč? Protože bys mě pak chtěla?“ provokoval mě. Já zase seskočila dolů z té linky, kam mě tak rád pořád posazoval a snažila se mu vytáhnout ze zadní kapsy u kalhot ty moje kalhotky. Zdálo se mi totiž, že ztratil na ostražitosti, ale kdepak, postřeh měl pořádný. Hned poznal, o co mi jde a už je svíral pevně v ruce.

„E-e, ani náhodou! To je moje,“ zasmál se. „Doslova jsi mi je tam nechala, abych si je třeba sežral. A to já rád udělám. Odteď to je můj talisman,“ prohlásil, zmuchlal je v dlani do kuličky a políbil je.

Zírala jsem na něj úplně zmámeně. *On to udělal. On…* úplně jsem zrudla. „No tak dej mi je. Dám ti jiný, čistý a hezčí,“ slíbila jsem a snažila mu je vzít z ruky, ale nešlo to. Svíral je příliš pevně a dával je nad hlavu, abych tam nedosáhla, takže jsem tam skákala jak pes na strom, kde se před ním schovala kočka.

„Nedám a jiný nechci. Chci tyhle, je na nich můj vliv na tebe. Možná ne ten první, ale nevadí,“ provokoval mě zase s tím svým šibalským úsměvem, který mě přiváděl k šílenství.

„Tak k nim ale prosím tě ne…čichej!“ škemrala jsem a on se tak nádherně zasmál a samozřejmě si k nim provokativně a zírajíc mi do očí čichnul. Já totálně zkameněla a moje tváře se samovznítily z toho, co právě udělal. A ani sakra nedokážu popsat, co udělala moje děloha za vrut.

„Hmm, voní po tobě, hned mi z toho zase tvrdne,“ prohlásil. „Chceš si sáhnout na tvůj vliv na mě?“ zeptal se, já zhluboka vydechla a podívala jsem se mu do očí.

„Rascale…“ začala jsem.

„Ano?“ usmál se.

„Neprovokuj mě,“ vypadlo ze mě tak zoufale, že se hlasitě rozesmál. Protože ta moje výhružka zněla jako když se kotě rozhodne svým mňoukáním vyhrožovat tygrovi. A taky to tak momentálně i bylo.

„Jsou moje, Stello, smiř se s tím. A budu si s nima dělat co chci a jak často chci, což teď nějakou dobu bude moje oblíbená zábava. Dalas mi je,“ řekl suverénně.

„Nedala!! A teď protestuju!“ prskala jsem.

„Nemělas je nechávat mě na očích bez dozoru. Tak teď neprotestuj,“ řekl, sklonil ke mně hlavu, letmo mě políbil na tvář a zase se usmál. „Voníš dokonale, nemusíš se stydět,“ řekl, aby mě uklidnil, ale nezabralo to. Mám ráda sex, i dokážu být pěkně dominantní, ale tohle je ponižující.

„Jdu si dát sprchu a jdu sama!!“ objasnila jsem předem. „A ty se těš, Rascale, až začnu mučit já tebe,“ pohrozila jsem mu a za doprovodu dalšího z jeho pohledů plného smíchu jsem utíkala do koupelny.

„Nemůžu se dočkat,“ zahulákal na mě a celou dobu se tak spokojeně a polichoceně culil, že jsem ho měla živě před očima. *Ne, nemá na mě jeden sex takový vliv!! Mozku, neposer se!* Možná na to už bylo pozdě, když už dokáže jenom představa o něm, kterou mi vykouzlí mozek rozbušit srdce, je to jasný jak facka.

⛧⛧⛧

V zoo se chystala sláva v podobě příchodu prestižních klientů, kteří měli rozhodně víc peněz než já a mohli si dovolit to tam vykoupit celé, kdyby chtěli. A zcela určitě to byli i větší úchyláci než já.

I když na to, že se s Rascalem vyspím jsem myslela už hned, jak mě napadlo, že si ho koupím. Možná jsem si to představila už o trochu dřív, ale když jsem zvažovala koupi, ta představa mi dočasně zatměla mozek. Dočasně, myslím do doby, kdy jsem tento plán uskutečnila.

A musím říct, že se mi ulevilo, ale ne zase tak úplně. Ty jeho pohledy, které byly i před tím téměř nesnesitelné, se od té doby nedaly snést už tuplem. A teď jsem navíc měla v hlavě další stupeň choutek – jeho v démonské podobě.

Carl byl přirozeně jak na trní, protože chtěl vydělávat. No a Kane se Zyrou byli taky jak na trní, protože se nechtěli nechat koupit. A k jejich smůle byli zrovna oba od Carla označení jako pětihvězdičkové zboží.

Všechno tam bylo vyzdobené jako když v obchoďáku otevírají novou prodejnu. Balónky, výzdoba, šampaňský podávané krásnými hosteskami, nějaká mini zábava s démony, která pro ně byla potupná, ale hrozilo jim, že pokud nebudou dostatečně zábavní a milí, přijdou o ocas, nebo o rohy, a tak radši poslouchali, protože Carl už jich pár vystavených v pracovně měl.

Kupodivu se ti boháči bavili skvěle. Nikdy jsem moc nechápala ten jejich syrový smysl pro humor a životní styl, který byl k nerozeznání od toho těch ostatních boháčů. Přišlo mi to až směšné, jak si všichni lezli do prdelí a pak o pár hodin později a na jiným místě, ale se stejnými lidmi, se byli schopní pomlouvat, nebo lézt do prdelí těm, co pomlouvali a pořád to střídat.

Ale to mě se nestane. Až já budu bohatá, tak s Rascalem podnikneme něco dokonalého. A teď tím nemyslím jen obyčejnou lidskou zábavu. *Budu s ním žít v pohádce jako démonka a jeho… nevěsta… Do háje, Stello, nemůžeš se ovládat?*

Vážně věděl, o čem mluví, když použil dohromady to slovo „extáze“ a větu „dost na to, aby ses do mě zbláznila“. Stačilo mi míň, než předpokládal, i míň, než jsem předpokládala já. No a já se musím krotit, jinak to zkazím. Jeho baví, když mě musí dobývat, ne když pískne a já už budu připravená… i když…

Carl se věnoval klientům, prováděl je po svojí zoo, povídal jim o jeho nejlepších úlovcích, nejvíc vychvaloval toho mladého tigriniana, na kterého se úchylně díval dost odpudivý tlustý týpek, co měl košili a kalhoty tak nadupané vlastním pupkem, že kdyby měl tigrinian ještě klec s tím sklem, nemusel by se teď bát, že ho trefí knoflíkem do oka.

Ale myslím, že to je to nejmenší, čeho by se měl teď bát, protože tenhle tlustý týpek si na něj dělal vážný zálusk. Dokonce, když Carl s ostatními odešel dál do

jiného sektoru k mořským pannám, tlusťoch si dost nápadně sahal do kapes, aby se přes ně mohl dotýkat své klobásy. A u toho se díval na malého kočičího furíka. Fakt hnus. Ještě, že jsem u toho nemusela být, protože bych se asi poblila.

Zyra s Kanem i s tím tigrinianem, který vyfasoval jméno Onyx, toho chlapíka pozorovali ze svých klecí se znechucenými výrazy. Ale jeho to snad o to víc rajcovalo. Myslím, že kdyby neměl jít Sedmnáctka na obchůzku, tak by tam snad začal ojíždět jeho klec.

Onyx byl přilepený zády na zadní stěně svého výběhu, kde nebyla mříž a modlil se, aby ho Carl nedával úplně každému. Doufal, že má v sobě aspoň trochu dobra, a že svůj největší poklad nedá kde komu. Ale kdepak Carl, jemu bylo šumafuk, komu ho prodá, pokud za to dostane dobře zaplaceno.

Když se Carl pak vrátil zpátky k démonům, pár klientů se zastavilo u klece Zyry s Kanem. Ona měla na sobě masku smrtky a on nějakého nechvalně známého vrahouna.

Ti si jen vyměnili pohledy, jestli už je chvíle na jejich plán. Nic lepšího je nenapadlo než, že by se nechali prodat oba jako pár, a tak když se na ně upřely oči klientů, povytáhli si masky výš, aby odkryli jen svá ústa s vytrčenými démonskými špičáky a začali se spolu vášnivě líbat. Bylo to pro ně dost divné, protože spolu vyrůstali a měli spolu vztah jako kdyby byli sourozenci, ale zoufalé časy…

Carl vytřeštil oči, když to viděl a snažil se zachránit situaci. Taky se tak přiškrceně zaculil. „To je novinka. Tyhle dva prodávám dohromady. Jsou ale bohužel tedy ještě dražší," prohlásil a nenápadně loupal lístek s cenou z klece.

Když ostatní odešli k jiné kleci, Carl zatnul zuby a naznačil jim gesto, že tohle je ještě vyjde draho, a pak dohnal ostatní, aby mohl pokračovat v provádění.

„Omlouvám se za ten jazyk," řekl Kane rozpačitě a nasadil si zpátky poslušně masku.

Zyra přikývla a opřela se zády o stěnu. „Byl to debilní nápad. Sice možná skončíme spolu, ale co když po nás budou chtít, abychom spolu spali? Nebo bůhví co za další prasárny?" poznamenala a Kane pokrčil rameny.

„Tak se spolu vyspíme no. Horší, než tohle to být nemůže. A radši se mnou než s tím tlusťochem, ne?" dodal.

„To každopádně, ale naštvali jsme Carla," připomněla a Kane přikývl.

„Jo, ale díky nám na nás vydělá ještě víc, takže ho to přejde," opáčil klidně a podíval se na Onyxe, jak zoufale se tvářil. Byl plný strachu, že by ho vážně koupil ten slizoun s velkým břichem.

„Hej, kluku, jak ty se jmenuješ?" zeptal se ho Kane a Zyra k němu taky zvedla oči. Carl vždycky každému dával přezdívky a jejich skutečná jména ho skoro nezajímala. Když mu nechtěla bytost říct jméno, nebo ho nepostřehl, tak si prostě nějaké vymyslel.

„Venir," řekl.

„Neboj se, Venire. Můj kamarád se o to postará. Dostane nás odtud a pak to tu obrátí vzhůru nohama. Nikdo se mu neměl plést do cesty, on je fakt démon s velkým D," komentoval. *To můžu potvrdit. Ale v jiným slova smyslu…*

Tigrinian přikývl. „Snad přijde včas, než se mě tohle nechutný prase dotkne, to by byl můj konec," objasnil.

Zyra s Kanem na něj empaticky koukali. „Mohli bysme ho sejmout," navrhnul Kane.

„Jak?" zeptal se Venir a Zyra naráz. Kane se pousmál.

„Až tady bude zase ojíždět klec, vybafni na něj. Jak nejděsivěji umíš. Nalep se na mříž, vystrč drápy, tesáky, cokoli," řekl, ale Venir zvedl ruce a ukázal mu, že je přivázaný řetězy.

„Kam až dosáhnou?" zeptal se. Venir se zvedl a zkusil se s nimi dostat co nejdál. A na vyděšení tlustého týpka, aby případně dostal infarkt to mohlo stačit.

Kane se pousmál a přikývl. „Neboj se vycenit zuby, kočičáku," řekl. Potom hned zase sklapli, když kolem procházeli zpátky Carlovi klienti. Ten tlustý mezi nimi nebyl. Byla to nějaká ženská, která zírala omámeně na démony v řadě za Kanem a Zyrou.

Carl mu říkal Vice protože měl fakt pevný stisk. Měl masku černého havrana se zobákem, která připomínala morovou masku ze středověku. Bylo to hodně děsivý, ale jemu slušela.

Byl fakt extrémně nabušenej, mnohem víc než Rascal. Na můj vkus až moc, ale chápu, že se to některým ženám líbí. A když jsme u toho, myslím, že přemýšlela, jaké výhody i nevýhody bude jeho koupě znamenat, a zahrnula do toho i úvahu, jestli zvládne jeho velikost přirození, když je v téhle formě.

A nedivím se jí, taky mě to tenkrát napadlo a byla jsem v pokušení to zjistit. No a od rána jsem zase byla zvědavá, jestli je Rascal v démonské podobě tam dole větší, nebo ne. A jestli jo, upřímně mám trochu obavy, ale třeba to půjde…

Vice si ženu taky prohlížel od hlavy k patě. Nebyla přesně jeho typ, ale byla celkem hezká. Věk kolem 40. Pravděpodobně bohatá panička, jejíž manžel dal přednost milenkám a práci a jí jen cpal peníze za to, aby ho sem tam doprovázela na různé snobské akce, starala se o domácnost a sama o sebe, a hlavně aby byla zticha a přivírala oči před jeho nedokonalostmi. A když on trávil většinu času na služebce na jachtě, rozhodla si, že si pořídí novou hračku na osamělé večery.

Myslím si, že se většina těch démonů ke svým pánům nepřimknou, protože to snad ani nejde. Rascal ke mně pocítil vděk, protože jsem ho zachránila na úkor sebe, ale ti ostatní jsou jen prodáni do jiného otroctví, není důvod, aby cítili vděk. Takže s největší pravděpodobností jejich páníčci skončí sežraní, což je Carlovi jedno. Pokud se nebojí pomsty. Ale jejich jiskry má u sebe. Zatím.

Ten tlustý týpek se opět producíroval u klece, kde seděl Venir. Kane mu naznačoval, aby ho tedy vyděsil. Venir se k tomu moc neměl, ale když mu týpek zašeptal, že se na něj těší, až ho bude mít v posteli a dost oplzle na něj vyplazoval jazyk, nasral se, vytasil na něj tesáky, drápy a všechno, co mu jeho lapače kouzel dovolovaly, a zařval na něj jako hladová kočka, což momentálně i byl.

Potlačení magie zřejmě nebylo celoplošné, ale jak právě všichni okolo zjistili, některou magii to zkrátka potlačit nedokázalo. A když na chlápka vyskočil mladý tigrinian pouze s proměněnou hlavou pumy a drápy, a zařval, jak nejvíc dokázal, týpek se málem posral a odskočil dva metry dozadu, kde byla klec s Kanem a Zyrou.

Kane na nic nečekal, chytl ho svými drápy za košili, přitáhl ho ke kleci a zakousnul se mu hladově do krku. Zyra se zakousla do jeho krkavice z druhé strany a když tlusťoch vydechl naposledy s úplně rozsápaným krkem ho Kane odhodil na zem jako odpad.

Venir na ně vyjeveně civěl. Taky byl šelma, ale s takovou rychlostí on žrát tedy neuměl. Nicméně jim byl ohromně vděčný, ale měl obavy, co na to Carl. Právě si ze strachu z jednoho úchyla na sebe upletli bič. Ale na druhou stranu, lepší smrt než život s tím, co leželo tuhý na zemi.

„Díky," zašeptal Venir. Zyra se na něj usmála a Kane přikývl.

„V pohodě, prcku, aspoň jsme se kvalitně nažrali," prohlásil Kane a olízl si svým dlouhým démonským jazykem rty a Venir se rozpačitě zaculil.

„Copak vy nebudete jeho duši?" vyzvídal.

„Tuhle shnilou? Ne díky, já hořký nerad," opáčil Kane, a ještě pořád se očišťoval od té krve, která mu ulpěla v koutcích. „A tlustý maso nežeru taky, hlídám si postavu," dodal.

„Já tlustý maso žeru a zvlášť na zimu," přiznal Venir. Kane se pousmál a přikývl, potom se sehnul k mrtvole, a vytáhl ho se zatnutými zuby podél mříží výš. Byl vážně ohromně těžký, a ještě mrtvý a blbý úhel, takže měl co dělat, aby to dokázal.

Pak se jen podíval na Zyru, která hned pochopila, co po ní Kane chce a urvala mu ruku, pak druhou a postupně to házela před Venirovu klec jako by psovi házela kosti. Spolupráce byla na hvězdičku.

A zatímco si Rascalovi přátelé užívali hostinu, já jsem hledala nějaké místo, kam bychom se mohli přestěhovat. Jenže všechno bylo buď daleko, drahé, nebo tak hnusné, že bych tam nevydržela ani týden.

Rascal seděl vedle mě a něco si čmáral do bloku. Přitom tak soustředěně mrskal ocasem, že mě to malinko znervózňovalo. A nejen to, znervózňovalo mě toho hodně. Že má u sebe moje použitý kalhotky, a že jsem mu slíbila mučení, a přitom bych ho zase chtěla.

Kdykoli jsme dneska prošli kolem sebe až moc blízko, představovala jsem si, jak si mě přitáhne ocasem, proplete svoje prsty s mými a skloní se ke mně, aby mě políbil tak, že se mi na okamžik zastaví srdce…

Neudělal to ani jednou. Jen dělal, jako bychom spolu nic neměli. Vážně se tvářil, jako by se mezi námi nic nestalo. A já z toho byla ještě zblblejší. Vždyť o mně řekl, že jsem jeho holka, a já mu na to nic neřekla. On se na to ale dál ani neptal. Vzal to jako hotovou věc, nebo budu muset jednoho dne sebrat odvahu a trapně se ho zeptat, co vlastně jsme?

Možná jsem nevěděla, co přesně znamená přimknout se. Ale díky němu jsem už asi věděla, co znamená zamilovat se. A to dost tvrdě. Dokonce bych o tom byla schopná napsat knihu, přestože jsem si dřív myslela, že něco takového nejde popsat.

Takže tohle byly ti slavní motýlci v břiše, které jsem cítila, když jsem kdysi řekla svému ex, že ho miluju? Ne. To byl nejspíš jen oběd, který mi nesedl. Nebo blížící se menstruace. Tohle jsou motýlci v břiše a v mozku a nejspíš i v mém rozkroku, tam extra mávají křidýlky.

I když… možná bych to slovo upravila. Nejsem jenom zamilovaná. Jsem posedlá. Měla jsem pocit, že ho potřebuju. Že bez něj nedokážu být. A hlavně když jsem věděla, že budu muset následující týden hodně pracovat. A pak ještě Carl. Jak to mám, proboha, vydržet?

A bylo to se mnou vážně zlé, protože dneska dopoledne se Rascal rozhodl, že si trochu zacvičí. Já kolem něj zrovna procházela, koukala samozřejmě úplně jinam než před sebe a narazila do otevřené skříňky takovou silou, až jsem jí vylomila z pantů.

Nejdřív následoval ohromný výbuch smíchu. Pak moje boule a modřina. A nakonec taková péče a foukání, že jsem se při pohledu do jeho očí přistihla, jak si tu bolest nevědomky léčím sama skrze jeho lítost.

Ta modřina totiž zmizela přesně ve chvíli, kdy mě na ní políbil. Jakmile svoje rty odtáhl, byl ze mě v tu ránu jen simulant a bebíčko, protože po bolístce nebylo ani stopy. No a pak tak ochotně opravil ta utržená dvířka od skříňky, že jsem se na něj nemohla vynadívat.

Ale nebyla jsem v tom sama. Taky jsem s ním pěkně cloumala, ne že ne. Tedy předtím, než jsme spolu skončili v dost intimní pozici na kuchyňské lince.

Jenže já mu slíbila teror. Tak ho dostane – rozhodla jsem se, že odteď kvůli němu nebudu nosit podprsenku. Moc dobře jsem věděla, co s mými bradavkami dělá, když vidím, jak ho umím dráždit. Tenhle náš pingpongový míček se bude hezky odrážet. Jen nesmí spadnout. Musím to vydržet.

A i tak musím přiznat, že jsem se nikdy necítila živější a nikdy jsem víc netoužila po sexu jako po tom, co jsem měla tu možnost mít v sobě jeho.

Podívala jsem se na něj jako už asi desetkrát během té půlhodinky, co si každý mlčky děláme svoje. On se na mě taky podíval a usmál se. „Rascale…“ zašeptala jsem, když se zase otočil zpátky ke svému bloku.

„Stello?“ řekl moje jméno, že mě to až pohladilo, položil tužku a věnoval mi svou plnou pozornost. Dokonce přestal mlátit tím ocasem, ale omotal ho svůdně kolem nohy barové stoličky.

Moje oči k jeho ocasu sklouzly. Měl hrozně krásný ocas a mě lákalo si s ním hrát. S oběma. Ale s tímhle by to mělo úplně jiný rozměr. Snad mi to přišlo ještě nemravnější, než kdybych ho prostě jenom vykouřila. Což už tedy opravdu dělám jen z lásky!!

„Haló, zapomnělas mluvit, nebo zase myslíš na něco necudnýho?“ zeptal se.

„Copak ty už neumíš číst myšlenky?“ rýpla jsem si. On se tak pousmál, slezl ze židle a šel ke mně.

„To víš, že pořád umím číst myšlenky, ale jde to naštěstí vypnout. Nějak jsem už posledních pár hodin začínal šílet z těch svých a ty tvoje jsou vážně až neuvěřitelně nemravný,“ zmínil, jemně se dotkl prsty mojí brady a letmo mě políbil.

„Ehm,“ odkašlala jsem si. Rascal se zase pousmál nad tím, jak jsem mu přišla roztomilá rudá jak rajče, ale nijak to nekomentoval.

„Chtěla jsem se tě zeptat, jak ti jdou plány?“ změnila jsem rychle téma.

„Dobře mi jdou plány, neboj se, brzy tě do toho zasvětím,“ odpověděl a zase se ode mě vzdálil, natočil do konvice vodu a zapnul jí. Potom se ke mně zase otočil, opřel se zády o linku a mlčky na mě koukal.

„Co?“ sykla jsem na něj.

„Nic, koukám, jak jsi krásná,“ řekl, ale dál to nerozváděl. „Jak to jde tobě? Už víš, kde budeme bydlet?“ zeptal se.

„Něco jsem našla no. Je to jedna místnost s kuchyní. Velká asi jako támhle obývák. Nic moc nóbl, ale čistý, po rekonstrukci. Ale nevybavený…“ odpověděla jsem.

„Za kolik?“ zeptal se.

„Devět set dolarů měsíčně,“ odpověděla jsem mu a když cvakla konvice, šla jsem připravit nápoje.

„To je dost,“ řekl, natáhl se automaticky do poličky pro kávu a podal mi jí do ruky. Dívala jsem se mu do očí, než jsem si jí od něj vzala.

„Díky,“ zakuňkala jsem. Ani mi nedošlo, že vlastně děkuju za to, že mu pomáhám uvařit jeho kávu.

„Není za co,“ zašeptal a pořád si mě tak prohlížel. Byla jsem zase nervózní, a hlavně z té konvice, protože mi to připomnělo dnešní ráno. Předtím byla moje kotva, když jsem myslela, že ráno z rozpaků omdlím, teď byla živou připomínkou toho, co se tu dělo.

„Poslyš, Rascale… je hodně zvrácený, kdybych měla chuť na krev? Myslím jako hlad. Jako, že bych někoho sežrala?“ zeptala jsem se ho. Následoval jeho široký úsměv.

„Můžeš ulovit mě, budu rád, když mě zase sežereš,“ prohlásil. Já vytřeštila oči. „Teda, jestli jsem ti chutnal, protože ses k mojí otázce moc nevyjádřila,“ dodal.

„Myslela jsem člověka, Rascale. A tebe jsem zrovna nebrala jako jídlo, jestli mě chápeš. Navíc už teď máme málo jídla a peněz na jídlo, takže bych tě moc uzurpovala,“ objasnila jsem.

„Hm, chápu. A jak jsi mě teda brala, když ne jako jídlo?“ tahal ze mě, i když moc dobře znal odpověď. „A proč se pořád vyhýbáš té odpovědi na otázku, jestli jsem ti chutnal?“ pokračoval.

„Neptej se na otázky, na který znáš odpověď,“ prskla jsem a vyhoupla jsem se na linku. Rascal se na mě tak podíval, jak tam sedím, na našem místě a usmíval se, zatímco zaléval nakonec dvě kávy horkou vodou.

„Máš hlad, jo? Já taky. A fakt nemám vůbec nic proti zabíjení lidí. Otázka spíš zní, jestli ty bys to unesla. Jak moc velká démonka jsi, a jestli pak dokážeš v noci klidně spát,“ zmínil, položil konvici zpátky na podstavec a zase se ke mně přibližoval. Instinktivně jsem na něj roztáhla nohy.

On se mi podíval s úsměvem do očí a než jsem stačila mrknout, byl mezi nimi a svými dlaněmi mě hladil po stehnech. Potom se mi opřel čelem o hrudník tak, jako ráno, když se snažil popadnout dech, ale tentokrát jsem tu byla spíš já ta, která prohrávala naší pomyslnou hru.

A když jsem kolem jeho pasu obtočila svůj ocas, podíval se na mě naprosto oddaně. „Stello…“ zašeptal zase něžně moje jméno.

„Tady se někdo červená,“ rýpla jsem si. On se pousmál, chytl mě oběma rukama v pase a přitáhnul si mě k sobě tak blízko, že jsem cítila jeho teplo i přes oblečení.

„Jestli mi nedovolíš tě teď mít, tak bych si šel zakouřit,“ prohlásil, že jsem na to neměla co říct.

„Jdi,“ řekla jsem, políbila ho na tvář a stáhla z něj svůj ocas, což byla fuška, protože jsem ho kolem něj omotala pevně a bála jsem se, že jsem se zamotala.

Rascal popadl tu kávu, dal na stranu po svobodě toužícího kocoura a zavřel za sebou dveře. Oddychla jsem si. Teď jsem se mohla soustředit na to, co říkal o tom, jaká jsem démonka, a jestli bych dokázala v noci spát, kdybych řešila hlad lidskou krví a masem.

A jaká jsem démonka? Momentálně bych kromě kostí toho člověka byla schopná sežrat celého.

Rascal se posadil na obrubník u naší uličky, kde sotva za den projede nějaké auto, vyndal z jedné z mnoha kapes u svých černých kalhot krabičku s cigaretami a zapalovač a zapálil si. Řekla bych, že byla po hodně dlouhé době jeho první, protože

jsem mu říkala, že má jedinou krabičku a že už ho nechci vidět s cigaretou, a on jí akorát načínal.

Když si potáhnul po druhé a vydechl kouř, všiml si, že nad ním někdo stojí. A tak vyjel očima výš po vysokých černých botách, tmavých děravých punčochách, černé sukni s mnoha spodničkami a různými cáry látky, které z ní visely.

Potom už velmi pomalu přejel očima přes útlý pas, velká kulatá prsa správně posazená do výstřihu do V, až k obličeji, který mu byl moc dobře známý, a kvůli kterému si dával na čas, než se k němu dostane. Jako by snad doufal, že než se na ní podívá, bude zase pryč.

Černovláska s rohy pořádné démonky se na něj usmála a nadšeně mrskala ocasem. To se o něm říct nedalo, ten byl všechno jen ne nadšený, že jí vidí. „Fae…" zašeptal, že to znělo skoro až zoufale.

„Tristane…" zašeptala něžně a zamilovaně. Taky k tomu přidala i intenzivní a láskyplný pohled. „To už je let, co jsme se neviděli. Jsem ráda, že jsi v pořádku, ale musím ti vyčinit za to, že ses mi vyhýbal. To se přece nedělá někomu, jako jsem já. Někomu, kdo tě má tak moc rád a ještě ho okrást," prohlásila a vrhla se mu kolem krku div, že se nepřipálila o jeho cigaretu, ale démony oheň nepálí, takže by to spíš odneslo jen oblečení, nebo jeho vzácná cigareta, na kterou teď zcela očividně i ztratil chuť.

Rascal se podíval letmo do okna, aby se ujistil, že jsem démonku nezaregistrovala, a když usoudil, že ne, vstal, chytl jí za dlouhý, krajkovaný rukáv u jejího černého trička a zatáhnul jí za roh mezi můj a sousední dům.

Fae se nedokázala přestat culit, když jí dal tak krásně najevo, že nechce, aby se jeho přítelkyně dozvěděla, že ona vůbec existuje, natož že kdysi existovala i v jeho posteli.

Rascal si dal zapálenou cigaretu do pusy a narazil jí zády na stěnu, až si přikousla ret a lehce vzdychla. „Chceš si dát rychlovku, jsem pro. A tyhle punčocháče můžeš klidně roztrhnout, nevadí mi to," prohlásila, ale on protočil panenkami.

„Spát s tebou je to poslední, co bych chtěl. To už bych se radši vrátil zpátky do klece ke Carlovi," přiznal.

Cigareta se mu jen houpala v koutku úst, že si jí od něj Fae vzala, potáhla si a pak mu jí vrátila zpátky mezi rty.

„Ale no tak, ty jeden lháři," zašeptala, zatímco vydechovala kouř jemu přímo do obličeje, a oběma dlaněmi mu vyjela od břišáků až k jeho hrudi, zatímco se dívala, kam mu sahá.

Rascal ztrácel trpělivost. Ale tak nějak s grácií. Čekal, až toho jeho drahá ex nechá a když se jejich pohledy střetly, Fae pomalu zamrkala. „Měla jsem strach. Potkala jsem Dizzyho a on říkal, že ses nevrátil zpátky a že tě jde hledat sem na Zem. Musí ti být jasný, že jsem musela jít taky," prohlásila.

„Nedělej, já vím, proč jsi tady. I proč jsem tu já. Poslalas na mě svoje lidi," prsknul a rozhodl se, že tu cigaretu nejdřív dokouří, než se bude muset vypořádat s Fae. Ona přikývla a usmála se na něj. On se ale neusmíval. Dokouřil tu cigaretu, hodil jí na zem a šlápnul na ní, aniž by z Fae spustil oči.

„No jo, nediv se, máš u mě vroubek. Navíc ses přimknul. A máš holku… to se mi nelíbí," oznámila mu. „Vůbec se mi to nelíbí," dodala.

On nepohnul ani koutkem. „Mě se toho nelíbí. Třeba to, že jsi tady taky. Snažila ses, nevyšlo ti to. Teď můžeš zase vypadnout," syknul na ní. Ale tentokrát vážně nepříjemně.

Fae se mu pořád dívala intenzivně do očí. Už se ale nesmála. „Ty ses taky dost snažil a nevyšlo ti to," prohlásila. Rascal si olízl rty a s úsměvem přikývl.

„Tak o to tu jde? Přišla ses mi pomstít za pomstu, která navíc ještě ani nevyšla?" zeptal se.

„Možná," opáčila a potom se mu zase podívala do očí. Rascal si povzdychl.

„Vycouvej, Fae. Mezi náma je konec a jak říkáš nevyšlo to, takže technicky vzato jsem tě neokradl," řekl.

„Tak konec jo? Po tom, cos měl v plánu se mnou? To nevím teda. Řekla bych, že si zasloužíš přesně to, co na tebe chystám," dodala. On zavrtěl hlavou.

„To je nic v porovnání s tím, cos měla v plánu ty se mnou, kdybych ti nezdrhnul. Nebo teda kdyby mě nesebral Carl," informoval jí a ona přikývla.

„Pravda. Měl jsi štěstí v neštěstí. To ale neznamená, že teď jsi v bezpečí," rýpla si. Rascal mlčel. Dlouho, což jí zase aktivovalo. „Tak co? Řekneš jí o mě? Měl bys," prohodila a ukázala za sebe palcem.

„Proč myslíš, že bych jí o tobě měl říkat? Jsi úplně stejná minulost jako mých dalších tisíc ex," opáčil. Ona se zasmála a zavrtěla hlavou.

„To nejsem. A ty víš proč," řekla, mrkla na něj a odlepila se od zdi. Rascal jí mlčky pozoroval. Byl nesvůj. Jinak než přede mnou. „Možná bych jí to měla říct sama," dodala a on jí chytl hrubě pod krkem, až na chvilku ztratila dech a zase jí na tu stěnu narazil zpátky.

„Chceš mě vzrušit, Tristane?" rýpla si. Moc dobře věděla, že je vážně naštvaný, jinak by na ní takhle hrubý nebyl, ale odmítala si přiznat, že to mezi nimi je tak, jak to je už několik dekád.

„Mám jiný choutky, Fae," zašeptal jí do ucha naštvaně a skrze zuby.

„Bože, existuje činnost, u který nejsi tak zatraceně sexy?" pokračovala, jako by jí vůbec nevadilo, že jí Rascal vyhrožuje smrtí.

„Nech mě být! Nech mě a mojí holku být!" syknul a když slyšel kroky, polekal se, že bych to mohla být já, a tak jí stáhnul dolů za cihlovou zídku. Ona potlačovala smích, ale on byl fakt na nervy. A tak jí držel pevně u sebe s rukou před pusou a vypadalo to jako by jí chtěl uspat chloroformem.

A když zjistil, že to byl jen soused, oddychl si a odstrčil jí od sebe, aby zase neměla řeči, že po ní vyjel a podobně. „Ty seš tak posranej, že mě ta tvoje pozná. A proč asi? Bojíš se, že by mě zabila, kdyby se dozvěděla pravdu? Takže ty se o mě vlastně bojíš? To je tak roztomilý," provokovala ho.

On nad ní jen zavrtěl hlavou. „Co ode mě sakra chceš?" syknul na ní a ona se zvedla z dřepu, narovnala si sukni a tričko i prsa. Rascal nadzvedl obočí, jako kdy už mu konečně odpoví a přestane ho bez šance svádět.

„Chci, abys byl se mnou. Aby ses ke mně vrátil. Abys jí o mě řekl a aby ses na ní vykašlal. Jak dlouho jí znáš? Dva dny? Vsadím se, že jsi jí ještě ani neošukal. Zato mě jsi šukal pořád. No tak… Tristane…" zašeptala a chtěla se ho dotknout, ale hrubě odstrčil její ruku.

„Nesahej na mě!" štěknul po ní tiše. „A přestaň mi tak říkat víš, že to nesnáším, teď jsem Rascal," objasnil. Přemýšlel, co s ní má udělat, zabíjet jí nechtěl, ale já bych se po něm mohla jít podívat, a to by mi asi nevysvětlil. Ne tak, jak by si přál.

„Jmenuješ se Tristan a já ti vždycky budu říkat tvým nádherným jménem, takže se s tím smiř," opáčila.

„A ty se zase smiř s tím, že tě nechci. Nemiluju. Nikdy milovat nebudu. Přimknul jsem se a chodím s ní," objasnil.

Ona si povzdychla a jemně mu prstem přejela po rtech. Rascal jí civěl do očí a nic neříkal, ani ze sebe její ruku nesundal. „Tak víš jak moc chci já tebe," dodala, sundala z něj tu ruku a opřela se naproti němu zády o fasádu „mého" domu. On jí mlčky a nešťastně zíral do očí, než se zase rozhodla otevřít pusu.

„Proto bys jí o mě měl říct. Třeba se přimkne ke mně a dáme trojku," navrhla a Rascal jí zpražil pohledem. Pak si přikryl obličej dlaní a povzdychl si.

„Fae, já tě prosím. Nic jí neříkej. Nic nedělej. Jdi domů. Nech nás na pokoji. A já ti dám co chceš. Cokoli," řekl zoufale.

Fae k němu udělala krok a prstem mu přejela po krku a hrudi. „Když to jediný, co já chci, jsi ty," řekla a pomalu vyjela očima k těm jeho, které jako by na ní čekaly. Její byly úplně černé a divoké touhou a jeho byly normálně světle šedé jako vždycky.

„To nejde. Přej si něco jinýho," zašeptal klidně, až to znělo skoro mile.

„Všechno jde, Tristane. A ta tvoje holka to pochopí. Když jí vysvětlíš, co to sakra znamená být k někomu přimknutej!!" sykla na něj, hrubě do něj strčila a mířila si to pryč. Skoro by to s ním nehnulo, kdyby byl v démonské podobě, ale teď jako člověk a bez jiskry byl slabší, a tak lehce zavrávoral.

Rascal si povzdychl a chvíli jí zíral na záda. Věděl, že tohle není konec a že ona ho nenechá na pokoji. A taky věděl, že nenechá na pokoji mě a že si neodpustí šanci nás dva rozeštvat. A v neposlední řadě si byl i jistý, že ho čeká přetěžká zkouška.

A bohužel tady nefungovalo pouto tak, že by zabíraly nějaké rozkazy. Už to několikrát ze zoufalství zkoušel, ale vždycky se to překroutilo v něco katastrofálního, a tak už to i přestal riskovat.

„Kde jsi byl tak dlouho?" zeptala jsem se ho, když se konečně vrátil z venku. „Buď jsem ti omylem koupila teleskopický cigára, nebo jsi dal celou krabičku, ne?" rýpala jsem do něho, ale byl nějaký divný. Tedy hlavně tím, že se snažil nebýt.

„Ne, jen jsem se ještě chtěl provětrat, abych nebyl cítit tolik kouřem, když to nemáš ráda," řekl, zvedl Asmodea do náruče a pomazlil ho.
„Ty jsi tak strašně slušně vychovaný démon. Možná, že jsem neudělala takovou chybu, když jsem si tě koupila za tak nekřesťanskou sumu," zmínila jsem a políbila jsem ho na tvář.

Rascal se tak smutně pousmál, když jsem se k němu a ke kocourovi přitulila a uvědomil si, že jsem ho právě pochválila za lež. „Skočím si do sprchy jo? Nějak mám potřebu ze sebe smýt… ten hnus," dodal po krátké pauze.

„Hnus?" divila jsem se a on přikývl.

„Jo ten smrad cigár mi nějak začal vadit. A taky mi není nejlíp, asi jak jsem dlouho nekouřil a tak. Jo a bereme ten byt, jak jsi říkala. Je to top. Vzal bych ho co nejdřív, aby nám ho nikdo nevyfouknul. Třeba hned zítra," pokračoval.

„Počkej, brzdi. Co se děje?" zeptala jsem se ho, protože mi připadal nějaký zvláštně roztěkaný. Škoda, že mu neumím číst myšlenky, teď jsem byla zvědavá. *Co jsem mu to proboha koupila za cíga?*

On se ke mně otočil a podal mi do ruky Asmodea. „Hned budu zpátky, lásko, jo?" řekl, políbil mě na ucho a utekl do koupelny. Bral to po dvou schodech, takže než mě zarazilo to oslovení, on už byl nahoře. *Lásko? Možná už mám odpověď na mojí otázku.*

Po tom, co Kane se Zyrou zabili kupce, Carl měl problém. Velký problém. Nemohl jednoduše pokračovat v prohlídce. Nejen kvůli mrtvole, ale kvůli obavám, že by klienti mohli zjistit, že má jeho „zboží" mnohem větší míru autonomie, než jim tvrdil.

Nakonec stejně jeden obchod uzavřel a té čtyřicátnici prodal bez problémů Vice. Nicméně zbytek musel dočasně zabavit v salónku, svoje lidi poslat na úklid sektoru D a taky nechat vyzvědět, co se to tam kurva stalo.

Venir to vzal na sebe. Tak trochu doufal, že jeho jakožto vzácného hybrida Carl nebude chtít výrazně potrestat, a tak se zas tak důkladně od krve toho muže neočistil. A taky přiznal, že ho představa prodeje tomuhle týpkovi tak děsila, že se ho pokusil vyděsit. A že když se to stalo, neodolal a dostal hlad.

Carl si jen povzdychl. Měl v tom spoustu peněz a totálně zničený koberec, ale nakonec mu spíš jen nešly kšefty, než aby o něco vážně přišel. A bohatých úchylů, kteří mají zájem o furíky je mraky. To si taky opakoval cestou do kanclu.

Později se stavil za Venirem, Kanem a Zyrou, aby jim vynadal. A taky, aby je informoval o tom, že od teď už budou sekat latinu, jinak je opravdu strašlivě potrestá. Zyra mu řekla, že přísahá, že bude hodná na klienty, ale jen pod podmínkou, že jí prodá někomu normálnímu. Že takového úchyla, jakým byl ten tlustý, odmítá a že každého podobného zabije i kdyby jí pak za to měl zabít on sám.

Carl na tohle kývnul. Věděl, že tihle tři budou problematičtí. Její další podmínka byla, že je s Kanem prodá jako pár. A že kupce pro Venira bude vybírat taky s citem. Otráveně jim všechno odkýval a odešel.

Sice to nebyla svoboda, ale alespoň si tím získali nějaký čas. Nebo respektive nám, abychom něco vymysleli. A nebudu lhát, nebylo to snadné. Rascal byl totiž trochu divný od té doby, co si dal tu vadnou cigaretu, a ještě mi své plány neukázal.

A oba jsme organizovali stěhování do toho jednopokojového prázdného bytu, k čemuž mě bůhví proč tak intenzivně tlačil. Taky jsem kvůli tomu přišla pozdě do práce.

Nechala jsem Rascalovi na kuchyňské lince nějaké peníze a běžela pracovat, zatímco on měl dnes za úkol dojít na nákup a dokázat nemožné – koupit co nejvíc kvalitního jídla za co nejmíň peněz. Zabavit sebe a Asmodea, aby nebyl frustrovaný z cizího prostředí. Vymýšlet plán, jak získat zpátky jeho jiskru a jak tu celou zoo prostě zrušit. A nakonec ještě nakoupit pár užitečných věcí. Matraci, lampičku, deku a něco pro sebe, co jako muž potřebuje. A třeba mě i nějak překvapit.

Rascal ale nebyl jediný, kdo se choval zvláštně. Byla to i Fae, která byla beznadějně zamilovaná do někoho, kdo o ní už neměl zájem. Jenomže ona byla jiná než ostatní. Byla citlivá a trpěla mixem různých mentálních poruch, kvůli kterým

často slýchala od svého okolí, že je hysterická, přecitlivělá, pošahaná, labilní, nebo narušená.

Podle Dizzyho je Fae jen trochu šílená, ale podle Rascala je nebezpečná sociopatka s hraniční poruchou osobnosti. Ale byla krásná. A hádám, že proto si s ní Rascal kdysi v první řadě vůbec začal. A nejspíš o její poruše osobnosti předtím nevěděl.

Nicméně, Rascala už i její krása nechávala chladným a ne proto, že už si jí užil do sytosti, nebo proto, že se přimknul ke mně, ale proto, že ho ta démonka děsila k smrti svojí nevyzpytatelností a tím, že absolutně nikdy nevěděl, co udělá. A číst jí myšlenky? Nejhorší místo plné chaosu, které kdy v životě navštívil – její hlava.

V době, kdy měl ještě růžové brýle, byl zaláskovaný do téhle nadpřirozeně krásné démonky a byl schopný pro ní dělat první poslední, tak udělal něco, po čem bohužel pro oba, do toho Fae spadla tak tvrdě, že ten pád pocítil a dodnes pociťuje i on. Protože k jejich smůle on je mužem velkých gest a když má někoho rád, je to vidět a cítit.

No a Dizzy byl taky trochu mimo. A mohla za to moje kamarádka Nora. Od té doby se ještě neviděli, ale psali si. Hodně. Dokonce i flirtovali. A Noře se líbil, ale byl v tom háček. Simon. Sice se rozešli, ale nebyla si jistá, jestli by se měla vrhat na týpka, co o něm ví, že je démon.

Nedivím se jí. Teď zpětně si říkám, jaké jsem měla neuvěřitelné štěstí, že je Rascal Rascal a ne třeba někdo jako Carl, nebo ten slizký týpek, co ho Kane se Zyrou sežrali. Ale Dizzy je Rascalův nejlepší kámoš, a předpokládám, že by se nepřátelil jen tak s někým. I když všechny jeho ex taky neznám a jedna je vyšinutá ažaž.

Rascal stál v prázdném bytě, kde kromě kočky, kočičího záchůdku, páru misek na granule a vodu a škrabadla nic nebylo. Byla tam tedy lednice a sporák, ale to bylo všechno.

„Mám hlad, kámo. A naše panička bude mít taky hlad, až se vrátí z práce, takže jí překvapíme… ty tu buď zatím hodnej a hlavně nic neškrábej, nebo toho týpka budu muset sežrat, aby nás nevyhodil. I když… to bych mohl udělat rovnou, aspoň by Stella nemusela platit nájem," spekuloval nahlas, zatímco Asmodeus na něj koukal nahoru těma svýma zelenýma očima jako by přesně věděl, o čem Rascal mluví. A myslím, že ten by mu pomohl ho ulovit.

Potom popadl klíče z linky, kam je položil pronajímatel po podepsání smlouvy, než odešel. Strčil je do jedné z kapes u svých černých plátěných kalhot ve vojenském stylu, rozloučil se s Asmodeem a šel na nákup.

Cestou na metro přes mobil vybral a objednal matraci, kterou měli přivézt ještě dneska do pár hodin. Možná dřív, než dorazím domů, a u zbytku mu stačily jen ruce. No a ještě, než se rozhodl, že si zaplní ruce na několik hodin, přemýšlel o tom, že se nají.

Většina démonů a démonek přemýšlí nad jídlem až moc. Hrají si s ním, loví ho, nahánějí ho, vybírají si, jestli to bude sexy kočka, nebo sexy týpek, jestli ho zabijí, nebo si jen cucnou krve ze žíly. Nebo, jestli si kousnou i do masa, nebo sní duši. Ale Rascal ne.

Být démon s jiskrou znamenalo mít nekonečné množství nejrůznějších možností, jak si užít zábavu, vzrušení, sex i jídlo. A obecně celý život. Ale já byla víc člověk a neměla jsem ani nejmenšího tucha o tom, co to vlastně být démon znamená. A Rascal mě to všechno chtěl naučit, ale k naší smůle jsme měli pořád moc práce.

Já přemýšlela, jaký typ démonky jsem. I jsem mu to řekla. Řekla jsem mu, že nemám problém spát po tom, co někoho sežeru, ale musí to být nějaký hajzl, ne dobrý člověk, co má malý děti a podobně.

Rascalovi to bylo jedno, protože lidi jsou pro něj jakožto pro démona jen jídlo a on tyhle emoce dokázal vypnout a když měl hlad, nikdy je do toho netahal, ale kvůli mně slíbil, že se bude při krmení na Zemi krotit. A že nám oběma bude vybírat dostatečně chutný jídlo, nebo mě zase vezme do té neřestné restaurace, kde jsme si užili vážně vášnivý moment a nevím na čí účet.

A tak Rascal využil toho, že je svobodný, má čas, to do list a nejlepšího kamaráda na Zemi, co zcela určitě nemá do čeho píchnout. A i když s ním bydlela Fae, rozhodl se, že se nebude držet zpátky a zavolal mu.

„Stealere…“ ozval se překvapeně a Rascal se pousmál. Kolikrát, že mu musí opakovat, že si říká Rascal?

„Rascal. Copak děláme? Nespíme, že ne? Zdá se mi to, nebo jsem tě vzbudil?“ rýpal do něj.

Dizzy se zasmál a přikývl. „No jo. Potřebuješ něco, Rasi?“ zeptal se. Rascal vyprsknul smíchy.

„Rasi? Už začínám mít vážně až moc jmen a přezdívek. Hele, jsem zaúkolovanej od paničky a potřeboval bych trochu pomoct s nákupama. Ale ne nic šílenýho. Taky bych s tebou chtěl strávit trochu času, protože bůhví, kdy budu moct pak zase ven. A šel bych si zalovit, co ty na to?“ navrhnul.

„Dobře. A už máš plán?“ vyzvídal.

„Mám. Povím ti ho pak. A prokaž mi laskavost a nemluv o mě před Fae. Neříkej jí, kde jsme byli, co jsme dělali. Kde bydlím, nic, jo? Díky,“ dodal ještě, když se akorát Dizzy chystal otevřít pusu a zeptat se ho, jestli jí nemůže vzít s sebou, že je hladová.

„Co ti provedla? Byla moc nadšená, že tě vidí?“ zasmál se, ale Rascal se nesmál. O tom, jak to spolu mají nikdo nevěděl. A o tom, jak je Fae šílená věděl jen Rascal, protože ona se před ostatními víc hlídala.

„Tak nějak. Slib mi to,“ naléhal.

„Jo, jo, neboj se, slibuju. A ty mi nějak pomoz dostat tu blondýnku. Simon už mi nestojí v cestě, ale stejně tam furt je," stěžoval si. Rascal se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Jsi démon, Dizzy, nepotřebuješ návod, abys sbalil lidskou holku. Ukaž jí svoje fígle a máš jí. Tak jo, hele sejdeme se tak za půl hodiny v nákupáku? U toho stánku s hotdogama, jo? Tam to mám kousek, bydlíme teď za rohem," zmínil a Dizzy přikývl. Pak se rozloučili.

„To byl Stealer?" zeptala se Dizzyho Fae, která měla uši jako netopýr, vždycky když mu někdo telefonoval. Dizzy si vzpomněl na to, co mu slíbil a tak, ale přikývl.

„Jo, jo. Stealer. Hele, co jste si vy dva udělali? Proč se ti vyhýbá?" zeptal se, ale Fae pokrčila rameny.

„Co já vím, tak nic. O ničem nevím. On se asi bojí, že by na mě ta jeho žárlila nebo tak něco," opáčila. Na to nereagoval. „A kam jdete?" vyzvídala ještě.

„Jenom tak ven, na nákupy a tak. Teď když se přestěhoval, tak bude potřebovat další ruce navíc," zmínil a ona přikývla, a tak rozpačitě dotčeně se usmála.

„Bych mohla pomoct," navrhla, ale Dizzy zavrtěl hlavou. A nebylo to jen proto, že to Rascal nechtěl, ale proto, že s ním taky chtěl strávit nějaký čas o samotě.

„Ty si tady sedni, Fae, udělej si pohodičku a my dva si zalovíme večer, jo?" chlácholil jí, ale to jí nestačilo. Ne když věděla, že je její miláček někde poblíž a ona za ním nemůže. A jediný její kamarád byl zrovna ten, se kterým bydlela.

„Dobře, budu tu hodná spřádat svoje ďábelský plány a snít o něčem, co se s dostatkem úsilí jednou splní," prohlásila, až to Dizzyho zaskočilo. Ale jen nad ní zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Jasně. Tak to si užij zábavu, podivínko. A já ti přinesu něco z obchodu," dodal, popadl mikinu, nazul si boty a vyrazil. Jenže Fae všechno, co řekla, myslela doslova. A tak když Dizzy odešel na sraz s Rascalem, ona po chvíli taky odcházela z bytu, a tentokrát ne, aby sledovala svojí životní lásku, ale mě.

Já jsem ošetřila pár zvířátek a dost často se dívala na hodiny, kolik mi ještě zbývá do konce směny a do začátku té temné s Carlem. V tom mi přišla zpráva od Carla, která mi zase nahnala husí kůži.

Carl: Jak sis užila víkend s Rascalem? Těšíš se na mě? Něco mi říká, že po tom, co se mezi námi odehrálo posledně, asi moc ne, co? To mě upřímně mrzí. Omlouvám se ti, že jsem se neovládl. Měl jsem obavy o svůj nejcennější majetek. Slibuju, že se budu krotit. Už se to nikdy nestane.

Odpověděla jsem mu otázkou, kolik raněných na dnešek přiveze a do kolika to dneska vidí, že bych ráda šla dřív domů, protože mi stěhování dost vyplácalo životní energii. A navíc jsem už od doby, co ho znám pořádně ani nejedla.

Carl: Raněný nemám, ale potřeboval bych nějaký utlumováky, nebo třeba antidepresiva, protože Kane, Zyra a Onyx (ten tigrinian) fakt strašně zlobí. Nažrali se na jednom z mých klientů.

Jeho zpráva mě upřímně šokovala. To není dobrý. Měli bychom s Rascalem už něco podniknout, protože při představě, že se to zvrtne ještě jednou, Carl nebude mít slitování.

Akorát jsem se mu chystala odepsat, když mi zavolal. Povzdychla jsem si vyčerpaně i otráveně a pak jsem mu to zvedla. „Ahoj," začala jsem jako bych zdravila kamaráda a ne jeho.

„Odpovídáš mi osekaně a já mám náladu na drby, tak jsem se rozhodl, že ti raději zavolám. Ptal jsem se na Rascala. Užili jste si víkend? Už něco bylo?" vyzvídal. Už jsem viděla ten jeho pokoutný úsměv. *Co mu na to mám sakra říct? Jo, nechala jsem se od něj ojet na kuchyňský lince, protože jsem to nevydržela dýl jak dva dny? Radši ne. Co mu je do toho?*

„To se každého klienta vyptáváš na to, jak si užívá se svojí hračkou?" rýpla jsem si a on se zasmál a přikývl.

„Fér," řekl a pak bylo chvíli ticho. „Takže hádám, že jo. A mám radost za tebe. Hřeje mě u srdce, že si mí klienti užívají moje zboží a že nemusím řešit reklamace," zažertoval, ale mě to k smíchu nepřišlo. Spíš jsem měla chuť se ho zeptat, jestli vážně věří tomu, že má nějaké srdce, ale to jsem raději polkla. Přece jenom na mě posledně vytáhl zbraň, neměla bych to s tou jízlivostí přehánět.

„Tak co? Napíšeš mi nějaký utlumováky a antidepresiva?" zeptal se.

„Víš, že to je trochu problematický," vysvětlila jsem. „Antidepresiva i různý sedativa se zvířatům předepisují. Jenže jak to mám vykázat? Tvoje zvířata jsou oficiálně neexistující a neregistrovaná. Nemůžu do systému napsat, že jsem předepsala léky obří pumě, která podle všech dostupných záznamů ani neexistuje," objasnila jsem.

„Napiš to na mýho psa," odpověděl jednoznačně.

„Na Démona? A kde je mu vůbec konec? Nechal sis ho? Nebo co se s ním stalo?" vyzvídala jsem.

„Nechal. Co by se s ním mělo dít? Zvířata mám rád, snad sis nemyslela, že jsem se ho zbavil?" prsknul na mě.

„Popravdě jsem si myslela, že jsi to byl ty, kdo ho tak vykuchal před vstupem do mojí ordinace, ale jestli ne, tak pardón, že jsem ti křivdila, milovníku zvířat," rýpla jsem si a pak jsem měla chuť si za tu drzost dát facku. *Ne vážně, Stello, brzdi…*

Carl se zasmál, ale už mu docházela trpělivost. Nedivím se, občas jsem byla vážně na ránu. „Napiš mi něco na akutní uklidnění, ano? Na Démona. Vyzvednu to a dneska se nemusíme vidět. Napiš to a máš pro dnešek padla," řekl a zavěsil.

Trochu se mi ulevilo, že nemusím řešit Carla alespoň pro dnešek, a tak jsem napsala pro jeho psa Trazodon, poslala mu to e-receptem. Do SMS jsem mu napsala dávkování na váhu, aby to neposral a potom došla pro dalšího pacienta.

„Pojďte další," zavolala jsem do čekárny a otevřela dveře pro… démonku. Zarazila jsem se. Přes její přelud jsem viděla ocas i rohy. Tohle mohli vidět jen démoni. Šokovalo mě to. I to, že mě vidí taky.

„Zdravím, jsem tady kvůli pískomilovi," sdělila mi a vyndala drobného tvorečka z malé přepravky. Vzala jsem si ho od ní a spěšně si ho prohlédla. Vypadal úplně normálně. Byl šedo-hnědý, měl krásné, velké černé oči a mohlo mu být maximálně půl roku.

Vzhlédla jsem k ní. „Co s ním není v pořádku?" zeptala jsem se jí a nejspíš jsem jí vyrušila v tom, jak si mě přeměřovala pohledem. Asi jako by mnou chtěla nakrmit svého hada. Takhle na mě působila.

„Zdál se mi nějaký divný. Koupila jsem si ho před pár dny a pořád píská a zdá se mi nesvůj," objasnila. Přikývla jsem.

„Aha a má u vás v kleci nějaké další vrstevníky, nebo máte jen tohohle jednoho?" vyzvídala jsem.

„Jen tohohle," odpověděla.

„To je možná ten problém. Pískomilové jsou hodně společenští. Neměli by být sami, takže bych mu co nejdřív pořídila parťáka. Nejspíš mu je smutno a trápí se. A pokud možno ještě z té stejné várky, ze které pochází," vysvětlila jsem jí a vrátila pískomila zpátky do přepravky.

„To jsem netušila. Dobře, pořídím mu kamaráda. Děkuju za pomoc," odpověděla a usmála se na mě, že po mě přejela husí kůže. Byla divná. Byla vážně divná. A fakt doufám, že umí jako Rascal číst myšlenky.

„Není zač. Jen se divím, že vás na to ve zverimexu, nebo kde jste ho koupila, neupozornili. Protože tohle je fakt začátečnická chovatelská chyba," dodala jsem.

„Vyřídím si to s nimi, za to, že ohrozili mého miláčka. Nemělo by se podceňovat takové pouto, mohl by pak zemřít žalem," dodala a zírala mi do očí, jako by mi tím snad chtěla něco říct.

„Jasně," zašeptala jsem rozpačitě. „Chcete si u mě udělat kartu pro pískomila, kdyby něco?" zeptala jsem se a ona přikývla. „Paráda, tak vaše jméno a příjmení, adresu a prosím i jméno toho pískomila." Posadila jsem se k počítači, rozklikla elektronickou kartotéku a čekala jsem až začne.

„Fae Morwen Vesper. 777 Meadow Lane, Fairview. A pískomil se jmenuje Tristan," sdělila mi a dívala se na mě. „Měla bych mu pořídit samičku, nebo samečka?" zeptala se a já pokrčila rameny.

„To je na vás. Pokud chcete hodně malých přírůstků, tak samičku. Pokud radši ne, tak samečka," opáčila jsem téměř nezaujatě. Ona se pousmála a přikývla.

„Je mi to jasný, když Tristan bude poblíž samičky budou šoustat jako šílení," dodala a zasmála se.

„Nejspíš," odpověděla jsem, usmála se na ní trochu přiškrceně a šla jí vyprovodit ke dveřím. Ona se ke mně ještě otočila a podala mi ruku.

„Ráda jsem vás poznala, Stello," dodala, ještě se na mě tak podívala a odešla.

Přišla jsem domů asi v šest a byla jsem unavená a hladová, a tak trochu pořád otřesená z toho, že jsem potkala démonku, a ještě ke všemu takovou děsivě zvláštní.

Rascal už mě očekával a byl v dobré náladě. Stihnul všechno, co dneska stihnout chtěl. Nakoupit, pobavit se, najíst se, všechno připravit, i lenošit.

Otevřela jsem dveře a překvapilo mě, že z nich hned nevyběhl Asmodeus. Místo toho ležel na škrabadle v rohu a chrápal.

Hned jsem si všimla změn v tom prázdném bytě, který jsem ráno opouštěla. Přímo naproti dveřím byla matrace, povlečené peřiny a Rascal v šedých teplákách, bez trička a na hlavě měl tu jesterskou čepici.

„Ahoj, paničko," pozdravil mě a začal tak smyslně mrskat ocasem, že tím hned upoutal mou pozornost. „Už jsem se tě nemohl dočkat," dodal. Já za sebou zavřela dveře do chodby a na chvíli jsem ztratila slova.

Nevěděla jsem, jestli mám být vděčná za to, že nemusím nic řešit a on všechno zařídil, nebo vzrušená, když byl polonahý v posteli s tou pitomou čepicí a sváděl mě. Úplně jsem zapomněla na dnešní divný den v práci a na to, že jsem ho chtěla mučit touhou. I sebe, a to několik dní.

„Rascale…" zašeptala jsem malinko rozpačitě, ale vzrušeně. On ze mě pořád nespustil oči. Položila jsem tašku na zem u dveří, rychle jsem si zula boty, sundala kabát a přišla k němu.

„Stello?" odpověděl, kleknul si na matraci, políbil mě a začal mi sundávat oblečení. „To abys nám nezašpinila postýlku všedním oblečením," zašeptal s úsměvem do mých rtů. Já jsem mu pomohla, stáhla jsem ze sebe tričko i sukni a vlezla jsem tam za ním. On si sedl ke kraji, opřel se zády o zeď, a než jsem mu vylezla na klín, mlsně si mě prohlížel.

„Chtěla jsem tě mučit," zmínila jsem mezi polibky. On se pousmál.

„Mučit mě můžeš později. Až sama nebudeš zmučená. Teď mě hezky nech tě rozmazlovat, má paní," šeptal, chytl mě za boky a tlačil mě blíž k sobě. „Nebo mě muč u toho," dodal.

Pousmála jsem se a nedočkavě mu strčila jazyk do pusy. Chvíli jsme se líbali. A já nevěděla, jestli mám větší hlad, chuť, nebo žízeň. „Udělej ze sebe démona," vypadlo ze mě nadrženě mezi polibky, že to znělo jako zoufalý vzdech. On se pozastavil a na chvíli mě přestal líbat.

„Cože?" zašeptal překvapeně a pobaveně mojí žádostí.

„Slyšels mě, chtěla bych tě jako démona," zopakovala jsem, obě dlaně jsem mu položila na hruď a zatlačila na něj, aby se zase hezky opřel.

Rolničky na jeho čepici zacinkaly, když se tak stalo a on se uchechtl. „To nechceš," prohlásil suverénně, ale já na něj tak koukala jako že chci. „Neblbni, Stello, jako démon jsem moc velkej, mohlo by tě to bolet," objasnil rozumně a bez náznaku legrace.

„Mohla bych tě alespoň vidět?" škemrala jsem.

„To si necháme na jindy, ano? Taky bych tě rád u toho viděl, věř mi, ale zatím jsme neměli čas si s našimi formami hrát a na to nejlepší je třeba si počkat," zmínil a znovu mě políbil. Chtěl mě od mého chlípného nápadu odradit tím, že mě rozptýlí.

Vyjela jsem mu nehty po bocích nahoru až k podpaží, potom zase dolů k břišákům a sjela jsem ještě níž až ke gumě od tepláků. Jeho břicho se stáhlo. Úplně se pod mými prsty prohnul a začal se smát.

Podívala jsem se na něj, jak se může v tak vážný a svůdný moment smát, ale když jsem mu znovu přejela prsty po tom místě, začal se regulérně hihňat. „Bože, to šimrá," stěžoval si.

Zírala jsem na něj úplně omámeně. Na jeho rty, ohryzek i jsem si v hlavě přehrávala ten sexy zvuk, který u toho vyprodukoval. „Jsi sladkej, když se takhle směješ. Je to fakt kontrast k tomu, jak působíš drsně," sdělila jsem mu a zase hladově zaútočila na jeho rty.

Po pár mlasknutích našich rtů, jsem se mu přitiskla svým středem o jeho a tiše mu vzdychla do ucha, když jsem se po jeho tvrdosti sklouzla dolů, vyrazil ze sebe takový zaskočený výdech. Ale to bylo nic v porovnání s tím, který udělal, když jsem mu omotala svůj ocas kolem krku a přitáhla si ho blíž ke svým rtům. Tak nádherně zasténal a usmál se, že jsem na chvilku ztratila kontakt se světem.

„Řekl sis o to, Rascale," oznámila jsem mu.

„Ano? O co?" opáčil, aniž by ze mě spustil oči, přikousl si spodní ret a netrpělivě čekal, co s ním udělám. Měla jsem spoustu různých představ, když jsem cítila, jak je pode mnou tvrdý.

„O to, že dneska budeš moje sexuální hračka. A pěkně poslušná sexuální hračka," objasnila jsem.

„Jo. Jo. Jsem. Teda chci říct budu…" zašeptal vzrušeně. „Vem si mě, hraj si se mnou, udělej se o mě, dělej si se mnou co chceš," pokračoval.

„Ježiši, Rascale, takhle se mnou nemluv, nebo se neovládnu, protože umírám hlady, žízní a touhou po tobě a tvojí krvi, která mimochodem chutná dokonale," prohlásila jsem a zakousla jsem se mu do krku tak, že jestli chtěl ještě něco říct, tak se mu ta slova rozplynula na jazyku.

Dal hlavu do záklonu, zavřel oči a pootevřel ústa. Nevím, jestli ho to víc bolelo, nebo se mu to líbilo, ale znělo to rajcovně. „Mmm… Stello… sakra, ty mi dáváš zabrat," šeptal.

Na chvilku jsem přestala pít, podívala jsem se na něj nadrženě a ještě neuspokojeně a se rty úplně od krve. Oči jsem měla tak rudé, že jsem přes ně i viděla rudě a špičáky tak vystrčené, že jsem si připadala spíš jako nějaký vlkodlak.

On se na mě tak odevzdaně koukal, lehce mě pohladil palcem po rtech a pak si mě k sobě přitáhl, aby mě políbil. Chlapi, se kterými jsem spávala, byli všichni tak jednotvární. Tak egoističtí, že by nedovolili, abych si sex opravdu užila po svým. Nejspíš by je nějak znehodnotilo, kdyby měla žena navrch. Kdyby si s nimi na chvíli pohrála.

Ale Rascal… Ten si tenhle druh mučení podle mě užíval stejně jako já. A nejspíš uměl být pěkně dominantní, když jsem chtěla. Jenže když jsem nechtěla, dokázal se přizpůsobit. Dokonce si to užíval.

Protože on měl svoje ego pod kontrolou. Nemusel si dokazovat, že je chlap tím, že mě bude za každou cenu ovládat. A já se vedle něj nemusela bát, že se v tomhle divokém okamžiku někam vytratí respekt mezi námi. Spíš naopak. Respektovala jsem ho teď ještě víc. A myslím, že on mě taky.

„Jako démonka jsi strašně sexy, prcku. Začínám na tebe být pyšnej," prohlásil, do mých rtů, potom si je olízl od své krve. Líbilo se mi, že se nebál ochutnat svojí krev z mých rtů. Přišlo mi to živočišný a vzrušující.

Celý mi přišel sexy a živočišný… vzrušoval mě na něm každý centimetr jeho sluncem políbené kůže. Sjela jsem rukama po jeho těle, opatrně, abych ho nešimrala. Rty jsem vyplňovala místa, kde se mé ruce zrovna nenacházely a sem tam jsem ho zlehka olízla.

Rascal mě při tom vzrušeně, ale s jistou obavou v očích pozoroval. Moje ostré špičáky jako břitvy totiž klouzaly po jeho vypracovaném, dokonale pevném těle. Stačilo by jen trochu zatlačit a roztrhla bych mu kůži jako nic. Sice se umí rychle hojit, ale nemuselo by to být příjemné a taky by mu tam nějakou dobu zůstaly modřiny.

A když jsem se blížila ještě níž, až ke gumě od jeho tepláků, zadržel dech. Na chvilku se zarazil. Ani se nehnul, nic nedělal, nic neříkal, jen měl ruce nad mou hlavou, jako by se chystal mi do vlasů zabořit prsty a přitáhnout si jí tak do klína, ale něco si uvědomil a já taky – když to udělám, dám mu tím najevo, co k němu cítím.

Pochopil to. A když mě u toho tak smyslně hladil palcem po rtech, říkal mi tím taky úplně všechno. A já mu chtěla odpovědět.

O deset sekund později jsem mu stahovala tepláky níž, a on úplně odevzdaně a plný očekávání zaklonil hlavu, zavřel oči a čekal, jestli to fakt udělám, nebo ne a zhluboka dýchal.

Začala jsem zlehka špičkou jazyka. Rascal se pode mnou celý zachvěl. Potom jsem přidala ruku a zaslechla jeho tichý výdech. Mrkla jsem nahoru. Měl zavřené oči a pootevřené rty. Vzápětí jsem ucítila jeho prsty ve svých vlasech. Jemně mě jimi hladil a nepatrně vedl, jako by mě beze slov prosil, abych nepřestávala.

„Věříš mi?" zeptala jsem se ho, než jsem se posunula dál. Přece jenom jsem měla docela ostré špičáky a žíznila jsem po něm. A to, že jsem se dokázala ovládat, ještě neznamenalo, že riziko zmizelo.

Normálně by řekl nejspíš něco jako: „Tobě věřím. Těm zubům už o něco míň." Ale vzhledem k tomu, že to fakt chtěl, tak se jen usmál. „Věřím ti, prcku," zašeptal a bez jediného zaváhání přikývl. Ta důvěra mě zasáhla víc, než jsem čekala. A najednou jsem nepochybovala ani já. A tak jsem se mu natěšeně zabořila do klína.

„Oh… ano… takhle, lásko. Přesně takhle," šeptal roztouženě a lehce mi zaťal nehty do boku. Jen jsem se pousmála předtím, než jsem ho zase ochutnala. Chtěla jsem pro něj být v tomhle nezapomenutelná a nejlepší, tak jsem se opravdu hodně snažila.

Rascal se pode mnou začal svíjet a já z něj najednou dostávala jeden hlasitý sten za druhým. A když jsem zaslechla, jak mezi přerývanými nádechy vyslovil moje jméno, projel mnou zvláštní pocit hrdosti. Asi jsem to dělala dobře. A to tak moc, že během pěti dalších sekund už lapal po dechu.

„Bože, Stello… já už…" vydechl roztřeseně a v půlce věty zaklonil hlavu tak moc, že by byl snad schopný do té zdi udělat díru. Položila jsem mu levou dlaň na břicho a s tichým úsměvem si užívala, jak se mi pod rukama úplně poddává. „Ježiši… jo…" vykřiknul ještě.

A když jsem se po tom na něj znovu podívala, ještě pořád měl zavřené oči. Hrudník se mu rychle zvedal a celým tělem mu doznívalo příjemné chvění. Prsty, kterými mi před chvílí jemně hladil vlasy, mi v nich teď jen bezvládně spočívaly. Na rtech se mu pomalu objevil ten nejspokojenější úsměv, jaký jsem u něj kdy viděla a úlevně se zasmál.

Vypadal, jako by právě dostal přesně to, o co si celou dobu říkal. A možná ještě něco navíc.

„Víš, že mě tou tvojí pusinkou jednou úplně zničíš, viď?" vydechl, usmál se na mě a zase mi palcem přejel po rtech. „Hodná holka," zašeptal, zatímco si mě tak prohlížel.

Zrudla jsem a chvíli na něj jen zírala. Věděl přesně, co se mnou ta dvě slova udělala, a podle toho samolibého úsměvu si to náramně užíval. Nehodlala jsem mu ale dát to zadostiučinění.

„Myslela jsem, že démoni se jen tak zničit nedají," opáčila jsem suše a mezitím si omotala hebký konec jeho ocasu kolem zápěstí. On se podíval na to, co dělám, a usmál se.

„Taky jsem si to myslel," řekl. „Mimochodem," ozval se Rascal po chvilce ticha a koutky rtů mu zacukaly. „Neměla jsi náhodou mě dneska nechat rozmazlovat tebe?" zeptal se.

Podívala jsem se na něj. Ležel pode mnou, pořád trochu zadýchaný a s tím spokojeným výrazem, který mi dával jasně najevo, že jsem se o sex ošidila sama, když jsem to s ním dotáhla až do konce.

„No jo…" došlo mi a skousla jsem si ret. „Ty jsi měl původně rozmazlovat mě," zopakovala jsem.

„Přesně tak," přikývl a v očích se mu znovu objevil ten pobavený výraz.

„Promiň," zašeptala jsem, on se usmál a zvedl obočí.

„Za co přesně se mi omlouváš? Že jsem si to užil?" zeptal se pobaveně.

„Že jsem ti překazila tvoje plány. Je mi jasný, že ses snažil a já ti to zkazila. Třeba příště už nebudeš chtít…" začala jsem, ale přerušil mě.

„Stello, podívej se na mě," řekl a já poslechla a podívala se mu do očí. „Vypadám snad, že si stěžuju? Vůbec nic jsi nezkazila. A rozhodně to neznamená, že příště už nebudu chtít. Naopak." Na rtech se mu objevil pobavený úsměv. „Musím ti to vynahradit. Všechno," řekl a na chvíli se odmlčel.

„A jestli chceš… můžu začít hned. Nebo snad chceš, abych si svůj plán schoval na jindy?" vyzvídal.

„Chci tebe, takže si dáme pauzu," oznámila jsem mu a on se pousmál a přikývl.

„Dobře," řekl.

„Taky chci být ještě chvíli hladová, aby to pak stálo za to," zmínila jsem a políbila jsem ho letmo na břicho, než jsem vstala z matrace. „Ale aby bylo jasno, maso bych si dala. Nepůjdeme lovit?" navrhla jsem.

Jeho úsměv mě překvapil. Byl zajímavý, a ještě se mu tak zalesklo v očích. „Tak to jsi mě právě potěšila po druhý," zmínil a pinknul mi prstem do nosu.

Nora seděla na lavičce vedle Simona, kolem chodili lidi a bylo chladno, ale oba mlčeli. Než Nora prolomila ledy. „Je to trochu divný, že jsme se před pár dny rozešli a teď tu sedíme spolu a mlčíme," zmínila.

Simon se podíval před sebe. Na protější straně ulice zrovna projížděla nějaká barevná dodávka a její světla na okamžik přeběhla přes jejich tváře. Chvíli jí sledoval, než se zase ztratila mezi domy.

„Taky mi to přijde trochu divný," opáčil. Nora si přitáhla ruce blíž k tělu a schovala prsty do rukávů kabátu. Byla jí zima, ale nechtěla to říkat. Vlastně ani nevěděla, proč ho sem vůbec vytáhla. Možná proto, že se jí stýskalo.

„A proč jsi teda přišel?" zeptala se a otočila k němu hlavu. Simon jen pokrčil rameny.

„Protože jsi mi napsala," odpověděl. Ale řekl to suše, což se Noře nelíbilo.

„To není odpověď," poznamenala nakonec.

„Je," řekl.

„Není," dohadovala se s ním.

„Noro," oslovil jí a konečně se k ní otočil. „Kdybych nechtěl přijít, tak nepřijdu," objasnil.

Nora si povzdechla a zakroutila hlavou. Vytáhla z kapsy mobil, bezmyšlenkovitě rozsvítila displej a zase ho okamžitě zhasla. Neměla tam nic, co by potřebovala vidět. Jen se potřebovala na něco dívat, aby nemusela koukat na něj.

„Tak co mi řekneš?" zeptal se.

„Že tě miluju," odpověděla jako by o nic nešlo, ale ani na chvilku se na něj u toho nepodívala. Zato on se podíval na ní. A to dost šokovaně. Za celou dobu, co spolu chodili si to neřekli a teď pár dní po rozchodu to z ní vypadne jako by vůbec o nic nešlo.

„A co Dizzy?" vyptával se. Ona protočila panenkami. Právě mu poprvé řekla, že ho miluje a on se ptá na jiného týpka?

„Co je s ním?" opáčila.

„Líbí se ti," řekl jako by jí to musel připomenout.

„No a?" sykla na něj a potlačila chuť zavrtět nad ním hlavou. Jako vážně, co je tohle jako za debatu?

„Nevím, jak s tebou mám mluvit. Vůbec ti nerozumím," přiznal po další chvilce ticha a poškrábal se rozpačitě ve vlasech. Nora si povzdychla, už z toho, jaký je mezi nimi problém v komunikaci byla unavená a nechtěla mě do toho zase tahat jako tlumočníka.

„Čemu nerozumíš na tom, že tě kurva miluju?" vypálila ze sebe skoro zuřivě a podívala se mu naštvaně do očí.

„Tomu jsem rozuměl. Ale neříkej to," zašeptal zničeně skoro jako by ho ta dvě slova úplně mučila. Nora na něj nevěřícně zírala.

„Stačí mi říct, že to necítíš stejně. Nebo třeba, že jo. To je všechno, co od tebe chci slyšet," objasnila.

Simon si dával na čas. Miloval jí, ale nechtěl s ní chodit, ani žít. Chtěl jí zpátky jako kamarádku. A to ze dvou důvodů. První byl ten, že nevěřil tomu, že by to mezi nimi mělo vydržet bůhví jak dlouho, protože za druhé, věřil, že Dizzy je pro ní mnohem vhodnější partie. Ale věděl, že ať už řekne cokoli, jejich přátelství zcela určitě na nějakou dobu skončí, ne-li úplně.

„Mám tě rád, ale nemiluju tě," zašeptal. To bylo asi to nejtěžší, co ze sebe kdy vypravil. A taky snad prvně, kdy jí lhal. Ale jen proto, aby byla šťastná. S ním by byla možná chvíli, ale potom by se trápila, jak je vlastně suchý a že s ním není žádná zábava a že si jí moc nevšímá, protože se chce učit a podobně.

Noře se zalily oči slzami. „Díky za upřímnost," řekla, zvedla se z lavičky a odešla. Simon si povzdychl. Mrzelo ho, že jí teď nemůže jako správný přítel a kamarád utěšit a že jí pouští z dohledu v tomhle stavu, ale nemohl s tím nic dělat, když on byl zdrojem jejího smutku.

Dizzy dorazil domů po dlouhým dni, kdy nejdřív byl s Rascalem a potom se šel zničit do posilovny.

Fae už na něj čekala doma. Nebyla sama, dokonce mu sehnala i večeři. On se polekal, když si všimnul už při vstupu do obýváku, že mu na gauči vypnutě sedí dva lidi. Oba Fae omámila svými kouzly.

„Už jsem se bála, že ses vypařil," prohlásila a vyskočila z gauče. „Nechtěla jsem, aby tu vystydli, tak jsem čekala, ale umírám hlady," dodala, jednoho chytla za mikinu, přitáhla si ho hrubě k sobě a zakousla se mu do krku. Ne jako já Rascalovi, ale tak, že to šlo i s masem.

Týpek sebou ani nehnul, protože byl očarovaný a totálně v nějakém limbu a Dizzy už ani nebyl zaskočený tím, jak Fae dokáže být surová, když má hlad. „Ještě, že jsi pod ně dala igelit, protože se mi zrovna nechce řešit krev," prohlásil a přitáhl si k sobě dalšího zmámeného člověka. Na něj byl ale něžnější, jen se z něj trochu napil, odčaroval ten jeho vypnutý stav a pustil ho ven.

Fae se pousmála a pokračovala v hodování. Nejdřív ho vypila, potom mu sežrala duši, a nakonec si dala i jeho maso. Dizzy jí pozoroval, jak se po zvířecím Fae krmí a posadil se ke stolu.

Po chvilce k němu Fae zvedla hlavu, celý obličej měla od krve a vypadala vážně jako největší psychopatka, jaká snad existuje. Nebo jako hladová lvice.

Ještě s tím jejím rozkošným, mladým obličejem, velkýma očima, dlouhými řasami a tesáky. Kdyby nebyla démonka, neměla by už žádnou výmluvu chovat se, jako by jí patřil svět.

„Už sis užila, princezno?“ zeptal se a díval se na ní jako na holku, která by se mu vážně líbila. A taky že jo. Fae byla krásná a mezi démonkami takovým klenotem. Alespoň co se týkalo vizuálu. A Dizzy po ní taky kdysi toužil, ale chodila s Rascalem, takže si nechával zajít chuť.

A když to zkusil prvně a naposledy, solidně s ním zametla a poslala ho do nejhlubší jámy pekelný se slovy, že pro ní je jenom jeden chlap dostatečný a že jestli se jí dotkne, ať si to užije, ale že ho po tom sežere jako kudlanka.

Ten blbec by s tím i souhlasil, protože to nebral doslovně, ale Fae byla vážně kudlanka a myslela to zatraceně vážně. Ale měla ho ráda jako kamaráda, a tak mu to nikdy nedovolila.

„Užila bych si víc, kdyby ses na mě u toho tak nedíval. Copak nemůže mít dáma nějaký soukromí, když se krmí?“ prohlásila a on se pousmál.

„Může, ale čekalas na mě,“ objasnil. Fae se pousmála a otřela si pusu od krve do hřbetu ruky.

„Jo, ale to jsem si myslela, že budeš jíst se mnou. A ne, že to sfoukneš za sekundu. Kdybych věděla, že si jen sosneš krve a pustíš ho na svobodu, neplácala bych energií na lov a netahala ho domů A taky bych se najedla už před dvěma hodinami,“ opáčila.

„Sorry, Fae. Já už jedl víš? Ale jsi hodná, že jsi na mě myslela. Rozhodně si toho vážím a neberu to na lehkou váhu,“ řekl opatrně, protože se bál jejího výbuchu vzteku, nebo toho, že by mu dělala teď naschvály, když jí jednou řekl, že nemá hlad, tak aby třeba od té doby nebyla v tom módu: „Hm, tak si naser, příště už na tebe kašlu.“

Ale ona se jen vrátila ke své rozkousané oběti a zase mu zasekla tesáky do masa až ke kosti. Potom uslyšel zapískání, otočil hlavu ke zdroji a všiml si malých hlodavců v kleci.

„Co to je?“ zeptal se Fae hned na to. Ta se otráveně odlepila od své oběti, olízla si rty a podívala se na něj jako na idiota.

„Neumíš poznat pískomila?“ prskla.

„No to umím, ale proč máme pískomila doma? Nebo spíš pískomily…“ zeptal se a čekal, až mu odpoví, ale než odpověděla, už měl určitou představu, která se mu moc nelíbila.

„Jen tak. Chtěla jsem zvířátko,“ opáčila, ale Dizzy se zasmál.

„Jen tak jsi chtěla zvířátko? Fae, to poslední nevydrželo ani dvě hodiny, snědlas ho k svačině,“ připomněl.

Ona na něj hodila takový pohled jako co si to dovoluješ mě soudit a pokrčila lhostejně rameny. „Neměl furt štěkat,“ prohlásila.

„Tihle pískají," zmínil suše. Pomalu začínal chápat to, co Rascal říkal o tom, aby jí neříkal, kde bydlí, co dělá a prostě nic. Právě si všechno spojil dohromady jako stavebnici a uvědomil si, že je Fae až nezdravě posedlá jeho nejlepším kamarádem. A že je šílenější, než si myslel, když si pořídila zvíře proto, aby si očíhla jeho novou holku.

Fae se odtáhla od mrtvoly rozhlodané skoro jako by to udělala nějaká divoká šelma, otřela si rty a ruce do vlhčeného ubrousku, který pak hodila na oběť, vstala, popadla rohy igelitu a zamotala do něj mrtvolu jako do tortilly. Pak se podívala na Dizzyho, který na ní pořád fascinovaně civěl.

„Nepomůžeš mi?" zeptala se. On beze slova vstal a pomohl jí tělo pořádně zajistit, aby krev neprosakovala ven a nezašpinila koberec, a hlavně aby na to nemusela být sama. I když byla Fae démonka a v démonské podobě měli démoni mnohem víc síly než v těch lidských. A mrtvý chlap pořád něco vážil.

Když ho konečně zabalili tak, že by se za výsledek nemusel stydět ani člověk, který celý život balil vánoční dárky poslepu, Fae si oprášila ruce. „Zavolám Likvidátorovi. Třeba ho ještě na něco využijou, nebo se ho zbaví," zmínila a natáhla se ke stolu pro mobil.

Dizzy přikývl a sedl si zase zpátky ke stolu. Fae mezitím zařídila diskrétní odvoz odpadu a přisedla si k němu. „Co Nora?" zeptala se.

„Nic," opáčil suše Dizzy, dal hlavu na stranu a nemohl se přestat dívat na kapku krve, která jí stékala po krku mezi její velká prsa. „Ušpinila ses," oznámil jí a poukázal na krev ve výstřihu.

„Kam mi to civíš?" usmála se, kapku setřela prstem a olízla ho. Dizzy zíral ještě intenzivněji. Asi jako kdyby se před ním svlíkla. I když to by mu možná vypadly oči.

„Nikam," řekl tiše po delší pauze.

„Lháři, líbí se ti moje prsa," prohlásila sebevědomě, on se jí podíval do očí a nakonec přikývl.

„Jo jo. Líbí se mi tvoje prsa," přiznal.

„Vždyť to říkám," utrousila, vstala ze židle a šla se podívat na svoje dva nové mazlíčky. Ohnula se ke kleci a na Dizzyho doslova vystrčila zadek. Měla sukni, ale dala si záležet, aby jí byly vidět kalhotky. Taky tak hypnoticky mávala ocasem, že z toho až chudák ztuhnul.

Pomalu se přibližoval, aby měl co nejjasnější obraz. „To jsou ale roztomilý myšičky," komentovala. „Tenhle je Tristan a ta druhá je Fae. Jsem zvědavá, jak moc se budou pářit," procedila provokativně a otočila se na Dizzyho, aby si prohlídla jeho reakci.

Ten byl ale v hajzlu z toho, jak ho provokovala, skoro by zapomněl na Noru i na to, co právě říkala o tom, že je pojmenovala po sobě a Rascalovi. A taky dost na to, aby se vůbec snažil předstírat, že na ní nekoukal.

„Proč na mě pořád čumíš?“ zpražila ho hned na to. Moc dobře věděla, co tak čumí, ale hrozně ráda si hrála a mučila ho. Tohle mu nikdy předtím ale nedělala, takže z toho byl v šoku. Do teď spolu žili jako kámoši, ale tohle? Co se to s ní sakra dělo?

„Nevím,“ opáčil suše.

„Tak přestaň,“ řekla a zase se otočila na ty pískomily. Dizzy na ní samozřejmě civět nepřestal. Nemohl se od ní odlepit očima a zvlášť když se ještě tak prohnula. To vytřeštil oči, a dokonce dal i hlavu na stranu a málem spadnul ze židle, ale zarazil se o stůl, což donutilo Fae se zase otočit.

„Dizziane!“ okřikla ho.

„Promiň,“ řekl.

„Co je s tebou?“ sykla na něj, vrátila pískomila do klece a šla za ním. Tak se na něj dívala, že z ní šel strach.

„Co je se mnou? Co je kurva s tebou?“ vznítil se. „Nedělej ze mě idiota, Fae, svádíš mě a pak se zlobíš, že na tebe koukám. A co to sakra má jako být? Fae a Tristan? Bylas za Stellou v ordinaci?“ zeptal se.

„No a? Pískomil potřeboval doktorku. A ty jsi říkal, že ona je veterinářka. Tak co jsem jako měla dělat? A ne, nesvádím tě. Kdybych tě sváděla, tak bys to poznal. A hlavně by ti tak beznadějně nestálo péro,“ prohlásila a mrkla mu mezi nohy.

Dizzy se na vteřinku podíval jinam a levou rukou si stáhl tričko níž, jako by mu to mělo pomoct zachránit si před ní svojí důstojnost. A pak se zase podíval zpátky na ní.

„Proč seš jím tak posedlá? Vždyť má už přítelkyni. Přimknul se, tak mu přej štěstí!“ prsknul.

Fae se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. „Co bys dělal ty, kdybys byl přimknutej k někomu, s kým víš, že nikdy nic nebude?“ zeptala se. Dizzyho její otázka nepřekvapila ani trochu, už mu to před nějakou dobou došlo. Vlastně před několika minutami.

„To asi taky budu muset vyřešit,“ opáčil, popadl klíče, překročil mrtvolu v pytli a odešel. Fae tam stála jako opařená. Naznačil jí tím právě to, že je k ní přimknutej?

My s Rascalem jsme se vydali na lov. Hrozně jsem se těšila. Nejen, že jsem umírala hlady, ale taky jsem se nemohla dočkat, až si budu připadat konečně jako to, co jsem – démonka.

Ulička byla skoro prázdná, vlhký asfalt odrážel žluté světlo lamp a vzduch voněl deštěm, betonem a stovkami lidí, kteří tudy během dne prošli. Všude kolem mě byly pachy. Tolik pachů, které jsem dřív nedokázala vnímat v tomhle rozsahu.

Ale teď, když jsem stála vedle Rascala a snažila se poslouchat jeho instrukce, začínala jsem v nich rozeznávat jednotlivé stopy. Kouř z cigarety. Parfém ženy, která prošla kolem před několika minutami. Pot. Alkohol. A pod tím vším hlavně krev a

duše, o kterých mi zvlášť vyprávěl, jak je poznám. Najednou to bylo tak snadné, když jsem k tomu démonství dostala návod.

„Nesnaž se hlad vypnout," řekl Rascal a já po něm střelila pohledem. Jeho hlas zněl klidně, skoro líně, ale tentokrát jsem v něm necítila žádné škádlení. „To je přesně to, co děláš pořád. Jakmile ho ucítíš, začneš se ho bát a snažíš se ho přehlušit. Pak tě převálcuje," řekl.

„A co mám dělat? Nechat ho, aby mě sežral zevnitř?" zeptala jsem se, že to znělo trochu až naježeně.

„Ne. Máš ho poslouchat," odpověděl jednoznačně. Přistoupil ke mně a dvěma prsty mi lehce nadzvedl bradu. „Hlad není rozkaz, Stello. Je to informace. Říká ti, že něco potřebuješ. A ty rozhodneš, co s tou informací uděláš," objasnil.

„Hm, dobře, pane profesore a specialisto na hlad," usmála jsem se na něj a on se na mě taky usmál, ale jen na chvíli, snažil se být strašně vážný, když mi něco vysvětloval a mě se to docela líbilo.

„Zavři oči," zašeptal. Poslechla jsem ho, i když jsem si připadala trochu hloupě. Chvíli se nedělo nic, jen jsem slyšela vzdálená auta a kapání vody ze střech. Pak mi Rascal položil dlaň mezi lopatky a já se automaticky nadechla.

Najednou jsem si uvědomila, že pod zvuky města existují i další zvuky. Tepání. Ne jedno. Desítky. Stovky. Některé vzdálené, jiné blíž. A jedno pravidelné a silné, které se pomalu přibližovalo.

Otevřela jsem oči. Na druhém konci uličky se objevil muž. Telefonoval a vypadal úplně obyčejně.

„Podívej se na něj," řekl Rascal tiše.

„Dívám," odpověděla jsem.

„Ne na jeho obličej, ale pod něj," prohlásil. Nezpochybňovala jsem už dál co říkal, ani se nesmála tomu, jak absurdně to znělo, ale pokusila jsem se o to, co říkal. Je to o vhledu. O zvláštním vhledu do lidí. Jsem démonka, mám to v sobě, jen to musím probudit.

Soustředila jsem se a ten zvláštní pocit zesílil. Už jsem neviděla jen člověka v drahé bundě. Viděla jsem útržky jeho života. Lži. Cizí bolest. Několik lidí, kterým ublížil a kterým nikdy neřekl promiň. Pocit moci, který z toho měl. A najednou mi bylo jasné, proč si ho Rascal pro mě vybral.

Otočila jsem se na něj, jako bych u něj hledala nějakou odpověď. „Je špatný," řekla jsem trochu zaskočeně.

Rascal přikývl. „To jsi chtěla, ne?" zeptal se. *Chtěla, ale… jo, chtěla, žádný ale. Máš to, co jsi chtěla.*

„Jo, to jsem chtěla," odpověděla jsem mu a zírajíc na toho chlápka jsem si olízla lehce rty.

„Tak si ho vezmi," zašeptal mi do ucha, že to znělo až svůdně. Držel mě zezadu za ramena, a tak něžně mě povzbuzoval k té zvrácenosti, na kterou jsem myslela už od chvíle, co jsem ochutnala lidskou krev.

Myslela jsem, že mě to bude víc děsit, takže mě v podstatě překvapilo, že mě to neděsí. Naopak. Vzrušuje mě to. A nejen tím stylem, jakým by mě to vzrušovalo, kdybych u toho viděla Rascala, ale byl to nepopsatelný adrenalin. A svoboda si přiznat konečně, co jsem zač. A mít za sebou démona jako je Rascal, který vždycky ví, co dělá a kryje mi záda bylo bezkonkurenčně nejlepší.

„Vem si ho, lásko. Sežer ho," pokračoval tiše. Srdce se mi rozbušilo ještě víc. Nevěděla jsem jak, ale na to mi Rascal odpověděl dřív, než jsem se ho stačila zeptat. „Na nic nemysli, poslouchej instinkty, udělej co chceš udělat a o zbytek se postarám já," řekl ještě.

A pak ustoupil. Ten jediný krok změnil všechno. Najednou jsem nebyla ta, kterou musel Rascal držet za ručičku. Byla jsem lovec a přede mnou byla kořist.

Rozběhla jsem se. A tentokrát jsem nemusela nad ničím přemýšlet. Moje tělo se rozhodlo dřív než hlava. Zmizela jsem ve stínu, zkrátila vzdálenost mezi mnou a mou kořistí a najednou jsem stála u něj tak blízko, že jsem mohla jen natáhnout ruku a dotknout se ho.

Muž se ke mně otočil, ale už bylo pozdě na cokoli. Narazila jsem ho na zeď takovou silou, že mě až překvapila a pak jsem se mu prostě zakousla do tepny na krku a pila jsem a pila. Tak brutálně, že mi bylo jedno, jestli ho to bolí a jak moc.

Už lapal po dechu, ale nemohl ani řvát, protože jsem mu přimáčkla krk tak silně, že se dřív udusí než, aby na sebe stihl upozornit. Rascal se ke mně pomalu blížil a s fascinací v očích mě pozoroval poddávat se mému hladu a primitivním zvířecím instinktům.

Rozhlídl se kolem, jestli někdo nejde a pak se podíval zpátky na mě. „To je ono, zlato, pořádně se napij," šeptal a jemně mě hladil po vlasech. Dával mi je něžně na stranu, abych si je moc neušpinila a políbil mě na tvář.

Zvedl se mi tep o dalších třicet čísel a nalilo se mi horko do tváří, když tohle udělal. Bylo to tak dekadentní, že mě to až šokovalo, ale neodradilo mě to, naopak popudilo kousat ještě víc. Ten muž zatím ztratil vědomí. Vím to, protože ztěžknul a klesnul o kousek níž, ale pevně jsem ho držela, takže to mě nijak nepřerušilo.

Na chvilku mě napadlo, co když ho zabiju a co pak bude s tělem, ale Rascal jako by mi odpovídal na všechny moje otázky. „Nemysli," zašeptal mi zezadu do ucha a potom se začal dotýkat mých boků.

Poslechla jsem ho a pokračovala jsem v pití krve, dokonce jsem si u ukousla kousek jeho krku.

Rascal se pousmál nad mojí dravostí a sjel svou rukou po mém břiše dolů až pod gumu od mé sukně, punčocháčů a kalhotek.

„Rascale…“ vzdychla jsem vzrušeně se rty od krve.

„Pokračuj,“ šeptal mi do ucha a políbil mě zezadu na krk, že mi vyběhla husí kůže. Tak jsem se zase dala do jídla a snažila se na chvíli už nebýt člověk, ale Rascalova ruka sklouzla ještě níž a mě to malinko rozptylovalo.

„Nemáš taky hlad?“ zeptala jsem se a on se pousmál.

„To mám, lásko,“ řekl. „Ale dal bych si tebe,“ prohodil. Polkla jsem krev, kterou jsem měla v puse a otočila jsem se k němu s vytrčenými tesáky a rudýma očima. „Můžu?“ zašeptal mi do ucha, až se mi skoro podlomila kolena.

Přikývla jsem. On sjel dlaní ještě níž, prsty našel, co hledal a pak se jimi do mě zanořil jako já před chvílí těmi špičáky do krku toho týpka. „Rascale…“ vzdychla jsem.

„Šššš, pokračuj,“ zašeptal zase, ale já najednou nevěděla, co chci víc, jestli jeho mezi mýma nohama, nebo krev a maso toho nebožáka pode mnou.

„Co když někdo přijde?“ zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Neboj se. Teď buď hodná holka a nakrm se. Ukaž mi, jak to hezky umíš,“ prohlásil, že jsem zrudla. Otočila jsem se ještě na něj a když kývl, tak jsem se znovu zakousla do krku oběti.

Rascal mě začal jemně a pomalu rozmazlovat svou rukou, že jsem instinktivně roztáhla nohy, abych mu udělala větší prostor a šla mu lehce boky naproti. „Chci tě,“ zašeptala jsem nadrženě po chvilce, kdy mě svými prsty dostával do varu.

„Víc než jeho?“ zeptal se a já přikývla. „Ale, Stellinko, copak tě tetička nenaučila, že se od nedojedeného jídla neodchází?“ šeptal mi do ucha a šimral mě na něm svými rty a strništěm. Taky u toho nepřestal hýbat těmi prsty, takže už mě začínal přivádět k šílenství.

„To ty jsi mě vyrušil,“ opáčila jsem se zavřenýma očima. Chtěla jsem, aby to znělo suše, ale místo toho jsem vzdychla, že to úplně změnilo náboj mé odpovědi.

Rascal se pousmál. „Chtělas asi říct vzrušil,“ řekl a jemně vysoukal svou ruku ven z pod těch vrstev mého oblečení. Stáhla jsem se pod tíhou té prázdnoty, kterou jsem díky tomu pocítila. On si mě k sobě prudce otočil, že nám ten týpek spadnul k nohám. Oba jsme se podívali na okamžik dolů a pak zpátky sobě do očí.

„Jakej byl?“ vyzvídal.

„Proč neochutnáš sám?“ zeptala jsem se a on se zase tak pousmál. Věděla jsem, že z něj vypadne perla.

„Už je pozdě, ze země jídlo nejím,“ opáčil. *Jak jsem čekala.* Potom mi pozvednul prstem bradu výš, abych se mu zase podívala do očí. Nejspíš mi chtěl něco říct, ale předběhla jsem ho.

„Já jo,“ procedila jsem suverénně, chytla ho za mikinu a stáhla dolů na zem. Možná mu pak budu muset koupit novou mikinu, nebo jí zašít, ale to mi teď bylo

jedno. *Jak si to tenhle démon jako představuje? Vzrušit mě tolik, že nebudu schopná myslet na nic jiného než na to, jak ho mám v sobě.*

Rascal se pousmál nad mojí dravostí. „Ty mě nepřestáváš překvapovat, lásko moje," řekl, zatímco jsem mu lezla na klín. On chtěl romantiku, hezky něžně mi dal pramínek vlasů za ucho a usmíval se, ale já ho chtěla opíchat.

Zběsile jsem se mu dobývala do kalhot a zcela ignorovala jeho polichocený úsměv. Ani mě neznervózňovala ta mrtvola vedle nás. Došlo mi, že Rascal vybral tu nejlepší ulici na to si hrát, protože ta viděla člověka maximálně jednou za uherák a my měli kliku, že tudy vůbec někdo šel.

„Kurva, nejde to, zasekl se ten zatracenej pásek," vztekala jsem se, zatímco Rascal potlačoval výprsk smíchu.

„Ukaž, ty slečno nedočkavá," řekl a bez problémů ho odsekl. Potom se na mě tak podíval a čekal, co udělám dál. Já jsem na nic moc nečekala, to nutkání mezi nohama bylo šílený. Ještě nikdy jsem takovou nadrženost nezažila.

Rychle jsem si stáhla ty pitomé punčocháče, které už si na sebe brát nebudu, když budu s ním. Odhrnula jsem si na stranu svoje úplně promáčené kalhotky a vzala jsem si ho. Tvrdě.

Rascal se zase svůdně usmál, když vzrušeně vydechoval, že jsem měla až nutkání to zachytit svými rty. A to bylo naposledy, co jsem byla jako nesmělá puberťačka, protože tenhle chlap rozhodně nebyl žádné neviňátko, ale démon jako hora, co si myslím, že snese pořádný mrdání.

A v tu chvíli mi došlo, že mě ten zatracenej démon zkazil. Zkazil mě, rozebral mě na kusy a poskládal si mě po svým. Zkazil mě tak dokonale, že jsem už ani nechtěla, aby mě někdo dával dohromady.

Byla jsem teď jako šílená. Najednou jsem úplně ztratila zábrany. Zakousla jsem se do něj a hladově pila jeho krev, zatímco jsem mu ukazovala, jak moc ho chci cítit uvnitř.

„Ježiši, Stello…" ozval se po chvilce, co jsem na něm doslova řádila jako smyslů zbavená a myslím, že jsem stejně jako Nora zažila toho Krista. „Vyšukáš mě z podoby," vydechl a na okamžik zavřel oči, jako by už opravdu nevěděl, jestli mě má zastavit, nebo se prostě nechat úplně převálcovat tím, co jsem s ním dělala. A já ještě přidala.

„Ven, ven, ven!!" vykřikl už úplně na pokraji svých sil a rychle mě shodil ze svého klína. „Oh… kurva… ten mnou projel jako blesk," řekl nevěřícně a udýchaně. „Ta tvoje kundička mě taky úplně zničí," dodal a pak se na mě tak podíval jako by se na mě zlobil za to, že je celý od…

„Hlad se nemá potlačit, má se poslouchat," zašeptala jsem mu do ucha, co jsem se dneska naučila a opřela se vyčerpaně o jeho rameno.

„Hodná holka… fakt moc hodná holka," zamumlal, zatímco se snažil ještě popadnout dech a očistit se.

Usmála jsem se tak, aby to neviděl do jeho ramena. Myslím, že tohle byl ten nejlepší sex, jaký jsem kdy zažila.

„Můj taky," odpověděl mi na moje myšlenky, které měly zůstat v mojí hlavě a usmál se.

⛧ ⛧ ⛧

V zoo akorát Carlovi lidi vyměnili koberec, zbavili se zbytku těla tlustého klienta, kterého sprovodila ze světa nečekaná tragédie v podobě neposlušných a hladových zajatců.

Carl pořád zuřil, protože se dozvěděl, že zrovna tenhle chlápek měl velké peníze a do poznámek ke koupi si poznamenal obrovskou sumu, jakou by býval za toho hybrida dal.

Každý klient jeho prestižní zoo obdrží při vstupu víc než jen welcome drink. Dostane i pozlacenou tabulku, kam si hodnotí zboží počtem hvězdiček a poznamenává částky, které je ochotný za danou bytost zaplatit.

A když Carl viděl to číslo, udělalo se mu až nevolno. Normálně si za Venira účtoval dvojnásobek, co za Rascala, tedy částku kolem 20 milionů dolarů, ale tenhle týpek za něj chtěl dát až 55.

Carl akorát seděl v kanclu na tu tabulku mlčky koukal a zatínal ruce v pěst. Věděl, že má s Kanem a Zyrou dohodu, ale rozhodně si nenechal ujít příležitost jim svůj vztek předhazovat a nechat jim to všechno s lehkostí projít. A obrovskou sumu peněz by neodmítnul.

Odložil tabulku stranou, podíval se na hodinky na svém zápěstí, vstal ze své super pohodlné židle a mířil si to rovnou do sektoru D za nimi. Za pár minut měli přijít další klienti, které nevím kde tak narychlo splašil, protože další prohlídka měla být až za týden. Nicméně, potřeboval rychle nějakou bytost udat, aby otočil pár miliónků jak měl ve zvyku. A tak zatahal za správné nitky, obvolal pár starých známých a pokusil se urychleně vydělat nějaké peníze.

Dneska jsem si k němu měla dojít pro peníze za služby, které jsem mu poskytovala. Bylo to dost peněz v hotovosti, takže jsme s Rascalem měli alespoň z čeho žít. I když jsme měli jídlo zdarma a nájem šel snadno zaplatit z mojí poloviční práce v ordinaci, stejně to chtělo trochu šetřit.

Původně jsem chtěla nový nábytek a tak, ale nějak se mi naše skromné hnízdečko lásky líbilo víc než bylo zdrávo. Mělo to něco do sebe. Mazlení jenom na matraci a nic nás nerozptylovalo od toho být spolu.

Carl akorát dorazil ke kleci s Kanem a Zyrou a dal ruce v bok. Oba se na něj nešťastně a dost vyděšeně dívali, ale snažili se zachovat chladnou hlavu a svojí tvář tak, jak to démoni uměli téměř dokonale.

Na Carla to ale nezabíralo, věděl, že se ho jeho hračky bojí. Jak by taky ne, mohl si s nimi dělat doslova co se mu zachtělo.

„Takže… když už jste si vy dvě hrdličky tak hezky hráli posledně a chtěli jste mě přesvědčit, že bude nejlepší, že půjdete spolu na prodej, tak musíte přitvrdit. Sice

jsem vám to slíbil, ale přesvědčit musíte hlavně moje klienty. Za chvíli přijdou. Jsou to velmi bohatí lidé a já chci jejich peníze, rozumíte mi?

Jestli dneska z prodeje nekápne minimálně 60 milionů dolarů. Ruším naší dohodu. Těch lidí je míň než obvykle. Chci, abyste je přesvědčili, že vás chtějí," prohlásil a nalepil na klec cenu, kde byla částka 40 milionů dolarů.

„Jak to máme asi udělat?" vyprskla Zyra zoufale.

„To byl tvůj nápad, tak si to vymysli sama, hlavičko. Protože už převyšujete cenu mýho hybrida. A všichni moc dobře víme, že ta cena za vás dva je přepal. Jsem na vás dva upřímně zvědavý s čím přijdete. Protože jestli ne, nechám vás si to odpracovat. A to dost tvrdě," dodal, mrknul na ní a odešel.

Zyra s Kanem si vyměnili pohledy. „Kurva!" prskla. „Máme zhruba tak deset minut na to, vymyslet plán," dodala.

Kane se na ní tak podíval. Potom na Venira, který se snažil také přemýšlet, ale nenapadalo ho vůbec nic z toho, co by chtěli slyšet. Carl jim dal jasně najevo, co po nich chce – šou. Aby ukázali klientům, že je chtějí oba. Že to spolu umí, že jsou sehraní, atraktivní, sexy a zatraceně úchylní.

Kane si zakryl obličej dlaněmi a povzdychl si. „Musíme se odtud dostat dřív, než sem někdo přijde. Pak je pozabíjíme a necháme se domlátit Carlovými lidmi. Jinak to nevidím, Zyro. Já totiž odmítám…" zarazil se o její zoufalý pohled.

„Odmítáš co?" zeptala se.

„Tohle je na mě moc," zašeptal zlomeně a opřel se zády o stěnu. „Kde je sakra ten Stealer?" vztekal se.

Já jsem seděla v kuchyni na barové stoličce, která byla jednou ze dvou židlí v našem skromném příbytku. Vedle mě postával Rascal a naproti mně seděl Simon a popíjel kávu.

Přišel za mnou mi říct, co se včera stalo mezi ním a Norou a taky proto, že mě Rascal požádal, abych ho přitáhla k nám a on mu mohl něco říct.

Byla jsem z toho nervózní, protože jsme dosud kromě Nory nic jiného neprobírali a čas se krátil. Za hodinu mě měl vyzvednout Carl a Rascal mě tentokrát nehodlal pustit samotnou. Proto Simon.

Ale jak mu všechno říct, a ještě ho do toho namočit, to už bylo v rukou božích. Hlavně taky docela sobecké, ale já znala Simona a věděla jsem, že by takový oříšek chtěl louskat s námi.

„No a tak jsem jí řekl, že jí mám rád, ale nemiluju jí. A nevím, jestli toho lituju, nebo ne. Možná jo. Hlavně proto, že jsem viděl, jak byla smutná," pokračoval a já si povzdychla.

Podívala jsem se na Rascala a lehce do něj šťouchla, aby už začal. On přikývl a opřel se zády o linku vedle Simona. Ten si popostrčil brýle výš a podíval se mu do očí.

„Simone. Vážně mě mrzí, že máš teď blbý období se svojí… láskou a nevolali bychom tě, kdyby to nebylo životně důležitý, ale je tu taková záležitost, kterou musíme se Stellou vyřešit. Ona… my tě teď potřebujeme na plný úvazek. Dokázal by ses teď soustředit na něco jinýho než na Noru a byl bys ochotný nám pomoct?“ zeptal se.

Simon přikývl. „Samozřejmě, o co jde?“ zeptal se. Kladla jsem na srdce Rascalovi, aby to podal tak, jak to podal, protože Simon je hodně chytrý a jakmile ucítí něco naléhavého a složitého, rozhodně by se nepřipravil o to, nám pomoct.

Vyměnili jsme si s Racalem pohled a pak se oba podívali na Simona. „Jak začít… no… tady Rascal se u mě nezjevil náhodou, Simone,“ začala jsem. On se tak pousmál a přikývl.

„Myslím, že to jsem pochopil. Jen nevím, co to znamená,“ opáčil. A pak se toho chopil Rascal.

„Jde o to, že si mě Stella koupila. Prodala kvůli mně dům, aby si mě mohla dovolit. A já jí za to jsem moc vděčnej, protože mi tím vlastně zachránila život,“ řekl. Simon se na něj tak podíval.

„Koupila si tě?“ zopakoval.

„Jo,“ řekl Rascal. „Z otroctví. Dostal jsem se do pořádnýho hajzlu,“ objasnil a díval se na něj, jak zareaguje.

„Nevěděl jsem, že… to je strašný. No a jak ses k tomu vůbec dostala ty?“ zeptal se mě. Ty jeho oči byly teď dost intenzivní a leskl se v nich zájem.

„Přišel ke mně do práce divnej chlápek se psem a chtěl mě využít na léčení jeho nelegální sbírky tvorů,“ opáčila jsem. On se uchechtl. Ne nad tím, že by mu to přišlo směšné, ale absurdní.

„Tvorů? A Rascal je jako ten tvor?“ řekl ukazujíc na něj palcem. My si s Rascalem zase vyměnili pohled.

„Rascal není tak úplně člověk, víš?“ začala jsem opatrně, ale rozesmál se.

„Jasně a teď mi řekni, že je vlkodlak, nebo tak něco a fakt…“ prohlásil, ale Rascal ho přerušil.

„Démon,“ skočil mu klidně do řeči. Simon se zarazil. Podíval se na něj. Pak na mě. Pak zase na něj.

„Cože?“ ozval se.

„Jsem démon,“ zopakoval Rascal. Simon několik vteřin mlčel, jako by čekal, že se někdo z nás rozesměje a přizná, že si z něj děláme srandu.

„Stello,“ zašeptal. Měla jsem pocit, že mi chce s klidem vysvětlit, že nic takového jako démoni neexistuje a že už z těch svých fantasy knížek magořím. „On právě řekl, že je démon a ty tady stojíš a necháváš nás oba při tom, že jsme blázni,“ řekl.

„Je to pravda, Simone. Rascal je vážně démon," objasnila jsem. Simon se opřel lokty o linku a několikrát zamrkal. Pak si sundal brýle a promnul si kořen nosu.

„Dobře. Takže… buď jsem se definitivně zbláznil, nebo jste se oba domluvili, že si ze mě budete dělat prdel," řekl.

Rascal se odlepil od linky a svým ocasem si podal za ucho jeho hrnek s kávou a napil se. Simon si nasadil brýle a zaostřil na ten jeho ocas, jak ho používá jako třetí ruku.

„Ty vole!" vyštěknul a prudce vstal ze židle, že se málem zabil. Rascal se na něj podíval s naprosto nevinným výrazem a stáhl ocas zpátky k sobě. „Ty máš ocas!" vyhrkl Simon.

„Jo," zašeptal Rascal.

„A právě jsi s ním držel můj hrnek!" zmínil.

„Jo," přikývl. Simon na něj několik vteřin zíral, pak se podíval na mě.

„Stello. Ty tohle víš jak dlouho?" vyzvídal.

„Od začátku," odpověděla jsem klidně.

„A normálně s ním žiješ?" zeptal se a já přikývl. „A vůbec ti nepřijde divný, že… že má kurva ocas?!" divil se.

„Vlastně se mi ten jeho ocas moc líbí. Přesně takovýho přítele jsem si hledala, abych byla upřímná," zmínila jsem až se Rascal pousmál a svým ocasem mě pohladil po noze.

Simon to celé pozoroval a pak vyjel očima ke mně. „Cože? Hledalas někoho, kdo má ocas?" ujišťoval se, že správně pochopil mojí odpověď.

„Přesně tak. Ne kvůli ocasu, ale proto, že jsem jaksi celý život k sobě hledala vlastní druh a nevěděla jsem, kde ho najít. Ale osud tomu přál a já ho potkala na nejdivnějším místě. Sice mě to stálo hodně peněz, ale myslím, že Rascal je fakt démon k nezaplacení," objasnila jsem a svým ocasem mu taky přejela po noze.

Simon vytřeštil oči, když viděl, že i já mám ocas. A až pak si to spojil s tím, co jsem říkala o tom, že jsem chtěla vlastní druh. „Proboha, ty jsi taky démon?" vyštěkl. Oba s Rascalem jsme přikývli.

„T-to není možný. To není možný. Znám tě celej život a ty jsi mi takhle lhala…" šeptal smutně. Zavrtěla jsem hlavou a položila mu ruku na záda.

„Mrzí mě to, Simone, ale nemohla jsem ti to říct. Nehledě na to, že jsem ani nechtěla. Přála jsem si žít jako člověk. Což šlo dobře vzhledem k tomu, že o tom, jak být démon jsem se dozvěděla až s Rascalem," vysvětlila jsem.

„Fajn dobrý. Tohle budu muset vstřebat," řekl suše. Simon byl vždycky primárně racionální typ a nikdy nevěřil na nadpřirozeno. Miloval fantasy knížky jako já, ale nevěřil na magii. A trochu jsem se obávala, že pro něj budu něco, co buď nikdy nepřestane zkoumat, nebo něco, co bude naprosté tabu, protože mu to nebude sedět

do jeho komplexní tabulky života. Že mě bude popírat. A vysvětlovat mojí existenci jako nějakou chybu v Matrixu.

„A co umíš?“ zeptal se Rascala.

„Teď už skoro nic,“ odpověděl a lehce pokrčil rameny. Simon se zarazil a zamračil se na něj, jako by si právě nebyl jistý, jestli slyšel správně.

„Jak jako skoro nic?“ zeptal se a trochu se předklonil, přičemž z něj pomalu opadávalo počáteční zděšení z toho, že před sebou má skutečného démona.

Podívala jsem se na Rascala. Tentokrát už bylo na něm, aby mu vysvětlil zbytek. On můj pohled zachytil, krátce přikývl a opřel se zase bokem o kuchyňskou linku.

„Carl mi vzal jiskru,“ řekl klidně. Simonovi se z tváře vytratily poslední zbytky pobavení a na několik vteřin jen mlčky zíral na Rascala.

„Kdo?“ zeptal se nakonec a jeho hlas zněl najednou mnohem vážněji.

„Carl,“ zopakoval Rascal bez zaváhání a sledoval jeho reakci. Simon se na něj chvíli díval, než mu pohled sjel zpátky ke mně. „Ten chlap, co s váma obchoduje?“ ujistil se.

„Jo,“ potvrdila jsem tiše a cítila, jak se mi při tom sevřel žaludek.

„A co je jiskra?“ zeptal se Simon a znovu se zaměřil na Rascala.

„To, co z démona dělá démona,“ odpověděl a přejel si dlaní po zátylku. „Naše schopnosti. Síla. Všechno, co nám dovoluje dělat věci, který člověk nedokáže,“ vysvětlil a na okamžik sklopil oči, než se na Simona znovu podíval.

Simon chvíli mlčel a pomalu si posouval brýle výš na nose, zatímco si celou informaci očividně skládal dohromady. „A on ti jí vzal?“ zeptal se po chvíli.

„Jo,“ přikývl Rascal.

„A pak tě prodal?“ pokračoval Simon a tentokrát už v jeho hlase nebyla zvědavost, ale spíš nechuť.

„Přesně,“ odpověděl Rascal a založil si ruce na hrudi. Simon si přejel rukou přes obličej a několik sekund tak zůstal sedět.

„Do prdele,“ vydechl nakonec a zavrtěl hlavou, jako by pořád nedokázal uvěřit tomu, co právě slyší.

„A není to jen Rascal,“ dodala jsem tiše a podívala se na něj. „Carl jich má desítky,“ zmínila jsem,

Simon ke mně pomalu otočil hlavu a jeho oči se okamžitě zostřily. „Desítky démonů?“ zopakoval a nevěřícně povytáhl obočí.

„Démonů, hybridů, víl, mořských pannen… různých bytostí,“ vyjmenovala jsem a ukazovala počty na prstech. Simon na chvíli ztichl a pak se na mě podíval.

„A ty jsi tam proč?“ zeptal se.

„Protože mě využívá k jejich léčení,“ odpověděla jsem. Simon se zamračil a opřel se lokty o stůl.

„Takže ty pracuješ pro chlapa, kterej obchoduje s démonama… hustý. To je fakt… hustý," zašeptal.

„Kdybych přestala, nevím, co by se mnou udělal. A navíc…" Na okamžik jsem se odmlčela a polkla. „Rascal není jedinej, koho jsem chtěla dostat ven. A taky to není jedinej cíl, potřebuju získat tu jiskru. Dneska," dodala jsem.

Simon ztichl. Rascal se odlepil od linky a přešel ke mně. Položil mi dlaň na rameno a lehce ho stiskl. Nemusel nic říkat. Simon si toho všiml a jeho pohled mezi námi několikrát přejel.

„Takže co?" zeptal se nakonec. „Vy dva chcete zachránit všechny ty… bytosti a získat jiskru?" ujišťoval se a my oba s Rascalem přikývli.

„Chceme," odpověděl za nás za oba. Simon se krátce uchechtl, ale nebylo v tom nic veselého.

„A máte nějakej plán?" vyzvídal. Podívala jsem se na Rascala. Rascal se podíval na mě. A oba jsme mlčeli.

„Vy nemáte plán…" řekl.

„Máme," namítla jsem.

„Jakej?" zeptal se. Já otevřela pusu, ale v tu chvíli se zvenku ozvalo krátké zatroubení. Všichni tři jsme ztuhli. Podívala jsem se na hodiny. Carl.

„Zkraťte to!" zašeptala jsem zoufale a běžela k oknu. Na Sedmnáctku jsem mávla, že už jsem na cestě.

Rascal se mezitím pokusil Simonovi říct všechno. „Jsi ochotnej tam jít s ní? Pomoct jí? Dohlídnout na ní? Umíš improvizovat?" zeptal se ho a vážně doufal, že řekne jo. A já v to taky doufala, protože být s Carlem sama mě začínalo děsit a lepší plán jsme neměli.

Simon se zarazil a podíval se na mě. „Jasně, že jo," odpověděl naprosto klidně jako by to byla samozřejmost. Rascalovi se ulevilo. Já mezitím popadla tašku.

„Honem, zlato, řekni mu to," naléhala jsem.

„Jasně," řekl Rascal a podíval se na Simona. „Budeš předstírat kupce. Stella ti řekla, že existují démoni a nadpřirozený bytosti, a ty máš zájem třeba o mořskou pannu. Něco si vymysli a Carla zabav, zatímco Stella najde mojí jiskru. A pamatuj, že nikdo nesmí vědět, že je Stella taky démonka," objasnil a Simon přikývl.

Potom se na mě Rascal tak podíval a povzdechl si. „A ty víš co říct dole, aby Simona vzali s sebou, viď?" zeptal se a já ho políbila na tvář.

„Vím, neboj se," zašeptala jsem.

„Dejte na sebe pozor," dodal. Simon ho poplácal po rameni.

„Neboj se, kámo, nedovolím, aby se jí něco stalo," řekl a následoval mě. Nebylo to nic moc, ale bylo to jediné, co jsme mohli dělat. Ta jiskra nám sama do klína nespadne, Rascal zpátky nemůže. A já měla neuvěřitelný štěstí, že je Simon, jaký je a nevykašlal se na mě.

Do Carlovy zoo akorát vešli klienti. Bylo jich jen sedm a vzájemně se neznali, což těžko říct, jestli byla výhoda nebo nevýhoda. Carl je přivítal a prováděl po zoo. Ukazoval všechno, co stálo za to vidět v prvních chvílích a stručně vyprávěl, co bylo důležité povědět.

Mezi klienty byla zrzka, která byla fascinovaná elfem, dva muži, co měli zájem o vílu a mořskou pannu. Potom mezi nimi byl muž, který byl unešený démonem největším ze všech. Další muž, co chtěl succubu, která nebyla Zyra. Možná by chtěl i Zyru, kdyby nebyla na prodej v páru a za takovou cenu. Protože zcela určitě by se dokázala lépe předvést.

A pak tu byla žena s mužem, kteří byli fascinovaní Zyrou a Kanem a to hlavně proto, že Carl zmínil, že si je můžou osahat a „vyzkoušet je".

Zyra s Kanem nevěděli, co to jako znamená, ale věděli, že jestli teď budou kousat, bude s nimi konec. Carl se na ně díval přes mříž a usmíval se, zatímco jeho klienti je obdivovali.

„Co ti dva umí? Proč musí být spolu?" vyzvídal jeden z klientů.

„Umí to, co všichni démoni. Budou sloužit svým pánům, ale jsou to vzpurný věčičky, je potřeba jim nejdřív ukázat, kdo je tu pánem a trochu je zkrotit. Dávám k nim i tyhle pilulky. Pro začátek, než si zvyknou," objasnil. Zyra zatínala zuby. Kane zarytě mlčel. Carl se na ně usmál.

„Hmm, a jaká je tedy akce? Předvedou něco, nebo?" vyzvídal klient. Carl na Zyru udělal posunek, aby něco udělala. Ta se prohnula, zavlnila, olízla si smyslně rty a chytla se oběma rukama mříží těsně před klientem.

„Co by sis přál vidět, brouku?" zeptala se. Klient se podíval na Carla a usmál se. Pak se vrátil pohledem zpátky k Zyře.

„Striptýz," prohlásil. Zyra byla odhodlaná, ale Carl to zamítnul.

„Tahle to bohužel nefunguje. Za takové služby musíte zaplatit extra, nebo už mít démony zarezervované. Můžete si pak na ně sáhnout, zažádat si o taneček, striptýzek, nebo něco víc, ale všechno má svou cenu. A když zaplatíte dost, můžete si užít víc než jen osahání. Třeba i orál, anál. Ale platba je předem," objasnil.

Zyra vytřeštila oči, když ho slyšela, jak jí prodává jako nějakou svojí děvku. Klient se zamyslel. „Co když bych měl zájem o jinou díru?" zeptal se jako největší buran.

Carl se pousmál. „Pak si musíte démonku koupit. V tomto případě oba," dodal. Klient si Zyru pořád mlsně prohlížel, že jí bušilo srdce strachy a Kanovi taky. Tohle pro svojí kamarádku nechtěl.

„Zajistíte jí? Kde je záruka, že mě nerozsápe?" pokračoval, aniž by z ní spustil oči.

„Samozřejmě, že je zajišťujeme. Taky jak jsem řekl k nim dáváme speciální pilulky na uklidnění. Démoni jsou po nich plně funkční, jen klidní a poslušní," dodal Carl.

„Kolik by mě stála taková chvilka na hraní s tou succubou?“ vyzvídal.

„Padesát tisíc dolarů, ale pod dohledem,“ upozornil ho Carl. Zyra polkla na prázdno a muž se pousmál.

„Jinak po domluvě a zajištění si s nimi můžete chvíli pobýt všichni. Je to součást prohlídky. Zjistíte, jak reagují. Můžete se jich dotýkat. Flirtovat s nimi. A pokud vám budou vyhovovat, můžeme se bavit o ceně. Ty ceny na cenovkách jsou pouze orientační,“ dodal.

Muž se usmál a sáhl skrz mříže po Zyřině ruce. Zyra instinktivně ucukla, ale Carl jí okamžitě sjel pohledem.

Zyra pomalu vrátila ruku zpátky a nechala muže, aby jí přejel prsty po zápěstí. Kane se na to díval s napětím v celém těle. Nesnesl, aby se jí nějaký chlap dotýkal. Ona byla jeho kamarádka, ne žádná sexuální hračka na prodej!

„Já bych si chtěla zaplatit šou. Mohli by například provozovat akt spolu?“ zeptala se Carla a ten s úsměvem přikývl.

„Ano, pět tisíc dolarů,“ prohlásil. Žena se usmála a dívala se na Kana a Zyru tak, že ani jeden nevěděli, co si o tom myslet.

„Můžou se rozmnožit?“ pokračovala s další otázkou. Zyra se otočila na Kana naprosto šokovaně, ale ten se tvářil, že je v klidu, i když nebyl.

„Ano, měli by být plně funkční se svým vlastním druhem, s tigriniany i lidmi,“ odpovídal Carl na jednotlivé oplzlé otázky svých klientů.

Já jsem zatím se Simonem nastupovala do auta se slovy, že jsem Carlovi možná sehnala kupce pro mořskou pannu. Že je to můj dobrý přítel a že se za něj můžu zaručit, co se týkalo diskrétnosti. A tak Sedmnáctka souhlasil s tím, že nás sveze oba.

Rascal na nás zíral z okna. Jen jsem k němu zvedla oči, než jsem nastoupila do auta a vyrazili jsme do zoo. Rascal odstoupil od okna, pohladil Asmodea, který seděl vedle něj na parapetu a skočil si do kuchyně pro malý snack.

Byl nervózní a zoufalý, že nemůže nic udělat a že je závislý na mě a Simonovi, aby získal svou jiskru zpátky, že byl nepozorný a roztěkaný. A tak na sebe natáhnul mikinu, popadnul mobil a klíče a vydal se ven na cigaretu.

Hned, jak si zapálil, volal Dizzymu. „Jo, slyším,“ ozval se jako do vysílačky Dizzy, až se Rascal pousmál.

„Poslal jsem svojí holku se Simonem pro mojí jiskru do jámy lvový. Jestli se jim něco stane, tak si to v životě neodpustím,“ oznámil mu a potáhl si z cigarety. Dizzy vytřeštil oči.

„No ty kráso. To… budu držet palce. Kdybys cokoli potřeboval, dej vědět,“ nabídnul se.

„Díky, jsi hodnej. A co je novýho?“ vyzvídal.

„Něco bych ti chtěl říct, ale nevím, jak začít," zmínil Dizzy. Rascal čekal, co z něj vypadne, ale čekal dlouho.

„Ok, tak si to nech projít hlavou. Co Fae? Je doma?" vyzvídal. Dizzy si povzdychl a posadil se na gauč.

„Není. Někam šla asi před hodinou. Nic mi neříká," objasnil. Rascal se opřel zády o stěnu a znovu si potáhnul z cigarety.

„Typický. Byl bych klidnější, kdybys jí držel u nohy jak psa," prohlásil suše.

„To mě by bylo asi taky pohodlnější," opáčil Dizzy. Rascal nějak nehrotil, co říkal a jen přikývl.

„Jestli to klapne, dostanu Zyru s Kanem brzy ven a pak tě možná budu na něco potřebovat. Nebo spíš, jestli budeš chtít zažít pořádnou akci. Carl má hodně lidí," dodal a típnul nedopalek o zeď vedle.

Dizzy se pousmál. „Myslíš jako na hraní?" zeptal se.

„Jo, kámo, na hraní," řekl a zasmál se. „Jen tak mimochodem, už ses ozval tý Noře? Se Simonem se prý rozešli definitivně, tak myslím, že budeš mít volnou cestu," zmínil, ale Dizzy si jen povzdychnul.

„Nevím, jestli jí chci," řekl, a to Rascala zaskočilo, vytáhnul si z krabičky další cigaretu a zapálil si.

„Jak jako nevíš, jestli jí chceš? Ještě včera jsi jí chtěl. Jako chápu, že je malinko ukecaná, ale myslím, že je jinak v pohodě. Hodná, pěkná, chytrá, věrná a zná naše tajemství…" pokračoval, ale Dizzy přemýšlel, jak mu to vysvětlit, zatímco si pohrával s ubrusem.

„Nikdy se k ní nepřimknu," řekl. Rascal se zasmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„No a? Hele, to není tak důležitý. Ne, jestli jí máš rád. Já bych do toho šel. Jak dlouho jsi nikoho neměl, hm? Rok?" poznamenal.

„To není tak úplně ten důvod," pokračoval.

„Tak co je ten důvod?" tahal z něj netrpělivě. „A proč by ses vůbec nepřimknul? Já si taky myslel, že se mi to nemůže stát a stalo se to. A řeknu ti, že je to ten nejlepší pocit na světě," dodal trochu zasněně. *Miláček.*

„Ale žádnej. Prostě jenom asi není nejlepší chvíle začínat si něco s lidskou holkou," odpověděl. Na to neměl Rascal co říct, tak jen přikývl a vydechl kouř z cigarety na druhou stranu, když kolem něj někdo vyšel ze dveří.

„No a co ta Fae? Jak to dáváš s ní žít? To si neumím upřímně moc představit," vyzvídal Rascal.

Dizzy si povzdychnul. „Fae je v pohodě… skvělá. Dobře se o mě stará. Skoro jako moje ženuška. Vaří mi, pere mi, uklízí po mě, připomíná mi věci, zajímá se, ale nosí domů zvířata, což mě trochu znepokojuje," dodal.

Celou dobu se Rascal usmíval, než Dizzy řekl, že přinesla domů zvířata. „Cože? Zvířata? Jaký? Proč?" vyptával se.

„Pískomily a pojmenovala jednoho po tobě a druhýho po sobě. To je divný ne?" zmínil a Rascalovi se až zatajil dech.

„Divný? To je mega ujetý. Myslíš, že s nimi byla za Stellou?" zeptal se ho Rascal s obavami v hlase. „Protože to je přesně to, čeho ona je schopná. Ale to by mi snad Stella řekla, ne? Že potkala démonku?" spekuloval.

„Nejspíš. Ale hele, mě spíš jde o to, proč mi nepřiznáš ten důvod, proč je tebou pořád Fae tolik posedlá," zmínil.

Rascal ztuhnul. „Co já vím? Je šílená no. Prostě se do mě zabouchla a není schopná mě nechat jít. Já už jí to vysvětloval. Dokonce jsem se s ní i párkrát vyspal, když na mě dělala oči, ale to už prostě dělat nebudu," opáčil.

„Párkrát ses s ní ještě vyspal? Kdy?" vyzvídal Dizzy smutně.

„Už ani nevím, je to dávno. Pár let určitě. Vždyť víš, že jsem s ní nebyl. Vyhýbal jsem se jí. A proč tě to tak sere, chceš jí, nebo co?" zeptal se. „Protože, jestli jo, rozmysli si to. Je sice okouzlující, ale to má svojí cenu. Vím, o čem mluvím," dodal.

Dizzy si dal chvilku na čas s odpovědí. „Dobře, tak jinak. Proč jsi mi nikdy neřekl, že se k tobě přimkla? Kdy se to stalo a jak?" udeřil na něj rovnou. Rascal si povzdechl.

„Ty to víš?" zeptal se.

„Hm, jo. A mrzí mě, že jsi mi to nikdy neřekl a že jsi mi lhal," odpověděl.

„Já ti nechtěl lhát. Vážně. Bál jsem se a styděl. A pořád to tak je," objasnil.

„Styděl? Za ní? Kámo, jak se můžeš stydět za takovou ženskou jako je Fae?" utrousil nechápavě Dizzy. „A jak ses k ní kurva dokázal nepřimknout?" dodal.

Rascal si zase povzdychl. „Hele, já nevím, jaká ona je když je s tebou, ale věř mi, že se mnou je úplně šílená. Děsí mě k smrti," přiznal.

„A to tě začala děsit až po tom, co jsi se až po roce odhodlal vylézt z její postele?" rýpnul si.

„Hej!" okřikl ho Rascal a zahodil nedopalek pod nohy. „Tak za prvý právě proto. Jsem rád, že jsem to její vyjádření lásky vůbec přežil. A za druhý, děsila mě už co jsem si všimnul, že je mnou posedlá, aniž by se přimkla. Pak jsem se jí už snažil vyhýbat, ale udělal jsem tu zásadní chybu, že jsem na ní byl moc hodnej a pomohl jí něco vyřešit. No a hned na to se zbláznila ještě víc v podobě přimknutí," objasnil.

„Kámo, já tě nechápu. A taky ti závidím," přiznal Dizzy po chvilce ticha.

„Závidíš mi Fae? Jestli jí chceš dostat do postele, tak ti můžu dát pár rad. Ale jinak mi fakt nemáš co závidět. A nedoporučuju ti, aby se do tebe zamilovala. Je to psychopatickej druh lásky. Je strašně toxická," dodal.

„Třeba to, že je k tobě přimknutá. Co já bych za to dal," oznámil mu.

„Věř mi, že bys to nechtěl. Ani mě nenapadá jedinej důvod, proč bys to měl chtít," zasmál se.

„Ne? A co třeba to, že vzájemný přimknutí je jackpot?" řekl a Rascal vytřeštil oči.

„Proboha živýho. Ne!! Snad mi tím nechceš říct, že ses k ní přimknul?" vyrazil ze sebe naprosto šokovaně, ale na druhé straně bylo chvíli ticho.

„Fae je moje, Rascale. Nech jí na pokoji!" prohlásil, až to Rascala rozesmálo a taky trochu vyděsilo.

„Věř mi, kámo, že s Fae nechci mít nic společnýho a taky ani nebudu. Už se jí ani nedotknu, to ti přísahám. Ale tebe upřímně lituju, protože ona je poděs a sežere tě jak černá vdova," dodal.

„Miluju jí," prohlásil, že to znělo spíš jako kdyby byl pod vlivem nějakého kouzla. Rascalovi se z toho až zatajil dech.

„Upřímnou soustrast, kamaráde," dodal a když si uvědomil, že s ním nesjpíš nebude rozumná řeč, raději zavěsil. Pak se vyškrábal nahoru po schodech do našeho podkrovního bytečku a snažil se vstřebat to, že se jeho nejlepší kámoš přimknul zrovna k Fae.

Hned, co dorazil domů, podíval se na hodiny. Bylo kolem třetí. Rozhodl se, že si dá sprchu a že nám pak připraví večeři až se vrátím. Měli jsme v lednici několik syrových steaků a ukradla jsem v práci pár sáčků s lidskou krví, kterou mě Carl zásoboval. Myslím, že kdyby se dozvěděl, že zmizela, měl by plno otázek, ale snad si dvou sáčků nevšimne.

⛧⛧⛧

Zyra s Kanem zažívali krušné časy. Carl na ně dohlížel, zatímco klienti si užívali veškeré zábavy, kterou jim Carl zdarma i za peníze poskytoval. Právě vybral asi tisíc dolarů za sexy taneček, který měla Zyra předvést s Kanem.

Zyra se pomalu přiblížila ke Kanovi a položila mu dlaň na hruď. Nejdřív jen lehce, jako by si potřebovala najít rytmus, potom jí ruka sklouzla přes jeho rameno a kolem krku. Pohybovala se těsně u něj, boky kopírovala pomalý rytmus hudby a pokaždé, když se od něj na okamžik odtáhla, zase se k němu vrátila o něco blíž.

Kane jí sledoval s napjatým výrazem a nechával jí se ho dotýkat. Taky jí lehce přidržoval za bok. Zyra mu přejela prsty po čelisti pod maskou, zastavila se pod bradou a donutila ho zvednout oči k ní. Pak mu obě ruce položila na ramena a pomalu je nechala sklouznout po pažích, zatímco se otočila zády k němu.

Kane jí položil ruce zase na boky, ale tentokrát zezadu a ona se prohnula, zatímco se mu pozadím kroutila po jeho popředí. Když se znovu otočila, její tvář byla jen pár centimetrů od jeho. Celé to působilo něžně, skoro jako skutečná intimita. Jenže oba věděli, že je sledují cizí oči a že za každý jejich pohyb někdo právě zaplatil.

„Přihazuju a chci, aby se líbali," prohlásila ta žena, která jimi byla fascinovaná. Carl se na ní podíval, potom na Zyru s Kanem a spokojeně se usmál. Najednou mu začínalo docházet, že ti dva možná mají mnohem větší hodnotu, než původně předpokládal.

Čtyřicet milionů za jejich prodej? To byla částka, kterou mohl dostat jednou, a ještě jestli vůbec, protože jak sám řekl, byl to přepal. Ale tohle mohl prodávat znovu a znovu. A mohl jít i do větších extrémů. Zotročit je jako sexuální otroky? Proč ne? Nejsou to lidi, na démony se žádný zákon nevztahuje. Zatím.

„Dámy a pánové, klidně přihazujte, tohle není součástí běžné prohlídky. Jestli chcete vidět víc, domluvte se tady s mými hlavními hvězdami," prohlásil a na Zyru ukázal dvojku na prstech jako, že dostane dvě procenta, když bude hodná holka a poslechne ho. Ta měla, jak tenkrát říkal chuť mu nejmíň ukousnout péro, ale moc možností neměla, pokud nechtěla, aby Carl ještě přitvrdil.

„Tři tisíce za žhavý polibek s jazykem!!" vykřikla znovu ta ženská. Kane si nadzvedl masku tak akorát, aby odhalil svá ústa a sklonil se k Zyře, aby jí políbil. Ta si taky odkryla masku, podívala se mu do očí, stoupla si na špičky a políbila ho, jako by za ten polibek mělo být vykoupení se z tohohle šíleného otroctví.

„Ať mu sáhne na penis!" pokračoval další z klientů. Carl se nepřestával divit, jak šíleně se mu všechno rozjíždí před očima. Dřív to bral seriózněji, nechoval se jako kuplíř, ale teď? Sex vydělává a u démonů možná ještě víc, než si myslel.

„Za vydělaný peníze si budeš moct vybrat sexy oblečení a kvalitní jídlo, succubo," zašeptal Carl, aby jí nerušil v tom polibku.

„Sáhne? Ať mu ho vyhoní!“ opáčil někdo další. Carl se nepřestával usmívat.

„Ať ho rovnou vykouří,“ pokračovali jeden přes druhého, až se do toho zase vložil Carl.

„Jeden po druhým, vážení. A aby to mělo nějaký systém, tak postupně od nejlehčích akcí k těm nejtěžším. A platby předem,“ zopakoval a zvedl ruku, aby překřikující se klienty trochu uklidnil.

Zyra se od Kana odtáhla a na okamžik se podívala přímo na Carla. V očích měla vztek, který se ani nesnažila pořádně skrývat. Carl ho samozřejmě viděl. Právě proto se na ní usmál. Věděl, že jí má přesně tam, kde jí potřebuje mít. Nemusela ho poslouchat proto, že by se ho bála. Stačilo, že věděla, co by následovalo, kdyby přestala.

Kane jí položil dlaň na záda a nenápadně jí přitáhl zpátky k sobě. „Klid,“ zašeptal tak tiše, že to slyšela jen ona. Nebyla si jistá, jestli tím uklidňuje jí, nebo sebe. „Nedívej se na ně. Nemysli na ně. Jsme tu jen my dva. A máme se rádi…“ šeptal jí do ucha, až zavřela oči. To jeho chlácholení malinko zabíralo, a zvlášť, když jí Kane jemně za ruce a hladil jí palcem po dlani.

„Jsem tvůj nejlepší přítel. A mám tě vážně rád, Zyro. Moc tě mám rád. A radši já než oni,“ šeptal. „Nikdo cizí se tě nedotkne, to nedovolím,“ dodal. Ona lehce přikývla a podívala se mu do očí. Sice měl tu masku, ale i tak mu do nich zblízka viděla.

„Oh, Kane, dojímáš mě,“ procedil Carl a zatleskal mu. Roztleskal tím i klienty.

Venir to sledoval ze své klece a chtělo se mu brečet. Carl nebyl člověk. Byl hyena. A já jsem fakt vůbec netušila, do čeho jdu. A vsadím se, že dozvědět se to Rascal… nechci radši ani vědět, co s ním pak udělá, až mu přinesu jeho jiskru.

Rascal akorát vylezl ze sprchy. Byl nádherně fresh a měl dost energie na to, aby si i zacvičil, ale už si dal sprchu, tak se rozhodl necvičit. Měl na sobě jen ručník kolem pasu, a ještě po něm stékaly kapky vody, ale nohy si usušil, protože bych ho hnala, kdyby namočil koberec nebo kvůli němu zpuchřelo lino.

A když šel kolem kuchyně, všiml si zalité kávy na lince. „Že bych zapomněl, že jsem si dělal kafe?“ pomyslel si, napil se a šel se obléknout. Káva byla akorát studená, takže všechno nasvědčovalo tomu, že si jí udělal chvíli před tím, než šel do sprchy.

Oblečený se potom vrátil ke kávě, zívnul si jednou. Dvakrát. Vzal do ruky hrnek a nesl jí ke stolku u matrace, což byl náš jediný nábytek. „Asi bych to kafe potřeboval, Asmodee,“ zmínil, když zase zíval a kocour na něj pořád nechápavě civěl.

„Což je zvláštní, přísahal bych, že mě ta sprcha probrala,“ dodal, posadil se na matraci, kávu položil na stolek a otevřel si můj noťas jako by věděl, co jde dělat, ale když ho zapnul, musel přemýšlet, jestli bude pracovat, nebo koukat na film, nebo co vlastně.

Zase si zívnul a tentokrát i se slzami v očích. „Co mi je?“ zamumlal a horko těžko se snažil zaostřit na obrazovku. Natáhl se proto k té kávě, protože pořád věřil tomu, že ho probere a vypil jí na ex.

„Myslíš, že se bude Stella zlobit, když si tu zapálím? Asi jo, co? Musím jít ven,“ povídal si s kocourem jako to občas dělám já, zvedl se, že si vezme cigára, klíče a půjde zase ven, ale když se zvedal, zamotala se mu hlava.

Jen tak tak se chytl stěny. „Tak tohle už je fakt div…ný,“ řekl a pomalu sjel zády po té stěně až na podlahu. Těžkly mu víčka a on už se zmohl jen na to, aby dýchal, zíral před sebe a neusnul. „Fae…“ zašeptal vyděšeně, než upadl do bezvědomí.

Asi po deseti minutách Rascal otevřel oči. Cítil se zvláštně slabě a unaveně. Ruce a nohy ho neposlouchaly. Všechno bylo rozmazané, zvuky byly s ozvěnou a hlučné. A možná mu i hvízdalo v uších.

Potom se před ním objevila ta ženská tvář, na kterou si přál už nikdy nenarazit. Oči se mu pořád klížily, a tak je furt zavíral. Byla u něj blízko, doslova se k němu připlazila po čtyřech a políbila ho jako Šípkovou Růženku, aby se probudil.

„Tristane…” zašeptala mu do rtů zamilovaně a znovu ho políbila. On se usmíval, těžko říct, jestli si myslel, že jsem to já, ale polibek jí opětoval. Taky k ní natáhl ruce a chtěl jí obejmout, ale nějak v nich neměl sílu. Což ho donutilo konečně otevřít oči a podívat se.

„Fae…” dostal ze sebe zcela zoufalý, že jí vidí a odtáhl se od ní, jak nejvíc to šlo. Ale teď nebyl jen zoufalý, byl naštvaný, jak je bezmocný a měl strach. A ten divný pocit slabosti a únavy se ještě zhoršil.

„Tolik jsi mi chyběl, Tristane. Teď už můžeme být konečně chvíli spolu, miláčku…” šeptala téměř dojatě, sedla si mu na klín a dlaněmi přejížděla po jeho těle. Rascal se snažil zaostřit a pochopit tuhle chvíli, ale nelíbilo se mu to ani trochu. Věděl, že Fae dokáže být šílená, ale že až takhle?

„Neříkej mi tak už. Jsem Rascal,” zamumlal, že mu skoro nebylo rozumět. Fae se zasmála.

„Ne, jsi můj Tristan a vždycky jsi byl. Nevím proč se za to jméno tolik stydíš,” šeptala mu do ucha a jemně ho olízla.

Rascal sebou cuknul. „Co jsi to udělala, Fae? Cos mi dala?” zeptal se pomalu, protože měl v sobě něco silného a vypadal, že každou chvíli zase usne. Byl teď strachy bez sebe, normálně by mu šíleně bušilo srdce, ale teď jeho srdce sotva pumpovalo nějakou krev.

„Jenom něco na uklidnění, aby ses uvolnil. Ale neboj se, i tak si užiješ zábavu. Na mrtvoly nejsem. Ten recept jsem vymyslela schválně pro tebe. Pro mýho vzpurnýho chlapáka,” prohlásila a naklonila se blíž k jeho uchu.

„Já tě totiž už tak strašně chci, Tristane. Nemůžeš se přede mnou pořád takhle schovávat. Nutíš mě pak být na tebe ještě drsnější," pokračovala a začala ho líbat po krku.

„Sice jsem si myslela," řekla a jednoduše mu roztrhla tričko, aby ho obnažila. „Že budeš u toho víc démon, ale tohle tělo taky není špatný, na to, že jsi jenom člověk," šeptala a líbala ho na krku, hrudi a sjížděla jazykem níž.

„Nech mě být! Myslím to vážně, já nechci!! Chodím už se Stellou. Miluju Stellu! Chápeš?" dostal ze sebe.

Jedna její ruka mu sklouzla do klína. Druhá na rty, aby mu naznačila, že má být zticha. „Jo, chápu a je mi to úplně jedno… tak na ní mysli, mě to nevadí. Já totiž na rozdíl od tebe respektuju pouto," prohlásila a políbila ho na břicho.

„Nech toho! Slez ze mě!" šeptal zoufale, ale Fae zavrtěla hlavou. Potom se na něj tak podívala a vytáhla se zase zpátky nahoru.

„Ano, ale až se tak dvakrát udělám," procedila a začala mu rozepínat pásek. Rascal zavrtěl hlavou.

„Nesahej na mě! Přestaň! Kurva nech toho…" pokračoval zoufale, ale marně. Zněl u toho jen jako když usíná. Nebyl ve stavu, aby se mohl bránit a Fae tohle naplánovala a rozhodně ne proto, aby s tím přestala.

Její posedlost svým bývalým milencem neznala hranic. A on jediný jí takhle znal, a proto před ní roky utíkal. Už když byli spolu, byla úplně šílená a nevyzpytatelná. Trpěla úzkostmi a bludy. Žila v mylné představě, že ona a Rascal se jednou vezmou. Že jí miluje, ale je prostě takový, proto od ní utíká. Nalhávala si něco, co tam nikdy nebylo, protože představa, že by ho ztratila pro ní byla nepřijatelná.

A v tom tkví nebezpečí přimknutí. Dokáže to být nezdravá posedlost a smrtelná choroba pro démona, když padne na špatnou osobu. Nebo se z ní zkrátka démon dokáže úplně zbláznit.

Fae toho byla důkazem. Její pouto k Rascalovi bylo silné. Silnější než ona sama a její rozum. A nikdo o tom nevěděl, protože Rascal jí i přes to chtěl chránit, a tak mlčel. Což se mu vymstilo.

Taky jí sem tam dopřával sám sebe, aby se netrápila, ale po nějaké době toho měl už prostě dost. Věděl sice, že tohle je něco, co si démon nevybere a když se to smíchá i s nějakou další poruchou, výsledkem je Fae. Ale tentokrát zašla daleko. Daleko i za jeho hranice.

Fae mu šmejdila rukama po těle. Rascal se podíval mezi nohy a pak zase vyčerpaně vyvrátil hlavu zpátky. „Kurva, proč mi stojí?" vztekal se, že ho jeho tělo zradilo.

„Protože mě chceš, miláčku…" šeptala a pokračovala. Různě se ho bez jeho svolení dotýkala a líbala ho po těle a až strašidelně se v jejích očích odrážela její touha po něm. A to, jak se jím kochala, Rascala uvnitř úplně ničilo.

Rascal se zmohl jenom na vyčerpaně zoufalé vzdychy a líně jí sledoval. Když chtěl zvednout ruce, aby jí odstrčil, pohnuly se a zase volně spadly dolů. Už začínal být vážně zoufalstvím celý bez sebe. „Nechci…“ šeptal zoufale.

„Tak dlouho jsem tě neměla, že už nedokážu ani myslet na nic jinýho,” prohlásila mu do rtů a pevně ho držela za jeho nejcitlivější místo, až ho donutila trochu vzdychnout.

„Oh, do hajzlu… Fae, slez ze mě a přestaň mi sahat na péro, myslím to vážně!” syknul co mu síly stačily, ale ona se jen pousmála a místo toho si nadzvedla sukni, vylezla mu na klín.

„Ale tobě se to líbí. Jsi vzrušenej,“ komentovala jeho slabost. On se polekal, když viděl, co jde Fae dělat.

„Ne! Ne! Ne!!“ vzpíral se, ale ona se po něm jen drze a pomalu sklouzla.

„Ách, Tristane…” zašeptala vzrušeně a prohnula se v zádech.

„Zabiju tě!” procedil skrze zuby jako odpověď a zase položil odevzdaně hlavu na zeď.

„Nedokázal bys mě zabít, lásko moje. A už vůbec ne když spolu budeme mít děti,” prohlásila.

Rascal ztuhnul. Vytřeštil oči a snažil se jí ze sebe shodit, ale nešlo to. To, čím ho zdrogovala bylo moc silné.

„Cože? Opovaž se!” prsknul na ní.

„Opovážím,” řekla a odvážila se ho políbit, ale kousnul jí tak moc, že jí tekla krev ze rtů, možná i z jazyka. Ještě nikdy předtím jí neublížil. A zatímco si olízla krev ze rtů, šokovaně se na něj podívala a na ty jeho tesáky a zuřivost v obličeji a usmála se.

„Á tady to někdo rád krvavý. Tak jo,” prohlásila, že to znělo až psychopaticky a zakousla se mu silně do krku, až Rascal zalapal po dechu, ale to jí nestačilo. Zakousla se do něj znovu a pila ho jako by umírala žízní.

Rascalovi se až skroutily prsty u nohou, ale nevydal ani hlásku. Snažil se jí rukama odstrčit, ale byly jak z gumy a nedokázal je pomalu ani zvednout o pět centimetrů výš.

Fae přestala a podívala se na něj, jak odevzdaně pod ní leží. „Vzdychni pro mě, Tristane,“ škemrala, zatímco se snažila ze všech sil, aby si i něco tak nechutného jako je znásilnění užil. Nicméně, ten se zase snažil ze všech sil vzdorovat všemu příjemnému, co mu prováděla a že věděla, co má rád, chodili spolu dost dlouho na to, aby ho znala.

„No tak, vzdychni pro mě,“ prosila ho, ale on se jen kousal do rtů, aby jí nechtíc nevyhověl.

Fae ještě přitvrdila, ale on zase nic. A to jí vytočilo. „Řekla jsem, abys vzdychal!!“ zaječela a zakousla se mu zase brutálně do krku, že to nevydržel, ale místo hezkých slov z něj vypadla výhružka.

„Ste-lla tě za to-hle za-bije!“ dostal ze sebe napůl vzrušeně a napůl vztekle. Fae se jen zaculila.

„To bys jí o mě nejdřív musel říct,“ zašeptala mu do ucha, až to znělo svůdně a potom zase bez dovolení pila jeho krev z různých míst, kousala ho do boku, krku, ramena, břicha a drze si brala to, co už jí roky přestal nabízet.

„Jsi můj, můj. Jenom můj!“ sténala, zatímco do něj všude kousala.

„Fae… Fae…“ šeptal její jméno.

„Vidíš, jak krásně to zní, když se mi konečně poddáš,“ opáčila, ale nepřestala ho mučit svými zuby a zvrácenou láskou.

„Fae… pře…staň…“ škemral zoufale.

„Ještě ne,“ odpověděla a položila mu obě dlaně na hrudník. „Jsi tak nádhernej,“ zašeptala a zabořila mu zase tesáky do krku.

„Zničím tě…“ vydechl.

„Vzrušuješ mě,“ prohlásila a jedním pohybem pánví ho přiměla k dalšímu nechtěnému vzdychu.

My se Simonem jsme akorát dorazili za Carlem. Sedmnáctka nás vzal rovnou dovnitř s tím, abychom na něj počkali, že teď provádí klienty. Kecla jsem si tedy na zadek na luxusní, kožený gauč a stáhla Simona s sebou. Ten se rozhlížel kolem a rozmýšlel si, co a jak řekne. Alespoň k něčemu to čekání bylo dobré.

Mezitím se Sedmnáctka přikradl ke Carlovi z boku, aby ho upozornil, že jeho oblíbená zaměstnankyně už dorazila a že si s sebou vzala mazlíka, co má vážný zájem o mořskou pannu.

To ho zaujalo, protože na peníze on slyší velmi dobře. A já jsem to asi přehnala s tou oblíbenou zaměstnankyní, protože nejradši má nejspíš Sedmnáctku. Ale myslím, že mě tak párkrát už nazval.

„Omluvte mě na okamžik,“ řekl Carl klientům, pokynul Sedmnáctce, aby to tam hlídal a šel mě se Simonem vyzvednout.

Když jsem ho viděla vyjít ze dveří, udělalo se mi zle. Nevím, jestli byl vždycky tak odporný, nebo to bylo tou mojí nově získanou schopností vycítit vůni lidské duše a obecně jejich charakter, ale on byl nejlepším kandidátem, kterého bychom si s Rascalem dali k večeři.

„Stello,“ řekl nadšeněji, než musel a objal mě. „A kdopak je tohle? Slyšel jsem, že nový klient?“ zeptal se a já přikývla.

„To je Simon, můj kamarád a nadšenec do nadpřirozených bytostí. Snad ti nevadí, že jsem ho přivedla? Chtěla jsem mu to ukázat a on zvažuje, že by si taky nějakou bytost pořídil,“ opáčila jsem a Carl se do široka usmál.

„Vůbec ne. Dokud bude diskrétní," řekl a podal mu konečně ruku. „Carl, těší mě, Simone. Vaše kamarádka se mi jaksi zapomněla zmínit, že má kolem sebe někoho, kdo by rád vlastnil takový skvost, a kdo by si ho mohl dovolit," komentoval.

Raději jsem do toho skočila. „Co kdybys mu ukázal mořský panny, Carle, a všechno mu o nich vyprávěl? Protože on o nich skoro nezavře pusu," zahihňala jsem se nuceně doufajíc, že to nebude poznat.

„Rád bych. Moc rád, ale mám vzadu u démonů klienty a rozdělaných několik tisíc dolarů, takže se vší úctou na mě počkejte tady, nebo se pojďte podívat na šou," řekl a já ztuhla.

„Jaká šou?" zeptala jsem se. Carl se tak pousmál.

„Kane a Zyra jsou teď hvězdy návštěvních hodin. Tomu bys nevěřila, jak jsou démoni vášniví mezi sebou. Roky jedu tenhle byznys, a ještě jsem neměl tu čest vidět dva démony provozovat… lásku," prohodil.

Vytřeštila jsem oči, ale snažila se to zakrýt, takže to spíš vypadalo jako když se mračím. Simon si pomyslel něco šíleného, že jsem pomalu měla pocit, že už umím číst myšlenky. A pak jsme ho následovali do sektoru D.

Simon se na mě tak podíval, jako by mi tím pohledem chtěl sdělit, že chápe, proč jsem odtud Rascala vykoupila, proč nechci, aby Carl zjistil, že jsem démonka a prostě pochopil všechno, co jsem mu stihla říct.

Když Carl otevřel dveře do haly s démony, Simonovi se zatajil dech, protože právě prvně viděl démony v jejich skutečných podobách a nejspíš si snažil představit takhle i Rascala.

Nicméně, moje oči sklouzly okamžitě ke kleci, ve které byli Rascalovi přátelé a zděsila jsem se, jakým stylem si na nich Carl rozhodl vydělat peníze. Sedm klientů tam tleskalo, hvízdalo na prsty a doslova po sobě házeli bankovky, aby pobídli dva zoufalé démony k něčemu, do čeho se jim viditelně vůbec nechtělo. A Carl to nazval, že provozují lásku? *Hajzl jeden!! To ho vyjde draho.*

Mrkla jsem na Simona a on přikývl. „Nezlob se, Carle, ale na tohle já se dívat nechci. Až tedy skončíš, mohl bys prosím ukázat Simonovi mořské panny? A já na tebe počkám venku," sdělila jsem mu a on nezaujatě přikývl. Věděla jsem, že když má jiné zájmy, nebude se moc starat o další věci.

Hrozně jsem se bála, že na mě nasadí Sedmnáctku, ale potřeboval ho po ruce, kdyby se ta jejich akce jakkoli zvrtla. Vyšla jsem z té šílené místnosti a na okamžik zalitovala toho, že nekouřím, protože teď bych si vážně z nervů zapálila.

U každých dveří stál jeden bodyguard. *Kurva, co teď budu dělat?* Jen jsem se na jednoho usmála, dala si vlasy za ucho a předstírala jsem, že si prohlížím nějaký obraz z vílích křídel, který visel na stěně.

Nenápadně jsem se rozhlídla kolem. Do Carlovy kanceláře vedla chodba, u které byl jeden. Ti zbývající byli v takové vzdálenosti, aby si mě nevšimli. *Sejde z očí, sejde z mysli… No jo, ale co s tímhle?*

Šla jsem ven na vzduch. Taky proto, že tím klesne moje podezření na nulu. Sice se mi blbě odhaduje, jak to vypadá uvnitř a taky jsem tomu kanclu ještě dál, ale jaký plán nemá háček, že?

Rozhlídla jsem se venku, tady moc lidí Carl neměl. Vlastně skoro žádné, protože sem každého vždycky nechá přivézt. A klienty sem dopravuje taky nějak limuzínou. Někde je vyzvedává, aby nikdo nevěděl, kde se nachází. *Co na tohle místo říká mapa na mobilu?* Napadlo mě a otevřela mapu.

„Místo není k dispozici na mapě?" zašeptala jsem. *To jsem si mohla myslet, že to má nějaký zahackovaný. Sakra!*

Uklidila jsem si mobil do kapsy a podívala se pořádně po okolí. Jen plot s ostnatými dráty nahoře. Za ním moře a nic. Široká příjezdová cesta s budkou hlídače a závora. A jinak jen hala, garážová vrata, zabedněná okna. *Tak tudy to teda taky nepůjde.*

Fae se udýchaně svalila Rascalovi na rameno a spokojeně se usmívala. „Já tě tak moc miluju," šeptala a zhluboka vydechla. Rascal měl v očích slzy. Carl měl pravdu, prodal mi kvalitní zboží. Byl čestný, věrný a Fae se povedlo ho zlomit. Nebo spíš nalomit.

Fae se na něj podívala, prstem mu otřela slzy z tváře, chytla ho za bradu a s trhnutím ho donutila se na ní podívat. „Podívej se na mě," zašeptala a usmála se, když se jejich oči setkaly. „Řekni mi to ještě jednou," prohlásila.

„Co jako?" syknul.

„Řekni, že mě miluješ. Tak jako jsi mi to říkával kdysi," škemrala. Rascal na ní koukal jako na blázna.

„Ani omylem," odseknul. Fae se na něj tak dívala jako, aby pochopil, že ona má navrch.

„Řekni, že mě miluješ, nebo Stelle na tebe odeberu vzpomínky," prohlásila a Rascal zbledl.

„Ne… prosím ne," škemral zoufale. Fae vyndala telefon z kapsy a usmála se.

„Tak pro ní nahrajeme video vzkaz. A ty tam řekneš, že mě miluješ," pokračovala a zapnula kameru, natočila to k nim a políbila Rascala na tvář. Taky zabrala modřiny po zahojených kousancích po celém jeho těle.

„Já a můj miláček Tristan. Zase jsme se k sobě vrátili, jsem tak šťastná. Viď, lásko?" řekla a natočila kameru na něj. On se usmál a přikývl.

„Miluju tě," řekl a políbil jí na spánek. Fae pak ještě natočila můj byt a video rychle vypnula, aby nebylo poznat, že Rascal není tak úplně sám sebou.

„Já tě taky miluju," odpověděla mu pak a chtěla ho zase políbit, ale odvrátil od ní hlavu.

„Nenávidím tě a nechtěj vědět, co ti udělám, jestli jí to video ukážeš, nebo jí jakkoli ublížíš," pohrozil jí a ona se pousmála a pohladila ho prstem po rtech.

„Ani se jí nedotkneš. Ona se nedotkne tebe. Jsi můj a já tě budu sledovat. Porušíš to a vymažu jí na tebe vzpomínky. Řekneš to někomu a vymažu jí na tebe vzpomínky. A budeš za mnou chodit dobrovolně každý den, když bude v práci. Nepřijdeš, nenecháš se a pošlu jí to video. Rozumíš mi?" zeptala se.

„Kdybych měl jiskru, tak…" začal, ale Fae mu do toho skočila.

„Ale nemáš, takže… a až jí budeš mít tak stejně nic. Roky jsi měl jiskru, Tristane a neudělal jsi nic. Ty prostě nedokážeš ublížit holce. Leda, že bys to naučil Stellu. Ale ta proti mně nemá jedinou šanci. Navíc bys jí to musel říct a víš co se stane pak. Takže mě musíš zabít sám a bacha na Dizzyho. Teď je můj," dodala spokojeně, usmála se a konečně vstala z jeho klína.

Rascal na ní jen zoufale civěl. Fae si Dizzyho k sobě přimkla schválně, nebyl o tom pochyb. A teď má všechno nedobytně pojištěný.

Fae si oblékla kalhotky, upravila se, vytáhla mu krabičku s cigaretami ode mě z kapsy a posadila se na gauč s nohou přes nohu. Rascal se nemohl skoro ani pohnout, cítil se už trochu silnější, ale stejně to nebylo ještě ono, jen na ní nešťastně koukal a přemýšlel, co bude teď dělat, zatímco si alespoň s námahou zapnul kalhoty.

„Být tebou se rychle oblíknu, protože jinak tě tady takhle načape, i s těma modřinama a fakt nevím, nevím, co jí řekneš. Já ti říkala, že jí o mě máš říct, ale neposlouchal jsi," rýpala do něj a zapálila si. U mě doma.

„Možná ještě dostaneš vynadáno. Nesmíš kouřit doma, viď? Hádám, že jsem tě vždycky viděla před domem právě z tohohle důvodu," provokovala ho.

„Já tě kurva zabiju!!!" zaječel a posadil se. Fae se trochu polekala, když začínal nabírat síly, a tak si rychle potáhla, típla cigaretu o stolek a hodila jí na něj.

„Nezapomeň na naší dohodu, Tristane," dodala a odešla.

„FAE!!!" vykřiknul naprosto zoufale rozzuřeně a bouchnul pěstmi o podlahu.

Carl se pořád bavil nad utrpením svých dvou démonů, kteří byli donuceni dělat něco, co nikdy dělat nechtěli. Nicméně žádné šílenosti, aby došlo k otěhotnění Carl nepodporoval. Jeho succuba mu měla vydělávat, a to striktně zamítnul. Pouze za velké peníze, ale to tihle jeho klienti nebyli schopní zaplatit. Chtěli jen chvilkovou zábavu. A na té zábavě si Carl vydělal přes sto tisíc dolarů.

Když je Kane se Zyrou přestali bavit, šli zase očumovat jiné bytosti. Některé se prodaly a pak měl Carl konečně čas na Simona. Nicméně, já pořád nevěděla, jak se dostanu k jiskrám.

Zyra seděla zoufale u zdi klece a plakala. Kane jí položil ruku kolem ramen a taky měl na krajíčku. Klienti je dohnali od sexy tanečku, dotyků, líbání až k tomu, aby ho Zyra uspokojovala rukou a pusou.

„Hej… podívej se na mě," řekl Kane tiše a sevřel jí rameno o něco pevněji. „Nemusíš se stydět. Ani trochu. Nebyla to tvoje volba. Já to vím," dodal. Zyra si otřela tvář hřbetem ruky a zavrtěla hlavou.

„Já jsem to udělala. Tolik jsem se bála, že skončím někde u někoho z nich, že jsem to radši udělala," objasnila.

„Ne," opravil jí okamžitě. „Carl tě donutil. To je kurva velký rozdíl," řekl, naklonil se k ní a opřel čelo o její spánek. „A to, že jsi se víc bála těch lidí je v pořádku, Zyro. Taky jsem se bál. Radši bych tohle dělal s tebou. Je to sice neuvěřitelně ponižující, ale mnohem lepší než, aby ti někdo z nich ublížil. A jestli si myslíš, že se na tebe teď dívám jinak, tak ne. Pořád jsi to ty. Pořád moje nejlepší kámoška Zyra, jasný?" řekl a ona přikývla.

Simon u toho byl až do konce. Ne, že by byl ten typ úchyla, co by se nad tím bavil, ale zkrátka proto, že chtěl zapadnout a Carlovi nedat záminku pochybovat o jeho zvrácenosti. Chtěl, aby ho považoval za skutečného potenciálního kupce, a ne za kámoše, co si není jistý tím, co chce.

„Tak pojďte, Simone, ukážu vám svoje nejlepší úlovky. Mám sirény i obyčejný mořský panny. Zlatý šupiny, stříbrný, zelený a modrý. Ale sirénu vám moc nedoporučuju, zpívají sice krásně a netopí, to ne. Ale ty potvory jsou tak dominantní, že se dají jen těžko zkrotit. Taky dost koušou," dodal. Simon přikývla jako, že rozumí.

„O co byste měl zájem? Kde jí chcete chovat? Doporučuju slanou vodu, ale můžou být i ve sladké. Hodně toho sežerou. Převážně ryby a mořský potvory, ale někdy postačí i mletý maso," řekl a Simon se nadechl.

„Já jsem se na ně nejdřív chtěl podívat. Mám rád roztomilý rysy. Taky bych jí měl v akváriu a klidně seženu i slanou vodu," odpovídal.

„Hm, dobře… to zní dobře. Můžu vám dát chovatelský tipy. Klidně se ptejte na to, co vás zajímá," pokračoval. Simon z něj měl pocit, že to Carl chce sfouknout rychle a taky, že ano, byl nervózní.

Kladla jsem Simonovi na srdce, aby se schválně ptal na oplzlosti, protože to Carla spíš přesvědčí, že má reálný zájem. A taky, že je jeho typ klienta. A taky ať ho tím zdrží. Takže zatímco se Simon vyptával na to, kde mají mořské panny rozmnožovací otvor, já jsem konečně našla řešení, jak se dostat do Carlovy kanceláře.

Rychle jsem zalezla dovnitř. Naštěstí dveře nebyly zamčené, protože to bych byla v hajzlu. Podívala jsem se kolem, ale nikde jsem žádné sklenice s jiskrami neviděla. To mě vyděsilo. *Jasně, že je bude mít někde v nějakém trezoru. Kurva, kurva, kurva!!!* Ale Rascal říkal, že je má Carl někde v kanceláři. *Že by byl tak pitomej? A jak to jako Rascal mohl vědět? Co když je měl v kanceláři, ale potom je někam uklidil.* Uvažovala jsem.

⛧⛧⛧

Asi po dvou hodinách jsem se vracela domů s prázdnou. Štve mě, že jsem Rascala zklamala. Nevím, co mu řeknu. Ten plán byl sice úspěšný, ale jiskry tam nebyly. A kde je teda Carl má? A co dál?

Simon za celou cestu neřekl ani slovo. Myslím, že měl nad čím přemýšlet. Bylo toho na něj moc. A nedivím se. Na mě taky. Pořád. Ale měla jsem Rascala a fakt jsem se na něj těšila.

Když jsem se dostala domů, našla jsem ho v posteli. Měl na sobě černou mikinu s kapucí a tepláky. Normálně chodí jen v tričku, nebo bez, ale teď byl nabalený jako by šel ven.

„Čau. Tady je ale kosa. Ty jsi větral?" zeptala jsem se ho a políbila jsem ho na tvář, když mi přišel naproti ke dveřím. Přikývl, usmál se na mě, ale ten úsměv se hned zase ztratil.

„Máš hlad?" zeptal se, a aniž bych mu stačila odpovědět už byl v kuchyni, aby mi nandal maso s kaší. Bylo to hezky krvavé.

„Jasně," odpověděla jsem, položila na zem kabelku a zula si boty.

„Jak to šlo? Získala jsi jiskru? Fakt jsem se o tebe hrozně bál," řekl, ale byl překvapivě odtažitý. Čekala jsem, že mě obejme, políbí, nebo tak něco, ale cítila jsem se trochu zklamaná. Možná, že jsem jenom přecitlivělá, ale něco mi říká, že se jeho energie změnila.

„Rascale…" začala jsem smutně, vzala si od něj talíř s jídlem a posadila se na matraci.

On se opřel zadkem o parapet naproti mně a čekal, až mu to budu vyprávět. Asmodeus zatím seskočil ze škrabadla a šel se podívat, co to mám dobrého k jídlu, ale měl smůlu, protože to bylo kořeněné.

„Všechno šlo podle plánu, ale neměl to nikde v kanclu. Celý jsem to tam prohledala. Musí to mít někde jinde. Třeba v sejfu," odpověděla jsem a on sklesle přikývl. Vypadalo to jako by to čekal a už dávno přijal svůj osud.

„Jsem rád, že se ti nic nestalo. Už tě tomu nikdy nevystavím. Odpusť," řekl a já se na něj tak podívala.

„Byl to hlavně můj nápad, nic si nevyčítej," opáčila jsem a ochutnala to maso. Pak jsem se na něj tak podívala. Nevěřícně. Musím říct, že kuchař byl fakt vynikající.

„Hmm, Rascale, to je tak dobrý. Ježiši… vynikající," zmínila jsem ještě s plnou pusou. On se pousmál a pak zase zvážněl.

Já jsem jedla a všimla jsem si vázy na našem stolečku. Byla tam i růže. Umělá, kvůli kočce. „Tys vybíral dekorace?" zeptala jsem se překvapeně a chtěla jsem si tu vázu prohlídnout, ale přiskočil k ní a podal mi tu růži do ruky sám. Překvapilo mě to.

„Ta je pro tebe," zašeptal a podával mi jí. Polknula jsem sousto, položila talíř na klín a růži jsem si od něj vzala.

„Děkuju," usmála jsem se na něj a chvilku ho pozorovala. Byl jak vyměněný. Cizí. „Stalo se něco, Rascale? Protože se mi zdáš nějaký… jiný a smutný," zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Vůbec, lásko. Jen jsem unavenej. Celej den mám pocit, jako kdybych spolykal tunu prášků na spaní," odpověděl. Já mu přiložila dlaň na tvář a jemně ho pohladila. Pousmál se a zavřel na vteřinku oči. A já přemýšlela, jestli mu mám nakládat a říct mu o tom, co dneska Carl prováděl se Zyrou a Kanem, nebo to mám nechat na zítra?

„Musím ti něco říct. A nebude se ti to líbit. Mě se to taky nelíbí," začala jsem. Normálně bývá impulzivnější, ale teď ke mně jen zvedl oči a mlčky čekal, co mu tedy řeknu.

„Carl dneska začal dělat pasáka Kanovi a Zyře," začala jsem opatrně, ale vytřeštil oči.

„Cože?" zašeptal.

„Donutil je dělat nějaký věci… myslím, že snad, aby spolu i spali před klienty, kteří po něm doslova házeli bankovky," objasnila jsem.

Rascalovi se oči zalily slzami, potom to ale rozdýchal. „Potřebuju svojí jiskru, lásko," zašeptal a já přikývla. Věděla jsem to moc dobře, ale vůbec jsem netušila, jak to zařídit. Škoda, že jsem mu dočasně nemohla půjčit svojí. Možná by to leccos vyřešilo.

„A taky ti jí přinesu!" slíbila jsem mu. Natáhl ke mně ruku a pohladil mě palcem po rtech. Tak něžně a řekla bych i zamilovaně. Takhle to ještě nikdy neudělal.

„Umřel bych pro tebe, ale ty pro mě neumírej. Já si to nezasloužím," prohlásil, zvedl se a odešel do koupelny. Začínala jsem mít o něj obavy. Choval se divně. *Co se tu sakra dělo celý den? Ale kdyby se něco dělo vážnýho, přece by pro mě nevařil a nesháněl dekorace…*

Nadzvedla jsem tu vázu, která byla až podezřele na straně a všimla jsem si, že ten stůl je propálený nejspíš od cigarety. Povzdychla jsem si a podívala se na okno, kde byla přiskřípnutá záclona a povzdychla si po druhé.

Proto si nezaslouží, abych pro něj umírala? Protože mě neposlechnul a zapálil si bez dovolení doma a pak ještě propálil stůl, nebo se tu děje něco jiného? Škoda, že mě Rascal nenaučil číst i v démonech. Tedy pokud to vůbec jde.

Fae akorát strkala klíč do zámku, když jí přišel otevřít nedočkavě Dizzy. Bylo kolem sedmé, takže už jí očekával. Chodila si vždycky ještě k večeru zalovit. Většinou řešila i jídlo pro něj, ale dneska měla jiné plány.

„Ahoj," pozdravil jí a nábožně se na ní díval. Skoro to vypadalo, že by jí chtěl políbit, ale ona k němu měla jiné emoce a ani jí nenapadlo je teď potlačovat.

„Čau. Co je? Chceš něco?“ zeptala se ho tak suše, až to Dizzyho podrásalo zevnitř. Jen se na ní podíval, pousmál se smutně a zavrtěl hlavou.

„Já jen, že jsem tě celej den neviděl,“ objasnil. Fae si zula boty a prošla kolem něj jako modelka po molu.

„Jasně, když jsem nebyla doma,“ opáčila suše. „Cos tu dělal vůbec? Uklidil jsi? Doufám, že jsi tu neměl žádnou ženskou, protože pravidla znáš,“ zmínila a podívala se nejdřív do kuchyně, aby si ověřila, že uklidil a pak na něj.

„Samozřejmě že ne. Žádný sexuální návštěvy. Navíc, nikoho nemám přece,“ dodal. „A kde jsi byla ty? Jak ses měla? Cos dělala? Měla jsi hezkej den?“ vyzvídal.

Fae si povzdychla, sáhla do ledničky pro lahvičku s krví a napila se jako by to byla jen chlazená cola. Potom se na něj podívala a posadila se s tím na gauč. „To má být jako nějakej výslech, nebo co?“ prskla na něj jedovatě.

„Vůbec ne,“ odpověděl Dizzy a posadil se vedle ní na gauč. Fae se mlčky napila ještě jednou a pak se pousmála.

„Měla jsem skvělej den,“ zmínila a usmála se. „Vlastně nejlepší za posledních několik let. Užívala jsem si zábavu a nějaký vzrušení,“ rozpovídala se.

Dizzy se pousmál a pak smutně pokyvoval hlavou. Nejdřív si vybavil, že měla skvělý den, tak byl spokojený, ale když začala o vzrušení, jeho představivost fungovala naplno a trochu žárlil.

„Co tím myslíš? Byla jsi s někým?“ vyslýchal jí. Fae se pousmála, pak se k němu přišoupla blíž a položila mu ruku na stehno. Dizzymu se rozbušilo srdce.

„Nebyla. Jak bych mohla, když poslední dobou myslím jenom na tebe?“ zašeptala mu svůdně do ucha a pošimrala ho na něm špičkou svého dlouhého démonského jazyka.

Dizzymu se zatajil dech a na chvíli zavřel blaženě oči. Potom se pousmál. „Myslíš na mě, jo? Od kdy?“ zeptal se.

Fae položila lahev s krví na stolek, přitáhla se k němu ještě blíž, že už byla skoro tělem nalepená na jeho boku a pak se z ničeho nic položila do jeho klína. Lehla si na záda a hlavou přímo do jeho rozkroku.

Dizzy z toho byl úplně mimo. A když mu prstem přejela po rtech a usmála se tak, jak to umí jedině ona, na chvilku přestal dýchat.

„Co Nora?“ zeptala se.

„Nic, nezajímá mě,“ opáčil suše a taky jí jemně prstem přejel po rtech. Byl jí naprosto okouzlený a měl ohromnou chuť jí nejmíň políbit. „Co jsi zažila za vzrušení a štěstí, že jsi na mě tak milá a sladká?“ vyzvídal.

Fae mu na to nechtěla odpovídat, a tak mu vjela dlaní za zátylek, přitáhla si ho blíž a políbila ho. „Fae…“ zašeptal překvapeně a úplně rozněžněně. Tohle byla jejich úplně první pusa v životě.

„Ty bys mě nikdy nezradil, že ne? Neopustil bys mě?“ zašeptala mu do rtů. On zavrtěl hlavou.

„Nikdy,“ řekl zmámeně a znovu se jí pokusil políbit, ale ona se usmála a položila mu prst na rty.

„Ty jsi byl vždycky hodnej kluk. A tak trochu můj, viď?“ šeptala. On zase tak okouzleně přikývl a znovu jí chtěl políbit. Fae se nechala a začala mu polibky oplácet trochu horlivěji.

„Hmm, Dizzy, ty jsi tak sladkej, že z tebe mám… chtění,“ zašeptala mu do pusy a jemně mu do ní vzdychla.

„Jo? Já z tebe taky. Hrozně bych tě chtěl,“ přiznal zoufale a znovu zaútočil na její rty, ale pro Fae to byla celé jenom hra. Pěkně podlá a nechutná hra, ale to byla celá ona.

A pak popadla jeho ruku a strčila si jí pod gumu od sukně a punčocháčů. Dizzy na nic nečekal a sjel níž. „Hmm, dotkni se mě,“ škemrala. On jí poslechl a přejel prsty po jejím roztouženém místě a u toho jí políbil.

Fae věděla, jak si zaháčkovat chlapa. Bohužel pro ní to na Rascala takhle snadno už nezabíralo. Možná kdysi, ale teď už jí měl dost. I tak ho ale dokázala donutit dělat něco, co nechtěl. Vydíráním.

Chvilku ho nechala, aby jí šimral prsty v jejím klíně, dokonce pro něj i trochu roztáhla nohy, aby mu udělala místo a jednou nebo dvakrát mu dala najevo, že se jí to líbí.

„Dizzy, udělal bys pro mě něco?“ zeptala se po chvilce.

„Cokoli,“ zašeptal. Ještě nepřestal s tím jemným drážděním jejího klína, ale taky ani pořádně nezačal, protože nevěděl, jestli smí.

Fae k němu zvedla oči. „Chci, aby ses vyhýbal Rascalovi, nechci, aby ses s ním už dál bavil. Chci, abys ho nenáviděl za to, jak moc mě trápí a trápil…“ šeptala a pozorovala ho.

„Cože?“ ozval se a na chvíli jí přestal šmejdit rukou mezi nohama. Fae ho za tu ruku chytla a nasměrovala ho níž.

„Když to pro mě uděláš, dostaneš mě. Jak budeš chtít. Budeme spolu. Ty a já. Vztah,“ objasnila a natlačila si jeho prsty pomalu do sebe.

Dizzy byl sice vzrušený, v pokušení, zamilovaný, přimknutý, ale Rascal byl jeho nejlepší přítel. Tohle mu nemohl udělat. Ale taky věděl, že se na něj Fae příšerně naštve, když jí neposlechne. A že to mezi nimi bude opravdu ošklivé a nevratně pryč. A on se k ní přimknul, nemůže si dovolit to s ní posrat. A Rascal to pochopí… pochopí to, že?

„Tak co, Dizziane, budeš se mnou chodit?“ zeptala se a na tu jeho ruku zatlačila ještě víc až ho polilo horko.

„Oh, Fae…“ vzdychnul, když mu dovolila něco, co si myslel, že už nikdy nepřijde. Ona si přikousla rty a zavřela oči.

„Hmm, já tě chci, Dizziane. Fakt tě moc chci. Nejvíc. Vždycky jsem tě chtěla. Ale teď tě chci ještě víc. Jsi jediný, kdo mi zbyl. Nesmíš mě zklamat… prosím, nezklam mě,“ šeptala a políbila ho.

Dizzy chvíli jen mlčel. Díval se na ní, ale v hlavě měl najednou prázdno. Rascal – jeho nejlepší kamarád. Někdo, kdo při něm stál, i když všechno ostatní šlo do háje. A nebo Fae, holka, po které toužil vždycky víc než po krvi a duších a ještě se k ní přimknul.

„Já…“ vydechl. Fae otevřela oči a podívala se na něj. Tentokrát už se neusmívala. Jen čekala.

„Nemusíš,“ zašeptala. „Jestli je pro tebe důležitější on, tak mi to řekni,“ dodala neutrálně. Zatím.

Dizzy polkl. „To jsem neřekl,“ opáčil. Fae se na něj dívala tak, jak to ještě od ní nezažil. Bylo to až nadpozemsky roztomilé. Vzpomněl si na rozhovor s Rascalem a na to, co mu říkal.

„Je šílená no. Prostě se do mě zabouchla a není schopná mě nechat jít. Já už jí to vysvětloval. Dokonce jsem se s ní i párkrát vyspal, když na mě dělala oči, ale to už prostě dělat nebudu.“

„Fae…“ oslovil jí tiše, že to znělo až zoufale a lehce. Ona se smutně pousmála a povzdychla si.

„Jasně. Vždycky jsem byla až ta druhá,“ zašeptala. „Tak proč by to teď mělo být jinak?“ prohlásila dojemně. Dizzy zavřel oči. Věděl, že ho tlačí přesně tam, kam potřebuje. Věděl to. A přesto nedokázal odolat.

„Tak na to zapomeň. A nesahej na mě!“ sykla na něj, vyndala si jeho ruku z klína a vstala, že jde pryč, ale on jí chytl za zápěstí.

„Dobře,“ zašeptal, že to bylo až stydlivé.

„Dobře co?“ zeptala se a na rtech se jí začínal rýsovat úsměv. Dizzy se na ní podíval a tiše vydechl.

„Nebudu se s Rascalelem stýkat,“ řekl a teprve tehdy se Fae plně a spokojeně usmála.

„Hodnej kluk,“ pochválila ho a posadila se k němu na klín. Dizzyho ta dvě slova zasáhla skoro stejně silně jako její polibek.

„Ale nechci mu lhát,“ dodal rychle. „Nechci mu říct, že ho nenávidím,“ oznámil jí. Ona přikývla.

„Nemusíš mu říkat nic. Jen se od něj drž dál,“ opáčila. Dizzy chvíli mlčel jen se na ní tak podíval.

„A ty… budeš se mnou?“ ujistil se. Fae se usmála, pohladila ho po tváři a políbila ho tak vášnivě, že na chvíli i přestal myslet.

„Řekla jsem ti přece, že když to uděláš, budu tvoje," zašeptala mu do rtů a znovu ho políbila.

„A ty?" začal. Fae se od něj odlepila a podívala se mu nechápavě do očí. Podle jejího výrazu jí Dizzy trochu štval, ale on byl momentálně úplně zaslepený touhou, aby si toho, jak s ním manipuluje všiml.

„Já co?" tahala z něj.

„Ty a on? Nebudeš se s ním vídat?" vyzvídal. Na okamžik se na něj jen dívala. Pak mu přejela prstem po tváři.

„Dizzy… ty jsi vážně roztomilej," zašeptala. Myslela si spíš roztomile naivní, ale to mu pochopitelně neřekla. „Samozřejmě, že se s ním budu vídat. Jsem k němu přimknutá a on nepřestane existovat jenom proto, že jsme se teď dali dohromady spolu," zmínila.

„Slib mi ale, že na tebe ani nesáhne. A ty na něj taky ne, jinak ho budu muset zabít, a to bych nerad," řekl tiše.

„Hm, ty můj vrahounku. Nech Rascala Rascalem, ano? On je můj asi tak jako já jsem tvoje," zašeptala, a aniž by mu dala prostor o tom víc přemýšlet, ho políbila, vjela mu rukou pod tričko a povalila ho na gauč, aby spolu zpečetili jejich dohodu.

Já jsem se ráno chystala do práce. Rascal ještě spal a nechtěla jsem ho budit. Jen jsem moc nechápala, proč spal v mikině a teplácích. A taky, proč byl večer tak zvláštně odtažitý. Ani mě nepolíbil na dobrou noc, nehledě na to, že mezi námi nic nebylo. A my se většinou večer před spaním aspoň mazlíme.

Bylo mi z toho těžko a zcela určitě mě to jen tak nepustí, dokud na to nepřijdu. A je mi jasný, že mi nic neřekne. Povzdychla jsem si a šla si pro taštičku se šminkami.

Namalovala jsem se, oblékla a připravila věci, když jsem si všimla fialové modřiny na Rascalově boku na místě, kde se mu trochu vyhrnula mikina. Přiblížila jsem se k němu a malinko jí zkoumala, ale tím pohledem jsem ho vzbudila.

„Co je?" zeptal se rozespale a když si všiml, kam civím, hned si stáhnul mikinu dolů.

„Rascale…" zašeptala jsem zoufale a přisedla si k němu na matraci.

„Stello?" odpověděl, vyhoupnul se do sedu a projel si prsty vlasy. Dokonce se i pousmál, aby mě rozptýlil, ale marně.

„Co to máš na boku? Někdo ti ublížil?" zeptala jsem se opatrně, ale zasmál se a zavrtěl hlavou.

„Ne, ne. Jen jsem se trochu nabodnul na linku a nechtěl jsem, abys mě litovala, tak jsem si to schoval. Ale když už to víš, tak…" pokračoval, ale nějak jsem mu nevěřila ani slovo. Myslím si totiž, že kdyby to bylo, jak říká, hned při vstupu by mi oznámil, jaký je jelito a vysmál se tomu. Tohle skrýval. Otázka je proč.

Natáhla jsem se k němu a chtěla jsem se podívat, ale uhnul přede mnou. Podívala jsem se na něj.

„Bolí to," řekl.

„Rascale…" začala jsem zase, ale tentokrát jsem se s ním už nehodlala přetahovat. Skočila jsem za ním do té postele a tu mikinu mu povytáhla. A když jsem viděla jeho břicho, zatajil se mi dech. Byl samá fialová modřina. Měl je rozmístěné po těle jako muchomůrka bílé skvrny. A vypadaly totožně s těmi, které jsem mu udělala na krku já, když jsem z něj pila. Tam měl taky nějaké, ale… *vážně jsem ho kousla i z druhé strany?*

„C-co to má být? Co se ti proboha stalo?" zeptala jsem se. Díval se na mě několik vteřin a pak sklopil oči.

„Nic," řekl.

„Nic?" zopakovala jsem nevěřícně. „Rascale, jsi samá modřina," připomněla jsem.

„Já vím," odpověděl.

„Tak mi řekni, co se stalo," naléhala jsem, ale nic. Chvíli mlčel. Pak si stáhl mikinu zpátky dolů, jako by tím mohl všechno zase schovat.

„Stello, prosím. Neřeš to," zašeptal tak zoufale, že kdyby nebyl můj přítel a někdo, do koho jsem byla zamilovaná, nechala bych to snad i plavat.

„Proč bych to neměla řešit?" tahala jsem z něj, ale odpovědí mi bylo jenom to zatracené ticho.

„Protože už je to pryč a není to vůbec důležitý," odpověděl. Zvedla jsem k němu obočí.

„Není to důležitý? Tím spíš nechápu, proč mi to nechceš říct. A kdo ti to udělal?" pokračovala jsem, ale on si jen olízl rty a zavrtěl hlavou.

„Nikdo," řekl přesvědčivě.

„Nelži mi," zašeptala jsem smutně. Rascal polkl a odvrátil ode mě pohled. Podívat se mi do očí mu dělalo velký problém. Bylo jasné, že něco skrýval, že se bojí mi to říct a že nechce, abych to věděla, ale proč?

„Nechci ti lhát. Vážně ne," odpověděl.

„Tak mi řekni pravdu," prosila jsem ho, ale zavrtěl hlavou. Pak se na mě znovu podíval. V očích měl něco, co jsem u něj ještě nikdy neviděla. Ne strach. Spíš stud.

„Někdy člověk udělá něco, co pak nedokáže vzít zpátky. A taky proto, že neměl na výběr. A nebo měl, ale možnosti byly jedna horší, než druhá," dodal a já se zamračila.

„Děsíš mě. Co jsi udělal?" zeptala jsem se. Podíval se mi do očí, až mě to zabolelo.

„To ti nesmím říct. Chtěl bych, ale nesmím. Prosím, nenuť mě k tomu. Jestli chceš, pochopím, že se na mě nemůžeš ani podívat… a tak já klidně půjdu pryč, někam… aby ses na mě nemusela dívat," prohlásil. Udělalo se mi zle.

„Cože?“ vydechla jsem.

„Stello, já…“ začal, ale přerušila jsem ho.

„Ne,“ řekla jsem striktně a chytila ho za mikinu. „Ty nikam nepůjdeš. Nechci, abys někam chodil,“ objasnila jsem a on se na mě díval, jako by tomu nemohl uvěřit. Nehledě na to, že sám si nepřál nic jiného než mi už nechodit na oči, a hlavně po tom, co měl dneska za povinnosti.

„Souvisí to nějak s tím, že jsi včera kouřil doma a zničil jsi nám stůl?“ zeptala jsem se ho a on se na mě tak podíval a přemýšlel. Bylo vidět, že vůbec neví, co mi má odpovědět.

„Omlouvám se, že jsem tu kouřil. Byl jsem línej jít ven, a tak jsem si zapálil a pak to vyvětral, ale neměl jsem popelník a z talířku to sklouzlo na ten stolek. Já… koupím novej a už nikdy to doma neudělám, Stello. Prosím, odpusť mi to,“ šeptal.

Chytla jsem jeho obličej do dlaní. „Rascale, já musím do práce. Teď už se mi tuplem nikam nechce, ale musím. Slib mi, že až se vrátím domů. Budeš tady. Slib mi to,“ zašeptala jsem a on přikývl.

„Slibuju,“ řekl.

„Fajn. Budu tu v jedenáct. A pak si promluvíme, ano?“ zeptala jsem se a on zase přikývl. Myslím, že jsem mu dala dost času na to si alespoň něco vymyslet. A vážně doufám, že mi nikam neodejde.

Popadla jsem jeho ruku a políbila ho na ní. On se na mě tak provinile díval až se mi sevřelo srdce. „Já nevím, co se stalo. A nevím, jestli mi to někdy řekneš. Ale jednu věc potřebuješ vědět…“ začala jsem tiše. „Miluju tě,“ zašeptala jsem a on úplně ztuhnul. Jako by ta dvě slova vůbec nečekal.

„Cože?“ vydechl. Usmála jsem se, i když jsem měla v očích slzy. „Stello…“ oslovil mě tak zoufale, skoro jako by mi tím říkal ať už to neříkám.

„Ne. Teď nic neříkej,“ usmála jsem se na něj zase a pohladila jsem ho jemně po tváři. „Jen mi slib, že tu večer budeš,“ zopakovala jsem.

„Budu,“ zašeptal.

„Tak dobře.“ Políbila jsem ho na rty, vzala si kabelku a odešla. Hned, jak za mnou cvakly dveře, Rascal si složil obličej do dlaní, zhluboka si povzdychnul a potom se s pláčem sesunul na matraci. Tak moc mi to chtěl taky říct, ale copak mohl, když věděl, kam dneska půjde? A slyšet to zrovna teď? To bylo jako za trest.

Akorát jsem nasedla do auta, povzdychla jsem si a zvonil mi mobil. Měla jsem ho na handsfree, takže jsem jen přijala hovor a mohla v klidu vyrážet z parkoviště. „Čauky, Stell. Hele, mě napadlo. Včera jsme asi hledali na špatným místě. Carl hodně mluvil o…“ přerušila jsem ho.

„Zadrž. Zavolej mi radši na druhý číslo, ano? A tak za deset minut až vylezu z auta," řekla jsem a on přikývl a vytípnul mi to. Asi už jsem byla paranoidní, ale co kdybych měla napíchnutý mobil, nebo někde nějaký mikrofon, nebo nahrávátko?

Když jsem vystoupila u ordinace, pozdravila klienty venku, odemkla jsem a pustila je dovnitř do čekárny, na okamžik jsem vyběhla ven balkónem z ordinace a zavolala Simonovi z druhého čísla.

„Promiň, teď můžeš. Co jsi říkal?" zeptala jsem se. Simon se posadil na gauč u sebe doma a přitáhl si k sobě noťas.

„Chtěl jsem říct, že jsme hledali na špatným místě. Carl hodně mluvil o svým dědečkovi. Říkal, že sbíral všechno možný, že objevil tyhle tvory, že jimi byl posedlý. A že když umřel všechno mu odkázal. Carl z toho udělal zoo a šílenost. To je ale jedno. Pak se zmínil, že mi k mořským pannám může něco dát, ale že to má u dědečka v pracovně.

Stello, on ty věci má tam. Spletli jsme si pracovnu. A Rascal taky. Když mu odebíral jiskru, nejspíš ho vzal do té dědečkovy pracovny. To ale Rascal nevěděl, že má Carl dvě," objasnil.

„Ty jo, bezva stopa. Nicméně to taky neznamená, že to nemá někde v sejfech," povzdychla jsem si.

„No, podle Rascala to má ve vitrínách. Můžou být na klíč, ale na to by mohlo stačit nářadí a zručnost. Sehnal jsem ti ho. Kurýr ti ho doručí do ordinace, je to takových pár udělátek na odemykání zámečků. Zkus si s tím ve volným čase hrát, ano?" řekl a já se usmála. On mě nepřestával překvapovat.

„Děkuju, Simone, to je vážně skvělý. Ale nevím, kde ta jeho pracovna je. A zcela určitě bude střežená a bude tam mít hlídače," zmínila jsem a on přikývl.

„Neřekl jsem, že jsem to vyřešil celý. Dej mi chvíli a zkusím na něco ještě přijít. Co Rascal? Nebyl naštvaný, že ses vrátila bez jiskry?" vyzvídal. Ale myšlenka na Rascala, jakou mi tou otázkou vyvolal mě zabolela.

„Nebyl. Smutný možná tak. Ale je celý nějaký divný. Taky byl samá modřina. Nechtěl mi nic říct. A byl odtažitý. Nechceš mi i zjistit tohle? Co tenhle stav u démonů znamená?" zeptala jsem se.

„Divný. Mohl bych si s ním promluvit, ale není důvod, aby mi říkal víc než tobě, neznáme se. A zrovna démony nemám nastudovaný o moc víc než ty," řekl. Přikývla jsem a povzdychla jsem si.

„Mám pocit, že ho ztrácím a nechápu proč," přiznala jsem mu, ale zavrtěl hlavou.

„Stello, on tě má rád. To, jak se na tebe včera díval…" začal, ale přerušila jsem ho.

„Právě proto, Simone, to bylo včera ráno. Než jsme se vrátili od Carla, něco se stalo," vysvětlila jsem mu a v tom do ordinace vstoupila Georgina. „Musím jít, mám práci. Tak pa a děkuju," řekla jsem a vytípla mu to. Pak jsem mávla na Georginu a šla pracovat.

„Mám zavolat prvního?“ zeptala se Georgina a já přikývla. No a dovnitř vešla zase ta krásná démonka.

„Dobrý den, Fae, copak se děje?“ zeptala jsem se, postavila se ke stolu a čekala, až vyndá zvíře z přepravky.

„Dobrý den, paní doktorko. Dala jsem na vás a koupila Tristanovi samičku, ale aby mu nebylo smutno, koupila jsem mu raději dvě,“ prohlásila a já se na ní tak podívala.

„Ano?“ zašeptala jsem a čekala, až mi řekne, o co jde.

„Pojmenovala jsem jí na vaší počest, ale zdá se, že se té druhé samičce moc nelíbila. No a jaksi je pokousaná,“ pronesla a ukázala mi samičku pískomila, která měla na krku krev.

„Nejspíš žárlila,“ odpověděla jsem, vyndala jsem zvíře z přepravky a prohlídla si ránu na krku. Zvíře bylo klidné, ale já moc ne. *Cože to říkala, pojmenovala jí na mojí počest? A tamtu pojmenovala po sobě? A tamten pískomil se jmenoval Tristan? Co je to s tou holkou, je dost divná.*

„Dokážete jí vyléčit, že?“ zeptala se jako by se vážně bála, že ne.

„Ano,“ přikývla jsem a pokusila se zase o svoje kouzla. Kupodivu to šlo a ranka se zacelila. Neměla jsem strach, že by se dozvěděla moje tajemství, protože ona sama byla démonka.

„Tady jí máte. Doporučuju je s Fae od sebe separovat, ale zase aby jí nebylo smutno. Buď pořídit další samičku, nebo samečka a mít je v párech od sebe. Nebo…“ zarazila jsem se o její úsměv.

„Nebo se budou o Tristana střídat,“ řekla tak, že mě až polilo horko.

„No… to taky asi není nejlepší nápad, myslím, že by to pro všechny mohlo být stresující,“ objasnila jsem.

„Pro mě ne. Mě to připadá vzrušující. Pozorovat to, je vážně něco. Přemýšlela jsem nad dalším samečkem. To by tomu dodalo šmrnc, nemyslíte?“ pokračovala.

„Myslím, že by tomu dodalo hlavně další důvod, proč za mnou zase přijít s pokousaným zvířetem,“ odpověděla jsem a podala jí samičku zpátky.

Fae se zasmála. „Vy jste vážně hrozně zodpovědná, to se mi líbí,“ prohlásila.

Dost znepokojeně jsem se na ní usmála. Dal mi zabrat ten úsměv vůbec ze sebe vyloudit. Ona byla tak divná, že mi z ní až přebíhal mráz po zádech. „Někdo být musí,“ odpověděla jsem.

Ona si vzala přepravku do ruky a ještě chvíli si mě prohlížela. „Takže další sameček ne? To asi nebude mít radost…“ zamumlala. Já jsem ignorovala, co řekla, protože jsem tomu přestávala rozumět a nevím, jestli jsem chtěla hrát nějakou další zvrácenou hru s dalším démonem.

„Ne. Aspoň dokud nebudou tyhle dvě oddělené,“ objasnila jsem.

„Škoda," usmála se. „Ale asi máte pravdu. Co s tolika chlapy, když bohatě stačí jeden?" řekla, zaplatila a vydala se ke dveřím. Těsně před nimi se ale otočila. „Paní doktorko?" oslovila mě.

„Ano?" ozvala jsem se a zvedla k ní oči. Fae se na mě podívala přes rameno a pousmála se.

„Kdybyste někdy potřebovala poradit s démonem… klidně se ozvěte," prohlásila a chytala za kliku.

„Prosím?" zakuňkala jsem rozpačitě.

„Třeba s tím vaším," řekla a zase se usmála. Na okamžik jsem ztuhla. *Cože?*

„S Rascalem?" zašeptala jsem jeho jméno jako by to mělo být něco tajného.

„Ano," řekla a usmála se ještě víc. „Někteří jsou složitější než jiní. Ale démoni jsou vždycky komplikovaní a zvlášť, když k vám mají pouto. Ale určitě si s ním poradíte sama. Vypadáte totiž jako žena, která ví, co chce. Nicméně, to já jsem taky," dodala a pak odešla.

Zůstala jsem stát u stolu a několik vteřin zírala na dveře. „Co to sakra bylo?" zamumlala jsem si pro sebe. *A jak o něm sakra ví?*

Ještě chvíli jsem zírala na dveře, za kterými Fae zmizela. Něco mi na té ženě vážně nesedělo. Nešlo jen o její podivné poznámky o pískomilech. Bylo to hlavně tím, co řekla, protože já jí nikdy o svém soukromí nic neřekla. *Že by to byla další Rascalova známá? Ale proč by mi o ní nikdy nic neřekl?*

Vrátila jsem se ke stolu a snažila se soustředit na práci, ale pořád se mi to vracelo. *Možná, že démoni poznají věci… nebo umí číst myšlenky, což já ještě neumím.* Přemýšlela jsem.

⛧ ⛧ ⛧

Rascal si přitáhnul Asmodea do náruče, chvilku ho choval, potom ho políbil na hlavu a vrátil ho zpátky na jeho oblíbené místo, ze kterého ho sebral. Pak popadl klíče a někam odešel.

Kdysi jsem říkala, že kočky milují démony a démoni milují kočky, teď by mě zajímalo, jak by Asmodeus reagoval na Fae, kdyby s ní měl strávit nějaký čas. A klidně bych se vsadila, že by na ní syčel. Měla jsem chuť to udělat taky. A nemohla jsem vyhnat z hlavy ty její divné řeči.

Rascal dorazil za Fae akorát kolem 11. přesně, jak chtěla. Dizzy zase akorát odešel do práce, kterou mu před pár týdny našla. Ona taky pracovala, vydělávala si jako lovkyně uprchlých démonů, o čemž nikdo neměl ani potuchy. Ani Dizzy.

Ten pracoval jako správce falešných účtů pro démony. Docela důležitá pozice, aby démoni mohli bez problémů existovat i na Zemi.

Fae se na něj usmála a zhluboka se nadechla, když ho viděla mezi dveřmi. „Sluší ti to a božsky voníš," prohlásila, vtáhla ho za mikinu dovnitř a zabouchla nohou za nimi dveře.

Rascal nic neříkal jen se k ní naklonil, že jí políbí, ale koutkem oka si všiml za ní odpadkového koše, vedle kterého ležela krabička od ochrany. Místo polibku se na ní tak podíval.

„Co je?" zeptala se, podívala se, kam se díval a pak zase na něj. „To je Dizzyho," opáčila a natáhla se k němu pro polibek, ale Rascal se k tomu neměl.

„Aspoň mi nelži. Spalas s ním?" vyzvídal. Fae se pousmála a pohladila ho lehce prstem po bradě.

„Snad nežárlíš," škádlila ho.

„Nežárlím. Jenom nechci, aby sis s ním taky hrála, Fae. On tě má rád. Nemusíš každýho zničit svojí nadrženou… škvírou," prohlásil a podíval se dolů mezi její nohy.

Fae se nad jeho přirovnáním zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. „Do toho, co mám s Dizzym ti vůbec nic není, Tristane," oznámila mu klidně a podívala se mu na boty. Rascal otráveně vydechl, protočil panenkami a zul si tedy boty. Potom jí následoval dál.

Jejich byt s Dizzym byl pěkný, útulný, slunečný, prostorný a moderní a vonělo to tam po dřevě. To kvůli pilinám, ve kterých měla Fae svoje pískomily. Rascal se podíval na klec a pak zpátky na ní.

„Tak dělej, ať už to mám za sebou," prohlásil, naklonil se k ní zase, že jí políbí, ale odtáhla se od něj.

„Počkej, nebuď tak netrpělivý. Jsi prvně u mě doma. Chtěla bych ti ukázat pískomily a užít si tě. A taky se tě zeptat na tvojí holku, jak to šlo včera? Už si všimla toho, jak jsem si tě označila?“ vyzvídala.

Rascal na ní koukal klidně, ale zuřivě jako by jí chtěl zabít. To je ten rozdíl mezi tím, jak koukal na mě kdysi a jak koukal na ní. Kdybych měla teď tu možnost jeho pohled vidět, poznala bych v tom ten detail.

„Do toho, co mám se Stellou ti vůbec nic není, Fae,“ vrátil jí to. Ona se usmála a přikývla.

„Dobře, pane rýpale. To si můžu stejně krásně domyslet,“ řekla a dívala se na něj, jak se na ní dívá.

„Co?“ syknul na ní.

„Nic,“ řekla pobaveně. „Jen mě baví ten tvůj výraz,“ odpověděla.

„Jakej?“ otázal se.

„Ten, který odráží tvoje myšlenky, jak na tisíc způsobů zavraždit Fae. Je to strašně sexy,“ objasnila a pohladila ho klouby po tváři, ale Rascal ani nemrknul. Člověk nemusel být zrovna znalec, aby na něm nepoznal, jak moc jí pohrdá.

„Miluješ jí strašně moc, viď? Asi tak moc jako já tebe,“ prohlásila a začala klouzat dlaněmi po jeho ramenech a hrudi.

„Kdybych jí nemiloval, tak bych tu nebyl,“ odpověděl upřímně a bolestně. Ona se zasmála.

„To je ale ironie, co? Že sem chodíš za mnou, protože jí šíleně miluješ,“ zašeptala a políbila ho na krk. Rascal se od ní trochu odtáhnul.

„E-e, Tristane. Jestli nebudeš poslušnej, zase si tě označím a budeš mít doma pěkně těžce utajovaný tajemství…“ zašeptala mu do ucha a znovu se pokusila ho polaskat, a on se tedy raději nechal. Nicméně se tvářil fakt zmučeně.

„Chodím sem, protože mě vydíráš. A protože jsem to slíbil. Ale jestli to jakkoli porušíš, Fae…“ začal, ale podívala se na něj s úsměvem a hlavou na stranu.

„Tak co, lásko?“ zeptala se hravě. Rascal se jí díval bez přestání do očí a zatínal čelist div, že si nerozskřípal zuby.

„Tohle musí skončit, rozumíš? Už jsi mě dostala. Co ještě chceš? Fajn, párkrát se s tebou vyspím a pak co? Myslíš si, že s tebou budu tohle dělat už napořád? Ani náhodou. Nehledě na to, že jsem vzal tohle,“ řekl a vyndal z kapsy krabičku s ochranou.

Fae se jenom culila. „Ne,“ prohlásila a vyrazila mu to hrubě z ruky až to spadlo na zem. „Já ti řekla, jak to bude. Jestli nechceš, aby k tomu všemu na tebe tvoje milovaná Stella zapomněla, tak se k tomu postav jako chlap a splň svoje povinnosti. Když už jsi mě donutil se k tobě přimknout. Ano?“ řekla, že to bylo skoro jako rozkaz.

„Mojí povinností není s tebou spát, Fae. A rozhodně ne bez ochrany. Tohle je moc. Nemůžeš mě takhle ovládat!!“ vztekal se.

„Ne?“ zeptala se, chytla ho za mikinu a přitáhla ho hrubě k sobě, až jí narazil rty na její. „Tak se dívej,“ zašeptala, lehce ho do těch rtů kousla a zase ho od sebe odstrčila.

„Sundej si mikinu, Tristane,“ poručila mu. On se k tomu neměl, a tak to zopakovala trochu rázněji. „Sundej si mikinu,“ procedila skrze zuby. Rascal si jí tedy beze slova stáhnul a zahodil jí na gauč.

„No vidíš,“ usmála se Fae spokojeně. „Teď tričko,“ řekla a posadila se na gauč jako by si chtěla vychutnat šou.

Rascal po ní jen vrhnul otrávený pohled a založil si ruce na hrudi. „Dělej!“ sykla. Poslechl jí a sundal ze sebe i tričko, čímž odhalil desítky tmavých modřin.

Fae se na ně podívala jako by obdivovala svoje umělecký dílo. „Nemusíš se tak tvářit,“ prohodila. „Vždyť víš, proč jsi tady,“ připomněla mu a pak to schytala jeho tričkem, kterým po ní nasraně švihnul.

„Dál?“ usmála se. Rascal si začal nasupeně rozepínat pásek.

„Abys věděla, na tom, abych ti dělal striptýz jsme se nedomluvili,“ objasnil. Ona přikývla.

„Pravda. Tak si ty kalhoty ještě nech. Ukážu ti zatím ty pískomily,“ řekla, vyskočila z gauče, natáhla se k myškám a ohnula se před ním jako tenkrát před Dizzym.

Rascal jen protočil panenkami, zhluboka se nadechl a s výdechem se podíval na druhou stranu, aby se na ní nemusel dívat. Štvalo ho, jak si s ním Fae hraje a zdržuje jí. Protahuje jeho utrpení.

„Tohle je Tristan, Fae, Stella a Dizzy. Stella musela dneska na veterinu, protože se pokusila mazlit s Tristanem. No a to se Fae nelíbilo, takže jí pokousala,“ vysvětlila a Rascal nad ní zavrtěl hlavou.

„Takže jsi byla za Stellou?“ ujišťoval se a ona přikývla.

„Musela jsem,“ opáčila a vrátila je zpátky do klece. „A myslím, že je Fae březí,“ prohlásila a Rascal ztuhnul.

„No a jak víš, čí to je?“ zeptal se.

„Snadno, Dizzyho jsem pořídila ráno,“ odpověděla, vstala z gauče a šla za ním. On si jí k sobě přitáhl a narazil si jí na tělo.

„Už to jdeme konečně dělat? Chtěl bych už jít domů,“ prohlásil a ona se usmála a přikývla. Stoupla si na špičky a Rascal jí tedy políbil, ale bylo v tom asi tolik touhy jako v podání ruky. Fae to samozřejmě poznala.

Rascal se od ní odtáhl a na okamžik zavřel oči. V hlavě měl pořád ten jediný okamžik z rána. Ta dvě slova, která jsem mu řekla. „Nechci, aby to trvalo dlouho,“ řekl tiše.

„To záleží i na tobě, lásko. Jak moc se ti to bude líbit,“ šeptala. Rascal si povzdychl, rozepl si tedy konečně ten pásek, chytl jí hrubě za ruku a donutil jí, aby se ho dotkla.

Celou dobu se jí díval do očí a měl u toho tvrdý výraz, zatímco ona z toho byla vysmátá.

Mě akorát dorazil balíček od Simona s nástroji na odemykání zámků. Zrovna teď jsem neměla pacienty a byla obědová pauza, tak jsem se rozhodla si s tím trochu hrát a zkusit to.

Nejdřív jsem měla strach, že to zlomím, ale pak jsem to zkusila jemněji a cítila jsem, že se něco děje. Nakonec jsem to odemkla. Je pravda, že Carl může mít zámek úplně jiný, nebo třeba žádný. *Snad tedy nemá číselný kód.* A taky v tom bude hrát roli nervozita, ale možná bych to s trochou cviku mohla zvládnout.

Teď kde by mohla být ta pracovna jeho dědečka? A jak se tam budu volně pohybovat, aniž by mě u toho Carl, nebo jeho lidi načapali? Přemýšlela jsem.

Dizzy seděl v kavárně, kde pracovala Nora. Vzal si tam noťas, objednal si kávu a pracoval.

Sem tam se tvářil zasněně, když vzpomínal na společnou noc, kterou strávil s Fae. Měl konečně pocit, že je vše, jak má být. Stejně jako Fae. Až na mě, Rascala a Noru, která byla v šoku z toho, že jí Dizzy ani nepozdravil, a to už tam seděl hodinu.

„Čauky, můžu tě na chvilku vyrušit?" zeptala se ho Nora a přisedla si k němu. On k ní zvedl oči a usmál se.

„Jé ahoj. Promiň, úplně jsem zapomněl, že tu pracuješ," prohlásil. Nora se rozpačitě zakřenila. Trochu se jí to dotklo, ne že ne.

„Nějak ses mi přestal ozývat, tak jsem se tě chtěla zeptat, jestli se něco třeba neděje. Jak se máš?" vyzvídala.

„Dobrý, dobrý. Super. Ty?" zeptal se, ale neznělo to, že by ho to zajímalo spíš, aby nestála řeč.

„Tak jsem po rozchodu no. Kamarádka na mě nemá čas a já si přijdu trochu opuštěná. Hrozně bych si zase s tebou chtěla někam vyjít. Co říkáš?" navrhla. „A třeba bychom tomu mohli i říkat rande, kdybys chtěl," dodala.

Dizzy na ní překvapeně civěl. To nečekal. „Můžeme někam zajít, ale abys věděla, chodím s Fae. Od včerejška," řekl a teď na něj pro změnu vyjeveně civěla Nora.

„Ty jo, tak to gratuluju. To je ta, co tu byla s tebou kdysi?" zeptala se a on přikývl.

„Přesně ta. Už je konečně moje, kráska," řekl zamilovaně. Na to se Nora jenom přiškrceně usmála.

„No nic, musím jít pracovat. Tak se měj a až budeš mít čas na kamarádku, tak se ozvi. Ahoj," prohlásila, rozpačitě na něj mávla a utekla zpět za bar.

„Vem to za mě na chvíli prosím," řekla Nice, když kolem ní probíhala někam dozadu, kde měla ve skříňce mobil. Ta na ní jen kývla a Nora spěchala, aby mi mohla zavolat.

„Ano, Noro?" ozvala jsem se. Běžně mi nevolá do práce, ale byl oběd, tak jsem měla čas.

„Dizzy chodí s nějakou jinou," spustila.

„To mě mrzí. Vážně," zareagovala jsem. Pak bylo chvíli ticho. Vzlykla. Bylo mi jí líto.

„Jmenuje se Fae," dostala ze sebe a já vytřeštila oči. To byla chvíle, kterou jsem potřebovala, abych konečně nebyla za hlupáka. *Dizzy je démon a chodí s démonkou, což je pochopitelný. A je to Fae. Takže zcela určitě zná Rascala.* Problesklo mi hlavou.

Vstala jsem prudce ze židle a udělala kolečko po místnosti. „Fae? Jsi si jistá, že se jmenuje Fae?" zašeptala jsem zoufale.

„Jsem. Ty jí znáš?" vyzvídala a já přikývla.

„Asi jo. Byla za mnou párkrát v ordinaci s pískomilem. Je fakt divná," objasnila jsem.

„Hm, ale hlavně je fakt strašně krásná," zmínila žárlivě Nora. Na to jsem nechtěla moc reagovat.

„Ne tak jak jako ty," odpověděla jsem, abych jí rozveselila, ale moc mi to nepomohlo, protože bych takovou útěchu potřebovala taky.

„Ne no. Je hezčí. Tohle jsem nečekala, Stello, říkal, že jsou jenom kamarádi," zmínila.

„Jo, aspoň něco ti řekl. Mě totiž jaksi Rascal zatajil celou její existenci. A začínám chápat proč," zašeptala jsem zoufale a Nora se polekala.

„Myslíš, že to je jeho bejvalka?" zeptala se.

„Nevím, ale začínám si to myslet. Protože jakej jinej důvod by to mělo mi o ní radši neříkat?" zeptala jsem se a Nora pokrčila rameny.

„Myslíš, že jí pořád miluje?" vypadlo z ní. Zalily se mi oči slzami.

„Doufám, že ne. Ale dneska jsem mu to řekla a neodpověděl na to. Choval se divně a ta Fae je taky divná. Nemůžu se zbavit pocitu, že to má souvislost. Noro, zavolám ti jindy, ok? Papa," zašeptala jsem a položila jí to.

„Rascal mi je nevěrný…" zašeptala jsem si pro sebe zoufale a rozbrečela jsem se. Měla jsem před očima ty jeho modřiny a taky to, jak byl včera divný a dal mi tu růži. *A týpci běžně dávají holkám kytky, když něco provedou ne?*

„Fae… já už…" vzdychal Rascal pod ní. Asi před deseti minutami si ho osedlala na gauči. Měla ruku na jeho břiše a když se jí ze sebe v ten zásadní moment snažil shodit, přidržela ho tak, dokud… nebylo pozdě. A když otevřel oči, podíval se na ní a vydechl.

„To bylo jako všechno?" zeptala se zklamaně nad jeho dnešním výkonem. „Umíš to teda mnohem líp," pokračovala.

Rascal se pousmál. „Co bys jako chtěla víc? Snad ne, abych si to fakt užíval?“ rýpnul do ní a na chvilku se opřel o polštář, aby popadnul dech. Fae se na něj nemohla vynadívat, takže z něj nespustila oči, ani když teď nabíral síly.

„Ale vždyť sis to užil, jinak bys…“ zarazila se o jeho pohled.

„Jinak bych se tak rychle neudělal? Chtělas říct?“ doplnil. Fae přikývla a usmála se.

„Přesně,“ řekla. Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

„To není důkaz ničeho,“ řekl, ale ona s ním nesouhlasila. „Není. Jen jsem chtěl, aby to už skončilo. A taky jsem se tím dost odrovnal, že mi teď pořád ještě šílí srdce,“ dodal.

Fae mu položila dlaně na hruď, podívala se na místo, ve kterém byli ještě spojení, a chtivě se na něm zakroutila. Rascal tiše vzdychnul, aniž by chtěl, položil jí ruce na boky a zarazil jí v tom jejím snažení se o další kolo.

„Přestaň. Svojí povinnost jsem už splnil,“ řekl. „A jenom aby bylo jasno, já to dítě nechci, Fae. Takže nečekej, že mu budu dělat tatínka a že budeme spokojená rodinka, protože nebudeme,“ oznámil jí.

„Ale já jo,“ odpověděla a usmála se na něj. Podíval se na ní jako na blázna.

„Jestli je to jenom kvůli tomu, abys mě mohla vydírat. Tak si prosím tě vymysli něco jinýho. Neuženeš mě na to,“ řekl a v tom mu akorát v kapse zavrněl telefon.

Fae se na něj podívala, když slyšela zvuk, ale Rascal to ignoroval. „Nekoukneš se, kdo ti píše?“ divila se.

Rascalovi se nechtělo teď, když byl stále mezi nohama nějaké jiné číst zprávu ode mě, a tak zavrtěl hlavou, ale Fae mu do té kapsy sáhla a mobil mu podala do ruky. Tvářila se u toho jako kdyby to mělo být vyvrcholení nějaké reality show.

Rascal tedy telefon odemkl svým otiskem a palcem poklepal na zprávu, ale Fae mu telefon vytrhla z ruky a nahlas četla: „Stella: Znáš, nebo neznáš démonku jménem Fae?“

Rascal ztuhnul a ona se rozesmála. „Tak co, Tristane. Znáš, nebo neznáš takovou démonku?“ rýpla si a položila si hlavu na jeho hruď.

Rascal jí ze sebe už shodil a zapnul si kalhoty. „Jdi k čertu, Fae!“ prsknul, popadl tričko a mířil si to ke dveřím. Fae se nemohla přestat culit.

„Tak zítra, lásko moje,“ zakřičela na něj a pak už za ním jen práskly dveře. Venku mu došlo, že tam zapomněl mikinu, ale vracet se už nechtěl ani za nic. Modřiny, co měl na rukou sice už pomalu vybledly, ale stejně byly pořád zřetelné.

„Kurva,“ vztekal se a dal pěstí do zdi domu, u kterého se zrovna nacházel. Nechal na něm trochu své DNA a taky se pěkně poranil na ruce, ale jeho démonské já mu začalo už ruku hezky hojit. Potom si vzal do té ruky mobil, chvíli koukal na tu zprávu ode mě a pak napsal jen: Znám.

Zírala jsem na zprávu od něj a snažila se zklidnit svoje rozbušené srdce. Přemýšlela jsem, co mu ještě napíšu, na co se ho zeptám, jestli mu zavolám, nebo co budu dělat, ale nenapadalo mě nic, co bych měla udělat. A jeho zjevně taky ne, protože potom vrátil mobil do kapsy.

Kolem sedmé se vrátil Dizzy domů. Fae ho přivítala jako by byl její jediný, a dokonce pro něj chystala večeři. Zase další maso v krvavé omáčce. Dizzy jí hned, co přišel vzal do náruče, ta mrcha kolem něj obtočila nohy a nechala se líbat jako kdyby před chvílí nestrkala jazyk do pusy mému Rascalovi.

„Chybělas mi," přiznal, ještě jednou jí lehce políbil na rty a položil jí zpátky na zem.

„Taky jsi mi chyběl. A rozhodla jsem se, že ti dneska uvařím tvoje nejoblíbenější jídlo. Budeš mít i na zítra, protože zítra musím do práce, a tak večer nestihnu vařit," objasnila a zase si stoupla za plotnu.

Dizzy se zul, umyl si ruce a potom se posadil na gauč a znovu vybalil notebook. Ještě neměl úplně hotovo. „To jsi hodná, ale klidně můžeš vařit i dopoledne," rýpnul si.

Následoval další z jejích děsivých pohledů. „Dělám si srandu, Fae. Co budeš vůbec dělat zítra dopo?" vyzvídal.

„Proč?" zeptala se.

„Že bych si vzal home office. A mohli bychom být spolu. Sice toho moc neudělám, ale to mi moc nevadí," povídal, zatímco se přihlašoval do počítače.

Fae nechtěla, aby byl doma. Měla domluvenou další schůzku s Rascalem. „To nejde. Nebudu doma. Chci na nákup a potřebuju si něco zařídit," opáčila. Dizzy se pousmál a přikývl jako že bere na vědomí.

„No škoda, no. Tak asi stejně zítra budu doma, moc se mi nechce do kanclu, mám jen pár mailů a něco, co klidně dokážu udělat hned dopo," řekl a pak si všiml mikiny na gauči. Natáhl se pro ní a přičichl k ní. Okamžitě z ní poznal svého nejlepšího kamaráda.

„On tu byl Rascal?" zeptal se Fae, která akorát lila do hrnce trochu lidské krve z lahvičky. Ztuhla, když viděla, co drží v ruce.

„J-jo. Na chvilku se tu stavil," odpověděla.

„Proč?" zeptal se trochu nepřátelsky. Očividně se mu to nelíbilo.

„Dozvěděl se, že jsem byla s pískomilem za Stellou a přišel mi vynadat. Taky škemral, abych chodila jinam," vymyslela si.

„A proč tu nechal mikinu?" pokračoval ve výslechu. Fae pokrčila rameny.

„Nevím, bylo mu asi teplo, tak si jí sundal. A pak jí tu zapomněl," odpověděla mu bez zájmu. Dizzy to tedy nechal být.

Rascal se ještě domů nevrátil. Do jedenácti času dost. Být teď v mým bytě se mu příčilo stejně tak moc, jako se mnou mluvit, nebo se mi podívat do očí. Ale slíbil, že v 11 bude doma a nehodlal to porušit.

Každopádně teď po té zprávě jsme oba čekali naší první hádku, krizi, nebo možná i rozchod. Což mě bolelo hrozně a jeho taky.

Rascal se zastavil v uličce mezi baráky, kde jsem bydlela a povzdychl si. Smutně. Uvědomoval si moc dobře, že jsem pro něj hodně obětovala. A nejspíš to tak nevypadá, ale on pro mě taky. Protože když tu stál posledně s Fae nelhal, když říkal, že s ní spát je to poslední co by chtěl.

Venku bylo asi 10 stupňů a on měl jen tričko s krátkým rukávem. Pravda, démonům nebývá taková zima, ale stejně to nebylo příjemné někde mrznout. A on radši mrznul, než aby jí zase musel vidět.

V mém bývalém domě bylo zhasnuto. Pravděpodobně se tam ještě nikdo nenastěhoval.

Rascal si sedl na obrubník a zapálil si cigaretu. Několikrát potáhl, ale stejně mu nechutnala. Po posledním výdechu si zakryl dlaní obličej a chvíli jen seděl. Ramena se mu třásla a slzy, které se tak usilovně snažil zadržet, mu nakonec stejně sklouzly mezi prsty. Něco se v něm zlomilo.

Nešlo jen o nevěru. A rozhodně ne o sex samotný. Šlo o to, že tohle nebyl on. Nikdy takový nebyl a věděl, že si to nedokáže odpustit. Jenže neměl jiskru. Neměl možnost se bránit, neměl možnost Fae zastavit a neměl ani možnost vzít zpátky to, co se stalo.

A vážně by radši umřel, než abych na něj zapomněla. Což se mohlo jevit jako sobecký, ale já bych to taky nechtěla. A navíc, byl ke mně přimknutý, a to by ho asi zabilo.

Rychle si přejel hřbetem ruky přes oči a zhluboka se nadechl. V uličce bylo jako vždycky ticho. Jen někde za plotem štěkal sousedův pes. Pak Rascal ucítil maso, ale hlavně duši. Černou jako noc.

Tak silně, že se mu během okamžiku změnil výraz. Zvedl hlavu a jeho oči se zalily krví. Špičáky mu vyrostly z dásní a všechno, co ještě před chvílí cítil, ustoupilo něčemu mnohem primitivnějšímu. Proč by se měl teď držet zpátky, když má chuť dělat něco, co je pro něj přirozené? Zabíjet.

Dokouřil cigaretu, típnul jí o obrubník a pomalu se postavil. „Aspoň něco," zamumlal. A pak se proměnil do svého drsnějšího já. Tentokrát nepotřeboval žádný důvod, aby šel lovit. Potřeboval jen na chvíli přestat myslet.

Lovit Rascala v plné parádě jsem nikdy neviděla. A myslím, že by se mi to moc líbilo. Ale teď jsem na něj byla podvědomě naštvaná, takže bych jeho démonskou brutalitu nedokázala patřičně ocenit.

Rascal přiskočil k tomu člověku, kvůli kterému dostal hlad tak tiše, že kdyby se mu nezakousnul zezadu do tepny, ani by o něm nevěděl. Rozhodně se s ním nemazlil jako já, že bych ho nechala pomalu se dusit ve vlastní krvi, nebo že bych ho škrtila.

Ten mu zlomil jedním švihem vaz a sežral ho skoro tak stylově, jako Fae. Hezky postupně. Nejdřív krev a k tomu maso, potom duše a pak zbytek masa. Kdyby tudy chodilo víc lidí, nejspíš by viděli pod světlem z lampy krvežíznivého démona s ostrými tesáky, červenýma očima a s obličejem od krve, jak si užívá tenhle moment víc než kdejaký orgasmus.

Domů dorazil kolem desáté. Měl tričko od krve a celý vypadal trochu zvalchovaně, ale proto přišel dřív, aby si stihl dát sprchu a možná přede mnou předstírat, že byl celou dobu doma a choval se jako přítel, kterému jsem ráno řekla, že ho miluju.

Skopnul ze sebe boty, stáhnul si tričko už cestou do koupelny. Potom si všimnul, že má Asmodeus prázdnou misku, a tak si hodil tričko přes rameno, vyndal ze zásuvky kapsičku a vymačkal jí hladové kočce do misky. „Papej, šelmičko," řekl, pohladil ho a šel se osprchovat.

Já jsem byla s Carlem u sebe v ordinaci a ošetřovala jsem zase další z jeho hraček. Neměla jsem náladu na žádné jeho vtípky. Pořád opakoval, že mám „trable v ráji" a já měla sto chutí mu dát pěstí.

Několik jeho bytostí utrpělo celkem závažná poranění kůže, hlavy, očí a musela jsem Carlovi objasnit, že nejsem gynekoložka, když přišel s tím, že jedné succubě se uvnitř zasekl nějaký předmět.

Jemu ale bylo jedno, co mu říkám, chtěl po mě, abych vyřešila každý zdravotní problém, který se svými bytostmi měl. Snažila jsem se i vyzvídat nenápadně nějaké věci, které by mě dovedly k jiskrám, ale toho jsem raději nechala, když jsem viděla, jak zvláštně se na mě Carl dívá.

Dozvěděla jsem se tedy, aniž bych se musela ptát, že mu obchody jdou dobře, když začal podnikat i jako pasák. Raději jsem se ani neptala, kde sehnal další klienty. Dost možná jsou to ti stejní, kteří byli u něj včera, protože už z toho, co mi vyprávěl Simon bylo zřejmé, že jsou to nadržení paskvilové.

O dvě hodiny později jsem se konečně dostala domů. Musela jsem se trochu povzbudit, abych zvládla vejít do bytu. Otevřela jsem dveře a přivítal mě Asmodeus. Utekl mi na chodbu a musela jsem ho dostat zpátky dovnitř jednou rukou, protože ve druhé jsem nesla láhev vína.

„Ahoj," pozdravila jsem Rascala, který se akorát vynořil z koupelny. Měl mokré vlasy, ale byl už oblečený. Měl na sobě černé tričko s dlouhým rukávem a zase ty šedé tepláky. A voněl jako moje slabost.

„Ahoj," zašeptal, vzal ode mě víno a položil ho na linku. Ani jsem nevěděla, jestli mě absence polibku zklamala, nebo jsem za ní byla ráda.

„Chtěla jsem si s tebou o něčem důležitým promluvit. I o tom, co jsme načali ráno, ale asi bych to tentokrát vzala za jiný konec. Přemýšlela jsem nad tím celý den a…" zarazila jsem se o jeho nešťastný pohled. On jenom přikývl. Nijak mě nepřerušil, což mi přišlo zvláštní.

Zvedla jsem obočí. „Nechceš mi něco říct? Začít třeba sám?" zeptala jsem se, ale podíval se na víno a zamyslel se.

„Mám ho načít?" začal takhle. Na to jsem taky neznala odpověď.

„Budu to potřebovat?" odpověděla jsem mu otázkou a on si povzdychl. Položil zase to víno zpátky na linku a udělal ke mně krok. Dost nejistě se na mě podíval a chytl mě za ruce.

„Chtěl jsem ti říct, že tě taky miluju," začal a mě polila husina. Začínala jsem být zmatená a přestávala vědět, co chci od něj a co chci od sebe. „Ale to není všechno, co jsem ti chtěl říct. Udělal jsem něco, na co nejsem pyšnej a fakt se za to nenávidím. Ale udělal jsem, co jsem musel, abych chránil něco, co je mi drahý.

Nemůžu ti ještě říct, o co jde. A nemůžu po tobě chtít, abys to tolerovala a ani abys mi odpouštěla. A budu doufat, že mi to jednou odpustíš. I když bych si to sám taky odpouštěl dost těžko. Ale to, co jsem řekl, tak platí. Miluju tě. A miloval bych tě i kdybych k tobě nebyl přimknutej.

Jsi to nejlepší, co se mi kdy stalo, Stello. Umřel bych pro tebe bez mrknutí oka. A momentálně mám pocit, že to i dělám. I když to tak úplně není jenom pro tebe. Ach jo, nevím, co víc říct," povzdychl si a zavrtěl nad sebou hlavou, jak absurdně mu to znělo.

Já ho pozorovala, jak se na mě dívá, jak se mu hýbou rty, jaký tón má hlasu. Jak se pohybuje a jak moc jsem blbá, když mu věřím totálně všechno, co řekl. A že bych ho za každé slovo, které bylo vyznání lásky, nejraději políbila.

Ale když mlčel, zase se mi vybavila Fae a její zvrácená hra s pískomily. A Nora, která mi říkala, že Dizzy chodí s démonkou jménem Fae. A taky ty jeho modřiny a chování. A to, co říkal teď… to je něco, co prostě nemůžu přehlížet, ani kdybych chtěla. Respektuju, že mi to nemůže říct, ale to je tak všechno.

„Řekni něco," zašeptal a dotkl se něžně prstem mé tváře, ale to, jak jsem se na něj podívala mu napovědělo, že to nebyl chytrý tah, a tak ze mě ty ruce sundal.

„Chápu, co mi říkáš a respektuju, že mi to nemůžeš říct. Nemůžu tě nutit stejně jako ty nemůžeš nutit mě, abych s tím byla v pohodě. Navíc to ani nejde. Mám pocit, že jsi mě zradil. Že jsi mi lhal. Že jsi mě podváděl," zmínila jsem a podívala se na něj. Vypadal, že bude brečet. Potom jen slabě přikývl.

„Ale aspoň na něco mi prosím odpověz. Věřil bys, že někdo pojmenuje pískomila Tristan?" začala jsem a on se na mě tak podíval a vytřeštil oči.

„Tri…stan?“ zopakoval a já přikývla. „To je podle mě už obecně pěkně debilní jméno, natož aby se tak jmenoval pískomil,“ opáčil.

„Nepřijde mi. Je hezký. Ale pro pískomila se opravdu moc nehodí. Spíš…“ zmínila jsem a podívala se na něj.

„Spíš?“ zeptal se.

„Třeba k tobě by se hodilo,“ oznámila jsem mu a prohlížela si bedlivě jeho reakci.

„Ke mně?“ zasmál se přiškrceně. „Proč myslíš, že by se ke mně hodilo?“ vyzvídal. Byl ohledně toho pořád napjatý. Zaráželo mě, jak se snažil nejdřív vyzvídat, než něco potvrdil. A to jsem se ho ptala na jméno, ne přímo na Fae.

„Nevím, tak démon, který nemá jméno, ale jenom samý přezdívky… hodilo by se k němu jakýkoli jméno, ale tohle… víš, je to jako když ti zapadne poslední puzzlík do skládačky. Neumím to vysvětlit, ale…“ zarazila jsem se, když jsem viděla, jak se na mě dívá.

„Jak dlouho už to víš?“ zeptal se.

„Co, že je tvoje jméno Tristan? A že jsi mi ho nikdy nechtěl říct? Asi tak od rána,“ objasnila jsem.

„Od rána? A co se stalo ráno, že sis najednou uvědomila, že se jmenuju Tristan?“ vyzvídal.

„Byla za mnou Fae,“ začala jsem a jemu se zatajil dech. Všimla jsem si toho. A tím mi právě potvrdil, že je v tom nějak zainteresovaná. Není o tom pochyb.

„Stello, nevěř ničemu, co ti říká, ona je úplně mimo,“ začal, ale já se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. Vždyť mi to říká krátce na to, co jsem ho nachytala při mlžení o mlžení.

„Ano? A ty jí nejspíš hodně dobře znáš, viď?“ zeptala jsem se, že to znělo skoro jako rýpání.

„Jo, ale… nechtěl jsem ti o ní říkat, abych tě před ní chránil. I sebe. Ale ona je jako bumerangová žvýkačka a všeho, čeho se dotkne tak chcípne,“ dodal.

„Asi tomu rozumím. A ona se dotkla tebe, viď?“ pokračovala jsem, ale jeho vyděšený pohled mě vyděsil ještě víc. A zvlášť když mi skrze něj došlo, že jsou moje domněnky pravdivé.

„Stello… já…“ zašeptal skoro zlomeně.

„Ne, tohle je na mě moc, Rascale… teda, Tristane…“ oslovila jsem ho tím jménem a ano, teď jsem šťouchala do vosího hnízda a věděla jsem o tom.

„Ježiši, neříkej mi tak,“ zašeptal zoufale. Dala jsem si ruce křížem a přehoupla se z jedné nohy na druhou.

„Jestli ke mně nejsi schopný být upřímný, tak jsi mě vážně zklamal a já takovýho chlapa nechci,“ prohlásila jsem pevně.

„Stello… já bych k tobě chtěl být upřímný, ale s Fae se to má tak, že ona mi to nedovolí. Naseru jí a udělá mi něco, co nesnesu. A to je ztratit tebe. Prosím, nedovol jí, aby se mezi nás dostala. Prosím," šeptal.

„Já bych ráda, Rascale, ale nerozumím tomu a celá ta situace je tak strašně nepříjemná. Nechci v ní existovat, a zvlášť když nevím, co se děje. A věř mi, že moje představivost, když jsem zjistila, že s tebou má Fae něco společnýho, je hrozná trýzeň," objasnila jsem.

„Rozumím tomu, lásko, ale já nevím, co s tím mám dělat. Pro mě to je taky trýzeň, věř mi," dodal. Já si povzdychla.

„Rascale, chci, aby ses vrátil na nějakou dobu do Podsvěta," oznámila jsem mu a on úplně ztuhnul a pootevřel šokovaně pusu.

„Cože?" vyprsknul. „Ne, Stello, to mi nedělej. Prosím. Nemůžu bez tebe existovat. To pouto mě zabíjí, když ti nejsem nablízku…" škemral.

„Stejně tak jako Fae zabíjí to její, když není s tebou? Protože ona ještě pořád žije," zeptala jsem se a on si povzdychl.

„Stello…" zašeptal a chtěl mi otřít z tváře slzu, ale nedovolila jsem mu to.

„Nesahej na mě…" zašeptala jsem. „Potřebuju být sama. Bez tebe. A chci, abys byl v bezpečí. Takže to je rozkaz, Rascale. Vrátíš se do Podsvěta a tečka," přikázala jsem mu.

„Ona půjde za mnou," řekl zoufale.

„Možná," opáčila jsem.

„Na jak dlouho?" vyzvídal.

„Nevím, na dlouho. Možná navždy," zakuňkala jsem a všimla si, jak Rascal zatnul ruce v pěst.

„Tohle mi vážně uděláš? Necháš jí, aby mě sežrala? A ještě na místě, který neznáš a se ženskou, která je úplně šílená? Necháš mě tam bez tebe?" vztekal se nešťastně. Další beznaděj, kterou pocítil. A tentokrát ode mě.

„Co mám dělat?" zeptala jsem se klidně.

„Já nevím, myslel jsem, že mě miluješ. Já tě taky miluju. Nejvíc na tomhle zasraným světě i za ním. A já bych tvoje utrpení bez mrknutí oka zničil. Ale tak nějak mě sere, že si o to musím říkat," prohlásil, popadl klíče a odešel. Prásknul za sebou i dveřmi.

Nadskočila jsem, když jsem uslyšela třísknout ty dveře. Podívala jsem se na to víno a pak zpátky na dveře. Asmodeus seskočil z linky a zamňoukal u dveří, když jeho páníček odešel. Na chvilku se mě zmocnil strach, že bych ho vážně už nemusela vidět. Už teď mi chyběl natož pak za měsíc, za dva, za rok... *Tristan…*

⛧ ⛧ ⛧

Během deseti sekund jsem vyběhla jako šílená a bosa ze dveří bytu. „Rascale!“ volala jsem a sbíhala schody po dvou div, že jsem si nezlámala nohy. Rozrazila jsem vchodové dveře, rozhlídla se kolem, ale nikde nikdo.

V očích jsem měla slzy. *Ona ho vydírá, ona ho mučí. Ona ho týrá. Můj poklad. A já ho vyhnala…* Na okamžik jsem si představila, jak nebezpečná mi ta holka přišla a jak se asi musel cítit Rascal. Možná měl vážně důvod mi o ní raději neříkat.

„Rascale!“ zasípala jsem, když jsem ho nikde neviděla a propadla jsem v pláč tak hysterický, že jsem skončila v dřepu a stále s rukou na klice vchodových dveří. Skoro jsem se při tom největším záchvatu zapomněla nadechnout. Visela jsem tam za ruku v křeči a vyčítala jsem si, že jsem na něj byla tak zlá.

„Rascale…“ šeptala jsem, že mi skoro nebylo ani rozumět, ale on tomu rozuměl moc dobře.

„Takhle moc pro mě pláčeš?“ zeptal se smutně a udělal ke mně krok. Přestala jsem brečet, když jsem slyšela jeho hlas, podívala se na něj a pak zase sklopila zrak k jeho nohám. Nemohla jsem se na něj ani podívat. Nejdřív jsem ho vyhnala a pak kvůli tomu ztropím scénu, protože nevím co sakra chci.

On si přidřepl ke mně a okouzleně se na mě díval. Jak pak by ne, teď jsem mu ukázala jasně, co pro mě znamená. „Víš, taky jsem pro tebe dneska tolik plakal. Dokonce jsem i zabíjel. Ze vzteku a zoufalství. Aspoň pět lidí jsem roztrhal a vzal jsem si i jejich duše, což dělám jenom když se cítím fakt mizerně,“ přiznal a podával mi papírový kapesníček.

Letmo jsem se na něj podívala a smrkátko si od něj vzala. „Já Fae nenávidím k smrti. A zvlášť po tom, co mi ničí moje jediný dobro,“ zašeptal a lehce mi z tváře otřel palcem slzy. Nechala jsem ho a jen jsem se na něj mlčky dívala a nechávala si projít hlavou jeho slova. „A to jsi ty,“ dodal pro případ, že bych to nepochopila.

Mrkla jsem jednou. Dvakrát. A povytáhla mu bez dovolení tričko nad pupík. Povzdychl si, ale nechal mě to udělat. Viděla jsem ty modřiny a všimla si, že byly ve tvaru zubů.

Oči se mi zase zalily slzami. „Miluju jenom tebe, Stello,“ zašeptal a přitáhl si mě k sobě. Opřela jsem se mu o hrudník a rozbrečela se ještě víc. Právě mi potvrdil, že s ní něco měl. A podle těch modřin to bylo ještě ke všemu něco vášnivého. A možná i nedobrovolného, ale stejně mě to sebralo.

Pak jsem si vybavila, co říkal včera o tom, jak se cítí, a teď jsem pochopila, že on mi celou dobu říkal pravdu. „*Celej den mám pocit, jako kdybych spolykal tunu prášků na spaní…*“

A pak jako by se mi nalilo do hlavy všechno to, co zažil on. „Omlouvám se, Rascale,“ zamumlala jsem mu do trička, když mě k sobě tisknul.

„Ššš, ty se mi fakt nemáš za co omlouvat, lásko moje," šeptal mi do vlasů a lehce mě do nich políbil. Ale já protestovala a vrtěla jsem hlavou.

„Ale mám. Ublížila ti a mučila tě a já ti nevěřila. Řešila jsem jiný věci… a ona tě dokonce… znásilnila. A já tě za to ještě chtěla potrestat. Odpusť mi to, lásko. Prosím odpusť," mumlala jsem, když se mi do řeči pletl pláč.

Rascal vypadal, že je zaskočený tím, co jsem říkala. „Jak víš, že mě znásilnila a že mi můžeš věřit, že jsem to nechtěl?" zeptal se překvapeně.

Podívala jsem se mu do očí. „Čtu v tobě jako bys byl knížka. A strašně se mi nelíbí, co vidím. Je mi to tak líto, Rascale…" pokračovala jsem a on mě k sobě přitáhnul a políbil mě na spánek.

Tolik jsem se bála, že mi na něj teď Fae smaže vzpomínky, že jsem chvilku přemýšlela i nad tím, že budu předstírat kvůli Rascalovi, že to nevím. *Ale ta bláznivá ženská na mýho chlapa šahat už nebude!!*

„Nezlobím se na tebe. Nemám důvod. Spíš ty by ses měla zlobit na mě za to, co jsem dělal, abych ochránil tvoje vzpomínky na mě," šeptal. „Byl jsem strašně sobeckej…" řekl.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy na tebe nechci zapomenout, Rascale. Nikdy. I kdyby to mělo znamenat, že se na chvíli rozdělíme…" začala jsem, ale přerušil mě výrazným nesouhlasem.

„My se ani na chvíli nerozdělíme, Stello. To nedovolím," řekl s jistotou v hlase, že se mi ulevilo. Potom si stoupnul, vytáhl mě nahoru za ruku, vzal mě do náruče a odnesl mě domů do tepla. Položila jsem si hlavu na jeho rameno a mohutně si oddychla.

Věděla jsem jistě jen to, že ho miluju a on miluje mě. A že je Fae nebezpečná natolik, aby nám dvěma zkazila, co se dá. Takže bylo nejspíš na čase, abychom jí v tom zabránili.

Rascal mi v posteli vyprávěl, že se Fae neštítí ničeho. Vyprávěl mi, co udělala s Dizzym a s ním, když spolu ještě chodili. Byla to síla, skoro jako z nějakého hororu. A pak mi řekl, že bych se k němu měla přimknout dřív, než si mě k sobě pokusí přimknout ona. To mě upřímně šokovalo. A představa, že jsem přimknutá k ní… hrůza.

Nejvíc mě ale pochopitelně trápilo to, co mu dělala teď. Nutila ho s ní spát. Vydírala ho. Nejdřív mě napadlo, jestli bych jí jako Carl nemohla sebrat jiskru, ale myslím, že on by mi svojí hračku jen tak nepůjčil nehledě na to, že o tom nic nevím a mohlo by to nějak ohrozit i mě. A jestli mě něco děsilo, tak pouštět se do války s tak silnou soupeřkou.

„Ty bys vážně chtěl, abych jí zabila?" zeptala jsem se ho, zatímco jsem si prstem lehce hrála s těmi jeho.

„No, nevím. Možná. Ale nebudu lhát, že bych nebyl rád, kdyby tě to aspoň napadlo. A navíc… přijde mi ta představa, že by ses tak za mě postavila strašně sexy," zmínil a usmál se na mě zase tím svým svůdným úsměvem.

„Tolik jsi mi chyběl, Rascale. Není nad to, když jsi sám sebou," přiznala jsem a přitulila jsem se k němu. On se pousmál.

„Nechci, aby se ti něco stalo. Neměl jsem to říkat a už vůbec to po tobě chtít. A zvlášť když to nedokážu ani já sám," zmínil. „Ale když jsem viděl, jak moc jsi kvůli mně plakala. Respektive kvůli ní… zničím fakt každýho, kdo tě takhle někdy rozpláče. A já ti přísahám, že já už to nebudu," zašeptal.

Dívala jsem se na něj a četla mu myšlenky. Byla to zábavná novinka, ale hlavně taky zajímavá. Měla jsem pocit, že jsem mu teď ještě blíž. A taky jsem mu mohla věřit. To, co jsem v něm četla nebyly jen myšlenky, ale i vzpomínky. Ne všechno jsem viděla, jen to, co mi omylem třeba ukázal, ale i tak jsem toho viděla dost na to, abych mu mohla věřit, že to se mnou a s Fae myslí vážně. S každou jinak samozřejmě.

„Je tu jedna věc, kterou jsem si teď uvědomil, ale bojím se s tím experimentovat," zmínil z ničeho nic.

„Povídej," vyzvala jsem ho.

„Určitě to můžu říct? Nebudeš z toho smutná, když to zase vytáhnu?" ujišťoval se.

„Stejně ti pořád lustruju v hlavě od tý doby, co jsem se to naučila, takže asi ne," zahihňala jsem se a on mě políbil na spánek.

„Podmínka byla, že když ti to řeknu, nebo někomu dalšímu, vymaže ti na mě vzpomínky. Což bych nesnesl. A taky jsem ti nic neřekl," zmínil.

„A přesto to vím" odpověděla jsem.

„Jo. A přesto to víš," opáčil. „Což fakt nevím, jak vezme až se to dozví. No nic, ale to, že s ní budu… dobrovolně… podmínila tím, že když ne, pošle ti video, který mě donutila natočit. O vzpomínkách se ale nezmínila. Takže je šance, že když jí řeknu, že už to dělat nebudu, tak to skončí jen tím videem na tvým mobilu. V tom nejlepším případě," objasnil.

„Jaký video?" polekala jsem se a on se na mě tak podíval.

„Donutila mě říct, že jí miluju hned po tom, co…" řekl a na chvilku se odmlčel. Nebylo to příjemný to poslouchat a ani si to představovat, to nemusím lhát. Ale během několika měsíců jsem už byla svědkem spousty věcí včetně četného sexuálního násilí, otrokářství, zneužívání… a já se prostě rozhodla, že se na to celé budu dívat jinak. A to jenom proto, protože jsem byla schopná si Rascalovy emoce přečíst přímo ze zdroje.

„No ale jak říkáš, v tom nejlepším případě. Takže jí tím provokovat radši nebudeme, mohla by se nasrat, že jsi jí nějak obešel a udělat něco, co nechceme," zmínila jsem i když jsem věděla, co to znamená. A on přikývl.

Během chvilky se na mě podíval. „Já už jí ale nechci, Stello. Jako vůbec. Začíná mi z toho být až fyzicky špatně," objasnil.

Chtěla jsem říct něco tak blbého jako: „Tak jí poblinkáš a ona si to radši rozmyslí." Ale raději jsem to polkla, když jsem viděla, že má zase slzy v očích. Neuměla jsem si to představit. Sice spolu kdysi chodili a ona byla holka, kterou chtěl a možná i miloval, ale to nutně neznamená, že teď je to v pohodě.

Když se nad tím zamyslím, pokud to nedoprovází bolest, pak nás naše tělo zklame v jakémkoli případě. Nemůžu mu to vyčítat. A ona se nad tím jen baví, sama moc dobře musí vědět, jak to je. Že i když ho dožene k vrcholu, že to neznamená, že se mu to líbí jinak než fyzicky. A co ho tak pozoruju v jeho hlavě, on z toho má vážně trauma.

To, že mu zakázala se mnou něco mít mi sice neřekl, ale tak nějak mi to docvaklo, když se mě ani jednou od té doby nedotkl. Jasně, mohlo to být i tím, že mu přišlo, že na mě ztratil nárok, nebo obojí, ale myslím si, že Fae je přesně tenhle druh příšery. Soudím podle toho, jak mluvila o svých pískomilech. A dokonce mi ten její příběh teď přišel ještě nechutnější.

Štvalo mě to, že mi nějaká frajerka zakazuje se mazlit s mým přítelem, a přitom mi ho denně ojíždí, ale naštěstí jsem si ještě na Rascala nestačila zvyknout a vnímat ho jako svého reálného přítele. Spíš jako někoho, kdo mi dovolil se ho párkrát dotknout.

Nevím ani jak to popsat, ale nějak jsem si ho ještě nenárokovala. Asi proto, že pořád o něm tolik věcí ještě nevím, nebo jsem se je dozvěděla nedávno. Třeba jeho jméno.

A můj největší strach nebyla ona, ale to, že o něj přijdu, že mi bude zase lhát. Že bude trpět. Že mě zradí sám ze svojí vlastní vůle, nebo, že mě opustí. Protože když se mu podívám do očí, vidím něco nepopsatelného – lásku, kterou by mi mohli závidět i Romeo s Julií, a o to já odmítám přijít!

„Tak jí řekni, ať mi to video pošle," zašeptala jsem po delším tichu. Překvapeně se na mě podíval.

„Vážně?" ujišťoval se a já přikývla.

„Ano. A když budeme mít štěstí, tak mě to natolik vytočí, že jí zamorduju holýma rukama," dodala jsem a podívala jsem se na něj se seriózním výrazem v obličeji. Rascal si povzdychl.

„Já si tě nezasloužím," zašeptal.

„Ale zasloužíš. A já si zasloužím tebe," usmála jsem se na něj, vyhoupla se tak, že jsem ho pode mnou uvěznila i mezi svými pažemi a políbila jsem ho na rty. „A zrovna teď mám chuť Fae plivnout do ksichtu. A tebe si označkovat i přes její pitomý modřiny. A taky chci, aby sis označkoval ty mě," zašeptala jsem mu do ucha.

„Teď nevím, lásko, jestli mě chceš pomilovat, nebo sníst," prohlásil a já se tak usmála.

„Obojí," přiznala jsem a sklonila jsem se k němu, abych s tím mohla začít, ale když jsem se dotkla jeho rtů, odtáhl se ode mě. Lehce.

„Já bych strašně rád, ale mám strach, že mě nějak sleduje. Počkáš na mě, až jí nějak dostaneme do pasti?" zašeptal mi do ucha a já se pousmála a přikývla.

„Miluju tě," řekla jsem tiše, zatímco jsem se mu dívala do očí. Byly černé touhou stejně jako ty moje.

„Miluju tě," usmál se a prstem mě jemně pohladil po rtech.

Fae ležela s Dizzym taky v posteli a povídali si. Tedy ona si s ním už povídat nechtěla, ale musela ho ještě nenápadně přemluvit, aby šel zítra do práce, a tak se snažila být milá a lámala si tím u toho hlavu.

Dizzy jí už půl hodiny vískal ve vlasech a vzdychal nad tím, jak je nádherná, zatímco Fae měla v ruce telefon a něco si psala do poznámek. Po chvilce se rozhodl, že to ticho mezi nimi zruší a že se konečně zeptá na to, co ho už nějakou dobu zajímalo.

„Co Rascal udělal, že ses k němu přimkla?" zeptal se. Fae k němu zvedla oči, nadechla se a odhodila mobil stranou.

„Vážně to chceš slyšet, i když to pravděpodobně nedokážu nepodat způsobem, který by tě mohl podráždit jakožto mého přítele?" zeptala se.

„I tak. Chápu, jak moc pro tebe Rascal znamená," řekl.

„Tristan," opravila ho. Dizzy se na ní podíval a přikývl. „Tristan, jmenuje se Tristan a já fakt ty jeho hloupý přezdívky nesnáším. Ne když má tak nádherný jméno," objasnila.

„Dobře, dobře. Tristan. Tak mi něco pověz o tom našem Tristanovi. Chtěl bych ho poznat i z té druhé stránky, aniž bych s ním musel chodit," prohlásil, že to donutilo Fae se zasmát.

„Tristan Vane Graves. Nejlepší zloděj z Podsvěta. Nejchytřejší démon, jakého jsem kdy poznala, jeden z nejsilnějších a nejvíc sexy," začala a Dizzy jí dal za pravdu přikývnutím. Tohle od ní slyšel už tolikrát, že by byla hloupost kvůli tomu teď žárlit.

„Nějakou dobu jsem byla jeho Bonnie. Ale to byl spíš jenom můj pocit. On k sobě nikdy skutečnou Bonnie nechtěl. Hlavně proto, že jí ani nepotřeboval. Vždycky chtěl svojí ženu chránit a hýčkat, ale mě nechránil a nehýčkal tak, jako ostatní, protože věděl, že to není třeba. A že jsem na jiný věci.

Oběma se nám to takhle líbilo víc. Bylo to vzrušující. Jednou tahal z průseru on mě, jednou jsem ho z něj tahala já. On měl u sebe konečně samostatnou ženskou s vlastní vůlí a já měla takového chlapa. Někoho, kdo mi… když jsem chtěla, dokázal dominovat i dělat čubku," prohlásila a podívala se na Dizzyho, jak to její básnění o

Rascalovi snáší. Ten byl klidný jako beránek. Vždycky na Rascala žárlil, ale teď chtěl vědět proč.

Potom se pousmála, když si na něco vzpomněla. „Tenkrát hodně kradl. Skoro bez pauzy. Jsem si skoro jistá, že už ho pěkně svrbí prsty, protože je na tom závislej. Na tom adrenalinu z toho, že ho chytí a popraví jako nějakýho prašivýho čokla. A taky na tý akci. Na tom, že musí vymyslet něco komplexního a že pak dostane to, co tak dlouho chtěl…" Přikousla si lehce rty.

„Pamatuju si tu chvíli jako by to bylo včera. Milovali jsme se. Ten den už asi po šestý. Bylo vážně úchvatný, když jsem byla objektem jeho intenzivní touhy, až mě to nutí žárlit na Stellu, že se k ní přimknul. Protože přimknutej musí být fakt sladkej. A hlavně bych si byla jistá, že by mi už nikam neutekl," dodala.

To už se Dizzyho lehce dotklo. „Hm, chápu. Rascal je dokonalej," řekl suše, ale Fae zavrtěla hlavou, chytla ho za ruku a propletla své prsty do jeho.

„Tristan byl dokonalej, ale tahle jeho verze je tak suchá. Možná do mě nebyl doopravdy zamilovanej, nebo byl a tohle s ním udělala prostě ta jeho nezáživná a poloviční démonka. Tak jako tak už mě s ním spojuje víceméně jenom to pouto a nostalgie. A myslím, že se jenom zoufale snažím, aby se to nerozplynulo, protože kdyby jo…" Zavrtěla hlavou.

„Co?" vyzvídal Dizzy opatrně. Fae chvíli mlčela a přejížděla palcem po jeho hřbetu ruky.

„Byla bych bez něj úplně prázdná. Připoutaná a prázdná bublina. Protože on byl první, kdo mě opravdu pochopil, kdo jednal, aniž by k tomu potřeboval slova. Dělal, co mi na očích viděl," zašeptala smutně. Dizzy nadzvedl obočí.

„A co přesně pochopil?" vyzvídal.

„Mě. Mojí podstatu. Mojí mysl. Mojí touhu. I mojí temnou stránku, kterou dokázal chvíli milovat a obdivovat, než se jí začal bát," objasnila.

„To vypadá, že jí možná tak dobře nepochopil, když se jí nakonec začal bát. Navíc fakt nevím, co by ho mohlo na tobě tolik vyděsit. Zrovna jeho," zmínil a Fae se na něj podívala a zavrtěla hlavou.

„Za to si můžu sama. Přehnala jsem to. Víš, jaká dokážu být, když něco chci tak moc až mě to bolí," dodala.

„Aspoň, že to dokážeš přiznat, což mě teď upřímně překvapilo," komentoval suše. Zpražila ho pohledem a pak pokračovala.

„Tehdy jsme spolu byli… jiní. Nebo možná já jsem byla jiná. Měla jsem pocit, že Tristan je jediný člověk v celém Podsvětí, před kterým nemusím nic předstírat. Věděl, co jsem zač. Věděl, co mě baví, co mě vzrušuje, co mě dokáže naštvat a co bych nikdy nepřiznala nahlas. Byl svědkem nesčetného množství mých výbuchů vzteku, agrese, zoufalství, hysterie a žárlivých scén, a přesto se mnou byl. Dokázal mě uklidnit tak jako nikdo jiný.

Mohl utéct. Mohl mě poslat do háje kdykoli chtěl, ale nikdy to neudělal. Naopak nás tyhle bouřlivý akce ještě víc dali dohromady. Protože Tristan není někdo, kdo uteče, když se něco posere a jemu se to nelíbí. On věci řeší. Hned.

Drží slovo. A když tě miluje, nelže ti. Vždycky tu pro tebe je. Je občas tak hodnej, až je to moula. Ale má svoje hranice, který já jsem se neustále snažila najít. Teď už je musím překročit vždycky, když od něj něco chci. Pokaždý musím zajít dál a dál, protože vím, že to, co na něj platilo jednou, na něj už platit nebude. Alespoň když jde o mě…" šeptala. Dizzy přivřel oči na škvíru.

„O čem to mluvíš?" vyzvídal.

„O ničem konkrétním," opáčila a povzdychla si. „No a tenkrát i po tom všem, když už se mnou být nechtěl… cítil se tak provinile, že jsem se k němu přimkla, že mi nabídnul, že se se mnou jednou za čas vyspí, aby mi nebylo smutno. Použil slovo ‚pomazlí'.

A dělal by to do teď, kdybych se nechovala jako šílená a žárlivá stalkerka, ale já si nemůžu pomoct. Nevím, jestli je to jenom pouto, nebo já, a nebo obojí, ale Tristan bude vždycky moje slabost. Otiskl se do mě tak moc, že se naše obrazy slily do jednoho. Už ani nevím, co jsem bez něj," dodala.

Dizzy si povzdychnul. To, co mu říkala ho děsilo. A možná si konečně uvědomil to, o čem Rascal mluvil posledně, když mu říkal, že se jí bál a že neví, jak to má s ním, ale že co se týče jeho, byla vždycky naprosto šílená.

„Co pro tebe teda Tristan udělal, že ses k němu dokázala přimknout i ty? Mě se zdá, že na tebe zrovna jen tak něco jako romantické gesto neplatí," vyzvídal. Fae se pousmála a přikývla.

„Pravda. Něco udělal, co mě totálně dostalo. Jeho brutalita a démonskost, jakou mi tu noc ukázal mě přiměla do toho spadnout tvrdě," řekla a políbila mu ruku. Dizzy se pousmál.

„Ve zkratce, ojebala jsem jednoho boháče z podsvětí. Dostala jsem se k němu pod lacinou záminkou sexu, ale k tomu nedošlo, byl nechutnej. Měl ale diamantovej náhrdelník ve tvaru hvězdy, co vážil jak tvůj zapalovač a byl velkej jak dědečkovi cibulačky. Byl úchvatnej a byla jsem odhodlaná toho týpka i ošukat jenom, abych se k tomu kamenu dostala.

A šlo to tak blbě jak myslíš. Načapali mě a jen tak tak jsem se odtamtud dostala živá. Myslela jsem, že je konec, ale pár dní na to mě skoro našli. Šli po mě jeho lidi. Chtěl si pojistit, že se to už nebude opakovat, a tak na mě poslal gorily, aby mě odstranili.

Řekla jsem Tristanovi, že jsem se dostala do maléru. Což bylo těžký, protože jsem po něm nikdy nic takovýho ještě nechtěla – aby mě chránil. Čekala jsem, že se se mnou bude skrývat, chránit mě, což taky dělal, ale u toho plánoval něco víc.

Jednoho večera za mnou přišel, předhodil mi hlavu toho týpka k nohám a podal mi ten zatracenej diamant do ruky se slovy, že ke krásný ženský se vždycky hodí i krásný šperky. A to bylo ono. Ten moment, kdy mě omylem přinutil, abych z něj doslova udělala středobod svého světa," řekla a podívala se na něj.

„To je fakt krásnej příběh. Musím říct, že je Tristan fakt romantik. To je jasný, že nikdy netrumfnu," prohlásil trochu smutně. „A kde je ta hvězda teď?" zeptal se. Fae se na něj podívala a dala si na čas s odpovědí.

„Proč si myslíš, Dizziane, že Tristan utekl z Podsvěta, hm? Kvůli pár zasmoleným zlaťákům?" opáčila a čekala, až mu to dojde.

„Chceš mi říct, že ti jí ukradl?" vypadlo z něj, ale nemohl ani věřit tomu, že to řekl, natož, že by to mohla být pravda. Faktem je, že se Rascal Dizzymu nikdy se svými krádežemi nechlubil. Když byl úspěšný, dal mu peníze, ale nikdy ho do toho, co dělal s Vexem, Kanem a Zyrou netahal.

„Proto jsi chtěla jít se mnou? Chceš se mu za to pomstít? Nebo z něj dostat, kam jí ukryl?" vyzvídal. Fae se pousmála.

„On mi jí neukradl, Dizzy. Nepodařilo se mu to. A ano, chci se mu pomstít už jen proto, že se o to snažil. Ví moc dobře, jak je pro mě ten kus kamene důležitý!" vyprskla skrze zuby a prudce mu vstala z klína.

„A proč by ti to ale chtěl sebrat, když ti to jednou dal?" nechápal Dizzy. Fae se na něj podívala.

„Tak za prvý ta věc má neuvěřitelnou hodnotu a on je zloděj, který si i mimo jiné moc rád dokazuje svoje schopnosti. A za další, chtěl mi tím naznačit, že je mezi námi konec, a že z jeho strany už to, co řekl kdysi neplatí. Ale nevyšlo mu to…" začala, ale přerušil jí.

„Počkej a kdo ho teda naháněl z Podsvěta, že skončil tady když mu to nevyšlo?" zeptal se Dizzy.

Fae se pousmála a pokrčila rameny. „Co já vím? Nejspíš další jeho průser," opáčila, ale Dizzy jí to nevěřil. Zdálo se mu, že jestli v tom není nějak zamotaná, tak o tom určitě alespoň něco ví.

Ve skutečnosti to byli její lidi, aby Rascala mohla později držet pod zámkem u sebe v doupátku. To ale pochopitelně Dizzymu říct nechtěla. Rascal to věděl moc dobře. Ale na ten lup si s sebou tenkrát vzal Kana, Vexe a Zyru, kterým neřekl, komu a proč to kradou. Řekl jen co kradou. A nemine den, aby si to nepřestával vyčítat. Hlavně tedy to, co se kvůli tomu stalo jeho přátelům.

A já tu jeho provinilost z jeho hlavy možná pochopila trochu jinak, než z čeho původně pramenila. Ale nijak mě to neznepokojovalo, protože jsem měla vlastní vysvětlení toho, co jsem potřebovala, a to mi plně stačilo. Zatím.

Rascal vedle mě ležel a snažil se usnout, ale kdykoli zavřel oči, viděl Fae a její další pokus o to ho znásilnit. Přesně tak, jak to řekla ta mrcha Dizzymu, tak to i bylo. A věděl to i on. Že všechno, co na něj zkusí zabere jen jednou, a tak bude muset přitvrdit. No a Rascal se přirozeně bál toho, co to znamená.

Opatrně se posadil na matraci, aby mě nevzbudil, podíval se na mě a povzdychl si. Chvilku přemýšlel, jestli to ještě zkusí, nebo už to nepůjde, a nakonec vstal a potichu šel do kuchyně. Byl bosky a na sobě měl jenom šedé tepláky.

Sem tam se na mě ještě podíval, jestli pořád spím a pak otevřel ledničku, vzal si z ní kus šunky a nacpal si to do pusy. Taky mám hlad, když jsem ve stresu. Jen je zvláštní, že mu stačil takový kousek. I když… hned na to se na mě znovu podíval, natáhnul se ke svým kalhotám, které měl hozené na zemi, vyndal z nich klíče, krabičku a zapalovač a mířil si to ven.

Cestou ke dveřím se ještě letmo podíval k zemi, kde je ventilační mřížka a potichu za sebou zabouchl. Já spala jak špalek, takže jsem nevěděla, že už mě nehřeje Rascal, ale kocour.

Už na chodbě se cítil trochu klidnější. Otevřel si okno, posadil se na schody a zapálil si tam. Když si potáhnul asi po druhé, rozhodl se, že si spočítá, kolik těch cigaret mu ještě zbývá. Výsledkem bylo, že moc ne. Pět.

Moc dobře věděl, že nechci, aby kouřil. A že jsem mu dovolila jen jednu krabičku. A on to mínil dodržet, ale zrovna se mu to moc nehodilo do karet, když se dělo, co se dělo.

A tak tam jen seděl, kouřil a přemýšlel, co a jak řekne Fae až za ní dneska půjde. A taky, že to už musí vzít do vlastních rukou, co se týkalo té jiskry, protože byla naprosto klíčová k tomu, aby mohl někoho zachránit, sebe ochránit a mě chránit.

Když jsem se probudila asi v půl osmé, Rascal vedle mě spal jako zabitý. Lehla jsem si na bok, opřela se o loket a dívala se na něj, jak spokojeně oddechuje. Na ty jeho růžové rty, dlouhé řasy a rošťácký obličej. Když spal vypadal nevinně.

Dotkla jsem se ho lehce prstem na tváři, kterou pokrývalo několikadenní strniště a opatrně ho pohladila. Ani to s ním nehnulo. Usmála jsem se. Byl tak hezký. Jak někdo sakra může být tak hezký?

Přišoupla jsem se k němu blíž a lehce ho políbila na tvář. Pořád nic. V tom mi pípnul mobil. A to ho probudilo. Otevřel oči, zamrkal a všiml si, jak na něj civím. Tedy jak jsem na něj civěla, protože jsem se rychle odšoupla, abych dosáhla na mobil.

„Něco se děje?“ zeptal se starostlivě a promnul si dlaní obličej. Já otevřela zprávu z neznámého čísla a začala číst.

Vážená paní doktorko,

Můžeme si ušetřit zdvořilosti. Vy víte, kdo jsem. Já vím, kdo jste Vy. A než se začnete dívat přes rameno, ne, nesleduji Vás. Nemusím. Protože mi stačí se podívat Tristanovi do očí a poznám i to, co nechce říct. A hodně toho poznám i na dálku.

Protože přimknutí je pouto, které funguje oběma směry. Když se tedy konečně přimknete. To pak můžete cítit, když trpí on. A já zase vím, co s ním udělá, když budete trpět Vy. Předpokládám, že ze strachu o svoje soukromí a pohodlí Vám o tom, jak funguje pouto raději moc neřekl. Typický Tristan. No nic, to si s ním vyřiďte sama.

Teď k věci. Nerada bych, abyste dnes udělala chybu. Tristan ví, co má udělat a Vy mu to nebudete komplikovat. Nechte ho jít a dělat to, co má. Ono to totiž jde i bez zranění, když konečně pochopí, že odpor nemá smysl.

A uvědomte si, že jestli to bude dělat dobrovolně, nebo ne je jenom na Vás. Ano, až takový na něj mají vliv obyčejné výčitky. Čím víc se bude obávat Vaší reakce, tím víc se bude bránit. A čím víc se bude bránit, tím tvrdší na něj budu. Alespoň si budete jistá, jak to bylo až se vrátí domů a na těle nebude mít jediný šrám. A nebo spoustu. I když kecám, moc ráda ho koušu.

Doufám, že jsme si rozuměly. Pokud ne, stačí když řeknu, že vím, kde bydlíte, vím, kde je Tristan a vím, co jste zač? A vzhledem k tomu, že pracujete pro Vámi obávaného lovce démonů, pak by to bylo lepší moc nekřičet do světa.

Takže… jestli se něco posere, Vy sama moc dobře víte, co jsem zač. A jestli si myslíte, že Vás Tristan dokáže ochránit, když nedokázal ochránit ani sám sebe přede mnou, čeká Vás hodně nepříjemné vystřízlivění.

PS: V 11 se na něj budu těšit.

PS2: Nesahejte na něj, jestli nechcete přijít o ruce.

PS3: Být Vámi, tuhle zprávu bych mu neukazovala ani mu o ní neříkala, jestli si přejete, aby se za Vámi vrátil a poznal, kdo jste.

Ta zpráva mě vyděsila. Hodně mě vyděsila. *Rascale, co jsi jí proboha udělal, že je tak šáhlá?*

Otočila jsem se na něj a polekala jsem se, když se naše oči střetly a on se na mě díval tak, že jsem doufala, že mi to nečetl z hlavy.

„Co se děje, Carl?“ zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou. Ještě jsem ani sama nevěděla, jak zpracovat to, co jsem četla, natož, jak to před ním utajit. A jak mu nelhat, protože to by situaci ještě zkomplikovalo.

„Vlastně nic. Jenom mrtvý zvířátko. Moc často se mi to nestává,“ odpověděla jsem a snažila jsem se o úsměv a klidnou pózu. On přikývl, přitáhl mě k sobě a objal mě.

„To je mi moc líto, zlato," zašeptal a opřel si čelo o můj spánek. Pak si přitáhl k sobě mou ruku a propletl do ní své prsty.

„Půjdu si dát sprchu před tím než půjdu do práce," oznámila jsem mu a zvedla jsem se z matrace.

„Jasně," usmál se. „Já zatím udělám něco k snídani," řekl. Já přikývla a cestou do koupelny si všimla něčeho bílého, co vyčuhovalo z ventilační mřížky. Rascal zrcadlil můj pohled a vytřeštil oči.

Hned, jak jsem za sebou zabouchla dveře od koupelny, povzdychla jsem si a sjela zády po dveřích do dřepu. *Ta ženská nás nenechá na pokoji. Pokud s tím něco neudělám. Já se s ní o Rascala rozhodně dělit nebudu! Svině, co si myslí?*

V tom mi zase pípnul mobil a já do něj s třesoucíma se rukama napsala číselný kód, protože čtečka nefungovala, když jsem měla zpocené prsty.

Neznámé číslo: Jen tak mimochodem, jak dobře Tristana vlastně znáte? Už Vám řekl, proč potřeboval zmizet z Podsvětа?
Neznámé číslo: A co mi udělal?
Neznámé číslo: Hádám, že ne, když Vám do teď neřekl ani svoje jméno.
Neznámé číslo Vám posílá přílohu: vid162.mp4. Není sladký? Taky Vám po sexu říká, že Vás miluje?

Vytřeštila jsem oči. *Ježiši Kriste a teď mi nedá pokoj. A ještě mi poslala to nechutný video…*

Já: Neřekl. Tak mi to řekněte Vy. Proč musel zmizet? A co Vám udělal?

Poslala jsem a mlčky zírala na soubor. Říkala jsem si, že se na to dívat nebudu, ale měla bych. Stejně mě před tím Rascal varoval, takže, jak hrozné to vlastně může být, když jsem v jeho vzpomínkách viděla i střípky z toho, co mu prováděla?

Poklikla jsem tedy na soubor a otevřelo se mi video, kde Rascal polonahý a samý kousanec leží na zemi… u mě v obýváku a s těmi slovy jí líbá na spánek. Rychle jsem to vypnula. A oddychla si jako bych právě odehnala Satana.

Já: Seru na zdvořilost. Chápu moc dobře, o co ti jde, ty jedna zatracená mrcho! A věř mi, že tě to vyjde draho| Zarazila jsem se. *Klid, Stello. Přesně tohle ona chce a pak mu něco udělá. Smaže mu vzpomínky. Musíš být chytrá…*

Všechno jsem smazala a poslala jí na to jen palec nahoru a komentář, že je Rascal sexy. A že ona má moc pěkný vlasy. Jenže pak jsem měla chuť ten mobil rozmáčknout v ruce, jak jsem byla nasraná. A ona ještě pokračovala.

Neznámé číslo: Jo, ten den jsme si to moc užili. A sorry za ten stůl, ale nebyl po ruce popelník.

Neznámé číslo: Nebudeme si tykat, když už spíme se stejným chlapem?
Neznámé číslo: Zeptej se ho na to sama ;)

„Ty svině…“ zašeptala jsem skrze zuby a nasraně jsem shodila všechny šampóny z vany, že to udělalo ohromnou ránu až se i Rascal polekal. Hlavně proto, že to bylo hned vedle kuchyně.

„Jsi v pořádku?“ zavolal na mě.

„Jo!“ zaječela jsem a šla jsem se zchladit pod studenou vodu, protože bych přísahala, že se ze mě vzteky kouřilo.

Rascal zatím chodil po místnosti a přemýšlel, kam schová tu bílou krabičku, kterou jsem viděla ve ventilační mřížce, než jsem šla do koupelny. Ale měli jsme moc malý a prázdný byt na to, abych si toho nevšimla.

„Kurva…“ šeptal si pro sebe a rozhlížel se všude i po stropu. Potom krabičku otevřel, jako by se chtěl přesvědčit, že je pořád uvnitř a zapomněl na té lesklé nádheře oči. Byla to ona – ta hvězda.

Akorát jsem vylezla z koupelny a on si uvědomil, že to ještě nestihl schovat, a tak vytřeštil oči, když zaslechl dveře, rychle zavřel krabičku a hodil jí do ledničky.

„Tak cos nám připravil k snídani?“ zeptala jsem se a posadila se na linku vedle Asmodea, který si nejspíš už kladl stejnou otázku.

Rascal se usmál a vyndal z ledničky malou pet láhev s krví. „Možná trochu krve?“ řekl. Já se podívala, jak otevírá láhev a jak se mu napínají svaly, když se snaží zabrat. Nejspíš to pěkně utáhnul.

„Kde jsi to splašil?“ vyzvídala jsem, když jsem přestala sledovat ty jeho mužné ruce.

„Včera jsem byl lovit. Ale myslel jsem i na tebe, chutnal fakt dobře,“ opáčil a nalil mi do skleničky trochu krve. Lehce se prstem dotkl špinavého hrdla od krve, takže si pak jen olízl prst a podal mi to do ruky.

„Dobrou chuť,“ zašeptal. Usmála jsem se na něj.

„To je od tebe hezký, že jsi na mě myslel,“ zmínila jsem.

„Vždycky na tebe myslím,“ řekl a zbyteček, který se nevešel do mé skleničky dopil.

Přemýšlela jsem, jestli se ho mám zeptat na to, proč utekl z Podsvěta a co udělal Fae, nebo raději ne. Teď byla chvilka „klidu“ alespoň on si to mohl myslet, nebylo by dobrý to zase nějak rozesírat. A hlavně… asi nejsem připravená na to, aby mi lhal, nebo se z toho snažil vykroutit. Ne teď, když už mám chuť se na všechno vykašlat a jsem fakt takhle blízko k tomu, abych vybouchla.

⛧ ⛧ ⛧

Bylo půl desáté a já pořád hypnotizovala hodiny, protože byl čas vyrazit do práce a nechat tu Rascala s vědomím, že půjde za chvíli za tou zatracenou démonskou děvkou.

Povzdychla jsem si. Sice jsme teď měli nějaký další plán, ale já z toho byla špatná. Rascal si sem na chvíli přivedl Simona, aby mu sdělil, jak si představuje dokonalý plán B a krádež svojí vlastní jiskry. Tentokrát jde do toho s námi. No a Simon mu k tomu říkal zase svoje.

Zase jsem se načapala, jak se dívám na mobil na hodiny a taky, jestli ještě nepíše Fae, ale ta už dala pokoj. Potom se moje oči na nějakou dobu zasekly na Rascalovi. Bolelo mě se na něj dívat. Viděla jsem ho vždycky ve všech možných sexuálních polohách s tou… a řeknu to zase děvkou. A nemohla jsem vyhnat z hlavy i jeho blažený výraz, když se udělá.

Myslím, že jsem se ani nemusela snažit přetvařovat, protože to na mě poznal. Poznal by to i člověk, co nezná náš problém, že je mi na hovno. Ta atmosféra by se kolem mě dala krájet.

„Já půjdu, tak to tu dořešte a dělejte mi poznámky, ať se chytám. Kolem pátý vám dám vědět, jestli se dneska s Carlem uvidím. Snažte se to když tak vymyslet, co nejdřív. Papa," řekla jsem, políbila kocoura a popadla telefon a klíče, ale Rascal ke mně natáhl ruku a chytl mě za zápěstí. Taky chtěl pusu, ale já ne.

Podívala jsem se mu do očí. Věděla jsem, co ten pohled znamenal. Že mě miluje a že ho to mrzí. A ať mu odpustím, ale já mu mohla odpustit a milovat ho, jak jsem chtěla, ale nijak mi to nepomohlo se cítit líp.

„Vyprovodím tě dolů. Vydrž, Simone," řekl Rascal, podal mi z věšáku kabát a čekal až se obuju. Simon jen přikývl a pak jsme spolu odešli z bytu.

Cestou ke schodům bylo ticho, pak jsme se zastavili a já se na něj podívala. Otevřela jsem pusu, že něco řeknu, ale předběhl mě.

„Nebudu s ní spát. Pokusím se jí to vysvětlit," začal, ale uchechtla jsem se. Ne pobaveně, ale jen nad tím, že zněl naivně a že to bylo absurdnější než to, že dneska bude můj poslední den. Vezmeme-li v potaz to, kam dneska půjdu, a o co se budu snažit.

„Jak to chceš udělat, prosím tě?" prskla jsem na něj podrážděně.

„Nevím, omluvím se," řekl. Podívala jsem se na něj s očima na škvíru, přestože jsem se už chystala jít dolů.

„Ano? A mimochodem za co?" zeptala jsem se. Díval se na mě a mlčel. Dost dlouho na to, aby to byla náhoda. Protočila jsem očima a udělala dva kroky dolů ze schodů. „Jasný, zase za něco, co nevím a ty mi to nechceš říct. Dozvím se aspoň proč mi to nechceš říct, nebo to je taky tajemství?" pokračovala jsem.

On chtěl něco říct, ale prudce jsem se k němu otočila a zase ho propíchla pohledem. „Tohle není dobrý pro vztah, Rascale," oznámila jsem mu.

„Nic z toho, co se nám děje není dobrý pro vztah, Stello. Nejsem idiot, vím jak je všechno v hajzlu. A taky vím, že všechno záleží jenom na tom, jak ty se k tomu postavíš. Jak ty to budeš snášet. A Fae to ví taky moc dobře. Proto to dělá. A mě to moc mrzí, ale nemůžu teď nic dělat.

Proto musím urychleně dostat tu jiskru. To je jediná záchrana. Taky jí můžu zkusit ukecat, ale máš pravdu, nejspíš to bude k ničemu, protože se na mě připravila, něčím mě přetáhne přes hlavu, když bude třeba…" řekl a já si jen povzdychla.

Vzpomněla jsem si, co říkala Fae o tom, jak záleží na mě, jestli se Rascal bude bránit, nebo ne. Že to s ním dělají výčitky, které cítí vůči mně. Chci, aby se bránil. I ze sobeckých důvodů. Ale nechci, aby ho mučila. Co mám dělat?

Rascal mě mlčky analyzoval. Nečetl mi myšlenky, protože je dost inteligentní na to, aby pochopil, že by to mohlo naší situaci ještě zhoršit. A já jsem byla taky dost chytrá na to, abych nečetla ty jeho.

„Dej jí aspoň facku. Za mě," zašeptala jsem, políbila ho na tvář a šla dolů. Rascal se lehce pousmál a potom se vrátil k Simonovi.

„Tak už jsem tu, ale musíme to uspíšit, Musím pak ještě někde být," řekl, zabouchl za sebou dveře a posadil se zpátky k němu na barovou stoličku. Simon přikývl a zase začal.

„Jasně," řekl a přišoupnul k němu mini soupravu na odemykání zámků. Rascal se na to překvapeně podíval a pousmál se. „Ty víš, jak to používat, že jo?" ujistil se.

„Jo, jo. Moc dobře. Co dál?" zeptal se. Simon mu něco ukázal na noťasu. Byly to druhy zámků. No, doufejme, že Carl bude mít jen něco takového jako klasický zámeček ve vitríně, jinak nevím.

Carl akorát přivedl do svojí zoo další partu úchylů, kterým říkal klienti. Odvedl je do salónku, kde bylo příjemné a intimní osvětlení, na stolku zapálená vonná svíčka s pomerančovou vůní, přesný počet židlí pro ně jakožto pro diváky a sametový luxusní gauč.

Na gauči seděla Zyra s Kanem. Oba měli na sobě svoje masky a nové oblečení. Carl jim to nechal ušít na zakázku, aby se to hodilo k jejich šou. Ona měla na sobě krajkový choker, krátké černé šaty, které byly úmyslně potrhané na cáry, síťované punčocháče, sametové černé lodičky na vysokém podpatku a tmavé doplňky jako řetízky, prstýnky, rukavičky a malý bičík. Zkrátka sexy succuba jak má být.

Kane naproti tomu měl jen masku, zatím ještě tmavé kalhoty a na krku stahovací řetízek jako ozdobu a možná i trochu malého pomocníka. Nebylo těžké uhodnout, kdo na té šou bude komu dělat dominu.

Klienti se usadili do židlí, Carl taky a pokynul Sedmnáctce, aby pustil hudbu a pak za sebou při odchodu zatáhl těžké závěsy. Taky za to už Carl předem vybral obrovskou sumu peněz jako vstupné na VIP zábavu.

Na tohle Kana se Zyrou patřičně zdrogoval, aby byli poslušnější a nadrženější. Byla to ta stejná věc, kterou Fae oblbovala Rascala, ale nejspíš toho v sobě měli mnohem víc. Nevím, kde ta k tomu přišla. V lékárně určitě ne.

Zyra se podívala na Kana. Těžko říct, co přesně ten pohled znamenal. Vypadalo to jako něco mezi „já tě hrozně chci" a „opovaž se na mě sáhnout".

„Pravidla jsou jednoduchá, vážení," vysvětlil Carl s úsměvem. „Každý z vás si koupí jeden pokus. Můžete získat jednu ze tří kartiček, nebo taky nic. O tom rozhodne losování," řekl a ukázal na látkový sáček položený na stole.

„Uvnitř jsou žetony v barvách jednotlivých kartiček. Bílý znamená první úroveň, růžový druhou, zlatý třetí. Černý znamená, že jste nevyhráli vůbec nic. Po zaplacení pokusu, si každý vytáhne jeden žeton a podle jeho barvy získá příslušnou kartičku," objasnil.

„A co přesně ty kartičky znamenají?" zeptal se jeden z klientů.

„První úroveň vám dovolí poroučet si líbání, doteky, škádlení a provokace. Druhá je intimnější, ale nezahrnuje soulož. To až ta třetí. Ta dovoluje mnohem odvážnější příkazy. Jakmile kartičku použijete, propadá.

Chcete další? Zaplatíte si nový pokus a losujete znovu. Všechny příkazy se vztahují pouze na dvojici, vy nejste oprávněni se jich jakkoli dotýkat," dodal. Potom se zase tak slizce usmál a promnul si ruce.

„Tak jdeme na to?" zeptal se. Klienti zatleskali a vytahovali šekové knížky, bankovky, které si před návštěvou vybrali ze svých účtů a chystali se vytahovat ze sáčku žetony.

Zyra se zase podívala na Kana. On se pousmál. Vypadal líně, ospale, ale musel mít nohy od sebe, protože ta zatracená pilulka byla dost intenzivní. Bylo ponižující, že jeho vzrušení mezi nohama všichni viděli, ale díky druhému účinku té pilulky mu to bylo úplně jedno.

Stejně tak to měla i Zyra. V posledních minutách na Kana přestala koukat jako na svého kamaráda, ale jako na někoho, komu by nejraději sežrala duši. Rascal kdysi nejspíš od Fae dostal silnější dávku, protože ten se nemohl skoro ani hýbat. A to by pro Carlovu šou bylo k ničemu, kdyby se ti dva nemohli hýbat.

Rascal stál na chodbě u dveří, do kterých se mu nechtělo. Za nimi už na něj pravděpodobně čekala Fae. Natáhl ruku, že zaklepe, ale než se dotknul klouby dřeva, dveře se otevřely a přivítal ho Faein spokojený úsměv.

„Ahojky, miláčku. Věděla jsem, že mě nezklameš," prohlásila, chytla ho za mikinu a přitáhla k sobě, aby ho políbila. Rascal se ani nehnul, nechal jí se k sobě nalepit a u toho přemýšlel, jak začne.

Když ho milostivě pustila, vydechl a lehce si olízl rty, aby je navlhčil a zaplnil tím chvilku, nebo dvě, než začne mluvit. Ta trpělivě čekala s hlavou na stranu a s roztomilým úsměvem.

„Fae… já… omlouvám se," zakuňkal a v kapse od mikiny žmoulal tu hvězdu. Přemýšlel, že když půjde do tuhého, raději jí vrátí, ale pak mu došlo, že by to mohl ještě zhoršit, a ještě o ní přijít, když ona ani neví, že jí má. A tak raději vyndal tu ruku z kapsy a rozhodl se jí ukecat sladkými řečmi, ale to mu moc nešlo přes pusu.

Na Fae to nezabíralo, ale stejně si ho moc ráda vyslechla. „Zuj se," zašeptala. On se začal bez použití rukou zouvat a potom se na ní zase podíval.

„Slyšelas mě, co jsem řekl?" zeptal se.

„Jo no a?" opáčila suše a bez zájmu. Rascala to překvapilo. Čekal nějakou jinou reakci.

„No a? Řekl jsem, že se ti omlouvám," zopakoval. Ona se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Jenom naivní blázen čeká stejnou reakci, když zopakuje totožnou akci. Navíc se tím nic nezměnilo, nebo jo? Mám se snad díky tý větě cítit líp?" objasnila.

„Aha," řekl. Fae si povzdychla a protočila otráveně očima.

„Ale zajímá mě, za co se omlouváš. Takže ti dám ještě jednu šanci. Když to bude zajímavý, vezmu si tě milosrdněji," procedila.

Rascal se na ní smutně podíval a chytl jí za obě ruce. „Fae, upřímně mě mrzí, že jsem… se tě pokusil okrást o tu hvězdu, na který ti tolik záleží," zašeptal. Fae se na něj dívala a dívala, a nakonec se usmála.

„Tvoje omluva, Tristane, stojí za hovno. A víš proč? Protože tě to nemrzí ani trochu. Lháři jeden!" sykla na něj, chytla ho pod krkem a narazila ho zády na stěnu až to v něm hrklo. „Takže neodpouštím," objasnila.

„Mrzí, vá…žně," pokračoval zoufale.

„Přestaň mi lhát!!" zařvala na něj, až před ní musel přivřít oči. A zaryla mu nehty do krku, že ho skoro škrtila. Rascal zalapal po dechu.

„Víme oba, že kdybys dostal příležitost, využil bys jí. A ne proto, že jsi prostě zatraceně závislej zloděj. Nebo, že bys tu blbou hvězdu tolik chtěl, ale proto, že mě chceš úplně zničit. A aby bylo jasno, nemám ti to za zlý. Tak ty mi neměj za zlý tohle," zašeptala mu do ucha a když se od něj vzdálila, zírajíc mu do očí, mu do pusy nacpala nějakou pilulku a donutila ho to rozkousnout.

Rascal se jejím rukám před obličejem jen tak tak ubránil a plivnul jí tu lehce rozkousanou pilulku přímo do obličeje. „Zlobivej kluk," prohlásila otráveně, vytáhla

z kapsy druhou a zkusila to znovu. Rascal se jí bránil, ale kdyby to nespolknul, nejspíš by ho tentokrát fakt udusila.

„Hodnej kluk," řekla nakonec a usmála se. Rascal jí chytl pod krkem a stáhl jí na zem. „Jo, to už to zabírá?" zašeptala, že to znělo vzrušeně, ale Rascal jí rozhodně nešel samou vášní ojet, ale chtěl jí zpacifikovat. Taky když jí pevně držel na zemi hledal něco, čím jí sváže, ale poblíž nic nebylo, a tak si jednou rukou rozepl pásek u kalhot, vytáhl ho prudkým trhnutím z poutek a chystal se jí svázat ruce.

Ona pod ním jen klidně ležela a lehce si přikusovala rty, zatímco ho sledovala. „Bože, jsi tak sexy, ale bohužel si tohle necháme na jindy, protože dneska jsi moje děvka ty," prohlásila, vysmekla se mu, proměnila se do své démonské podoby a pak se vyhoupla na něj jako by neměl žádnou sílu. A taky že proti ní skoro neměl. Démon bez jiskry a v lidské podobě, zatímco ona měla silnou jiskru a svojí pravou formu? Zkrátka je jedno, jestli byla jen žena, momentálně měla víc síly než on.

„Takže svázat, jo? Jak chceš, miláčku," zašeptala mu do ucha, zatímco on sebou ještě trhnul. Zkoušel se z jejího sevření vymanit, ale marně. Nejspíš by to stejně udělala, protože to měla u sebe.

„Nech mě kurva bejt!!" ječel na ní, ale stehny ho sevřela pevněji, aby sebou nezmítal a vytáhla z kapsy dlouhé průsvitné lanko. A když ho Rascal uviděl, zkameněl.

Byl to pohlcovač magie, který na něj použil Carl. Dokázal oslabit, pohltit veškerou magii, jako je například i obyčejný přelud. A skoro paralyzovat. Kde ta k tomu přišla?

„Budeš zase tak krásně škemrat, nebo už jsi pochopil, že máš smůlu?" rýpla si a svázala mu tím ruce k sobě. Rascal ale pořád mohl kopat, takže se jí ze sebe snažil shodit nohama, ale to se mu taky nepodařilo, protože jí stačilo jenom zatlačit na správné místo a v kolenech mu hlasitě křuplo. Dost ošklivě.

„Áááá… zařval bolestí. „Zabiju tě, ty jedna za-sraná dě-vko…" procedil bolestně se slzami v očích.

„Hmm, těším se," usmála se jako nějaká šílená psychopatka. A krátce na to, co to dořekla se Rascal nuceně proměnil do svojí formy démona. Fae se usmála.

„Jo, takhle jsem tě chtěla," zašeptala vzrušeně, jednou rukou chytla Rascala za obě zápěstí a přišpendlila tak jeho ruce nad jeho hlavou. Druhou rukou mu vjela pod mikinu, vyhrnula jí a zakousla se mu brutálně do břicha a pak do boku a pak na druhou stranu.

„Ah, přestaň!" vzdychal bolestně, ale neposlouchala ho. Byla jako šílená a kousala do něj div, že mu z jeho nádherného těla neukousala i maso.

„Kriste, ty seš tak dobrej…" pokračovala s tesáky a rty od jeho krve, zatímco mu rozepínala kalhoty. On se díval dolů, co jde dělat a chtěl jí kopnout, ale přes bolest z jeho zničených kolen s nimi nemohl ani pohnout.

Fae ho kousla do třísla a do stehna a do druhého. Rascal už pomalu plakal bolestí, ale to jí nezajímalo. Vnímala jeho vzlyky jako vzdychání z vášně a pokračovala. Potom mu položila ruku na jeho chloubu a pevně ho stiskla. „Jak to, že ti ještě nestojí?“ zeptala se znepokojeně a trochu i otráveně naštvaně.

A hned na to mu zuřivě zaryla drápy do stehna a úmyslně mu zatlačila na kolena. „Proč asi, když mě mučíš?“ vypravil ze sebe bolestně a snažil se popadnout dech.

„Ne, tím to není. Ta pilulka tomu měla pomoct,“ spekulovala a pak vytáhla z kapsy poslední. „Tak dostaneš další. Jen doufám, že jsi nebyl tak hloupej, aby sis to dělal předtím, protože to bys tu byl hodně dlouho. A já si počkám,“ zašeptala, ale Rascal na to nic neříkal jen se jí díval mlčky do očí jako by v nich měl lasery a chystal se jí nejmíň propálit.

„Tak se nedá nic dělat,“ opáčila suše a násilím mu zase rozevřela pusu. Tentokrát to bylo těžké s těmi jeho tesáky, ale nakonec to do něj stejně nacpala. Už byl vyčerpaný, a to s ním ještě ani nezačala. Jen zmučeně ležel na zemi opřený rameny o zeď a se strachem v očích čekal, co se bude dít.

Fae ho zase chytla pod krkem a přirazila mu hlavu na zeď až jí jeho rohy trochu pokreslily. A jak s ním trhla, z kapsy mu vypadl telefon se zapnutou kamerou. Jejich oči automaticky sjely k tomu telefonu.

Potom se podívala na něj. Rascalovi se zatajil dech. „Co to… ty sis… jo takhle…“ zašeptala a usmála se. „No tak jak chceš,“ řekla, vzala si ten mobil do ruky a natočila ho, jak pod ní leží. „Že by chtěla Stellinka vědět, jak moc si spolu užíváme?“ prohlásila.

On polknul na prázdno. „Nech toho,“ zašeptal zoufale. Fae po něm přejela kamerou i po jeho bouli v rozkroku, položila na to místo i ruku a lehce ho masírovala přes boxerky. A samozřejmě to nezapomněla natočit.

„Hm, když jsi chtěl Stelle ukázat naše hrátky, tak ti v tom nebudu bránit, Tristane, to bych byla zlá,“ zmínila.

„Udělám to dobrovolně. Fakt. Přísahám. Jen mi vrať ten mobil a přestaň být tak brutální,“ škemral, ale ona se rozesmála.

„Tomu nerozumím, Tristane. Takhle to je právě proto, že jsi to dobrovolně dělat nechtěl. Chtěl ses z toho vykroutit, a ještě jsi to nahrával. Tak proč by ti to mělo vadit? Zřejmě jsi to natočil, abys to mohl Stelle ukázat. Tak jaký je rozdíl mezi tím, jestli to uvidí ode mě teď, nebo od tebe později?“ zeptala se. Rascal jí nechtěl říkat, že to nahrával pro Dizzyho.

„Prosím,“ zašeptal. Fae se usmála a nahrávala, co říká.

„Smolík, brouku. Teď už mi dobrovolně stejně neposloužíš, vzhledem k tomu, že se sotva plazíš. A mučit tě mě začalo extrémně bavit. Ne vzrušovat, nepleť si pojmy. Ale bavit. Protože ty si to zasloužíš. Takhle moc bez tebe trpím každej den. A já chci,

abys to konečně pochopil, jak jsi mi ublížil, když jsi mě opustil, a ještě chtěl okrást," objasnila.

„Je to kvůli tomu, že jsme se rozešli?" zeptal se a ona mlčela, ale to, jak se na něj dívala bylo nepopsatelné.

„Že ses se mnou rozešel ty a jak!" opravila ho. „A aby bylo jasno. Ani zdaleka jsem s tebou neskončila. Vzepřeš se ještě jednou a zlomím ti ruku. A pak další. A pak vymyslím něco horšího. A když pořád nepřestaneš, tak ani já nepřestanu. Možná, že když ti dojdou končetiny, zlomím ti i péro. Aspoň s ním nebudeš šoustat nikoho jiného. Protože, když tě nemůžu mít já…" pokračovala.

Rascal jí mlčky poslouchal. Potom vypnula tu kameru a hodila mu mobil na břicho až syknul bolestí. Pak se mu uvelebila do klína a zasedla ho. Rascal z ní nespustil oči. Měl strach, co ještě Fae udělá. Vždycky se jí bál, protože věděl, čeho je schopná, ale tohle zcela určitě předčilo jeho obavy.

„Už jsi řekl Stelle, proč jsi utekl z Podsvěta? Co jsi mi udělal?" zeptala se. On zavrtěl hlavou. „Ptala se tě na to vůbec?" pokračovala.

„Neptala," zašeptal zlomeně.

„Říkala dneska něco? Třeba, že viděla to naše video?" vyzvídala. Rascal vytřeštil oči.

„Cože? Viděla to? Kdy? Jak?" panikařil a ona se usmála.

„Hodná holka," řekla jenom a políbila ho na krku. Rascal se ani nehnul. „Už tě měla jako démona?" vyptávala se, zatímco se mu zakousla něžně do krku a rukou si hrála s jeho mužstvím.

„N-ne…" vzdychl.

„To je dobře, pak bych žárlila. A ty víš, jak moc dokážu žárlit," pokračovala a zase se z něj žíznivě napila. Rascal zavřel oči, natáhl se rty k jejímu krku a taky se jí zakousnul do tepny. Byl hladový a vyčerpaný a chtěl si trochu rozředit krev po těch sračkách, co mu dávala. A ona se omylem opíjela sama. Jenže to taky nebylo dobré, když to kromě uvolňováku byl hlavně sexuální stimulant. A pro tuhle nadrženou démonku? Au.

Těžko říct, na jakém principu to fungovalo, že to dokázalo ta správná místa tlumit a ta druhá místa zase povzbudit, ale jestli to vynalezl Carl, tak je zatracený génius.

Po chvilce se od něj odtáhla a podívala se na něj s tesáky od krve a s očima černýma jako dvě studny. Rascalovy oči byly rudé, ten chtěl jenom krev, ale ona chtěla jeho.

„Strašně moc tě chci, že asi umřu, jestli tě nebudu mít…" zašeptala. Rascal se polekal. To, co měla v očích nevypadalo jako obyčejná touha a vášeň, ale něco zvráceného a nebezpečného. A ono to tak nevypadalo, ono to tak i bylo.

Podívala se na něj, potom na to, jak pod ní bezmocně leží, a pak jako by jí posedl démon, úplně se utrhla ze řetězu.

Vtipná připomínka vzhledem k tomu, že to sama už je. Pro svoje vlastní potěšení úplně zapomněla na to, že je Rascal živý a že cítí bolest.

Strhávala z něj zbývající oblečení a prostě si ho suverénně vzala. Zaryla mu své démonské drápy do hrudi, stehen, boků, krku a všude, kam zrovna nestrkala svoje ostré tesáky.

Rascal se celý prohýbal v bolestech, ale i v dosud nepoznané rozkoši. Ani nevěděl, jestli to, co mu dělá je větší agonie, nebo převládá euforie.

Z hrdla se mu vydral tichý, zastřený vzdech. Hned na to sevřel čelist, jako by mohl ten zvuk vzít zpátky. Přesně tohle jí dát nechtěl. A ona moc dobře věděla, že se mu to líbí.

„Ách, Tristane, tohle tělo jsem potřebovala," vzdychala mu do ucha a svírala ho pevně skoro tak jako on jí. „Kurva jo!!! Už budu…" sténala a kdykoli se pokusil pohnout, rukou ho přidržela na místě a klouzala se po něm jako šílená. Až tak se ho nemohla nabažit.

Rascal měl hlavu v hlubokým záklonu a asi prvně nebyl schopný vůbec myslet. „Fae… do hajzlu…" vydechl mezi zaťatými zuby. Jeho prsty u nohou se skroutily, ruce zaťaly do pěstí. Svaly na břiše se mu napnuly. „Nesnáším tě… Ne…sná…šim… tě za tohle…!" vzdychal a pak se s mohutným výdechem pod ní úplně uvolnil.

„Pane bože, ty seš tak strašně sladkej když se uděláš," šeptala hned po tom, co ho vyždímala doslova jako mokrý hadr a svalila se mu na hrudník. „Tyhle prášky byly ta nejlepší věc, jakou jsem kdy vymyslela," procedila zasněně, což Rascala probralo. Snažil se popadnout dech a měl zavřené oči, ale tohle ho donutilo je doslova vytřeštit.

„Cože?" ozval se.

„Snad sis nemyslel, že by na něco takovýho přišel nějakej debilní smrtelník?" zmínila a slezla z něj. Pak se na něj podívala jako by jí bylo líto, co mu udělala. „Chudáčku. Promiň. Za ty kolena," objasnila. Rascal protočil očima.

„Proč jsi udělala ty prášky? A neříkej, že kvůli mně," zeptal se a ona se jen tak roztomile zaculila, zatímco na sebe natahovala kalhotky.

Rascal tam jenom tak ležel, rukama svázanýma k sobě se zmohl jen na to, aby se trochu zakryl, ale jinak musel počkat na to, až se zahojí, nebo až mu ona pomůže. A mezitím přemýšlel nad tím, že to ona vytvořila prášky a vlákno, které používal Carl.

„I to vlákno jsi vytvořila ty? To, ze kterýho Carl udělal síť, co mě chytila do jeho pasti?" zeptal se. Fae se usmála.

„Ale, ale, tady to někomu pěkně pálí," opáčila a položila dlaň na jeho koleno. „Pomůžu ti vyléčit ty nohy, ale jenom když se přestaneš vyptávat. A zítra přijdeš výjimečně večer," navrhla.

„Fae!!" křiknul na ní. „Já už nemůžu. Tohle nejde," prohlásil zoufale. Měl na krajíčku.

„Takže to vzdáváš? Stelliny vzpomínky ti za to nestojí?" zeptala se.

„Prosím," zašeptal. Fae se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„Až tě budu prosit já, aby ses mi nemstil, nebo mě zase takhle krásně ojel, poslechneš?" odpověděla mu otázkou. Rascal sklapnul. „To jsem si myslela. Takže zítra v šest," opáčila, vzala si jeho telefon, kameru natočila na jeho obličej, aby ho odemkla, video si poslala k sobě a jemu ho odstranila z galerie. A pak mu teprve rozvázala ruce.

„Zítra v šest, ano? A slibuju, že když budeš spolupracovat, nebudu na tebe tak zlá," navrhla a on přikývl. „Fajn, hodnej kluk," prohlásila a nahodila mu jedním lupem to koleno, že viděl na chvíli všechny svatý.

„Áááá, Fae!!" zařval bolestně skrze zuby. V očích měl slzy, ale jedna noha už se mu začínala hojit. Bez jiskry pomaleji, ale pořád byl démon, který sem tam žral duše a ty ho držely při zdraví.

„Teď druhý," zašeptala a položila mu dlaň na rameno. „Připravený?" zeptala se a on přikývnul a zavřel před bolestí oči. Pak tedy napravila i to druhé koleno, ale tentokrát necítil bolest. Zavřel před tím oči a očekával jí, ale teď je otevřel, aby se podíval, co se stalo, že žádná nepřišla.

Fae se na něj jen usmála a pohladila ho po tom koleni. Měla v očích slzy. Rascal nevěděl, co to znamená. „Soucit s mým prvním kolenem jsi neměla, ani když jsi ho lámala a teď pláčeš?" zeptal se.

„Měl bys už jít. Zítra přesně, jinak průser!" objasnila, otřela si slzy do krajkového rukávu a utekla do obýváku. Rascal se zvednul a bez dalších otázek prostě odešel. A ona nemohla čekat nic jiného.

V zoo akorát začínala exkluzivní šou. První klient strčil ruku do sáčku a chvíli v něm přehraboval žetony, jako by snad mohl hmatem poznat barvu. Nakonec jeden vytáhl a položil ho na stůl. Byl černý.

Místností se ozvalo několik pobavených uchechtnutí. Muž si žeton chvíli nevěřícně prohlížel, než ho odstrčil stranou. „Smůla," pronesl Carl. „Ale další pokus je samozřejmě k dispozici," objasnil, kdyby náhodou na to třeba zapomněl. Muž bez jediného zaváhání vytáhl balíček bankovek a šel se postavit na konec fronty.

Zyra s Kanem si jen vyměnili pohledy a tvářili se dost otráveně a znuděně. Skoro jako by už se těšili až to začne, nebo až to budou mít za sebou, ale těžko říct, protože měli v sobě tu pilulku, po které byli nadržení. A Carl zase vypadal jako když vybírání peněz je větší zábava než to, kvůli čemu ti úchyláci byli schopní platit.

Další klient měl větší štěstí. Zpod prstů mu vykoukl bílý žeton a Carl mu okamžitě podal první kartičku. Muž se na ní podíval a spokojeně se usmál.

„A teď už je to na vás," řekl Carl. A pak černá střídala bílou, objevila se i růžová a několikrát se ozvalo i zklamané povzdechnutí.

Zyra to všechno sledovala s podivně nepřítomným výrazem. Potom se znovu podívala na Kana. Tentokrát se usmál. Ona se na něj usmála zpátky. Oba byli kvůli tomu, co jim Carl dal, až příliš klidní na to, co se kolem nich dělo a ve zvláštní náladě. Skoro by se dalo říct, že až flirtovní.

„Tak," řekl Carl, když se poslední klient usadil zpátky na svou židli. „Máme první kartičky. Myslím, že můžeme začít," řekl a rozhlídl se po místnosti. „Kdopak bude první?" zeptal se.

Jeden z mužů sevřel mezi prsty svou bílou kartičku a chvíli si prohlížel Zyru s Kanem. Nakonec se pousmál. „Chci, aby se vášnivě políbili," řekl. Zyra na něj okamžitě stočila pohled. Pak se podívala na Kana. Ten se ani nepohnul, jen lehce naklonil hlavu, jako by čekal, co udělá.

„Tak do toho, slyšeli jste," vyzval je Carl. Zyra rozpletla nohy a připlazila se ke Kanovi, který ležel pohodlně na gauči s lehce roztaženýma nohama. Potom ho chytila za řetízek na krku a přitáhla si ho k sobě, až zalapal po dechu. Klienti byli očima přilepení na démonech a taky celí nažhavení.

Kane si nadzvedl kousek masky a odhalil tak svoje rty a tesáky. Zyra udělala to stejné se svou maskou a pěkně vlhce ho políbila. Tentokrát už to mezi nimi nepůsobilo jako kdysi z donucení. Naopak, dali do toho všechno a možná, že i skutečnou vášeň a chtíč. A nemyslím si, že to bylo jen těmi pilulkami od té ďábelsky geniální démonky, která zřejmě umí myslet i jinak než jen vagínou, ale to je malinko sporné.

Fae seděla na koberci schoulená v klubíčku a mohla si oči vyplakat. Nebylo snadné si hrát na drsňačku, aby si udržela tvář a věci pod kontrolou. A už vůbec ne před někým jako je Rascal.

Taky nebylo jednoduché přiznat sám sobě některé věci. Třeba to, že ubližovat Rascalovi jí přinášelo stejně tolik uspokojení jako bolesti. Ale pocit moci, kterou nad ním měla byl opojný. Alespoň na chvíli. A říká se, že pomsta je sladká. Ale taky má hořkou pachuť. A zvlášť, když se i kvůli sobě a svému poutu musí držet zpátky. V tom měl Rascal oproti ní velkou výhodu.

Fae si položila dlaň na srdce, protože měla pocit, že buší až moc. A v tom jí probleskla hlavou vzpomínka, která všechno změnila. Znovu její srdce silně udeřilo, když si na ten moment vzpomněla.

V té vzpomínce dlaní na její srdce tlačil Tristan. Fae se zachvěla a z očí se jí vykulilo pár slz. *Jeho ruka se pomocí drápů skrze její kůži prodrala jako máslem až do hrudi. Jeho pohled jí doslova ničil stejně tak jako to, co znamenal.*

Její srdce mu udeřilo v dlani a on ho pak na oplátku s výhružným pohledem do jejích očí a zatnutými zuby sevřel. „Sorry," zašeptal a sevřel ho v dlani ještě víc. Fae zalapala po dechu. V očích se jí odrážel vztek a hrůza. A taky nekonečná bolest.

Potom se naklonil k jejímu uchu. „Ale musel jsem se ujistit, že ho vůbec máš. Teď už to vím, tak si na něj raději dávej pozor, jestli nechceš, abych si ho dal jako dezert," zašeptal a pak se od ní odtáhl a prudce z ní vytrhnul svou ruku.

Fae zalapala po dechu. Její srdce se rozbušilo jako by chtělo dohnat tu chvíli, kdy nemohlo pumpovat, jak bylo zvyklé a její hrudník se začal pomalu zase hojit. Tristan se na ní usmál, ale ne mile.

„Sbohem, Fae," řekl a zmizel z jejího života jako světlo, když se sfoukne svíčka. A tak zůstala úplně sama. Ve tmě. Vzteky bez sebe. Zamilovaná a zrazená. Pevně přimknutá poutem, které mělo grády a nedalo se ovládat. A s neutuchající touhou po pomstě, o které ještě nevěděla, jak by měla vypadat.

Dneska možná čekala jinou omluvu. Možná doufala, že jí mučení Rascala přinese větší uspokojení. Ale nestalo se to. Místo toho se do toho zamotala ještě víc. A byla si víc než jistá, že to nenechá jen tak. Bála se dne, kdy by mohl získat svojí jiskru zpátky. A tak se rozhodla, že tu situaci raději vezme do vlastních rukou. Že tu jeho jiskru pro jistotu zničí.

Rascal dorazil domů asi ve tři. Svléknul se a mířil si to rovnou do sprchy, ale když se viděl v zrcadle, povzdychl si. I on moc dobře věděl, co chtěla Fae slyšet. Ale stál si za tím, proč jí to tenkrát udělal. A nehodlal se za to omlouvat.

Nehledě na to, že věděl moc dobře, že by mu to stejně neodpustila. A on tenkrát potřeboval, aby ho nenáviděla spíš, než milovala. Teď toho litoval. Protože před tím i tak myslel na ní a její blaho, teď už myslel spíš na svoje a moje.

Měl teď zhruba tři hodiny na to, aby se dal dohromady a trochu zahojil, ale myslím, že ty modřiny na něm budou vidět minimálně dva dny. Byly to totiž opravdu hluboké kousance.

Když se otočil bokem k zrcadlu a viděl rýhy od drápů, polekal se. Vypadalo to vážně nechutně. Zase ho převálcovaly výčitky, ale pořád to snesl spíš, než kdyby Fae nějak ublížila mě. To by si nikdy neodpustil.

Krátce na to, co vylezl ze sprchy a obléknul se do čistého oblečení, začal plnit pračku tím, co měl díky Fae od krve. Z kapsy od mikiny vyndal diamat hvězdy a stiskl ho v dlani. Po chvilce dlaň rozevřel a podíval se na ní jako by mu měla snad něco připomínat.

Na chvilku přemýšlel, že by si za ní u Carla mohl vykoupit svobodu pro všechny bytosti, včetně jejich jisker. Ta zatracená hvězda měla hodnotu až miliardu dolarů. Pro lidi byla naprostým unikátem – dvousetkarátový diamant z Podsvěta, takže pro lidi neznámého původu, který se nedal spojit s žádným známým nalezištěm.

Byl dokonale čistý, jemně světle modrý a z jediného kusu vybroušený do dokonale symetrické osmicípé hvězdy. Její brus byl mimořádně náročný a samotná kombinace velikosti, čistoty, barvy a unikátního zpracování z ní dělala kámen, jaký se na Zemi nemusel objevit už nikdy.

Ale pak ho zase přikryl dlaní a zavrtěl nad sebou hlavou. Takovou vzácnost by Carlovi nedal. Ne, když to s trochou úsilí dokáže i zadarmo. Hlavně po tom, co dostal šanci napravit svou fatální chybu – že jí daroval té nesprávné osobě. Tuhle nádheru jednou dostane jeho žena a do té doby jí musí chránit.

A zatímco Rascal hledal vhodné místo, kam svůj poklad schovat, já psala Carlovi, jestli bych se nemohla stavit v zoo a vzít s sebou Simona, že bychom se rádi podívali na nějakou jeho šou.

On mi odepsal jen: **16:30**. Přikývla jsem a položila telefon na stůl. Potom jsem si povzdychla, zase popadla telefon a zavolala Rascalovi. Nejspíš úplně poprvé. Ještě nikdy jsem neměla potřebu mu volat. Teda měla, ale ne takovou jako teď.

Překvapením pro mě bylo, když to po pár zatůtání zvedl. „Ano, zlato?“ ozval se chraplavým hlasem z toho, jak dlouho nemluvil, že se mi až zatajil dech. Přes telefon jeho hlas zněl jinak, něžněji. A bylo to skoro jako by mi šeptal do ucha.

„V půl pátý pro mě přijede Carlovo auto. Dej vědět Simonovi. Zavolej ho k sobě. Budu tam o chvilku dřív, probereme detaily a řekni mu, že jede taky,“ oznámila jsem mu a on přikývl. Otevřel pusu, že něco řekne, ale pak si raději přikousl rty a telefon pevně stisknul v ruce.

Vydechl, že mi až zapraskalo v uchu. Zajímala mě jenom jediná věc, jak to šlo s Fae. Ale držela jsem se, abych to ze sebe nevyplivla, protože jsem to ani nechtěla vědět.

„Mám takový pocit, a nevím jak, ale Fae je v tom nějak zainteresovaná,“ zmínil. Nejspíš by o tom nemluvil, kdyby to nebylo důležité. Myslím, že tohle bylo to poslední, co mi chtěl připomínat.

„Proč si to myslíš?“ zeptala jsem se s třesoucím hlasem. Odpovědi jsem se bála víc než toho, že by mě Carl odprásknul svojí stříbrnou pistolí, kterou už jsem jednou měla tu čest cítit na hlavě.

Rascal se na chvilku odmlčel. „Přiznala se, že vynalezla pilulky, kterýma mě teď pravidelně… prostě něco, po čem jsem jí líp k dispozici. A taky vlákno, který mě kdysi dostalo do stavu, ve kterým mě mohl udržet i Carl. To, kterým svázali nás všechny,“ řekl.

Zatajil se mi dech. „Ježiši, to je strašný. Myslíš jako, že pracuje pro Carla?“ zeptala jsem se a on po chvilce ticha nakonec přikývl.

„A nejen to. Myslím, že je v tom víc,“ zmínil.

„Co tím myslíš?“ tahala jsem z něj, ale moc se k odpovědi neměl. „Rascale?“ připomněla jsem se, když se odmlčel na docela dlouhou dobu.

„Myslím tím to, že přestávám u některých věcí věřit tomu, že to byla jenom náhoda,“ odpověděl.

„U kterých konkrétně?“ vyzvídala jsem. Rascal si povzdychl, vylovil z krabičky cigaretu, strčil si jí do pusy, popadl klíče a zapálil si hned, jak za sebou zavřel dveře. Slyšela jsem cvaknout zapalovač, potom výdech. Nesnášela jsem cigára, drogy a alkohol, ale z nějakýho důvodu se mi strašně líbila představa, jak kouří.

„Otevři si okno,“ zašeptala jsem. Poslechl mě a během vteřiny jsem slyšela zaskřípání okna a tlumeně sirénu sanitky, která akorát projížděla kolem našeho domu.

Měla jsem dojem, že zapomněl na mojí otázku, a tak jsem se chtěla připomenout, ale už začal sám. „Nechci ti říkat věci, který jsou zatím jenom moje domněnky, a zbytečně tě stresovat něčím, co nemusí být pravda,“ řekl, znovu si potáhl z cigarety a hned na to vydechoval kouř.

„Stresuje mě to, že něco může být a že nevím co. Třeba bych si to mohla nějak ověřit?“ zmínila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Něco mi říká, že to stejně brzy vyjde najevo, Stello,“ zašeptal, típnul cigaretu o cihlu, která trčela z fasády u okna a chystal se to odcvrnknout někam do ulice.

„To nedělej!“ sykla jsem na něj ještě včas, než to někomu stačilo přistát třeba ve vlasech. „Nechovej se jako tenhle typ fakana a hezky to vyhoď do koše!“ usměrnila jsem ho a on se do široka pousmál a přikývl.

„Ano, mami. Ještě něco?“ zeptal se. Trochu jsem zrudla, když mě tak oslovil. Představila jsem si ten jeho drzý výraz, který mě možná vzrušoval ze všeho nejvíc a povzdychla jsem si.

„Buď hodnej, Rascale,“ zašeptala jsem. Zase jsem cítila, jak se usmívá.

„Já jsem vždycky hodnej, miláčku. Těším se až se vrátíš. Chybíš mi,“ přiznal a já ztuhla. *Vážně mi řekl miláčku? To bylo snad prvně.*

„Mimochodem, jakej jsi měla den? Doufám, že ses aspoň pořádně najedla,“ začal a já se pousmála. Ta jeho péče o mě byla fakt dojemná. Ale nechtěla jsem mu říkat, že můj den stál kvůli Fae za hovno. A nejen kvůli tomu, co s ním dělala, ale taky proto, že mi nasadila brouka do hlavy a já byla plná nejrůznějších scénářů, čeho se Rascal dopustil, že by se jí to mohlo tolik dotknout.

„Jestli ze mě něco páčíš, tak se zeptej rovnou,“ opáčila jsem suše a on pokýval hlavou a zamyslel se.

„Chtěl jsem slyšet, že ses měla dobře, ale bylo to naivní,“ odpověděl upřímně a já přikývla.

„Možná, že ses měl líp než já,“ vypadlo ze mě a okamžitě jsem si to začala vyčítat, protože to bylo rýpnutí.

„Tak to určitě ne. Nicméně, na to si musím ještě zapálit jednu, moment,“ řekl, vytáhl další a znovu si zapálil, potom vydechl kouř a přemýšlel, jak zformuluje větu.

„Kolik ti jich zbývá?“ zeptala jsem se.

„Tři,“ řekl. „A jestli tě vážně zajímá tamto, tak se zeptej a já ti řeknu, co chceš. Po pravdě. Bez cenzury. A rovnou ti říkám, že jsem si to fakt neužíval,“ objasnil. Trochu se mi ulevilo, když řekl, že si to neužíval, ale mohla jsem mu věřit?

„Co tím myslíš? Neříkej mi, že jsou tvoje výčitky tak silný, že by to bylo tak strašný se přinutit k sexu s krásnou holkou,“ vyštěkla jsem. Jo ujely mi nervy. *Kurva. Zase. Nevhod.*

Rascal se nadechl, že něco řekne, ale pak bylo docela dlouho ticho. „Takhle to není, Stello. A nebylo. Není to jenom o tom, se přinutit k sexu s krásnou holkou. Nebyl to jenom sex s krásnou holkou. Ale máš pravdu, měla ses hůř než já. Bolí tě to. Ničí tě to. Chápu,“ zašeptal.

„Takže sis to užil?“ štěkla jsem po něm a oči se mi zalily slzami.

„Nechci, abys mě litovala. Nechci ani aby sis myslela, že jo. Ale asi to nemá žádnej kompromis. A vsadím se, že kdybych ti řekl, že to bylo utrpení, že bys mi to stejně nevěřila. Snad jediným důkazem už jsou jenom modřiny," odpověděl.

Ukápla mi na stůl jedna slza. Druhá. Pak třetí. „Máš rád, když tě někdo kouše, ne? Vzpomínám si, co to s tebou dělalo," zmínila jsem.

„Mám, ale od tebe. A to, co jsme dělali spolu bylo něco úplně jinýho, zlato. Věř mi. Užíval jsem si s tebou každou minutu. Jako nikdy s nikým. Bylo to krásný. Romantický, nabitý citem z obou stran. Nešlo jenom o to se udělat, chápeš? Ona mě do takovýho stavu nedokáže dostat ani když mě zdroguje. Nehledě na to ponížení a bolest… nenáviděl jsem každou vteřinu," šeptal. „A až dostanu svojí jiskru zpátky, bude litovat dne, kdy jí tohle napadlo," dodal.

Oddychla jsem si. „Co když… jsi jí přivedl do jinýho stavu?" zeptala jsem se a on ztuhnul. Skoro jako by na tuhle variantu úplně zapomněl. Nepřipouštěl si jí. Ale co když přece? „Rascale?" oslovila jsem ho.

„Stello…" zašeptal zoufale a na chvíli bylo zase hrobové ticho. „Kurva!" prsknul, skroutil ruce do pěstí a udeřil rozzlobeně do zdi. Potlačil bolest natolik že z něj vytryskly jen slzy a z ruky trochu krve.

„Rascale?" zakuňkala jsem.

„Já nevím," řekl a posadil se zase zpátky klidně na schody.

„Jak to myslíš, že nevíš?" tahala jsem z něj.

„Nějak jsem nad tím ještě nepřemýšlel. Ani jednou," přiznal. Já si povzdychla. Myslím, že jí budu muset sejmout ještě dřív, než se dozvíme, že ano. Pak by to bylo už trochu drsný.

„Tak to si musím pospíšit," zmínila jsem a on vytřeštil oči.

„Jak to jako myslíš, že si musíš pospíšit?" nechápal a sluchátko si nalepil k uchu ještě víc.

„Tak, jak to říkám. Uvidíme se doma, vyrazím dřív. Nemám teď objednáno a poprosím když tak doktora Gilberta, aby těch pár lidí vzal za mě. Miluju tě," prohlásila jsem, vytípla jsem to a telefon hodila do kabelky.

„Taky tě miluju," řekl ještě, telefon položil vedle sebe na schod a opřel se o další lokty. Potom si zhluboka povzdychl a zaklonil hlavu až mu vyběhl výrazně ohryzek.

Bylo kolem čtvrté a akorát jsem dorazila domů. Rascal na mě čekal v kuchyni na barové stoličce. Byl opřený o loket a druhou rukou hladil Asmodea. „Ahoj," řekl jen a zvedl ke mně oči. Nijak na mě netlačil.

Já mu taky kývla na pozdrav a pověsila kabát na věšák, který tam před pár dny stihl navrtat. Přišla jsem k němu, políbila ho do vlasů a položila před něj krabičku cigaret.

Překvapeně se na mě podíval. „Myslel jsem, žes říkala…“ začal, ale skočila jsem mu do toho.

„Vím, co jsem říkala. A myslím, že to teď budeš potřebovat,“ objasnila jsem a přisedla si k němu. On se usmál.

„Děkuju. Ale jen aby bylo jasno, chystal jsem se čestně držet slovo,“ zmínil a já mu úsměv opětovala.

„Tak co, dorazí Simon?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Měl by tu být každou chvíli,“ odpověděl a pak bylo chvíli ticho. Podívala jsem se na něj a na to, jak měl mikinou zakryté ruce. Rascal se na mě podíval zpátky a já rychle ucukla pohledem. Nechtěla jsem, aby věděl, na co myslím a kam mu koukám.

„Prosím zeptej se,“ řekl a zoufale si povzdychl. Věděl, že dokud se to nedozvím, nejspíš to mezi námi bude horší než lepší.

„Byla hodně brutální?“ vypadlo ze mě a on přikývl.

„Zlomila mi obě kolena. Ano, byla hodně brutální. Opravdu jsem si to neužíval a bojím se zítřka. Proto to dneska musí klapnout, jasný?“ řekl a já se slzami v očích přikývla.

Dala jsem si chvilku na čas, ale potom jsem si ho k sobě přitáhla a objala ho, abych ho utěšila. Nebo možná sebe. Nevím. Rascal kolem mého pasu omotal své ruce a ocas a opřel se čelem o mé rameno.

„Bude si přát umřít. To zařídím. A neboj se, dneska to bylo naposledy, co sáhla na něco, co je MOJE!“ procedila jsem skrze zuby. On se na mě tak podíval. Na to, jak se moje oči změnily. Vypadaly skoro jako bych se proměnila. Byly rudé a šlehaly z nich doslova plameny.

„Lásko…“ zašeptal překvapeně Rascal, když viděl můj vztek. Naše oči se střetly a jeho pohled na chvíli hasil plameny v mých očích. „Chtěl bych, aby ses ke mně přimkla. Smím?“ zeptal se tak opatrně a zdvořile, že to se mnou něco udělalo. Nevím, co přesně, ale jako bych cítila pohyb své vlastní duše.

„Ty se mě ptáš, jestli bych se k tobě chtěla přimknout?“ ujistila jsem se, že tomu správně rozumím.

Přikývl. *Bože, on je tak galantní…*

„Chci,“ zašeptala jsem. Rozlil se mu úsměv po tváři, až mě to zahřálo u srdce. Zajímalo mě, jak to asi chce zařídit, jestli má něco v plánu, nebo prostě bude jenom improvizovat.

V tom akorát dorazil Simon. Odemkl si, a když nás viděl v kuchyni na sebe civět, zarazil se ve dveřích. „N-neruším?“ zeptal se, ale oba jsme zavrtěli hlavou.

„Vůbec, je dost, že jdeš. Už jsem se začínala bát. Sedmnáctka je přesný jak hodinky,“ opáčila jsem.

Simon přikývl a s Rascalem na sebe jen mávli. Zbytek času jsme jen probírali, jak to uděláme. Náš plán měl nějaké díry, ale bylo to teď, nebo nikdy.

Jak jsem řekla přesně v půl už pod okny zastavilo Carlovo auto. Uvnitř byl ten divný řidič a Sedmnáctka. Políbila jsem Rascala na tvář a spolu se Simonem jsme sešli dolů.

Když jsme vyrazili, Rascal si hned zapnul noťas a sledoval naší pozici na mapě, kterou jsem si pro něj na mobilu zapnula. Carl sice používá rušičku, ale chtěli jsme vědět, kam až sahá. A případně, jestli se to nedá nějak odvodit od posledního bodu načteného na mapě. A Rascal měl potom za námi nenápadně dorazit.

Byla jsem jak na trní, a to vždycky nedokážu sklapnout a pořád něco melu a většinou to jsou trapné vtípky. Tentokrát to přišlo hned na začátku. Už jsem se dala do řeči s nejmíň ukecaným chlapem na planetě – se Sedmnáctkou.

„Dneska je hnusně, co?" začala jsem, ale tak zvláštně se na mě podíval. Přes ta okna totiž nebylo vidět. „Co si tak pamatuju, než jsme nastoupili," objasnila jsem, aby neměl strach, že vidím ven.

Neodpověděl. A to mě znervóznilo. Simon se na mě tak podíval jako asi abych držela hubu, ale já toho nebyla schopná. „Takže ty se jmenuješ Sedmnáctka. To tě rodiče asi nesnášeli, co?" rýpla jsem si. On se na mě podíval skrze zpětné zrcátko a já se pousmála. „Tak Carl," dodala jsem suše. Nic.

„To bylo moc osobní, co? Tak začneme znovu. Máš rád pizzu?" zeptala jsem se. Simon do mě šťouchnul a zašeptal něco, co znělo jako: *Co to děláš?*

„Mám rád pizzu," odpověděl Sedmnáctka takovým tónem, který značil i každému idiotovi, že je to to poslední, co mi řekne, ale já pokračovala. Teď, nebo nikdy.

„To už máme něco společnýho. Teda, pokud máš rád pizzu s ananasem, protože jestli ne, tak to máme problém," objasnila jsem.

On se pousmál a přikývl. „Miluju pizzu s ananasem," řekl a já se zaculila skoro jako bych zapomněla, s kým mluvím. Společná láska k pizze s ananasem tavila ledovce vždycky.

„Tak to už jsme skoro nejlepší kámoši," procedila jsem. Sedmnáctka se na mě znovu podíval ve zpětném zrcátku a v koutku úst mu cuklo.

„To bych netvrdil," opáčil suše. Zasmála jsem se.

„Dobře, tak jen kamarádi," opravila jsem se.

„Ani to," řekl a dál sledoval cestu před námi.

„Známí?" pokračovala jsem. Chvíli mlčel. Vážně mlčel. Jako kdybych po něm chtěla, aby podepsal hypotéku. Nakonec přikývl.

„Možná," zašeptal a já jsem se zaculila.

„Výborně. Máme vztah na úrovni známých a společnou lásku k ananasu na pizze. To je začátek krásného přátelství," objasnila jsem. Simon vedle mě viditelně protočil oči a Sedmnáctka se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

A ten řidič? Ten jako by tam ani nebyl. Byl jako ten kostnatej kůň, co vezl kočár do Bradavic. Možná ho směli vidět jenom někteří. A vzhledem k tomu, že za celou dobu neřekl ani slovo, jsem začínala mít podezření, že jsem si ho jen vymyslela.

Rascal sledoval naší trasu na noťasu úplně bez problémů. Zatím naše cesta dávala smysl. Mířili jsme si to ven z města, zabočili jsme na jednu ze tří dlouhých silnic a jeli podél moře.

Já samozřejmě netušila, kudy přesně jedeme. Přes černá skla nebylo ven vůbec vidět, takže jsem mohla akorát hádat podle toho, jak dlouho jsme jeli a jak auto zatáčelo. Což mi bylo úplně k ničemu, protože moje orientační schopnosti byly asi stejně dobré jako moje schopnost držet hubu, když jsem nervózní.

Plně se soustředil a značkoval si každý bod, kdyby náhodou bylo třeba se toho chytit, ale pak se musel podívat zblízka, když si všiml, že zase zatáčíme někam směrem zpátky. „Co to…" zašeptal si pro sebe a pozoroval trasu. A pak jsme zabočili znovu jakoby do čtverce.

„Tak, Carle, buď nás teď úmyslně mateš, abychom si mysleli, že je ta trasa delší, než skutečně je. Nebo je ta tvoje rušička signálu GPS tak zatraceně dobře nastavená, že mě začíná srát," šeptal si pro sebe.

Potom auto odbočilo zase do dalšího kola čtverce. Počítala jsem zatáčky vlevo a začala jsem si říkat, jestli se náhodou netočíme v kruzích. Podívala jsem se na Simona. Co když o tom, o co se snažíme Carl ví a teď nás vysírá, přiveze na nějaké místo a tam nás zabije?

Auto zastavilo u nějaké haly, ale rozhodně to nebylo to místo, na které jsme se teď chtěli dostat. Sedmnáctka pro mě otevřel dveře a já vystoupila. Simon hned po mě.

„Kde to jsme?" zeptala jsem se hned, jak jsem se rozhlídla. Sedmnáctka nic neřekl a vedl mě se Simonem dovnitř. Zmocnil se mě strach. „Nikam nepůjdu, dokud mi neřekneš, kam mě vedeš. Na tomhle jsme se nedomluvili!" začala jsem, ale ze dveří podivné garáže vyšel Carl se zapáleným doutníkem a s úsměvem od ucha k uchu.

„Stellinko…" zašeptal, až se mu doutník zhoupl v ústech a objal mě. A když se ode mě odlepil, podíval se na Simona. Prohlídnul si ho od shora dolů jako by ho viděl prvně a podal mu pěst na pozdrav.

Simon si s ním ťuknul a pak bylo chvíli ticho. „Proč jsme tady? A kde to vůbec jsme?" zeptala jsem se.

„Ty jsi vždycky tak netrpělivá a zvědavá," odfrknul si jako by to byla neobvyklá vlastnost.

„Tak promiň, ale když jsme zvyklí se scházet jinde, tak si říkám, kde to jsem a proč jsem tu. Neměl bys taky takový otázky?" rýpla jsem si a on přikývl.

„Jistě že, ale nijak se tě to netýká. Jen jsem se tu chtěl pro něco zastavit, mám tady kancelář, víš? A asistentku," dodal. Ztuhla jsem.

„Ty máš tady další kancelář a asistentku? Jako, že na provoz svojí zoo potřebuješ zrovna nějakou takovou halu úplně mimo svoje místo? Která je poblíž… ezo krámu?“ vyzvídala jsem a on přivřel oči na škvíru.

„Jak víš, že to je mimo moje místo?“ zeptal se. Zazmatkovala jsem. Simon sebou taky škubnul.

„N-nevím, jen říkám, že to není zrovna stejný areál, takže to technicky vzato je jiný místo, ne?“ objasnila jsem a on se zase jen tak pousmál.

„Neboj se, Stello. Neboj se. Jen jsem ti chtěl představit svojí asistentku a zasvětit tě do dalších věcí týkajících se chodu mojí živnosti,“ oznámil mi, típnul doutník a vedl nás se Simonem dovnitř.

Měla jsem v hlavě jeden horší scénář než druhý. Proč to ti zloduši a mafiáni vždycky dělají? Jsou jako přes kopírák. A proto mám teď strach, protože i oni moc dobře ví, že to my obyčejní lidé známe ze seriálů, co se teď asi obvykle může stát? Snad jen doufám, že si jen hraje.

„Tady to je jen jeden z mých dalších kanclů, Stello. Jsi tu, abys poznala další moje lidi, kteří se starají o mojí zoo trošičku jinak. Navíc, moje asistentka na tom trvala. Hrozně tě chtěla poznat.

Je vášnivou chovatelkou pískomilů a ty jsi veterinářka. Vsadím se, že si budete mít o čem povídat. Říkal jsem jí, že to necháme na jindy, ale… nakonec jsem jí musel vyhovět, když mě tak úpěnlivě prosila. Nebyl důvod říct jí ne,” pokračoval, zatímco mě bušilo srdce zděšením, když zmínil ty pískomily.

Potom si zakryl ústa z jedné strany a naklonil se ke mně blíž, aby nebyl moc slyšet. „Jen tak mezi námi, ono to taky moc nejde jí říkat ne. Úplně si mě ta malá mrška omotala kolem prstu,” dodal a já už věděla, kdo je jeho asistentka. Jen jsem nevěděla proč a jak. A co se teď sakra bude dít.

Udělalo se mi zle. Cestou dovnitř jsem snad ani nedýchala. Uvidím Fae a ten její spokojeně povýšený ksicht. Démonku, která o mě ví. Vyhrožovala mi, znásilnila mého chlapa před pár hodinami, mučila ho a teď spolu budeme mluvit tváří v tvář před Carlem. Bezva, co by se ještě mohlo posrat?

Rascal si zatím vyhledával to místo, kde jsme zastavili na internetu. Dle dostupných zdrojů to měla být večerka. Koukal na to celkem šokovaně. Podle obrázků ve fotogalerii to byl totiž nějaký ezo shop, který vlastnil Španěl Pedro Velázquez a jeho žena Maria.

Chvíli rozklikával jednu fotku za druhou a přemýšlel nad tím, co to jako znamená. A jestli jsou ti lidi nějací jeho známí, nebo příbuzní. Ale vzhledem k tomu, že se jmenoval Carl Mendez, obojí bylo možné.

Já jsem byla taky nesvá z toho, kam nás vede. A taky za kým. Štvalo mě i to, že nejspíš nepojedeme do zoo, protože jsme chtěli získat jiskru. „Já vážně nesnáším,

když se na něčem domluvíme a všechno je jinak, nebo mi neřekneš předem, kam jdu a co se bude dít," oznámila jsem mu, ale on se jen usmíval jako by mu to bylo úplně u prdele.

Vešli jsme do obchůdku. Hned ve dveřích zazvonil zvoneček, co upozorní prodejce na příchod zákazníků. Rozhlídla jsem se kolem. Všude bylo temno, zatažené červené závěsy, rudý koberec, podivné sošky, vonné tyčinky v takovém množství, že mě až štípalo v nose.

Několik jich doutnalo přímo u pokladny a jejich kouř se pomalu táhl mezi policemi. Vonělo to po santalovém dřevě, levanduli a něčem kořeněném, co jsem nedokázala pojmenovat.

Police byly přeplněné krystaly, sušenými bylinami, olejíčky, svíčkami a malými lahvičkami s barevnými tekutinami. Mezi tím vším visely růžence, medailonky, křížky a obrázky svatých. Hned vedle nich ale člověk našel tarotové karty, kyvadla, amulety pro štěstí a podivné dřevěné figurky.

Bylo to zvláštní spojení katolických symbolů a všeho možného, čemu by moje teta nejspíš říkala černá magie. A přesto to dohromady působilo překvapivě přirozeně.

U dveří stál koš plný krabiček s dalšími esenciálními olejíčky a vonnými tyčinkami. Každá měla jinou barvu a jiný název. Nad nimi visela malá ručně psaná cedulka: *Protección, Amor, Limpieza.* Což znamená ochrana, láska a očista.

Vtom se za pultem vynořil ze závěsu z dřevěných korálků mladý Kubánec. Korálky už za tu dobu, co tu visely, nasákly vůní všech těch vonných tyčinek, které tu neustále hořely.

„Oj, Alejandro, dónde está tu papá?" zeptal se Carl španělsky. Moc španělsky neumím, ale rozuměla jsem, že se ho ptal, kde má tátu. A přestože vím, že je Carl taky Kubánec, tak mě jeho plynulá a rozená španělština překvapila.

„Papá salió con mamá a hacer unas compras. Ya no suele estar aquí, ahora tengo un trabajo a tiempo parcial, respondió," odpověděl. Přimhouřila jsem oči a zamyslela se. Říkal něco o tom, že je jeho táta s mámou, víc nevím.

Carl ho poplácal po rameni, pokynul nám se Simonem, abychom šli dovnitř a vedl nás kolem pultu do těch dveří s korálky. *„Entonces trabaja, nosotros estaremos un rato atrás,"* zamumlal Carl ještě cestou něco o tom, že jdeme dozadu a my se Simonem jsme ho následovali. Měla jsem srdce až v krku.

„Jsem zmatená," prohodila jsem cestou úzkými chodbami do nějakého kanclu. Všude byly pootevřené dveře a uvnitř sem tam někdo, kdo nemohl přestat čumět. Po zemích krabice s nějakými věcmi a uklizeno tam zrovna nebylo. Vlastně to tam bylo celkem nechutné. Jak v nějakém drogovém doupěti. Až na to, že tu nebylo nasráno, nachcáno a ani nablito. A žádné drogy a stříkačky se tu taky nenacházely.

„Nemusíš být. Jen ti chci ukázat druhou stranu mince. Pracuje tu pro mě vepředu kamarád Pedro. Alejandro je jeho syn. Ten nejstarší. Mám toho kluka rád, je fakt strašně…“ začal, ale všiml si, jak nepřátelsky se na něj dívám a zasmál se.

„K věci, Carle. Prosím. Dneska jsem měla náročný den a chci se vrátit domů za svým Rascalem,“ objasnila jsem.

„Jasně, promiň. Tady se vyrábí všechny vymoženosti na lov démonů a ostatních bytostí. Mám tu svoje lidi. Občas sem zaskočím pro zásoby a taky je zkontrolovat,“ řekl.

Ztuhla jsem. Tak odtud vítr fouká. *Odtud brala ta svině ty zatracený prášky, kterýma Rascala dopovala, aby si s ním mohla užívat?*

„Nemusíš se bát, jen jsem ti chtěl představit svojí asistentku, která mimo jiné ty věci i vymyslela. Je to vážně šikovná hlavička a unikátní démonka,“ zmínil a já ztuhla znovu. *Takže on o ní ví?* Začínala jsem být plná nejrůznějších otázek, ale bála jsem se na ně zeptat.

Carl otevřel dveře do kanceláře. Vypadalo to tam líp než v okolních kanclech, ale taky nic moc. Myslím, že ta jeho nóbl cool kancelář, kterou má v zoo je hlavní a tady se vážně moc nezdržuje. Spíš je to kancelář… Fae…

„Zdravím, šéfe. Nazdárek, paní doktorko Kellerová,“ prohlásila Fae a podívala se na Simona. „A kamaráde paní doktorky,“ dodala a usmála se na mě. Stála u stolu s nějakými papíry v ruce. Nejspíš je ještě nestačila nikam odnést.

Carl se usmíval od ucha k uchu. „Tak, děvčata, seznamte se. No, Stello,“ řekl a šťouchnul do mě, abych nevím co, jí třeba padla kolem krku?

„Těší mě…“ začala jsem předstírajíc, že neznám její jméno.

„Fae Vesperová,“ řekla, usmála se a podala mi ruku. A v duchu se bavila nad tím, jak jí probodávám pohledem.

Potom se její oči přehouply na Simona, který na ní civěl jako na obrázek panenky Marie. To mě nasralo, a tak jsem do něj lehce šťouchla, aby jí přestal dělat dobře svým očividným okouzlením a vykoktal alespoň svoje jméno, jestli to nějaký primitivní chlap v její přítomnosti vůbec zvládne. Začínala jsem na ní vážně strašně žárlit.

„Tak jsme se seznámily a já bych vážně chtěla jet do zoo, protože jsme se tak domluvili, a proto jsem vzala s sebou i Simona… chtěl s e ještě podívat na mořský panny a kdyby vyšel čas., tak i třeba zaplatit jednu z těch tvých exkluzivních VIP šou,“ vymyslela jsem si.

Simon se na Fae snažil nedívat, protože pochopil, že mě to pohoršuje. Nicméně nevěděl proč, protože kdyby to věděl, vsadím se, že by jí začal silně nenávidět. Protože on mrchy a děvky fakt bytostně nesnáší.

Carl přikývl. „Ano. To jsem moc rád, že máte zájem. A neboj se, Stello, vím, na čem jsme se domluvili. Potřebuju tě na něco z tvého oboru. A vážně se ti omlouvám

za to, že jsme se tu zdrželi, jak jsem říkal, Fae trvala na tom, abych vás seznámil," vysvětlil.

Trochu se mi ulevilo. Ale jen do té doby, než mi došlo, že ta svině jede s námi. *Výborně. To se mi moc nehodí. S Fae v patách, když jsem do toho uvrtala i Rascala…*

Během několika minut už jsme se Simonem seděli v autě směrem do zoo. V závěsu za námi bylo auto s Carlem a Fae. Bylo mi trochu špatně a nedokázala jsem přestat klepat s nohou.

Rascal sledoval naší trasu. Tentokrát už jsme vyjeli mimo město a nikterak jsme se nemotali v kruzích ani ve čtvercích.

Carl seděl vzadu vedle Fae, nohu měl kotníkem položenou přes stehno a celkově si tam dělal pohodlí jako doma. Bylo to sice jen auto, ale místa na nohy tam měl víc než dost.

Fae pro změnu zase seděla jako dáma s koleny u sebe a s dlaněmi položenými na stehnech. Což bylo trochu zarážející vzhledem k tomu, jaký ona měla styl. Ne že by neměla styl dámy, to měla, ale spíš mladé slečny. Hezké, ale pořád to mělo ke stylu moderní princezny daleko.

Dost často nosila krajkové topy, převážně v černé, nebo v bílé barvě. Sukně takové rozcupované a hodně načechrané, černé, bílé, růžové. Punčocháče, nebo nadkolenky černé, bílé, někdy i tyrkysové a pastelové. Většinou úmyslně potrhané, nebo s různými vzory. Musím říct, že měla velice osobitý vkus.

Carl se podíval na Fae a usmál se. „Tak co, líbí se ti?“ zeptal se. Fae přikývla a taky se usmála.

„Je zajímavá. Skoro bych řekla, že je jednou z nás. Ale není,“ opáčila. Z nějakého důvodu o mě Carlovi lhala. A vsadila bych se, že to nebylo kvůli mně, aby mě chránila. No a díky tomu mě nemohl podezírat z démonství, protože věřil tomu, že se démoni můžou přimknout jen k člověku.

„Viď? Zvláštní,“ opáčil. Potom bylo chvíli ticho. Skoro minutu, než jí Carl položil ruku na stehno a pohladil jí po něm, jako by byla Fae jeho milenka. Ona k němu otočila hlavu.

„Pořád ho miluješ?“ vyzvídal.

„Vždycky ho budu milovat,“ odpověděla mu upřímně a Carl se pousmál.

„A žárlíš?“ pokračoval. Fae se podívala letmo na jeho ruku na jejím stehně a potom se s povzdychem podívala z okénka.

Carl se zase spokojeně pousmál. Ne, že by jí přál bolest, ale těžko říct, co tím úsměvem vlastně myslel. „Vážně jsi věřila tomu, že se k ní Rascal nepřimkne, když jsi mě přemlouvala, abych jí ho prodal? Nebo sis uvědomila, že je to lepší, než aby ho koupil někdo úplně cizí?“ zeptal se.

Fae zřetelně polkla a vynutila ze sebe malý úsměv. „Možná jsem se malinko přepočítala, ale to není důvod, abys na mě byl takový,“ opáčila slušně.

„Víš jak moc si tě vážím, Fae. A tvojí práce. A vážil bych si tě ještě víc, kdybys mě už dál netýrala mlčením. Jsem schopný pochopit i tolerovat tvojí lásku vůči němu, jsi

přece jenom stejný druh. A taky jsem ti slíbil, že mu neublížím. I jsem ti dal jeho jiskru, ale stále čekám, až mi za to zaplatíš. Jsem trpělivý muž, ale i moje trpělivost má svoje hranice," šeptal a vyjel s tou rukou výš až pod její sukni.

Fae se mu podívala do očí. „Říkal jsi, že ti bude stačit, když ti vyrobím deset tisíc tablet a slíbím, že mu jí nevrátím," připomněla a sundala ze sebe jeho ruku. Celou dobu mluvila klidně a seděla jako princezna.

Carl se pousmál a přikývl. „Ano, to jsem sice říkal, ale taky jsem říkal, že se může stát, že budu chtít i další služby. Souhlasila jsi skoro se vším jenom, abys měla Rascala mimo mojí zoo," dodal.

„Sex je osobní, Carle. S tím jsem nikdy nesouhlasila," objasnila. Její slova zněla pevně a rozhodně.

„Ty jsi moje osobní asistentka, Fae. Upsala ses mi na celý rok," pokračoval. Fae přikývla.

„Ale to, že s tebou budu spát jsem nepodepsala. Nikde. Vymysli si jinou platbu," řekla a lehce se na něj usmála.

Carl se tentokrát neusmíval. Místo toho se zamyslel. „Dobře. Tak mi tedy řekni, jak se dostávají démoni na Zem a budu chtít i důkaz," navrhnul. Už to po ní chtěl vědět několikrát, ale nikdy to z ní nedostal.

Fae se na něj chvíli mlčky dívala. „Když to neuděláš, staneš se součástí mojí sbírky. Nemysli si, že by tě moje lidi nedokázali ulovit. Ty tablety by se klidně daly využít i proti tobě. A stejně bych tě donutil, abys mi dala," zašeptal jí do ucha. Fae se zatajil dech. Prvně po dlouhé době ochutnala vlastní medicínu.

„Fajn, dobře. Bude sex. Ale jen jednou. A pak už jsem zproštěna tvých služeb a nemusím ti nic vracet. Prostě finální platba za všechno," opáčila a Carl se usmál a pohladil jí prstem po tváři.

„Tak ale ať to stojí za to, succubo," prohlásil. Fae v očích zašlehaly plameny, ale i přes to se k němu naklonila a začala ho líbat. Jednu ruku mu zabořila do vlasů a druhou sjela po jeho těle až k jeho rozkroku.

Rascal viděl, do jakého areálu vjíždíme a kde se ztratil signál. Nebo spíš, kde ho to začalo přesměrovávat někam jinam. Na úplně nesmyslné místo na druhou stranu města.

„Hm, nejbližší bod byl tady…" zmínil a prohlídnul si okolí na mapě. Vážně tam skoro nic nebylo. Vypadalo to jako nějaký starý a opuštěný vojenský areál s pár skladišti. Vedla k němu jen jedna rozbitá cesta přes les a podle mapy tam už roky nikdo nebyl.

Část pozemku byla navíc označená jako nepřístupná kvůli kontaminované půdě. Nikde ale nebylo uvedeno, čím přesně byla kontaminovaná. A taky kvůli starým

vojenským objektům a havarijnímu stavu některých budov. Pro tenhle byznys úplně ideální.

„To bude muset stačit," zašeptal si pro sebe. Zaklapl noťas, popadl mobil a klíče a vyrazil za námi. Na tu cestu si půjčil auto od Simona, protože taxík, nebo moje auto by mohlo být moc nápadné.

My jsme akorát dorazili na místo. Nejdřív mi Sedmnáctka pomohl vystoupit, potom otevřel dveře i Simonovi. Brali ho teď jako potenciálního zákazníka, tak se k němu chovali s úctou.

Hned po nás dorazilo auto s Carlem a Fae. Carl podal ruku Fae, jako by snad byla nějaká královna a on její král. Ta na něj po vystoupení hodila takový pohled, že se jen usmál a hned jí pustil. Bylo to zvláštní.

„Tak pojďme dovnitř, přátelé," řekl Carl a vedl nás dovnitř. Podívala jsem se na Fae, ale hned na to jsem ucukla pohledem, když mě její oči propalovaly jako lasery. Měla jsem strach. Vzpomněla jsem si totiž na to, co říkal Rascal o tom, že by se pokusila o to, abych se k ní přimkla. *Zkusí to teď*?

Carl pokynul Sedmnáctce, aby mě vzal k raněné bytosti, zatímco Fae nechal samotnou u něj v kanclu. Se Simonem odešel k mořské panně a něco mu tam o nich nadšeně vyprávěl.

Fae chvíli seděla na křesle a přemýšlela. Potom se rozhlídla po pracovně a došlo jí, že jí Carl plně důvěřuje, což je zvláštní vzhledem k tomu, co je zač. Možná třeba věří tomu, že by v případě nějakého problému takovou démonku jako je Fae zpacifikovali jeho lidi, ale jak, když to udělátko na odběr jisker měla u sebe ona? Že by měl ještě další?

Fae ho měla na krku. Byl to starožitný medailon, uvnitř kterého byla černo-bílá fotografie nějaké ženy. Na svrchní straně medailonu byla vyřezaná růže. Fae ho sevřela v dlani, aniž by ho sundala a pousmála se.

Potom se zvedla a šla blíž ke skříňkám za Carlovo pracovním stolem. Otevřela je, dala na stranu šanony a posunula stranou zadní stěnu, čímž odhalila skleničky s jiskrami. Nebyly tam všechny, Carl je měl rozdělené podle kategorií. Ty nejcennější, nebo od nejsilnějších bytostí schovával jinde. Nejspíš v té pracovně dědečka.

Nicméně je neměl popsané jmény, ale jen čísly, ve kterých se Fae pochopitelně nevyznala. Ale Carl netušil, že démoni dokáží jiskry cítit. Ne, že by tedy rozeznali běžně, která komu patří, ale když démony, kterým jiskra patřila osobně nějakou dobu znali, dost dobře pak poznali, že je jejich.

Fae poznala tu, která patřila Kanovi. Vzala si skleničku, otevřela jí a dala si jí do kapsy. Potom tu prázdnou skleničku hodila do kabelky, odsunula sklenice od sebe, aby na první pohled nebylo poznat, že nějaká chybí, a pak vrátila šanony zpátky na místo a posadila se na křeslo jakoby nic.

Rascal našel areál překvapivě snadno. V okolí, kde ztratil signál totiž nic jiného už ani nebylo. Carla zřejmě nenapadlo, že rušičky GPS navigací a přesměrování nestačí. Nejspíš si myslel, že když se podívám na mobil, kde jsem a že když zjistím, že nic nezjistím, že mě to od většího pátrání odradí.

Rascal zaparkoval auto v lese dál od hlavní cesty. Díky mně věděl, že při vjezdu do areálu bude kontrola, takže by se tomu místu měl úplně vyhnout. Vím to, protože jsme vždycky při vjezdu zastavovali a Sedmnáctka někomu podával nějakou kartičku.

Kolem dokola byl všude plot s ostnatým drátem. Byl to velký areál, ale dobře schovaný a zapadlý. Nicméně se dalo předpokládat, že bude dobře zabezpečený a že v plotě díry nebudou. Carl byl koneckonců vychytralý a bohatý týpek. Jenže to můj Rascal byl taky.

„No," povzdychl si, až mu šel kouř od pusy. „Nemám vstupní kartu a nikde kolem rozhodně nebudou díry. Plot s ostnatým drátem nepřelezu a když se podívám kolem…" zašeptal si pro sebe a rozhlídl se. „Každých pár metrů je tu kamera. A já nejsem žádnej hacker," dodal a když se jedna z kamer natočila jeho směrem, rychle zapadl za keř.

Potom prsty odhrnul větev a oddychl si. „Jen tak tak," zmínil a sledoval, jak dlouho kameře trvá, než se otočí směrem od něj a pak zase k němu. „Počkáme na další cyklus. Takže jedna, dvě, tři…" počítal a pečlivě měřil, kolik času se smí pohybovat přímo před kamerou, aniž by si ho někdo všiml.

Když si to přepočítal ještě třikrát, usoudil, že má přesně třicet sekund, než se kamera otočí zpátky. Jenže pak si všiml druhé kamery, která pokrývala prostor, který ta první na chvíli nedávala pozor.

„To snad ne!" prsknul, chvíli obě sledoval a znovu si začal počítat. Druhá kamera sice první zónu částečně pokrývala, ale ne celou. Mezi jejich záběry zůstával úzký prostor, který na několik sekund nebyl v hledáčku ani jedné z nich.

Rascal si to několikrát ověřil. „Deset sekund…" šeptal. Deset sekund, během kterých se musí dostat ke stromu u plotu a vyšplhat dostatečně vysoko, aby se dostal nad kameru.

Podíval se na strom. „To půjde, když použiju drápy…" šeptal a proměnil se do svojí formy. A ještě, než se vydal na tu riskantní akci, zamyslel se nad tím, co bude dělat, až bude na stromě, protože kamera se otáčela i směrem dovnitř a tam nebylo zrovna moc míst, kde by se před ní mohl snadno ukrýt. Žádný keř, ani budova. A deset sekund na to, aby zaběhl k halám, rozhodně nestačilo.

Já byla jak na trní, ošetřovala jsem pár raněných, nebo jen churavých bytostí a nenápadně jsem sledovala, v jakých místnostech jsou kamery. Tady třeba žádná

nebyla. Nebo alespoň jsem jí neviděla. Jediná kamera tu byl Sedmnáctka, který mě sledoval neustále.

„Tenhle je další. Někdy má horečku, zvrací krev, je pořád ospalej a stěžuje si na světloplachost," řekl Sedmnáctka něco, co přečetl z papíru od Carla a položil to přede mně.

„No…" zašeptala jsem se a podívala se upírovi do očí. „Na tohohle bych potřebovala být v ordinaci. Nabrala bych mu krev a udělala nějaké testy," opáčila jsem. Sedmnáctka přikývl, nechal upíra zabalit na cestu a předhodil mi další bytost – vlkodlaka.

„Tomu smrdí z tlamy. Nefunguje přeměna do lidské formy ani manuálně. Taky má horečku a odmítá žrát," objasnil.

„Nejspíš to bude zánět v zubu," oznámila jsem mu spěšně a rozevřela vlkodlakovi tlamu. Nebála jsem se, protože bytosti tady všechny pochopily, že já jsem ten poslední, kdo by jim chtěl ublížit.

„Nasadíme antibiotika. Mezitím bych doporučila dezinfekční výplachy a nejspíš i extrakci několika stoliček. Bude to nutný udělat v ordinaci. Zatím mu dávejte maso tak, aby ho nemusel kousat. Třeba rozmixovaný. Nebo psí kapsičky," navrhla jsem. Sedmnáctka se pousmál.

„No a tahle mořská panna je nějaká šedivá. Normálně má šupiny červený. Taky se moc nehýbe. A trhají se jí ploutve," vysvětlil. Vážně vypadala hrozně.

„V akvaristice se moc nevyznám, ale řekla bych, že má buď špatný PH vody, nebo má nedostatek nějakého vitamínu. Dejte mi chvíli, zavolám kolegovi, co chová rybičky, třeba bude vědět," zmínila jsem a sáhla po mobilu. Po pár vteřinách mi to doktor Gilbert zvedl.

„Ano, Stello?" ozval se celkem naléhavě, protože ví, že mu moc často nevolám.

„Ahoj, mám dotaz. Dostala se ke mně mořská… ryba, nevím přesně co je zač, ale jde o to, že měla nějakou specifickou barvu a krásný ploutve, ale jaksi zešedla a ty ploutve se jí tak nějak oddělují a rozpadají. Je apatická, moc se nehýbe. Nevíš, co by to mohlo být?" zeptala jsem se.

„Je v mořské, nebo sladké vodě?" zeptal se.

„V mořské," odpověděla jsem.

„Teplota?" vyzvídal.

„Nevím," opáčila jsem.

„A PH?" pokračoval.

„Taky nevím," řekla jsem a povzdychla jsem si.

„Stello, jestli nevíš ani teplotu ani pH, tak je docela těžký něco určit. Ale podle toho, co popisuješ, bych začal kvalitou vody. Špatná salinita, PH, amoniak, dusitany. Něco z toho jí může dost rozhodit," řekl.

„Takže myslíš, že je nemocná kvůli vodě?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Je to jedna z možností. Potřeboval bych jí vidět. A ideálně znát parametry vody," objasnil.

Podívala jsem se na mořskou pannu přes sklo. „Zjistím si ideální PH vody. Díky moc. Ahoj," zašeptala jsem do telefonu a vytípla jsem to. *Jasně, asi mu pošlu fotku mořský panny, to by myslím čuměl.*

„Myslí si, že má špatnou vodu. PH, salinitu, vysoký, nebo nízký obsah nějakých minerálů. Těžko říct. Carl by si měl nejdřív zjistit, jak dlouhodobě chovat mořský panny. Není to rybička, ke který jsou příručky chovatelů. Nemám, jak to zjistit," objasnila jsem, sundala si rukavice a chystala jsem se za Carlem a Simonem.

Ti stáli u dalšího akvária a povídali si o mořských pannách. Myslím, že za tu chvíli už by se mohl Simon stát specialistou a průvodčím po zoo. „No a jsou to živorodky, mívají něco kolem padesáti panen v jednom vrhu," vyprávěl Carl zrovna, když jsem tam dorazila.

„Jé, ahoj, Stello, tomu bys nevěřila, co jsem se o nich dozvěděl," zmínil Simon nadšeně. Skoro bych i řekla, že by o nějakou stál. Přikývla jsem a přistoupila k nim. Carl mě obdařil úsměvem. Byl v dobré náladě.

„S kým se množí, Carle? Nevšimla jsem si žádných mořských… mužů," zeptala jsem se.

„Taky jsem ještě žádnýho neviděl a ty mrchy mi to odmítají říct. Hlavně ta zabřezlá. Ale ona mi to řekne, když bude chtít pohodlný akvárium pro sebe a svoje mladý," prohlásil tak, aby ho slyšela.

Podívala jsem se na ní. Byla v rohu, měla břicho, ale ne takové jako člověk, ale bylo jako válec až do tří čtvrtin délky jejího ocasu. *Kudy to asi půjde ven?* Nechtěla jsem se na to ptát, protože mi to přišlo i přes mou zvědavost vůči panně nezdvořilé. A tak jsem raději změnila téma.

„Carle, když už se bavíme o mořských pannách, ta nemocná má nejspíš něco s vodou. Špatný PH, salinita, minerály, zkus to zjistit. Pokud to bude něco takovýho, v akvaristice si na úpravu PH vody pak když tak můžeš… vykoupit jejich sklady pro takhle velkou rybu," opáčila jsem.

„Hm, dobře a co ti ostatní?" zeptal se.

„Upír bude potřebovat základní vyšetření včetně EKG. A Vlkodlak extrakci zubů a antibiotickou léčbu," objasnila jsem.

„Díky. Zajistím to. Zatím na mě počkejte tady," řekl, usmál se na mě a odešel pryč. Hned, jak se ztratil z dohledu, oddychla jsem si. Ten tlak, který jsem cítila na hrudi, když jsem byla poblíž Carla byl nepopsatelný. A teď jsem měla strach o Rascala. *Co asi dělá? Je tady?*

Nejspíš můj strach byl zbytečný, ten frajer už byl dávno uvnitř. Dokonce se i úspěšně vloupal Carlovi do kanceláře jeho dědečka. Do té, kde měl mít i jeho jiskru, ale nenašel tam tu, kterou hledal. A podle čísel ani nepoznal žádnou jinou.

„Kurva!!“ prsknul a opatrně se vyplížil ven. Chodby byly překvapivě dobře průchozí. Kamery uvnitř vůbec nebyly, ty Carl nahradil hlídači. Nicméně to bylo trochu jako past na myši. Lehké se dostat dovnitř, těžší se dostat ven.

„Další démon na rohu 8. ulice. Signál je silnější, možná jich tam bude víc, vyrazte,“ ozvalo se z vysílačky, byl to Carl. To Rascalovi pomohlo, protože přišlo střídání hlídačů. Dva hoši, kteří hlídali kancl na chvíli úplně zmizeli a náhradníci se teprve připravovali. A tak proklouznul.

Já jsem čekala na Carla u klece s Kanem a Zyrou. Jen jsem na ně mávla, protože jsem se bála, že by si někdo mohl všimnout, že se bavíme. Simon stál vedle mě a se Zyrou si vyměňovali pohledy. V tom mi akorát přišla zpráva.

Rascal: Nenašel jsem to. Není to tam. Musí to mít jinde. Kde je teď?

Vytřeštila jsem oči. *On to dokázal, je tady. A teď… Ježiši Kriste, co když ho tu někdo načape, bude s námi se všemi konec.*

Stella: Nevím. Někam šel. Buď opatrný. Hlavně pozor na| Nedopsala jsem zprávu, protože se vedle mě zjevil Carl a omylem jsem jí odeslala, jak jsem se ho lekla. Mělo tam být Fae.

Rascal akorát otevřel dveře do jeho kanceláře a zkameněl, když jí tam viděl. „Tristane…“ polekala se a taky vytřeštila oči. Nejspíš nečekala, že ho tam uvidí a už vůbec teď nevěděla, co má dělat. Měla strach i o něj. Rozhodně nechtěla, aby ho tam Carl načapal.

„Co tady sakra děláš? Musíš zmizet!“ sykla, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne dřív, než dostanu zpátky svojí jiskru. A když už jsi teda tady i ty, tak mi pomůžeš,“ oznámil jí to jako fakt.

„Proč bych to dělala, ty blázínku? Já nemám zájem, abys jí někdy ještě získal zpátky,“ vysvětlila, ale on jí chytl zase pod krkem a přirazil zády ke zdi.

„Jestli mě Carl chytí, nebo se teď něco stane mě a Stelle, stáhnu tě s sebou do jámy pekelný, ty zatracená couro,“ pohrozil jí, až na ní cenil tesáky. Fae zalapala po dechu. Její ruce se snažily od sebe Rascala odstrčit a její ocas jí pomáhal s jeho rukou, kterou jí pevně svíral pod krkem.

„Tu jis…kru ni…kdy ne…najdeš,“ procedila skrze zuby. Rascal se jí díval do očí, čelist měl pevně sevřenou div, že neskřípal zuby a přitlačil, že ještě chvíli a Fae by se snad udusila.

„Takže jí máš ty?“ zeptal se, ale už znal odpověď. Došlo mu to překvapeně rychle. Fae se roztáhlo chřípí, a tak jí Rascal milostivě na chvilku nechal nadechnout a pak jí zase sevřel krk.

„To mi mohlo být jasný. A fakt radši nechci vědět, cos musela udělat, abys jí dostala. A vlastně už to celý dává smysl. To ty jsi mě odtud dostala, že jo? Ty jsi lovkyně démonů. Pracuješ pro něj, vymyslela jsi mu i zbraně. Dal ti na mě slevu… nabídl mě Stelle, protože ty jsi ho o to požádala…" pokračoval a zoufale se zasmál.

Fae na něj mlčky koukala a pak se jí podařilo jeho prsty ocasem trochu odtlačit na stranu, a konečně se nadechla. Potom, když popadla dech ho svou plnou silou odstrčila od sebe. Na krku jí od něj zůstal rudý flek.

„Bála ses o mě. Nechtělas, aby mě měl někdo jinej. A podcenila jsi sílu přimknutí," spekuloval.

„Nechápu, proč jsi teď tak šťastnej, že znáš celou story. Neuspěl jsi v Podsvětě, a tady taky ne. A tu jiskru nikdy nedostaneš a bez ní jsi a vždycky budeš jenom moje děvka," prskla na něj a Rascal se rozesmál.

„To už nebudu. Dneska, když jsem se po tom všem setkal se Stellou…" začal a pak si vzal do ruky mobil a napsal mi rychle, ať zabavím Carla a nepouštím ho do kanclu.

„Jak neslušný, když se mnou vedeš rozhovor," sykla Fae. On se na ní tak podíval, když mobil šoupnul do kapsy, že být jí, bála bych se ho.

„Ty drž hubu. O slušnosti nevíš vůbec nic, tak mě o ní laskavě nepoučuj," zpražil jí. Fae se zalily oči slzami, když ho slyšela s ní takhle mluvit. Bylo jí to líto. Ještě nikdy na ní nebyl takhle zlý.

„Chtěl jsem říct, že po dnešku, co jsem se setkal se Stellou, a po tom, co mě láskyplně objala i přes to všechno zlý, co jsem jí nechtěně způsobil, mi zahojila svojí schopností všechny ty hnusný modřiny z toho tvýho řádění. A k tomu všemu mi nějak předala část svojí energie. Takže dneska to vidím dobře, Fae. Sílu na to, abych se ti ubránil rozhodně mám," objasnil.

Fae se rozesmála. „Pořád tě na ní můžu donutit zapomenout," pohrozila mu, udělala k němu krok, ale on taky a znovu jí přirazil ke zdi.

„Ne když budeš slabá. A já vím, jak tě oslabit," zašeptal jí do ucha a zakousl se jí do krku takovou silou jako to předtím dělala ona jemu. Fae sebou škubla. Chtěla řvát, ale věděla, že nesmí. I tak jí pro jistotu druhou rukou umlčel, zatímco jí intenzivně vysával žílu.

A v tom jsem dovnitř vtrhla já. Simon hlídal venku a zdržoval zase Carla u mořských panen. Šla jsem pro Rascala, abych ho už dostala pryč, ale když jsem viděla, co jí dělá, zarazilo mě to až málem do jádra Země.

Oba se na mě podívali. On s vytaženými tesáky a s pusou od krve a ona se tvářila jako by jí právě udělal. No a já se cítila jako bych je načapala nejmíň při sexu. „Není to, jak si myslíš," prohlásil, otřel si pusu do hřbetu ruky a pustil jí jako by byla pod proudem.

Fae se usmála, strčila ruku do kapsy a vzala do ruky jiskru. Chvíli jí mačkala. „Já… musíme jít. Ty musíš jít. Nebo si tady třeba oba shnijte," prskla jsem a chtěla jsem odejít.

„Zlato…" zašeptal, ale já už neměla v plánu se s ním dál bavit. Ne teď a ne tady.

„Stello, pořád chceš osvobodit Kana a Zyru? Tady je Kanova jiskra," prohlásila Fae a hodila mi jí jako míček. Já jsem jí překvapeně chytla a oba s Rascalem jsme na ní zírali. Chvíli na Fae a chvíli na jiskru.

„Měla bys mi být vděčná," zmínila hned na to. Mě se zatajil dech a Rascalovi taky. *Cože?*

„Ty svině!" syknul na ní a začal jí prohledávat kapsy, ale ona se nebránila. A já byla pořád v šoku. Držela jsem v dlani Kanovu jiskru a přemýšlela jsem, jestli jsem jí vděčná, nebo nejsem a jak poznám, že jsem se přimkla. A jestli jsem se nepřimkla, co s tou jiskrou teď jako udělám. Carl mohl kdykoli získat podezření, už jsme tu šaškovali příliš dlouho.

„Kde je Stella, Simone? Už je na tom záchodě nějak dlouho," zmínil Carl a podíval se na hodinky. „Za chvíli mi přivezou pár démonů, kterým se budu muset věnovat. A taky říkala, že je potřeba pár bytostí ošetřit v ordinaci. No nic, běž se po ní podívat, já zatím zkontroluju, jestli už jsou připravení vyrazit. Sejdeme se za deset minut tady," řekl a Simon přikývl a odešel mě hledat.

Po chvilce se mi v ruce zachvěla klika, kterou jsem v ní pořád svírala a všichni jsme ztuhli. Ten strach z toho, že to je Carl, nebo někdo z jeho lidí se dotkl nás všech. Ale když jsem uskočila od kliky, dovnitř vešel Simon.

„Sorry, že jsem nenapsal. Koukejte odtud už všichni vypadnout, protože… Fae, o co tady jde?" zakuňkal, když jí viděl, jak se pere s Rascalem.

„Dej tohle nenápadně Kanovi. To je jeho jiskra. A já přijdu za vteřinku po tobě," zašeptala jsem. Simon přikývl, vzal si ode mě jiskru a odešel. Já se podívala na Rascala zklamaně a taky si to mířila pryč, ale když za mnou cvakly dveře, podíval se zpátky na Fae, zuřivě do ní strčil až spadla na zadek.

„Takhle se chováš k ženský, která čeká tvoje dítě?" zeptala se ho ublíženě.

„Sklapni, Fae!!" prsknul na ní, chytl se za hlavu a chvíli chodil po místnosti kolečka. Nevěděl, co teď má dělat. To nikdo z nás. Myslím, že jsme všichni šíleně improvizovali a už nás z toho bušení srdcí bolelo na hrudi.

Fae se nevědomky dotkla medailonu, ale Rascal si toho všiml. „Co je to?" syknul a udělal k ní krok.

„Nic, medailon," odsekla, ale svírala ho pevně v dlani. Moc pevně, aby tomu Rascal uvěřil.

„To není nic, nelži. Je to něco důležitýho. Něco… odkud jsi vlastně vzala tu Kanovu jiskru?" zeptal se, ale vrtěla hlavou, že mu nic neřekne.

„Nic ti neřeknu, nejsem blbá," ječela na něj.

„Neser mě!!" vztekal se Rascal. Ještě nikdy nebyl takhle běsný. Strčil do ní, až jí povalil na zem zpátky, kolenem jí přišpendlil k podlaze a ruce jí držel nad hlavou jako ona jemu, když se ho snažila znásilnit. Dívala se mu do očí se strachem, jaký měla posledně, když držel v ruce její bijící srdce.

„Byla v kapse, někde jsi jí tady čmajzla, že jo?" pokračoval, ale mlčela. „Hm dobře. A tohle?" zeptal se a pohledem ukázal na šperk, který byl příliš nápadně mimo její vkus. „Nenosíš takový starodávnosti. Na to tě znám až moc dobře. Co to umí?" vyzvídal, ona ale mlčela.

Já jsem akorát šla ještě na ten záchod, abych měla případně alibi, kdyby sem nasraně Carl vtrhnul, a dala si chvilku na to, abych se vzpamatovala. *Co to mělo znamenat? Proč pil její krev? Ze mě se ještě nikdy nenapil. A přimkla jsem se, nebo ne?* „Mysli, Stello, co to říkal? Co to říkal?" šeptala jsem si pro sebe a snažila si vzpomenout.

„Měl jsem divnej pocit, jakej jsem ještě nikdy předtím nezažil. Vtíravě příjemnej po celým těle a pak mi došlo, že to asi je ono a že se s tím fakt nic dělat nedá. Když jsem si uvědomil, že jsi kvůli mně vážně prodala svůj dům a tohle všechno, vzal jsem si to nějak osobně. Možná víc, než to ve skutečnosti je. Cítil jsem se výjimečně…"

„Je to dobrý. Je to dobrý. Pořád tu děvku nesnáším. A teď ještě víc," komentovala jsem a raději jsem si opláchla obličej pod studenou vodou.

Simon postával u klece v sektoru D, kde byl Kane se Zyrou a rozhlížel se kolem. „Kane…" zašeptal Simon. Démon k němu zvedl oči.

„Ano?" usmál se.

„Něco pro tebe mám. Využij to chytře a ne hned, jinak nás prozradíš," řekl a ukázal mu jiskru v dlani. Kane vytřeštil oči a stejně tak i Zyra. „Na," zašeptal a nenápadně mu jí hodil do klece.

„U všech démonů, díky moc," odpověděl a jiskru okamžitě snědl. To Simona překvapilo, ale ne natolik, aby otevřel pusu, spíš jen zvedl obočí.

„Není zač. Promiň tu tvojí nemám, ale lepší než nic. Buďte ve střehu a nedělejte nic unáhlenýho," dodal a kousek se od nich zase vzdálil. Zyra se na něj usmála a dívala se na něj jako na obrázek. Kane si toho všiml. Těžko říct, jestli pocítil lehkou žárlivost, nebo ne.

Přece jenom už spolu zašli dál než jen k přátelským polibkům na tvář. Bojovali o své životy každý den ve stejné kleci, několik týdnů. A Carl je dopoval pilulkami touhy a donutil je spolu mít styk.

Já jsem akorát přiběhla za ním a jen jsme si vyměnili pohledy a on přikývl. Oddychla jsem si. A pak znovu, když dorazil Carl a prohlásil, že musí urgentně něco

vyřešit s klientem a že máme ještě počkat, než se vrátí. Což byl momentálně dar z nebes. Ovšem tedy, pokud to nebude řešit v kanclu.

Takže jsem opět zpanikařila, ale Rascal s Fae nebyli tak hloupí, aby si vyřizovali účty zrovna tam. A tak, když Carl vešel do kanclu, už tam bylo všechno při starém a bez démonů. Sedl si za stůl a vytočil nějaké číslo. U toho si četl vzkaz na stole od Fae, kde bylo napsáno, že ještě něco dokončí a že pojede domů.

Mě zatím přišla zpráva od Rascala, že si pak promluvíme a že si o něj nemám dělat starosti. No a hned, jak si dal mobil zpátky do kapsy, zase se věnoval Fae, kterou na dámských toaletách držel pěkně v šachu. Nedal jí šanci řvát, natož kopat, protože jí držel rukou za pusu a druhou za ruce. A tak nějak na ní ležel, takže se nemohla pod jeho vahou moc hýbat.

„Hmm," huhlala, ale držel jí pevně. Bál se, že by zaječela. Ale druhou rukou jí musel držet hrubě, protože jinak by ho ze sebe shodila. Potom omotal svůj ocas kolem jejích zápěstí, aby si uvolnil ruku a mohl po tom medailonu sáhnout. A pak už jí ho rukou strhnul z krku, až zasyčela bolestí a konečně se na něj mohl podívat.

„Mhmm hmm hm mhh hmm!!" mumlala do jeho dlaně pevně přitisknuté k jejím rtům, ale on jí rozuměl. Říkala, že jestli jí ten medailon nevrátí, bude řvát.

„Řvi si jak chceš, přes mojí ruku tě stejně nikdo neuslyší," opáčil suše a se zaujetím si prohlížel ten šperk v ruce. „A s jiskrou mě už nikdo neporazí. Ani ty," dodal a ten medailon otevřel. Tu ženu na fotce nepoznával, ale bylo jasné, že to byla démonka. Démon vždycky démona poznal.

„Nejspíš to byla ta žena, kterou Carlův dědeček miloval. Jsem si jistej, že tam je moje jiskra. Jak jí dostanu ven?" zeptal se, ale odpovědí mu byl jen pokus o kopnutí a hlasité zamručení do jeho dlaně.

„Nevadí, já na to přijdu. Jen se ti do tý doby odkrví ruce a nohy a možná dřív odpadnou," řekl, usmál se, a ještě na ní přitlačil, aby jí dal najevo, že proti němu už nemá šanci.

Fae na něj chvíli jen zírala, než se přestala zmítat. Očividně jí došlo, že proti jeho síle momentálně nic nezmůže. Rascal si toho všiml a pomalu sundal ruku z jejích úst. Jen na okamžik, aby si ověřil, jak bude reagovat.

„Řekni mi, jak z toho dostanu svojí jiskru a já ti odpřísáhnu, že tě nezabiju," navrhnul.

„Nevěřím ti," zasípala a Rascal se pousmál.

„Čemu přesně nevěříš, Fae? Že tě nezabiju, když mi to řekneš, nebo, že tě zabiju, když mi to neřekneš?" vyzvídal.

„Že bys mi ublížil," zašeptala a bez přestání se mu dívala do očí. Rascal se usmál a přiblížil se k ní na pár centimetrů. Taky jí dost intenzivně civěl do očí.

„Ty moje bláznivá a naivní ex. Copak jsi zapomněla, jak jsem držel to tvoje roztoužený srdíčko v ruce? A to jsem tě možná ještě malinko miloval. Zato teď? To

tvoje srdce bych i sežral," zašeptal a pak si zase různě pohrával s tím medailonem, aby zjistil, jak funguje.

Fae na sucho polkla. Oči se jí zalily slzami. Už mu věřila. Obojí. „Musíš použít magii, aby z něj vypadla jiskra," řekla pomalu. Rascal se pousmál a vyzkoušel to. Sevřel medailon v dlani, zavřel na chvilku oči a zasoustředil se jako by se chystal něco vyčarovat.

V tom se medailon otevřel a vyklouzla z něj velká, modrá jiskra. Byla velká jako jablko a vypadala jako by měla prskat a vytvořit ve svém okolí ohýnek. „Je tak nádherná. Hezčí než ta diamantová hvězda. Chtěla jsem jí navždycky obdivovat," přiznala.

„Jenže ti nepatří a nikdy patřit nebude," opáčil a tak, jak jiskra vypadla z medailonu, tak i skočila do Rascala. Prostě se s ním sloučila jako nějaká buňka a potom mu i modře zajiskřilo v očích.

„A teď si půjdu pro Carla. Jsi se mnou, nebo proti mně?" zeptal se.

„S tebou, vždycky budu s tebou," odpověděla v naději, že už je mezi nimi vše vyřešené. Rascal se pousmál, zvedl se z ní a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát.

Carl se akorát chystal vyrazit zase zpátky za námi do sektoru D, když mu jeho oblíbenec Sedmnáctka do vysílačky oznámil, že další čísla potřebují posily na lov démonů.

Rascal s Fae slyšeli vysílačku i Carla do ní mluvit, když procházel chodbou ze své kanceláře kolem záchodů. „Už teď tu mám kurva málo lidí. Kolik jich je, že potřebují posily?" zeptal se Carl a spolu s jeho hlasem opouštěl chodbu.

Rascal se pousmál. Tohle byla obrovská příležitost. Něco, co znovu nenastane ani za miliardu let. Podíval se na Fae, která pořád mlčky čekala, co Rascal udělá, nebo řekne. Momentálně by byla hloupá, kdyby se o něco pokusila. Protože on, když má v sobě jiskru, je úplně jiný typ příšery. Je to démonský boss a moc dobře to o sobě věděl.

⛧⛧⛧

Carl se vrátil za námi a už u dveří se omlouval za to, že jsme museli tak dlouho čekat. Absolutně jsem nevěděla, jak tohle dopadne. Komunikace byla komplikovaná a já nevěděla nic. Všechno ohledně Carla bylo tak složitě nejistý.

„Auta budou prý během několika minut připravená k výjezdu," řekl a podíval se na mě. „Vím, že jste chtěli šou, ale musíme to nechat na jindy," dodal sklesle. Řekla bych, že se něco muselo vážně dít, protože jinak by si prachy nenechal ujít.

Přikývla jsem a společně jsme vykročili, že půjdeme a akorát z druhé strany do sektoru D vešel jako pán Rascal v démonské podobě. Oči mu jiskřily modře a obecně působil, že je konečně ve své kůži.

Zyra s Kanem vytřeštili oči, když ho viděli ve své plné kráse. Rascal si přiložil prst ke rtům, a když ostatní přikývli, holýma rukama roztáhl mříže od klece, kde byl Kane se Zyrou zavření. Potom přistoupil i k tigrinianovi Venirovi a taky zničil jeho klec.

My s Carlem a Simonem jsme si ho nevšimli a šli jsme dál kolem klecí ke dveřím. Rascal ale věděl, že teď je jediná chvíle, kdy ho má kompletně v šachu, a tak když propustil své nejbližší, nahlas pronesl: „Dlouho jsme se neviděli, Carle."

Carl, Simon i já jsme se prudce otočili za jeho hlasem. Carlovi spadla brada, když ho viděl se tyčit sebevědomě před jeho v porovnání s ním jen maličkostí. Simon si jen něco zamumlal pro sebe. Něco jako, *ten má ale postavu*. Protože ani jeden jsme ještě většího démona neviděli. A teď nemyslím svaly, nebyl žádný kulturista, ale naprosto akorát. Nicméně byl ohromný.

„R-ras…cale…" zakuňkal Carl rozpačitě a dal ruce před sebe jako dva nárazníky. Venir, Kane a Zyra zatím prolezli ven dírou v mřížích, kterou jim Rascal tak laskavě vytvořil.

„Aby bylo jasno, tenhle hajzl je můj," prohlásil sebevědomě. Všichni přikývli a s úsměvem ve tvářích se mu poklonili. Včetně Venira. Ne, že by byl Rascal nějaký král, nebo, že by nebyl jejich nejlepší přítel, ale zjevně byl pro ně i něčím výjimečným. Rozhodně byl jejich vůdce, něco jako alfa. Téhle hierarchii jsem zatím nerozuměla, ale byla jsem si jistá, že jestli to přežijeme, dostanu se do toho démonství víc.

Carl rozpačitě sahal po vysílačce, ale z ničeho nic se tam zjevila Fae a vykopla mu jí z ruky. „Fae…" zašeptal překvapeně Carl. Nikdy nečekal, že by šla proti němu. Já byla taky překvapená. I když, možná ani tolik ne. Jasně, že bude na Rascalovo straně proti Carlovi. Nebo, že by se pořád snažila, abych se k ní přimkla? Nicméně, až toho hajzla porazíme… nevím jak Rascal, ale já na pomstu rozhodně nezapomněla.

„O co tady jde? Hm? Takže ty jsi získal jiskru," zmínil. „A ty jsi mu jí dala?" ukázal na ní prstem. „Porušila jsi náš slib…" pokračoval zoufale, zírajíc na Fae, ale

pořád nepřestával předstírat, že má situaci pod kontrolou. Dokazoval to úsměvem, ale jen hloupý a slepý by neviděl, že se za ním skrývá strach.

Fae pokrčila rameny. „Ty jsi jí porušil milionkrát," opáčila suše. Carl sebou škubnul, potom se podíval na Rascala a na to, jak je ledově klidný. A byl. Dokonce si dal ruce do kapes.

V budově teď skoro nikdo nebyl a on měl svou jiskru zpátky, po ruce další tři démony s jiskrou, tigriniana, jednoho démona bez jiskry a člověka. Na jednoho obyčejného týpka to byla velká převaha. A i na další dva lidi venku – řidiče a Sedmnáctku.

„Auto je připravený, šéfe," ozvalo se z vysílačky na zemi. Všichni se na ní podívali, potom zpátky na Carla. Carl se pousmál a sáhl do kapsy u kalhot. Já zpozorněla, Rascal taky.

„Říká se lehce nabyl, lehce pozbyl," zašeptal Carl sebevědomě a z kapsy vytáhl nějakou věcičku, která vypadala jako drahý, benzínový zapalovač a namířil s tím na Rascala. Byl to odebírač jisker a Fae byla jediná s Carlem, kdo to věděl.

„Je to odebírač jisker!" vykřikla Fae. Rascal i ostatní ztuhli, Carl se pousmál a chystal se jedním švihem tu věcičku otevřít. A v tu chvíli jako by mě něco posedlo, jsem ucítila silný nával horka po celém těle. Byl to vztek smíšený se strachem a já nevím s čím vším, ale v očích i na hrudi jsem cítila horko. Jako by mi tam vzplál oheň. A pak jsem jen skočila po Carlovi, sebrala mu z ruky to udělátko a brutálně jsem se mu zahryzla do krku.

Ten vyštěknul a vykulil oči. „I ty, Brute?" zasípal. Možná mu to už konečně začalo dávat smysl a nebo možná byl díky tomu zmatený ještě víc, ale mě momentálně šlo jenom o to, zachránit Rascala a ostatní bytosti, pomstít se a žít šťastně až do smrti s jeho vydělanými miliony. Takže vlastně nic tak velkýho.

Všichni přede mnou o krok uskočili, když jsem se proměnila. Carl ječel jak na lesy, ale když jsem se mu zakousla do jiného místa krku, ztichnul. Rascal s ostatními se spokojeně usmívali a čekali, až se ho to moje klíštěcí já pustí.

Fae si to zamířila k zapalovači, ale já si toho všimla, natáhla jsem se k němu a hodila na ní vražedný pohled. Dokonce jsem na ní i zasyčela. *Ani za nic jí nebudu vděčná, že nás varovala. To je teda zatraceně chabý.* „Jestli chceš, abych se k tobě přimkla, budeš mi muset dokázat, že ti nejde jenom o sebe, ty čůzo!" štěkla jsem na ní a poslala ten zapalovač po zemi Rascalovi.

Simon se pousmál. Carl se chytl za krk a pokusil se vstát. Nespustil ze mě oči. „Takže ty… celou tu dobu? A jak je to možný, že se k tobě Rascal přimknul? A ty?" podíval se na Fae. Došlo mu, že je celou tu dobu k Rascalovi taky přimknutá. „Nevěděl jsem, že to taky funguje," dodal.

„Nevíš toho ještě hodně, Carle," syknul Rascal. „A teď řekni do vysílačky ať čekají a opovaž se ceknout, jinak tě tady Venir rozsápe na cáry, rozumíš mi?" řekl sebevědomě.

Venir na Carla zavrčel a vrčel, dokud roztřeseně nepřikývl. Potom mu Rascal tu vysílačku přikopnul blíž a docela výhružně ho sledoval.

Carl po ní sáhl, ruce se mu třásly. „J-ještě ch-chvíli, p-počkejte. Č-čekejte v-v a-autě!" přikázal.

„Všechno v pohodě, šéfe?" zeptal se Sedmnáctka.

„J-jasně. Čekejte!" dodal.

„Rozumím!" ozvalo se ještě. Potom se k němu Rascal sklonil a vysílačku mu vytrhnul z ruky. Carl si pořád držel ruku na krku, aby zpomalil krvácení, ale stejně mu potůčky krve procházely mezi prsty.

„Simone, začni propouštět bytosti z klecí. Máš spoustu času přijít na to, jak se to dělá. Kane ti pomůže když tak ohýbat mříže u klecí bez skla," řekl. Simon přikývl a spolu s Kanem šli na věc.

Fae se za nimi ohlídla a netrpělivě čekala, co teď Rascal udělá. Moc dobře věděla, že je ve stejně debilní situaci jako Carl. Nicméně, na rozdíl od Carla jí slíbil, že jí ušetří, když mu pomůže získat jiskru. Takže teď doufala, že to dodrží. Ale byla si vědoma toho, že já jí nic neslíbila a momentálně jsem byla v největší krvežíznivé formě za celý svůj život.

Rascal se z ničeho nic pousmál zvednutím pravého koutku. Všichni jsme k němu zvedli oči. Já se zvedla i ze země, na které jsem se pořád jako démonka válela po tom brutálním útoku na Carla a jeho krkavici.

„Carl není jedinej, kdo to dneska schytá, viď, Fae?" prohlásil sebevědomě a mrknul na ní. Ta jen polknula na prázdno a pořád stála jako by na hlavě měla korunu a ani za nic by nedovolila, aby spadla.

Zyra, Venir i Carl se na Rascala překvapeně podívali. To, co bylo mezi nimi nikdo nevěděl. Jen já, Rascal a Fae. „Takže…" zašeptal Rascal a provokativně si před námi pohrával s tím zapalovačem. Nejspíš mu už došlo, že na to není třeba magie, když to dokázal používat i Carl.

Fae zarytě mlčela a my taky, do chvíle, kdy na ní zapalovač namířil. „Tristane… prosím…" zašeptala zoufale.

„He, ty mě prosíš? Jako jsi poslechla ty mě, když jsem tě o něco prosil, co?" řekl a zapalovač otevřel. V tu chvíli se jí z hrudi vydrala modrá jiskra, která jako by byla přitahovaná tím zapalovačem, až jí do něj chytil jako pokémona do Pokéballu.

Carl ztratil slova. A ne jen pro to oslovení. „To je za mojí holku, aby bylo jasno," prohlásil klidně, zapalovač švihnutím otevřel a škrtnul s ním, aby jiskra vyletěla ven. Taky se tak stalo. Všichni jsme Faeinu jiskru sledovali až do doby, co skončila na zemi pod jeho podrážkou.

Fae vytryskly z očí slzy, když jí došlo, že její jiskru navždycky uhasil jako by to byl jen nějaký zatracený vajgl. Potom se na ní tak podíval. „To je to nejmenší, co sis zasloužila za to, jak jsi mnou manipulovala, mučila mě a zneužívala mě. A taky za to nejhorší – jakou bolest jsi tím působila mojí lásce," dodal.

Mě se divoce rozbušilo srdce. Nevím, co to sakra bylo zač, ale… *proboha*. Zornice se mi roztáhly do černoty. „*Mojí lásce…*" znělo mi v hlavě jeho hlasem pořád dokola. Ta dvě slova mi projela tělem jako elektrický výboj. Všechno, co jsem k němu cítila, se v jediném okamžiku slilo do něčeho tak obrovského, až mě to šokovalo.

Nebyla to jen touha. Byla to potřeba. Prudká, bezmocná a naprosto instinktivní potřeba mít ho u sebe. A představa, že by mezi mnou a Rascalem mohl být kdokoli, nebo cokoli mě nutila šílet. *Ježiši, já jsem se k němu přimkla…*

Podívala jsem se na Rascala trochu provinile. Možná, že to plánoval nějak romantičtěji, ale co už. Zaplať pánbůh, že to nebylo s Fae. Zyra se jen pousmála a já dvakrát zamrkala a Rascal se usmál. Spokojeně a zamilovaně. Myslím, že se snažil moc nerozněžnit, dokud tu bylo tolik práce. No a pak se jeho oči přehouply k Fae, která tu energii mezi námi cítila taky.

„A když jsme u toho," ozvala jsem se do ticha a Fae se na mě tak podívala. „Tak tohle je za mýho chlapa, ty děvko!" štěkla jsem na ní a dala jí takovýho facana, že málem slítla na zem. Ale ta její pomyslná koruna slítla určitě. Konečně.

Klečela na zemi vedle Carla s odřenými koleny, v očích měla slzy a držela se za tvář. Neodvážila se podívat nikomu do očí, zírala jen k zemi. A když jí došlo, že jsem se k Rascalovi přimkla, propukla v pláč. Už nebylo nic, co horšího se jí mohlo stát. Pro ní. Přišla o jiskru i o možnost nás vydírat. Její osud byl momentálně horší než smrt. Ale to podcenila Rascala. Ten měl další eso v rukávu.

Carl působil zmateně a nedivím se mu, něco takového se nedalo čekat ani naplánovat. A zvlášť, když nevěděl, která bije. S námi nežil. A do teď ani nevěděl, že já jsem démonka, nebo, že byla Fae k Rascalovi přimknutá.

„Koukám, že vám osobní msty jdou. Ale u mě to nebude třeba. Vyklidím vám pole," prohlásil Carl mile a chystal se vstát, ale já ho přirazila nohou k zemi.

Rascal se zasmál, až se mu pohnul ohryzek a vydal ze sebe atraktivní hrdelní zvuk. „Na někoho, kdo si s náma hrál jako s cínovýma vojáčkama, má díru v krku a je obklopenej tolika démony seš celkem odvážnej, že na sebe vůbec upozorňuješ," komentoval Rascal suverénně a naznačil pohledem skupinou démonů, upírů a vlkodlaků zaplněný sektor D, zatímco Simon s Kanem osvobozovali další a další bytosti.

Carl se rozhlídl kolem a křečovitě se pousmál. „K-když m-mě n-necháte jít. Přísahám, ž-že vám d-dobře zaplatím. B-budete si žít jako v p-pohádce," koktal. Rascal k němu udělal pár kroků a svůj dlouhý ocas za sebou táhl jako vlečku. Carl k němu zvedl oči stejně tak jako Fae.

Ten ho jen poplácal po rameni a usmál se. „Proč bych se měl spokojit s drobky, když přede mnou leží celá hostina?“ zeptal se. Na to Carl neměl co říct. Vypadal jako by mu zaskočilo a pochopil, že je nahranej.

Rascal se podíval na ostatní a rozpažil ruce před davem, jako by je k něčemu vyzýval. „Kdo má hlad? Nažerte se, co hrdlo ráčí, já si ale beru jeho duši,“ prohlásil sebevědomě. Carl vytřeštil oči, když se k němu sbíhali démoni a tigriniani ze všech stran div, že nepošlapali mě a Fae.

„Já chci srdce,“ zavrčel Venir a Carlovi už nezbývalo nic jiného než čekat na smrt. Chvíli řval bolestí, když se do něj zakusovaly desítky tesáků a drápů, ale po chvilce, než se ke mně Rascal stačil vydat, bylo ticho.

Letmo jsem se podívala na Carla. Tedy na to, co z něj zbylo a potom zpátky na Rascala. Fae opatrně a pomalu couvala ke dveřím, když se ke mně Rascal blížil. Ten se usmíval a kráčel ke mně jako po rudým koberci. Nemohl ze mě spustit oči. Koneckonců stála jsem tam před ním prvně jako démonka. Moje gazelí rohy se tyčily tak o dvacet centimetrů nad mojí hlavu.

„Ty nikam nepůjdeš, slečno bezjiskřičko!“ štěkla po ní Zyra, ale Fae jí neposlechla a dala se do běhu, ale Zyra po ní skočila jako kočka po myši, svalila jí na zem a pak mrkla na Rascala, aby ho podnítila k něčemu speciálnímu.

Rascal mě chytl za ruku a usmál se. „Plánoval jsem to malinko jinak. Ale to vůbec nevadí, jsem rád překvapenej. A dokonce je to i lepší, než bych to sám naplánoval. Teda, jestli mě teď nepošleš do háje,“ začal a křečovitě se zasmál.

Dívala jsem se na něj zaraženě. Srdce jsem měla až v krku, ale ten pocit, že je u mě s tím nově vzniklým poutem a s tím, jak se mezi námi prolínala jakási vzájemná energie toho pouta… to mě úplně dostalo. Skoro bych zapomněla na to, co jsem viděla předtím v Carlovo kanceláři. *Ale nepřebilo to tohle všechno už tisíckrát?*

Pořád mě držel za ruku. Přitáhl si jí ke svým rtům a políbil něžně její hřbet. Fae sebou cukla, když jí Zyra nutila se na nás dívat, ale nedovolila jí od nás odvrátit pohled.

Díval se mi do očí a pomalu si přede mně klekal na koleno. Zatajil se mi dech. Zakázala jsem si myslet na něco tak absurdního jako, že by mě vážně tady a takhle po démonsku chtěl požádat o ruku. Nad Carlovo roztrhanou mrtvolou uprostřed bitevního pole a v kaluži krve. To by bylo až moc hezký, na to, aby to byla pravda. Ne?

Simon s Kanem se akorát přiřítili zpátky s další hordou bytostí. Simon chtěl říct, že bychom to měli uspíšit, protože za chvíli se tu objeví zbytek Carlových čísel s dalšími démony a že bychom se na to měli připravit a vybavit se jiskrami, ale nechtěl Rascalovi kazit to, co se chystal udělat.

„Stello…“ zašeptal. Jeho hlas najednou zněl jinak. Tišeji, ale přesto ve mně rezonoval silněji než kdy jindy.

„Já tě nechci jen milovat. Chci tě mít po svým boku, až se proti nám zase postaví celej svět. Chci být ten, za kým půjdeš, když budeš potřebovat partnera do boje, oporu, když už nebudeš mít sílu, i někoho, s kým se budeš smát úplným kravinám.

Chci být ten, ke komu se vrátíš, až všechny bitvy skončí a budeš chtít na chvíli zapomenout, že jsme vůbec kdy museli bojovat. Chci být ten, s kým se budeš cítit šťastná a sama sebou," řekl a na okamžik se odmlčel.

Měla jsem v hlavě úplně prázdno. Stejně tak Fae, která věděla víc než jistě, že kdyby se pokusila do toho jakkoli zakročit, zabil by jí bez mrknutí oka. A možná i já.

„Chci s tebou dělat všechno, Stello. To krásný, to podělaný, to nebezpečný i to úplně obyčejný," zašeptal a sáhl si do kapsy. Už jsem si byla víc než jistá, že je tohle žádost o ruku. A zvlášť když se všichni přestali živit, zmlkli a zírali na Rascala s pusami od krve, až se vyjádří.

Čekala jsem prstýnek. Jenže když z kapsy vytáhl diamant ve tvaru osmicípé hvězdy, úplně se mi zastavil dech. Byl obrovský, dokonale průzračný a světle modrý, až jsem měla pocit, že v sobě uvnitř drží kus samotného nebe.

Každý z jeho hrotů zachytil světlo a rozlámal ho do desítek drobných odlesků, takže se mu mezi prsty třpytil jako něco, co snad ani nemohlo pocházet z tohohle světa. A taky že ne.

Fae vytřeštila oči a stejně tak Kane se Zyrou. Všichni moc dobře věděli, co je ta hvězda zač. Ale zatím nevěděli, že jsou díky ní tady.

„Tohle je ta nejvzácnější věc, jakou jsem kdy ukradl," řekl a koutkem oka pohlédl na Fae. Ta zatínala zuby div, že jí nevyletěly z pusy. „Ale neboj. Už dávno to není jen kradená věc," řekl a hvězdu promnul v dlani a pak ruku natáhl ke mně.

„Po tom všem, co mě stála, bych řekl, že jsem si jí už vážně odpracoval. A několikanásobně zasloužil. A kdysi jsem se spletl, když jsem jí dával Fae, ale teď už vím přesně, komu by měla patřit. Někomu, kdo je pro mě stejně vzácný jako ona," dodal.

„Ty hajzle!" vyletělo z Fae hned na to. „To si ze mě kurva děláš prdel?!" Vztekle sebou škubla a pokusila se vytrhnout ze sevření, ve kterém jí Zyra držela. „Ty mi jí daruješ, potom podle ukradneš, celou dobu jí máš u sebe a teď jí ještě přede mnou dáš jí jako nějakej zasranej dárek?!" ječela.

Možná už mi malinko docházelo, že tahle věcička bude nějaká nedořešená věc, která mezi nimi byla, ale věřila jsem tomu, že když mi jí Rascal dává, že na to má právo.

Zyra jí sevřela ještě pevněji, když se Fae pokusila vyrazit dopředu a všichni mlčky sledovali, co se bude dít dál. „Po tom všem, co mezi námi bylo, mi jí prostě vezmeš a dáš jí?" zařvala. „Ta hvězda je moje! Vždycky byla moje!" pokračovala hystericky.

Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou. „Ne, Fae, vždycky byla moje. To já jsem jí pro tebe ukradl," objasnil. Fae ztichla, jako by jí právě došla slova.

Potom se Rascal zase věnoval mě. „Takže jestli mě chceš stejně, jako já chci tebe, vezmi si jí," zašeptal a podal mi hvězdu do dlaně.

Fae plakala a já s hvězdou v ruce přemýšlela nad tím, že jsem se zabouchla do lumpa, co krade a trochu i lže. A že tomu zlodějovi i přesto věřím víc než komukoli jinému. I když jsem byla svědkem toho, jak ošklivě se zachoval ke svojí ex. Ale na druhou stranu, ona si to zasloužila a jsme k sobě přimknutí, myslím, že se mnou to Rascal myslí naprosto vážně.

Chvíli se na mě jen díval. V očích měl něco tak měkkého, že jsem v něm na okamžik skoro nepoznávala toho chlapa, který ještě před chvílí stál uprostřed krve a smrti. Měl strach, že ho jak řekl pošlu do háje?

Palcem mě pohladil po hřbetu ruky a sklonil se, aby jí znovu políbil. Tentokrát pomaleji a mnohem něžněji i s tou hvězdou v ruce. Pak se mi podíval přímo do očí.

„Stello," zašeptal. „Ta hvězda ti zůstane ať už tvoje odpověď bude jakákoli. Ale stejně se tě zeptám. Vezmeš si mě?" zeptal se tak něžně, až mě to překvapilo.

Celou tu dobu jsem chtěla křičet radostí a už bych mu bývala řekla ANO hned, co si kleknul na koleno, ale nechávala jsem ho se vyjádřit a mlčela jsem i přes to, že do toho zasahovala Fae, protože tohle byla neopakovatelná chvíle, kterou kdybych jakkoli narušila, mohla bych si to vyčítat.

Slzy se mi draly z očí dojetím. A když mi jedna přejela přes rty s přešťastným úsměvem, přikývla jsem. „Ano, vezmu si tě," zašeptala jsem roztřeseně a klekla jsem si k němu, abych ho mohla políbit. Všichni se roztleskali a já v Rascalovo objetí cítila, jak moc se mu ulevilo, když jsem souhlasila.

„Miluju tě," šeptal mi do ucha. Usmála jsem se a na chvilku zavřela oči, ale pak řekl něco, co mě donutilo ty oči otevřít.

„Teď vezmi Simona a běžte se spolu ukrýt do horního patra do dámský umývárny. A dokud ti neřeknu, ani za nic nevycházejte ven. Udělej to pro mě," zašeptal mi do ucha, políbil mě na něj a potom vstal a podíval se na mě. Čekal na odpověď. Přikývla jsem a šla pro Simona.

Rascal se podíval na Fae. Potom na Kana, který mě pozoroval, když jsem kolem něj se Simonem probíhala. Rascal si jeho pohledu všiml, ale prozatím se rozhodl, že to řešit nebude. Jen si lehce jazykem navlhčil rty a začal rozdávat rozkazy. Protože teď si u ostatních démonů vydobyl to privilegium mít hlavní slovo. Byl jejich zachránce.

Zyře a nějakýmu dalšímu démonovi poručil přinést všem zpátky jiskry. Kana a Venira si vzal s sebou, aby se společně zbavili Sedmnáctky a řidiče. Ostatní se měli zatím v tichosti vydat ke svým klecím a počkat na další pokyny.

Všichni si šli po svých, zatímco Carl ležel uprostřed sektoru D v krvavé louži rozebraný jako nějaká stavebnice. Kromě trochu masa, kostí, hlavy, oblečení a drahých hodinek z něj skoro nic nezbylo. A duše, která se pořád držela nalepená

někde pod kůží na jeho krku, která čekala, až jí Rascal sní. Vypadala jako nějaká šlacha.

Cestou na záchody jsem pozorovala v dlani tu hvězdu. Nic hezčího jsem nikdy neviděla. Myslím šperk. A ani ve snu by mě nenapadlo, že to budu vlastnit. Nebo, že si vezmu někoho, kdo by si to mohl dovolit pořídit.

„Právě jsem se zasnoubila s démonem uprostřed masakru a připadá mi to jako nejromantičtější věc na světě," oznámila jsem Simonovi, který se zasmál a přikývl.

„Taky to byla nejromantičtější věc na světě. Na démony. Rascal fakt ví, jak se chovat k ženský. To se mu musí nechat," komentoval Simon a zavřel za námi dveře. „Nehledě na to, že neměl problém se vypořádat se zlobivou ex. Co mu vlastně provedla tak strašnýho, že zničil její jiskru?" vyzvídal.

Já k němu zvedla oči. „No já tak nějak ještě nevím, co všechno se mezi nimi odehrálo. Nestihl mi to říct. Ale určitě se to bude týkat téhle věčičky a možná i toho, proč skončil tady," odpověděla jsem, sedla si na jeden ze záchodů se sklopeným prkýnkem a sledovala jsem ten šperk detailněji.

„Asi… jen tak mimochodem, docela mě překvapuje, že jsi ho tak lehce poslechla. Normálně bys chtěla být uprostřed toho všeho. Nemáš o něj starost? Ani trochu?" vyzvídal.

Podívala jsem se na něj a zavrtěla hlavou. „Absolutně věřím v jeho schopnosti. A ano, chtěla bych tam být, ale řekl to svoje *udělej to pro mě*. Mám pocit, že mu to za tohle tak nějak dlužím," zmínila jsem a zvedla výš ten šperk, aby věděl, o čem mluvím. On přikývl a opřel se zády o stěnu.

„No nevím, aby z tebe nebyla jenom nudná a poslušná ženuška," rýpl si, ale zpražila jsem ho pohledem.

„Nech si to," zasmála jsem se a oči mi znovu sklouzly k té hvězdě. Proklínala jsem se za to, že jsem na sobě neměla hezčí šaty. Teď mám pocit, že bych si jí neměla nasazovat na krk. Vypadala bych s tím jako královna v pytli na brambory.

„Škoda, že u toho nebyla Nora. Nemyslím u toho masakru, ale bude mi brutálně závidět, že jsem byl u toho, když tě Rascal žádal o ruku. Už teď je na mě dost naštvaná a tohle by jí malinko potěšilo," zmínil a já přikývla. S Norou jsme se nějak vzdalovaly. Nevím kdy se to stalo, že jsem se zase víc bavila se Simonem.

„Simone, máš nějakou představu o tom, co bude Rascal teď dělat? Myslím s Fae, personálem a se zoo?" zeptala jsem se ho a on se pousmál.

„Mám. Ale říkal, že ti to nemám říkat, protože to je překvapení," prozradil. Já ztuhla. *Cože? Překvapení?*

„Jestli myslíš to, že si přivlastníme Carlovy miliony, tak to žádný překvapení není, protože jsem se zasnoubila se zlodějem. A možná jsem taky tak nějak zkažená jako on. Začínám podezírat svojí démonskou stránku, máme to v sobě, všichni jsme

mega šílení. Jen doufám, že nebude nutný Sedmnáctku zabíjet. Začínala jsem ho mít vážně ráda," dodala jsem a Simon se zasmál.

„Jo, má rád ananas na pizze, je to náš člověk," připomněl a pak zvážněl. „Hele, co se stalo mezi tebou a Fae? Protože mi přišlo, že jí vážně ale vážně nesnášíš. A ty jsi takovej typ, co má rád skoro všechny, dokud ti nezabijou třeba kočku," vyzvídal. Já si povzdychla.

„Fae Rascala opakovaně znásilnila, vydírala ho a mučila ho. Taky vydírala mě a manipulovala s námi. Říkala, že mu vymaže vzpomínky na mě a nebo naopak, když jí nebude poslouchat," osvětlila jsem. Ten vytřeštil oči.

„Cože? To je teda svině. A co jí k tomu vedlo? Jen tak mimochodem, všiml jsem si, že ho oslovila jako Tristana. To je jeho jméno?" pokračoval v tom výslechu a já přikývla.

„Jo, kdysi se k němu přimkla. Chodili spolu dlouho. Ale on jí nechtěl. Byl na ní vždycky hodnej, teda aspoň to mi tvrdil, ale pak se mezi nimi něco stalo a od tý doby jsou na nože. A jo, jmenuje se Tristan. Ale z nějakýho neznámýho důvodu to jméno nenávidí a nechce, abych mu tak říkala. Takže je Rascal," objasnila jsem a on přikývl.

Rascal si vzal Fae od Zyry na starost a za paži jí zatáhl do jedné z klecí. Ta se mu moc nebránila, spíš jen s pláčem škemrala. Ale on jí nevnímal. Jen jí prohodil mezi mřížemi do klece a zase je silou k sobě přitáhl, aby nemohla projít. Teď když neměla jiskru ani schopnosti, neexistovala šance, že by ještě někdy dokázala použít takovou sílu, aby se osvobodila.

„Tristane…Rascale," zašeptala, což ho donutilo se na ní podívat. „Dizzian se po mě bude shánět," zmínila a on se rozesmál. Potom se chytl oběma rukama za mříže a přitáhl se co nejblíž k ní až se polekala.

„Prosím tě, nepředstírej, že o něj máš starost!" prsknul na ní. „Navíc se nemusíš bát, všechno mu to řeknu a pak už tě i přes pouto nebude chtít ani vidět," objasnil a chtěl odejít.

Zyra se na něj překvapeně podívala, když slyšela, o čem si povídají. Bylo toho tolik, co si ještě nestačili říct.

„Prosím. Prosím. Dělej si se mnou co chceš, ale proboha tě prosím neber mi Dizzyho," plakala hystericky.

Rascal se na ní zase otočil a podíval se jí do očí. „Dizzy je můj nejlepší kámoš a rozhodně ho nenechám žít ve lži. Nechci, aby miloval holku jako jsi ty, aniž by věděl, co je zač," dodal a chtěl zase odejít, ale zatáhla ho k sobě za zápěstí.

„Co když čekám tvoje dítě? Budeš mě tu věznit i tak?" zašeptala. Zyra vytřeštila oči, když to slyšela a Rascal se jí vysmeknul z jejího sevření. „Pak tu aspoň nebudeš sama," prohlásil bez zájmu a odešel. Fae plakala a plakala, ale jeho to nezajímalo.

Zyra ho dohnala a Rascal poznal, že se ho chce na tohle zeptat, ale rovnou zavrtěl hlavou a odbyl jí dřív, než stihla otevřít pusu.

„Carl mě donutil spát s Kanem. A přimkla jsem se k tomu tvýmu kámošovi vysvoboditeli," prohlásila, že se k ní šokovaně otočil.

„Cože?" vyjekl.

„Je to tak. Přinesl Kanovi jiskru a on je přesně můj typ," objasnila. „Tak, řekla jsem ti to. Tak teď to vysyp ty, co bylo s Fae, že by mohla být v tom a ty se od ní odvracíš? To ti není ani trochu podobný," tahala z něj.

Rascal si povzdychl. „Kvůli tý hvězdě mě dost mučila, znásilňovala a vydírala. Zkoušela na mě stejný pilulky jako na tebe zkoušel Carl. Hlavně je taky vyráběla stejně jako ty sítě. A můj prodej taky domluvila ona. Všechno je její chyba, i to, že vás tu zavřeli.

Ale upřímně, některý věci jsem taky dost přestřelil. Třeba to, že jsem vás vystavil nebezpečí. Kradli jsme tu hvězdu. Respektive kradli jste jí Fae a pro mě. Se mnou, ale pro mě. A já vám to nikdy nechtěl říct, protože jsem se o ní s nikým nechtěl dělit. Zaplatil bych vám to později třeba ve zlatě. Omlouvám se…" řekl stručně a Zyra málem ztratila slova.

„Proboha, Stealere," povzdychla si.

„Rascale," opravil jí.

„Rascale," řekla.

„Jdeme dokončit tohle a pak vám to všechno vynahradím, slibuju. Tady v tom podniku je takových peněz, že nebudeme muset nikdy pracovat. Nikdo z nás," řekl nadšeně. „A teď běž pro ty jiskry za tím hubeňourem," dodal a lehce jí popostrčil dopředu.

Ona přikývla a šla vykonat jeho rozkaz tak, jak byla vždycky zvyklá, protože on byl vždycky vůdce jejich loupežnické bandy.

⛧⛧⛧

Na tom záchodě jsme se Simonem byli zhruba dvacet minut. Hned na to pro nás přišla Zyra, jak jí poručil Rascal a opřela se o futro s úsměvem ve tváři. Oba jsme k ní zvedli oči. Byli jsme zrovna uprostřed intenzivní debaty o tom všem, co se kolem mě za posledních pár týdnů odehrávalo, takže čas rychle utíkal.

„Jdeme si vzít tohle místo a vrátit to těm hajzlům i s úroky?" zeptala se tak, jak by se mě na to nejspíš zeptal i můj snoubenec. Rty se mi do široka roztáhly v úsměv a přikývla jsem.

Měla jsem spoustu otázek, ale pochopila jsem, že teď na jejich zodpovězení není dostatek času. Povídat si budeme po tom všem až budeme slavit, že jsme volní a bohatí a taky, že jsem se zasnoubila.

Znělo to jako sen, nemohla jsem se přestat culit. Uvnitř sebe myslím. *Zajímalo by mě, jestli to tak někdo jiný má taky, nebo jsem jediná takhle divná?*

Zvedli jsme se tedy ze zadků a následovali Zyru ven. „Už máte všichni jiskry?" zeptala jsem se cestou dlouhou chodbou. Zyra přikývla a během té rychlé chůze si i poskočila. Nedalo se přehlídnout, že byla nadšená. Jak pak by ne, když jsme měli jasnou převahu a skoro stoprocentní jistotu na to, že tohle máme vyhrané.

Simon na ní tak zvláštně koukal. A z toho, jak dobře ho znám bych si i tipla, že se mu líbila. Jen jsem se pousmála.

Když jsme potom dorazili za ostatními, bylo to vážně něco. Celá hlavní hala se hemžila bytostmi. Byl to ocas na ocasu a bylo tam fakt těsno. Taky všichni trpělivě čekali, až jim Rascal poručí, aby trhali. Nebo alespoň jsem v to tajně doufala. Potom mi došlo, že se chystají na Sedmnáctku a jeho řidiče a polekala jsem se. Proto jsem se urychleně drala za vůdcem.

„S dovolením," šeptala se a protahovala davem směrem k Rascalovi. „Promiňte, mohla bych projít? Děkuji," pokračovala jsem v tom klestění si cesty ke dveřím, u kterých stál on – můj nádherný snoubenec. Nevím proč, ale viděla jsem ho najednou úplně jinak. Jak se smál, rozkazoval, vyjednával a sebevědomě mluvil… přišlo mi to neuvěřitelně sexy.

A pak si mě všiml, když už jsem stála těsně u něj a nábožně se na něj dívala. „Stello… pojď ke mně," řekl a přitáhl si mě k sobě za ruku. „Kde máš hvězdu?" zeptal se, když jí neviděl na mém krku.

„V bezpečí zapnutou v kapse u kabátu, v peněžence na drobný bez drobných," opáčila jsem a on se pousmál a políbil mě letmo na tvář.

„Ta věc má hodnotu miliardy dolarů, miláčku," zašeptal mi do ucha, že se mi až zatajil dech a po kůži vyběhla husí kůže. Možná už chápu tu Faeinu pobouřenou reakci i ten jeho obrovský zájem jí někomu ukrást.

Podívala jsem se mu do očí a všimla si toho rošťáckého úsměvu, který míval, když byl sám se sebou spokojený. Hraničilo to až se samolibostí, ale ta to ještě nebyla.

„Kde je Fae? Snad jsi jí nezabil," zeptala jsem se a ten jeho úsměv mu tou otázkou úplně uhasila.

„Ne," řekl a znatelně vydechl. „Je v kleci, nemusíš se bát. Teď se na ní vykašli a soustřeď se na cíl," opáčil.

„No a jakej je plán? Nic jsi mi neřekl," naléhala jsem.

„Jdeme na tyhle dva," řekl a ukázal na ně skrze stěnu. „A podle Carlovy vysílačky máme půl hodiny, než dorazí zbytek jeho lidí s dalšími démony. Prozatím s jiskrou, ale nadopovaný bůhví čím, aby je oslabili," odpověděl.

„Hm, dobře. A mohla bych k tobě mít skromnou prosbu? Když už jsem teda snoubenka takovýho vysoce postavenýho démona?" začala jsem a on se upřímně zasmál.

„Ježiši, Stello, takhle o mě nemluv, nebo se budu červenat," opáčil a pak zvážněl a přikývl. „Jasně, že můžeš," dodal.

Otevřela jsem pusu a chvilku ještě přemýšlela, jak to podat. „Nemohl bys Sedmnáctku nechat žít?" vypadlo ze mě a on jen pozvedl obočí v údivu. „No víš… ne že by mi na něm nějak extra záleželo jo, nebo že bychom byli nějací kámoši, to ne… ale tak nějak… dělej si s ním, co uznáš za vhodný. Nevím, jak se k tobě choval, když jsi tu byl vězněný," dodala jsem nakonec a on se pousmál a políbil mě na temeno hlavy.

„Uvidím, co se s ním dá dělat, ok?" zeptal se a já přikývla. Potom zvednul ruku nad hlavu, aby si ostatní všimli, že se něco začíná dít.

„Jdu ven. Beru si s sebou Kana, Zyru, Simona a tady Stellu. Ostatní prosím zůstaňte potichu tady a čekejte na další rozkaz. Kdyby se něco dělo, buďte ve střehu," objasnil. Všichni v tichosti přikývli a pak mě jenom chytnul za ruku, otevřel dveře a vyšel z nich ven. Za ním šla Zyra s Kanem a za nimi ještě Simon.

Sedmnáctka stál zády opřený o auto. Řidič seděl v autě. Mimochodem toho jsem nikdy neviděla jinde. Za autem byl přívěs, ve kterém byli zamčení vlkodlak s upírem. A mě při pohledu na ně právě došlo, že jsme jim zabili majitele a že jsem jediná, kdo se o ně teď dokáže postarat a vyléčit je. Převoz do ordinace bude nutný tak jako tak. A ta mořská panna? Budu to taky muset vyřešit sama.

Sedmnáctka vytřeštil oči, když mě viděl v démonské podobě vedle Rascala, Kana a Zyry. Nicméně se neposral jako Carl a zůstal v klidu stát na místě. Pak se pousmál. „Já věděl, že něco není v pořádku," prohlásil klidně. „Kde je Carl?" zeptal se.

„Sežrali ho jeho vězni," odpověděl Rascal. „Bohužel jsem z něj nic neměl, ale hádám, že je mučil mnohem víc než mě," dodal. Potom bylo chvíli ticho. Řidič v autě se ani nepohnul. Začínala jsem si myslet, že chrápe.

Sedmnáctka přikývl. „Rozumím. Abych to ujasnil, je mi jedno, že je ten hajzl tuhej," prohlásil, že nás to všechny zaskočilo. Mysleli jsme si, že je to jeho nejvěrnější sluha. A možná, že byl, ale byl pro něj jen práce. A Carl pro něj byl asi jako nesympatický a obávaný vladař. Věrnost byla na místě, ale nikdo by po něm ani neštěknul po jeho smrti.

„Měla jsem tě za někoho jinýho," ozvala jsem se.

„To já tebe taky, prcku," opáčil a pousmál se. Koukla jsem se na svůj ocas, co se vedle mě mrskal a dala mu za pravdu přikývnutím.

„Co je s tím chlapem, proč nikdy nemluví a je tak… nepřítomnej?" zeptala jsem se konečně na to, co mě zajímalo nejvíc.

Sedmnáctka se na něj podíval skrze okýnko a pak zpátky na mě. „To je ten nejzajímavější týpek, jakýho jsem kdy poznal. A hlavně proto, že s ním úzce pracuju roky a pořád o něm ještě nic nevím. Ani neznám jeho hlas," vysvětlil s úsměvem ve tváři.

Chtěla jsem něco říct, ale sotva jsem od sebe odtrhla rty, skočil mi do toho Rascal. „Položím ti jednu otázku a podle tvojí odpovědi se rozhodnu, co s tebou udělám, takže si nedělej srandičky," řekl suverénně. Ani při tom nemrknul. Zyra a Kane mlčeli a já pořád Rascala držela za ruku. Simon taky nehnul brvou.

„Proč jsi tady pracoval?" zeptal se. Naše oči se na Sedmnáctku upřely.

„Respektuju autority. Alfa u mě vždycky vede. A zvlášť když mi dobře platí. Ale jakmile mám jednoho pána, dokud mě nepropustí, nebo nezemře, zůstanu mu věrný," objasnil.

„Ty tomu fakt věříš?" prskla Zyra a Rascal jí umlčel tichým syknutím, aniž by od Sedmnáctky odtrhnul zrak.

„Alfa jsem tu ze všech v okolí já. Platím dost dobře, ne-li líp než Carl. Ale zradíš mě jednou a rozsápu tě na kusy, chápem?" prohlásil až mě polilo horko. *Ježiši, on je fakt… kdy začal být takhle nemožně přitažlivej? Že by to bylo tím poutem?*

Sedmnáctka přikývl a sklonil před ním svou hlavu. „Bude mi ctí, pane. A můžu mluvit i za něj a říct, že jemu taky," dodal a ukázal spěšně na řidiče s číslem devět. Rascal na něj chvíli koukal, než promluvil.

„Fajn. Můžeš mi to hned dokázat. Za chvíli dorazí zbytek. Chci, abys uzavřel objekt, nikdo nesmí dovnitř, nikdo nesmí ven. A pak chci, abys jim všem řekl, kdo je tu nový pán a paní…" zmínil a ukázal na mě. Sedmnáctka se na mě přehoupl očima a pak zpátky na Rascala. „…a vybral mezi nimi ty nejloajálnější. Ti, se kterými bude jakýkoli problém se stanou vězni v klecích na výstavu, nebo v některých případech potravou pro moje kamarády," objasnil.

Sedmnáctka přikývl. „Nebo dekorace na stěnách, sedačkách, kobercích…" doplnila jsem ho. Rascal se jen pousmál.

„Přesně jak říká. No a když se mi osvědčíš, udělám z tebe jednoho z hlavních lidí tady v tomhle objektu. Hned po Zyře a Kanovi, kteří budou mými přímými zástupci," dodal.

„Ano, pane," odpověděl. Rascal na něj chvilku ještě koukal jako by přemýšlel, co po něm ještě bude chtít.

„Hned po tom pro tebe budu mít spoustu další práce třeba, abys mi řekl, odkud Carl přitáhl mořský panny a další bytosti, abych věděl, jak je dostat domů. A všechno, co víš o tomhle místě, jak celý funguje a…" Rascala přerušila vysílačka Sedmnáctky. Všichni jsme se na ní podívali.

„Jsme za chvíli v areálu, prosím o povolení k vjezdu," ozvalo se. Rascal k němu natáhl ruku, aby mu okamžitě tu vysílačku předal. Sedmnáctka mu jí bez problémů dal do ruky a když jí i tak držel nataženou, odevzdal mu i telefon svůj a toho chrápajícího řidiče v autě.

Zírali si do očí, a i tak mezi nimi byl zvláštně napjatý moment plný nedůvěry. Ale spíš ze strany Rascala. „Jak se uděluje povolení k vjezdu?" zeptal se ho.

„Kanál sedm, pane. Stačí říct *povolení k vjezdu* z mé vysílačky," řekl. Rascal to přepnul kolečkem na kanál sedm a zamumlal do vysílačky *povolení k vjezdu*. Hned na to se ozvalo něco jako: „Jasně, přepínám." A ti dva se na sebe znovu podívali.

Nevím proč, ale byla jsem z té nedůvěry úplně napjatá. A taky z toho, že se tu za chvíli objeví asi třicet dospělých a vytrénovaných chlapů. Taky jsem v hlavě počítala, kolik je nás démonů, tigrinianů a vlkodlaků s jiskrou. Možná stejně, takže jsme v převaze, neměla bych se bát.

„Poslední věc, než začneme. Vytáhni toho svého němého řidiče z auta, už mě začíná štvát, že je mimo dění," poručil mu.

Sedmnáctka se hned vydal k autu, otevřel dveře, šťouchl do něj a když konečně vystoupil, skoro se na nás ani nepodíval jako by celou dobu věděl, co se děje. Potom se před Rascalem taky poklonil.

Rascal pozvedl obočí a Sedmnáctka se zasmál. „Říkal jsem, že je zajímavej," odpověděl na otázku, která ani nebyla vyřčena. My jsme si jen vyměnili pohledy.

„Dobře no," pronesl s povzdychem. „Stello, Simone, vezměte si tohle auto a pojedete odtud pryč i s těmi bytostmi, co potřebují ošetřit. My tady zůstaneme a vyřešíme ten problém. Až bude vše v pořádku, ozveme se. Teď honem, ať jste pryč, než přijedou tamti," zavelel.

Smutně jsem se na něj podívala. Nechtěla jsem ho tam nechávat v takovou chvíli samotného. Ne, že bych se o něj snad tolik bála, věřila jsem tomu, že ví co dělá. I tomu, že je v převaze, ale stejně. Teď jsem chtěla být pořád s ním.

„Nekoukej na mě těmahle očkama, princezno, a běž. Brzy se zase uvidíme," dodal tiše, políbil mě a popostrčil k autu.

„Počkej, já… jak se mám zase proměnit zpátky?“ zeptala jsem se ho. On mě chytl za obě ruce a naklonil se k mému uchu.

„Je to stejný jako vytvářet a zase shazovat přelud,“ zašeptal. Zavřela jsem oči a zkusila jsem to podle jeho rady a najednou jsem zase viděla svět z o půl metru menší výšky. Byla to trochu úleva, že to bylo takhle snadné. Rozhodně snadnější než se proměnit do démona.

Sedmnáctka se pousmál. „Moc vám to spolu sluší, pane,“ prohlásil, když jsem se vzdálila.

Rascal se na něj překvapeně podíval. „Dík,“ opáčil suše a popohnal mě pohledem, když jsem se pořád neměla k tomu vlézt do auta.

Nakonec jsem se tedy usadila za volant, přitáhla si blíž sedačku, připoutala jsem se a vyrazili jsme. S přívěsem jsem sice ještě nejela, ale už jsem řídila dodávku, tak jsem doufala, že to zvládnu.

Mezitím se domů vrátil z práce Dizzy a šokem pro něj bylo, když doma nenašel ani Fae, ani večeři a ani vzkaz. To se jí totiž nepodobalo. A ani tomu, co dneska říkala, že má v plánu. Navíc bylo už po osmé.

Vytáhnul z kapsy mobil, vytočil její číslo a posadil se na sedačku. Už pár hodin měl divný pocit z pouta, na které pořád nebyl ještě zvyklý, a tak netušil, co přesně to znamená.

Další zvláštní věc, která se Fae nepodobala byla ta, že mu to nezvedala poměrně dlouhou dobu, takže mu to vždycky spadlo do schránky. *Tady, Fae Vesperová, nechte mi vzkaz, nebo zavolejte později… píp.*

Dizzy si povzdychl a rozhodl se zavolat Rascalovi. Ten zrovna teď na Dizzyho neměl čas a tak, když si přečetl na displeji jeho jméno, vytípnul mu to a mobil si hodil zpátky do kapsy. Dizzy si to vzal osobně, a to hlavně proto, o čem byl jejich poslední rozhovor.

A tak Faein mobil zvonil jak na lesy uvnitř její kabelky, která se válela někde na dámských toaletách v zoo, kam jí předtím Rascal dotáhl, aby z ní vymámil svojí jiskru.

„Fae, tady Dizzy, mám o tebe starost. Až si to poslechneš, hned mi zavolej!“ řekl a s povzdychem položil mobil na stolek. Během několika vteřin se displej jeho telefonu rozsvítil a ozvaly se i vibrace.

Dizzy po telefonu skočil jako po záchranném kruhu, ale když zjistil, že to není Fae, zklidnil se. „Ahoj, Noro,“ zahuhlal do telefonu sklesle.

„Ahoj, Dizzy, promiň, že otravuju takhle pozdě, ale nemluvil jsi náhodou se Stellou, nebo Simonem? Ani jeden mi nezvedají už tři hodiny mobil a už z toho začínám pěkně šílet. A na Rascala číslo nemám,“ prohlásila a Dizzy si povzdychl.

„Taky už nějakou dobu sháním Fae. No a Rascal mi to vytípnul. S ostatníma jsem nemluvil, ale pravděpodobně budou všichni spolu. Nechtěla by ses sejít, než se ozvou, abychom se rozptýlili?“ navrhnul a ona s radostí přikývla.

„Moc ráda. Kde se sejdeme?“ zeptala se.

„Třeba v parku u fontány,“ řekl a když se domluvili, zavěsil.

Já jsem nabrala upírovi krev, udělala testy, vlkodlakovi jsem vydezinfikovala pusu a dala mu antibiotika. Taky jsem jim oběma dala jeden sáček s krví, aby se trochu občerstvili po tom dlouhém čekání v autě.

Simon seděl naproti mně v ordinaci a čekal, až skončím. Samozřejmě jsem jim mezitím řekla, o co jde a že jsou oba volní. Nemohli tomu skoro ani uvěřit. Což chápu, znělo to jako z pohádky.

Když oba odešli, a dokonce i po dvou, zavřela jsem za nimi dveře, posadila se vedle Simona a povzdychla jsem si. Měla jsem plnou hlavu nejrůznějších věcí. Třeba kde je Fae a co s ní budeme dělat. Taky jsem přemýšlela nad Dizzym, jak mu něco takového o Fae řekneme.

„Kolik z nich myslíš, že bude dělat problémy?“ zeptal se z ničeho nic. Zvedla jsem k němu oči a pokrčila rameny.

„Co s tou zoo budeme dělat? Provoz takových úchylností už skončil. Bytosti propustíme a Rascal naznačil, že by pozavíral do klecí ty hajzly, ale to nejsou exponáty, ztratíme i klienty a kupce, takže je sežereme a co dál?“ pronesla jsem a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Budete bohatý. Sedmnáctka bude znát určitě přístupy. Když ne, znám týpka, co umí hackovat. Ale to má svůj čas. Taky se z toho dá udělat něco pěknýho. Nechal bych to na Rascalovi, myslím, že ten ví moc dobře co s tím chce udělat. Spíš by mě zajímalo, kdo bude postrádat Carla a kdy. O jeho životě mimo zoo nic nevíme. A zcela určitě bude mít mafiánský kámoše,“ dodal.

„To jo, ale myslím, že ti o jeho byznysu nevěděli vůbec nic. Ještě bychom se měli nějak postarat o tu jeho externí budovu, kam nás dneska zatáhnul. Sakra, lepší by bylo, kdyby k tomu vůbec nedošlo, teď o nás ví spousta dalších lidí, kterých jsme si cestou za Fae ani nevšimli,“ komentovala jsem náš nově vzniklý problém zoufale a s mohutným výdechem se opřela zády o opěradlo.

„No, tam jsou další lidi, co? To mě nenapadlo, ale s těmi si taky poradíme, jestli někdy vkročí do zoo. A možná bychom se měli začít na Carla ptát jako první, abychom se zbavili podezření,“ zmínil.

„To zní sice logicky, ale zbytečně je upozorníme na něco, co jsme ještě nevyřešili. Akorát je to dovede k nám, nebo k zoo. Ale aspoň už mám zase zpátky svojí ordinaci a můžu si s ní dělat co chci,“ dodala jsem.

„Myslím, že nás fakt z toho, že jsme ho sežrali někde v nějakých prdelákovicích podezírat nebudou," zmínil nakonec a vstal ze židle. Podívala jsem se na něj a sledovala ho, jak kolem mě chodí tam a zpátky.

„Co jeho mobil? Klienti? Bankovní účty? Nebo ten jeho čokl? Ani nevíme, kde Carl bydlí," začala jsem, ale Simon nad tím jen mávnul rukou.

„Tak za prvý, toho čokla jsem si všimnul v tom ezo krámu, o toho se někdo postará, takže tohle si škrtni. Jeho mobil je v zoo, kam se přes tu rušičku jen tak někdo nedostane. Ne pokud to někdo neudělá jako my. Taky se o něj Rascal postará a společně ho prozkoumáme. Z toho zjistíme i kde bydlí.

Bankovní účty? Myslíš, kdo mu bude platit složenky? Na to se vykašli. A klienti? To zjistíme. A myslím, že Rascala bude bavit, když navštíví ty, co si od Carla koupili nějakou bytost. Osvobodí jejich drahou investici a pak je sní," řekl.

„Ty jsi to podal jako by vůbec o nic nešlo. Ale to, co se tady děje je vážně šílený, nezdá se ti?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Je. Pro lidi. Ale vy jste démoni. Ničeho se neboj, Stello. Rascal bych řekl, že ví co dělá," dodal.

Nora si akorát všimla Dizzyho na lavičce v parku, a tak mu zamávala a zamířila si to k němu. „Čau," řekla a přisedla si vedle něj. Byla sice zima, ale ona měla docela dlouhý a teplý kabát jako podprdelník.

„Ahoj," pozdravil jí Dizzy a usmál se na ní.

„Ještě se neozvala?" zeptala se a on sklesle zavrtěl hlavou. „Mě to zvedla Stella a říkala, že nemám mít strach, že mi všechno řekne zítra, že ještě něco řeší v ordinaci. U Simona předpokládám, že si jenom zase zapomněl mobil. A ptala jsem se na Fae a prý si nemáš dělat starost, ale že musela zůstat v práci kvůli něčemu urgentnímu, že se tam potkaly," objasnila.

Dizzy si oddychl. „Zaplať pánbůh, už jsem šílel strachy. Nechápu, proč mi nemohla zvednout mobil. Od tý doby, co spolu chodíme, je divná," prohlásil.

„Jak divná?" zeptala se a on pokrčil rameny.

„Nevím. Znám jí dobře a přijde mi, že se mi vyhýbá, že mi něco tají a taky jsem doma našel Rascalovo mikinu. Tvrdila, že se za ní zastavil, ale bylo to chvíli po tom, co jsem mu výslovně řekl, že si nepřeju, aby se spolu stýkali a on mi i přísahal, že jí vidět nechce. Nechápu to," vysvětlil emotivněji, než chtěl. Přidal do toho trochu vzteku, frustrace i žárlivosti.

Noru překvapilo, co říkal. „Až tak moc na něj žárlíš?" zeptala se a lehce do něj z legrace šťouchla.

„Jsem trapnej, co? Ale nemůžu si pomoct. Mají spolu historii a já se k ní přimknul. A ona je přimknutá k němu," zmínil.

Nora vytřeštila oči. A chvíli na to i Dizzy, když si uvědomil, co říkala o tom, že jsme se s Fae potkaly v práci.

„Počkej, jak se jako potkaly v práci?“ zeptal se zrovna ve chvíli, kdy Nora už začala svojí otázku.

„Přimknul ses k ní? Ona je přimknutá k Rascalovi?“ vyhrkla. Myslím, že tohle jí poznamená, protože si dělala iluze, že by mohl být Dizzy někdy její. Asi si to ani nedokážu představit. Kdyby k Fae byl totiž Rascal přimknutý, nejspíš bych to vzdala.

„Jo, chtěl jsem ti to říct. Tak nějak se to stalo. Nejsem z toho nadšenej, abych pravdu řekl. Je to dost na nic, když je to jednostranný. A zvlášť, když to ona cítí k mýmu nejlepšímu kámošovi,“ vysvětlil.

Nora mu položila ruku na rameno a pohladila ho. „To je mi moc líto, Dizzy,“ zašeptala. On k ní zvedl oči. „Čím to vlastně je, že žijete několik stovek let v Podsvětě a nikdy se k nikomu nepřimknete a jen co strčíte nosy na Zem, hned se to stane?“ zeptala se.

Dizzy se nad tou otázkou pousmál. „To víš, v Podsvětě život funguje úplně jinak. Démoni k sobě jsou dost odměření a vážný vztahy jsou výjimečný a většinou až později kolem pětistovky. My jsme ještě mladí, je nám kolem tři sta let, není potřeba se ještě vázat.

No a tady… žil jsem s Fae v jedný domácnosti. Sice jako její kamarád, ale ona se o mě hezky starala, vařila mi a tak. Vždycky jsem k ní něco cítil, ale zakazoval jsem si to kvůli Rascalovi a jejich minulosti. A já pocítil vděk. Silný vděk, protože bez ní bych byl někde úplně jinde.

Rascal Stelle byl vděčnej za to, že kvůli němu prodala dům. Jinak byl taky dost opatrnej. Podmínky jsou tady jiný,“ vysvětlil.

Nora sklesle přikývla. „A Fae? Jak ta se přimkla?“ vyzvídala. Dizzy se zamračil, když mu nasypala sůl do rány.

„Dozvěděl jsem se to nedávno. Ve zkratce jí Rascal zachránil život, a ještě pro ní ukradl diamantový náhrdelník se slovy, že se to hodí jedině ke krásný dámě. Víc říkat nemusím asi chápeš, že jí to dostalo do kolen,“ řekl.

„Víš… taky bych se o tebe hezky starala, kdybychom spolu bydleli,“ zmínila, že to znělo až zoufale. Dizzy se na ní smutně podíval. Nejspíš pochopil, jak to myslela. Taky k ní něco cítil, ale vztah s Fae bral vážně. Až moc. A rozhodně mnohem víc, než ho vnímala ona. Bohužel.

Lehce jí pohladil prstem po tváři a smutně se pousmál. „Poslyš, jak jsi to myslela s tím, že se potkaly se Stellou v práci?“ vyzvídal. Mluvil hlavně o tom, že pískomilové byli všichni v kleci, když dorazil domů.

„No… co ti na tom přijde divný?“ zeptala se nechápavě.

„Stella přece dělá v ordinaci, ne? A Fae dělá v terénu. Hledá portály, umí je vystopovat. Nemá žádnou kancelář," objasnil zaraženě. Stejně tak zaraženě se teď tvářila Nora. Skoro jako by mu právě omylem prozradila, že Fae viděla s milencem.

Nějak jsem jí nestačila říct, co se dneska dělo a že jsem Fae potkala v práci u Carla jako jeho asistentku. Prostě jsem jí řekla, že jsme se viděly v kanclu, aniž by mi došlo, že mluvím s někým, kdo nic neví.

Nora pokrčila rameny. „Nic o tom nevím, promiň," zašeptala. Dizzy si jen zaryl prsty do svých tmavých vlasů a intenzivně přemýšlel. Na chvilku ho celého zaplavil ten nepříjemně plíživý pocit zrady. Nejen, že mu asi celou dobu lhala o tom, kde pracuje a co dělá. Ale i pro koho pracuje a jak moc je zapletená v něčem nekalým. Navíc kdyby znal i ten důvod, proč to dělala a jak se k tomu vlastně dostala…

„Dizzy?" zašeptala, když si všimla, že ho tím dostala do kolotoče všelijakých myšlenek a pochyb o Fae.

„Promiň. Asi jsem to blbě pochopil, možná nějakou kancelář má," prohlásil, aby to téma ukončil, ale neuvědomil si, že to teď Noře taky nebude dávat smysl.

„No ale jak se tam teda se Stellou mohly setkat?" zmínila. Dizzy se na ní nešťastně podíval.

„Já jsem takovej idiot," prohlásil z ničeho nic. „Takovej blbec!" dodal a zoufale si povzdychl.

„Nějak se nechytám, o čem to mluvíš?" zeptala se.

„O tom, že snad neexistuje jediná věc, ve který by mi nelhala. Já jí všechno žral. Vždycky. Jenom si se mnou hrála. Manipulovala mě a… využívala mě," zašeptal zlomeně.

„A jestli se se Stellou setkaly v kanclu, pak Stella musela mluvit o zoo. A radši kurva ani nechci vědět, co s tím má Fae. Ale jedno vím jistě, společný jmenovatel bude Rascal…" dodal.

Nora si všimla jeho očí. Zalily se mu slzami skoro okamžitě a působily teď hrozně skleněně.

Rascal se svojí obrovskou hordou příšer za pomoci Sedmnáctky zvládnul ovládnout zbytek Carlových lidí. Ti, co před ním poklekli byli ušetřeni a byla jim zadána nová práce. A zbytek démoni pozavírali do klecí jako tam kdysi věznili oni je.

Potom, než poručil svojí Sedmnáctce, aby zařídil odstranění Carlovy mrtvoly z koberce, si vzal jeho mobil a duši zavřel do sklenice od jiskry jako suvenýr. No a až teprve pak, když v areálu zavládnul klid, se šel podívat na Carlův poslední úlovek.

Sedmnáctku nespustil z očí. Zatím. Všude ho s Devítkou následovali. Povinně. Takže i k dodávce se svázanými démony.

Rascal otevřel dveře dodávky a nestačil se divit. Do jeho sbírky zachráněných bytostí přibylo rovnou deset démonů. Tak proto Carl potřeboval takovou spoustu lidí, díky čemuž jsme získali zoo.

Všem se zatajil dech a když viděli, že jejich věznitel je zrovna démon, měli plný hlavy předsudků, ale toho je Rascal jednou větou zbavil. „Zdravíčko. Právě jsem se svými vrstevníky zajal vaše zajatce. Takže, kdo chce, může se přidat k mojí skupině, pohrát si trochu s jídlem a získat tady fakt unikátní job. A kdo nemá zájem, může se vrátit zase hezky domů," prohlásil, mrknul na ně a pokynul Sedmnáctce i Devítce, aby démony osvobodili.

Všichni na něj šokovaně civěli, ale s tím on moc dobře počítal. Jak pak by ne, když je někdo zajme a potom se situace obrátí o 180° jen během cesty do cíle?

Když Sedmnáctka osvobodil posledního a ustoupil o kus stranou, Rascalovy oči spočinuly na jedné z démonek. Zdála se mu nějaká povědomá. Ona na něj taky docela očividně civěla.

„Tebe odněkud znám, ne?" řekl a opatrně jí z pusy vyndal zmuchlaný hadr.

„Jsem Nerissa kamarádka Fae. A taky tě znám, ty jsi ten zloděj, který se jí krátce na to, co jí ukradl srdce pokusil sebrat i nějakej její poklad," zmínila, až to Rascala donutilo údivem pootevřít ústa. Hned na to se z toho šoku ale vzpamatoval a pousmál se.

„Nene, to srdce jsem jí už vrátil," opáčil. Nerissa se zasmála, protože pochopila tu jeho narážku. Zřejmě jí o něm Fae hodně vyprávěla i to, jakým drzým a naprosto nehumánním stylem jí vyhrožoval.

„Jsem tu, abych jí našla," objasnila a Rascal přikývl.

„Tak to máš asi šťastnej den, i když jak se to vezme hele. Vzhledem k tomu, kdo jsi a kdo je ona… nejspíš si chvilku pobydeš v klícce, než si tě vyslechnu a rozhodnu se, co s tebou," prohlásil. Nerisse ztuhnul ten flirtovní úsměv v obličeji.

„Protože, přítel Fae je a vždycky bude můj nepřítel," dodal, chytl jí za zápěstí, přitáhl si jí k sobě a přehodil přes rameno jako pytel brambor. Sice měla jiskru, ale tou sítí, kterou Fae vyrobila byla oslabená.

„Počkej, o čem to mluvíš? Jsi ten, kterýho miluje už dekády, ne? Ten, co se k němu přimkla pro to, jak je chytrej, hodnej, laskavej, atraktivní, suverénní a dr…snej," zmlkla, když si uvědomila, že ho právě popsala skrze popis svojí kámošky. Rascal se pousmál, ale nic na to neříkal.

„Vážně se teď nechytám, proč bych měla být tvůj nepřítel? A proč je Fae tvůj nepřítel?" vyzvídala cestou k hale.

Rascal si dával chvilku, než jí na to něco řekl. „Možná jsem to s tím výrazem malinko přehnal, ale až na tebe budu mít čas, tak ti to všechno vysvětlím a pak si udělám vlastní obrázek i na tebe. Jen zatím měj na paměti, že ta síť, kterou jsi měla na sobě a která tě oslabila, je její dílo," dodal a mířil si to s ní do zoo.

⛧⛧⛧

Já akorát dorazila domů. Byla jsem strhaná, ale věděla jsem, že můj dnešek ještě nekončí. Ne dokud nebudu s Rascalem. Pomazlila jsem Asmodea, nakrmila jsem ho a pak si otevřela ledničku a vytáhla z ní flašku s lidskou krví, kterou tam pro mě nechal Rascal.

Otevřela jsem jí a napila se jako bych umírala žízní, až jsem se samo sebou zlila tou krví. „Do prdele, teď si bude majitel myslet, že jsem tu někoho zabila!" vyprskla jsem a hned jsem se snažila tu spoušť uklidit.

Byla jsem tak roztěkaná, že jsem skákala z vozu na kozu. A jo vím, že se tenhle výraz používá jinak, ale fakt to byla pravda, protože hned, jak jsem tu krvavou louži po sobě vydrhla, tak aniž bych se šla převlíknout a pak se vrátila zpátky k jídlu, jsem rovnou začala vyndávat myčku a vařit si kafe. Takhle na večer.

Dneska toho na mě bylo moc. A sakra ten pocit, jaký jsem cítila k Rascalovi… bylo to tím poutem, nebo jeho jiskrou? Možná obojí a k tomu ty zásnuby. Nemohla jsem na něj přestat myslet.

Když jsem poklidila, dala si sprchu a převlíkla se do pořádných šatů, tak jsem se rozhodla zavolat Noře. Koneckonců zmínila, že jde za Dizzym a já jí skoro nic neřekla.

„Ano, Stello? Ahoj. Tak co už máš čas? Mám asi miliardu otázek na všechno možný. Potřebuju s tebou něco probrat. Hlavně ohledně Fae," prohlásila suverénně.

Počítala jsem s tím a dle jeho výrazu i Dizzy, který se smutně pousmál, když si všiml, s jakým zapálením do toho jeho kamarádka šla. Záleželo jí na něm, to bylo očividné.

„Ahoj, ano. Je mi to jasný. Taky ti mám co povídat, ale nevím, čím začít. A radši si k tomu někam sedni. Pořád jsi s Dizzym?" zeptala jsem se a ona přikývla.

„Ano," odpověděla.

„Dobře. Dej mě nahlas," řekla jsem a začala jsem vyprávět svůj dnešní den od začátku. Řekla jsem jim všechno bez obalu, vyjma toho, co bylo mezi Rascalem a Fae. Tohle budeme muset ještě nějak probrat, než to na Dizzyho vybalíme. Nebo možná to nechám na Rascalovi. Je to koneckonců jeho nejlepší kamarád a Fae jeho přítelkyně.

A taky se mi kdysi Rascal stačil zmínit, že se k ní přimknul. Což je tragický, a nejen pro Noru, ale i pro Dizzyho a zvlášť když mu budeme muset říct, co jeho milovaná holka udělala jeho nejlepšímu kámošovi. I když se trochu bojím, aby to Dizzy neobrátil proti němu, že toho využil. Proto to musíme promyslet.

„Ty jo, nevím, co na to říct. Jsem z toho všeho v šoku," procedila Nora a já přikývla.

„To mi povídej," opáčila jsem. Dizzy vedle Nory seděl zamlklý a přemílal v hlavě všechno, co jsem řekla odshora dolů a zleva doprava.

Fae seděla znuděně v kleci opřená zády o stěnu. V ruce žmoulala konec tkaničky od jedné ze svých vysokých bot a mlčky zírala naproti na ostatní zajatce v sektoru D. Rascal pro ní vybral svojí bývalou klec. Nejen proto, že to bylo relativně ironický, ale taky proto, aby měla dobrý výhled na ostatní vězně, kterých bylo víc než dost.

Ostatní příšerky se daly do práce. Věděly, že je potřeba být pár dní ve střehu a pomoct svojí alfě uklidit a zorganizovat spoustu věcí. Všichni to dělali dobrovolně. Někteří se k němu přimkli, někteří ho jenom uctívali a vážili si ho. A ostatní, kteří nebyli démoni, se cítili k němu silně zavázaní.

Když Fae viděla v uličce za klecemi jít Rascala s nějakou ženskou přehozenou přes rameno, ztuhla. „Tristane!!" zařvala na něj, zatímco se oběma rukama chytla za mříže.

Ten ale předstírajíc, že jí neslyšel pokračoval v cestě k volné kleci vhodné pro démonku Nerissu. Vybral nějakou s dvojí ochranou. Opatrně jí položil dovnitř a než se stačila zvednout, zavřel za ní vrstvu z mříží. Potom vyndal svůj zapalovač na odběr jisker a dočasně její jiskru odebral.

Nerissa na něj jen mlčky koukala. Nějak jí došlo, že bránit se mu nemá smysl. Navíc jí jasně řekl, že si s ní ještě promluví a všechno jí vysvětlí a že si na ní vytvoří obrázek sám. A proto trpělivě čekala, protože mu z nějakého důvodu věřila.

„Zatím," řekl mile a usmál se, zatímco zamykal ještě tu skleněnou vrstvu klece.

„Ahoj, démone, který se mi zapomněl představit," pronesla a mávla na něj. Rascal se zastavil a s úsměvem ve tváři se k ní otočil.

„Rascal, démonko, jejíž jméno jsem už zapomněl," opáčil a odešel.

„Nerissa!!" křikla na něj, ale už se k ní neotočil, jen jí ukázal palec nahoru a mířil si to zase pryč.

„Tristane!!" zavolala na něj Fae, když ho zase viděla vycházet z protější uličky. On protočil panenkami a povzdychl si.

„Kolikrát ti mám ještě říkat, abys mi neříkala tím debilním jménem?! Ještě jednou to od tebe uslyším a přidám ti k tomu vybavení i řetěz a něco do pusy," dodal, usmál se a chtěl odejít, ale ona zalomcovala s mříží.

„Rascale…" zašeptala.

„Hm, to už je lepší. Copak, slečno bezjiskřičko?" zeptal se mile a udělal k ní pár krůčků.

Fae na něj nábožně civěla. Myslím, že to pouto působilo i na ní, ale teď ještě víc než kdy jindy, a to proto, že měl v sobě zpátky svojí jiskru. A tak jako já umím léčit a Fae dokázala brát vzpomínky a upravovat paměť, Rascal má svojí herkulesí sílu a taky sakra silný osobní kouzlo.

„Miluju tě," zašeptala zmáměně. Možná to ani nechtěla říct, ale nemohla si pomoct. Rascal se k ní naklonil a podíval se jí do očí.

„A já tě nenávidím," odpověděl tak něžně, že by člověk, který nezná jejich rodný jazyk nepoznal, že jí řekl něco, co jí právě zlomilo. Potom se od ní vzdálil, a aniž by přerušil jejich oční kontakt, si povzdychl.

„Jak dlouho mě tady budeš držet? Vždyť jsi mi sebral jiskru, nemusíš se mě už bát," pokračovala, ale Rascal nad ní s úsměvem zavrtěl hlavou.

„To nech laskavě posoudit mě, ano? Já moc dobře vím, že tebe jen tak něco nezastaví. Největší síla je totiž tady," řekl a ukázal si na hlavu. „A tu ty perfektně ovládáš," dodal a pomalu od ní couval, než odešel.

„Taky tě nenávidím, ty zatracenej mizero!" vztekala se a začala do všeho kopat. Teda jen do mříží a neprůstřelného skla. Ale Rascal na ní jen za zády ukázal prostředníček, než zmizel v hale.

Dizzy doprovázel Noru domů. Skoro celou cestu mlčel, protože se necítil dobře. Měl v hlavě plno nezodpovězených otázek a pochybností, které se týkaly Fae. Jeho hlava věděla, jak věci jsou, alespoň z části, ale jeho srdce a pouto mu říkalo zase něco jiného. Tenhle rozpor byl něco příšerně frustrujícího a neovladatelného.

To, že jí Rascal vězní v kleci jsem mu zatím neříkala, protože to nešlo, aniž by chtěl znát důvod. Ale bylo zřejmé, že to není nic dlouhodobě udržitelného a zvlášť, když mu nemůže ani zvednout mobil.

„Cítím, že se s Fae něco děje. Skrze to pouto poznám hodně věcí. Není to tak silný, jako kdyby ke mně byla taky přimknutá, ale dokážu jí nějak vnímat. A teď cítím, že je nešťastná. Má strach. A teď se bojím i já. Není to divný?" zeptal se a Nora pokrčila rameny.

„Nejspíš," zakuňkala. Vzpomněla si na náš nedávný rozhovor o Fae, kdy jsem jí brečela do telefonu, že se bojím, že s Fae Rascal něco má. A pak si vzpomněla na to, co říkal Dizzy o tom, že doma našel jeho mikinu.

„Zkusím ještě jednou zavolat Rascalovi. Teď už mi to přece musí zvednout, ne?" řekl, ale aniž by čekal na odpověď, vytáhl mobil a vytočil jeho číslo. Nora jen pokrčila rameny. Raději se k tomu nechtěla vyjadřovat a já se jí nedivím, protože byl Dizzy do Fae stejný blázen jako já do Rascala, ale s rozdílem toho, že mě Rascal neničil.

Překvapením pro něj bylo, když mu to Rascal po delším váhání zvedl. „Dizzy…" ozvalo se z druhé strany.

„Rascale, kde je Fae? Ty jsi s ní? Nezvedá mi mobil. Stella volala Noře, a protože jsme spolu, tak nám oběma říkala, co se stalo v zoo a že Fae pracovala pro Carla nebo co. Je to pravda? Je tam? Můžeš mi jí dát k telefonu, prosím?" pokračoval. I Nora cítila, jaký nepříjemný tlak Dizzy na Rascala vyvíjí, že se trochu zakřenila.

Ale Rascal je mistr v kličkování. Tedy alespoň to o něm všichni říkali, teď měl šanci to dokázat.

„Je to pravda. Všechno. K telefonu ti jí dát nemůžu, protože jsem teď na cestě domů. Ale buď v klidu, asi se jí jenom vybil mobil, nebo nemá čas. Určitě se ti zítra ozve. Nebo už je možná i doma. Hlavně klídek, jo? Před hodinou jsem s ní mluvil. Je tady teď po Carlovo smrti hroznej chaos," řekl.

Dizzymu se sice trochu ulevilo, ale stejně se nedokázal zbavit pocitu, že mu Rascal lže. I on se cítil bolestně. Lhát svýmu nejlepšímu kamarádovi mu vůbec nečinilo potěšení, ale o tom znásilnění to na něj nemohl jen tak teď vybalit. Ani mu říct, že jí zajal. Hned by chtěl vědět proč a možná by to neuneslo jejich přátelství. To nešlo. Navíc se s ním neměl vůbec čas vykecávat.

„Dobře. Kdyby něco, hned mi zavolej, jo? A gratuluju, kámo," řekl. To Rascala překvapilo.

„Stella ti to řekla? Plánoval jsem to na jindy, ale přišlo mi to tak dokonalý, že jsem to nevydržel. A když řekla, že si mě vezme, nehorázně se mi ulevilo," rozpovídal se, ale Dizzy s Norou vytřeštili oči.

„Cože? O čem to mluvíš? Požádals jí o ruku?" zeptal se. Rascal ztuhnul.

„Myslel jsem, že mi gratuluješ k tomu. Že ti to Stella řekla," komentoval zmateně.

„Ne, o tom se nezmínila," zašeptal a chtěl ještě něco říct, ale skočila mu do toho Nora.

„To je úžasný, Rascale, gratuluju. A se Stellou si to ještě vyřídím, že mi nic neřekla!!" objasnila.

„Nejspíš chtěla najít lepší příležitost. Teď to schytám i od ní, že jsem vám to vyžvanil," dodal a povzdychl si.

Nora se zahihňala a podívala se na Dizzyho, se kterým se dělila o telefon. Byla na něm do teď nalepená uchem. Ten vypadal, že bude brečet. Bůhví, co přes to pouto s Fae cítil za stísněné pocity. A taky tu byly ty jeho pochybnosti, které měl vůči Fae a momentálně i Rascalovi.

„No nic, budu končit. Mějte se," řekl Rascal a vytípnul to. Dizzy uklidil telefon do kapsy a podíval se na ní.

„Nemohl bych zůstat u tebe?" vypadlo z něj najednou. Nora tuhle jeho otázku ani v nejmenším nečekala.

„Z-zůstat u m-mě? J-jasně, ž-že můžeš… budu ráda. T-teda chci říct, v pohodě," opáčila. Vůbec nevěděla, co tím Dizzy sleduje, ale nechtěla si dělat žádné iluze a zvlášť, když jí před chvílí řekl, že je přimknutý k Fae a že jí vlastně miluje. *Určitě to myslel jen, aby nebyl doma sám…* spekulovala.

Já jsem akorát přemýšlela nad tím, že mu zavolám, když se rozsvítil displej a na obrazovce se ukázalo jeho jméno. Byli jsme propojení. Hned jsem přijala hovor. „Ano, lásko moje?“ vypadlo ze mě a Rascal se pousmál.

„Ahoj, lásko moje,“ řekl a na chvilku bylo ticho. „Právě jsem lhal svýmu nejlepšímu kamarádovi kvůli Fae. Musíme to vyřešit co nejdřív. Ale potřebuju k tomu tvojí hlavičku,“ zmínil.

„Mám vyrazit?“ zeptala jsem se.

„Jo a vezmi s sebou Simona. Nechci, abys sem jezdila sama takhle pozdě,“ řekl a já přikývla.

„Dobře,“ zašeptala jsem a pomalu si připravila klíče.

„Poslyš, nějak jsem se prokecnul před Norou s tím, že jsme se dneska zasnoubili. Vážně jsem to nechtěl propálit, bylo mi jasný, že jsi to chtěla říct ty, ale myslel jsem, že jsi jim to řekla a zvlášť, když mi Dizzy začal gratulovat,“ přiznal.

„To je dobrý. Nezlobím se. Stejně jsem nevěděla, jak jí to mám říct, aby nebyla smutná, že u toho nebyla a Simon jo,“ opáčila jsem.

Rascal se pousmál. „Moc tě miluju. A ještě víc se na tebe těším. Dej na sebe pozor, ano? Zatím papa,“ zašeptal a vytípnul mi to.

Vzala jsem si věci, políbila Asmodea a vydala se do svého nového království. Tedy nejdřív pro Simona, ale to je detail.

Rascal si dal mobil do kapsy a s povzdychem si přisedl na sedačku vedle Kana a Zyry.

„Tak copak, trable v ráji?“ zeptal se ho Kane.

„Trable v ráji ne, spíš v pekle. Nevím co s Fae. Ta mrcha je vážně dobrá,“ zmínil a oba se Zyrou přikývli.

„To je stejně drsný, čekala jsem od ní hodně, ale tohle vážně ne. A co když je fakt v tom?“ zeptala se ho a Rascal pokrčil rameny.

„No hlavně, jak tohle říct Dizzymu, že jo. To je ale blbec, že se přimknul zrovna k ní. Nechápu, co musela udělat, aby se z ní tak posral,“ komentoval Kane.

„Tak on z ní byl posranej vždycky,“ zmínil Rascal zoufale. „Jdeme na cigáro?“ zeptal se z ničeho nic. Oběma se jim rozzářily oči a nadšeně přikývli. A tak se zvedli a šli si zapálit před vchod. Rascal nechtěl riskovat citlivost požárního zařízení na chodbách a v halách.

„Mimochodem, dopadlo to všechno parádně. Nechci to zakřiknout, ale v něco takovýho jsem ani nedoufal,“ řekl Kane.

Rascal si potáhl z cigarety, vydechl kouř, podal Zyře zapalovač a přikývl. „Jo, to jo,“ opáčil.

„Já jsem náhodou věřila, že ty něco brilantního vymyslíš. Tak jako vždycky. Jsi mistr všech mistrů v plánování zločinu. A ještě u toho umíš vypadat dobře,“ komentovala.

Rascal se zasmál a zavrtěl nad ní hlavou. Kane si taky zapálil a vrátil Rascalovi zapalovač. „Je to super mít zase jiskru, co?“ prohlásil Rascal do ticha.

„Super? Nemám pro to ani vhodný slovo, jsem fakt šťastnej,“ odpověděl Kane.

„Začnu sbírat duše hajzlů. Už mám první trofej. Ještě nikdy jsem se takhle na duše nedíval. Je to fascinující. A víte, kam je budu dávat?“ zeptal se, ale odpovědí mu bylo jen zavrtění hlavami. „Carlovi do trezoru a poliček, kde měl naše jiskry,“ dodal.

„Ironie. A kdybys měl někdy chuť…“ zmínila Zyra, ale Rascal zavrtěl hlavou.

„Ne, těch se ani nedotknu. Škoda je žrát,“ dodal.

Během několika minut jsme dorazili se Simonem za nimi. Byla tma a zima. Na cestu k hale jsem si musela svítit mobilem. Hned, jak jsem vešla dovnitř, v salónku na nás čekal Rascal se Zyrou a Kanem.

Měla jsem tmavé šaty a na krku tu hvězdu, takže jsem se cítila božsky. Když mě s tím na krku viděli ti tři, zatajil se jim dech. Ale taky jsem si všimla, že Zyra neměla oči jen pro ten šperk, ale i pro Simona.

„Simone,“ pronesla s takovou lehkostí, že mě to až šokovalo a ostatní taky včetně jeho samotného. Potom se prudce zvedla z gauče a seběhla se k němu. Rascal s Kanem si vyměnili pohledy a snažili se nesmát, ale její přimknutí bylo skoro hmatatelné.

„Jé, a-ahoj,“ zakuňkal rozpačitě. Líbila se mu, ale přece jenom se poznali za divných okolností. A rozhodně nezapomněl na tu šílenou Carlovu šou. Zyru zradil vlastní ocas, jehož rozjařenost v jeho přítomnosti nedokázala ovládat.

„Jsem tak ráda, že jsi zpátky. Trochu jsem se bála, že už tě neuvidím. Nechtěl bys třeba něco k pití? Carl tu má spoustu drahýho chlastu,“ prohlásila.

„Ehm, brzdi, Zyro,“ zamumlal Rascal, zatímco Kane se nemohl přestat culit a já taky ne. Bylo to sladký. Nevím proč, ale démoni mi začali v jádru připadat tak nevinně praštění.

Simon vypadal taky polichoceně. „Jasně, moc rád,“ zašeptal a nechal se od ní táhnout bůhví kam.

Rascal nad ní zavrtěl hlavou, když zmizela z dohledu. „Roztomilý,“ řekl jenom a my přikývli. Potom bylo chvíli ticho. Kane na mě sem tam tak zvláštně koukal, ale nemyslím si, že by se ke mně nebo k Rascalovi přimknul.

„No nic, kámo. Přišla moje dáma a já mám dneska v plánu ještě jednu příjemnou povinnost,“ prohlásil. „Tak dobrou noc,“ dodal, zvedl se z gauče, chytl mě za ruku a s mávnutím na něj mě vedl do haly.

„Dobrou noc,“ zamumlal ještě zatímco nás dva sledoval, dokud jsme nezašli za roh. Tam se Rascal zastavil, odstoupil ode mě krok a usmál se, když mu oči sklouzly k té hvězdě. Potom si mě prohlídnul celou a zase ke mně udělal krůček zpátky.

„Vypadáš skvostně," zašeptal, prstem mi pozvedl bradu výš a naklonil se ke mně, že mě políbí. Zavřela jsem oči a nechala jsem ho, aby mezi námi nechal zmizet veškerý prostor.

„Rascale…" zašeptala jsem mu do rtů chtivě, když se jich konečně těmi svými dotkl. Jeho prsty se propletly s mými na levé ruce a pak mě konečně pořádně políbil. Zachytil mě svými rty tak, že mi dal jasně najevo, že jsem jenom jeho. A já se snažila mu polibek opětovat, aby z toho pochopil totéž.

„Strašně moc tě chci," přiznala jsem mu mezi polibky, které mi zatím nedovolil prohloubit.

„Já tebe taky, ale ještě tě čeká jedna demonstrativní provokace. Jestli teda chceš," zmínil tiše, lehce si olízl rty a pohledem sklouzl ke hvězdě, která se mi na krku třpytila jako diskokoule.

Podívala jsem se mu do očí a malinko zvedla koutek do malého úsměvu. „Ty jsi tak zkaženej, démon," zašeptala jsem vzrušeně a jemně si přikousla spodní ret.

„To už přece dávno víš," opáčil, prsty mi přejel po řetízku a potom hvězdu pohladil. „Tak pojď. Ukaž mi, jak dokáže být moje princezna pěkně pyšná a nosit něco, co jí budou všichni závidět," našeptával mi.

Podívala jsem se na něj a na to, jak moc se mu ta představa líbí. Mě se taky líbila, i když to bylo drzý. „Tak dobře," zašeptala jsem.

„Hodná holka," řekl a usmál se. Zase se mi z toho oslovení naježily chlupy za krkem.

„Rascale," zamumlala jsem jeho jméno tak, aby to znělo káravě. On se rozkošně pousmál. Rošťácky a svůdně.

„Jo, já vím. Tohle tě rozpaluje a ty se pak červenáš a stydíš," objasnil. Polkla jsem, nadechla se a vydechla a narovnala jsem se. A takhle jako bych na hlavě nesla tu Faeinu pomyslnou korunu jsem si to zamířila kolem její klece. Rascal se pousmál, doběhl mě a chytl mě za ruku, aby ještě přilil olej do ohně.

Faein výraz se změnil v okamžiku, kdy nás uviděla. Nejdřív se podívala na naše propletené ruce a pak jí pohled sklouzl k hvězdě na mém krku. Na pár vteřin úplně ztuhla. Rascal si toho samozřejmě všiml, a ještě víc se ke mně přitiskl.

Fae sevřela čelist. Bylo na ní vidět, jak moc se snaží nedat nic najevo. Jenže ta hvězda jí to vůbec neusnadňovala. Třpytila se mi na krku při každém pohybu až se ten třpyt odrážel v jejích očích.

A potom, když jsme minuli Fae, jsme se hihňajíc rozběhli ke schodišti, které vedlo do pokojů některých zaměstnanců a možná i do Carlovy privátní lože.

Nerissa nás zahlídla a taky si všimla hvězdy na mém krku. Ale mnohem víc se jí dotklo to, že ten, kdo jí dneska padl do oka byl viditelně šťastně zadaný s nějakou jinou – se mnou.

Rascal mě chytl za ruce, přitáhl si mě lehce k sobě a konečně mě vášnivě políbil. Právě jsem s ním prožívala nejkrásnější období mého skoro nesmrtelného života.

Nora akorát přinesla Dizzymu něco k pití a taky polštář a deku na gauč, aby měl pohodlnější spaní. „Díky, jsi moc hodná," řekl, vzal si od ní skleničku a napil se.

„Kdybys cokoli potřeboval, klidně se obslu ž. V lednici je dost jídla, nakoupila jsem. A fakt… buď tu jako doma," řekla a usmála se na něj mile.

„Díky. Díky moc," zopakoval.

„Tak já se jdu vysprchovat nahoru. Druhá koupelna je hned tady v chodbě. Počkej prosím tak patnáct minut, než se vykoupu, aby mi tekla voda. Díky," řekla, zavřela za sebou dveře a chtěla odejít.

„Počkej a… přijdeš ještě za mnou, že jo?" zeptal se, že to znělo až nešťastně.

„J-jasně," zamumlala rozpačitě, usmála se a běžela nahoru. Dizzy si povzdychl a rozhlídl se kolem. Nechtěl být sám. Věděl, že je něco špatně, že momentálně byla Nora jediný člověk, se kterým chtěl být. Ano, Fae a jeho podivná láska k ní ho pořád táhla jinam, ale možná se snažil rozeznat, kam sahá to pouto a kde skutečně leží jeho srdce.

Když se Nora osprchovala, zašla ještě do pokoje, aby se trochu upravila. Přece jenom se chtěla Dizzymu líbit i když věděla, že mezi nimi k ničemu nedojde. A taky mu tím dala čas, aby se v klidu vykoupal on.

A pak, když uslyšela kroky z koupelny, vydala se pomalu na cestu dolů po schodech do obýváku. Srdce měla až v krku. Vůbec nevěděla, co má Dizzy v plánu a proč tolik škemral, aby byla dnes večer s ním.

„Tak jsem tady," oznámila mu při vstupu do obýváku. On se pousmál a přikývl. Potom se na ní podíval a na chvilku se mu zatajil dech, když jí viděl jen v dlouhém tričku na spaní. Ona byla normálně košilková lady, ale nechtěla ho svádět, tak si radši vzala Simonovo staré tričko, které jí doma po něm zbylo.

„A-ahoj," zakoktal a snažil se ovládat svůj výraz, který až moc prozrazoval o jeho aktuálních pocitech. I Nora poznala, že je z ní nesvůj. A když si k němu přisedla na gauč, polilo ho horko.

„Proč jsi chtěl být dneska se mnou?" zeptala se tak tiše, že jí málem neslyšel.

„Já nevím," odpověděl a roztomile se pousmál. Taky se podíval do země, protože když viděl její stehna, znejistěl a strašně se bál, že si toho všimne. A všimla. Nebyla jako Simon na začátku jejich vztahu, který snad i musel hrát, že to nevidí.

„Promiň," zakuňkala po chvilce do mrtvého ticha. Dizzy k ní zvedl oči a nechápavě se na ní podíval.

„Za co se mi omlouváš?" zeptal se.

„Asi za to, že vůbec nevím, co bych měla teď udělat a jak bych se měla chovat. A že jsem asi ubohá, protože i tak si dělám iluze, že bys o mě mohl mít zájem. I když vím, že máš holku," prohlásila.

„Noro…" začal tak opatrně, že jí tím úplně přivedl do rozpaků.

„Ne, nemusíš na to nic říkat. Prosím. Už tak se cítím hrozně blbě a nechci to na tebe házet. Ty jsi dneska chtěl kamarádku a já jsem to zkazila. Fakt jsem to příšerně zkazila. Vážně se ti moc omlo…" začala, ale Dizzy jí umlčel malým letmým polibkem.

Nora pozorovala jeho lesklé oči, když se od ní pomalu vzdálil. Byl to vážně bolestivý typ pohledu. Hluboký, že ani ona nedokázala říct, co se za ním všechno skrývá.

„Noro," zopakoval tiše a chvíli se jí díval do očí. „Nejsi ubohá," řekl. Ona polkla a sklopila zrak. „A neděláš si iluze. Líbíš se mi. Vážně moc," dodal po chvíli. Nora k němu okamžitě zvedla oči.

Dizzy se pousmál, ale v očích měl pořád ten smutek. „A to je právě ten problém," zmínil.

„Jak to?" zeptala se.

„Protože kdybych tě nechtěl… bylo by to jednodušší," prohlásil. Nora semkla rty víc k sobě. „Jsi krásná a já vím, že mě chceš. Jen nevím, co to sakra dělám. A když jsi sem přišla v tomhle tričku…" nervózně se zasmál a zavrtěl hlavou. „Fakt mi to nepomohlo," dodal.

Noře se na tváři objevil malý, nevěřícný úsměv. „Ale mám Fae," řekl a tentokrát to vyslovil pevně. „A pro mě to hodně znamená. I to, co k tobě cítím, ale vážně nesnáším fyzický nevěry i kdyby z lásky," objasnil.

„Tak proč jsi mě políbil?" zeptala se. Dizzy na okamžik sklouzl očima k jejím rtům.

„Nemám sakra páru. Asi proto, že jsem chtěl a asi to i potřeboval," přiznal tiše. „A taky mě strašně bolí, že se kvůli mně tolik trápíš," dodal. A taky proto, že nevěří tomu, že mu byla Fae věrná, ale to jí neřekl.

Nora se na něj tak podívala a pak si povzdychla. „Měla bych si jít lehnout," zašeptala. Dizzy smutně přikývl a podíval se zase k zemi. „Nebo ne?" pokračovala a snažila se mu podívat do obličeje, aby tomu porozuměla. „Dizzy…" řekla tiše. On k ní zvedl hlavu a pomalu přikývl.

Nora se zvedla z gauče, ale v tu chvíli Dizzyho ruka vystřelila k jejímu zápěstí a chytl jí za něj. „Jestli je někdo ubohej, tak jsem to já," prohlásil do hrobového ticha.

„Nejsi. Proč to říkáš?" zeptala se, sesunula se vedle sedačky na zem a dívala se na něj, jak bojuje se svým svědomím.

„Chybí mi blízkost. Teď zpětně mi dochází spoustu věcí a vůbec nevím, jak se s tím vypořádat," odpověděl. To Noru zaujalo. Konečně měla pocit, že jí dovolil ho trochu poznat.

„Jakých věcí? Mě se nemusíš bát to říct," utěšovala ho. Dizzy si dal chvilku na čas, než odpověděl. A když otevřel trochu pusu, z oka mu skápla slza. A pak druhá. „Co tě trápí, Dizzy?" vyzvídala Nora a položila mu ruku na jeho, aby mu dodala trochu odvahy a klidu, že na nic není sám.

„Vždycky jsem si myslel, že Fae miluju. Měl jsem oči jenom pro ní, ale kvůli přátelství s Rascalem jsem se držel zpátky. Taky proto, že jsem věřil tomu, že by o mě neměla zájem. Její posedlost Rascalem jsem dlouho nevnímal, protože se snažila to dobře skrývat. A mám pocit, že mi to dělala schválně.

Vždycky taková byla. Čekala na nejpříhodnější moment, než zaútočila. To je celá ona, bodnout na správným místě. Ukazovala mi to denně a já si naivně myslel, že mě by to neudělala," začal.

Nora chytla do dlaní jeho ruku a snažila se ho utěšit jen lehkým a upřímným pohlazením. Dávala mu tím najevo, že je jí to líto a že je tady pro něj, kdyby potřeboval, což jí vlastně už přiznal, že potřeboval.

Dizzy si otřel slzy z tváře a podíval se s malým úsměvem ve tváři na Noru. „Začínám si leccos uvědomovat. Třeba si myslím, že se vyloženě snažila, abych se k ní přimknul. Chtěla nás s Rascalem od sebe separovat. Možná, že žárlila na naše přátelství. A možná, že chtěla, abychom oba trpěli a hádali se o ní. Nevím.

Ale zcela určitě mě využívala, protože věděla, že jí chci. Když si vybavím naše ne tak dávný začátky, tak je to jasný jako facka. To, jak se ke mně chovala, když ode mě něco chtěla a když už jsem jí k ničemu nebyl. A já jsem jí na to skočil jako blbec," zašeptal a povzdychl si.

„Podmiňovala to sexem?" zeptala se. Ta přímá otázka Dizzyho dost zaskočila. Nakonec ale přikývl.

„Jen to řekni… že jsem idiot," řekl smutně. Nora zavrtěla hlavou.

„Nejsi. Tvoje reakce byla úplně normální, Dizzy. Udělala bych to samý. Vím, jaký to je, když po něčem dlouho toužíš a pak když se naskytne příležitost říkáš si, že bys byl blbej, kdybys po tom neskočil. Po bitvě je každej generál, ale před ní… člověk většinou vidí přes různý filtry," dodala.

Dizzy se pousmál a lehce jí pohladil prstem po tváři. „Jsi strašně chytrá, víš to? Tak přirozeně a krásně inteligentní. Vyznáš se v lidech," zašeptal.

„No v tobě moc ne," přiznala a zahihňala se.

„Já taky nejsem člověk," připomněl, aby jí utěšil. Nora se na něj jen mlčky dívala. Strašně moc ho chtěla políbit a nejspíš to chtěl i Dizzy. Poznala to z jeho očí, z toho, jak jí ještě před chvílí přejížděl prstem po tváři. Jenže tentokrát se ani jeden nepohnul.

Dizzyho pohled na okamžik sklouzl k jejím rtům. Pak se zhluboka nadechl a odtáhl ruku z její tváře. Začínalo mu docházet, že Fae mu nikdy nedá to, co potřebuje a po čem opravdu touží. A že to, co k ní cítí je z větší části jen to pouto.

„Pojď sem nahoru ať nenastydneš," řekl z ničeho nic, posunul se na kraj gauče a udělal jí vedle sebe místo. Nora se pokusila zakrýt překvapení v jejím výrazu a lehla si tedy vedle něj.

Dizzy přes ní hodil tu deku, kterou mu přinesla a zachumlal jí do ní. „Můžeš klidně ke mně, jestli chceš," navrhla a podělila se s ním o deku. Oba vedle sebe leželi ztuhle, ale i tak to byla jedna z nejpřirozenějších a nejkouzelnějších chvílí, jakou za poslední dobu s kým cítil.

„Je to v pořádku, Dizzy? Chceš, abych tady zůstala?" zeptala se ještě a on přikývl.

„Jo. Prosím," zašeptal.

„Dobře. Dojdu zhasnout, jo?" navrhla, ale zavrtěl hlavou a jediným pohledem na lustr světlo zhasnul. Nora vytřeštila oči.

„Trochu čaruju," zasmál se a Nora se taky zahihňala.

„Praktický," dodala. Potom bylo chvíli ticho. „Myslíš, že tě Fae s Rascalem podvedla?" zeptala se ho najednou.

On k ní otočil hlavu a pokrčil rameny. „Nevím. Ale věřím tomu, že by mi to Rascal nikdy neudělal. Hlavně mi nikdy nelhal. Teda aspoň dřív. Teď, co jsme na Zemi se to mezi námi dost změnilo," odpověděl.

„Já si na tebe počkám, Dizzy," prohlásila rozespale se zavřenýma očima. On se pousmál, opatrně jí objal kolem pasu a taky zavřel oči. Ještě chvíli zůstával vzhůru a poslouchal její klidný dech.

Ruka kolem jejího pasu mu připadala až překvapivě přirozená. Nebylo v tom nic nuceného, žádná další nejistota ani potřeba něco dokazovat. Jen obyčejná blízkost, která mu poslední dobou tolik chyběla – něco, o čem věděl, že mu Fae nikdy nedá.

Život je vážně něco naprosto fascinujícího. To, co dokáže napsat za příběhy by nevymyslel ani ten nejzkušenější spisovatel. Kdo by to byl řekl, že si koupím démona? Už to je samo o sobě dost absurdní, natož to, že se bezhlavě zamiluju a že se k němu dokonce přimknu. Že mě požádá o ruku s kradeným diamantem z jiného světa po pár týdnech relativně pochroumaného vztahu. A že se s ním i přesto budu cítit jako na obláčku.

A nebo že sežereme jednoho bohatého týpka a zmocníme se jeho miliardového impéria. Že tím získáme slušně rozjetý byznys a sluhy. A taky, že se budeme milovat v jeho luxusním povlečení.

Jen co za námi cvakly dveře, rozhlédla jsem se po místnosti. Naproti vchodovým dveřím byl průchod do kuchyně, jídelny a bůhví kam ještě. Uprostřed místnosti byly luxusní bílé sedačky posazené na hustém černém koberci s dlouhým chlupem.

Na jedné stěně byla vestavěná skříň a na protější stěně zrcadlo přes celou její délku. Místnost příjemně osvětlovala světla zabudovaná ve stropě i v podlaze podél obrovských oken, která sahala od stropu až k zemi. No co si budeme, přecházel mě zrak.

Uprostřed bylo prosklené točité schodiště vedoucí do ložnice. Chytla jsem Rascala za ruku a táhla ho rovnou nahoru. Schody nás dovedly až k posteli na míru. Byla velká tak pro pět lidí. Luxusně ustlaná, čerstvě povlečená do huňatého, tmavě šedého povlečení. Vedle postele byly z obou stran stojaté lampy. Zleva otevřené dveře do koupelny z mramoru. A jestli jsem dobře viděla, byla tam vířivka.

„Ty kráso, to je vážně velkej luxus," komentoval Rascal zaskočeně. Přikývla jsem a když jsem uslyšela Rascalovy tiché a pomalé kroky blíž ke mně, otočila jsem se k němu. Byl u mě blízko. Hodně blízko.

Zvedla jsem k němu hlavu. Jeho oči sklouzly k mým rtům a obě jeho ruce po mých bocích, kde se zastavily, aby mě mohly přitáhnout ještě blíž.

„Tak vítej doma, protože tohle všechno je teď tvoje," prohlásil. Neuvěřitelný. On je vážně neuvěřitelný. Dokázal splatit svůj milionový dluh během několika týdnů s úroky, které by předčily dluh o nevím ani kolik procent.

„Jsem ti k službám, moje nádherná paní, když mě teda necháš spát s tebou v postýlce," zašeptal mi do rtů, ale nepolíbil je. Místo toho mě políbil na klíční kost, rameno a prso těsně pod hvězdu. Zhluboka jsem dýchala.

„Řekni, čím by tě měl tvůj věrný sluha potěšit, abys byla spokojená?" zašeptal, chytl mě za ruku a zírajíc mi do očí jí políbil na hřbet. Potlačila jsem úsměv a snažila si zachovat tvrdý výraz.

„Překvap mě," zašeptala jsem a Rascal se pousmál.

„To je nebezpečná odpověď," zamumlal, padl přede mnou na kolena, vjel mi oběma rukama pod šaty, aby mě pohladil po křivkách a pak se mi podíval do očí s rukama stále někde na mých stehnech.

Usmála jsem se a prsty mu zajela do vlasů. Nechala jsem ho, ať si vezme, co chce. Přesně to jsem mu právě dovolila. Políbil mě na stehno z vnitřní strany a hned pak na druhé. Potom ke mně zvedl oči, ale rty od toho stehna neodlepil. Prohrábla jsem mu zase lehce prsty vlasy, což byl souhlas.

„Pokračuj…" zašeptala jsem. A tak pokračoval. Jednou rukou mi vjel zase pod sukni od šatů, druhou mě držel pořád za bok a rty si to mířil výš a výš až k mému tříslu.

Sledovala jsem ho, jak přemáhá svojí touhu být rychlejší a dravější. Viděla jsem mu to na očích, četla jsem mu to z mysli a cítila jsem to přes naše pouto. Jenže to už dlouho nevydržel. Prstem se mi zahákl o kalhotky a stáhnul je dolů na první dobrou, vyhrnul mojí sukni výš oběma rukama a natlačil si hlavu do mého klína.

Z hrdla se mi vydral tichý vzdech, zavřela jsem oči a zabořila mu prsty hlouběji do vlasů. Tentokrát už jsem mu nemusela nic říkat. Věděl přesně, co chci, stejně jako já věděla, co se mu honí hlavou.

A podle toho, jakou silou se do toho opřel, jsem poznala, že se svou trpělivostí právě definitivně skončil. Vzdychla jsem, když mě prudce natlačil na postel, dopadl nade mě, chytl mě za stehna, stáhl k sobě níž, a okamžitě se vměstnal mezi moje nohy svým zvědavým obličejem, aby mě ochutnal.

Zvrátila jsem hlavu dozadu, zavřela oči, pootevřela pusu a slastně jsem vydechla. Na kotníku mi visely černé, krajkové kalhotky a já si v těch lodičkách s vysokými podpatky připadala hrozně nemravně. I když tak by si měl momentálně spíš připadat Rascal, protože on byl ten, kdo mě tak zkušeně a hladově hltal.

Jednou rukou mi ty kalhotky z kotníku stáhnul, a aniž by mě přestal laskat, zmuchlal je do kuličky a strčil do kapsy. Myslím, že ten démon kromě duší těch hajzlů bude mít i pořádnou sbírku mých kalhotek.

V hlavě jsem měla úplně prázdno. Bylo to jako by mi někdo během jediného okamžiku vypnul všechny myšlenky a nechal mě jenom vnímat. Jeho jemné rty, jeho horký jazyk, šimrání jeho dechu na mém citlivém místě, i to zatraceně silné pouto mezi námi, které mi nedovolovalo schovat před ním už vůbec nic. Což oběma umocňovalo prožitky.

Přejel mi dlaní po břiše a nevím, co za trik provedl, ale svým jazykem mě přiváděl k šílenství. Potom udělal něco, z čeho mě až zabrnělo v prstech u nohou. Udělal to ještě jednou a tělem mi projel další záchvěv. Jedno bylo jisté, uměl to božsky.

Celá jsem se prohnula v zádech, a ještě víc na něj roztáhla nohy. Přestala jsem hlídat svůj dech, i svoje hlasité projevy blaženosti. „Ježíš," vydechl tiše, skoro nevěřícně. „Já tě žeru," zamumlal do mého klína a znovu se na mě nalepil svými rty.

Usmála jsem se, i když jsem sotva dokázala popadnout dech. „Chutnáš jako moje žena…“ dodal a já snad zapomněla i svoje jméno. Ale jedno jsem si pamatovala až moc dobře a to, to jeho…

„Ras…cale, Rasca…le…“ vzdychala jsem a tlačila si jeho hlavu blíž a blíž k sobě, protože se mi zdálo, že ačkoli všechno, co se mnou dělal bylo perfektní, a on jako démon měl mnohem delší jazyk než lidé, stejně se mi momentálně zdál kratší, než bych potřebovala.

„Oh… BOŽE!“ vykřikla jsem a na několik vteřin mě zaplavila tak prudká vlna rozkoše, že jsem úplně zapomněla dýchat. A když jsem konečně popadla dech, tak se to přelilo do něčeho stabilnějšího – ve spokojenost.

„Díky za lichotku, miláčku, ale pro démony v Podsvětě je bůh žena,“ zašeptal, olízl si rty a vyšplhal se ke mně nahoru, aby mě mohl políbit.

Naše rty párkrát zamlaskaly při polibku, který jsem po chvilce přerušila svým úsměvem. „Copak?“ zeptal se, když se mé rty zase zvlnily nahoru.

„Démoni jsou očividně mnohem chytřejší než lidi. Konečně někdo pochopil, že ženy nejsou na světě jen pro potěšení mužů, ale aby jim muži naslouchali a stáli po jejich boku,“ zmínila jsem.

„Jsme matriarchální. Ženy pro nás znamenají život a za to jim jsme nejvíc vděční,“ zašeptal a znovu mě začal pusinkovat po krku a prsou. „Uctíváme je, modlíme se za ně, vážíme si jich, milujeme je, chráníme je a taky je patřičně rozmazlujeme,“ dodal a lehce přejel svým tesákem po mé krkavici.

Zatajil se mi dech a pak jsem si vzpomněla na to, jak Rascal pil Faeinu krev před několika hodinami. Na chvilku jsem pocítila žárlivost, ale pak mi došlo, že se jí možná tím jen chystal oslabit. Ale stejně mě to žralo. Zvlášť když vím, jak moc si Rascal užíval chvíle, kdy jsem pila jeho krev a on jí ještě dobrovolně dělal dobře.

„Toho jsem si stačila všimnout. A musím říct, že se mi to vážně moc líbí,“ přiznala jsem. „Hlavně aby to tak i zůstalo. Z vlastní zkušenosti s muži ze Země vím, že jim to moc dlouho nevydrží,“ komentovala jsem sklesle.

Rascal ke mně zvedl hlavu a usmál se. „Teď chodíš s démonem, lásko. Muže ze Země pusť z hlavy,“ dodal a zase mi přejel tesákem po krční tepně. Zavřela jsem oči. Chtěla jsem, aby mě kousnul. Vážně jsem to chtěla.

Byla to skoro tak silná touha jako kdysi po svém poprvé těsně před tím, než k němu mělo dojít. To jsem taky cítila rozlité teplo v mých intimních partiích a pohyb dělohy. A já měla pocit, že on by to chtěl taky, ale zatím se mě ještě nezeptal, ani mě nekousnul. Nejspíš se rozhodl, že mě tím bude pěkně mučit.

„Miluju tě,“ zašeptal mi do ucha, až mi vyrašila husí kůže po celým těle. Vpletla jsem své prsty mezi jeho a řekla jsem si o polibek tím, že jsem k němu natáhla krk. Políbil mě a potom zase pokračoval v tom ňuchání mého krku pod vlasy. Rukou něžně bloudil po celém mém těle, ocasem objímal ten můj a zdálo se mi, že vrní.

A tak jsem k němu otočila hlavu, dlouze se na něj podívala, potom sklouzla očima k jeho krku, abych našla jeho tepnu a zakousla se do něj. Ten zalapal po dechu a pevně si mě k sobě tiskl. Tenhle chlap je a už navždycky bude jenom můj! Dal mi celý království a já mu za to dám cokoli bude chtít. Třeba i mě.

Přestala jsem a vytáhla z něj špičáky. Z té nakousnuté žíly mu šly dva pramínky krve, ale prameny vyschly ani ne za vteřinu po tom. Jeho hojivost přemohla i takové hluboké rány do pár vteřin, což jsem s fascinací pozorovala. Po všem zbyla jen malá modřinka.

Natáhla jsem k němu ruku a prsty přejela po čerstvé krvi na jeho krku. Byla nádherně rudá a voněla jako on – můj muž. Můj snoubenec. Můj budoucí manžel. Moje největší láska.

Rascal mě mlčky pozoroval, vypadal trochu jako by se mu už chtělo spát, ale vezmu-li v potaz jeho vzrušení v podobě ocelové trubky, kterou měl pod kalhotami viditelně stísněně položenou na stehně, řekla bych, že ještě spát nepůjdeme.

Vyhoupla jsem se na něj jako do sedla svého královského oře, opřela se dlaněmi o matraci přímo ve výšce jeho očí, sklonila se níž a políbila ho. „Chci tě jako démona. Takovýho, jaký jsi," zašeptala jsem mu do rtů vzrušeně a lehce ho poňuchala nosem o jeho. „A chci poznat, jaký je opravdový démonský milování," dodala jsem, rty přitiskla na jeho a dlaní sjela po jeho břiše pod kalhoty až tam dolů.

Rascal blaženě zamručel, když moje ruka pevně obemkla jeho mužství. Na chvilku zavřel oči a tiše mi vzdychl do ucha. Potom si začal rozepínat pásek, aby udělal větší prostor pro moje ruce, ale i sobě.

Na chvilku jsem se od něj vzdálila a očima klouzala po jeho těle stejně tak jako moje zvědavá ruka. „Jsi tak nádhernej," zašeptala jsem vzrušeně.

Usmál se a jeho ruce mě pomalu objaly kolem pasu. Přitáhl si mě blíž, až mezi námi nezbylo téměř žádné místo a úplně nenuceně se pode mnou proměnil. Potom mi položil svoje obrovské ruce na boky. Mohl mě jimi snadno obejmout celou.

Cítila jsem jeho teplo mezi stehny i sílu, která z něj najednou sálala úplně jinak než před chvílí. Zavřela jsem oči a pokusila se o proměnu tak elegantní jako předvedl on.

A když jsem ty oči otevřela, usmíval se. „Taky se chci s tebou milovat po našem," zašeptal a překulil mě tak, že jsem skončila pod ním já. Byla jsem jeho pravým já skutečně fascinovaná. Nemohla jsem se na něj vynadívat.

Ty majestátní rohy, dlouhý ocas, mužná a mohutná postava, velké ruce, tak akorát žilnaté paže, ostré zuby a černočerné oči s modrou jiskrou uvnitř. A proboha ta jeho zatraceně macatá chlouba, kterou se na mě teď provokativně natlačil, abych se s ní patřičně seznámila.

„Takže to chceš po démonsku, jo?" ujistil se, zatímco se po mě plazil a přejížděl jednou rukou po boku a druhou zabořil do mých vlasů. Jeho ocas mi majetnicky

obtočil kolem pasu a přitáhl si mě k sobě jako by v něm měl svaly. Nezmohla jsem se na víc než na to přikývnout. Na tváři jsem měla viditelný ruměnec a mezi nohama vlhko.

„Tak dobře," zašeptal mi do ucha tak něžně, že to až splynulo s jemným olíznutím špičkou jazyka mé krční tepny, než do ní nedočkavě ponořil své ostré špičáky.

Zalapala jsem po dechu, otevřela pusu dokořán a snažila se mu říct, jak úžasný pocit tohle je, ale nezmohla jsem se na víc než naprosto uvolněné vzdychnutí a upřímně doufám, že z toho nezačnu slintat blahem.

Drápy jsem mu zaryla do zad zcela automaticky, čehož se trochu lekl a na chvilinku povolil v tom pití, a to byl takový rozdíl v intenzitě, že mě to až donutilo otevřít oči a škemrat, aby pokračoval.

„Chci tě… chci tě… hrozně moc tě už chci," sténala jsem a tlačila ho co nejvíc k sobě. Nedokážu tu touhu ani popsat, prostě jsem z toho byla naprosto příšerně a zabijácky nadržená a asi už chápu to, jak šílel, když jsem se mu tenkrát zakousla do krku u toho, co byl ve mně poprvé.

Raději jsem se u toho snažila nemyslet na Fae a na to, jak Rascala kousala všude po těle, protože tohle si od ní zkazit nenechám. Nenechám si od ní zkazit už vůbec nic a přísahám na svůj život, že jestli na Rascala ještě jednou sáhne, zabiju jí!

Tahle noc byla ze všech nejkrásnější. A nejen proto, že jsem se konečně vyspala se svým snoubencem, když byl démon a že jsme spolu dělali fakt strašně úchylný věci celou noc až skoro do rána. A ani proto, že jsme se zasnoubili a já od něj dostala diamantový náhrdelník hodný bohyně. A ani to nebylo kvůli tomu, že jsem vlastnila něco tak luxusního jako je Carlovo impérium. Ale proto, že můj život konečně začal dávat smysl. A tak to asi bývá, když se démon k někomu přimkne.

A hádám, že to tak vnímala i Zyra. Pro ní to bylo taky jako pro Rascala – rychlostí světla. Nicméně naštěstí pro ně pro oba to neznamenalo rovnici čím kratší dobu to trvá, než se démon k někomu přimkne, tím horší kvalita pouta.

Spíš naopak. Někdy člověk prostě potká někoho, u koho mu do sebe všechno zapadne tak dokonale, až je skoro směšné, že se předtím celý život míjel s někým úplně jiným.

Zyra strávila se Simonem jedinou noc a ráno už nebyli dva lidé, kteří se náhodou ocitli pod jednou střechou. Byli spolu. A co bylo ještě absurdnější, byla skutečnost, že spolu předtím nikdy pořádně nemluvili.

Simon jí znal tak, jak člověk může znát někoho, koho kdysi viděl v Carlovo šou. Viděl jí tehdy s Kanem, když je Carl nutil dělat věci, které bych dneska nejradši vymazala z hlavy.

A pak si chvíli povídali. O věcech, které by člověk normálně neřekl někomu, koho zná sotva pár hodin. O životě, o Podsvětí, o tom, co komu Carl vzal, o tom, co jim po sobě nechal. O tom, čeho se bojí. Co chtějí. Co nikdy nikomu neřekli. A někde mezi tím se Zyra k Simonovi přimkla. Tentokrát už doslova.

Najednou to nebyl žádný cizí chlap. Nebyl to někdo, s kým se náhodou ocitla u Carla. Byl to prostě Simon. Její Simon.

A vzhledem k tomu, že Zyra odjakživa milovala chytré chlapy, kteří dokázali hodiny mluvit o něčem, čemu ostatní nerozuměli ani po letech studií, měl Simon vlastně od začátku dost nefér výhodu – byl přesně její typ.

Jen ona o tom ještě pár hodin předtím nevěděla. A on nejspíš taky ne. Takže ano. Bylo to rychlé. Šíleně rychlé. Možná až směšně rychlé. Ale některé věci prostě nepotřebují týdny ani měsíce, aby člověk věděl, že je už nechce nikdy ztratit.

A stejně tak to měla asi dneska i Nora s Dizzym, vedle kterého se probudila z toho nejpohodlnějšího spánku, který za poslední roky měla. Sice mezi nimi k ničemu nedošlo, ale i přes to došlo k něčemu velkému. Ne-li většímu, než kdyby se spolu prostě jen tak vyspali.

„Dobrý ráno," zašeptal a přitáhl si jí k sobě blíž. Nora se pousmála a přitulila se k němu.

„Krásně se u tebe spí," prohlásila. Dizzy se pousmál a pak si povzdychl.

„Cítím se hrozně za to, že jsem se s tebou měl tak hezky," přiznal a ona přikývla.

„Jo, já taky," zašeptala smutně. Dizzy si vzal mezi dlaně její malou ruku a něžně jí promnul, aby jí zahřál. Měla je ledové jako kostky ledu, i když pod jejich peřinou bylo teplo.

„Včera jsem nad tím ještě přemýšlel, než jsem usnul a rozejdu se s ní," řekl přesvědčivě. Noru to šokovalo. Takhle rychle, že by se rozhodl něco ukončit se svojí holkou ani ne po třech dnech?

Otočila se k němu a dala si chvilku na čas s reakcí. „Promyslel sis to pořádně?" zeptala se.

„Jo," odpověděl stručně.

„Vždyť jste spolu ani ne týden, ne?" zmínila opatrně.

„Právě proto," zašeptal a podíval se na ní. „Ale přes to pouto to asi nebude tak jednoduchý. Je možný, že mi bude divně. Jen… kéž bys se mnou měla trpělivost. Budu se snažit to nějak vyřešit co nejdřív, ale vůbec nevím, jak na to bude reagovat Fae.

Je velká šance, že jí to bude úplně jedno, ale mě to asi bude chvilku bolet. A nebo to taky nebude tak snadný, protože jsem jí v tomhle ohledu nikdy nepoznal. Nikdo nedostává rád kopačky a pro ní to platí dvojnásobně. Problém je moje pouto a druhý problém je, že jsme bývali kamarádi a že spolu žijeme," objasnil.

Nora na něj smutně koukala. „Kde se to v tobě vzalo tak najednou? Myslela jsem, že jsi říkal, že jí miluješ," vyzvídala. Dizzy přikývl.

„Jo, jo. To jsem říkal, ale asi jsem to špatně odhadl. Víš… uvědomil jsem si, co od svojí přítelkyně chci. A nejde teď jen o to pouto. Ovládá mě, ale ne tak, že by mě k sobě přitahovala jako magnet. Je to asi dost individuální.

Ale čím víc nad tím přemýšlím, tím spíš si myslím, že jsem jí jenom chtěl. A že mě realita zklamala. Idealizoval jsem si jí takových let a když pak konečně byla se mnou… ani z daleka mi s ní nebylo tak krásně jako dneska v noci s tebou," řekl.

Nora na něj zamilovaně koukala, ale dávala si pozor na to, jak se tváří. „A to jsme spolu ani nic neměli," pousmála se.

„Nespali jsme spolu, ale pro mě to znamenalo všechno, Noro. Celou noc jsem si přehrával, co mi kdy říkal o Fae Rascal. I to, co mi možná chtěl říct, ale raději neřekl. Pamatuju si takový zvláštní chvíle, kdy otevřel pusu, začal, ale nakonec řekl ať to nechám být. Taky se několikrát zmínil, že mě před ní chtěl jenom chránit. Bojím se, co to znamená," pokračoval.

„Chránit? Před ní? To je ta tvoje holka nějakej Rambo, nebo co?" zahihňala se, ale Dizzy zavrtěl hlavou a taky se lehce pousmál.

„To ne. Ale slyšelas Stellu. Vytvořila sítě a nějaký pilulky. Pracovala pro Carla jako lovkyně démonů a jeho asistentka. A ani mi o tom neřekla. I démon jako je Rascal z ní byl strachy bez sebe, sice mi nikdy neřekl proč, ale začínám mu věřit každý slovo. Ona vždycky byla malinko hysterická a psychicky narušená. No a pouto znásobuje osobnost. A taky jí malinko mění.

A jestli Fae tuhle tvář vždycky ukazovala jenom Rascalovi, není divu, že jsem na to naletěl. A ani už mě nepřekvapuje to, že do ní byl blázen a pak před ní raději zdrhnul. A když si vzpomenu, jak si se mnou hrála… je mi z toho až špatně," dodal.

„Provokovala tě?" vyzvídala a Dizzy přikývl. „Asi to chápu, Fae je strašně krásná a jak říkáš i chytrá. A jestli toho dokáže využít ve svůj prospěch, pak je to nebezpečná kombinace," zašeptala.

Dizzy na ní smutně koukal. Na chvilku zapomněl, že by neměl být tak důvěrný zrovna před Norou a když šlo o Fae. „Promiň, neměl jsem být tak sdílný," řekl, ale Nora zavrtěla hlavou.

„Ne, ne, ne. V pořádku. Jsem vlastně naopak ráda, že jsi. Víš, já zase nesnáším tajnosti. Ne ve vztahu. A mám ráda upřímnost, potom vím, co čekat. A líp se mi i smiřuje s případným… neúspěchem," objasnila.

„Jo, ale mluvit takhle o svých citech k ní, když mě máš ráda je možná malinko nevhodný," zašeptal.

„Vůbec ne, Dizzy. Vážně ne. Já přece vím, že vy dva jste se znali ještě před námi. Navíc, nechodíme spolu. S nikým jsi mě nepodvedl. Je to v pořádku, fakt," vysvětlila. Pak bylo chvilku ticho. Dizzy na ní jen smutně koukal a povzdychl si.

„Tak já budu hádat, jo? Nechceš se s ní rozcházet. A nechceš ztratit mě. A zvlášť, když jsi to už jako by slíbil. A bojíš se toho pouta a novýho vztahu, že?“ zeptala se. Bylo to jako by mu mluvila z duše.

Nora byla malinko jako já v tom, že měla morální kompas plně funkční. A taky byla obdařená podobnou kletbou nezavřít pusu, když byla nervózní. A v kombinaci s upřímností, vysokou sociální inteligencí a empatií matky Terezy to byl problém. Taky měla tendenci různé myšlenky rozebírat na součástky a pak o nich ještě hodiny přemýšlet.

„Vždyť jsem říkal, že vidíš do lidí. Teď jsi to povýšila i na démony,“ komentoval relativně suše. „Ale chci se s ní rozejít a udělám to,“ dodal ještě. „Jen mi prosím dej nějaký čas, abych jí to podal co nejlíp. To poslední, co chci je, aby se ještě vozila po tobě,“ vysvětlil, zatímco se jí díval do očí, nicméně hlavu měl trochu sklopenou dolů. Vypadalo to jako by analyzoval její reakci. Ona se pousmála a přikývla.

My s Rascalem jsme se ráno sešli v hale s Kanem, Zyrou a Simonem. Chvíli to bylo zvláštní, když si Simon vzpomněl na to, co Zyra dělala s Kanem před pár dny. Mezi Kanem a Zyrou to bylo taky zvláštní, když si Kane uvědomil, že nejspíš bude se Simonem.

Mezi Kanem a Rascalem by se napětí dalo taky krájet, když si Rascal všiml dřív než já, že po mě Kane pokukuje, ale přimknutý není. No a mezi mnou a Rascalem taky něco probíhalo. Takové flashbacky z minulé noci, kterou jsme moc neprospali. To vzájemné pouto a čtení myšlenek bylo v takových chvílích vážně zajímavé.

„Nepůjdeme na cigáro?“ navrhnul Rascal po pár dlouhých vteřinách ticha, kdy jsme na sebe jenom rozpačitě civěli v kroužku.

„Jsem pro,“ řekl Kane. Zyra přikývla, Simon jí následoval a já šla tam, kam Rascal. Venku napětí povolilo, když nám všem rozdal Rascal cigarety. Už to bude tak deset let, co jsem to měla naposledy v puse. Ne, že by mě to přimělo kouřit, ale stejně jsem z toho byla trochu zaskočená.

Simon byl taky nekuřák, ale vlastně, abych to uvedla na pravou míru, Simon byl příležitostný kuřák. Na akcích si občas zapálil. Ale jen když to přehnal s alkoholem, jinak ne.

„Nechceš?“ ujišťoval se Rascal, když jsem si tu cigaretu prohlížela jako bych jí viděla prvně. Ne, že by mě nutil kouřit.

„Chci. Dám si. Dneska výjimečně. Po náročný noci, dni, týdnu, měsíci… životě,“ prohlásila jsem a všichni se zasmáli. Potom jsme si postupně všichni zapálili o jeden zapalovač a do kouře, který se držel mezi námi jsme pomalu přidávali i nějaká slova.

„Takže tohle…“ zmínil Rascal a pohledem ukázal na budovu. „Tohle budeme muset začít řešit. Simon se mi mezi řečí zmínil o tom, že zná dobrýho hackera,“ zmínil a Simon přikývl.

„Využijeme Sedmnáctku, aby nám pomohl nás zasvětit do tajů tohohle místa a taky Carlových účtů. Rozdělíme práci, prachy, něco zainvestujeme a rozjedeme tu pořádnej prodémonní byznys," prohlásil a potáhnul si z cigarety.

Zamilovaně jsem na něj civěla. Líbilo se mi, jak suverénní on vlastně byl. Jako by pro něj nic nebylo překážkou. Chtěl hvězdu, vzal si hvězdu. Chtěl zoo, vzal si zoo. Chtěl mě, vzal si mě. A teď? Teď chce Carlovo peníze a udělat z jeho zoo svůj vlastní byznys. Takže věřím, že bude mít vlastní byznys. Jak já ho žeru…

Během několika hodin, co já jsem kvůli kocourovi a práci jela zpátky do civilizace, Rascal sehnal Sedmnáctku s Devítkou a s jejich pomocí se Carlovi dostali do počítače. Taky se ukázalo, že znají kód k alarmu v budově a díky tomu kód Rascal změnil. Jim nic ale už neřekl.

Stejně jim moc nedůvěřoval, což je logické. Ale já jim třeba věřila, a to hlavně proto, protože kdyby chtěli, už by dávno Carla podělali. Ale třeba je podceňuju a mají vlastní plán až budeme v oslabení, zatím jsme u moci a byli by hloupí, kdyby se nechali tak snadno sežrat. No nic, tohle nechám na Rascalovi. I když… možná mu s něčím i pomůžu.

Fae seděla v kleci rozcuchaná, neupravená ve včerejším oblečení. Byla hladová, unavená a měla plný močový měchýř. Na rozdíl od Rascala se Carl o svoje vězně líp staral.

Nicméně Rascal na ní bohužel nezapomněl. Podíval se na hodinky asi už po čtvrté během deseti minut a povzdychl si. Seděl u Carla v kanceláři a brouzdal v jeho složkách. Ukázalo se, že tam má Carl vážně velké množství démonského porna. Taky tam našel Kana se Zyrou a raději to z úcty ke svým dvěma přátelům vypnul a odstranil.

A když se podíval na hodinky po páté během jedenácti minut, zvedl se a někam odešel. O patnáct minut později už stál u klece Fae s kávou a s čokoládovým muffinem, který mu Sedmnáctka přinesl k snídani. Tu kávu pro ní uvařil sám.

Fae k němu zvedla oči. Ani by si ho nevšimla nebýt vůně té kávy. A že byla hladová. Smutně se na ní podíval. Jako mučitel chlapů by byl bezkonkurenčně nejlepší, ale jako mučitelovi ženských mu to fakt těžce nešlo.

„Na," řekl a šoupnul jí to přes okýnko v kleci, které právě sloužilo k těmto účelům.

„Je to otrávený," prohlásila tiše. Rascal se pousmál.

„Dost možná, ale přísahám, že já to neotrávil," opáčil a sedl si na chvíli naproti ní. Fae po tom sáhla, očichala to, a nakonec se do muffinu zakousla.

„Raději bych krev," zmínila.

„Nevymýšlej si," okřikl jí. „Víš co se říká? Darovanému koni na zuby nekoukej," zmínil a ona se zasmála.

„Jasně, ale už se neříká proč. A naopak, když někomu něco daruješ, má to být top kvalita," pokračovala, ale Rascal se s ní nemínil dohadovat o blbostech.

„Vypadáš mdle… chybí ti taková ta jiskra bych řekl," provokoval jí. To byl celý on. Ten jeho humor jsem zbožňovala, ale uměl i bolet. Tedy alespoň myslím. Naštěstí na mě takový nebyl.

Fae ho propíchla očima, dojedla muffin a zapila ho kávou. Hned, jak do toho namočila rty, zavřela blaženě oči. Vychutnávala si každý doušek. A když ty oči otevřela, podívala se na něj tak, jak dlouho ne.

„To kafe jsi pro mě dělal ty, že jo?" zeptala se, ale mlčel. Ona jen pozvedla koutek v úsměv a přikývla. „Nemusíš nic říkat, poznám tvoje kafe. Takhle dobrý ho děláš jenom ty. Navíc jsi nezapomněl, jak ho mám ráda. A cítím i mandlový mlíko. Řekla bych, že ti na mě pořád záleží, když jsi mi nedal laktózu. A pak, že mě nenávidíš," rýpla si.

„Ne, jen jsem nechtěl, abys mi zasvinila klec. Už stačí, že v ní jsi a budu jí muset nechat vysvětit," prohlásil bez mrknutí oka. Au. Rascal sice ví, že slova řežou jako nože a jizvy po nich zůstávají dlouho, ale Fae to ví taky. A taky ví, že pravdu mluví jenom skutky.

„Jestli se toho vážně bojíš, pak bys mě měl asi pustit, protože se mi chce strašně čůrat," opáčila. Rascal se jen podíval na hrnek od kávy, který stále ještě svírala v ruce. Fae zrcadlila jeho pohled a pak vytřeštila oči.

„Ani náhodou! Vezmi mě na dámy!" štěkla. Rascal otráveně vydechl, zvedl se a mířil si to pryč. „Trist… promiň, Racale," zakuňkala. „Prosím," šeptala. Rascal se zastavil a dal si vteřinku na rozmyšlenou, co s ní udělá.

Potom se tedy otočil a rychlým krokem se vrátil zpátky ke kleci. Chytl se za mříže oběma rukama a výhružně se na Fae podíval. „Řeknu ti to prvně a naposled. Nejsi v pozici, aby sis na mě vyskakovala, je ti to jasný? Jsem teď i tvůj alfa a co řeknu, to platí. Já rozkazuju, ty poslouchášl" objasnil skrze zuby.

Fae si vzpomněla na to, že už tohle s ním párkrát zažila. Jen v době, kdy jí miloval a byla to jenom sexy hra. „Deja vu…" zašeptala. Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou. Potom zvážněl a ukázal pohledem na roh klece, kde byla nějaká dvířka.

„Zatáhni za tu páčku," řekl. Ona ho poslechla a vyšoupla tak skládací stolek. „A teď zvedni víko," pokračoval. Fae zírala jak z jara, když těch pár pohybů odhalilo i umyvadlo. A když pak ještě naznačil, že to má další využití, málem se propadla hanbou, že jí to nedocvaklo dřív. A zvlášť, když hned vedle tohohle multifunkčního setu bylo větší víko zřejmě s vysouvací postelí a ona celou noc spala na zemi.

„A ty… ty tady jako budeš?" zeptala se.

„Otočím se, ale jestli se i tak stydíš, půjdu pryč a nejspíš budeš muset počkat až zase na tebe budu mít čas. Jsem teď dost zaměstnanej," objasnil. Fae si povzdychla, podívala se na ten záchod a pak zase zpátky na něj.

Rascal protočil panenkami. „Ty naděláš, hlavně, že jsi mi předváděla hříšnější věci," připomněl a otočil se jako správný gentleman.

Fae se ujistila, že se nedívá a když se zklidnila, vyhrnula si sukni a posadila se na mísu. „Jak často se to čistí?" zeptala se, aby sebe i Rascala rozptýlila od toho tichého, ale v tuhle chvíli i dost hlasitého zvuku jejího čůrání.

„To teď záleží na mě. Mohl bych nakázat čištění klecí třeba i jednou měsíčně," provokoval jí.

Fae vytřeštila oči. „Ne… ne prosím, to mi neuděláš, že ne? Nehledě na to, že tak dlouho tady být nemůžu. Dizzian se zblázní," začala. Rascal s ní přišel uzavřít dohodu, o tom, že jí pustí, ale vychutnával si, že jí může trochu potrápit. „Praskne mi břicho, protože dáma v takových podmínkách fakt nemůže ani… kakat," zakuňkala.

Rascal vyprsknul smíchy. „To by ses asi divila, co všechno dáma dokáže, když je v nouzi, princezno," řekl. Nejspíš si neuvědomil, že to oslovení znělo malinko dvojsmyslně. Chtěl jí tím naznačit, že je primadona, ale spíš jí oslovil něžně, že to Fae naopak zahřálo u srdce.

„Tak co, už?" zeptal se, když měl pocit, že už dlouho nic neslyší.

„No…" zakuňkala. „Není tady papír," odpověděla znepokojeně. Rascal sáhl do kapsy u kalhot a vyndal z ní balíček papírových kapesníčků, a aniž by se otočil jí je podal.

„Děkuju," zašeptala rozpačitě.

„Hlavně už dělej, mám hodně práce," opáčil. Za jeho slovy už nebyly žádné emoce. Jen čistě neutrální tón.

Fae se zvedla a přiklopila víko záchodu. Splachovací nebyl. Byla v něm nějaká nádoba, která se musela vyprázdnit. „Už dobrý," řekla, když si stáhla sukni a vytáhla punčocháče.

Rascal se k ní tedy otočil. Fae mu vracela kapesníčky, ale zavrtěl hlavou se slovy, ať si je nechá. Potom si dal ruce do kapes. „Přemýšlel jsem nad tím, že tě pustím, ale mám podmínku. Podmínku, kterou když porušíš, tak všechno Dizzymu řeknu, rozumíš?" prohlásil.

„Než budu souhlasit, měl bys mi říct, o jakou podmínku jde," odpověděla. Rascal přikývl.

„Budeš hodná, Fae," odpověděl stručně. „Budeš hodná a nebudeš se míchat do života mě a mým lidem. Na oplátku ti nechám Dizzyho. Chtěl bych k němu být upřímnej, ale on už je víc tvůj než můj. Co se k tobě přimknul… nechci, abys ho zničila, jasný? Takže to dělám vlastně hlavně kvůli němu. Važ si ho, lepšího chlapa si k sobě nenajdeš," řekl a Fae se zamračila.

„Máš pravdu, Dizzian je… nechovala jsem se k němu hezky. Brala jsem ho jako samozřejmost a taky ho dost využívala. Nechci ho ztratit," zmínila, zatímco na ní Rascal mlčky koukal.

„Jestli cekneš o tý kleci, o tom, že jsem ti vzal jiskru, nebo o čemkoli, co špatnýho se mezi námi vlivem tvých útoků odehrálo, roztrhám tě jako démoni roztrhali Carla, a věř mi, že to udělám," zašeptal.

Fae z oka ukápla slza a zírajíc mu do očí pomalu přikývla. „Rozumím," řekla tiše. Rascal se na ní chvíli ještě mlčky díval, než konečně promluvil.

„Možná by bylo nejlepší, kdybyste se spolu vrátili do Podsvěta," zmínil, ale ona zavrtěla hlavou.

„To nemůžu, Trist… Rascale," opravila se, když si všimla, jak se pokaždé naježí. „Kvůli tomu poutu víš? Musím ti být nablízku. Ale přísahám, že se ti budu vyhýbat," dodala.

„A Stelle. Obloukem," připomněl a ona přikývla. Potom otráveně vydechl, zalovil v kapse klíč a odemkl mříž. Na skleněnou část musel vyťukat kód, který předtím Sedmnáctka vymyslel, a otevřel dveře.

Fae tomu nemohla uvěřit. Čekala od něj nejmíň, že jí pustí jenom proto, aby jí zavřel někam jinam.

Ta klec nebyla hned na zemi, byla vyvýšená kvůli odtokům z umyvadel a dalším technickým vymoženostem. A protože je Rascal v první řadě gentleman, a občas se i na zlobivou ženu zapomíná zlobit, nabídnul nevyspalé Fae svojí ruku, aby jí pomohl seskočit bezpečně dolů.

Pro ní to byl šok. Ale i když si Rascal uvědomil, co dělá, s rukou už neucuknul. Fae došlo, že tohle je možná jejich poslední společná chvíle, poslední dotek a jeho poslední dobrá vůle k ní být laskavý, a tak ho za tu ruku něžně chytla a zírajíc mu do očí seskočila dolů.

Tahle chvilka zamávala i s Rascalem, ne že ne. Ať už si udělali cokoli, pořád mezi nimi něco bylo. Nemyslím tím tedy to, že by jí měl po tom všem bůhví jak rád, ale nejspíš mu na ní pořád nějak divně záleželo.

Fae si dala na čas, než se pustila jeho ruky. „Budu se ženit. To jsi pochopila, že?" ujistil se. Ona smutně přikývla. Rascalovy oči na chvilku sklouzly k jejímu břichu a pak zase zpátky k jejím očím. Potom otevřel pusu a Fae ho přerušila.

„Já vím," zašeptala. „Nic mi nedlužíš," dodala a odešla. Rascal jí ještě chvíli sledoval.

„Fae?" zavolal na ní. Ona se prudce otočila. Byla jí v očích kromě slz vidět i naděje. Nejspíš čekala něco víc, než se jí chystal říct. „Já ti teď věřím, neposer si to," dodal. Ona se usmála a přikývla. Zvedla k němu ruku a mávla mu. Rascal jí taky zamával.

⛧⛧⛧

Nora s Dizzym se procházeli po městě. Zaskočili na snídani do kavárny a potom si cestou ještě chvíli povídali. Atmosféra mezi nimi byla relativně zvláštní. Oba se chtěli držet za ruce, ale ani jeden se k sobě nepřiblížil. Ne fyzicky.

Nora akorát dopila čaj a zahodila kelímek do koše. Venku byla kosa, že jim šel kouř od pusy a nikde se nedalo sednout, takže se raději pomalu courali městem, aby spolu mohli být co nejdéle.

Dizzymu akorát zazvonil mobil. „To bude Fae," zmínil a vytáhnul ho z kapsy u bundy. „Ahoj, to je dost, kde jsi byla celou noc?" zeptal se rovnou místo pozdravu.

„Moc mě to mrzí, Dizziane, zdržela jsem se v práci. Snad jsi o mě neměl strach," odpověděla.

Dizzy si přitlačil telefon blíž k uchu. „Měl. Samozřejmě, že jsem měl strach. A zvlášť když jsem měl pocit, že trpíš. A to jsi neměla mobil nebo co? Nebo, že by tě napadlo mi aspoň napsat, ať na tebe nečekám? Protože jsem myslel, že spolu chodíme," rýpnul si.

„Vybil se. Taky jsem měla moc práce a neměla jsem čas. A upřímně napadlo hodně krát, ale nenašla jsem nabíječku," objasnila. Potom bylo chvíli ticho. Nora s Dizzym se na sebe mlčky podívali.

„Potom si promluvíme, chci se tě zeptat na spoustu věcí. Mluvil jsem s Rascalem," prohlásil suverénně.

Fae se zatajil dech a pak přikývla. Tušila, že to nebude nic příjemného a že se bude muset víc snažit, jestli ho nechce ztratit. A pak ho viděla stát u lampy před obchodem s botami s Norou a na chvíli snad přestala dýchat. Její zorničky se roztáhly do černoty.

„A kde jsi byl v noci ty, Dizziane, doma?" zeptala se lehce, až se jí zlomil hlas. Dizzy se podíval na Noru a vydechl.

„Nebyl jsem doma. Byl jsem s kamarádkou. S Norou," odpověděl upřímně. Fae Dizzyho upřímnost zamrzela. Ne, že by nebyla ráda, že je k ní upřímný, ale dotkla se jí skrze ní samotnou, když si uvědomila, že ona je fakt mrcha a on pro ní rytíř na bílém koni, což zmínil i Rascal.

„S kamarádkou?" zašeptala.

„Ano, s kamarádkou," řekl. Fae ho pozorovala, jak zírá pod nohy a chodí malá kolečka, zatímco se soustředí na dlaždice, aby nešlapal na čáry. Nora stála vedle a čekala, až položí telefon a bude se jí zase věnovat. A na to byla Fae zvědavá. Nicméně se jí moc nechtělo ještě nic takového vidět, takže s ním ještě dál komunikovala.

„Takže nic nebylo?" pokračovala zoufale. Zvláštní, jak rychle se dokáže situace otočit a zkomplikovat. A jak je člověk najednou jiný a nelíbí se mu, když se mu dějí věci, které úmyslně způsoboval druhým.

„A co u tebe? Bylo něco s Rascalem?“ pokračoval. Fae se smutně pousmála a zavrtěla hlavou.

„Nebuď směšnej, je zasnoubenej,“ prskla.

„Jak to víš?“ opáčil. Fae zazmatkovala.

„Měl potřebu se mi hned pochlubit, že jo. Chtěl mě zase trápit,“ odpověděla. Na to Dizzy už nic neříkal.

„Hm, ale já se neptal na dnešek,“ zmínil. Fae protočila panenkami.

„To zase mluvíš o tý mikině?“ zeptala se. „Už jsem ti to přece vysvětlovala. Bylo mu teplo, tak si jí sundal. O nic nešlo. A nevyzvednul si jí proto, že mě fakt nerad vidí, ale to ty přece víš. Nemusíš žárlit, vyhýbá se mi jako čert kříži,“ pokračovala. Dizzy si povzdychl.

„Vyřešíme to doma, jo? Kde jsi? Kdy přijdeš?“ vyzvídal. Na druhé straně bylo dlouhé ticho a potom se ozvalo zatůtání, protože mu to položila. „Haló, Fae?“ ozval se a pak se podíval na displej, ale když viděl, že mu to položila, povzdychl si a vrátil si telefon do kapsy.

Fae tam jen stála a pozorovala Noru, jak k němu přišla a jak divně odtažitě se k sobě chovali. O něčem se bavili. Fae předpokládala, že o ní. Potom mu Nora položila ruku na rameno a pohladila ho, a hned na to jí k sobě Dizzy přitáhl a objal jí, což donutilo Fae žárlit.

Kdo zná Fae nikdy by ho nenapadlo, že bude jednat dřív než myslet, ale některé emoce dokážou vyplavit takových hormonů, že než je tělo odboural, stihne se stát spoustu věcí, které způsobí, že si Fae bude mít později co vyčítat.

Rychlým krokem se k nim blížila. Před očima rudou mlhu, srdce jí bušilo jako tisíc bubnů. A v hlavě se jí honila jedna jediná myšlenka: Jak to jako dělá, že takhle kouká na jinou, když je čerstvě přimknutý k ní?

A těsně před nimi, než si jí stačili všimnout se zastavila. Na ten její zničený výraz nasadila úsměv a přiběhla k němu jako natěšené štěně. Nejdřív si jí všimla Nora a vytřeštila oči a o kousek od něj uskočila. Ale než stihla Dizzyho na Fae upozornit, ta už stála vedle něj a zahákla se mu o paži.

„Už mě tu máš, miláčku,“ prohlásila, položila si hlavu na jeho rameno a usmála se na Noru. Dizzy stačil jen otevřít pusu a zase ho přerušila. „My už jsme se viděly, co? No, díky, že jste dělala Dizzianovi společnost, ale už to dál není třeba, jsem si jistá, že teď už se nebude tolik mračit. Jen se mu stýskalo,“ prohlásila sebevědomě.

Dizzy s Norou si jen vyměnili pohledy. „J-jasně,“ zakuňkala Nora nejistě a usmála se, ale nadšená z toho, že jí vidí nebyla.

Fae se taky jen usmála a podívala se na Dizzyho, který na chvíli nevěděl, co má dělat. Jen ze sebe vymámil tichý pozdrav. „Co? V něčem jsem vás snad vyrušila? Měli jste nějaký plány?“ pokračovala.

„Ne, vlastně jsme se šli jenom provětrat,“ odpověděl sklesle. Fae přikývla.

„No a provětrali jste se?“ zeptala se.

„Dizzy mi o vás dost vyprávěl,“ zmínila Nora, ale Fae na ní házela vražedné pohledy.

Dizzy se proklínal za to, že ho napadlo se zdržovat s Norou zrovna v centru, kde jí mohl potkat. Taky byl v nevýhodné pozici, Fae byla jeho přítelkyně, a právě ho načapala při tom, co se zamilovaně díval na jinou.

„To je mi jasný. On je miláček, často mluví o tom, co miluje, viď, lásko?“ zašeptala a políbila ho na tvář. Člověk nemusel být zrovna jasnovidec, aby pochopil, jak moc nepříjemná tahle chvíle pro všechny byla. Pro každého jinak, ale napětí by se dalo krájet. A všem bylo svým způsobem do pláče.

„Promiň, ale už půjdeme. Zase si napíšeme. Díky za společnost a pozdravuj Stellu,“ řekl, vzal Fae za ruku a odešel s ní směrem domů. Nora tam jenom tak stála se slzami v očích a přemýšlela, jestli se s Fae vážně Dizzy kvůli ní rozejde, nebo to přestane chtít, když bude zase s ní.

„Za co se jí omlouváš, miláčku?“ zeptala se ho cestou a políbila ho. Dizzy ztuhnul. Fae se chovala neobvykle.

„Nejsem blbej, vím, o co se snažíš. Ale tohle vážně nebylo nutný,“ prohlásil, zastavil se a podíval se na ní.

„Já taky nejsem blbá, Dizziane,“ zmínila a na chvilku se odmlčela. Jejich oči se střetly a ani jeden pohledem neucuknul. „Věřím tomu, že jsi s ní nic neměl, protože ty takový nejsi. Ale nevěřím tomu, že jsi to nechtěl. A taky vidím, jak tě ta holka úplně svlíká očima,“ začala. Dizzy pořád neřekl ani slovo.

„Nechápu, jak u tebe to pouto funguje. Jsi si jistý, že jsi ke mně vůbec přimknutý? Nejsi spíš přimknutý k ní? A další věc, co je absurdní… jednu noc nejsem doma a ty hned spíš u ní. Co to jako znamená?“ vyjela na něj.

„Máš pravdu. Zní to fakt strašně. Nechtěl jsem být sám. Měl jsem o tebe strach a ona zase o Stellu. Nemohla se jí dovolat. Já zase tobě. Ani Rascalovi. Tak jsme se dohodli, že se sejdeme. A prostě jsem u ní zůstal,“ vysvětlil.

„A nic nebylo?“ tahala z něj. On mlčel. Moc dlouho. „A nic nebylo, Dizziane?“ zopakovala otázku.

„Nespal jsem s ní,“ řekl.

„Ale?“ pokračovala.

„Přestaň,“ zašeptal. „Fakt se divím, že zrovna ty mi děláš žárlivý scény. Do teď sis mě ani nevšímala, chtěla jsi, abych byl pryč. A…“ začal, ale Fae mu skočila do řeči.

„Já že jsem si tě nevšímala? Dělali jsme to tak sedmkrát denně!“ prskla na něj, až se na ně otočili nějací lidé. Dizzy se na ně letmo podíval a pak zpátky na Fae.

„Nestěžoval jsem si na nedostatek sexu, Fae,“ řekl a šel napřed. Fae tam stála jako před chvílí Nora o pár metrů dál a povzdychla si. Potom se za ním hned rozběhla.

„Dizziane! Odpusť mi to. Prosím promiň. Přísahám, že budu hodná. Už nebudu tak blbá. Fakt. Miluju tě. Vážně, tě miluju a chci s tebou být. Jenom s tebou. Kašlu na Rascala. Přísahám. Ale prosím, neopouštěj mě. Prosím," plakala.

Dizzy na ní šokovaně civěl. To, co mu teď předváděla od ní nikdy nečekal. Vždycky byla taková: *Hm, když nechceš, tak jdi do prdele.* Ale teď? Že by ho vážně milovala? Konečně?

„Neříkej mi, že vážně chceš tu blbou blondýnu místo mě," pokračovala.

„Nemluv tak o ní," okřikl jí, ale spíš to znělo jako prosba. Fae se na něj koukala trochu dotčeně. Jako, že si dovolil se Nory zastávat.

„Ke komu jsi přimknutej, Dizziane?" začala zase.

„K tobě," odpověděl okamžitě.

„Tak se podle toho laskavě chovej," štěkla po něm. On zatnul čelist. Už ho to její komandování značně rozčilovalo.

„Tak jako se podle toho chováš ty? Jako maniak?" vyprsknul. „Proč jsi mi neřekla, že pracuješ pro Carla, že vyrábíš oblbovací pilulky, co dokážou odrovnat i dospělýho démona a sítě, díky kterým zotročili tvoje přátelé? A díky kterým umřel Vex?" vybalil na ní.

Fae se zalily oči slzami. „Začala jsem s tím, protože jsem chtěla…" začala, ale zarazila se o Dizzyho pohled. Tomu docvaklo, na co to chtěla a povzdychl si.

„Neříkej mi, že jsi to vyráběla pro Rascala, abys ho chytila!" vyštěknul. Nemusela říkat víc, mlčení tady znamenalo souhlas. Místo toho jen sklopila zrak. „Ježiši Kriste, Fae!" zašeptal.

„Vymklo se mi to z rukou. Všechny je chytili do otroctví a chtěli je prodat," dodala.

„Nepovídej," opáčil suše.

„Uzavřela jsem s Carlem dohodu, aby ho ve slevě prodal Stelle. Nechtěla jsem, aby ho měl někdo cizí. Vystopovala jsem jí tu už dávno. Ještě předtím, když jsem tu byla před lety. Chtěla jsem jí zasvětit do tajů démonství, ale měla jsem napilno. A pak už bylo pozdě, když si jí k sobě vzal Carl do služby. Navíc jsem jí začala nesnášet na to, abych jí pomáhala," objasnila. Dizzy mlčel. Nepřestávala ho šokovat.

„Jenže jsem podcenila sílu přimknutí. Myslela jsem si, že on se jen tak nepřimkne, ale posrala jsem to. Chtěla jsem, aby to u nás bylo vzájemný," zašeptala smutně.

„A proto sis k sobě přimkla mě, co? Byl jsem pro tebe dobrá cena útěchy!" křiknul na ní. Ona přikývla. „Fae!" povzdychl si zase.

„Promiň. Bylo to sobecký, ale nechtěla jsem tě ztratit. A pořád nechci, aby bylo jasno. Vím, že jsem se k tobě nikdy nechovala moc hezky, že jsem tě využívala, ale chci to změnit. Jen mi prosím dej ještě šanci," škemrala. Dizzy na to nic neříkal. V hlavě měl vzpomínku na dnešní noc a na to, co všechno říkal Noře.

„Cos musela všechno udělat, aby tě ten hajzl Carl poslechnul a prodal ho tak moc pod cenou, co? Spala jsi s ním?“ zeptal se žárlivě. „A co ostatní? Chtělas je tam nechat?“ vyzvídal.

Fae věděla, že to, že spolu měli sex věděla jen ona a Carl těsně před jeho smrtí a že se to Dizzy nemá jak dozvědět, a tak zalhala. „Samozřejmě, že ne. Slíbila jsem mu jiný věci. Tablety a sítě. Mnohem víc. Velkou výrobu. Taky jsem mu dělala papíry. A ostatní jsem chtěla vyřešit později,“ objasnila.

„Hm, hezký. Doufám, že jsi mu ještě prozrazovala, kde jsou portály, aby nachytal další z našeho druhu,“ vztekal se.

„Ne, to jsem opravdu nedělala,“ odpověděla upřímně a udělala k němu pár kroků. „Dizzy…“ zašeptala něžně, ale jen k ní zvedl oči. V jeho výrazu byl vztek. Zlobil se na ní. Opravdu se na ní zlobil. „Pojď domů. Je tu zima. Probereme to v klidu,“ škemrala.

On si tedy povzdychl a rychlým krokem si to zamířil ke vchodu do budovy, před kterou už asi dvacet minut stáli a řešili tohle. Fae ho následovala. Celou cestu nahoru si neřekli ani slovo.

Doma hodil na stolek klíčky a prásknul dveřmi. Ty klíče stejně spadly na zem, ale ani se neobtěžoval je zvednout. Jenom je překročil, zamířil si to do obýváku a sedl si na gauč. V bundě. „Tak mluv,“ řekl, když za ním dorazila i Fae.

Ta si k němu opatrně přisedla. Nohy měla koleny pevně u sebe a dlaně na nich. „Nevím, co dál chceš vědět,“ zakuňkala. Podíval se na ní jak na idiota.

„Všechno,“ syknul. „Začni tím, jak se Rascal dostal na Zem. A jak ty ses dostala ke Carlovi a jak tě napadlo dělat sítě a tablety?“ vyzvídal.

„Rascal mi furt utíkal. Už mě to přivádělo k šílenství, tak jsem přemýšlela, jak ho trochu oslabit. Napadlo mě to, když jsme spolu naposledy kradli. Prostě síť, která by mohla být napuštěná něčím, co oslabuje jiskru. A že jeho byla vždycky silná, že jo,“ začala.

Dizzymu se to neposlouchalo nejlíp. „Aha, takže to jste spolu dělali. Hezký. A ty tablety? Vážně jsi byla tak zoufalá, že by tě byť jen na chvíli napadlo, že když tě nechce, že ho zdroguješ a znásilníš? Proboha, to bych do tebe nikdy neřekl,“ komentoval. Fae se trochu zastyděla.

„Byla jsem zoufalá. To, že ty ke mně nic takovýho necítíš neznamená, že to necítím já, Dizziane. Tristan je pro mě všechno,“ objasnila. S ním to trhlo. Pak se zvedl.

„P-počkej. K-kam jdeš?“ polekala se.

„Pryč, tohle nebudu poslouchat,“ odsekl. Ona ho zarazila svou rukou, která k němu vystřelila jako jazyk chameleona.

„Neodcházej. Prosím. Myslela jsem, že jsi chtěl slyšet, jak to bylo,“ připomněla. Dizzy jen vydechl a sedl si zpátky na zadek.

„Povedlo se ti mu dát ty tablety? Chci říct… zkoušela jsi na něm ty tablety?“ začal, ale dlouho mlčela. „Znásilnila jsi ho, Fae?“ zeptal se na rovinu a podíval se na ní tak, jak se na ní ještě nikdy nedíval.

„N-ne,“ zašeptala. Dizzymu se viditelně ulevilo. Dokonce si dost nahlas oddychl.

„Co ta mikina, řekni mi to ještě jednou,“ naléhal a natáhl se pro ní. Pořád ležela zmuchlaná na sedačce v rohu.

„Tím, že ti to zopakuju minulost nezměním,“ odpověděla.

„Myslím, že mi to stačí, Fae. Už mě radši víc nezajímá. Chci se s tebou rozejít a nesnaž se mě přesvědčovat, protože to je marný. Lhala jsi mi a štve mě, že musím dát Rascalovi za pravdu, ale jsi vážně šílená. S tím já nechci mít nic společnýho,“ řekl a podíval se na ní. Vypadala jako by se s ní rozcházel Rascal.

„Nedělej mi to. Prosím. Už to nikdy neudělám. Přísahám,“ škemrala, ale Dizzy byl nezlomný. Jestli něco těžce nesl, bylo to lhaní. A on byl z těch, co kdyby se ho zeptala na tu správnou otázku, řekl by jí, co cítí k Noře. A ten zbytek? To na něj bylo moc.

„A co to pouto?“ vybalila na něj zase. On se na ní podíval se zatnutou čelistí.

„Co je s ním? Myslíš, že mě to donutí tě chtít i přes tohle všechno? To že ty bys byla schopná Rascalovi odpustit i vlastní vraždu neznamená, že jsem takovej já. Fae, já tě miloval doopravdy.

Mě k tomu žádný pouto nikdy nutit nemuselo. Teď cítím jen prázdno a stud, že jsem tě kdy chtěl. A co se toho pouta týče, malý motýlci v břiše, když jsem s tebou a chuť se s tebou vyspat není něco, co by ovládlo celou mojí podstatu.

A možná jsem se i částečně přimknul k Noře chvíli před tebou. Život je plnej záhad, nemyslíš? Je mi líto, že tolik trpíš, ale to tě neopravňuje k tomu, aby sis s námi hrála jako s nějakýma figurkama,“ dodal a zase se zvedl.

Fae už měla obličej od slz celý mokrý. On se na ní vykašlal i někdo takový jako je Dizzy. Tak to už musela něco vážně posrat. „Můžeš tu zůstat. Ještě si sem pak zajdu pro věci. Zatím, ahoj,“ řekl, obešel jí a mířil si to ke dveřím.

„K-kde budeš?“ zeptala se akorát když míjel jídelní stůl. On se k ní otočil a pokrčil rameny. „Budeš u ní? U Nory?“ vyptávala se.

„To nevím, asi ne. Ale to není tvoje starost. Hlavně prosím nejez ty pískomily. Ahoj,“ řekl a odešel. Fae čekala jen na prásknutí dveří, než se rozbrečela pořádně.

Rascal se akorát zastavil u klece Nerissy. Říkal si, že si ještě rozmyslí, jestli je dvě s Fae nechá pohromadě, a pouštět jí nebude, dokud si nebude jistý, že je to v pořádku. Ale nechtěl věznit démony, to bylo pod jeho úroveň. Nicméně Fae a všechno, co s ní souviselo neměl rád už z principu, protože věděl, že z toho zase bude drama.

„Přišel jsi mě pustit?“ zeptala se ho hned, jak si všimla, že stojí za mřížemi. Měla tam pohodlí, protože na rozdíl od Fae věděla, že tam má postel.

„Ještě ne. Promiň. Přišel jsem tě jen vyslechnout,“ odpověděl a podal jí košíček s hygienickými potřebami. Mýdlo, kartáček na zuby, pastu, hřeben, toaleťák a ručník.

Ona si to od něj vzala a povzdychla si. „Takže to vidíš na dlouho, když mi tohle dáváš, co?“ zeptala se a on pokrčil rameny.

„Nechci mučit hezký holky,“ řekl, přitáhl si židli, která byla za rohem klece a posadil se k ní.

Nerissa se pousmála a položila košíček s věcmi, které jí přinesl na postel. Potom se posadila jako dáma a prsty si prohrábla rozcuchané vlasy. Démonky byly takové dámičky. Alespoň tahle ano. Měla boty na jehlách, černé punčochy se vzorem květů růže, černé šaty nad kolena, nějaké doplňky prstýnky, přívěsky a řetízky, i dlouhé náušnice pomalu až po ramena.

„Mohl bys mi sehnat ještě odličovač, osvěžující sprej na obličej, odličovací tampónky, peeling, hydratační krém s kyselinou hyaluronovou a nějaký malovátka? Aspoň řasenku a korektor?“ poprosila ho. „A když jsme u toho, tak i tampóny? Mám holčičí problémy,“ prohlásila.

On se na ní tak podíval a pousmál se. „Teda… tolik požadavků tady ještě nikdo neměl. Holčičí hygienický potřeby ti seženu. Ale to ostatní… ani jsem nerozuměl jediný věci, kterou jsi po mě chtěla. Nadiktuj mi to a já tím pověřím kámošku, ale jen když mi odpovíš na všechny moje otázky,“ řekl a odkašlal si.

Nerissa na něj nábožně koukala. „Jsi tak sladkej,“ prohlásila. Rascal se rozpačitě pousmál a na chvíli mlčel. „Takže odpověď za produkt říkáš? Zajímavý, tak začni,“ popíchla ho. Rascal snad ní s úsměvem zavrtěl hlavou.

„To jsem neřekl,“ opravil jí.

„Copak, nízký rozpočet? Na tuhle miliardovou…“ zašeptala a rozhlídla se kolem. „Společnost, co ani nevím k čemu slouží,“ dořekla. Rascal se pousmál, a ještě chvíli na ní mlčky koukal, než začal odpovídat.

„Jmenuje se to Zoo. Patří to celý mojí snoubence. Je to v procesu předělávání a je tu hodně práce, ale bude to luxusní klub, kasino, restaurace, hotel a Azyl pro nadpřirozený bytosti. Bude tu všechno, na co si jenom vzpomeneš. Ale ještě to potrvá. Jsem tu teprve druhý den,“ objasnil.

„Pěkný. Takže máš snoubenku. A ona to vlastní a ty to vedeš. Všechno odmakáš za ní. To jí teda musíš milovat,“ procedila.

„Je to splátka mého závazku vůči ní, ale zároveň i základ pro impérium, který pro ní chci vybudovat,“ odpověděl. Nerissa s úsměvem přikývla.

„Krásný. Tak to asi do ní nebudeš jenom vrytý, co? To bude přimknutí jako z pohádky,“ komentovala.

Rascal na ní překvapeně koukal. „Vrytí? Co to znamená? A jaký je mezitím rozdíl?“ zeptal se.

„No… když se do někoho vryješ, je to jako slabší přimknutí. Správně řečeno částečný. Stává se to, když máš třeba rád dvě osoby současně, že se to pouto takhle rozdělí. A nebo, když se chceš přimknout, ale nejsi si jistý svými skutečnými city k dané osobě. Většinou se vryjí do sebe stejná pohlaví z čistý vděčnosti, ale přimykají se muž a žena. Z lásky, z přitažlivosti a z touhy, ale to je individuální,“ osvětlila.

Rascal zíral jak z jara. O něčem takovém nikdy neslyšel. „To je… moc ti děkuju za přednášku, to je dobrý vědět,“ opáčil.

„Není zač. Dost mě zaráží, že to nevíš. Kolik ti je?“ zeptala se.

„Tři sta třicet jedna. Tobě?“ odpověděl.

„Skoro pět set,“ řekla. To Rascala šokovalo. Dokonce i tak roztomile povytáhl obočí a usmál se.

„Teda, to bych do tebe neřekl, Nerisso. Naštěstí je u nás věk opravdu jenom číslo, když máš vyváženou stravu, co?“ zmínil.

„Kdy máš narozeniny?“ zeptala se. Rascal otevřel pusu, ale přerušila ho. „Ne nic neříkej, budu hádat. Jsi narozený někdy v listopadu, že jo?“ začala, ale on zavrtěl hlavou. „Tak v prosinci,“ hádala.

„V lednu,“ odpověděl.

„Á, tak ledňáček. Můj další tip byl březínek,“ objasnila. Rascal se zasmál nad jejími roztomilými výrazy.

„A já tebe tipuju na dubínka, co?“ prohlásil a ona přikývla.

„Ty jo! Dobrá trefa. Jo, jsem Beran narozený v dubnu,“ opáčila.

„Máš takový i rohy,“ zmínil a ukázal na ně prstem. Nerissa se zahihňala a dala mu za pravdu přikývnutím.

„Soudě podle rohů bys měl být Kozoroh. Takže jsi Kozoroh, nebo Vodnář?“ vyzvídala.

Rascal na ní chvíli jen koukal, než odpověděl. „Nebo Ďábel, ale zklamu tě, protože moje znamení rohy nemá. A teď k naší věci, ano?“ připomněl a podíval se na ní. Dala hlavu na stranu a usmála se. „Jak ses dostala do tý dodávky?“ zeptal se. Kdyby měl bloček, snad by si to i zapisoval. Tvářil se najednou strašně vážně.

„Šla jsem po ulici a přišel ti ke mně takovej týpek a hodil na mě síť. No a pak jsem se probrala až těsně před tím, než jsi stál nade mnou ty,“ odpověděla stručně.

„Jen tak? Přišel k tobě někdo a hodil na tebe síť?“ ujišťoval se a ona mu to potvrdila přikývnutím. „Dobře. No a proč jsi šla na Zem? A s kým jsi sem šla? Jen kvůli Fae, nebo z jinýho důvodu?“ vyzvídal.

„Za Fae, protože je moje kamarádka a strašně dlouho se mi neozvala. Měla jsem strach. A přišla jsem sama,“ odpovídala. Rascal na ní koukal s přivřenýma očima a

dost podezíravě. Věřil tomu, že krásné holky lžou. A u démonek to většinou platilo dvojnásobně. A zvlášť, když byla kamarádka té nejulhanější.

„Pokud vím, přišlo vás mnohem víc. Počítali jsme vás a bylo vás nakonec jedenáct. Chceš mi tvrdit, že to byla náhoda? Že jsi s nimi neměla nic společného, nebo je dokonce ani neznala?“ pokračoval.

„Přesně tak, Rascale. Sešli jsme se u portálu v Podsvětě kvůli průchodu na Zem. Čekali jsme na démona, který nám ho otevře. Neznala jsem je,“ upřesnila. Potom bylo chvíli ticho, když akorát kolem její klece prošel démon, který měl na práci úklid klecí a sektoru D.

Nerissa se na něj zadívala o chvilku déle, čehož si Rascal hned všiml. Otočil se k němu, zatímco Nerissa ten oční kontakt s tím démonem přerušila. „A nelžeš mi náhodou?“ zeptal se jí. „Protože tohohle přivezli ve stejný dodávce,“ zmínil.

„Poznali jsme se v tý dodávce. Jmenuje se Ivar,“ odpověděla a dala si ruku před pusu, aby démon nevěděl, co říká. „A jen tak mezi námi, je to kus,“ dodala.

Rascal se na Ivara tak letmo podíval a pak zpátky na Nerissu. Potom se k ní přiblížil, aby je nikdo kolem nemohl slyšet a zašeptal: „Tak ses mu asi taky líbila, jestli s tebou prohodil byť jen pár slov, protože toho moc nenamluví. Mě nechtěl říct ani svoje jméno. Proto jsem našel zalíbení v tom číslování svých zaměstnanců jako to praktikoval bývalý majitel,“ zmínil.

„Budu hádat, snědls ho?“ vyzvídala.

„Já ne,“ opáčil pohotově. „Nechtěl jsem upírat svým přátelům to potěšení. Ublížil jim mnohem víc než mě. Ale něco jsem si z něj nechal na památku,“ prohlásil s hravým úsměvem na rtech. „Tak pokračujeme. Odkud znáš Fae?“ zeptal se.

Ona vydechla, dala si nohu přes nohu a pohodlně se opřela o stěnu za sebou. „Poznaly jsme se dávno před tím, co ses narodil, Rascale,“ poznamenala. „Jestli správně počítám, ty ses narodil roku 1689. A my jsme se přistěhovali někdy roku 1541. Myslím, že mi bylo akorát čerstvě osmnáct,“ odpověděla.

„To už je docela doba, co se znáte. Jak je teda možný, že mi o tobě nikdy nic neřekla?“ tahal z ní.

Nerissa pokrčila rameny. „Třeba, aby nemusela žárlit. Fae je velká tajnůstkářka. Představila tě někdy rodičům?“ zeptala se, ale Rascal zavrtěl hlavou. „Zvláštní, že o ní nic nevíš, když jste spolu chodili skoro třicet let. Musels jí být úplně posedlý, že jsi neřešil její minulost,“ pokračovala.

„Moje posedlost Fae není předmětem diskuze, Nerisso. A jen, abych to objasnil, neřešili jsme minulost, řešili jsme hlavně přítomnost. Teď už se víc soustředím na budoucnost a zajímá mě minulost mojí partnerky. Poučil jsem se ze svých chyb.

A možná mi o tobě Fae neřekla právě proto, že měla strach, že se skrze tebe o ní dozvím něco, co nechtěla, abych věděl. Teď jsem zvědavej. A budeš tady, dokud na to nepřijdu. Takže čím sdílnější budeš, tím dřív budeš venku. A jestli chceš, abych ti

sehnal všechny ty holčičí zkrášlovátka, tak přidej i příběh o sobě, abych věděl, kdo jsi a jestli jsi někdo, komu můžu důvěřovat. Zatím to je mezi námi na bodu mrazu," objasnil, zvedl se ze židle a uklidil jí na místo.

Nerissa na něj zoufale koukala. „Počkej. A seženeš mi prosím ty tampóny?" zeptala se.

„Samozřejmě. Tak zatím, dubínku. Brzy se uvidíme," řekl a mířil si to pryč. Cestou narazil na Ivara, o kterém mu Nerissa vyprávěla a zastavil se u něj.

„Jedenáctko," oslovil ho. Ivar se k němu otočil a lehce se mu poklonil. „Od teď budeš uklízet sektor A a do sektoru D nebudeš mít přístup. Taky budeš mít na starost jídlo na pracovišti. Krev, duše a hovězí maso. Mám rád steaky a pořádně prorostlý krkovičky. Budeš to udržovat čerstvý a kontrolovat zásoby.

Později se u mě stav pro rozpočet. A teď do práce, myslím, že v sektoru C je hodně věcí k řešení. A je potřeba vyměnit vodu v akváriích. A taky vyřiď mořským pannám, že už pracuju na tom, aby se dostaly brzy domů," dodal a odešel si po svých.

Hned, jak dorazil do kanclu, vytáhnul z kapsy telefon, našel v kontaktech Fae a vytočil její číslo. Ta pořád ještě plakala. Obličej měla celý oteklý, oči rudý jako angorák, nos jako ředkvičku a podrážděnou sliznici z toho, jak moc smrkala.

„Ano?" ozvala se a otírala si slzy do kapesníčku.

„Potřebuju se tě na něco zeptat," řekl na rovinu. Fae se polekala, když slyšela jeho hlas. Nečekala, že o něm ještě uslyší, natož tak krátce na to, co se rozloučili. „Ty pláčeš?" zeptal se. Fae ztuhla. Nechtěla mu říkat, že přišla o Dizzyho.

„Ne, to je dobrý," odpověděla, ale Rascal jí znal a taky nebyl idiot. Nadechl se, prudce vydechl a opřel se pohodlně zády o opěrku. Zatím to tam nechal stejně tak, jak to nechal Carl, ale brzy ten kancl plánoval úplně předělat.

„Co se stalo?" vyzvídal opatrně. Fae si momentálně nebyla jistá, jestli z jejího smutku bude mít Rascal radost, nebo ho to vážně bude zajímat.

„Nic, co ode mě potřebuješ?" řekla po chvilce ticha a stočila se do klubíčka na sedačce. Rascal protočil panenkami a povzdychl si.

„Fae, chodili jsme spolu skoro tři dekády, znám tě jako svý boty. Co se stalo? Něco s Dizzym?" vyzvídal.

„Co je ti po tom? Vždyť mě nenávidíš. Můžu si za to sice sama, ale neměl bys na mě být milej, drásá mi to nervy!!" prskla na něj.

„Dobře, tak promiň, že jsem se zajímal. Jen vážně nesnesu, když ženský pláčou. Trhá mi to srdce. Ale jestli chceš, abych s tebou jednal jako…" zarazil se, když ho napadala jen ošklivá slova typu zrádce, svině, nebo nepřítel.

Fae trochu její vlastní reakce zamrzela. A pak jí napadlo, že mu to vlastně Dizzy stejně řekne, takže by alespoň mohla být první a s trochou štěstí s ním mít utěšující konverzaci.

„Dizzian se se mnou rozešel," oznámila mu. Rascala to překvapilo, ale pak si vzpomněl na to, co mu říkala Nerissa o vrytí a přimknutí a napadlo ho, že by možná Dizzy mohl být alespoň v tomhle šťastlivec, když se s Fae dokázal rozejít i přes nějaké pouto. A dávalo to dokonalý smysl, vždyť on měl rád dvě osoby a rozdělil svoje pouto mezi ně. A taky ho to utvrdilo v tom, že mu Nerissa nejspíš nelhala.

„Nemusíš na to nic říkat. Vím, že tě to moc nemrzí," dodala, když až podezřele dlouho mlčel.

„Ty jsi věděla o tom, že existuje vyjma přimknutí ještě vrytí?" zeptal se z ničeho nic. Fae jeho otázka překvapila stejně tak jako to, že on o tom nevěděl.

„Samozřejmě, taky jsem doufala, že se nanejvýš do Stelly vryješ, ale přimknul ses. Což nechápu. Myslela jsem si, že tvůj vkus znám. Když už se teda bavíme takhle intimně, pověz mi, co byl ten důvod toho, proč ses k ní přimknul? Kromě vděčnosti, co se ti odehrávalo v hlavě, než se to stalo?" vyzvídala.

„Řeknu ti to, když mi dopovíš na jednu otázku. Co se stalo mezi tebou a Nerissou, že jsi mi o ní nikdy neřekla?" zeptal se a ona vytřeštila oči. Napadlo jí, jak o ní sakra ví. To bylo to první, co jí problesklo hlavou.

„Nic se mezi námi nestalo, jen jsem nechtěla, aby ses do ní zamiloval. Proč se na to ptáš? Odkud jí znáš?" vyzvídala. Rascal se pousmál.

„Abych se do ní nezamiloval? To jsi tenkrát tolik žárlila? Proč bych se do ní měl zamilovat?" pokračoval.

„Bála jsem se, že by ses přimknul, protože vím, že bys byl přesně její typ. A prostě jsem se bála no. To už je jedno. Odpovíš mi teda, nebo zase jedeme jednostrannou hru?" prskla na něj.

„Zajal jsem jí. Přivezl jí Carl v poslední várce démonů. Říkala, že tě zná a že tě hledá, protože tě dlouho neviděla a má o tebe strach. Nebyla moc překvapená, když jsem jí řekl, že ta síť, co jí chytila byl tvůj vynález," zmínil. Fae na chvíli přestala dýchat. „Chtěl jsem jí pustit, ale nejdřív jí vyslechnu," dodal.

„Zajal jsi Nerissu? Ne! Ne, nepouštěj jí ke mně, prosím," zašeptala zlomeně. Byla vyděšená.

To Rascala zaujalo. „Tak teď mě to hodně zajímá, Fae," přiznal. Ona se rozbrečela ještě víc.

„Ona už není moje kamarádka," zakuňkala.

„Proč teda tvrdí, že jo a co od tebe chce?" pokračoval, ale Fae byla moc dlouho zticha.

„Já nevím. Pohádaly jsme se," řekla nakonec.

„No, třeba si chce promluvit a ať už mezi vámi bylo cokoli, třeba se i omluvit. Nebo čeká na omluvu od tebe," dodal.

„Vždycky když byla poblíž, děly se mi strašný věci. Potom mi i sama přiznala, že je měla na svědomí," zmínila. Rascal se narovnal a položil nohy pevně na zem.

„Jaký strašný věci?" tahal z ní. Lezlo to z ní fakt jako z chlupatý deky. Fae se vytáhla do sedu a přitáhla si kolena k sobě. Přemýšlela, jestli mu to má říkat, nebo ne, protože posledně jí vyhrožovala, že když se o tom někomu zmíní, ještě přitvrdí. A to poslední, co chtěla bylo, aby ublížila ještě Rascalovi.

„Fae? Jestli ti vážně ubližuje, tak já jí vyrvu srdce z těla. A jen abys věděla, zatím jsem všem těm cizím zabavil jejich jiskry," prohlásil jako by mu na ní vážně záleželo a jako by jí snad věřil. A možná, že i jo, protože takovou jí ještě nezažil. Klidnou a zoufalou. Bez vedlejších nekalých úmyslů a s vypnutou pomstychtivostí. Navíc, si uvědomil, že jí sebral jedinou šanci se bránit démonům – jiskru. A cítil se za to být zodpovědný.

Fae se pousmála, když řekl, že by kvůli ní odstranil její problém. Úplně jí zahřálo u srdce. „Fae, jsi tam?" zašeptal, když na druhé straně bylo příliš dlouho ticho.

„Rascale odpusť mi prosím, co jsem ti udělala. Nebo se aspoň pokus mi odpustit a já se budu snažit to všelijak odčinit. Strašně moc mě to mrzí. Hrozně jsem na Stellu žárlila. A taky jsem byla naštvaná, že jsi mi vzal tu hvězdu. A to, jak jsi držel v ruce moje srdce… bolelo mě, cos mi tenkrát řekl. I když jsi měl pravdu. Chtěla jsem ti způsobit taky bolest. Chtěla jsem se ti pomstít a úplně jsem při tom všem zapomněla, kdo jsou moji skuteční nepřátelé," pokračovala.

„Díky, že to říkáš. Ale měla by ses taky omluvit Stelle. Jinak… jsem rád, že v tobě zbylo něco dobrýho. Jestli to myslíš vážně, chraň si tuhle svojí část. Kvůli mně a našim vzpomínkám, protože to jsem na tobě měl rád. A nebylo to mezi námi vždycky ošklivý, já na to nezapomněl," řekl. Fae přikývla.

„Řekni jí, že mě to mrzí," zašeptala. „A co se týče mě, pro mě to bylo vždycky krásný," dodala. Rascal na to už raději nereagoval.

„Co ta Nerissa, mám jí zabít?" zeptal se.

„To bys pro mě vážně udělal? Myslela jsem, že máš zásady, že nezabíjíš hezký holky," divila se.

„Když je to kvůli jiný hezký holce, tak možná udělám výjimku. A když mě do toho problému zasvětíš a budu mít pocit, že je to mrcha, tak jo. Ale musí být větší mrcha než ty, Fae," komentoval.

Fae poznala, že si z toho Rascal dělá trochu legraci. Nechtěla mu to říkat. Věděla, že je Nerissa nebezpečná. „Bylo by to stejně k ničemu, má za sebou spoustu lidí," dodala.

„Myslíš tolik jako mám já v Zoo? A v Podsvětě?" poznamenal.

„Možná i víc. Hlavně nikdy nechodí sama. Tam kde je ona, je parta týpků," zmínila. Rascal zpozorněl. Přijela do Zoo v dodávce s deseti démony a tvrdila, že je nezná a že to byla jen náhoda. A jo, Fae je lhářka a manipulátorka, ale tady neměla důvod lhát.

„Mrzí mě, že to musím vůbec říkat, ale jestli mi neřekneš, o co jde, tak jí budu muset pustit. Nemůžu jí držet v cele bez důvodu. Nehledě na to, že si z démonů nechci dělat nepřátelé. Zoo má být pro démony přátelský místo. Nebudu tam trpět žádný násilí ani rasovou nenávist," objasnil.

„Dělej, co musíš, lásko, ale měl bys vědět, že klidně, aby se mi pomstila, půjde po tobě. A mě už nezbylo nic, abych se jí za tebe dokázala pomstít," prohlásila a Rascal ztuhnul, a nejen nad tím oslovením.

„Beru na vědomí a dám si pozor. No a ty… ty buď taky opatrná," dodal a potom se rozloučili. Fae s povzdychem pokládala telefon na stolek a pak se opřela o opěrku gauče.

⛧⛧⛧

Já jsem obstarala ordinaci, ošetřila pár pacientů, zase si nastavila ordinační hodiny podle svého, vrátila se tak na hodinku domů za svým milovaným kocourem, nakrmila ho a potom jsem vyrazila rovnou do Zoo za Rascalem.

Fae seděla sama na gauči a po rukách, nohách a po ramenech nechala lézt své pískomily. Tristana, Stellu, Dizziana a březí Fae. Momentálně se cítila nejvíc v háji. Po rozchodu, opuštěná, a ještě měla v patách někoho jako je Nerissa.

„Hlavně prosím nejez ty pískomily. Ahoj…“ znělo jí v hlavě Dizzyho hlasem. Fae si vzala do ruky Tristana, ostatní vrátila zpátky do klece a políbila ho na jeho chlupatou hlavičku. „Jak ho vůbec napadlo, že bych tě snědla?“ zašeptala si pro sebe a políbila ho znovu.

Pískomil vykulil černá korálkovitá očička a dvakrát zamrkal. Zbrkle se rozhlížel kolem a milostivě čekal, až ho Fae pustí ze svého sevření, aby mohl jít dál objevovat trasy na jejích rukou, nebo se toulat tunelem v jejím rukávu a třeba do něj prokousat díru.

Fae ho raději vrátila zpátky do klece a zavřela za ním dvířka. Potom se podívala na Stellu a zamračila se. „Možná tak tebe, ty čůzo. Ale v reálu,“ zmínila, ale za těmi slovy už nebyla nenávist ani zloba, spíš jen zoufalství.

„Už bylo fňukání dost, jdu ze sebou něco udělat!“ prohlásila a cestou do koupelny ze sebe stahovala oblečení, které teď zdobilo půlku bytu směrem do vany. Nejdřív mikina, potom tričko, punčocháče, sukně a akorát, když se chystala si stáhnout kalhotky, dveře od bytu se otevřely a dovnitř vešel Dizzy.

Fae ztuhla a on taky. Stála tam skoro nahá s prsty zaháknutými o krajkový lem a zírala na něj stejně vykuleně jako před chvílí na ní čuměl ten pískomil. „P-promiň, j-já jsem jen p-přišel p-pro…“ zarazil se, podíval se do země a Fae rychle obešel, aniž by se na ní podíval, popadl svůj notebook a mířil si to zase rychle pryč. „Příště napíšu, než přijdu,“ dodal, protáhl se kolem ní a zabouchl za sebou dveře.

Fae se s mohutným výdechem sesunula k zemi do dřepu a složila si obličej do dlaní. „Může to být ještě horší?“ zašeptala si pro sebe a pak zavrtěla hlavou. „Ne! Tohle už radši nikdy neříkej. Samozřejmě, že může,“ dodala, vlezla do koupelny a pro jistotu se tam zavřela.

A když vylezla z koupelny svěží a krásnější než kdy jindy. Její tmavé vlasy, které si dala jen na jednu stranu, jí sahaly až pod prso. Byla omotaná ručníkem a v ruce držela hřeben, když se zjevila v ložnici před zrcadlem a začala se česat.

Byla tak krásná. Nedivím se, že Rascal vyměknul, když byl poblíž. Sice už neměla jiskru, ale myslím, že tohle byla a navždycky bude její nejsilnější zbraň. A věděla to moc dobře i ona sama.

Rascal si zapálil cigaretu ve svojí nové kanceláři, dal si nohy na stůl a na chvíli si dovolil relaxovat, když v tom jsem akorát dovnitř vtrhla já. Polekal se, že mu vypadla cigareta z pusy a hned na to jí začal hasit. Ale pozdě, už mu propálila tričko.

„Ahoj, promiň, že jsem tě tolik vyděsila," zahihňala jsem se, položila kabát a kabelku na sedačku u stěny a šla jsem ho políbit.

„Ahoj, miláčku, tak jaký jsi měla den?" zeptal se, típnul cigaretu do popelníku a políbil mě na přivítanou. Já jsem si mu sedla na stehno a opřela se o něj.

„Věřil bys mi, kdybych ti řekla, že se mi ta normálnost líbí? Tolik mi to chybělo. Asi si to pořád neuvědomuju, ale je to svoboda nemít Carla za prdelí," přiznala jsem a on mi dal za pravdu přikývnutím.

„Copak? Ty sis neužíval?" tahala jsem z něj, ale zasmál se.

„Asi tak, jak se dá užívat chaos, lásko. A navíc jsem pěkně hladovej," zašeptal mi do ucha něžně, až mi z toho zase vyrašila husí kůže a políbil mě na krku. Taky mi lehce prstem odchlípnul výstřih a jemně mě pohladil po prsu.

Zavřela jsem oči a usmála se. „N-na to jsem myslela. A proto mě napadlo, že si objednáme salámovou pizzu, co?" navrhla jsem a on se rozesmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Ňam," zasmál se trochu rozpačitě. Já tu narážku pochopila, ale momentálně jsem byla hladová i já a doopravdy, tak by mi to jeho sosání z mojí žíly moc neprospělo.

„Promiň," zakuňkala jsem a slezla mu z klína.

„Nemáš náladu, chápu. Ty promiň. Tak si teda objednáme tu pizzu. Možná jí vezmeme trochu víc a uděláme si menší teambuilding, co ty na to?" vymyslel a já přikývla.

„Alespoň si rozdělíme démony podle toho, kdo má rád pizzu s ananasem a kdo ne," zasmála jsem se a Rascal se přidal.

„A ti ostatní budou o hladu, nebo co?" zeptal se. Já pokrčila rameny.

„Pro mě za mě. Objednáme i bez ananasu, ale vážně by zasloužili žádnou pizzu," objasnila jsem a Rascal se pousmál. Potom mu jeho úsměv rychle spadnul z tváře.

„Copak je?" vyzvídala jsem a prstem jsem mu pozvedla bradu, aby se na mě podíval.

„Je tu jedna ženská, kterou jsem zajal. Tvrdila, že se zná s Fae. Že jsou kamarádky a je podezřelá. Mluvil jsem s Fae a říkala mi, že to tak není, že je pro ní nebezpečná, protože jí nesnáší a chce jí ublížit," začal, ale pozvedla jsem obočí.

„Zavři je do jedný klece, která to přežije, tu pusť na svobodu," opáčila jsem suše a plácla sebou na sedačku. Rascal se ke mně otočil i s židlí, že lehce zavrzala pod jeho vahou. Překvapilo mě, že se nesměje.

„To nejde, Fae jsem ráno pustil," řekl a já otevřela pusu. „A než začneš šílet," prohlásil těsně před tím, než jsem začala. „Slíbila mi, že nám dá pokoj a omluvila se.

Výměnou za to, že jí pustím. Já jí slíbil, že když bude hodná, že to Dizzymu neřeknu," objasnil.

„Super, ty slib dodržíš a já to Dizzymu moc ráda povím. Já jí nic neslíbila," opáčila jsem, ale přišoupnul se ke mně i s tou židlí a položil mi ruku na koleno.

„Nebuď tak horlivá, lásko. Chtěli jsme klid, ne? A klid znamená, že i my budeme v klidu. Navíc jsem s ní potom ještě mluvil a omluvila se znovu. Slíbila, že bude hodná a taky řekla, že ti mám vyřídit, že se omlouvá i tobě," přetlumočil. Podívala jsem se na něj jako na cvoka.

„Děláš si srandu? A to je jako všechno jo? Tak ona tě mučí, vydírá nás, mě způsobí taky trauma a dost nepříjemný chvíle v novým vztahu, ještě se o tebe obšťastní a třeba i otěhotní a ty mi řekneš tohle? Ono jí to mrzí, tak je to jako v pořádku? A ještě to ani neřekneš svýmu nejlepšímu kamarádovi? Rascale!! Neříkej mi, že zase myslíš penisem?" okřikla jsem ho.

„Takhle to není. Vážně," zašeptal.

„A jak to teda jako je? Vyměknul jsi. Zase ses na ní podíval a řekl sis, že je moc cute na to, abys jí zničil, že jo?" prskla jsem na něj.

„Lásko," zašeptal až se to prolínalo se smíchem. „Takhle to není. Vážně. A Dizzy se s ní rozešel. Vzal jsem jí jiskru, což bylo dost krutý. A ty jsi jí dala krásnou facku. Myslím, že víc jí ničit není potřeba. Ne pokud nedá pokoj. A já věřím, že ho dá. Taky jsem jí vzal hvězdu. Už jsme jí potrestali dost," pokračoval, ale já s tím nesouhlasila a taky mě zajímalo, proč s ní mluvil ještě po tom, co jí pustil znovu.

„Rozumím, že ty to tak vidíš. Ale já na to mám jiný názor. Mě totiž její řádění nepřivádělo k orgasmům, ale ke strachu, že ztratím něco, co mě stálo milion dolarů, mojí práci a málem i můj život. Něco, do čeho jsem se za těch pár týdnů zbláznila a představa, že o to přijdu je pro mě stejně děsivá, jako by ke mně někdo přivázal kotvu a hodil mě do moře," objasnila jsem.

„Tohle se vážně neděje a nestane. Já Fae už nechci. A rozhodně ne víc než tebe. Navíc jsem k tobě přimknutej. A jak jsem se dneska dozvěděl, existuje i vrytí, což je mírnější forma. A já jsem se k tobě přimknul, lásko. Chápeš? Máme vzájemný pouto, to je jako vyhrát v loterii Eurojackpot," dodal. Malinko mě to zklidnilo.

„A proč jsi s ní pak ještě mluvil? Od kdy jí telefonuješ? Kde jsi na ní vlastně vzal číslo?" pokračovala jsem žárlivěji, než jsem chtěla.

„Stello, prosím, nech toho. Vážně. Jsi nádherná, jsi moje, já jsem tvůj a miluju jenom tebe. Chci jenom tebe. A bude to tak napořád. Dal jsem ti hvězdu. Chtěl jsem si jí nechat, protože ukrást jí bylo moje mistrovský dílo, ale aspoň vidíš, jak moc si tě vážím. Buduju pro nás nový život. A až bude správná chvíle, vezmu tě domů. Ale prosím. Teď už neměj pochybnosti, protože za prvé, jsou zbytečný, a za druhé, to nemám rád a kazíš nám oběma večer," řekl.

První část se mi líbila, druhou mě nasral. Zvedla jsem se z jeho klína, kam si mě zase opatrně stáhnul a podívala se na něj.

„Tak ty to nemáš rád a já nám kazím večer? Já toho nemám ráda, Rascale. Třeba Fae. A taky to, jak musíš být hodný i na někoho, jako je ona. Včera, když jsi chtěl, abych kolem ní prošla s hvězdou a s tebou za ruku, to byl ten muž, do kterýho jsem se zamilovala. Ten, kterýho chci. A ochránce Fae kazí večer zase mě," dodala jsem, popadla věci a práskla dveřmi, až se mu zachvěly věci na stole.

Jen, co jsem vyšla ven před vchod, jsem si chtěla zapálit cigaretu. Byly původně pro Rascala, ale teď jsou moje. Vytáhla jsem jednu z krabičky a dala jí do pusy, ale došlo mi, že nemám zapalovač. „Sakra!" zaklela jsem, ale zjevil se vedle mě Sedmnáctka, škrtnul sirkou a přistrčil jí ke mně.

Zvedla jsem k němu oči, naklonila se k němu a připálila si o jeho sirku cigaretu. „Díky," zamumlala jsem, vydechla kouř a cigaretu si vzala mezi prsty.

„Od kdy kouříš, prcku?" zeptal se. *Zvláštní, že se mě na něco ptá. Nejspíš měl zákaz mluvit, když sloužil ještě Carlovi nebo co.*

„Od teď," opáčila jsem suše. *Bezva, ještě kvůli tomu démonovi začnu kouřit. Nebo spíš kvůli démonce. Ježiš, jak já tu Fae nemůžu vystát. A on je úplně v pohodě. A ještě mě bude přesvědčovat o tom, že je všechno v pořádku. To teda není!! Si jako neuvědomuje, že třikrát spal se svojí bejvalkou?*

„Trable v ráji?" pokračoval. Hodila jsem na něj vražedný pohled. Asi takový, jakým mě kdysi obdařoval on, když jsem se ho na něco ptala já.

„A já se s tebou chtěla kamarádit," zmínila jsem.

„Oba máme rádi ananas na pizze. My dva už kámoši jsme," prohlásil. Podívala jsem se na něj jako na blázna. „Tvoje slova," objasnil.

„Beru je zpátky," odsekla jsem mu a znovu si potáhla z cigarety a on se zasmál. Potom jsem mrkla nahoru, jestli na mě Rascal neciví z okna. Šokem bylo, když jsem zjistila, že civí. Chtěl vědět, jestli jsem se naštvala natolik, abych jela domů. Na to ještě musím přijít.

Mávnul na mě, ale já nic. Potom naklonil hlavu na stranu. Strčila jsem si cigaretu mezi rty, vytáhla jsem z kapsy mobil a napsala mu zprávu. Ale ještě, než jsem stihla kliknout na šipku, že to odešlu, přišel mi od něj smajlík.

Rascal: 🥺

Takže jsem tu zprávu celou smazala a napsala jsem mu, ať s tím na mě laskavě nechodí. Že se zlobím a že mám chuť si s Fae poradit sama, ale nakonec jsem to zase neodeslala. Místo toho jsem mu poslala červeného, rozzuřeného smajlíka.

Stella: 😡
Rascal: 😭

Povzdychla jsem si a až pak jsem si všimla, že Sedmnáctka už vedle mě není a že se mi většina cigarety vykouřila do obličeje. Naposledy jsem si potáhla, típla do popelníku u dveří a šla dovnitř, aby na mě Rascal už dál nemusel civět.

Rascal: Pojď za mnou. Promiň mi. Mělas pravdu vyměknul jsem. Ale nebylo to proto, že bych o ní stál. Udělám co chceš. Jen prosím nenič ten mír, co s ní zatím mám. Ona se umí mstít i bez jiskry a já na to nemám náladu.

Když jsem četla tu zprávu, malinko jsem se zastyděla. Možná, že jsem to přece jen trošičku přehnala. A to, že je od ní klid je vlastně dobře.

Vydala jsem se tedy ke schodišti, ale narazila jsem tam na Kana. Měl ruce v kapsách a štrádoval si to dolů. Byl jedním z Rascalových přátel a já se s ním ještě nestihla ani pozdravit.

„Ahoj," pozdravil mě nesměle. Já si ho prohlídla od spodu nahoru a zrudla jsem, když mi došlo, že jsem ho viděla v choulostivé situaci se Zyrou, když si nad nimi Carl mastil kapsy a nechci ani radši vědět co dalšího.

„Ahoj," zakuňkala jsem.

„Jdeš za Rascalem?" zeptal se a já přikývla.

„Ty?" opáčila jsem.

„Na cigáro, nechceš jít se mnou?" nabídl.

„Teď jsem tam byla, ale dobře. Myslím, že bychom se měli trochu líp poznat, když už máme společného kamaráda," zmínila jsem. On přikývl a podržel mi dveře.

Venku si zapálil a podal mi zapalovač, ale já zavrtěla hlavou. „Ne díky, já už si nedám. Vlastně ani nejsem kuřačka," objasnila jsem.

„To já taky ne," zasmál se a potáhl si zase z cigarety. „Ale tohle místo tě změní," dodal a vydechl kouř na druhou stranu ode mě.

Rascal na mě čekal, ale když jsem pořád nepřicházela, zase si to zamířil k oknu a když mě viděl s Kanem stát venku, povzdychl si.

„Chtěl jsem ti poděkovat, že jsi mě odtud dostala. A Zyru. A nás všechny," prohlásil, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Není za co. To byl Rascal se Simonem," uvedla jsem to na pravou míru, ale nesouhlasil s mojí odpovědí.

„Jo dobře, ale bez tebe by se to nepovedlo, takže… díky. Bůhví, kde bych teď byl," zmínil a usmál se. Byl docela hezký. Docela je slabé slovo, byl moc hezký. Vypadal jako nějaký voják.

„Mrzí mě, co tobě a Zyře Carl provedl," zmínila jsem a on se na mě tak podíval a smutně se pousmál. Potom jeho oči sklouzly k zemi.

„Tys to viděla, co?" zeptal se. „Myslím mě… trapný," dodal. Viděla jsem dost, ale ne všechno. Nicméně jsem měla jistou představu o tom, jak ty Carlovo šou probíhaly. Ale z úcty k němu jsem mu teď malinko zalhala.

„Neviděla jsem nic. Jen vím, co jsem mohla vidět, než jsem odešla," odpověděla jsem.

„Jsi dobrá lhářka. Teď to myslím jako kompliment. Věřím tomu, že lžeš jenom ve chvílích jako je tahle. Aby ses někoho nedotkla. Jsi až moc hodná," odpověděl. Četl mi myšlenky?

„Promiň. Lež sis opravdu nezasloužil," zakuňkala jsem a letmo se podívala na Rascala, který stál pořád u okna s odhrnutou záclonou a pozoroval nás dva. Zajímalo mě, co si asi tak myslí. A proč na nás tak civí? Vždyť se jen bavíme. Poprvé. Co by se tak mohlo asi stát?

„To je dobrý, chápu to. Takže jsi to viděla?" zeptal se a já přikývla.

„Promiň. Ale přísahám, že… nedovolím, aby se mi to dostalo do hlavy a případně mezi naše potenciální přátelství. Nulová divnost, ok? Od teď," zamumlala jsem a on se rozesmál.

„Nulová divnost, jo? To zní vtipně. Jsi vážně zábavná. Musím Rascalovi pochválit výběr životní partnerky. Už v tý kleci ještě než, sis ho koupila jsem věděl, že budeš jeho slabost," prohlásil a já se na něj překvapeně podívala.

A pak mi došlo, jak se na mě dívá on. Jako na holku, která se mu líbí. A to vysvětlilo ten Rascalův pohled i to, proč prostě musel stát u okna a civět na nás. Má strach, že by se ke mně Kane přimknul?

„Jak jsi to mohl vědět?" vyzvídala jsem. On s úsměvem zavrtěl hlavou a pak se mi podíval do očí.

„Znám ho staletí, Stello," odpověděl a tak se na mě podíval, když jsem se lehce zatřásla. „Je zima, viď? Pojď dovnitř ať se nenastydneš," řekl, ale já zavrtěla hlavou. Nechtělo se mi moc ještě za Rascalem.

„Vždyť se celá třeseš," zmínil a položil mi lehce ruku na záda.

„Dobře, půjdeme teda dovnitř, ale slib mi prosím, že mi ještě chvíli budeš dělat společnost," požádala jsem ho a on se pousmál a přikývnul.

„Moc rád," řekl a cestou dovnitř se podíval na Rascala a usmál se na něj. On to bral trochu jako provokaci, ale těžko říct, jestli byla nebo ne. Nicméně se alespoň mohl konečně vzdálit od okna.

Usadili jsme se s Kanem v salónku, kde teď bylo volno. Rozvázala jsem si kabát a posadila se jako dáma naproti němu. Hodila jsem nohu přes nohu a čekala, jestli něco začne povídat sám, nebo se budu muset vyptávat. S Rascalem naše konverzace vždycky plynula sama.

„Víš, tohle, co se stalo tady… nevím, jak se přes to přenést a jak se posunout dál. Se Zyrou jsme byli kamarádi. Asi pořád i jsme, ale je to teď divný. Navíc jsme byli parta zlodějů a teď jsme všichni tady a co teď? Je to jako bych ztratil smysl života. Nějakej cíl," zmínil a povzdychl si.

„Teď nevím, ptáš se mě na radu?" zeptala jsem se.

„Měla bys nějakou?" odpověděl otázkou a já se pousmála a zamyslela jsem se. Sama jsem nevěděla, jak to bude dál, ale to je snad normální, ne?

„Asi ne. Sama v tom plavu. Taky se mi obrátil život naruby, ale myslím, že spíš k lepšímu. Třeba si v Zoo najdeš přátelé. Nebo se dokonce zamiluješ. A pak? Pak se vrátíš do Podsvěta. Nebo třeba zůstaneš tady. Můžeš si najít i práci mimo Zoo, nebo si jen tak užívat. Nechala bych se vézt. Jsi svobodný, atraktivní, navždy mladý a bohatý," mrkla jsem na něj a on s úsměvem přikývl.

„Jo no, asi máš pravdu. Ale s tou zamilovaností nevím. Nejsem moc přelétavej," prohlásil a podíval se na mě, až jsem trochu zrudla. Potom naštěstí hned zase změnil téma. „Ale to se Zyrou… to bylo asi to nejhorší, co se nám mohlo stát," dodal smutně.

„Myslíš to, že vás Carl donutil k intimnostem?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Jo. Od tý doby se mi tak nějak vyhýbá. Ujišťoval jsem jí, že budu předstírat, že se to nestalo, ale ona to asi nedokáže. Zkazilo nás to. Bych ho za to nejradši zabil znovu. Za to, že mi vzal kamarádku," opáčil.

Přikývla jsem jako, že tomu rozumím. „To mě moc mrzí. Ale třeba se to časem trochu otupí," zmínila jsem, ale dle jeho výrazu soudím, že tomu moc nevěřil. A asi právem, znal sebe a Zyru líp, než jsem do toho viděla já.

„Třeba," zašeptal.

Dizzy stál před kavárnou, ve které pracovala Nora a rozmýšlel se, jestli půjde dovnitř. Měl necelé dvě hodiny, než se kavárna měla proměnit v bar a ona měla jít domů.

Říkal si, jestli to není moc rychlé na ní vybalit, že se rozešel s Fae a že už je k mání, a jestli stále platí ten jejich ranní rozhovor. Trochu trapné, asi jako když se vás někdo zeptá, jestli spolu už jako teda chodíte, když proběhl styk.

Nakonec tedy zatlačil dlaní na dveře a vešel dovnitř. Nora si ho hned všimla, protože kavárna byla relativně prázdná, a tak slyšela zvoneček u dveří. Dizzy k ní přišel blíž, položil si notebook na bar a podíval se na ní.

„Děsíš mě. Co se stalo?" zeptala se.

„Rozešel jsem se s Fae," přiznal a posadil se na barovou stoličku. Noru to překvapilo. Vážně nečekala, že existuje muž, který splní svůj slib s takovou rozvahou, a tak rychle. A ještě ke všemu, když k té ženě má nějaké určité pouto.

„Nevím co mám říct. Nemrzí mě to, ale mrzí mě, jestli jsi z toho nějak smutnej," přiznala a on se pousmál.

„Noro, nemusíš se bát, nechci se k tobě hned nakvartýrovat. Můžu bydlet v hotelu. Nějakou dobu," řekl a podíval se na ní. Ona k němu natáhla ruku přes bar a pohladila ho po tváři.

„A co kdybych chtěla, aby ses ke mně nakvartýroval?" zeptala se.

„Chtěla?" divil se a Nora přikývla.

„Chci tě a těch tvých pár švestek v mým životě, Dizzy. Hrozně moc to chci," přiznala a čekala na jeho reakci. Ten tuhle její reakci nečekal. Jeho oči se zaleskly štěstím.

„Jestli to tak vážně chceš, tak ti rád splním přání. Ale dej mi prosím tě tak týden, ano? Mám teď hodně práce a musím se soustředit. A taky se dát malinko dohromady, abych do toho našeho novýho začátku nešel takhle," řekl a ukázal na sebe jako by měl snad vypadat nějak příšerně.

Nora milovala, jak je Dizzian rozumný a vyspělý. A taky, jaký je dokonalý džentlmen. Pravdou je, že démoni jsou většinou džentlmeni, protože jak říkal Rascal, ctí ženy jako bohyně. To mě přivádí k tomu, že jsem se ho zapomněla zeptat na to jejich náboženství blíž. Ale kdo by mě vinil, měla jsem těsně po orgasmu a k dalšímu jsem se s ním blížila.

„Dám ti co chceš a co potřebuješ, Dizzy, ale slib mi, že se budeme vídat a taky mi přísahej, že to není žádná výmluva, aby ses vyhnul trapnosti," prohlásila. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Není to výmluva. A slibuju, že s tebou budu tak často, jak to půjde. Když budeš chtít," odpověděl. Nora se na něj usmála a on jí úsměv opětoval.

„Jdeš pracovat, jo?" zeptala se a pohledem ukázala na noťas, který si přinesl. On přikývl a otevřel ho. „No a dáš si k tomu něco? Na podnik?" mrkla na něj a vykouzlila mu tím malý úsměv na rtech.

„Dám si tvoje nejoblíbenější pití tady," odpověděl.

„Hm, tak mi dej minutku, hned to bude," zašeptala a odešla kousek stranou to připravit. Dizzy se usmál a zatím si zapnul notebook a sundal bundu.

Rascal netrpělivě čekal, až se s Kanem přestanu vykecávat a když jsem přestala, zavolal si ho k sobě do kanceláře. „Sedni si," poručil mu, když za ním zavíral dveře. Kane se tedy posadil, ale usmíval se a vrtěl nad ním hlavou, jako, že to Rascal s tou žárlivostí už přehání.

Potom se tedy Rascal posadil naproti němu a přišoupl se židlí ke stolu. Kane k němu zvedl oči.

„Já vím, co děláš. Přestaň oblbovat mojí snoubenku, myslím to vážně. Zkus se k ní přimknout a nebude to hezký," varoval ho.

„Nic nedělám to za prvé. A za druhé, nemám to v plánu, Rascale. Jen jsme si povídali, chtěl jsem jí poznat, toť vše," odpověděl. Rascal se k němu trochu přitáhnul a díval se mu do očí jako by se těma očima skrze něj chtěl nejmíň propálit.

„Znám tě už nějakej ten pátek a poznám, jak se na holku díváš, když se ti líbí," objasnil.

„No a? Tak je hezká, ber to jako kompliment, že máš krásnou ženu. Přece víš, koho si budeš brát. Ale hele, přísahám, že i když se mi Stella líbí, nic bych neudělal," objasnil.

„V tom já ti věřím, kamaráde. Ale pořád s nikým nemáš pouto a nechci, abys ho měl k ní. Vím, jak hrozný to je s Fae, když mě pořád totálně zbožňuje a pak by to byl mezi náma problém. Takže tě teď prosím jako kamarád svýho dobrýho kamaráda, aby ses jí vyhýbal. Ne nutně obloukem, ale nijak zvlášť se s ní nebav. Dokud se nepřimkneš, nebo nezamiluješ do někoho jinýho," navrhnul a Kane se zasmál.

„To nemusí být nikdy. Ale jo dobře, budu si dávat pozor. Ale prosím už toho nech. To poslední, co potřebujeme je, aby to bylo divný i mezi námi. Stačí mi Zyra," dodal.

„A co je se Zyrou?" zeptal se jako by mu to snad ani nedocházelo.

„Spal jsem s ní. Opakovaně. Dělali jsme věci, který jsem nikdy nedělal ani se svýma ex, Rascale. Poznamenalo nás to. Oba," osvětlil stručně. Rascal přikývl jako, že to už chápe.

„To mě mrzí. Zapomněl jsem na to," řekl.

„Jo no, kéž bych na to zapomněl taky. Nebo aspoň ona. Mám pocit, že to je nevratně pryč. Vždyť víš, co pro mě vždycky znamenala a pořád znamená," zašeptal smutně a z oka mu stekla slza.

„Škoda, že jsi Fae uhasil jiskru před tím, než by nám mohla pomoct na to celý zapomenout," zmínil Kane ještě a Rascal k němu překvapeně zvedl oči. To ho upřímně nenapadlo a teď ho zamrzelo, že to tolik zpackal.

„Promiň, kámo," zašeptal.

„Nezlobím se," odpověděl. Potom bylo chvíli ticho, než Kane prolomil ledy. „Usmiř se se Stellou, prosím tě. Chodí tu jak tělo bez duše. Cos jí vůbec udělal?" vyzvídal.

Rascal si povzdychl. „Ale podle ní jsem vyměknul a byl jsem moc hodnej na Fae. Naštvala se, že jsem jí asi tak nějak odpustil," vylíčil a Kane nad ním zavrtěl hlavou a zasmál se.

„Už jsi jako Dizzian," komentoval suše, ale to Rascala překvapilo.

„Tak to ne!" ohradil se. „Navíc, říkala, že se s ní rozešel," prozradil a Kane vytřeštil oči.

„Nevěřím. Dizzy, že se rozešel s Fae? Co mu provedla proboha?" zeptal se a překřížil ruce na hrudi. Rascal pokrčil rameny.

„To nevím, nějak jsem se jí na to neptal," odpověděl neutrálně. Kane se na Rascala podíval s pozvednutým obočím.

„Vážně? Jak ses mohl nezeptat?" divil se.

„Tak měli jsme důležitější debatu. Navíc mě to ani nezajímá. Jsem rád, že se s ní rozešel. Fae by ho zničila. Už stačilo, že zničila Stellu. Za pitomý tři dny. Ještě, že už je tomu konec," dodal.

„Hm, a co když s tebou bude těhotná? Netvrď mi, že jsi tuhle možnost úplně vytěsnil," připomněl mu. Rascal si povzdychl. Nevytěsnil. Nezapomněl na to a bál se toho.

„Nic jí nedlužím," řekl a když na něj Kane hodil takový pohled, pousmál se. „Její slova," objasnil.

„No to je sice hezký a pravda, ale tebe dokáže nezajímat tvoje první dítě? Ještě ke všemu s někým, komu jsi dokázal být stoprocentně věrnej třicet let?" divil se jeho reakci Kane. Rascal ztuhnul. „Sice ses nepřimknul, ale stejně jsi jí byl nezdravě posedlej," dodal.

„Nepřipomínej mi to!" syknul na něj.

„A proč ne? Rascale, ty nejsi ten typ, co by se odvrátil od svýho vlastního dítěte za žádných okolností. Nejsi jako tvoji rodiče," prohlásil. S Rascalem to trhlo, když mu Kane připomněl opravdový důvod, proč nesnáší svoje jméno. Jméno, které mu vybrali oni – dva lidi, které od jisté doby proklínal a kdyby mohl, hodil by je do nejhlubší jámy pekelný.

„Mlč!" syknul.

„Nebudu mlčet. Potřebuješ to slyšet. Fae si nenáviď jak chceš, ale to dítě za to nemůže. A nebylo by fér, kdyby vyrůstalo s vědomým toho, že o něj nemá jeho vlastní otec zájem," promlouval mu do duše.

„A co mám jako dělat? Mám si jí vzít?" štěknul po něm.

„Nevím. Ale tak se to u nás přece dělá. Žena bez ochrany s nemanželským dítětem bude akorát odpad společnosti. A to dítě ještě větší," dodal.

„Ona mě do toho navezla. Muselo jí být jasný, že si jí nikdy nevezmu. Taky jsem jí to říkal," vztekal se. „A ona si pak začala s Dizzym. Třeba by to mohlo být i jeho," zmínil a Kane se rozesmál.

„Ježiši Kriste, takže to ještě hodíš na Dizziana?" pokračoval. Rascal mlčel. „Ne, to ne. To nemůžeš udělat svýmu nejlepšímu kamarádovi. A sám moc dobře víš, že by si Fae s ním dala pozor, když to dělala tobě naschvál. Nehledě na to, že se s ní taky rozešel," dodal.

Rascal si povzdychl a lehce dopadl čelem na stůl. Kane na něj empaticky koukal a pak k němu natáhl ruku, aby ho poplácal po rameni. „Věřím, že uděláš tu správnou věc," zašeptal.

Rascal k němu zvedl oči. „Já si jí nevezmu! Nikdy!" vykřiknul.

„Tak se o ní a o to dítě aspoň postarej. Protože, já bych chlapovi, kterej se vykašle na svoje dítě ani ruku nepodal a vím, že ty taky ne. Tak takovej nebuď," dodal, poplácal ho po zádech a odešel.

Rascal se trápil strachem, že vážně Fae přivedl do jiného stavu a ona se trápila tím stejným. Litovala toho, že tohle provedla, protože by jí to teď akorát komplikovalo život. Sice na Zemi existovala možnost potratů, ale to by Fae nikdy nedokázala – zabít dítě svojí životní lásky.

A nejen to. Démoni potraty vůbec neuznávají. Ani na Zemi. Jen v krajních případech. A tím jest, když dítě nebezpečně ohrožuje život matky. A kdyby do toho šla? Nejspíš by se jí takové rozhodnutí ještě víc vymstilo. I když by se jim jinak oběma ulevilo. Hlavně Rascalovi a jeho svědomí. Protože kdyby neexistovalo dítě mimo jeho vysněný svazek, pak by neexistovalo ani to, co bylo mezi ním a Fae. Taky by na to nejradši zapomněl jako já.

Ale život bohužel na takovém principu nefunguje, nefungoval a nikdy fungovat nebude. A tak si ještě vyčítal, že jí tu jiskru nesebral až po tom, co by jí přesvědčil, aby mu vymazala vzpomínky na tuhle chvíli z hlavy i mě. Ale na druhou stranu, nemohl jí věřit, ona by ho stejně oblbla. A riskovat to, že by mu upravila paměť podle svého, to je radši dobře, že to dopadlo tak, jak to dopadlo.

My dva jsme spolu měli teď nějaké rozepře. Já trávila dny v ordinaci, nebo doma a on v Zoo. Od té hádky jsme se viděli jen u okna a potom už ne. Už tomu byl týden. Mluvili jsme spolu po telefonu. Dvakrát. Jednou proto, aby se mě zeptal, jestli jsem v pořádku. A po druhé, jestli něco nepotřebuju.

Odpověděla jsem mu, že potřebuju, aby se víc zlobil na Fae za mě i za sebe a že budeme v pohodě. Na to mi řekl jen to, že se na ní zlobí, ale že neví, jak z toho má udělat šou pro mě, abych se zklidnila a zároveň nenasrat Fae, aby nám ze života neudělala ještě větší peklo, než teď je.

Vysvětlila jsem mu, že nepotřebuju, aby mi dělal nějakou šou a ani, aby jí zbytečně popichoval, jen jsem chtěla, aby si uvědomil, že mi Fae ublížila taky a že odpouštět takový hříchy by měl jedině bůh, a ne on sám.

No a na to konto mi řekl, že si to uvědomuje a že její prohřešky jí nemá co odpouštět bůh, jelikož jeho se ani nedotkla. A tak jsem přiložila polínko do ohně, když jsem mu řekla, že mě se taky Fae fyzicky nedotkla, ale že to neznamená, že mě neponížila, neurazila nebo nenasrala a že jí nemám co odpouštět.

Oba jsme si najednou povzdychli a v jednu chvíli řekli: „Chybíš mi.“ No, a to byla ta chvíle, kdy jsem se sebrala a přijela za ním. Věděla jsem, že bych měla já, protože on teď nemohl jen tak Zoo opustit. Já byla mnohem víc flexibilní.

Nora s Dizzym se párkrát sešli a šli spolu na procházku. On se jí dvořil, což jí přišlo roztomilé a mě by to tak připadalo taky, jenže už jsem si vybrala démona, který na to šel rychleji než Dizzy. Ale nestěžuju si to ne. Jen mi to přišlo roztomilé a trochu mě mrzelo, že my se hádáme, zatímco je to krásné teprve čeká.

Dorazila jsem do Zoo asi kolem šesté odpoledne. Dneska bylo docela teplo a svítilo sluníčko, takže to bylo jen na svetr. Cestou jsem se stavila v pizzerii, protože mě napadlo, že bych pokecala i se svým oblíbencem Sedmnáctkou, který i podle Rascala byl jeho nepostradatelným pobočníkem. A tak jsem ho chtěla trochu líp poznat.

Vystoupila jsem z auta na parkovišti a potkala koho jiného než Sedmnáctku. Mračil se tak jako vždycky, dokud jsem nevytáhla z auta krabici s pizzou a nenabídla mu kousek s pikantním salámem a ananasem.

„Prcku…" zašeptal, že to znělo až dojatě a nabídnul si dva trojhránky, které dal na sebe jako sendvič a začal jíst. Ve druhé ruce měl cigaretu, ale pizza měla přednost.

„Ráda bych s tebou pokecala, Sedmnáctko, ale dlouho jsem neviděla Rascala, tak bych šla raději teď za ním. Ale jestli si na mě večer uděláš čas, tak budu ráda. A vezmi si ještě," nabídla jsem mu.

On sáhl po dalším kusu a s plnou pusou se na mě usmál. „Bůh ti žehnej, démonko," prohlásil, že jsem se nad tou ironií musela až zasmát a pak jsem utíkala za Rascalem do kanclu.

Šokem pro mě bylo, když tam nebyl. Skočila jsem se podívat ještě do našeho apartmánu, ale tam taky nebyl, a tak jsem ho chvíli hledala po Zoo, dokud jsem nevkročila do sektoru D a neviděla ho sedět u klece nějaké démonky na židličce a flirtovat s ní. Teda nevím, jestli s ní flirtoval, ale hihňal se jako kdyby jo. A navíc to byla vážně krasavice. Byla i pěkně upravená a namalovaná na to, že to byla jeho vězenkyně.

Byla jsem zvědavá, o čem si povídají, a tak jsem se schovala za klec z druhé strany a drze odposlouchávala jejich rozhovor. „Chtěla bych i voňavku a abych to měla kam dát, potřebuju i pěknou kabelku," prohlásila a já vytřeštila oči. *Copak je nějaká jeho milenka, aby jí kupoval takový věci?*

Rascal na ní chvíli jen koukal. Ve tváři měl malý provokativní úsměv. „Jakou voňavku bys chtěla?" zeptal se takovým klidným a něžným hlasem. Rozbušilo se mi srdce vzteky a měla jsem chuť tam vlítnout, ale rozhodla jsem se, že budu počítat nejmíň do tisíce a počkám, co se z toho vyvrbí. Přece jenom, jsme pohádaní. Tohle by situaci zase zhoršilo. Pokud teda Rascal není ten typ, co když nemá pravidelný přísun sexu a svojí ženu nadosah, je nevěrný.

„Překvap mě. Vypadáš jako chlap, který ví, co se ženám líbí," opáčila a on se tak sexy pousmál.

Zatnula jsem zuby i pěsti. Sice řekla, že tak vypadá, takže mě uklidnilo, že to ještě neví, ale co mě moc neuklidňovalo byl fakt, že tohle smrdí. Jako Dior v jejím případě. A ten jsem fakt bytostně nemohla vystát. Byla to vůně, kterou nosily red flag ženy. Zlatokopky, bohaté dědičky, paničky, mrchy, bohatý děvky a Fae.

Užuž jsem chtěla vystartovat, když mi pak Rascal nepřímo odpověděl na to, proč by to pro ní dělal. Co za to vlastně chce. Informace. A tak jsem zase zapadla zpátky a držela tlamu.

„Zatím jsi mi toho moc neřekla na to, že si děláš takovej drahej seznam kravinek, kterej fakt k přežití v kleci nepotřebuješ," komentoval.

Tolik se mi ulevilo, když jsem slyšela ho tohle říct. Malinko jsem se zastyděla za tu nedůvěru k němu, ale na mou obhajobu, zas tak dobře jsem ho v tomhle ohledu pořád neznala.

„Myslím na budoucnost až z tý klece odejdu, ďáblíku. A už jsem od tebe dostala řasenku, korektor, rtěnku, krém a odličovací gel," odpověděla.

„No, protože jsi mě pěkně oblbla, nezasloužila bys ani tu řasenku. Zjistil jsem, že jsi mi kecala. Ale od teď už si budu dávat větší pozor," zmínil a ona tak nakrčila nos.

„Kecala? A v čem?" zeptala se, ale zavrtěl hlavou jako, že to jí neřekne.

„Chci další informace. A tentokrát si nejdřív ověřím jejich pravdivost, než ti něco koupím. A bude platit rovnice, čím dražší věc, tím pravdivější story. Takže znovu, jak jste se seznámily s Fae a chci tentokrát pravdu," naléhal.

Fae? Proč se sakra pořád tolik zajímá o tu démonskou couru?

„Jak jsi přišel na to, že jsem ti lhala? Mluvil jsi s ní? A jí věříš jo? Vždyť jsi o ní sám tvrdil, že je největší lhářka, jakou jsi kdy poznal," připomněla mu.

To by mě taky zajímalo, teď jsi na to kápla, holko, kterou neznám jménem.

„To jsem sice tvrdil a je to pravda, ale tebe neznám a v některých věcech budu věřit spíš jí, než tobě. Takže začni, nebo odcházím a kabelka nebude. Ani voňavka. A i kdyby nějaká byla, zapomeň na Dior, dělá se mi z něj blbě," dodal. Pousmála jsem se. *Mě taky, Rascale, mě taky…*

„Kvůli Fae? Co jste si udělali?" vyzvídala.

„Na to jsem se tě ptal už asi před týdnem. Takže až ty mi budeš odpovídat. Pak ti možná odpovím taky. Nebo ti koupím tu voňavku," objasnil. Ona na něj chvilku koukala.

„Co tu blbneš?" zeptal se mě Kane, kterého jsem se tak lekla, že jsem vypískla a pak jsem se lekla, jak jsem vypískla, že mě slyšel Rascal. A on mě slyšel. Nakouknul za roh a usmál se, když mě viděl.

„Miláčku. Tys přišla," prohlásil nadšeně a vůbec mu na mým příchodu nepřišlo nic podezřelého. Jen mě objal a kývnul na Kana. „Co tu děláš? Hledalas mě, viď? Promiň, měl jsem práci s vyslýcháním téhle démonky," objasnil.

Já se jen rozpačitě zakřenila a políbila jsem ho na tvář, zatímco Kane na mě mrknul, že mu nic neřekne a odešel. „Stýskalo se mi. No a co je ta démonka zač?" tahala jsem z něj nenápadně.

„Mě se taky stýskalo," přiznal a políbil mě trochu vášnivěji, až mě natlačil zády na zeď. Potom mi rty sjel ke krku a přivoněl si k mé pulzující tepně. Myslím, že měl nepopíratelnou chuť na mojí krev.

„Zná se s Fae a tvrdí, že je její kamarádka. A jak už jsem ti říkal posledně, lásko," začal a naklonil se k mému uchu ještě blíž, že mě po něm šimral svými rty. „Fae mi tvrdí, něco jinýho," zašeptal, aby nás ta démonka neslyšela.

„To jsi říkal minulý týden. Takže jsi víc nezjistil?" rýpla jsem si a on se pousmál a přikousl si spodní ret.

„Jen do mě, slečno jedovatá, vím, že jsem tě posledně dost naštval. A vím, že mi to trvá, ale nemám na starost jenom tuhle," zmínil a ukázal na ní prstem.

„Jo a jakou další ještě, pane sukničkář?" pokračovala jsem a on se rozesmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Tak za prvý, já nejsem žádnej sukničkář, ano? Jestli jsi na mě teď naštvaná proto, že si myslíš, že jsem ti byl nevěrnej, tak jsi úplně mimo. A za druhý, něco mi nakecala no, ale Fae mi tvrdila, že to tak není. A než začneš jančit, pak už jsem s Fae ani nemluvil. Nemělo cenu si všechno ověřovat, řekla mi asi tři různý verze a myslím, že stejně není ani jedna pravdivá. A jestli se chceš hádat," ztišil hlas. „Tak prosím tě ne před ní, ano?" dodal.

„Chci tě mít už doma," přiznala jsem mu, přitáhla si ho k sobě, až mi narazil svým tělem na moje a položila si na něj hlavu. Na jeho hrudník, ale spíš břicho, protože byl ve svojí formě a byl moc vysoký.

„Taky s tebou chci být už doma. Jak se má Asmodeus?" zeptal se.

„Špatně, chybí mu kamarád," zamumlala jsem do jeho trička. On přikývl, chytnul mě za ruku a vedl mě nahoru do apartmánů. Jenže jsme nedošli ani ke schodišti a už za námi přiběhl Sedmnáctka a vypadal, že se bojí reakce svého nového pána.

„Pane, nevím, jak je to možné, ale právě dorazila limuzína s klienty od Mendeze. Nejspíš byla domluvená už dávno a na seznamu nebyla zaevidovaná," oznámil mu udýchaně, protože ho nejspíš naháněl po celé Zoo.

Rascal se ode mě odlepil a na tváři se mu objevil výraz, jaký jsem u něj ještě neviděla. Něco mezi šokem, překvapením a radostí. Řekla bych i, že dostal nápad.

„Co jsou zač?" zeptal se ho.

„Potenciální kupci démonů, pane. A někteří majitelé některých kousků," objasnil.

„Zakazuju mluvit o démonech jako o kusech!" prsknul na něj.

„O-omlouvám se, pane. Jsou majitelé některých démonů, které jim Mendez prodal," zopakoval.

„Ať je Kane uvítá a ty za mnou přijď do kanclu," poručil, Sedmnáctka se mu poklonil a odešel rychlým krokem pryč.

Já se podívala na Rascala. „Co máš v plánu s tím udělat?" zeptala jsem se ho. On se pousmál a podíval se na mě.

„Co bys s tím dělala ty?“ odpověděl mi otázkou a já na něj bez přemýšlení vypálila, že bych si je dala k večeři.

„Taky, že jo, lásko, ale nejdřív si s nimi trochu pohrajeme. A taky získáme zpátky náš druh, pojď se mnou,“ zašeptal, chytl mě za ruku a táhl mě k sobě do kanceláře.

Fae se vydala na místo, které sloužilo trochu jako démonská ambasáda na Zemi. Byla to směnárna a místo pro démony v jakékoli nouzi. Pracovali tam pouze démoni, takže to byla čistě démonní záležitost.

Fae vešla do budovy a cestou k recepčnímu pultíku si sundávala svoje tenké rukavice. „Lucane, ahoj,“ pozdravila ho mile a plácla rukavicemi na pultík. Jeho úsměv se rozzářil, když jí viděl, zvednul se ze židle a obešel stůl, aby jí obejmul.

Fae pro něj byla dobrá známá. Poznali se kdysi dávno, když procházela poprvé na Zem, aby zjistila, jak to tady chodí. On byl tou dobou na Zemi taky poprvé a dali se do řeči. S nimi na Zem přišli poznávat jiný svět i další démoni, ale s těmi se Fae nebavila, protože po ní viditelně jeli, nicméně tenhle byl neutrální. A to proto, že byl gay.

Ale jinak byl takový ničím nezajímavý démon. Byl průměrné výšky, průměrného vzhledu, měl průměrné rohy, průměrné vzdělání, průměrnou práci, průměrné starosti a taky průměrnou inteligenci.

„Tak moc rád tě vidím, Faeinko,“ zašeptal jí do ucha a potom jí pustil ze svého sevření. „Copak tě trápí, holčičko, vypadáš smutně. Někdo ti ublížil, co? Mám ho zabít?“ vyzvídal.

„Stealer,“ odpověděla a on se rozpačitě zahihňal.

„Tak to už jsem ti říkal hodně krát, že na Stealera si netroufnu. Budeš si muset najít někoho jiného, ale popravdě nevím, kdo by si na něj troufnul,“ dodal. Fae se zasmála a zavrtěla hlavou.

„Dělám si legraci. Potřebovala bych odeslat tenhle dopis do vlastních rukou. A pokud možno někým, kdo nečte cizí poštu a nemá vedlejší záměr,“ prohlásila a podala mu dopis do ruky.

„Spolehni se, Faeinko. To já to žádnýmu grázlovi nedám. Mám tady na to Orzana. Ten démon je čest sama. Můžeš se na něj spolehnout. Doručí to pozítří odpoledne. Nebo to spěchá ještě víc?“ zeptal se.

„Spěchá to ještě víc, ale nebudu riskovat, takže to prosím svěř Orzanovi. Děkuju,“ řekla, vzala si z pultu rukavice a hodila je do kabelky. Potom vytáhla z kabelky peněženku a chtěla mu zaplatit, ale položil jí ruku na její a zavrtěl hlavou.

„Nech to. To je dobrý,“ řekl. Fae se na něj usmála.

„Děkuju. A prosím dej mi vědět, kdyby přišla odpověď,“ opáčila. Lucan přikývl.

„Spolehni se. A dej na sebe pozor, byla by tě škoda, Faeinko,“ dodal a ona se pousmála a mávla na něj. „Jo počkej,“ zavolal na ní akorát, když se blížila ke dveřím.

„Slyšel jsem, že je na Zemi Ivar," prohlásil a Fae se málem zastavilo srdce. Ivar byl děsivý asi jako Rascal. Ale fyzicky. Mentálně byl ještě děsivější. Rascal totiž byl miláček, ale Ivar? Jak moc hodný dokáže být kriminálník, který nezná nic jiného než krást, rvát se a zabíjet?

„Už ho pustili z vězení," pokračoval, ale Fae stále nemohla popadnout dech. „A vsadil bych krk, že za tebou přijde," dodal.

„D-díky za z-zprávu. A-ahoj," zakuňkala a odešla.

My s Rascalem jsme zatím vymysleli, jak to s těmi potenciálními kupci bude dál. A jelikož jsme jim neměli co nabídnout, vzali jsme je jen do salónku, kde nechal narychlo Rascal Sedmnáctku s Devítkou připravit občerstvení.

„Tak jdeme," řekl, zvedl se ze židle a mířil si to ke dveřím. Já se na něj jen dívala a čekala, až se ke mně přiblíží, abychom mohli jít spolu, ale zastavil se u mě a chytl mě něžně za bradu. Podívala jsem se mu do očí a čekala, co z něj vypadne.

„Miluju, jak jsi zvrácená, když jde o jídlo. Přijde mi to tak živočišně sexy," zmínil, přitáhl si mě k sobě za tu bradu a hladově mě políbil. Taky jsem milovala, když byl takový.

A nebo takový, jaký byl ke mně teď – syrový a vášnivý. Byl mix všech mých oblíbených morálně šedých záporáků z knížek, filmů, seriálů a občas i z mojí vlastní fantazie. Pochopila jsem, že jemu se od ženský líbí totéž. Nepochybně se mu tohle líbilo na Fae. A dost mě trápilo, jak moc se mu tohle na ní líbilo.

Nicméně on mohl mít duši černou jako noc, ale zároveň byl v srdci čistý jako lilie. A to je pro mě ta pravá šedá, aby se dalo říct o někom, že je morálně šedý. Protože znám spoustu hlavních hrdinů z knížek pro dospělé, o kterých se říká, že jsou morálně šedí, ale realita je taková, že ti nejsou morálně šedí, ale totálně toxičtí red flagy s černotou v duši, kterou život nenamíchal ani ďáblovi.

„Lásko, proč u lidí dokážeme vycítit jejich duši, ale u démonů to nejde? Nemáme duši?" zeptala jsem se ho, zatímco se ode mě trochu vzdálil.

„Samozřejmě, že máme duši, miláčku. A může být zatracená úplně stejně jako ta lidská, ale jsme nejvyšší bytosti v potravním řetězci. Alespoň v tom, kde si bytosti žerou vzájemně duše. Je naše přirozenost je jíst, zabíjet lidi a nižší bytosti, takže nám kvůli tomu duše nehnije. Ale taky se může zkazit, když se nechováš podle určitých pravidel," odpověděl mi.

„Třeba jako když lžeš, kradeš a podvádíš?" vyzvídala jsem. On se na mě tak podíval jako by přemýšlel na tím, jestli mi na to chce odpovídat, nebo ne.

„Ani jedno z toho tvojí duši nezkazí," opáčil stručně. „Jsme pekelný bytosti, i když nežijeme v Pekle. Všechno tohle je naší přirozeností," opáčil. Dost mě to zarazilo.

„Neříkej mi, že nám zkazí duši, když se zamilujeme, jsme hodní a ochotní," prohlásila jsem a on se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Čekají na nás klienti," řekl místo toho.

„Tak ať čekají, stejně je sežereme. Odpověz mi," naléhala jsem. On se usmál a přikývl.

„Je víc věcí, kterými se dá naše duše zničit. Když křivě přísaháš, duši to škodí. Stejně tak když něco slíbíš a porušíš vlastní slib. Když místo snědení duši mučíš, nebo ničíš. Když zabiješ svůj vlastní druh mimo sebeobranu. Nebo když zabiješ bytost, kterou nemusíš zabíjet. Nebo třeba když zneužiješ pouto k ovládání toho druhého proti jeho vůli. Poslední tři jsou nejhorší případy, kdy duše skomírá," odpověděl.

„A co to znamená pro démona, když má shnilou duši?" zeptala jsem se.

„Nejdřív nic. Jen začneš cítit, že v tobě něco mizí. Pak přestaneš některé věci prožívat tak jako dřív. Lásku, pouto, strach, vinu. Uspokojení. Čím víc duše hnije, tím míň cítíš štěstí.

A když shnije úplně, začneš přicházet o věci, které z tebe dělají tebe. Nejdřív city. Pak některé hezké vzpomínky. Nakonec vlastní vůli. Shnilá duše tě nežene k většímu zlu. Udělá něco mnohem horšího. Přestane ti na čemkoli záležet.

Proto se tomu říká zatracení. Takoví démoni se už nedají zachránit. Protože když ti duše shnije úplně, už nejsi schopná nic cítit. Jsi už jenom prázdná skořápka. Hladová prázdná skořápka, která je nenasytná, protože doufá, že ještě něco ucítí, když si bude dělat co chce. A stejně je to i u lidí," vysvětlil.

„Stejný, nebo malinký rozdíl?" pokračovala jsem.

„Malinký rozdíl. Démon se shnilou duší je rarita, protože musíš klesnout opravdu hluboko, aby se něco takovýho mohlo stát. A když se to stane, je z něj docela nebezpečná existence. Kdokoli k tomu inklinuje, v Podsvětě ho čeká trest smrti," vysvětlil.

„A lidi?" zeptala jsem se.

„Lidi jsou taky takový hajzlové bez emocí a empatie. Bohužel je jich docela hodně. Asi proto, že k tomu můžou sklouznout mnohem snáz," objasnil.

„Takže to, co se teď chystáme udělat těm kupcům, to nás nijak neovlivní?" ujišťovala jsem se a Rascal jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Ne," odpověděl.

„Protože to jsou lidi? A jejich duše nikdo nehodlá mučit, ale budeme je žrát?" ujistila jsem se.

„Tak tak," zašeptal. „Na lidi se tyhle zákony nevztahují. Můžeme si s nimi dělat prakticky co chceme. Od toho jsme vyšší bytosti. A teď jdeme, už mám hlad a náladu si hrát," dodal a pohladil mě po tváři špičkou ocasu, když si to mířil ke dveřím.

V salónku bylo zase něco kolem patnácti lidí. Když jsem je viděla, vzpomněla jsem si na Carla a na jeho debilní šou. Jako by tu byl teď zase.

„Zdravím, jsem Tristan Vane Graves a tohle je moje snoubenka Stella Kellerová. Vítám vás v naší Zoo," prohlásil a podal jim ruce. A všichni na nás zírali jak z jara, protože jsme nebyli jako oni – lidi.

„Promiňte, ale kde je pan Mendez? Měli jsme s ním mít dneska schůzku. Měl nás provést po Zoo, pořádat nějakou akci s démony a pak nám nějaké nabídnout," zeptala se ho blondýna ve středním věku.

„Pan Mendez byl bývalý majitel Zoo. Teď to tady vlastní moje snoubenka a já. Po Zoo vás provedeme a představení taky bude, to se nemusíte vůbec bát. Ale ještě předtím pro ověření informací a aby mi sedělo účetnictví, budu potřebovat pár informací, ale nebojte se, o zábavu vás nepřipravím, zabere to nanejvýš pár minut," řekl a usmál se.

Můj malý diplomat. Sežere je dřív, než jim vůbec dojde, že je chce sežrat. Pousmála jsem se a taky jsem jim podávala ruce. Působili mile, ale s tím, co mě Rascal naučil, jsem cítila jejich hnijící duše. Voněly sladce. Poznala jsem, že čím víc zkažená duše vlastně je, tím víc jí toužím sníst. Teď si připadám malinko jako nějaký mrchožrout. Ale jsem sakra démon.

„Teď mě prosím následujte," řekl a rukou ukázal ke vchodu do jiné místnosti, kde pro ně nechal narychlo připravit nějaké občerstvení, uvítací drink. Zyra se nabídla, že je bude obsluhovat a že bude působit atraktivně.

„Posaďte se," usmál se a všichni ho poslechli a posedali si na připravené židle. Já jsem zůstala u dveří se Sedmnáctkou, se kterým jsme si vyměnili pohledy i úsměvy a potom se naše oči přesměrovaly k Rascalovi, který měl všechno naplánované do posledního detailu.

Devítka mu podal nějaké desky a odešel. Zyra klientům zatím rozdávala sklenky šampaňského a za mnou se zjevil Kane. „Šou bude tentokrát pro nás co? Miluju, ten adrenalin," zašeptal mi do ucha a já přikývla.

„A já zase miluju, když se Rascal chová jako zločinec," oznámila jsem mu. Pravdou je, že jsem ho nikdy neviděla lovit, nebo se krmit a už vůbec ne někoho zabít, ale vidět ho plánovat to, to bylo možná ještě lepší.

„Tak. Ještě jednou vás tedy vítám v naší Zoo. Jsem moc rád, že jste našimi klienty a moc se vám předem omlouvám za drobné komplikace. Při předávání nemovitosti nejspíš došlo ke ztrátám vašich osobních složek ze systému, tak vás prosím žádám o to, abychom to předem dali do pořádku.

Prosím vás, ti kteří jste tady poprvé a kteří nemáte od pana Mendeze ve vlastnictví žádnou z nadpřirozených bytostí, zatím si nabídněte nějaké z našich občerstvení. Společnost vám budou dělat naše krásné succuby Dev a Lola. A vás

zbývající poprosím, abyste ke mně jednotlivě přicházeli a odpověděli na pár otázek," řekl a posadil se za stůl.

Ta místnost vypadala jako útulný salónek s červenými stěnami a koberci. Nebyla tam žádná okna. U dveří byly těžké, sametové závěsy. Na stěně televize. Po bočních stěnách stolky s nápoji, jednohubkami, ovocnými mísami, zeleninovými talíři, masem i sýry.

Uprostřed byla pohodlná křesílka se stolečky a u dveří vedoucích k sektorům A a B byl stůl se dvěma židlemi, u kterého teď seděl Rascal a vyřizoval s klienty osobní informace.

Hned jak jim sdělil své požadavky, okolo stolu se utvořila fronta asi šesti lidí. Zbývající se nahrnuli ke stolům s jídlem a jen jeden si šel povídat se Zyrou a Lolou. S Rascalem jsme se na sebe usmáli a potom jsem se i s Kanem vrátila do vestibulu.

„Vaše jméno prosím," začal Rascal s výslechem první klientky.

„Samantha Campbell, ročník 76. Od pana Mendeze jsem brala dva démony mužského pohlaví," začala sama. Rascal si to začal hned zapisovat.

„Místo, kde démony chováte, prosím," zašeptal a snažil se působit neutrálně, ale vřelo to v něm.

„Archaická 772…" pokračovala a Rascal zase pokračoval v zápisu.

„Tam se současně nacházejí, ano?" ověřoval si. Žena přikývla, aniž by přemýšlela nad tím, proč se jí vyptává na takové informace.

„Výborně. Jejich originální jména?" vyzvídal.

„Calyx a Martyr," odpověděla. Rascal se hned podíval do reálného seznamu, který měl Carl o prodeji démonů a snažil se tam ty dva najít podle jména. A kupodivu tam byli, i jméno a adresa té ženy. A dokonce i částka, kterou za ně zaplatila. Dvaadvacet milionů dolarů. To byl ale byznys.

„Výborně, vypadá to, že mi u vás všechno sedí, paní Campbellová. Prosím užijte si zatím občerstvení," usmál se, pokynul Sedmnáctce, aby jí označil a dal jí na krk nějakou návštěvnickou kartičku. Potom si k sobě zavolal dalšího. A dalšího a dalšího. A když dostal informace od všech šesti klientů, kývnul na Sedmnáctku, aby k němu přišel.

„Sežeň dostatek démonů, aby je odtamtud dostali ven. A, Sedmnáctko…" zavolal na něj ještě. „Chci je všechny. Do jednoho," dodal, Sedmnáctka přikývl, poklonil se mu a odešel splnit Rascalův rozkaz.

Potom Rascal vykouknul ze dveří, našel mě očima a prstem mi naznačil ať jdu k němu. Když jsem k němu přiběhla, naklonil se ke mně. „Na koho bys měla chuť? Nejlépe z těch, co mají na krku kartičku," zašeptal.

Rozhlídla jsem se po místnosti a oči se mi přilepily na jednoho veterána. Mohlo mu být tak sedmdesát a pořád neměl dost leváren. „Tak si ho vezmi. Diskrétně si ho

vezmi stranou, naslibuj mu šou a dělej si s ním co chceš," zmínil, pak se ode mě odtáhnul.

„Rascale…" zašeptala jsem ještě, když se ode mě chystal odejít.

„Copak?" ozval se.

„Já nevím, jak se jí duše," přiznala jsem. On se ke mně naklonil a těsně se mi nalepil rty na ucho.

„Improvizuj. Jsi démon," zašeptal, políbil mě na něj, odtáhl se ode mě a šel se věnovat ostatním.

Nora akorát perfektně vycídila celý byt a kontrolovala z dálky, jestli se všechno leskne, co se lesknout mělo. Jestli v místnosti není moc světla, nebo naopak málo. Jestli vůně jídla, které vařila není otravnější než lákavější. A taky, jestli ladí ubrousky k ubrusu a celému prostíracímu setu. Ale myslím, že toho si Dizzy nevšimne ani za milión let, a i kdyby, ani by ho to nezajímalo.

Potom se zaměřila na sebe. Očichala se, jestli voní, zkoukla se v zrcadle, jestli vybrala správné oblečení a zkontrolovala si zuby, jestli je má dokonale čisté. A když všechno prošlo její přísnou kontrolou, akorát u dveří zazvonil Dizzy.

Nora mu otevřela a chvíli se na něj tak dívala, než ho pustila dovnitř. Zjevně byla pekelně nervózní. Myslím, že jí chápu, mě Rascal taky přiváděl k šílenství, pamatuju si to jako by to bylo včera, jak moc jsem z něj byla nervózní, když jsem mu dala najevo, že ho chci a on si přišel vzít, co jsem mu nabízela.

Dizzy tam stál, v ruce držel květiny a s úsměvem čekal, až ho Nora pozve dál. „Ty jsou pro tebe," řekl a podal jí je do ruky. Nora si je od něj vzala, přičichla si k nim a usmála se do nich, aby jí Dizzy neviděl.

„Děkuju, jsou nádherný. Krásně podzimní," komentovala. „Pojď dál, už jsem na tebe čekala," zašeptala, udělala krok stranou, aby mu uvolnila cestu a když vešel, zavřela za ním dveře.

„Moc ti to sluší," řekl a naklonil se k ní, aby jí políbil.

„Taky ti to sluší. Doufám, že máš hlad a nevadí ti, že nebudeme mít syrový maso," zahihňala se. Dizzy se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, to mi fakt vůbec nevadí," odpověděl. Nora se na něj usmála, ale ten úsměv vydržel sotva vteřinu, než od něj radši odvrátila pohled. Vzala květiny a zmizela s nimi v kuchyni, zatímco Dizzy zůstal stát uprostřed jejího dokonale uklizeného bytu a rozhlédl se kolem sebe.

Nora po něm z kuchyně nenápadně pokukovala, jako by čekala, jestli si všimne něčeho, co ona poslední dvě hodiny kontrolovala snad dvacetkrát. Ale nic neříkal.

„Můžeš si sednout ke stolu, večeře bude za minutku," nabídla mu, když se vracela s vázou a se svým novým přírůstkem v podobě nevelkého pugetu oranžových růží, mezi nimiž vykukovaly drobné vínové jiřiny a pár bílých květů. Po

stranách se proplétaly větvičky šípku s červenými bobulemi, stříbřitě zelený eukalyptus a několik jemných sušených trav.

„To jsem přišel akorát včas," zmínil a posadil se, jak požadovala. „Máš to tu krásně naklizený. Lichotí mi, že jsi tohle všechno připravila kvůli mně. Moc si toho vážím," prohlásil.

Nora se v kuchyni rozplývala nad Dizzyho roztomilostí, zatímco se snažila mu nandat na talíř svůj výtvor tak, aby to vypadalo jako z michelinské restaurace.

„Prosím," zašeptala, když před něj pokládala talíř s jídlem. Dizzyho skoro až přecházel zrak. I když byl zvyklý na jídlo od Fae, ta taky vařila jako profesionálka. I když ona vařila spíš upírské speciality. To jenom já byla fakt hrozná, že jsem Rascala krmila syrovým masem, protože jsem nestíhala vařit.

„Teda, ty sis s tím ale musela dát práce. Vypadá to úžasně," pochválil jí. Ona se posadila naproti němu a zahihňala se.

„No hlavně, aby to i úžasně chutnalo," opáčila, natáhla se pro láhev červeného vína a podala jí Dizzymu, aby jí otevřel. Ten se toho zhostil automaticky, podal si otvírák a zavrtal ho do korku.

„Pro případ, že bys to nepoznal, je to filet mignon s omáčkou na červeném víně, bramborovým fondantem a glazovanou zeleninou," oznámila mu zatím, než jim rozlil do skleniček víno. Byl to Cabernet Sauvignon 2016.

„Poznal jsem to, ale ty jsi to nazvala stylověji. Ne jenom bramborový válečky a zelenina. Hned mám na to ještě větší chuť," opáčil.

Nora se zasmála. „Tak se do toho dejme. Dobrou chuť," popřála a pozvedla svou skleničku.

„Na tebe a na dobrý jídlo," řekl.

„Na tebe a na dobrý jídlo," zašeptala.

„Na nás a na dobrý jídlo," dodal nakonec, Nora přikývla a potom si spolu konečně přiťukli a začali jíst.

V Zoo Rascal ještě chvíli vykrmoval svoje potenciální jídlo občerstvením, a vzal si na starost jejich zábavu. Bylo to jinak, než to dělal Carl, ale Rascal byl talentovaný improvizátor a taky byl zábavný. Proto se k němu tolik hodila jeho přezdívka Rascal a kašpárkovská čepice.

A zatímco si on hrál s jídlem, já jsem si se svým moc nehrála. Šla jsem rovnou na věc. Nalákala jsem toho stařík ke klecím v sektoru D, kde byla zavřená naše jediná démonka Nerissa. Která i momentálně posloužila věrohodnosti. Díky ní si stařiček myslel, že je na prodej a že jsme jenom pár démonských hajzlů, co za prachy prodává vlastní druh.

Ale omyl. My jsme byli ještě větší monstra. Sice jsme takoví byli jen na zatracence, ale i tak. „Ta je pěkná, jestlipak se umí i hýbat," procedil ukazujíc na Nerissu. Ale než

se na mě stihnul otočit a očekávat odpověď jsem se mu zakousla do krku a jedním čistým trhnutím ho omráčila, abych mohla v klidu jíst.

Nerissa se usmála a hladově na mě koukala. Myslím, že jí Rascal moc kvalitní stravy nedopřával. Ta krev a maso neviděla od doby, co je tady. Dostávala jen obyčejná lidská jídla, takže nebylo divu, že jí dělalo chutě, jak před její klecí hoduju a ničím tím Rascalovi koberec. Nebo svůj koberec?

Potom jsem se od těla odtáhla, abych popadla dech a s obličejem od krve se podívala na Nerissu. „Když mi řekneš, odkud se znáš s Fae, podělím se s tebou," nabídla jsem jí. Všimla jsem si, že nad tím uvažuje.

„Proč tě to vůbec zajímá? Abys to vyžvanila svýmu snoubenci?" zeptala se, ale já se usmála a zavrtěla hlavou.

„Řekněme, že Fae možná nenávidím ještě víc než ty. A každej její nepřítel je můj přítel. Tak co, máš hlad?" pokračovala jsem a olízla si stékající krev ze rtů. Nerissa se usmála a přikývla.

„Tak začni, aby ti něco zbylo," pobídla jsem jí a zase jsem se zakousla do toho chlapa. No a ona se rozpovídala, že jsem věřila, že to je skutečný příběh. Pověděla mi, že za to může chlap. Jak jinak. Myslím, že to máme s Nerissou společné. Taky nenávidím Fae kvůli chlapovi – Rascalovi.

„Fae byla rozmazlená princeznička a měla docela bohaté rodiče. Vlastnili kočáry, koně, pole, lesy, rybníky a palác. Spokojenost nejvyšší. Byla jedináček. Ale pak jí umřela máma a její táta se znovu oženil. S jeho novou ženou přišel i její syn. Byly ve stejným věku. Plus mínus. Myslím, že byl o dva roky starší než ona.

Když se jejich rodiče dali dohromady, bylo jí něco kolem devíti let. Jemu necelých jedenáct. Později, když mi bylo osmnáct, přistěhovali jsme se do vedlejšího domu. Měla jsem kamarádku ve stejném věku, byla jsem nadšená.

A bonus – její nevlastní brácha se mi vážně strašně líbil. Byl to takovej bad boy. Každá holka o něm snila. Když jsme se s Fae sblížily, přiznala jsem jí, že jsem do jejího nevlastního bráchy zabouchlá. Popřála mi upřímnou soustrast a mojí lásku k němu nebrala moc vážně.

Podnikaly jsme společně různý věci, chodily na párty, probíraly kluky. Dokonce si některý i půjčovaly. Potom jsme se začali stýkat konečně všichni i s ním. Myslím, že to bylo kvůli cigaretám. Byl na mě milý a podíval se na mě tak hezky, když mi dával cigaretu ze svého.

Fae se mi snažila všelijak pomoct, abych ho získala. Bylo spoustu různých pokusů, ale on mi nevěnoval pozornost. Jednoho večera jsme společně hráli flašku. Byl to její brilantní způsob, jak ho donutit, aby mě byť jen políbil. Hulili jsme a chlastali. A já vyhrála pusu. Byla jsem šťastná a myslela si, že něco konečně bude. Že si mě všimnul, ale on se zbláznil do Fae.

No a o pár dní později jsem je viděla, jak se líbají. Sebralo mě to. Strašně jsem se na ní naštvala. Ale vysvětlila mi, že jí z ničeho nic políbil a že o něj nestojí. Věřila jsem jí a usmířily jsme se. Ale jednoho večera jsem je načapala při něčem jiném. Píchali spolu.

A jak jistě chápeš, to už jsem viděla rudě. Chtěla jsem se jí pomstít. A tak jsem je druhý den vylákala ven pod nějakou záminkou, kterou už si nepamatuju a nechala je čekat. Pozorovala jsem, jak se k sobě mají. Ten den jsem na to stejný místo pozvala i jejich rodiče. No a ti, když to zjistili, oba je vydědili a vyhodili z domu," vylíčila.

Během té chvíle jsem i přestala jíst. Byl to zajímavý příběh a zřejmě i pravdivý, protože si umím představit, že Fae byla taková děvka, že opíchala i nevlastního bráchu.

Podala jsem jí mlčky skrze okénko ruku a srdce toho chlapa. Chtěla jsem si ho nechat pro sebe, ale zas tak moc z něj nezbylo, takže jsem jí potřebovala odměnit za to, co mi řekla.

Okamžitě se dala do jídla. Já si to pořád přehrávala v hlavě. „A co bylo dál? Pokud vím, tobě už osmnáct není hodně dlouho. A když si spočítám aspoň základní matiku, Fae s Rascalem spolu chodili tři dekády, takže ty taky nebudeš úplně nejmladší, aby tě pořád žral nějakej sexy démon, o kterýho tě připravila nadržená kámoška," komentovala jsem.

Ona se hladově zakousla do srdce toho muže jako by to bylo jenom obyčejné jablko, až jí stekla krev po bradě a přikývla. „Chytrá holka. Ale abych ti řekla víc, potřebuju jinou službu… dostaň mě odtud. Ty to můžeš zařídit, aby mě tvůj snoubenec pustil," škemrala.

„Jo. Ale až mi řekneš, co máš s Fae v úmyslu," vyjednávala jsem.

„Jen jí malinko potrápit. Nechci jí zabít. To by bylo moc mírný za to, co udělala a jak moc jí nesnáším," opáčila.

Fae jsem upřímně nenáviděla. Klidně bych jí i zabila, ale to privilegium jsem chtěla mít já. A pravdou je, že jsem se na ní zlobila, i na Rascala, že na ní byl takhle mírný, ale obejít ho tímhle způsobem a nechat někoho, aby jí mučil? To mi neznělo jako dobrý nápad.

„Až mi řekneš všechno, teprve pak se rozhodnu, to je moje podmínka. A nezapomeň, že taky můžu Rascalovi říct, co jsi zač a aby tě nepouštěl," dodala jsem a zvedla se, že půjdu pryč.

„Počkej. Ještě tu bylo pár věcí. Bylo jich mraky, už si ani nevzpomínám na všechno, co kdy udělala. Ale když je oba vyhodili rodiče z domu, přišli ke mně oba úplně zoufalí. Neměli kam jít. Nabídla jsem jim, aby zůstali u mě," začala.

„Aha, falešná kamarádka. To se máš teda čím chlubit," rýpla jsem si. Ona přikývla.

„Já vím. Bylo to ode mě hnusný, ale strašně mě oba naštvali. Ale hlavně ona. Vzala mi někoho, koho jsem milovala," hájila se.

„Jo, tak je trochu promiskuitnější a chová se jako čůza, ale myslím, že si nezasloužila ztratit rodinu a už vůbec ne další šílenosti, který věřím, že jsi jí udělala. A chceš v nich pokračovat, i když už ses pomstila," komentovala jsem.

„Bylo to komplikovaný a já byla mladá a pitomá. Když jsem je k sobě vzala, doufala jsem, že se ke mně Ivar přimkne," prohlásila. To jméno mě zarazilo a myslím, že mi ho říct nechtěla.

„Ivar? Tak se jmenoval ten démon? Nevlastní bratr Fae?" ujistila jsem se. Mlčela. A mlčení znamená souhlas. „A přimknul se?" vyzvídala jsem. Zavrtěla hlavou.

„Bral to jako zelenou, aby mohl být s ní. A ona se mi tentokrát neomlouvala. Řekla mi, že ho miluje a že s ním prostě chce být. A že mi najde nejlepšího démona na světě, aby mi to vynahradila," pokračovala.

„To se mi zdá sice trochu jeblý, ale je to Fae a na její poměry i rozumný a milý," opáčila jsem. Hodila na mě vražedný pohled.

„Fae si našla práci, ale neneslo to moc peněz. Dělala na klinice jako Urovnávačka traumatických vzpomínek. Docela prestižní místo. S Ivarem vymysleli, že by se její schopnosti daly využít i jinak. Takže jsme začali okrádat démony a později celý korporace, načež jim Fae upravovala paměť a vzpomínky.

Ale začalo to být nebezpečný, dostali jsme se do vážných problémů. Přišli na to, že využíváme nelegálně svoje schopnosti za účelem zbohatnout a chtěli jí zatknout. Stála před rozhodnutím, jestli nastoupí do vězení na výkon trestu. Hrozili jí sto lety a podmínkou. Nebo mohla mluvit proti Ivarovi, kterého hledali a měl za svoje hříchy mnohonásobně vyšší trest.

A hádej co udělala. Napráskala Ivara. Takže ho chudáka zavřeli do lochu na 350 let, který pak ona strávila pohodlně s někým jiným. Kurvila se kde mohla s Ronanem, Drazielem, Kieranem, Falcem, Darylem, Zonanem, Vexem, Ferelem, Noxem Adienem, Hexem, Darielem... A Ivar? Mučili ho tam a bůhví co všechno. Změnilo ho to…" pokračovala a otřela si z oka slzu.

Ach jo, Fae. Byla to mrcha a zasloužila si potrestat, ale nevím, jestli si za to zrovna zasloužila takový teror, jaký si pro ní přichystala Nerissa. A taky bych nenastoupila jen tak do vězení na 100 let. Věděla jsem jedno, Nerissa musí ven, musí dosáhnout nějakého zadostiučinění, ale já to musím zarazit dřív, než Fae úplně zničí. A to ze dvou důvodů.

První je ten, že můj morální kompas si myslí, že to stačí a že je Nerissa vlastně mnohem horší, než samotná Fae. A druhý je ten, že by mi Rascal možná mojí krutost vůči Fae nikdy neodpustil, kdybych se proti ní spolčila za jeho zády s Nerissou.

„Já ho ale nikdy neopustila. A Fae jsem tu zradu nikdy neodpustila. Sice jsme se dál bavily a předstírala jsem, že jsem její kamarádka, ale každou chvíli jsem jí vrážela

kudlu do zad. Mstila jsem se jí. A jednoho dne jsem jí řekla, že to mám všechno na svědomí já. A ona ode mě utíká a utíká.

Myslím, že byla čerstvě po rozchodu s Rascalem roku 1971. To byla chvíle, kdy jsem chtěla udeřit, protože byla nejzranitelnější. Nejdřív jsem jí jako správná kamarádka utěšila a potom na ní vycenila zuby. Ale pak jsem jí dala náskok, aby mohla dál utíkat a naše hra byla zábavnější. Ale chytla jsem se do její sítě a teď jsem tady. S Ivarem po mým boku. S mým nejvěrnějším milencem," objasnila.

Smutně jsem na ní koukala a snažila se to celé zpracovat. „On se k tobě teda nakonec přimknul," zašeptala jsem a ona přikývla.

„Jasně, že jo. Snažila jsem se o to celou dobu, když byl ve vězení. Starala jsem se o něj, vařila mu, chodila na návštěvy, nabízela jsem se mu, psala jsem mu. A slíbila mu, že se spolu Fae pomstíme," dodala.

„Taky ti něco slíbím, Nerisso. Půjdeš brzy ven. Ale Rascalovi nic neříkej, řeknu mu to sama, protože jinak tě odtud nepustí a věř tomu, že je schopný tě kvůli Fae i zabít," zašeptala jsem, usmála se na ní a odešla jsem.

Nerissa si všimla, že jsem tam nechala jeho duši a neskutečně po ní šílela, ale měla smůlu, nemohla si jí přes sklo vzít.

Já jsem cestou do salónku požádala někoho ze zaměstnanců, aby uklidil to, co jsem tam nechala a vrátila se nenápadně za Rascalem a za klienty. A vůbec jsem si neuvědomila, že ten, koho jsem požádala o úklid byl zrovna Ivar. Ten Ivar, o kterým jsme se celou dobu s Nerissou bavily a že on nejspíš dobře věděl, jak sníst někomu duši.

⛧⛧⛧

Rascal požádal Zyru s Lolou o nějaké taneční pozdvižení a vyptával se svých lidí, kteří jeli osvobodit koupené démony přes zprávy, jak jsou na tom. Když obdržel zprávu, že většina z nich byla úspěšně ukradena ze svých nových domovů a že je vezou do Zoo, usmál se a vrátil mobil do kapsy.

Když potom to taneční představení skončilo, Rascal si zábavu vzal na starost sám. Čekal jen na to, až se vrátí většina lidí a užijí si vlastní šou. Já jsem se šla opláchnout, abych nebyla od krve po té vydatné večeři a vrátila se zpátky jako znovu zrozená.

Rascal se na mě usmál a naznačil mi přes celou tu místnost těch nic netušících oveček, že mám v koutku pusy zbytek krve.

„Vážení, zahrajeme si takovou hru. Protože jsme tady všichni nějakým způsobem zaměření na obchod, mohla by vás bavit. Bude vás to stát něco málo z vašich kapes, ale máte příležitost si dost vydělat. Všichni prosím napište na lístečky, s kolika penězi chcete začínat. Nikomu neukazujte, co jste napsali. Nejvyšší částka vyhrává. Musíte jí ovšem sami mít v hotovosti. Potom lístečky přijďte odevzdat," vysvětlil.

Chvíli jsem na něj zírala, co jako vymýšlí a pak jsem se zaměřila na klienty, kteří byli úplně nadržení na nějaký hazardní hry a zvrácenosti, které kdo tady v Zoo bude schopný vymyslet.

Rascal si prošel lístečky s částkami a vybral nejvyšší nabídku, která byla 7 000 dolarů. Což už byla částka, u které bylo vidět, že ten člověk na penězích tolik nelpí. Rascal moc dobře věděl, že tihle zatracenci na takovou akci nechodí s hotovostí pod 10 000.

„Výborně," usmál se, když viděl tu částku. „Všichni tedy začínáte se sedmi tisíci," objasnil a na lístečky z druhé strany napsal nějaký obchodní úkol, a následně každému jeden rozdal.

Někdo měl koupit určitý předmět od jiného hráče, jiný ho prodat dál se ziskem, další uzavřít obchod s několika různými lidmi nebo získat konkrétní věc za co nejnižší cenu. Taky každý vlastnil jinou věc, kterou jim Rascal napsal k úkolům.

„Každý z vás si tedy vezme k sobě jen těch 7 000 a úkol, který dostal. Do půl hodiny to musíte rozmnožit. Jakým způsobem, to už je na vás. Můžete obchodovat mezi sebou, uzavírat dohody, podvádět, blafovat, cokoli." Odmlčel se a pousmál se.

„Vítěz bude jen jeden. Ten, který na vás na všech vydělal nejvíc a ten se se mnou utká v posledním kole. Peníze všech, kteří nevyhráli se dají do banku a budou sloužit k finálnímu kolu, aby dorovnaly vítězovu částku. Když to nebude dost, dorovnám to ze svýho," objasnil a sám vyndal z peněženky stejnou základní částku a položil jí na stůl přede všechny, aby viděli, že hraje taky.

Všichni tedy koukali na svůj úkol a začali. ***„Jaký úkol máš ty, miláčku?"*** zeptala jsem se ho telepaticky. On se tak pousmál.

„Vydělat na nich,“ odpověděl sebevědomě, zvedl se ze židle a šel se na ně podívat, jak hrají.

„A co ten zbytek, který s sebou přinesli? Proč to vůbec děláš, když je sníme a jejich prachy si můžeme nechat?“ vyzvídala jsem.

„Tak za prvý, třeba se od nich něco naučím. Za druhý, možná se mi podaří je přechytračit, a to je ego boost. Za třetí, potřebuju je zabavit. A za čtvrtý, jsem poctivej zloděj a nechám si jenom to, co vyhraju, zbytek ať si třeba rozdělí ostatní,“ objasnil a mrknul na mě.

Já se tedy posadila do rohu místnosti a pozorovala klienty, jak spolu obchodují. Připomínalo mi to nějaké hloupé hry, které se dost často hrají na teambuildingech. Po několika minutách toho, co jsem slyšela pořád věci jako: *Já mám jablka, ale sháním pro ženu diamant,* jsem si vzpomněla na to, co mi říkala Nerissa o Fae.

A ačkoli mě vážně zajímala Rascalova finální obchodní strategie a přesvědčovací metody, rozhodla jsem se ze salónku odejít. Zrovna když Rascal vyhlásil vítěze a pravidla jejich duelu.

„Oba máme dvaačtyřicet tisíc dolarů. Můžeme nabídnout peníze a k tomu i cokoliv jiného, co si vymyslíme, ale hodnota naší nabídky vymyšleného zboží, nebo služeb nesmí přesáhnout dvaačtyřicet tisíc. Můžeme si vzájemně klást otázky, smlouvat a dělat protinabídky.

Tady nejzkušenější obchodník nám oběma nabídne jednu věc, kterou oba chceme. Třeba barely ropy. Komu z nás je prodá, ten vyhrává. Jednání budou probíhat odděleně, ale s porotou ostatních,“ vysvětlil Rascal pravidla duelu.

A akorát, co jsem odešla do Zoo vstoupila Fae. Narazila jsem na ní na chodbě a málem jsem si rozskřípala zuby. Přišla pod přeludem jako obyčejná smrtelnice, ale stejně jsem svýma démonskýma očima mohla vidět její démonské přednosti.

A svýma normálníma očima i její ženské přednosti. Zase měla na sobě něco kurevsky sexy, až jsem začínala trnout hrůzou, že jí takhle Rascal uvidí a byť jen jednou se jí podívá do výstřihu. Zdá se mi to, nebo má ještě větší prsa než předtím?

Potom jsem si ale uvědomila, že já teď momentálně tahám za nitky a že mám eso v rukávu, protože vím něco, co ještě Rascal neví a že mám vliv na to, jestli Nerissu propustí, nebo ne. Možná by bylo na čase si vyslechnout i protistranu. A tím taky zabránit jejich setkání.

„Fae…“ křikla jsem na ní a šla jsem jí naproti.

„Stello. Kde máš hvězdu?“ rýpla si, když jí neviděla na mém krku. Takovou vzácnost nosit mezi zloději? To bych byla na hlavu.

„V bezpečí. Jdeš za Rascalem?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„Musím s ním mluvit. Kde je?“ opáčila. Ukázala jsem prstem za sebe k salónku a stoupla jsem si jí do cesty, když už měla v úmyslu vyrazit rovnou tam.

„Teď nemůže, má tam rozdělaného něco důležitého. Přijeli sem Carlovi klienti," zmínila jsem a ona vytřeštila oči.

„Cože? Kteří?" divila se mojí odpovědi, ale pokrčila jsem rameny.

„Nevím, to bylo taky překvapení. Poslyš, musím mluvit já s tebou a ty taky spíš než s Rascalem, věř mi. A když budeš hodná, můžeš si dát s námi dobrou večeři, za pár minut očekáváme příjezd vysvoboditelů démonů, který Carl prodal těmhle lidem. A pak… bude hostina. Tak co, dohodneme se?" zeptala jsem se.

„Jo. Dobře. Ale nejdřív musím jít čůrat," oznámila mi a mířila si to k záchodům, ale zastavila jsem jí.

„Nezkoušej na mě žádný podrazy. Vím o Nerisse a Ivarovi. Takže rovnou ze záchodu za mnou, ano?" zmínila jsem a přísahám, že zbledla. Jenom tiše přikývla a odešla na záchod.

Postavila jsem se k záclonám z vnější strany salónku a čekala na ní. Z místnosti jsem slyšela bouřlivé tleskání. „Právě jsem koupil ropný barely a zbylo mi pět tisíc dolarů," chvástal se Rascal.

Usmála jsem se a zavrtěla nad ním hlavou. *On to fakt dokázal. Převezl všechny ty mazaný hlavy a vydělal si jejich peníze na hloupé hře…*

Fae zaplula do kabinky, stáhla si punčocháče, vyhrnula sukni a obkročmo si stoupla nad mísu. Pak malinko přidřepla. V druhé ruce držela kabát a tašku, což nechtěla pokládat na zem, i když to tam bylo relativně čisté. Ale jsem taky žena a rozumím tomu, proč byla tak opatrná a raději si vše držela v rukách a nesedala si.

„Tak už dělej, vždyť se ti chtělo," šeptala si pro sebe otráveně, když se jí doslova nešlo vymáčknout. Měla strach, že nastydla a má zánět močáku. To se ženám občas stává, když se ochladí, nebo jsou až moc sexuálně aktivní. A zvlášť když střídají partnery jako ponožky. Nebo spíš jako Fae.

To, co mi říkala Nerissa… jestliže za svůj život měl Rascal kolem tisíce sexuálních partnerek a vezmu-li v potaz, že je Fae o několik let starší, pak raději ani nechci vědět, kolik jich má na účtu ona.

Když Fae vyšla ze záchodu zase jako modelka, zkřivil se mi obličej. Vzpomněla jsem si na to, jak znásilňovala Rascala a já s ním spala bez ochrany. *Takže jsem spala i s Fae. Opakovaně. Hnus. Měla bych si pro jistotu zajít na testy.*

„Nepomlouvat démona ve svojí hlavě, když je poblíž tebe tě maminka nenaučila? Vlastně ne, promiň, ty žádnou nemáš," prskla na mě. Jen jsem na ní hodila vražedný pohled. *Možná, že na ní pustím Nerissu sama…*

Prudce se zastavila a otočila se ke mně. „Jsem čistá, jasný? Vím, jak to vypadá. A máš pravdu, jsem dost na chlapy. Ale nejsem nechutný prase a vím s kým si můžu dovolit spát," objasnila, když slyšela moje myšlenky. Trochu se mi ulevilo. Nevím proč, ale věřila jsem jí. Zcela určitě nebyla tak blbá, aby se něčím nakazila.

„Fajn, ale s tím tvým posledním výrokem moc nesouhlasím. Ale už to nehodlám řešit. Trest za to si ještě vyžereš, neboj se," oznámila jsem jí.

„Kde si chceš promluvit?" zeptala se, tak jsem jí zatáhla nahoru do apartmánu. Bylo mi jasné, že tam teď Rascal určitě nevkročí a rozhodně ne nikdo další. Do kanclu by mohl přijít. A všude po Zoo někdo byl. Momentálně to byl čistý chaos.

„Pojď se mnou nahoru," zašeptala jsem a vedla jí k sobě. K nám. Prostě do apartmánu. Fae se rozhlížela kolem. Zřejmě tam nikdy nebyla, což je fajn.

„Teda, to je velkej luxus," komentovala hned, jak jsem otevřela dveře dovnitř.

„Posaď se," řekla jsem a ukázala na sedačku hned v první místnosti. Fae si odložila kabát i kabelku a posadila se na bílou, koženou sedačku s nohou přes nohu.

„Nic nemám, nic ti ani nedám. Nic si nezasloužíš," začala jsem a ona protočila panenkami.

„Nic od tebe nechci, neboj se. Ještě bys mě otrávila," prskla na mě jedovatě. „Tak co je s Nerissou a Ivarem?" zeptala se.

„Mluvila jsem s ní. Je v kleci. Rascal jí zajal, ale Ivara ne. Někde tu bude mezi pracovníky. Nevím, ale jak vypadá, takže těžko říct, kde je teď," oznámila jsem jí a všimla jsem si, že se vyděsila, když jsem zmínila jeho jméno. „Každopádně teď ani jeden nemají jiskru," dodala jsem, ale jen na mě mlčky civěla a čekala, co řeknu dál.

„Mluvila jsem s Nerissou a říkala mi, co se stalo mezi tebou, jí a Ivarem. Prý do něj byla zamilovaná a on do tebe. Pak jste se dali dohromady i přes to, že jste byli papírově sourozenci a ona naplánovala to, že vás předhodila rodičům, kteří vás vydědili," prohlásila jsem ve zkratce a ona ztuhla. Tohle nejspíš ani sama nevěděla.

„Ta svině…" zašeptala si pro sebe.

„No, říkala toho dost a musím ti dát za pravdu, svině to bude velká. Ale jak jistě chápeš, jsi mi úplně ukradená a momentálně bych tě nejradši předhodila lvům, nebo jí do klece. Nebo jí pustila ven a sledovala, co s tebou udělá," začala jsem, ale to, jak se na mě podívala mě zamrzelo.

„Proč to neuděláš? Máš k tomu důvod i prostředky," zeptala se.

„Protože já nejsem svině a vlastně ti chci pomoct," objasnila jsem a ona na mě koukala jako na blázna a pak se rozesmála.

„Pomoct mi? Proč jako? To nedává smysl. Jsi snad úplně blbá? Já se fakt Nerissy a Ivara bojím k smrti, ale víš co nesnáším? Hloupý nány. To bych radši chcípla, než byla vděčná někomu takovýmu. Takže mi dej dobrej důvod, proč bys to dělala, protože jinak tě za jednu budu mít," opáčila.

„Ty jsi vážně neuvěřitelně drzá na někoho v tak debilní situaci. Nemyslíš si, že tohle tvoje chování dělá hloupou nánu z tebe?" sykla jsem na ní.

„Ne, jenom egoistickou nánu," opravila mě. Zaskřípala jsem zuby a zatnula pěsti. „Potřebuju zase na záchod, kde je tu záchod?" zeptala se. Ten vztek ze mě úplně spadnul, když se zeptala. *Ta holka se mi snad jenom zdá, ona je… ona je neuvěřitelná.*

„Nebylas náhodou tak před dvěma minutami? Nejsi nastydlá, nebo tak něco?“ zmínila jsem, ale podívala se na mě jako na krávu.

„Do toho ti nic není. Tak kde máš tady záchod? Nebo to snad chceš mít na gauči?“ pokračovala.

Povzdychla jsem si. „Hned v chodbě doleva,“ odpověděla jsem a čekala, až se vrátí. A pak mi to došlo. Není jeden z prvních příznaků těhotenství častá potřeba na malou? *Ježiši Kriste…*

Po chvilce se zase vrátila zpátky. Vypadala pořád bledě. „Co jsi chtěla probrat teda?“ tahala ze mě ale už úplně neutrálním tónem. Já na ní musela pořád civět. Vrtalo mi hlavou to, jestli je, nebo není v tom. S mým snoubencem.

„Dělala sis už test?“ vybalila jsem na ní hned, jak přišla zpátky. Čekala jsem hromy a blesky, ale ona se tvářila dost nešťastně.

„Ne,“ odpověděla a povzdychla si.

„Tady máš další důvod, proč na tebe nepustím Nerissu jako hladovýho vlka,“ zašeptala jsem a snažila se nebrečet. Ona na mě chvíli celkem empaticky koukala. Fakt se mi zdálo, že jí to mrzí.

„Už jsem to říkala i Rascalovi, že od něj nic nechci. Taky jsem mu říkala, že mě to mrzí. A že ti má vyřídit, že se omlouvám i tobě,“ zakuňkala.

„Hm, a proto jsi tak hnusná? Když někoho něco mrzí, tak by měl být naopak v klidu a milý, sypat si popel na hlavu, ne?“ rýpla jsem si. Šokem pro mě bylo, když přikývla.

„Máš pravdu. Promiň. Neměla jsem si svůj strach, stres, výčitky i zlobu vybíjet na tobě. Ne, když jsi jediná, kdo mi chce pomoct. Což je zcela ironický. Ale i tak jsem ti vděčná,“ prohlásila, že mě to až dojalo.

„Co si myslíš, že ti chce Nerissa udělat?“ vyzvídala jsem.

„Chce mě mučit. Už před ní padesát let utíkám. Co mi dala najevo, že mi ničí život ona,“ začala.

„Od roku 1971?“ ujišťovala jsem se. Koukala na mě celkem překvapeně, kde jsem jako vzala to datum, ale pak nakonec přikývla. Předpokládala, že to vím od Nerissy. Nebo jsem si prostě spočítala některá čísla, která se ke mně mohla dostat i od Rascala.

„A teď jestli už je Ivar na svobodě…bude se mi mstít i za to, že jsem ho naprášila policii,“ dodala sklesle.

„S tím si musela počítat, že to nenechá jen tak, ne?“ zeptala jsem se a ona přikývla.

„Jasně, že jo. Ale to jsem ještě měla na svojí straně Tristana, Dizziana, Vexe, Zyru a Kana. A měla jsem svojí jiskru,“ objasnila.

„V tomhle máš na svojí straně mě. A já mám na svojí straně i ten zbytek. Kromě Vexe, toho neznám,“ zmínila jsem.

„Nemůžeš ho znát. Umřel, když sem Tristana zavřeli. A co se týče toho důvodu, proč to pro mě chceš udělat, tak jsem ti vděčná, ale nezasloužím si to,“ prohlásila.

„Jo, no to víme všichni. Ale myslím, že jsme tě potrestali už dost. A osud tě taky ještě potrestá dost," odpověděla jsem.

„A když nejsem těhotná?" zašeptala. Obavy jí byly slyšet v hlase.

„Pak budu skákat do stropu radostí," opáčila jsem a usmála se. Ona se taky usmála. Vím, co chtěla slyšet, že už nebudu mít pak důvod jí chránit. Ale já měla důvod. Rascalovi na ní záleželo. A i když žárlím a vadí mi to, nechci ho kvůli Fae ztratit znovu. Ne takhle. Aby se ze mě stala další Nerissa.

„Připrav se, že se s Ivarem a Nerissou setkáš. Musíš být návnada, abychom jí měli důvod zničit. A Ivara taky. Znáš Rascala, nezabíjí hezký holky bez důvodu. A taky jim nevěří ani nos mezi očima, dokud si je neprověří," připomněla jsem a ona se usmála a přikývla.

„Vážně jsi ho za těch pár měsíců stačila dobře poznat. Tohle je totiž přesně to, co by řekl i on sám," komentovala.

„Mohla bys pro mě aspoň něco udělat na oplátku?" zeptala jsem se.

„Jasně, co budeš chtít?" odpověděla a já se zamyslela nad tím, jak to říct, aby to neznělo blbě.

„Mohla by sis udělat ten test a dát mi vědět, jak dopadnul?" požádala jsem jí a ona si povzdychla.

„To nemůžu udělat, Stello, protože… slíbila jsem Tristanovi, že od něj nic nebudu chtít. A věř mi, bude lepší, když o tom nebude vědět i kdyby to byla pravda. On je ctnost sama a stará škola. A s tím účelem jsem to taky předtím dělala, protože jsem věřila tomu, že si mě vezme.

Takže, jestli chceš svatbu a svýho vysněnýho prince, což věřím že chceš, když jste se zasnoubili a dal ti hvězdu. Tak to nechtěj vědět. Protože změní názor ve vteřině, co se to dozví," objasnila.

„Teda, překvapuje mě, že jsi řekla něco tak nesobeckýho a že to nechceš udělat i přes to, co bys tím získala," komentovala jsem.

„Když někoho miluješ, máš ho nechat jít, když chce odejít. Vždycky jsem taková byla, ale pouto mi zatmělo mozek. Ztratit Tristana pro mě bylo vždycky něco nepředstavitelnýho. Ale už se to stalo. A myslím, že by se mnou stejně nebyl šťastnej, i kdyby zůstal kvůli dítěti. A já chci, aby byl šťastnej. Když je šťastnej on, přes pouto se cítím líp i já," vysvětlila.

„Jestli budeš dál takhle rozumná a milá, pak tě začnu mít asi ráda," upozornila jsem jí a ona se usmála.

„Nápodobně," opáčila a potom se zvedla z gauče. „No tak já už asi půjdu. Číslo na mě máš. Dej mi prosím vědět, když se něco dozvíš. A já s tebou budu počítat. Zatím ahoj," řekla tiše, podala mi ruku a netrpělivě čekala, jestli jí tu ruku podám taky, nebo ne. A nakonec jsem jí tu ruku podala. Právě jsem s ní taky uzavřela obchod, aniž bych si to uvědomila. A předmětem jednání byl Rascal.

Doprovodila jsem nenápadně Fae ven a zastavila se v salónku, kde Rascal hrál o čas s další hrou. Ale přišla jsem akorát včas, když konečně dorazili i naši zaměstnanci s osvobozenými démony včetně Sedmnáctky.

„Prcku, pořád jsme neměli čas si pokecat a já ti ani nepoděkoval za tu pizzu," zmínil mezi dveřmi.

„Těším se až ten čas bude," odpověděla jsem a pozorovala Rascala, jak se podíval spokojeně na Sedmnáctku a jeho pokyvování, že je všechno podle plánu.

„Prosím omluvte mě na okamžik," oznámil klientům a odešel za Sedmnáctkou, který mu hned sdělil, že jsou všichni tady.

„Nahrň je do sektoru D. Okamžitě. Všechny démony. A pak mi dej vědět," poručil mu, Sedmnáctka se poklonil a odešel plnit jeho rozkaz. Zřejmě dneska už poslední.

Usmála jsem se na Rascala a šla jsem do sektoru D čekat na ostatní. A hlavně konečně na pořádnou démonskou šou.

Rascal klientům něco vyprávěl a když mu zapípal telefon, vyzval je, aby ho následovali ke klecím, že začne s prohlídkou. Klienti byli samozřejmě natěšení. Nicméně nevěděli, že se těší na svojí vlastní smrt. Jak si mohli ti idioti vůbec myslet, že by je respektovali démoni, ze kterých si udělali za peníze rohožky, sexuální otroky, nebo otloukánky? My jsme komunita, která drží při sobě. Alespoň ve válce proti lidem.

Rascal je dovedl k prázdným klecím. Klienti se začali cítit nejistě. Bylo jim to vidět na obličejích. Pobledli, rozbušila se jim srdíčka a roztřásly dušičky. Nebyla jsem jediná, kdo intenzivně cítil strach. A krev jako by jim zhoustla, a to pak voní silněji.

„Vážení, utište se prosím," řekl Rascal a zamával trochu rukama, aby si vydobyl zase jejich pozornost. „Mám pro vás překvapení, ze kterého pocítíte adrenalin," zmínil a pokynul Sedmnáctce, aby přivedl všechny démonní zaměstnance Zoo, kteří sloužili Rascalovi.

Dovnitř se nahrnulo asi osmdesát démonních zaměstnanců a někteří tigriniani, kteří byli těm lotrům taky prodáni. Ne všichni bývali kdysi zavření v klecích. Asi deset jich Rascal získal z poslední dodávky démonů a někteří o tom slyšeli zvenčí a přišli se přihlásit do služby dobrovolně. A pár jich bylo dneska zachráněno a bylo jim slíbeno, že se budou moct pomstít.

Paní Campbellová zírala jako zjara, když si v davu všimla Calyxe a Martyra ve svých pravých formách a se svými jiskrami. Atmosféra by se tam dala krájet, ale to spíš jen pro lidi.

Všichni na sebe jen mlčky zírali. Myslím, že se někteří i počůrali. Hlavně, že před chvílí machrovali a vzájemně se vytahovali, kdo má víc peněz a hezčí domy. Kdo vlastní kdejakou jachtu a podobně.

Rascal se tak rošťácky pousmál zvednutím jednoho koutku a podíval se na okamžik na mě. Potom se vrátil očima k démonům a jedním pohybem hlavou naznačil, aby si je vzali. A pak už jenom ustoupil stranou a sledoval, jak rychle dokáže jeho horda zlikvidovat pár kilo masa.

Já jsem k Rascalovi pomalu přišla a přitulila se k němu. On mi jen přehodil ruku kolem ramen a políbil mě na spánek. „Gratuluju k výhře, mistře zločinu," prohlásila jsem a on se pousmál.

„Mám čísla jejich bankovních účtů. A spoustu dalších nejrůznějších informací. Probereme to se Simonem, Zyrou a Kanem. Přemýšlím, že bych byl zločinec i na Zemi," prohlásil rozvášněně.

„Proč bys to dělal? Koukej, kolik máš peněz. Navíc víš co se říká? Kdo chce víc, nezbyde mu nic," zašeptala jsem a on si mě jen s úsměvem ve tváři přitáhl bokem k sobě a zase mě políbil na spánek.

„Protože miluju ten adrenalin. A taky proto, že mě zlodějina baví. A peněz není nikdy dost. Co když budeme žít ještě dalších tisíc let a budeme mít minimálně padesát dětí?" prohlásil a já ho zpražila pohledem.

„A sto jedna bys jich náhodou nechtěl, co?" rýpla jsem si.

„Proč zrovna sto jedna?" divil se mojí reakci.

„No, aby jich bylo jak dalmatinů," objasnila jsem a on se zasmál.

„Jo takhle. No tak to v tom případě máme cíl," řekl.

„To se nestane," upozornila jsem ho.

„Co ty víš?" opáčil a zasmál se.

„Vím. A teď to neřeš, mysli na to, že máme peníze a že nemusíme nic řešit. Myslím nic, co nám překáží při jejich nedostatku," upřesnila jsem.

„Jojo, jsme boháči," dodal.

„Prima, mistře zločinu, bohatý na dalších tisíc let, znamená to, že mě zveš na jídlo?" zeptala jsem se.

„Samozřejmě. A nepůjdeš se mnou spíš lovit? Nebo by ses radši rozmazlila *Krvácivou krkavičkou* z toho upířího podniku, co?" zeptal se. Sice si na *Krvácivou krkavičku* naservírovanou u stolu ještě počkám, až se nám náš nově získaný podnik rozjede, ale stejně jsem radši chtěla jít s Rascalem lovit. Mělo to něco do sebe.

„Jdeme lovit," zašeptala jsem mu do ucha, chytla ho za ruku s propletenými prsty a táhla ho k autu.

⛧ ⛧ ⛧

Říkám si, jak je možné, že se mi tak šíleně rychle změnil celý život od základů. Jestli to bylo štěstí, nebo smůla. A jestli to dopadne dobře, nebo špatně a případně, jak dlouho to drama bude trvat, než se to uklidní. Mluvím o Zoo, Rascalovi a našemu poutu a o tom všem, čím jsme si spolu za tak krátkou dobu prošli.

Naprosto šokující je, že když jsem se dostala ke Carlovi, nešla jsem jen z nuly na sto, ale tak na tisíc. Začala jsem zabíjet, lovit, plánovat zločiny, vydírat a manipulovat a ano, i krást. Taky jíst syrový maso, a ještě líp od kosti. Pít jen krev a víno. Dělat nemravnosti a už se za ně dokonce ani nestydět. Až si říkám, jestli se to lidské jméno ke mně vůbec ještě hodí.

A taky si budu brát nádherného, chytrého a hodného chlapa, takže teď můžu s jistotou říct, že on opravdu stál za všechny prachy. Jen nevím, jestli jsem zachránila jeho, nebo on mě z nudného života obyčejné holky. A teď ta otázka, byla jsem to předtím já, nebo jsem to já až teď s Rascalem?

A zatímco my spolu měli romantiku po svým – v krvi svých obětí a s tesáky v jejich mase, Nora a Dizzy měli tu, kterou už si ani nedokážu představit. Křehkou, něžnou a roztomilou.

Čekal na ní tentokrát už v její posteli. Vykoupaný, voňavý a po dokonalé večeři. Takže by se dalo říct, že byl skoro spokojený. A oba věděli, co jim ještě chybí. Nora akorát vyšla z koupelny v růžové, saténové noční košilce s krajkovým lemem, který jí končil těsně pod hýžděmi.

Dizzianovi se zatajil dech, když jí viděl takhle stát mezi dveřmi s pózou jako do časopisu pro džentlmeny z 20. století. Jeho oči jí hladily po těle a ona si to užívala. Oba nezávisle na sobě se rozhodli, že si ty společné začátky patřičně vychutnají a nebudou nikam spěchat. Protože on už s Fae spěchání zažil a ona se Simonem taky. A jak to dopadlo.

„Takže se budeme jenom mazlit, jo?“ ujišťovala se, když k němu lezla pod peřinu.

„Když nebudeš chtít víc, tak se budeme jenom mazlit,“ odpověděl šeptem, obkroužil jí svými pažemi i ocasem a něžně jí políbil na krk.

„To já určitě chtít budu, Dizzy. Ale uděláme to jenom když se to nebude moct dál vydržet, slibuješ?“ zeptala se a on se pousmál a přikývl.

„Slibuju,“ zašeptal a políbil jí na spánek. Potom se na sebe na chvilku podívali a Nora se k němu přitulila. Dlaní ho hladila po hrudi, po břiše. Trochu se jí potily ruce přesto, že je měla ledové. A příjemně se uvnitř třásla nervozitou.

To Dizzy byl klidný jako beránek, ale uvnitř natěšený a rozechvělý touhou. Srdce mu bušilo víc než normálně a jeho oči se leskly zvědavostí. Po chvilce Noře vjel rukou pod košilku od vnější strany stehna až k pasu. Nevzala si kalhotky, což právě zjistil a na okamžik zapomněl dýchat.

„Už teď se sotva držím," přiznal do absolutního ticha a nalepil se na ní tak těsně, aby jí ukázal, že mluví pravdu.

Nora ho konečně políbila. Ne letmo, jako to udělal před týdnem on. Ale pořádně zachytila jeho rty svými a přidala i jazyk. Takže by se to dalo klasifikovat jako jejich první pusa spíš.

Dizzy jí polibky opětoval a tiše jí vzdychl do rtů, když mu kolenem něžně přejela přes jeho nejcitlivější místo. Pevně jí k sobě tisknul, jemně osahával, a přitom jí líbal. Ne rychle a zběsile, ale něžně, vášnivě a chtivě. Dával do toho cit, který k Noře choval. Stejný cit, který v podstatě choval i k Fae, ale všichni víme, že s každým člověkem se chováme jinak ve všech ohledech.

Někdo v nás probouzí děvku, někdo vzteklouna. Někdo naopak to nejlepší, co v nás je. A někdy prostě dvě duše jen tak splynou a nepochybně k sobě patří i když nejsou stejného druhu. Kdo vlastně řekl, že křížit démona s člověkem je něco tak odporného, za co si oba v Podsvětě zaslouží smrt?

Během chvilky se to jejich mazlení ještě zintenzivnilo. Tiskli se k sobě, oba do sebe byli zamotaní všemi končetinami včetně Dizzyho ocasu, kterým jí taky hladil, a vtiskávali si kam dosáhli dlouhé polibky plné touhy.

Nora zaklonila hlavu, když jí Dizzy líbal po krku a klíční kosti. Dizzy zase těžce odolával vůni její krve, která jí tak přirozeně proudila žilami a pulzovala v tepnách. Vůbec netušila, že je možné dosáhnout orgasmu jen tím, že by ochutnal její krev, ale i tak po tom podvědomě zatoužila.

Tlačila si jeho hlavu blíž a blíž ke krku jako by ho vybízela k tomu, aby jí kousnul. Stejně tak instinktivně žena tlačí muže blíž ke svému klínu, když jí líbá vnitřní stranu stehen, nebo třísla.

Nebyla potřeba žádných slov. Oba poslouchali svá srdce a sledovali reakce svých žíznivých těl. Jejich pohyby byly plynulé a přirozené. A když se Dizzyho prsty propletly s jejími, opatrně se jí zakousnul do krku.

Nora tiše vzdychla a pevně k sobě tiskla víčka. Dala hlavu ještě víc do záklonu, čímž Dizzymu udělala víc místa pro to, aby jí mohl rozmazlovat svými démonskými přednostmi.

Dizzy nehltal, ačkoli mu její krev chutnala. Snažil se, aby to byl pro Noru co nejněžnější a nejpříjemnější první zážitek s démonem, a tím se jí navždy vryl do srdce tak, jako se mu do něj vryla ona.

Po chvilce k tomu přidal svou ruku, která mu zcela automaticky sklouzla mezi její nohy. Opatrně mu přejela nehty po zádech pod tričkem až mu tím vytvořila husí kůži a druhou rukou si ho přitáhla blíž k sobě.

Místnost naplnily její tiché vzdychy, vlhké mlaskání jejího klína a šustění čerstvě vypraného povlečení. Potom Dizzy přestal pít její krev a ranku na jejím krku svým dlouhým démonským jazykem olízl, aby jí zahojil. Její klín taky na chvilku opustil.

Nora se na něj natlačila, sklouzla se po jeho stehně a pohledem škemrala minimálně o polibek. Dizzy jí vyhověl. I sobě. Stejně jí chtěl zase políbit.

„Mazlení s tebou je tak strašně nádherný," šeptala rozechvěle do jeho rtů. Dizzy na to nic neříkal, jen pokračoval dál. Sám byl v nějakým transu, ta chvíle a touha po ní ho úplně pohltila.

Líbal jí chvíli na ústa, chvíli na krku a potom přešel i níž k jejím malým prsům. Rty lehce zachytil její bradavku a jazykem jí obkroužil. Nora se úplně napnula. Chtěla se ho taky dotýkat, ale byla na něm tak natlačená, že pro její ruce nebyl prostor. A on se dal do toho rozmazlování natolik, že na sebe úplně zapomněl.

Potom se zase vrátil k jejím rtům, a aniž by se od těch rtů odlepil jí dal najevo řečí svého těla, že by jí chtěl celou. Nora už v tuhle chvíli taky chtěla víc. Nebyl důvod, aby si bránili v něčem, co mezi nimi vzniklo tak přirozeně, že by se za to nemuseli stydět ani v románu Jane Austenové.

Dizzy se pozastavil, zvedl k ní hlavu a na okamžik se na ní podíval. Sice se ta dravost v jeho očích nedala úplně přehlédnout, ale stejně jí přebila zamilovanost a něha, kterou jí tím pohledem sliboval.

Nora se na něj mlčky dívala a netrpělivým čekáním mu dávala své svolení. Jemně si přikousla ret, a potom už slastí zavřela oči a oba tiše vydechli úlevou. Dělal to tak opatrně a pomalu, že to oba přivádělo k šílenství. Mačkali se na sebe, sem tam se líbali, nebo se zapomněli líbat, a tak si jen vzdychali do úst.

„Dizzy, ty jsi bůh…" zašeptala mu do ucha a opatrně mu zaryla nehty do zad.

„Dizzian," řekl tiše a chraplavým hlasem z toho, jak dlouho nemluvil. „Jsem Dizzian," dodal.

„Dizziane," zopakovala Nora zlehka. „Ty jsi bůh…" pokračovala něžně. On se pousmál a přitiskl rty na její krk.

„To ty jsi moje bohyně," zašeptal proti její kůži a znovu se jí zakousnul do krku. Z toho už Nora viděla před očima hvězdičky, zrychlil se jí tep, skroutily prsty na nohách a když Dizzian o malinko zrychlil tempo, do těla se jí vyplavila vlna hormonů a z pusy vyklouzlo blaženě jeho jméno.

A v tu chvíli z jejího vlhkého klína vyklouzl i on, přitiskl se k ní ještě jednou, než se jeho tělo v posledním záchvěvu uvolnilo a s jeho spokojeně úlevným výdechem někam mezi ně dopadlo pár kapek jeho lásky.

„Miluju tě," prohlásila po tom všem. „Strašně moc tě miluju," šeptala dojatě. Ještě chvíli se k ní tiskl, než se úplně uvolnil, opřel se čelem o její rameno a oddychl si.

„Taky tě miluju," odpověděl něžně, dlouze jí políbil a usmál se. „A asi budeme potřebovat sprchu. A možná i nový oblečení. Promiň," prohlásil rozpačitě. Ona si ho k sobě přitáhla, až se na sebe nalepili a políbila ho. „Nebo rovnou i povlečení," dodal se zkřiveným obličejem, když na kůži cítil sám sebe.

My jsme s Rascalem leželi v posteli po tom intenzivním lovu a koukali jsme do stropu. Tentokrát jsme byli v našem malém a útulném bytečku s Asmodeem stočeným mezi námi, abychom asi už moc dál nezlobili.

„Musím ti něco říct," začala jsem. Ve vteřině ke mně otočil hlavu a pohledem se mi až zapíchnul do očí. „Mluvila jsem s Nerissou i s Fae," začala jsem. Vytřeštil oči a otočil se ke mně na bok.

„Kdy? A proč?" zeptal se. Z tónu jeho hlasu nebylo těžké poznat, že se mu to vůbec nelíbí. Asi to chápu. Rád si tyhle věci řešil sám. A hlavně nerad ztrácel kontrolu nad situací.

„Napadlo mě, že mi spíš něco řekne než tobě. A to jsem jí nemusela kupovat drahý věci," rýpla jsem si. On protočil panenkami a otráveně si povzdychl.

„Jak tohle víš? Zase to je nějaký žárlivý výstřelek? Stello, já jsem z ní normálně jenom tahal informace. Sama mě prosila o něco na obličej, tak mě napadlo, že s ní o tom budu vyjednávat," objasnil.

„Vím to, protože jsem tě slyšela. A prostě jsem měla lepší páku. A aby bylo jasno, nejde o žárlivost. Spíš o to, že ses v tom plácal. Přiznej to. Nikdy neměla v úmyslu ti říct pravdu," pokračovala jsem.

„Jak to jako můžeš vědět? A jen tak mimochodem, já věřím tomu, že bych jí zlomil," odseknul malinko podrážděně.

„Protože ona nenávidí Fae a ty jí máš až moc rád na to, aby ti mohla Nerissa věřit. Není hloupá, věděla, že bys jí jen tak nepustil. Potřebovala spojence. A to já pro ní na oko budu," objasnila jsem.

Rascal na mě překvapeně civěl. „Proč myslíš, že jí pustím ven, když věříš, že mám Fae tak moc rád, že nechci, aby jí ublížila?" zeptal se.

„Protože se jí musíme zbavit. Dělala by problémy i nám, ne jenom Fae. A to samý Ivar. A vím, že ty bys tomu nevěřil, tak jsme ti s Fae chtěly dát důkaz," opáčila jsem a on ztuhnul.

„Ivar? Kdo je Ivar?" polekal se a prudce se zvedl do sedu.

„Její milenec. A ten, s kým přišla na Zem se pomstít Fae," osvětlila jsem mu a on úplně zbledl. Vzpomněl si na to, jak mu Nerissa říkala, že ho poznala v té dodávce a on si ho nechal v Zoo jako zaměstnance, který se může kolem volně pohybovat.

„Musím do Zoo," prohlásil, zvedl se a natahoval na sebe kalhoty, které měl hozené přes opěradlo židle.

„Počkej, vždyť jsem ti vůbec nic ještě neřekla. A proč tam potřebuješ? Co se jako děje?" vyzvídala jsem nechápavě, ale podíval se na mě trochu jako by se na mě zlobil.

„Vím, kdo je Ivar," odpověděl.

„Kdo?" vyzvídala jsem.

„Krátký vlasy, mohutná postava, tetování na krku. Myslím, že to je nějakej orel," pokračoval a já ztuhla. Vzpomněla jsem si, že jsem někoho takového požádala o to, aby po mě uklidil toho rozkousaného stařík a, o kterého jsem se podělila s Nerissou.

„Vždyť nemají jiskru, z klece jí nemá jak pustit. Co by tak mohl asi udělat?" zeptala jsem se ho, ale on nevypadal klidně ani trochu.

„To nevím, ale nechci nic riskovat," zmínil a když si natáhl i tričko, popadl moje klíčky od auta a mířil si to ke dveřím.

„Počkej!" štěkla jsem na něj, aby se uklidnil. Zastavil se a podíval se na mě. „Co přesně nechceš riskovat?" zeptala jsem se ho klidně.

„Nevím. Jestli mi lhala v tomhle, pak všechny ty, co jsem tam přijal spolu s ní zná a jsou součástí její party. Nás je sice převaha, ale vím, jak moc dokáže moment překvapení. A zvlášť, když jí tam vězním a dle jejího názoru mi záleží na Fae. Bude mě chtít zničit," vylíčil své obavy.

„Řekla bych, že tě bude chtít zničit úplně jinak, miláčku. Protože ví, že to by Fae opravdu bolelo. Mají spolu nevyřízený účty ohledně chlapa, takže proto s tebou Nerissa flirtuje," oznámila jsem mu a on ztuhnul.

„Cože?" ozval se a položil na stůl klíče od auta. „Takže tohle všechno se týká něčeho tak blbýho jako je svádění?" zeptal se a já přikývla. On se rozesmál. Myslím, že se mu i ulevilo.

„Hele, nevím co všechno do toho Nerissa ještě zatáhne. Ale nebude to jenom o tobě. A chudá nebude, aby se pokusila zmocnit našeho impéria, to by jí stejně nikdy nevyšlo. Její priorita je mučit Fae. A bude jí mučit i Ivar," objasnila jsem.

Rascal se posadil na okraj matrace vedle mě a podíval se na mě. „Co se mezi nima teda odehrálo?" zeptal se konečně.

„Když Fae bylo osmnáct, zabouchla se do Ivara, což je její nevlastní brácha papírem. Nebo spíš se do ní zabouchnul on a ona pak do něj, když jí políbil. Ale pointa toho je, že do něj byla zblázněná Nerissa a Fae to věděla. Pomstila se jí, předhodila je jejich rodičům, kteří je oba vydědili a vykopli z domu.

Potom se zase usmířili. Na oko. Nerissa jí pořád dělala naschvály. Společně dělali nějaký nekalý byznys a když došlo na lámání chleba a Fae měla jít do vězení na 100 let, udala Ivara, který to schytal na 350. Nerissa ho obšťastňovala, dokud se k ní nepřimknul a teď ho pustili z vězení a oba se jí chtějí pomstít," zkrátila jsem to.

„Ježiši. Tak s tím se mi jaksi zapomněla pochlubit," zmínil a já přikývla.

„A co za nekalý byznys Fae dělala tě nezajímá?" divila jsem se. Jen se na mě podíval a zavrtěl hlavou.

„Ne. Fae je celá jeden velkej nekalej byznys," opáčil a povzdychl si. V tom měl asi pravdu. „No a ty jsi mluvila i s Fae? Kdy a proč?" tahal ze mě.

„Přišla za tebou do Zoo, když jsi hrál tu pitomou hru s klienty. Tak jsem se rozhodla s ní uzavřít dohodu. Mírovou," odpověděla jsem a on na mě fakt překvapeně civěl. Zvedl i obočí.

„Cože? Proč bys to dělala?" divil se. *Další. Ano, Stello, proč bys to dělala?*

„Protože nesneseš, aby byla mrtvá," vysvětlila jsem.

„Proč si myslíš, že bych nesnesl, kdyby byla mrtvá? Už jsem ti řekl, že bych si přál, abys z lásky ke mně zneškodnila zdroj mýho utrpení," připomněl, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Odpověz si sám sobě na otázku, jak by ses zachoval, kdybych jí vážně zabila. Aspoň sobě si nelži, Rascale. Nenáviděl bys mě, kdybych to vážně udělala. Předtím jsi byl naštvaný a oproti ní výrazně slabší, ale i tak bys jí dokázal zabít… kdybys chtěl.

Jako pomstu sis vybral, že jí sebereš jiskru, před ní mě požádáš o ruku a dáš mi to, co bylo její. A stejně jsi jí odpustil, když jsi jí viděl bezmocně zavřenou v tý kleci. Nevydržel jsi to ani den jí tam držet. Takže nemělo smysl se rozvášnit. To kvůli tobě i kvůli sobě, abychom spolu mohli být jsem jí jen jednu vrazila. Protože kdybych jí vážně ublížila, prozradilo by se, jak moc jí máš rád," zašeptala jsem malinko smutně.

Rascal na mě mlčky civěl. Dost dlouho na to, abych věřila tomu, že se mnou nesouhlasí. Potom sklopil zrak. „Rascale?" zašeptala jsem. Zvedl ke mně oči a čekal, co ještě řeknu. Ale já čekala, jestli na to něco řekne on. „Cítíš k ní něco ještě pořád? Nebo zase?" zeptala jsem se.

„Třetí možnost by nebyla?" opáčil s úsměvem, který působil zoufale. Jako by si tím chtěl jen získat čas.

„To řekni ty mě, je?" vyzvídala jsem nešťastně.

„Možná jsem k ní vždycky něco cítil. Ale Stello, vážně to s náma nemá nic společnýho. Přísahám, že to není tak, že bych nevěděl, co chci. Nebo, že bych s ní chtěl být. Já chci tebe. Určitě," objasnil, ale neulevilo se mi. I když teď možná říkal pravdu, ale jestli je Fae v tom a on na to přijde, opustí mě a ani nemrkne.

„Vytáhnu to zase, ale co když je těhotná? Zůstal bys a vyčítal si to? Nebo bys mě opustil a byl s ní? A možná tě to trochu mrzelo, ale byl bys s matkou svého dítěte?" pokračovala jsem.

On si povzdychl. „Stello…" řekl tiše a povzdychl si znovu. Do očí se mi nahrnuly slzy. *Ona měla pravdu… ona měla pravdu?!*

„Jestli chceš svatbu a svýho vysněnýho prince, což věřím že chceš, když jste se zasnoubili a dal ti hvězdu. Tak to nechtěj vědět. Protože změní názor ve vteřině, co se to dozví."

Hrubě jsem do něj strčila oběma dlaněmi jako by to byly nárazníky. Skoro to s ním ani nehnulo, ale myslím, že to hnulo s jeho srdcem. „Jsi pěknej zrádce abys věděl!" prskla jsem na něj a chtěla jsem před ním někam utéct třeba do koupelny, ale chytl mě za zápěstí.

„Stello… ne, počkej. Poslouchej mě…“ šeptal zlomeně. „Prosím, takhle to není. Vážně. Já Fae už nechci. Vážně jí nechci. Nechci s ní být. Nechci,“ pokračoval. Taky měl na krajíčku. „Přísahám,“ dodal, přitáhl si tu mojí ruku k sobě a políbil mně na ní.

„Lásko. Věř mi prosím,“ zašeptal. Měl strach v očích stejný jako já. Nechtěl mě ztratit. „Jsi jediná, kterou chci. Opravdu,“ řekl a pomazlil se o tu ruku.

Po tvářích mi stékaly pramínky slz, zatímco jsem se na něj přes ně snažila dívat, ale obraz jsem měla rozmazaný. Věřila jsem mu, že mi teď nelže. Ale nevěřila jsem, že to dokáže takhle vnímat i později, kdyby se to opravdu stalo. A taky jsem nevěřila sobě, že bych vydržela s Fae soupeřit.

Sice jsem si ho prohlásila za svého, ale ona je k němu taky přimknutá. A byla už přede mnou. *Co jsem si jako myslela? Že si mě vážně vybere, když by šlo o jeho dítě, a ještě se ženou, kterou miluje už desítky let?* A navíc jsem teď měla v hlavě jen to, jestli mi tu hvězdu náhodou nedal jen na truc Fae.

„Stello… Stellinko…“ šeptal a smutně se na mě díval. „Nikdy bych ti nelhal,“ zmínil a tu ruku mi políbil znovu. Dívala jsem se mu do očí a věřila jsem mu každé slovo. Vážně jo. Ale v tomhle jsem věřila i Fae a svojí intuici. Jestli s ním zůstanu, Fae bude ještě problém. Pokud s Rascalem vážně čeká dítě.

„Slibuju ti, že jestli je těhotná nebo není, tak to nic nemění. Pro nás dva to nic neznamená. Vážně ne. Ne z mojí strany. Já jsem jí řekl, že rodina nebudeme. Řekl jsem jí jasně, že miluju tebe,“ objasnil.

„Věci se mění, i když to teď myslíš vážně. Nemůžeš vědět, jak to budeš cítit potom. A zvlášť, když k ní pořád chováš nějaký city,“ zamumlala jsem a otřela si slzy z tváře tou rukou, kterou do teď svíral ve své.

„Bude lepší, když pojedeš do Zoo a pustíš Nerissu. Sleduj jí a zachraň Fae. Donuť jí udělat si test. A jestli bude pozitivní… když to s tebou nic neudělá a pořád mě budeš chtít…“ šeptala jsem smutně.

„To mi nedělej. Nesmíš mě opustit. Ne kvůli ní. Ne ze strachu, že to udělám já. Stello. Prosím,“ začal a z očí už se mu taky vykutálelo pár slz. „Prosím, lásko. Nedělej mi to. Já to takhle nechci,“ naléhal. Dívala jsem se na něj a přemýšlela.

„Přísahám ti, že tě kvůli ní neopustím. Jsem si tím jistej,“ dodal. Povzdychla jsem si a pomalu jsem přikývla. *Je si jistý… nemůžu ho přesvědčovat v něčem, co ví nejspíš líp než já, ne?*

Fae se ráno akorát oblékla a připravila se, že půjde ven. Popadla klíče a zamkla za sebou dveře. V ruce držela mobil a cestou ke schodišti si pročítala po sobě dopis, který fotila, než ho poslala do Podsvětа svému starému známému démonovi. Nejspíš by mu nikdy nepsala, kdyby nebyla v nouzi. Je to asi jako kdybych já psala svému ex. I když…

Rascal hned ráno, jak dorazil do Zoo, si to namířil za Nerissou. Vzal si židli, a aniž by jí stihl pozdravit, posadil se naproti ní. Oba na sebe chvíli mlčky civěli. „Máš minutu na to, abys mi řekla, kde je Ivar a zbytek tvojí smečky. Jinak ti přísahám, že tě pustím a zabiju tě, než bys stačila vystrčit nohu z klece," prohlásil suverénně a s ledovým klidem.

Nerissa se usmála a smyslně pohodila vlasy. Taky si dala nohu přes nohu jako dáma a mlčela. Rascal přikývl jako že tomu rozumí, a tak se podíval na mobil na hodiny, kde bylo 8:08 a 21 sekund.

„Miluješ jí. Asi to na tebe řeknu tvojí snoubence," dráždila ho.

„Neser mě!!" vztekal se. Uplynulo už asi dvacet a ona pořád neřekla ani slovo, které chtěl slyšet. „Já to myslím vážně," upozornil jí. Ona mu věřila, ale věděla, že když jí zabije, už Fae nikdy neuvidí. „Deset, devět, osm…" odpočítával poslední vteřiny.

„Fajn. Pusť mě, vrať mi jiskru a jdi jí zachránit, když to zvládneš, nebo stihneš," prohlásila.

„Zeptám se tě naposledy, odpovíš špatně, nebo vůbec a skončila jsi," řekl. „Kde je Ivar a zbytek tvých lidí a co se chystají Fae udělat?" zeptal se, ale ona pořád mlčela. A tak Rascal vytáhnul z kapsy zapalovač, škrtnul s ním a vyloudil z něj její malou jiskřičku.

Nerissa se polekala, když jí viděla se vznášet nad jeho rukou. „Počítám do tří, potom jí uhasím," objasnil. „Jedna, dva…" šeptal.

„Tak jo! Tak jo! Přestaň!" škemrala zoufale. „Řeknu ti to. Řekla jsem Ivarovi, Ronanovi, Drazielovi a ostatním jejím ex, že si s ní můžou dělat co chtějí. Do roztrhání těla… jejího těla. Šetřila jsem na to dlouhý roky, abych jim mohla zaplatit. Ale myslím, že jí nenávidí tolik jako já, takže," objasnila a Rascal vytřeštil oči. Taky prudce vstal ze židle.

„Kde je?!" vznítil se a nalepil se dlaněmi na sklo, až se Nerissa polekala.

„Řeknu ti to, ale jenom když mě pustíš. Je to na tobě," pokračovala. Rascal zatnul čelisti, potom vyndal z kapsy klíč, nejdřív vyťukal dvanáctimístný kód pro odemčení skleněné části klece, potom klíčem odemknul mříže, a nakonec sáhl dovnitř pro její ruku a vytáhnul jí ven až si málem vyvrtla kotník.

„Au. Ty jsi teda hrubián," stěžovala si.

„To teprve budu, jestli si se mnou budeš hrát, takže dělej!" štěknul na ní, zatímco jí stále pevně svíral za zápěstí. Její jiskra pořád levitovala někde u jeho boku a ona se jí snažila nenápadně zmocnit, ale když si její snahy všimnul, zaplácnul jí jako mouchu.

Nerissa nešťastně vykřikla, když měla po jiskře dřív, než stačila mrknout. „Začni mluvit, nebo tohle udělám i s tebou!" vyhrožoval jí. Tentokrát měl ale v očích něco, co v nich ještě neměl. Nebyl to jenom vztek, ale byl to i strach. Čirá hrůza.

„Proč jí pořád tolik miluješ po tom všem, co ti udělala? Já to nechápu," šeptala nešťastně.

Rascal si jí za to zápěstí přitáhl k sobě, až mu nechtíc narazila na tělo. Potom jí chytl pod krkem a lehce jí přimáčkl dýchací cesty. A když si tím vynutil její pozornost, dlouze se jí podíval do očí a pak se naklonil k jejímu uchu.

„Do toho ti nic není. Teď mi řekneš, kde je, nebo jsi mrtvá!" zašeptal jí něžně do ucha.

„Když mě za…biješ, bu…de mr…tvá i ona a pak je mi to fuk," sípala. Rascal byl zoufalstvím celý bez sebe a prudce jí narazil zády ke stěně. Potom si sáhl do kapsy pro mobil a vytočil Zyry číslo.

„Ano, šéfe?" ozvala se relativně vesele.

„Zyro, okamžitě se podívej do Carlových map, jestli někde není podezřelá démonská aktivita. Počítej desítky démonů na jednom místě. Spěchá to, dej se do práce!" poručil jí a pak hovor vytípl a vrátil mobil zpátky do kapsy.

„Když mi to řekneš, zabiju tě bezbolestně. Ale jestli ne, dočkáš se mučení, jaký znáš z podsvětí," vyhrožoval jí skrze zuby. Ještě nikdy nebyl tak běsný. Nerissa se ho začínala už vážně bát. Celou dobu si myslela, že jí jen vyhrožuje, že je ten pes, co štěká, ale nekouše, ale on už jí kousnul, když zničil její jiskru. A taky jí došlo, že zničil jiskru i Fae, a to k ní chová city. Co by asi udělal jí? K někomu, ke komu city nechová? K někomu, kdo ublíží jeho blízké osobě?

Nerissa mu lehce poklepala na ruku, aby jí nechal se nadechnout. Rascal trochu povolil své sevření. „*Milý Draziele…*" začala. Rascal se na ní nechápavě podíval, ale nechal jí mluvit. „*Vím, že ti stále dlužím laskavost a že jsem se ti dlouho neozvala, ale jsem teď v úzkých, a proto tě žádám o přátelskou výpomoc. Nemám na koho jiného se obrátit, neboť ty jsi v této záležitosti má jediná záchrana.*

Jdou po mě nějací démoni z Podsvěta v čele s Ivarem a Nerissou. Nevím kolik jich přesně je, hádám tak desítky. Stalo se, že jsem nadobro přišla o jiskru a nedokážu se sama ubránit.

Prosím tě o ochranu a zneškodnění mého problému co nejdříve. A na oplátku ti dám cokoli, oč požádáš. Mám zlato i diamanty. Budu na tebe čekat tuhle sobotu v kavárně u Henryho v 9 ráno.

PS: Věřím z celého srdce, že mi pomůžeš. Tvá dobrá přítelkyně Fae," zamumlala slovo od slova. Rascal se nadechl, zprudka jí zabořil do hrudi své drápy, chytl její bijící srdce do dlaně a svíral ho pevně jako kdysi svíral to Faeino.

Nerissa na něj zoufale koukala. „Slí…bil jsi, že to bu…de bez bo…lestně," zasípala. Rascal přikývl.

„Nelhal jsem, ale nejdřív si musím ověřit, že jsi nelhala ty," objasnil a tu ruku z její hrudi opatrně zase vyndal. Nerissa na chvíli zalapala po dechu a než se stačila nadechnout, Rascal už jí držel za paži a cpal zpátky do klece. Potom se ještě ujistil, že je klec dobře zavřená a utíkal k autu.

Když startoval, akorát mu volala Zyra, že na rohu u Henryho kavárny vidí silnou nadpřirozenou aktivitu. A tak jí jen poděkoval a šlápnul na plyn.

S rukama od krve svíral pevně volant, adrenalin mu proudil žilami tak moc jako mě, když mi u hlavy Carl držel zbraň. I to dokáže udělat strach o někoho jiného. A Rascal ho měl.

Hned, jak se dostal za brány Zoo, přepadly ho myšlenky a vzpomínky, které si dlouho nedovolil vnímat. A mezi nimi bylo i to, co mu říkala Nerissa, Kane a já.

„Zvláštní, že o ní nic nevíš, když jste spolu chodili skoro třicet let. Musels jí být úplně posedlý, že jsi neřešil její minulost…“

„No to je sice hezký a pravda, ale tebe dokáže nezajímat tvoje první dítě? Ještě ke všemu s někým, komu jsi dokázal být stoprocentně věrnej třicet let? Sice ses nepřimknul, ale stejně jsi jí byl nezdravě posedlej…“

„Cítíš k ní něco ještě pořád? Nebo zase?“

„Kdybych jí vážně ublížila, prozradilo by se, jak moc jí máš rád... Nenáviděl bys mě, za to. Předtím jsi byl naštvaný a oproti ní výrazně slabší, ale i tak bys jí dokázal zabít… kdybys chtěl…

Rascal zaryl nehty do volantu a zaklel. „Do hajzlu,“ zašeptal zoufale. Uvědomil si totiž něco, co se roky jevilo jen jako obyčejná touha a láska, která časem přešla až v něco, o čem si myslel, že je jen pocit, který má každý po rozchodu s někým, ke komu dřív choval silné city. Konec konců, Fae byla jeho první a přede mnou i poslední velká láska.

„Na, tady máš tvojí oblíbenou horkou čokoládu s malinami a vanilkou. A udělala jsem ti tam i srdíčko. Chci, abys už nebyl smutný,“ zmínila.

„Už je mi líp, děkuju,“ řekl a prohlížel si její dílo s úsměvem. „A tohle? Co to je?“ zeptal se.

„To měly být naše iniciály, ale místo toho jsou to naše propletený ocasy. Asi…“ zahihňala se, podala mu do ruky hrnek a nechala se od něj stáhnout k sobě na klín.

Tristan si od ní hrníček vzal a zamilovaně se na ní díval, zatímco jí držel jednou rukou kolem pasu. „Propletený ocasy? To jsem ještě s nikým nedělal,“ přiznal.

„A chtěl bys?“ vyzvídala.

„Není to pitomý?“ opáčil, ale jeho ocas se k ní už dávno lísal. Fae zavrtěla hlavou a promotala svůj ocas s tím jeho. „Když se zamotají moc, už je nerozvážeme,“ komentoval lehce rozpačitě, když sledoval, jak se kolem sebe pevně utahují.

„Pak spolu budeme navždy, nebo je budeme muset useknout,“ opáčila.

„Asi bych si ho nechal i kvůli tobě useknout. Ale ne, aby nás od sebe museli oddělit,“ přiznal a položil hrnek s horkou čokoládou na stolek, aby se jí mohl pořádně věnovat. Fae se usmála a políbila ho.

„Mimochodem, něco pro tebe mám. Snad se nebudeš zlobit. Je to hodně osobní a možná i zvláštní, ale myslela jsem to dobře,“ prohlásila a z pod sukně vylovila sametový sáček. Jeho oči sklouzly k jejím rukám a netrpělivě čekal, co Fae vytáhne.

„Zavři oči," řekla. On jí poslechl a na chvíli zavřel oči. Fae ze sáčku vytáhla dlouhý, zlatý řetízek, na kterém byl přívěsek přesýpacích hodin. Opatrně mu ho přetáhla přes hlavu a políbila ho lehce na rty.

„Už můžeš," zašeptala a lehce se od něj vzdálila, aby mu dala prostor a příležitost se podívat, co mu visí na krku. Usmál se.

„To je hezký. Děkuju," řekl a na tvář jí vlepil malou pusu.

„To je tvoje sestra, Tristane," prohlásila a on ztuhnul. Nečekal, že by zrovna Fae o jeho sestře věděla. Nikdy o ní s nikým nemluvil. Jen s Kanem, Zyrou a Dizzym.

„Cože?" zakuňkal překvapeně.

„Isadora byla tvoje sestra, že?" zeptala se jako by potřebovala ujištění. On přikývl a pevně přívěsek sevřel v dlani.

„Je mi moc líto, že ti vandalové zničili její urnu. Nevím sice jak moc pro tebe tvoje sestra znamenala, ale soudě podle toho, jak jsi nechal tu nádobu vyzdobit, tak hádám, že moc. A nechtěla jsem ti připomínat bolest ani se ti tím nijak vtírat, ale když jsem byla před lety navštívit hrob své matky, všimla jsem si i tvojí rodiny.

Dost často jsem jim tam taky zapalovala svíčku a vyměňovala květiny. Zdálo se mi, že tam asi moc nechodíš. A to je samozřejmě tvoje věc, ale… odpusť nemyslela jsem to zle. Když jsem odcházela, všimla jsem si vandalů, jak shazují urnu tvojí sestry na zem. Než jsem stačila zasáhnout, byla rozsypaná.

Tak jsem pro tebe nabrala trochu jejího popela, abych ti pak mohla vyrobit tohle. Zdráhala jsem se ti to dát. Ale dneska by měla mít narozeniny a ty jsi smutný, tak mě napadlo, že tě to možná malinko utěší," vysvětlila.

On na ní koukal se slzami v očích a dojatě. „Fae…" zašeptal. „To je od tebe strašně krásný, vážně. Děkuju," řekl a vtiskl jí další polibek na tvář. „Škoda, že rozbili zrovna její urnu. Rodiče mohl klidně vzít ďas," dodal.

„Jsem ráda, že se nezlobíš," zašeptala a lehce mu špičkou ocasu setřela z tváře slzy.

„Cítím se teď díky tobě úžasně. Miluju tě," řekl a usmál se na ní…

„Ježiši Kriste!!" zašeptal a zastavil někde u lesa. Auta tam moc nejezdila, takže měl chvilku sám pro sebe zpracovat něco, co si právě uvědomil. „Ježiši Kriste!!" zopakoval a vrtěl hlavou. „Ne, ne to není pravda…" pokračoval zoufale.

„No… když se do někoho vryješ, je to jako slabší přimknutí. Správně řečeno částečný. Stává se to, když máš třeba rád dvě osoby současně, že se to pouto takhle rozdělí. A nebo, když se chceš přimknout, ale nejsi si jistý svými skutečnými city k dané osobě. Většinou se vryjí do sebe stejná pohlaví z čistý vděčnosti, ale přimykají se muž a žena. Z lásky, z přitažlivosti a z touhy, ale to je individuální…"

Rascal zavřel oči a vydechl. Potom je pomalu otevřel a povzdychl si. „Já jsem do ní kurva vrytej. Celou tu dobu jsem do ní vrytej!! A do Stelly taky…" zašeptal. Myslel si, že je ke mně přimknutý jako já k němu, ale nebyl. Byl do mě jen vrytý. Stalo se to náhle, a aniž by mě znal. A u Fae to bylo přesně tak, jak nastínila Nerissa – vděčnost, nejistota, ale i nějaké city rovná se vrytí.

⛧⛧⛧

Fae vešla do kavárny u Henryho přesně dvě minuty před devátou. Sundala si z rukou rukavičky a chtěla je nacpat do kabelky, když jí zarazilo hrobové ticho. Zvedla oči a podívala se k barovému stolku a pokladně, kde nikdo nestál. Taky si všimla, že je v kavárně úplné prázdno.

To se jí opravdu nelíbilo. Přišlo jí to podezřelé, a tak se otočila a chystala se odejít. Ale hned, jak se otočila směrem ke dveřím, zírala tváří v tvář Drazielovi – tomu, komu psala dopis o pomoc před pár dny.

„Fuj, ty jsi mě ale vyděsil," zasmála se a opravdu si ze srdce oddychla. Byl o hlavu a půl vyšší než ona a díval se na ní jako by byla nějaká lidská oběť, kterou chce sežrat. „Jsem ráda, že sis na mě udělal čas, všechno ti řeknu," zmínila a on se usmál a šel proti ní. Fae začala couvat.

„C-co je? Jsi na mě naštvanej? Já ti to samozřejmě zaplatím. A nezapomněla jsem na to, že ti něco dlužím. Neboj se, všechny svoje dluhy splatím. Jen mi prosím pomoz," pokračovala, zatímco před ním pořád couvala, protože on šel vpřed a tlačil jí někam ke zdi.

„Fae," zašeptal svým chraplavým hlasem, když jí zatlačil až ke zdi a ona neměla, kam utéct. Fae k němu zvedla oči. On se k ní naklonil a přičichl si k jejím vlasům. Fae hlasitě polkla.

„Tak co? Do…mluvíme se? Je…ště jsi mi v-vůbec nic n-neřekl," koktala nervózně. Draziel se pousmál a položil jí drze ruku na bok. Potom přilepil rty na její ucho a políbil ho. Lehce si přikousl ret a skrze zuby do sebe nasál vzduch, že to znělo jako zasyčení.

„Fae…" zašeptal vzrušeně. „Jestli jsi pořád ještě taková kurvička, tak se určitě nějak domluvíme," dodal, až se jí zatajil dech. Ale ne z touhy, ale ze strachu. Nicméně mu na to kývla a začala mu rozepínat pásek u džín.

Draziel se pousmál. „Věděl jsem, že to půjde hladce. Tohle nám vždycky šlo dobře," prohlásil a stáhl jí z ramena kabát i se svetrem. Potom jí na něj políbil. A na krk.

„Prosím, ale bez krve, ano? Jsem chudokrevná," vymyslela si a on tedy nakonec souhlasil, vyhrnul jí sukni a vysadil na stůl. Potom jí prstem přejel po rtech a políbil jí, jako by k ní něco cítil. Fae ho nechala a polibky mu opětovala. Věděla, že pro ní bude nejbezpečnější, když bude dělat, co řekne a když bude předstírat, že ho chce.

Draziel byl démon, se kterým nebylo radno si zahrávat. A Fae to věděla. A právě proto ho potřebovala, protože jinak by neměla proti Nerisse a jejím lidem jedinou šanci.

Natlačil se dravě mezi její stehna, přitáhl si jí k sobě za boky a… „Oh kurva, to je ono. Už jsem skoro zapomněl, jak to s tebou pěkně klouže," vydechl úlevně a prudce

přirazil, zatímco Fae se snažila zatnout zuby a vydržet trochu té bolesti. Věděla, že čím lepší teď pro něj bude, tím dřív bude konec. A nemohla mu říct, aby byl opatrnější, že je možná v tom, protože to by situaci značně zkomplikovalo. Nehledě na to, že by ho to vůbec nezajímalo.

Draziel jí položil na záda, až se po stole rozprostřely její vlasy jako vějíř. Chytl jí lehce pod krkem a přirážel tak, že vždycky trochu posunul i stůl k židlím. „Moje malá kurvička, takhle se mi líbíš. Poslušná holka…" vzdychal, vyhrnul jí jednou rukou svetr nad prsa a zabořil mezi ně svůj obličej.

„Aahh, kurva, Fae, ty jsi tak dobrá. Podívej se na mě… na mě se dívej!" šeptal. Její oči se na něj upřely, jak požadoval a pak se pousmál. Chtěl něco říct, ale zase ho přemohla slast a zavřel oči. „Bože jo," zavzdychal, a ještě zrychlil tempo.

Fae mu zaryla nehty do zad. Bylo to spíš bolestí než, že by se jí to líbilo, ale věděla, že jeho to možná nakopne a pak bude konečně konec. Ještě jí napadlo se do něj zakousnout, ale byl příliš daleko a nechtěla ho naštvat, kdyby to udělala a on nechtěl.

Draziel ztratil poslední zbytky kontroly. Pohyboval se stále zběsileji a z hrdla se mu dral přerývaný smích. „Ty jsi ale příjemná malá kurvička… jo, jo…" šeptal, vydechl a pevně sevřel čelist. „Tak zatraceně těsná," pokračoval, hlas se mu zlomil do hrubého zasténání. „Jo… přesně tak, přesně takhle… už budu… ahh, vezmi si to celý, ty děvko. Chci, aby sis vzala všechno, až do poslední zasraný kapky…" sténal.

Pak se jí zhroutil na rameno a s úlevnými výdechy se usmíval. Zůstal několik vteřin bez hnutí, oči zavřené a dech přerývaný. Postupně z něj napětí začalo opadat. Tep se zpomaloval, dech se vracel do normálu, a nakonec se přestal hýbat úplně.

„To bylo neskutečný," prohlásil, otevřel oči a olízl si rty. Fae se ulevilo, že už je konec, dokud nezačal mluvit. „A protože vím, že jsi tak neukojitelná, vzal jsem si s sebou i svý kamarády. Ukaž jim, jaká umíš být, když něco chceš," prohlásil a Fae vytřeštila oči.

„Cože?" ozvala se. Draziel se pousmál, schoval si svůj ochablý poklad zpátky do kalhot a bez použití rukou hvízdnul. Dovnitř vešlo asi dvacet démonských chlapů včetně několika jejích ex a Ivara.

„Pánové, máte zelenou, už jsem jí pro vás nažhavil," prohlásil Draziel. Fae se divoce rozbušilo srdce, seskočila ze stolu a chtěla se bránit, ale neměla nejmenší šanci.

„Jednou děvka, vždycky děvka, co?" prohlásil Ivar a šel k ní blíž.

„Ne, prosím. Omlouvám se. Omlouvám se za všechno. Prosím, nechte mě. Nějak vám to vynahradím. Přísahám. Ale ne takhle," plakala a choulila se do rohu místnosti.

„Jasně, když se bojíš, tak to jsi hned hodná holka, co? Ale když jsem se bál já, to ti bylo u prdele, ještě jsi mě dorazila," prohlásil Ivar, chytl jí za svetr a hrubě jí vytáhl nahoru. Ostatní se jen smáli.

„Prosím," vzlykla. Věděla, že je v koncích. Že jí Draziel nepomůže, že si chtěl jenom užít. Hajzl jeden.

Ronan přišel k Ivarovi a lehce ho odstrčil stranou. „Moc se s tím sereš, buď jí vopíchej, nebo jdi na konec fronty," štěknul po něm. Fae se podívala na Ronana, jak si rozepíná pásek a začala křičet.

„Tady tě nikdo neuslyší, princezničko," rozesmál se Draziel a s ním i zbytek chlapů v místnosti. Fae se začala proklínat za to, že mu vůbec psala ten zatracený dopis. Ale tohle nečekala.

Ronan se k ní přiblížil, chytl jí jako hadrovou panenku tak, že jí jednou rukou natlačil čelem ke stolu, roztáhnul jí nohy a dostal se do ní na první dobrou, protože byla ještě vlhká. Fae bolestně vypískla současně s Ronanovo blaženým výdechem a v tom dovnitř vtrhnul Rascal s rukama od krve, až málem vysklil dveře a rozmlátil omítku.

Všichni se na něj otočili včetně Fae. Jeho výraz byl děsivý. Kdo znal Rascala, nikdy by ho ani nenapadlo, že se dokáže takhle tvářit. „Okamžitě jdi od ní, nebo ti to tvoje malý péro utrhnu!" křiknul na něj.

Ronan se od Fae vzdálil a ona se hned upravila a zapadla zpátky do rohu ke stolu. Ostatní si nenápadně pozapínali poklopce, když jim došlo, že se na řadu už nedostanou. Fae si oddychla. Přestala se tolik třást a vážně se jí ze srdce ulevilo, když viděla, že jí přišel zachránit.

Rascal udělal pár pomalých kroků k Fae. Chlapi mu udělali prostor a raději civěli do země, jako by se ho báli. Až na Ivara. Ten ještě přilil olej do ohně. „Jestli chceš, podržíme ti jí," prohlásil.

Rascalovy oči se na něj přehouply a div, že ho neupálily za živa, jak mu v nich žhnulo. „Ty zmrde!" řekl, přitáhl si ho k sobě za krk, že mu do něj zaryl své démonské drápy. Potom s ním trhnul a jedním lupem mu tu hlavu urval jako by trhal jen papír. Potom s ní nasraně mrsknul o zem, až všechny postříkala jeho krev.

Všem se zatajil dech. „Že vám není hanba! Copak takhle se chová k ženským?" zařval na ně tak, že málem všem začaly krvácet bubínky. Potom se na ně se znechuceným výrazem podíval. Hrudník se mu zuřivostí zvedal nahoru a dolů. Ten byl tak vytočený, že se mu až třásly ruce.

Nechtěla bych být v jejich kůži. I když jich bylo víc, Rascalova schopnost byla neskutečná síla. On byl fakt Herkules. A zatímco třeba Ronánek dokázal, aby mu rychleji rostly vlasy, Rascal měl sílu, že by uzvedl snad i auto. A nehledě na to, že kromě Draziela a Ronana většina z nich neměli ani své jiskry.

Podíval se na Ronana. „Pojď sem!" poručil mu a ukázal mu i prstík. Ten jen na sucho polknul, ale neměl se k tomu. „Sem pojď jsem řekl kurva!!" zopakoval. Ronan ho poslechl, překročil Ivarovo hlavu a civěl do země.

„Do očí se mi podívej!“ zavelel. Fae se v rohu tiskla ke kolenům a ostatní ani nepípli. Ronan pomalu zvedl hlavu. Sotva se Rascalovi podíval do očí, okamžitě zase sklopil pohled.

„Já jsem ti řekl do očí!“ procedil Rascal skrze zuby. Ronan se na něj podíval znovu. Tentokrát už se mu viditelně třásla brada.

Rascal se pousmál. Nebyl v tom ale ani náznak humoru. „Tak ještě jednou. Co sis jako myslel, že kurva děláš?“ prsknul na něj až před ním Ronan přivíral oči.

„Já…“ začal.

„Drž hubu!“ syknul a Ronan okamžitě zmlkl. Rascal k němu pomalu udělal poslední dva kroky. Každý jeho krok zněl v tiché místnosti až nepřirozeně hlasitě.

„Ty sis myslel, že můžeš. Že je sama. Že se ti nemá co stát. Že si užiješ a že neponeseš za svoje činy žádný následky,“ začal a naklonil hlavu. „Tak se teď podívej, kdo stojí před tebou a na hlavu, toho drsňáka, co vás vedl, co leží za tebou,“ připomněl. Ronan polkl.

„To jsou následky. Takhle skončí každej, kdo mě hodně nasere. Ty takhle neskončíš. Ale od dnešního dne budeš žít s vědomím, že jsi měl jedinou šanci odejít po svých. A právě jsi jí promarnil,“ prohlásil, shodil ho na zem a prošlápnul mu obě kolena. Ronan zařval bolestí až se všem v místnosti zkřivil obličej.

Potom se Rascal podíval na Fae. „Kdo ještě se tě dotknul?“ zeptal se jí. Ta rozklepaně ukázala na Draziela. Rascal sledoval její prst. „Tenhle?“ ujišťoval se. Fae přikývla. A tak se Rascal zaměřil na něj. Překročil zmrzačeného a plačícího Ronana na zemi i hlavu Ivara, až došel k Drazielovi. Ostatní chlapi ani nemukli.

„J-já… j-já jí neznásilnil. Přísahám, že to bylo dobrovolný. Řekni mu to, Fae, bylo to d-dobrovolný, nebo ne?“ zeptal se, až se mu třásl hlas. Rascal tušil, jak to bylo, ale i tak dal Fae prostor se k tomu vyjádřit. Otočil se na ní a čekal, až mu odpoví.

Ona jen lehce zavrtěla hlavou. A tak se Rascal k němu otočil zpátky, chytl ho pod krkem, narazil ho zády na stěnu a kolenem mu dal rovnou jednu mezi nohy. Ale takovou, až Draziel viděl všechny svatý.

„Ty svině!!“ ječel, když jeho bolest mezi nohami doznívala.

„Za znásilnění ženský kastruju. A za znásilnění mojí ženský, tě budu kastrovat denně, i když nebude co, ty zatracenej sráči!“ zašeptal mu do ucha a tím kolenem ho udeřil znovu.

Draziel naříkal bolestí. I Fae se při zvuku toho bolestného nářku zkřivil obličej. „Stačí mu to, Fae, nebo si přeješ, aby měl koule na kaši?“ zeptal se jí tak, že jí jeho chování až dojalo. Hlavně si pořád ještě opakovala v hlavě to, co říkal před chvílí. Že je jeho ženská. Pořád nedokázala uvěřit, že tohle všechno dělal kvůli ní.

Fae na to už nic neřekla. A tak si to vzal Rascal do vlastních rukou. „Buď vděčnej týhle úžasný dámě, že tě chtěla ušetřit,“ prohlásil. Draziel přikývl a mumlal něco, že

děkuje, ale Rascal ho chytl za obličej a pevně ho sevřel svými prsty. „Ale já tak snadno neodpouštím," objasnil a kolenem mu zatlačil jeho poklad ke zdi.

Draziel zařval bolestí. Byla to vážně agonie, kterou právě prožíval. Zdálo se, že se v tom Rascal úplně vyžívá. Ale ještě, než mu z jeho kulek vážně udělal placku, tak přestal.

Potom ho pustil a otočil se k ostatním. Draziel sjel po zádech k zemi jak slimák lezoucí nahoru, když do něj někdo lehce ťukne, a tvrdě dopadl na podlahu. „Až příště dostanete chuť chovat se jako nadržený prasata, myslete na to, že tu holku to bolí stejně jako vás tohle a zůstane to v ní navždycky. A že za každou ublíženou ženou může být chlap jako já, co vám sebere něco, co je pro vás vzácný. Fakt máte štěstí, že jste se jí nedotkli, jinak bych vás všechny roztrhal na kusy," oznámil jim.

„Pojď, Fae," zašeptal a natáhl k ní ruku. Ona se hned zvedla ze země, popadla kabát a kabelku a přiběhla za ním jako vyděšená, malá holčička. Chytl jí za ruku a zamířil s ní ke dveřím. Ještě lehce odkopl Ivarovu hlavu a podržel jí dveře.

Všichni si uvnitř mohutně oddychli. Čekali, že je Rascal taky zmrzačí, nebo zabije, ale nic se jim nestalo. Omyl. Na Rascala hned venku čekali démoni ze Zoo včetně Kana a Zyry.

„Chci sítě. Pak je naložte všechny do dodávky a pozavírejte do klecí. Ti dva ranění mají jiskry, ale podle všeho nic výjimečného neumí. A rozhodně je nešetřete, grázly. Mají to rádi tvrdě," oznámil jim. Všichni přikývli a vrhli se dovnitř plnit jeho rozkazy.

„Šéfe, co máme udělat s tou hlavou?" zeptal se ho někdo z jeho zaměstnanců, držíc hlavu v ruce. Rascal se zamyslel, pousmál se a pak se pro ní natáhl a vzal si jí s sebou. Potom jí hodil do kufru na nějakou plachtu a spěšně jí zabalil, aby mi nekrvácela všude kolem, posadil Fae do auta a vyrazil.

Několik minut bylo hrobové ticho. Oba byli v nějakém podivném šoku. Fae se i trochu styděla za to, co se jí stalo, ale Rascal byl tak nasranej, že se snažil uklidnit tichem. Pořád se vnitřně ještě třásl.

„Děkuju ti. Vůbec nevím, co bych bez tebe dělala," zakuňkala po chvilce toho hrobového ticha, které vyrušil jen zvuk blinkru. Rascal přikývl. Ani se na ní nepodíval. Celou dobu civěl upřeně na cestu.

„Není zač. Jsem rád, že jsem to zjistil včas," odpověděl nakonec.

„Jak jsi to zjistil? Nerissa ti to řekla?" vyzvídala.

„Tak napůl," opáčil. Potom bylo zase hrobové ticho a po chvilce se na ní konečně podíval. „Zabiju jí. Nevadí?" zeptal se, že to znělo provinile nevinně. Fae se usmála, oddychla si a zavrtěla hlavou.

„Naopak. Jsem ti vděčná. Máš to u mě," zašeptala. Rascal se pousmál a přikývl. Potom bylo zase pár sekund ticho. Skoro minutu.

„Co jsi myslel tím, že jsem tvoje ženská?" prolomila ledy.

„Myslel jsem tím to, co jsem řekl," opáčil. Moc jí to tedy nevysvětlil, ale na jeho obhajobu, on tomu sám moc nerozuměl.

„Moc mě mrzí to, co jsem ti tenkrát udělala. Uvědomuju si, že to bylo příšerný. A že jsem se chovala jako píča. A taky se upřímně divím tomu, že jsi mě nezabil. Když jsem viděla, jak moc znásilnění bereš vážně," prohlásila.

Akorát šlápnul na brzdu a zastavil na semaforu. Potom k ní otočil hlavu. „To s tou brutalitou jsi trochu přehnala, abych pravdu řekl. A pak, taky jsem na tebe byl docela drsnej. Nedivím se, že ses mi chtěla pomstít. A mělas pravdu, nikdy bych tě nezabil. Nedokázal bych to," přiznal, zase šlápnul na plyn a vyrazil kupředu. Fae to naopak zase zarazilo do sedačky.

„Jak to?" vyzvídala opatrně.

„Takto," opáčil suše.

„Co Stella? Řekls jí o tom?" tahala z něj. Zavrtěl hlavou a rozhlídl se na křižovatce, než do ní vjel.

„Ne. Nebyl čas. Bál jsem se o tebe, takže jsem jel rovnou," odpověděl stručně. Zase se na ní ani nepodíval.

„Aha. A povíš jí to?" zašeptala.

„Eventuálně," dodal.

„Kam mě vůbec vezeš?" pokračovala v těch otázkách a rozhlížela se z okýnka.

„Domů. Nebo bys snad chtěla někam jinam?" zeptal se. Celá ta jejich konverzace byla napjatá jak kšandy, ačkoli nešlo o žádný důležitý rozhovor.

Fae pokrčila rameny. „Vlastně bych byla nejradši, kdybys někde na nějakou dobu zastavil a mohli jsme si v klidu promluvit," prohlásila a Rascal na chvilku ztuhnul. Představa, že s ní bude v klidu mluvit ho malinko děsila.

„Dobře. Zatím můžeme v klidu mluvit i za jízdy," opáčil. Fae přikývla. „Mrzí mě, že jsem ti zničil jiskru," prohlásil z ničeho nic. Fae se na něj překvapeně podívala. „Neměl jsem to dělat," dodal.

„Zasloužila jsem si to. I mnohem víc," přiznala, ale zavrtěl hlavou.

„Ohrozil jsem tě. Nedokážeš se teď účinně bránit. Měl jsem se nad tím trochu zamyslet, než jsem to udělal. Sám vím, jak hrozný to pro mě bylo, když jsem jí neměl u sebe. Natož vědět, že je nadobro pryč," objasnil a zaparkoval popředu někde na parkovišti. Tam taky vypnul motor a podíval se na ní.

„Už jsi mi to vynahradil. Tohle, co jsi pro mě udělal, to ti nikdy nezapomenu. Zachránil jsi mi život. Možná bych to přežila, ale poznamenalo by mě to, takže ti mám za co být vděčná," zašeptala a usmála se.

Rascal se na ní chvilku mlčky koukal. Fae sjely oči k jeho rtům. „Co jsi se mnou chtěla v klidu probrat?" vyzvídal.

„Nevím, třeba jak to bude mezi námi dál?" opáčila. Rascal se zarazil.

„Jak to jako myslíš? To už jsme si snad ujasnili, ne?" zeptal se a ona přikývla.

„Jo, to jo. Ale myslím. Jestli se nebudeme aspoň kamarádit," navrhla. Rascal se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Fae…" oslovil jí tiše.

„Hm?" ozvala se. Rascal chvíli mlčel a díval se před sebe přes čelní sklo na stěnu nějakého domu. Motor už dávno neběžel a v autě bylo zvláštní ticho. Ne nepříjemné, spíš takové, ve kterém oba čekali, kdo z nich jako první řekne něco, co už nepůjde vzít zpátky.

„Ty jsi fakt něco extra," prohlásil nakonec. Fae se pobaveně pousmála.

„To už mi pár lidí řeklo," opáčila. Rascal se na ní tak podíval. Ani koutkem nepohnul.

„Já to myslím vážně," dodal.

„Já taky," odpověděla s úsměvem a na chvíli se mezi nimi zase rozhostilo ticho. Rascal si povzdychl a zadíval se zase před sebe.

„Víš, co je na tom všem nejhorší?" zeptal se. Fae zavrtěla hlavou. „Že i když jsem na tebe byl nasranej, stejně jsem tě nikdy nedokázal úplně pustit z hlavy," přiznal a znělo to, jako by ho samotného štvalo, že jí to vůbec řekl.

Fae na něj několik vteřin mlčky koukala. „Po tom všem, co jsem ti udělala?" divila se.

„Jo," odpověděl jednoduše.

„Tomu nerozumím," přiznala.

„Já taky ne," řekl a krátce se pousmál. „A právě proto si myslím, že bychom si neměli hrát na to, že mezi námi může být všechno normální. My dva asi nemůžeme být kamarádi. Nehledě na to, jak moc rád bych tě měl ve svým životě," objasnil.

Fae sklopila oči k rukám položeným v klíně. „Já nechci, aby mezi námi bylo něco divnýho," zakuňkala.

„To už trochu je," poznamenal suše. „Ale nemyslím tím, že bych tě chtěl odstrčit," pokračoval a otočil se k ní celým tělem. „Jen nevím, co přesně s tebou mám dělat," řekl a lehce si olízl rty.

„Nemusíš se mnou dělat nic," odpověděla a pokrčila rameny. „Můžeme prostě začít znovu," navrhla. Rascal se nad tím na chvíli zamyslel.

„To nejde," řekl nakonec.

„Proč?" zeptala se.

„Protože ty víš, co jsem ti udělal já. Já vím, co jsi udělala ty mně. Víš, co jsem schopnej udělat, když mě někdo nasere, a já zase vím, čeho jsi schopná ty, když něco opravdu chceš. A prostě mezi námi pořád něco je a asi to nikdy nezmizí," připomněl. Fae se pousmála.

„To zní skoro romanticky," zašeptala.

„To jsem rozhodně nemyslel romanticky," opáčil okamžitě.

„Já vím," odpověděla. Rascal zavrtěl hlavou a koutky mu přitom trochu cukly.

„Jsi strašná," zmínil. Fae přikývla.

„Ale zachránil jsi mě," připomněla mu a její úsměv tentokrát zeslábl. „Přestože jsi nemusel," dodala.

„Musel jsem," řekl bez zaváhání a Fae se na něj podívala.

„Proč?" vyzvídala. Rascal chvíli mlčel a pak sklopil oči k volantu.

„Protože jsem tě tam nemohl nechat. A pořád mi na tobě záleží a mám tě tak divně rád," objasnil. Ona se na něj prudce otočila.

„Cože? Máš mě rád?" polekala se. Touhle odpovědí jí zaskočil. Co zaskočil, on jí tím úplně šokoval. A šokoval tím i sám sebe. Taky se proklínal, že jí to propálil.

„Měla bys asi už jít. Musím ještě do Zoo a musím mluvit se Stellou. Neměl bych se s tebou takhle bavit. Připadám si jako bych jí byl nevěrnej," prohlásil.

„Chápu," zašeptala a chytala za kliku.

„Fae…" oslovil jí tiše. Ona se na něj otočila a pustila se té kliky jako by byla pod proudem. „Jsi v pořádku? Nic tě nebolí? Neublížili ti?" vyptával se. Ona se nadechla a otevřela pusu, než mu odpověděla.

„Jestli to chceš vážně vědět, tak jsem jen trochu odřená, ale dobrý," odpověděla mu upřímně a sledovala ho, jak lehce přikyvuje.

„Dobře. Jsem rád, že… ti nic není. Stejně je mi to líto. Kdybych byl býval přijel dřív… ale ta mrcha mi nechtěla nic říct," zmínil.

„To je dobrý, Rascale," zašeptala a položila mu ruku na rameno. On se jí díval do očí a mlčel. „Jsi můj hrdina," dodala.

„Ty, Fae… vím, že jsem ti říkal, že mi nemáš říkat mým pravým jménem, ale je mi divně, když mě oslovuješ zrovna ty takhle. Nemohla bys mi zase říkat normálně?" zeptal se a jí to vykouzlilo úsměv ve tváři.

„Ani nevíš, jak moc ráda ti budu říkat zase tvým nádherným jménem, Tristane," opáčila a on se pousmál.

„Díky," špitl.

„Já ti děkuju," řekla, naklonila se k němu a vtiskla mu malý polibek z vděčnosti na tvář, než odešla. Rascal jí ještě chvíli sledoval, než zašla za roh a mohutně si povzdychl, když plácnul hlavou na volant.

„Bože, co to děláš?" zašeptal si pro sebe, než ho z toho transu vytrhnul telefon. Rascal ho vytáhl z kapsy a přiložil k uchu.

„Ahoj. Lásko, budeš si muset pořídit vlastní auto, protože takhle to dál nejde. Musela jsem si ho půjčit od Georginy, abych pro něco dojela. Teď jí ho akorát vezu zpátky. Zítra ať tě nabere Devítka se Sedmnáctkou, není jiná možnost, musím být mobilní," zmínila jsem a on přikývl.

„Jasně, to je samozřejmý," opáčil a pak byl ticho.

„Děje se něco?" zeptala jsem se, když se mi zdálo, že je nějaký přešlý.

„Povím ti to až se uvidíme, je to na dýl. Mám zajet nakoupit, když nemáš to auto?“ navrhnul a já přikývla.

„To by bylo fajn. A ty jsi teď v Zoo, nebo jedeš domů?“ vyzvídala jsem. Rascal se podíval z okýnka.

„Ani jedno. Musel jsem se stavit v centru, ale musím zpátky do Zoo,“ odpověděl.

„Aha. Pro co?“ vyptávala jsem se dál. Asi by mi to řekl, ale já bych začala panikařit a zbytek pracovního dne by pro mě byl úmorný, a tak mi malinko kecal.

„Za jedním známým démonem. Lásko, pak ti všechno řeknu, nemusíš se ničeho bát. Když tak mi napiš, co mám koupit, zatím papa,“ rozloučil se se mnou a na chvilku se opřel do sedačky. A když si všiml, jak je zasviněný volant od krve, povzdychl si a doufal, že to půjde vyčistit. Asi mu až teď došlo, jak moc by mě nasralo, kdyby mi zničil auto od krve.

Když jsem položila telefon, ještě chvíli jsem seděla v autě a dívala se před sebe. Něco mi na tom jeho hlasu nesedělo. Nešlo ani tak o to, co říkal, protože všechno znělo v podstatě normálně. Dokonce mi slíbil, že mi všechno poví, až se uvidíme. Jenže já už Rascala znala dost dobře na to, abych poznala rozdíl mezi tím, když něco nechce říct, a když něco opravdu nedokáže říct. A právě tohle znělo spíš jako ta druhá možnost.

Nakonec jsem to pustila z hlavy. Měla jsem za sebou dost mizerný den a nechtěla jsem si ho ještě zhoršovat domněnkami. Odvezla jsem Georginině auto zpátky, vyzvedla pár věcí, které jsem potřebovala, a pak jsem se vrátila domů.

Rascal si to zase rovnou zamířil zpátky do Zoo. Šel rychlým krokem po chodbách sektoru D a pak se zastavil před klecí své ne už jediné vězenkyně a když k němu zvedla oči, do okýnka jí položil Ivarovu hlavu se slovy, aby jí tu nebylo smutno, než jí zabije. Když chtěl, uměl být opravdu brutální.

Nejdřív se na něj podívala jako co to má znamenat. Rascal ale neřekl jediného slova, jen na ní mlčky civěl a čekal, až si uvědomí, jaký dárek jí právě přivezl. Nerissa k sobě hlavu otočila a když jí došlo, že to je Ivar, začala šíleně řvát.

„Kdybys plánovala pomstu. Klidně ať mě znásilní dvacet démonek, díky,“ dodal a odešel.

Potom dorazil kolem osmé večer a už ve dveřích jsem poznala, že se něco stalo. Vešel dovnitř, odložil klíče a tvářil se, jako by měl všechno dokonale pod kontrolou. Jenže jeho tělo mi říkalo něco úplně jiného. Byl unavený, napjatý a v očích měl něco, co jsem u něj neviděla často. Nebyl to obyčejný vztek. Nebyl to ani smutek. Spíš něco mezi vyčerpáním a člověkem, který se celý den snaží nepřemýšlet nad něčím, nad čím přemýšlet nechce.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se, jakmile se ke mně přiblížil. Chvíli na mě jen koukal a potom mě objal. Pevně. Tak pevně, až jsem na okamžik přestala dýchat.

„Řeknu ti všechno," slíbil mi tiše, když mě pustil. Neodpověděla jsem mu hned. Jen jsem se mu zadívala do očí a snažila se z nich něco vyčíst.

„To jsi říkal už v autě," připomněla jsem mu. Pousmál se, ale ten úsměv byl takový unavený.

„Vím," přiznal. Sedli jsme si spolu na koberec a Rascal mi nakonec pověděl všechno. Nejdřív o Nerisse. O tom, co z ní dostal. O dopise, který poslala Fae Drazielovi. O tom, kam jí nalákali. A potom i o tom, co viděl, když tam přijel. A nakonec i o tom, co udělal Ivarovi a Nerisse.

Poslouchala jsem ho bez jediného přerušení. V některých chvílích jsem měla chuť se zeptat na deset věcí najednou. V jiných jsem měla chuť jenom zavřít oči a zapomenout, že jsem to slyšela. A když mi řekl, co Fae hrozilo, sevřel se mi žaludek. Ne, že bych jí měla ráda, ale spíš proto, že jsem na ní žárlila.

Žárlila jsem na ní tak moc, že jsem si to někdy sama před sebou odmítala přiznat. Byla to žena, která měla v Rascallově minulosti místo, do kterého jsem se nemohla dostat, ani kdybych se snažila sebevíc.

Byla jeho první velká láska. Žena, se kterou strávil desítky let. Žena, kvůli které v sobě pořád nosil něco, čemu jsem úplně nerozuměla. Taky byla krásná a měla na rozdíl ode mě velký prsa a… dobře vím, že to je fakt blbost, ale nejsem blbá, abych věřila tomu, že ho fakt šíleně nepřitahuje, protože jsem věděla, že jo.

A teď mi můj vlastní snoubenec vyprávěl, jak kvůli ní málem někoho roztrhal na kusy. Bylo mi z toho mizerně. A zároveň jsem byla ráda, že jí pomohl. Byla to ta nejotravnější kombinace pocitů, jakou jsem kdy zažila.

„Takže jsi jí zachránil," řekla jsem nakonec tiše. Rascal přikývl.

„Jo," odpověděl. Chvíli jsem mlčela.

„A zabil jsi Nerissu," zašeptala jsem.

„Jo," potvrdil. Neřekl to nijak pyšně. Ani provinile. Prostě jako fakt. A mně došlo, že přestože jsem měla k Nerisse vlastní důvody, proč jí nenávidět, tentokrát mě na tom nejvíc děsil fakt, že Rascal byl ochotný kvůli Fae zabíjet. Bez přemýšlení a bez zaváhání. A já jsem si přála, aby to byl schopný udělat i kvůli mně. Nebo spíš jenom kvůli mně. A taky jsem si přála, abych na to nemyslela. Jenže jsem na to myslela.

„A ta krev?" zeptala jsem se po chvíli. Rascal sklopil oči.

„Byla na volantu," přiznal. Na pár vteřin jsem na něj jen zírala.

„Prosím, řekni mi, že jsi mi neproměnil sedačky v jatka," prohlásila jsem, ale zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Devítka mi pomohl ho dokonale vyčistit," ujistil mě.

„Dokonale?" zopakovala jsem pochybovačně.

„Dokonale," potvrdil. Povzdychla jsem si a opřela hlavu o jeho rameno.

„Ještě že nemám světlý sedačky," zamumlala jsem. Rascal se potichu zasmál a políbil mě do vlasů. A přesně v tom okamžiku jsem měla pocit, že je zase všechno na

chvíli v pořádku. Jenže nebylo. Nevěděla jsem proč. Něco se v něm změnilo. Možná to začalo už v autě. Možná až ve chvíli, kdy mi všechno vyprávěl. Ale cítila jsem to přes naše pouto pořád.

Nebylo to nic konkrétního. Spíš nepříjemný tlak někde na hranici mého vědomí, který přicházel pokaždé, když jsem se k němu přiblížila. Byl se mnou, ale část jeho myšlenek byla někde úplně jinde. A já jsem věděla kde. U Fae.

Nenáviděla jsem to. Nenáviděla jsem, že mě vůbec napadlo žárlit v okamžiku, kdy jí zachránil před něčím tak strašným. Přála jsem jí, aby byla v bezpečí. Opravdu. Po tom všem, co jsem slyšela, bych byla bezcitná, kdybych jí nepřála, aby se z toho dostala. Ale zároveň mě ničilo, že její bezpečí pro něj znamenalo tolik.

A později večer, když jsme vedle sebe vykoupaní leželi v posteli, sledovala jsem ho. Měl zavřené oči, ale já věděla, že nespí.

„Spíš?“ zašeptala jsem. Rascal otevřel oči a podíval se na mě.

„Ne,“ přiznal. Natáhla jsem ruku a pohladila ho po tváři.

„Je ti něco?“ zeptala jsem se. Na okamžik ztuhl.

„Byl to jenom náročnej den,“ odpověděl. Věděla jsem, že lže. Ne teda v tom, že by to nebyl náročný den, ale že to není jen tím. Nejspíš i věděl, že já vím, že lže. Ale ani jeden z nás to neřekl nahlas.

Chvíli jsme na sebe jen koukali a potom mě políbil. Nejdřív něžně, skoro opatrně. Pak mě k sobě přitáhl a já se mu poddala, protože jsem v tu chvíli potřebovala cítit, že je pořád můj.

A on potřeboval něco jiného. Nevím co. Možná zapomenout. Možná se ujistit, že mezi námi pořád něco je. Možná se jen na chvíli zbavit vlastních myšlenek. A jo, milovali jsme se, ale tentokrát to nebylo jako jindy.

Rascal byl přítomný tělem, jenže ne úplně duší. Cítila jsem to v každém jeho doteku. Nebyl chladný ani odmítavý. Právě naopak. Snažil se. A možná právě to bylo horší. Protože jsem poznala rozdíl mezi tím, když mě chce, a tím, když se snaží mě chtít.

Když bylo po všem, zůstala jsem mu chvíli ležet na hrudi a poslouchala jeho srdce. Jeho tep byl klidný, ale v našem poutu pořád něco nehrálo. Položila jsem mu dlaň na hruď a zavřela oči.

„Miluju tě,“ zašeptala jsem. Rascal chvíli mlčel. Potom mě políbil do vlasů.

„Já tebe taky,“ odpověděl. Jenže tentokrát mě ta slova neuklidnila. Naopak. Poprvé jsem měla pocit, že mi říká pravdu, a přesto mi něco zásadního zatajuje. Nevěděla jsem co. Nevěděla jsem, že v hlavě pořád dokola vidí Fae. Nevěděla jsem, že se mu vrací vzpomínky, které už dávno považoval za mrtvé. Nevěděla jsem, že pokaždé, když se na mě podívá, porovnává něco, co nechce být nucený nikdy porovnávat.

A už vůbec jsem nevěděla, že mi právě zatajuje něco, co může změnit způsob, jakým se na náš vztah dívám. Věděla jsem jenom to, že mi bylo smutno. Přitiskla jsem se k němu o něco víc a snažila se usnout. Rascal mě objal a zavřel oči. A já si přála, aby tohle všechno byla jen moje paranoia.

Fae přišla domů taky až později. Potřebovala se projít a pročistit si hlavu, protože toho na ní za posledních několik hodin bylo jednoduše moc. Pořád myslela na to, jak pro ní Rascal přijel. Jako nějaký rytíř na bílém koni. Tedy s bílým SUV. S mým bílým SUV, ale to je detail.

Vlastně to nebyl žádný princ z pohádky, spíš nasraný démon od krve, který vypadal, že je schopný zabít každého, kdo se na ní špatně podívá. Ale možná právě proto jí to připadalo ještě působivější. Kdyby přijel na bílém koni, bylo by to romantický. Ale když přijel s rukama od krve a výrazem, ze kterého všem ostatním málem zamrzla krev v žilách, bylo to kurva romantický.

Taky myslela na to, co jí říkal. Na to, že by jí chtěl mít ve svém životě. Na to, že jí má rád. Na to, že jí nedokáže pustit z hlavy a že cítí, že mezi nimi pořád něco je. Na to, že jí odpustil. Nejspíš ne úplně všechno, ne takovým tím jednoduchým způsobem, kdy člověk zapomene na všechno špatné, co se stalo, ale přesto jí odpustil dost na to, aby jí zachránil. A potom o ní před ostatními prohlásil, že je jeho ženská.

Fae si tu větu v hlavě přehrávala pořád dokola a pokaždé jí z ní přeběhl zvláštní pocit po zádech. Bylo to absurdní. Ještě před několika hodinami si myslela, že jí nenávidí a že se už asi nikdy neuvidí, a teď seděla doma a přemýšlela nad tím, co přesně znamená, když jí řekl, že jí má rád. Byla to jen otázka času, kdy se dovtípí, že je do ní vrytý.

Vrytí bývalo u upírů opravdovou zkázou. Něčím, co dokázalo člověku úplně převrátit život naruby a z čeho se nedalo jen tak vystoupit. Kam se na to hrabalo obyčejné přimknutí.

U démonů to ovšem fungovalo jinak. Vrytí bylo jen polovinou přimknutí. Nebylo tak definitivní a démon nad ním měl pořád určitou kontrolu. Přimknutí se dalo do jisté míry ovládat, zatímco vrytí u upírů bývalo mnohem nebezpečnější. Přesto ale Fae věděla, co znamená, když se někdo vryje do druhého.

Nebyla to obyčejná náklonnost. Nebyla to jen vzpomínka na bývalou lásku, která se člověku čas od času vrátí. Bylo to něco hlubšího. Něco, co se mohlo schovávat pod jinými pocity tak dlouho, dokud si člověk neuvědomil, co vlastně celou dobu cítí. A Rascal si to právě začínal uvědomovat.

Fae se posadila na gauč ještě v kabátu a povzdychla si. Chvíli jen seděla a zírala před sebe, zatímco si přehrávala poslední hodiny znovu a znovu. Nedokázala se zbavit obrazu Rascala, který vtrhl dovnitř. Ani jeho výrazu. Ani způsobu, jakým se

na ní podíval, když zjistil, co se děje. A už vůbec ne toho, jak se jí potom zeptal, jestli jí někdo neublížil. Jako by mu v tu chvíli na ničem jiném nezáleželo.

Jenže pak přišla ještě jedna myšlenka, která jí donutila zpozornět. Fae sklopila oči ke své ruce a chvíli si jí prohlížela. Potom si položila dlaň na břicho.

Odhodlávala se udělat něco, o čem věděla, že jí může absurdně změnit život, pokud to dopadne špatně. A když vytáhla z kapsy dvě krabičky s těhotenskými testy, znovu si povzdychla.

Chvíli je držela v rukou a přemýšlela, jestli je vůbec chce použít. Vlastně už odpověď znala. Pak se ale zvedla a zamířila si to do koupelny. Ještě pořád měla na sobě kabát a vůbec jí nenapadlo si ho sundat.

Sedla si na mísu, položila druhou krabičku na zem a rozbalila první test. Ruce se jí přitom trochu třásly. Nebyla si jistá, jestli je to strachem, vyčerpáním, nebo tím, že její mozek už dávno pochopil, co by mohlo následovat, zatímco ona se to pořád snažila popírat.

Odklopila víčko, schovala test mezi nohy a udělala, co měla. Potom ho položila vedle sebe. A čekala. První vteřiny jí připadaly nekonečné. Pak se rozhodla, že se podívá, ale nedokázala to.

Takhle seděla ještě chvíli po tom, co už dávno skončila. Test ležel vedle ní a ona na něj odmítala pohlédnout. Věděla, že tam je. Věděla, že se na něj bude muset podívat. Jen si chtěla ještě několik vteřin ponechat ten zvláštní stav, kdy ještě nic nevěděla jistě.

Nakonec k němu pomalu natáhla ruku, vzala do ní test, podívala se a ztuhla. Byly tam dvě čárky. Jedna byla slabší než druhá, ale byla tam.

Fae několik vteřin ani nedýchala. Jen na ten malý plastový test zírala, jako by čekala, že se druhá čárka každou chvíli ztratí a všechno se vrátí do normálu. Neztratila.

„Do prdele," zašeptala nevěřícně a test sevřela v ruce. „Kurva!! To není možný. To není možný…" pokračovala a pak zoufale propukla v pláč.

Nerissa seděla celou noc schoulená v rohu klece ubrečená a zoufalá a snažila se nedívat na Ivarovu hlavu. Věděla moc dobře, že tenhle dárek od Rascala byl takovým znamením. Znamením toho, že byl Ivar hlavou toho všeho a ona byla srdcem. Byla si jistá, že jí Rascal zabije i jak. Jen nevěděla kdy.

Rascal za ní zase přišel hned ráno, jak měl ve zvyku, vzal si židli, položil jí na zem opěradlem k ní a posadil se na ní obkročmo a břichem k opěradlu. Ruce si položil lokty na hranu opěradla a opřel si o ně hlavu na stranu. Vypadal roztomile. Ne tak jako včera, když se přiřítil do té kavárny za účelem roztrhat démony na kusy.

Nerissa se na něj ani nepodívala. Jemu to bylo jedno. Zatím. „Nevyšlo ti to," prohlásil skoro jako by mu to bylo líto. Ona k němu zvedla oči.

„Ivar by se jí už ani nedotkl," řekla tiše.

„Ivar by jí hlavně udělal mnohem horší věci. Měl svoje lidi, a ještě se na to díval. Zařídil jsem to tak, že neviděl nic. Jenom holou prdel Ronana asi tak dvacet sekund, než jsem tam vtrhnul já a urval mu hlavu. A kdybych ho načapal mezi jejíma nohama, urval bych mu i jeho přední ocas," objasnil. Nerissa se zase rozbrečela.

„Cos čekala, že ti ho přivezu zpátky a zavřu s tebou do klece? Že mu odpustím? Nebo že spolu budete pak žít šťastně až do smrti?" rýpnul si. Nerissa zavrtěla hlavou, ale nic neříkala.

„Jen abys věděla, jeho poslední slova byly a to cituju: ‚Jestli chceš, podržíme ti jí.' On asi nebyl zrovna moc inteligentní co? Tohle mi říct?" zmínil a zavrtěl s úsměvem hlavou. „Skoro mu ta hlava už k ničemu nebyla," dodal.

„Můžeš už prosím nechat těch blbých fórů o jeho hlavě?" zeptala se, ale on se rozesmál.

„Kdybych tě takhle prosil ať necháš Fae na pokoji, poslechla bys? Tak mlč, teď mluvím já," prsknul. Nerissa sklopila zrak. „Přemýšlím, jak to s tebou udělám. Jestli tě zabiju sám, nebo nechám Fae to privilegium," prohlásil a ona se polekala.

„Slíbils mi bezbolestnou smrt, když ti řeknu místo, kde jsou," připomněla mu. On přikývl.

„Jo, ale i já umím lhát," řekl a mrknul na ní. Ona na sucho polkla. „Od teď jsi moje zajatkyně. A myslím opravdu. Žádný šminky, voňavky, kabelky, pěkný boty, oblečení, postel, záchod… zapomeň na luxus jakým jsou tampóny. Dostaneš tak leda čistej hadr," pokračoval.

„Jsi krutý!" vyprskla.

„Tak co jsi potom ty?" řekl, zvedl se, uklidil židli a podíval se na ní. „Uděláme si spolu výlet do Podsvěta. Už jsem tam fakt dlouho nebyl. A ukážu ti to nejhorší místo, jaký jsem kdy v životě viděl. Těšíš se?" zeptal se, že to znělo až psychopaticky. Nerissa neodpovídala, a tak se Rascal pousmál a odešel.

„Rasi, je tu nějaká ženská a ohání se tu papírem, že prý je Zoo její nebo co," prohlásil Kane, když potkal Rascala na chodbě u schodiště akorát ve chvíli, kdy si to mířil k sobě do kanceláře.

„Cože?" ozval se šokovaně a Kane jen pokrčil rameny. „Přeludy, měli jste?" prohlásil a Kane přikývl.

„Neboj, všichni po Zoo chodíme pod přeludem. Jinak, tvrdí, že je Carlova sestra. Nějaká Melissa," objasnil ve spěchu a Rascal se konečně zastavil na schodech.

„No nazdar. To tady teda vážně ještě chybělo. Co s tím?" zeptal se a Kane znovu pokrčil rameny. „Ani náhodou jí Zoo nedám!!!" vyštěknul. „Kde je?" zeptal se.

„Čeká na tebe v kanceláři," odpověděl. Rascal ho malinko odsunul stranou a vyběhl schody po dvou. Srdce mu šílelo. Tohle jsme nečekali. Ani ve snu.

Rascal vešel do své kanceláře, kde na něj čekala mladá žena v mém věku. Vypadala jako by Carlovi z oka vypadla. Měla dlouhé nohy, pěkné a moderní oblečení, jeho oříškové oči a stejně šibalský úsměv.

„Dobrý den, jsem Melissa Johnsonová a jsem sestrou zesnulého Carla Mendeze," zmínila a podala mu ruku.

„Zdravím, co pro vás můžu udělat?" zeptal se a posadil se do křesla. Melissa se pousmála.

„Zjistila jsem teprve včera, že můj bratr zemřel. Právníci mi předali jeho poslední vůli, kde se píše, že veškerý jeho majetek dědím já," oznámila mu a podala mu do ruky desky s papíry.

Rascal si je pročetl a potom k ní zvedl oči. „Takže podle tohohle vám patří všechno, co Carl vlastnil," řekl a položil desky na stůl.

„Přesně tak," přikývla Melissa. „A pokud dobře chápu, patří mi i tahle budova," opáčila.

„Tím bych si nebyl tak jistý," odpověděl Rascal a desky znovu otevřel. Melissa naklonila hlavu na stranu.

„Jak to?" zeptala se. Rascal několik vteřin mlčel, a ještě jednou si přečetl poslední stránku závěti.

„Možná vám někdo měl tu jeho poslední vůli přečíst a vysvětlit, protože tady se jasně píše, že sice dědíte Carlův veškerý majetek jako jsou nemovitosti, peníze a předměty, ale tahle budova podle všeho nikdy Carlovi ani nepatřila, a proto není v seznamu. Nehledě na to, že jsem jí už dávno před jeho smrtí koupil," objasnil.

„Od koho?" pokračovala.

„Od jeho známého," zalhal. Improvizoval, a právě si uvědomil, že máme další problém. Jestli Carl Zoo skutečně nikdy nevlastnil, Melissa sice neměla nárok vůbec na nic z toho, co jsme tu vybudovali. Jenže to také znamenalo, že nevíme, kdo ano. Carl byl chytrý a určitě si to dobře pojistil.

A nestačilo nám teď jen vybrat jeho trezory v Zoo a utrácet jeho peníze. Museli jsme tohle vyřešit, abychom mohli mít všechno alespoň, co se Zoo týče. A pokud možno i „legálně".

„Máte kupní smlouvu?" zeptala se a on přikývl a křečovitě se pousmál.

„Samozřejmě," řekl.

„U sebe?" dodala. Rascal zazmatkoval, měl falešnou kupní smlouvu, kterou sice moc nedoladil, ale věděl, že by se zatím hodilo alespoň něco na získání si nějakého dalšího času, kdyby byla potřeba. A pro ženu, která tomu rozumí jako koza petrželi, by to i stačilo, kdyby se teď neukázalo, že Carl nebyl pravým majitelem Zoo.

„Ne. Mám jí nejspíš doma. Ale můžeme se později domluvit a já vám jí ukážu," navrhnul.

„Děkuju," zašeptala. „No a co je to vůbec za místo, prosím vás?" zeptala se jen tak mezi řečí, zatímco si ukládala desky do kabelky.

Rascal se opřel do křesla. „Jsem úplně nový majitel, takže zatím je to tu v procesu předělávání. Carl tady provozoval nějaký klub. Já se rozhodl malinko expandovat a předělat to tu od základů," odpověděl.

„A kdybych chtěla zjistit, jestli na tohle místo přece jen nemám nějaký nárok?" zeptala se.

„Podívám se na to ve svých smlouvách až dorazím domů a poradím se o tom se svým právníkem," slíbil okamžitě. „Dohledám vám veškeré informace o tom, na co tady případně máte nárok, a pokud zjistím, že vám něco odtud patří, vyrovnáme se. Jsem poctivý obchodník a nesrovnalosti ve smlouvách mě štvou stejně jako vás," navrhnul. Věděl, že pro něj bude nejlepší, když se v tom nebude vrtat kupa Carlových právníků nebo jejích.

Melissa se na něj překvapeně podívala a pak nadšeně přikývla. „Dobře," prohlásila. Rascal se pousmál, ale jakmile odvrátila oči, úsměv mu zmizel. Protože teď měl problém.

Potřeboval najít dokument, který dokazoval, komu Zoo skutečně patří. A jestli měl Carlův dědeček celý život schovaný výzkum démonů právě tady, bylo dost možné, že odpověď neležela v Carlových dokumentech vůbec. Ležela někde mnohem hlouběji v minulosti. A jestli to měl sepsané u notáře, pak je jen otázka času, kdy tohle její právníci vyčmuchají.

„Je i v mým zájmu, abych měl v pořádku papíry, že jo. Dejte mi na vás kontakt prosím," požádal jí a ona mu podala svou vizitku. Rascal si všiml, že dělá něco administrativního. Malinko se mu ulevilo, že není žádná právnička.

Potom vzal ze stolu papírek a napsal na něj svoje číslo. „Tady je kontakt na mě," řekl a usmál se. Ona si od něj papírek vzala a úsměv mu opětovala.

„No, tak já to ještě proberu se svým právníkem. Aby mi to vysvětlil a třeba to zjistím rychleji. Nebo taky něco jiného a dám vám když tak vědět," zmínila, ale to se Rascalovi nehodilo do karet ani trochu.

„Jak chcete. Ovšem kdybyste chtěla trochu ušetřit, znám taky jednoho člověka, který se specializuje na dědické právo," navrhnul a snažil se působit naprosto klidně, a ne jako někdo, kdo se modlí, aby si vybrala jeho návrh. Mohl by to udělat i zadarmo, ovšem to by bylo už vážně podezřelé, a tak se snažil působit nenuceně.

„Vážně? Tak to by se mi hodilo. Právníci jsou strašně drazí a já moc peněz u sebe nemám. A z dědictví, to se načekám, že… Kolik si účtuje?" zeptala se.

„Něco mi dluží, mohl bych ho malinko popohnat, nebo ho požádat o slevu. Když mi řeknete sazbu vašeho právníka, pokusím se to ukecat na polovinu," pokračoval.

„To by bylo skvělé. Můj právník si bere dvě stě dolarů na hodinu," odpověděla bez váhání. „Jestli to dokážete dostat na polovinu, vůbec se nebudu zlobit," dodala a pousmála se.

„Jo, to dokážu. Zavolám mu a pak se vám hned ozvu," řekl a podal jí ruku. Ona mu s ní potřásla.

„Na shledanou," zašeptala a mířila si to ke dveřím. Rascal jako správný džentlmen vstal a otevřel pro ní dveře.

„Na shledanou," řekl a dveře za ní zavřel.

A zatímco Rascal se snažil obrátit kancl vzhůru nohama a všechno možné, v Zoo, aby našel nějaké dokumenty o vlastnictví Zoo, obvolával svoje známé přes směnárnu, ve které pracovali všelijací démoni, kteří by dokázali za patřičnou cenu hájit i nějaký z jeho nemorálních závazků, Fae seděla u okna a už asi hodinu civěla ven.

V ruce držela mobil a přemýšlela, jestli by to neměla říct Rascalovi. Nebo aspoň mě, jak jsem jí žádala. Přemílala v hlavě naše potenciální reakce a případné změny v našich životech, ale nakonec její mobil skončil s povzdychem na sedačce.

Nechtěla být sama. Před tím si myslela bůhví co, ale teď? Byla přimknutá k Rascalovi. Byla do něj i zamilovaná. Ale měla ráda Dizzyho. A však oba už měli jiný vztah, protože ona se chovala tak, jak se chovala.

A to ještě Dizzian nevěděl všechno. Ani zdaleka a už jí měl dost. Co pak teprve Rascal? A i tak jí přišel zachránit. A říkal, že jí má rád. Že je jeho ženská… Fae na to nedokázala zapomenout.

Všimla jsem si, že si leccos uvědomila a možná i trochu změnila. Ale jádro se nikdy nemění. Jak zmínil jeden z jejích ex, *děvka bude vždycky děvka*. Tak Fae bude vždycky Fae. Což znamená mrcha i děvka. Prostě vždycky bude myslet raději na sebe a zvlášť, když je na dně. Jen Rascala začala konečně trochu respektovat.

A tak se natáhla pro ten telefon, v kontaktech našla Dizziana a vytočila jeho číslo. Bez dlouhého čekání jí to zvedl. Nečekala to, takže jí jeho hlas malinko zaskočil. „Ano, Fae? Potřebuješ něco?“ zeptal se.

Fae si tiskla telefon k uchu. „Jsem v průšvihu,“ zakuňkala. Dizzy jí znal líp než sám sebe, a i když se rozešli, vždycky mu na ní záleželo a záležet bude. Fae prostě bývá slabostí většiny mužů.

„V jakým průšvihu?“ vyzvídal klidně. Fae se opřela lokty o parapet a podívala se smutně z okna.

„Mohl bys za mnou přijet, prosím?“ zašeptala až se jí zlomil hlas. Dizzyho její chování překvapilo. Takhle jí opravdu neznal. Znal jí jako jízlivou, malinko otravnou, panovačnou, občas otrávenou, komandující, ale atraktivně dominantní a až moc sebevědomě samostatnou ženu.

„Co se stalo?“ zašeptal do telefonu tak něžně, až to Fae zahřálo u srdce, že má o ní pořád ještě starost. Ale když si vzpomněla na to, že má Noru, zase jí u toho srdce malinko bodlo.

„Chybíš mi,“ začala.

„Fae…“ vydechl její jméno sotva slyšitelně. „Jsem s Norou,“ objasnil. A i když to tušila, stejně jí to zasáhlo. A tak se rozhodla, že ho taky zasáhne. Nechtěla to udělat, ale tohle bylo čistě z bolesti a bez přemýšlení.

„A já jsem těhotná,“ prohlásila. Dizzian vytřeštil oči.

„Cože? Vždyť jsme vždycky používali ochranu,“ zašeptal do telefonu a vzal si to někam do soukromí. Byl v práci a kolegové démoni měli docela dost dobrý sluch.

„Jednou ne,“ připomněla. Dizzy si povzdychl.

„A určitě je to moje? Fae, nechci znít jako nějakej blbec, ale taky tě znám a nechci být blbec ani v tom druhým ohledu. A jo, mluvím zase o Rascalovi a o tý jeho mikině,“ upřesnil.

Fae ocenila to, jak se k tomu postavil. A neměla v úmyslu mu v tomhle lhát. A taky jí to nedělalo dobře, ale momentálně měla za cíl ho odlákat od Nory za každou cenu. A to, že se Dizzy s Rascalem nebaví jí přišlo vhod.

„Miluju tě a stýská se mi po tobě, Dizziane. Prosím, vrať se ke mně,“ zašeptala a začala plakat. Dizzy hned zapomněl na to, co říkal, když jí slyšel plakat. Takhle jí často neslýchal, takže to s ním úplně zamávalo.

„Fae… prosím, Fae… neplakej. Moc tě prosím. Tak já vyrazím, jo? Budu tam do půl hodiny,“ šeptal, vrátil se ke stolu a jednou rukou začal balit. Fae si otřela z očí slzy a přikývla.

„Nikomu to ještě neříkej prosím,“ řekla a slyšela povzdech.

„Neřeknu,“ dodal, mávnul na kolegu a vyrazil rychlým krokem z kanceláře po schodech dolů a pak rovnou do ulice.

„Myslíš teda, že to je z toho dne, kdy jsme se milovali poprvé?“ zeptal se. Fae rychle v duchu počítala. Nejpravděpodobněji jí to vycházelo na ten den, kdy byla s Rascalem a byla na něj brutální, ale tři dny se v tom ztratí, tak přikývla.

„Je to možný,“ odpověděla. Dávala si pozor na to, co říká. Nechtěla mu ani jednou říct nic určitě, aby jí pak nemohl nařknout z toho, že mu lže. Byla to mrcha, ale geniální mrcha.

„Ty jo, Fae, já vůbec nevím, co řeknu Noře,“ prohlásil, rozhlídnul se na silnici a přeběhl jí.

„Nemusíš jí říkat nic. Nebo jak to jako myslíš?“ vyzvídala opatrně. Dizzy se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Jasně, že jí musím něco říct. Třeba to, že se mnou čekáš dítě a že…“ začal, ale skočila mu do toho.

„Že tě to moc mrzí, ale že se ke mně chceš vrátit?“ zeptala se.

„Fae…“ zašeptal zase zoufale. Zjevně tohle říct nechtěl. A ani neměl v úmyslu se k ní vracet, ale připadal si teď jako hajzl, když to zmínila. A to byla její taktika. Chtěla, aby dostal pocit, že je jeho povinnost se k ní vrátit. A ne jen povinnost, ale že to vlastně chce. Možná, že by tohle na Rascala nezabralo, ale u Dizzyho Fae cítila, že to má smysl zkusit.

„Ano, Dizziane? Lásko moje?“ pokračovala. Z druhé strany se ozval jeho další hluboký výdech.

„Promluvíme si doma, ano?“ řekl tiše.

„Neopouštěj mě, prosím. Uklidňuje mě poslouchat tvůj hlas. Je takovej hezky mužnej, víš?“ zmínila a on se pousmál.

„Fae. Ty víš, že tě mám rád. Roky jsem byl do tebe totální blázen. Nechtěl jsem nic jinýho než tebe. Ale teď jsem jaksi vystřízlivěl…“ začal, ale ona ho zase přerušila.

„Co mi tím jako chceš říct? Že už mě nechceš? Že už po mě netoužíš? Že tě nepřitahuju, nebo že už ke mně nic víc necítíš? To má ta tvoje Nora zlatou pipinu, nebo co?!“ vyprskla ze sebe žárlivě. On se zasmál nad jejím posledním výrokem.

„Vůbec tím nechci říct, že už k tobě nic necítím, Fae, a ty to víš. Já jen… miluju jí. Konečně jsme se dali dohromady a bude to těžký,“ oznámil jí. Fae se pousmála, když slyšela to jeho *bude to těžký*. Uvědomila si, že to znamená… že ho vyhrála.

„Kdy jste se dali dohromady, Dizziane?“ zeptala se. On se trochu zdráhal jí odpovědět, že předevčírem. Věděl, co mu na to řekne. Že oni jsou spolu staletí a že to snad ani nemyslí vážně. Navíc, že Nora je jenom člověk, zato ona jeho démonská krev.

„Před pár dny,“ odpověděl.

„A jak dlouho miluješ mě?“ pokračovala.

„Fae, takhle to nemůžeš měřit," řekl nešťastně, ale s tím nesouhlasila. „Protože jestli hrajeme tuhle hru, můžu ti říct, že jsem s ní spal podstatně víckrát než s tebou," vypadlo z něj a ona ztuhla. Tohle slyšet nechtěla.

„Fajn! Tak teda za mnou nechoď. Evidentně už o mě nemáš zájem a já někoho takového nepotřebuju. Chtěla jsem svého milovaného muže. Kamaráda. Nejlepšího přítele. A to jsi vždycky byl jenom ty. Ale když jsi do tý svojí Nory takovej blázen, tak radši budu s malým sama," prskla a vytípla mu to.

Dizzy se zastavil uprostřed chodníku těsně před barákem a zíral na telefon jako by se mu zastavil mozek. A možná i ano. Fae byla jako tornádo. Nádherné na sledování, zajímavé se v něm zatočit, ale když do toho víru stáhla i ostatní věci, už to zas tak příjemná jízda nebyla. Bylo to o držku.

Fae hodila s mobilem na sedačku a zase začala hystericky plakat. „Co mi do hajzlu je?" plakala a nešlo to zastavit. I ona sama si připadala divně. Ani se jí nechtělo brečet, ale prostě se vztekala a brečela a potom se to ještě zhoršilo, že už začala brečet i jen proto, že brečí.

Mezitím se v chodbě ozvalo zaštrachání klíče v zámku. Fae z toho až zaschly slzy, když si uvědomila, že Dizzy už je tady. Zul si slušně boty už u dveří, položil tašku s notebookem na podlahu do předsíně, a ještě s bundou opatrně vešel do obýváku, kde viděl Fae sedět celou ubrečenou na sedačce. Slyšel jí plakat už u výtahu v přízemí. A to bydleli ve třetím patře.

Fae k němu zvedla oči. Dizzy se jen zastavil a mlčky na ní zíral. Po chvilce roztáhl ruce, aby jí nabídl svou náruč a čekal, jestli jeho nabídku využije, nebo bude dál trucovat.

Ona na nic nečekala a rozběhla se mu do náruče jako holčička, co si právě rozbila koleno a potřebovala utěšit od tatínka. „Už jsem tady, Fae. Jsem tady," šeptal, hladil jí po vlasech a políbil jí na spánek.

Chtěla mu říct, že ho miluje, ale že to dítě není jeho, dokonce si i představovala, jak mu to říká, ale nedokázala to ze sebe dostat. Věděla, že ho ztratí ve vteřině, co mu to řekne. Ale taky věděla, že když mu to neřekne a on se to nějak dozví, bude jí k smrti nenávidět a v životě jí to neodpustí.

„Já tě tak miluju, Dizziane. Ty jsi ten nejlepší chlap na světě a já si tě vůbec, ale vůbec nezasloužím. A měl bys zůstat s Norou, i když na ní žárlím a strašně moc si přeju, aby ses ke mně vrátil. Ale kvůli mně a proto, že ti chybím. Ne kvůli tomu, že jsem těhotná," mumlala mu do hrudi.

„Já tě taky miluju, Fae. Jsi šílená. Nebezpečná. Praštěná. Ale jsi moje životní láska. Moje největší slabost. Udělal bych pro tebe všechno. A taky to udělám. Řekni, co chceš, abych udělal," šeptal jí do ucha zcela zmámeně.

Nejspíš se aktivovalo jeho pouto, které k ní měl. Možná i to, že věřil, že s ním čeká dítě tomu pomohlo. A obecně, že jí viděl na dně a ona ho oblbla slovy a svou

neodolatelnou vůní, která mu tolik chyběla. A taky za to mohlo i prostředí, ve kterým se nacházel – byl doma.

Fae se od něj neodlepila, ale podívala se na něj vzhůru. „Miluj mě, prosím," zašeptala a zavřela oči. On se k ní sklonil a chystal se jí políbit, ale těsně před jejími rty se zastavil. Fae otevřela oči, aby zkontrolovala, co se stalo, že jí ještě nepolíbil.

„Já bych vážně chtěl, ale neměl bych to ještě udělat. Nejdřív bych si měl s Norou promluvit. I s tebou. Musíme to probrat a vyřešit, jak to uděláme," začal, ale Fae se od něj s otráveným výdechem odtáhla.

„Jsi zabiják romantiky," opáčila. On přikývl.

„Já vím," řekl, rozepnul si bundu, sundal jí a položil jí na židli. Fae na něj mlčky koukala. Momentálně jí Dizzian přitahoval ještě víc než Rascal, a to je co říct. Možná to bylo tím, že se teď o něj musela tolik snažit. A taky proto, že jí opravdu chyběl. I jako kamarád.

⛧⛧⛧

Od Carlova pádu už uběhlo několik týdnů a Zoo se mezitím stihla stát něčím, co bychom na začátku rozhodně neplánovali. Rascal dál řešil všechno, co se týkalo jejího provozu, zatímco já se snažila neztratit hlavu mezi ordinací, démony a vlastním životem.

Všechny bytosti, které v Zoo Carl držel jen kvůli svému potěšení nebo obchodu, jsme postupně poslali zpátky tam, odkud pocházely. Mořské panny se vrátily vodě, víly mezi svoje, elfové ke svým lidem a stejně tak ostatní bytosti, které měly někde svůj vlastní domov. Zůstali jen upíři, vlkodlaci, tigriniani a démoni. Ti k nám totiž měli nejblíž a chtěli s námi pracovat na bezpečném útočišti pro svůj vlastní druh.

Právě pro ně jsme celý areál předělali. Tedy Rascal se svým týmem. Já jsem tam moc nepobyla, protože jsem musela sloužit v ordinaci. Ale to nebyl problém. Každý jsme měli svoji práci a já naši Zoo brala spíš jen jako svůj druhý domov a místo k relaxaci a odpočinku. Což chápu, že pro něj bylo i prací. A že do toho dal duši, a to místo vypiplal. Pro mě.

Bylo to teď něco mezi tím podnikem, kam mě Rascal vzal na naše první rande a kde jsme pili krev. Zoo byla spíš luxusním klubem, kasinem, hotelem a místem, kam se může nadpřirozená bytost schovat, když potřebuje. Takže i Azylem pro nadpřirozené bytosti.

Zajatci, které Carl předtím unesl a Rascal osvobodil, tam dostali práci. Někteří se starali o bar a restauraci, jiní o ubytování, zábavu nebo bezpečnost. Kdo chtěl, mohl tam pracovat. Kdo potřeboval jen střechu nad hlavou, mohl tam zůstat. A kdo se jednoho dne rozhodl odejít, mohl odejít.

Nikdo tam už nikoho nezavíral. Tedy jen občas. Ale na rozdíl od Carla jsme nikoho nevyužívali a neprodávali. My jsme zajatce nakonec většinou sežrali. Pokud byli lidi. Ty chlapíky od Nerissy jsme tam pořád věznili, ale to je kapitola sama o sobě.

Postupně se z toho stalo veřejně známé místo pro démony a další nadpřirozené bytosti. Nejdřív o něm vědělo jen pár bytostí, potom se informace začala šířit mezi démony, a nakonec už jsme nemuseli nikoho hledat. Začali chodit sami.

Rascal se stal vážně hlavním šéfem a staral se prakticky o všechno. Finance, zaměstnance, bezpečnost, hosty i všechny problémy, které se objevily. A k tomu se snažil se Simonem, Kanem a Zyrou dostat do Carlova obřího sejfu.

Jinak Kane a Zyra mu dělali zástupce, takže když Rascal nebyl přítomný, což se stávalo čím dál častěji, protože měl tendenci řešit deset věcí najednou, přebírali jeho práci oni.

Sedmnáctka s Devítkou zůstali na naší straně. Byli to naši lidi mezi lidmi a zároveň jedni z mála, kterým Rascal opravdu věřil. Pomáhali s technickou stránkou,

zabezpečením, lidskými úřady a vším, co démoni na Zemi řešit neuměli nebo nechtěli řešit sami.

Jenže právě ve chvíli, kdy jsme si začínali myslet, že to nejhorší máme za sebou, objevily se další problémy. Rascal stále nenašel žádný papír o tom, komu Zoo vlastně patří. Naštěstí se ale zatím neobjevil ani nikdo, kdo by si na ní dělal nárok. Takže dál hrál s Melissou o čas a snažil se zjistit, co po Carlovi vlastně zůstalo.

Fae byla Fae, k tomu není co dál dodat. Uhnala Dizziana, aby se k ní vrátil, i přes to, co cítil k Noře, a přitom mu neřekla o dítěti ani slovo. Nicméně on s ní zůstal jen jako kamarád a její přítel, nikoli jako milenec. Nora mu věřila. A Fae se s tím musela smířit. Ale je to Fae a její metody, jak něčeho dosáhnout, byly poměrně brutální.

Rascal byl pořád divný, ale už ne tak moc. Možná to bylo tím, že skoro nebyl doma. Zoo byla víc než já. Alespoň se mi to tak zdálo. Říkal ale, že je to kvůli tomu, že hledá ten papír a že mi to pak vynahradí. Já měla práce dost v ordinaci a taky v Zoo jako hlavní doktorka pro všechny bytosti.

Takže jsme sice konečně měli místo, kde žádný démon nemusel být zavřený v kleci, nikdo ho nemohl koupit a nikdo ho nemohl jen tak vlastnit, ale ještě jsme pořád museli přijít na to, jak spolu všichni budeme žít.

Jednoho dopoledne jsem se objevila v Zoo. Rascal byl zahrabaný v papírech a hledal jeden, což bylo jako hledat jehlu v kupce sena. Už to tam prohledal desetkrát a tušil, že to tam být vůbec nemusí. Hlavně, že tam byly dokumenty ke každý hovadině, třeba k výrobě klecí, nebo kádí pro mořské panny.

„Aaah," vztekal se. Já akorát vešla do jeho kanceláře, kde seděl zahrabaný v papírech na zemi a vypadal jako já, když jsem se učila na veterinu.

„Ahoj, zlato, pořád hledáš?" zašeptala jsem, sklonila se k němu a políbila ho na tvář. On se na mě tak zoufale podíval a povzdychl si.

„Jestli něco nenajdu, nevymyslím, co s tím a nedám vědět tý ženský co nejdřív, bude to průser, který nevím, jak bych vyřešil, aniž bych musel zabíjet nevinný lidi pro to, abych si tu zatracenou Zoo mohl nechat," objasnil a začal ty papíry zase vracet zpátky do hromádek.

Já jsem si sundala kabát, položila ho na sedačku a pomohla mu to srovnat. „No a co ten Carlův sejf dole?" zmínila jsem. On se na mě tak podíval.

„Napsal jsem Simonovi, aby sehnal někoho, kdo tyhle potvory vyrábí. Já zase musím sehnat někoho, kdo umí zmanipulovat člověka, aby nekladl otázky. To mi připomíná, že by se mi to hodilo i k tomuhle případu. Možná se zaměřím spíš na to," napadlo ho a potom se zvedl z té země a ty papíry v hromádkách začal cpát do šuplíku.

„Já myslela, jestli by to nemohl mít Carl v tom sejfu. Přece jenom je to místo, který patří Zoo, je bezpečný pro úschovu čehokoli, co nechtěl, aby se dostalo ven," objasnila jsem a on se na mě tak podíval.

„Lásko, ty jsi geniální. Dala jsi mi konečně nějakou naději. Jenom se do toho sejfu dostat," povzdychl si. Položila jsem mu ruku na rameno a pohladila ho.

„Jsi nejlepší zloděj, jakého jsem kdy viděla. A máš u sebe bandu nejvěrnějších přátel a zlodějských kolegů vůbec. To by v tom byl čert, abyste se do toho trezoru nedostlali. Navíc, možná, kdybys malinko zatlačil…" navrhla jsem, ale zavrtěl hlavou.

„To už jsem zkoušel, ale ta věc se ani nehne. Na to moje síla fakt nestačí. Ale jestli tam nic nebude, budu zklamanej," zmínil a posadil se do židle. Přikývla jsem a posadila se na gauč.

„Dneska se na chvíli uvidím s Norou. Prý mi musí něco říct. Ale nezněla moc spokojeně, tak doufám, že je v poho. Její poslední zpráva byla někdy před dvěma týdny a oznámila mi s nadšením, že se vyspala s Dizzym," informovala jsem ho a on se pousmál.

„Konečně," dodal.

„To zní, jak kdybys jim fandil. Nebo byl rád, že není s Fae," komentovala jsem jeho odpověď. On se na mě tak podíval a povzdychl si.

„Stello, nech toho. Jedinej důvod, proč jsem rád, že není s Fae je ten, že by ho zničila a na to ho mám moc rád," objasnil. Radši jsem zmlkla, ale myslela jsem si o tom svoje.

„Šéfe, můžu?" ozval se Kane za dveřmi a dvakrát na ně klepl. Rascal ho jedním slovem pozval dál a to, aniž by ode mě odtrhnul oči. Díval se na mě malinko výhružně. Jako by mi tím dával najevo, že už ho tyhle moje řeči vážně přestávají bavit.

Kane vešel dovnitř, pozdravil ho a pak se podíval na mě a usmál se. „Ahoj, Rasi. Ahoj, Stelli," řekl a těma očima se na mě na chvíli zastavil, dokud si Rascal neodkašlal, aby ho upozornil, že tam přišel kvůli němu.

„Jo, promiň. Mhh… Eee, já… hm, ty jo, úplně jsem zapomněl, co jsem ti chtěl," prohlásil a Rascal protočil očima.

„Kane," zašeptal skrze zuby, aby ho upozornil, že už ho vytáčí. Fakt nevím, co se to s ním dělo, ale z toho mého roztomilého pohodáře se změnil v napjatého majitele obrovského podniku, kterého jsem sotva poznávala. Něco ho žralo, ale já ani za boha nemohla přijít na to, co.

„No to je jedno," povzdychl si. „Když už jsi tady, mám pro tebe úkol. Budeš se vydávat za právníka, co má za obor dědičný právo. Jakože mi dlužíš laskavost a budeš jednat s tou ženskou. Dokonce si i něco málo vyděláš," prohlásil a usmál se.

„Cože? Ale Rascale, já tomu vůbec nerozumím. V životě jsem právníka nedělal," připomněl.

„No a? Ona tomu rozumí ještě míň. Řekneš jí to, co ti řeknu, že jí máš říct a budeš předstírat profíka, co všemu rozumí. Stačí, když se budeš tvářit sebevědomě. A za odměnu si můžeš nechat prachy," dodal a mrknul na něj.

„Fajn, napiš mi, co jí mám říct. Já jdu zatím řešit… věci k řešení dole," oznámil mu, mávnul na mě a odešel. A hned jak za sebou zavřel dveře, podívala jsem se na Rascala. On na mě taky, ale neotočil ke mně hlavu, spíš jen sjel očima ke mně, že to vypadalo, že se na mě dívá přes koutky.

„Co mu je?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou, aby mě odbyl.

U Dizzyho a Fae všechno probíhalo tak, jak se domluvili. Zatím. On se k ní vrátil, ale jen tak, že jí byl na blízku, dělal jí podporu a staral se o ní a o „svoje" dítě, ale zároveň zůstal s Norou. Tedy tak nějak. Nerozešli se, ale ani spolu nezůstali. Spíš si řekli, že nastěhovat se k sobě bylo unáhlené a že i když se Dizzy nemíní k Fae opravdu vrátit a zase s ní chodit, že jí v tom nemůže nechat.

Nora to pochopila, ačkoli jí to zlomilo. S Dizzym byla opravdu šťastná a spadla do toho tvrdě. Konečně ho dostala a hned ho zase ztratila. Takže si nic neřekli, ale asi se to dá klasifikovat jako konec.

Fae jeho nabídku sice přijala, ale nebyla spokojená. Ne, dokud ho nedostala zpátky do vztahu. Což bylo těžší, než si myslela. Dizzy měl morální kompas v pořádku a pořád něco cítil k Noře. Rozhodně nedokázal střídat partnerky tak, jako to dokázala Fae s muži.

Fae kolem něj poletovala ještě s větší intenzitou než dřív a očekávala, že za ní večer konečně přijde do ložnice, ale nic. Dizzy spával dál v obýváku a během dne s ní řešil jen praktické věci. I když jí zahrnoval láskou, pořád to bylo z jeho strany platonické.

Odpoledne se k němu přitulila, když se díval na televizi, protože už nechtěla čekat do večera. On si jen povzdychl, ale přehodil přes ní svou paži a políbil jí na spánek. Na to konto si povzdychla i Fae, když si uvědomila, že jí Dizzian líbá tak, jako jí líbala její babička, když za ní přijela na návštěvu. Nebo její otec, když jí ještě měl rád.

A tak pokračovala dál. Pomalu mu položila ruku na hruď a když Dizzy nic neříkal, sjela s ní o kousek níž a níž, až k jeho stehně. „Fae, jsem docela unavenej. Nebudeme radši jenom tak relaxovat u televize?" prohlásil.

Fae se ale nafoukla. Sundala z něj tu ruku, odtáhla se od něj, popadla ovladač a přepnula mu to na něco svého. „Já to měl rozkoukaný," opáčil sklesle.

„Já byla taky nadržená," prskla zpátky. Dizzian raději mlčel a díval se na to, co vybrala ona. Byla to nějaká kravina.

„Co si dáme k večeři? Mám pro něco skočit?“ pokračoval nevinně.

„Nevím jak ty, ale já si dám nějaký maso. Steak se zeleninou. Ty si třeba namaž chleba, nebo si jdi zalovit,“ opáčila suše. Dizzy si povzdychl.

„Fae… takhle to přece nejde. Nemůžeš mě trápit hlady jenom proto, že nemám energii s tebou spát,“ zmínil.

„Ty jí nemáš nikdy. A navíc je to výmluva. A dovol, abych ti objasnila, že je tu velkej rozdíl mezi tím, že tě trápím hlady, nebo pro tebe nevařím,“ dodala. Potom bylo chvíli ticho, než ho prolomila Fae.

„Fajn, udělám ti taky steak,“ zmínila. Dizzy se pousmál.

„To bys byla moc hodná. Nejhodnější,“ prohlásil a konečně jí políbil alespoň na tvář. Stejně Fae potlačovala chuť protočit panenkami.

Potom se zvedla, hodila mu na břicho ten ovladač a šla připravovat to jídlo. Dizzy si to přepnul zpátky na něco svého a pak bylo ticho. V tom bytě bylo dusno a kvůli tomu vaření to nebylo.

Když Fae dodělala maso i zeleninu a nandávala jídlo na talíře, vyklonila se z kuchyně, aby zkontrolovala Dizziana, jestli pořád kouká na televizi. A když si všimla, že má zavřené oči a podřimuje, vyndala z krabičky tu zázračnou pilulku, která by nakopla i mrtvolu, a kterou nacpala několikrát i do Rascala, aby měl chuť dělat věci, které teď Dizzian ne. Nejspíš jako těhule byla ještě šílenější než kdy dřív.

„Tak tady to máš, lásko,“ prohlásila a pokládala mu steak s fazolkami a slaninou na stůl. On otevřel oči, usmál se a u toho se protáhl.

„Ty jsi tak hodná. Děkuju,“ řekl a zamířil si to ke stolu. Posadil se, počkal na ní, až si přisedne a pak začali jíst. Ochutnal to, ale ta chuť ho zarazila.

„Co je? Není to dobrý?“ zeptala se, když mu malinko zaskočilo.

„Ne, je to výborný, jenom to fakt děsně pálí,“ opáčil. Fae se usmála a přikývla.

„Promiň, malinko mi ujela ruka s chilli,“ odpověděla a dala si do pusy další sousto. Dizzy pálivé snesl, jen nečekal, že to bude tak ostré. Nicméně, asi po dalších třech soustech se zarazil znovu.

Fae na něj přehoupla oči. „Co je zase? Jestli ti to nechutná, tak to nejez, ježiši!“ prskla na něj, ale on na chvíli přestal kousat a vypadal jako kdyby se mu nejmíň zamotala hlava a on se toho pocitu lekl.

„Ne, už jsem řekl, že je to dobrý,“ odpověděl, překřížil si nohy a pokračoval. Fae si toho všimla a potlačila úsměv.

„Chtěl bys přidat, nebo ti to stačí?“ zeptala se ho, když si všimla, jak to do sebe rychle hází. On k ní pomalu vzhlédl a jemně zavrtěl hlavou.

„Myslím, že… že to je… hmm, fakt moc d-dobrý. Dostačující asi…“ koktal.

„Mluvíš o jídle, že jo?“ provokovala ho. Dizzy mrknul jednou. Potom mrknul po druhý a úplně se mu roztáhly oči do černoty. „No nic, jestli už nebudeš, sklidím to,“

oznámila mu, zvedla se, popadala jeho talíř i svůj a odešla do kuchyně. Tam otevřela myčku a ohnula se před ním tak moc, že jí viděl kalhotky.

Dizzy automaticky pootevřel ústa. Zhluboka dýchal a dal hlavu na stranu jako pes. „Fae… je tu horko, ne?“ zašeptal.

„Horko?“ ozvala se, přišla k němu blíž a položila mu ruku na čelo. „Hm, to je asi z toho vaření. Můžeš si sundat tričko, bude ti líp,“ navrhla. On se tak na ní podíval, když se od něj zase vzdálila a pak jí chytl za zápěstí.

„Fae, já…“ začal a pak zavrtěl hlavou. „Já nemůžu… nemůžu s tebou spát,“ přiznal. Ale řekl to naprosto vyčerpaně.

„Proč to říkáš, hlupáčku? Vždyť se o tom už nejmíň hodinu nebavíme,“ opáčila a drze se mu posadila na klín. Dizzianovi se úplně zatajil dech. A když se na něj nalepila svými velkými prsy, dal hlavu prudce stranou, aby se tomu pokušení vyhnul.

„Fae, prosím… slez ze mě,“ šeptal zoufale.

„Pročpak?“ zašeptala mu do ucha a lehce ho ožužlala. „Co se to s tebou děje, Dizziane? Chováš se nějak divně,“ pokračovala. „Že bys změnil názor? Už by sis chtěl hrát?“ vyzvídala opatrně a provokativně se sklouzla po bouli v jeho džínech.

Dizzian zamručel a zavřel oči. Fae mu vtiskla na ohryzek polibek a pod ucho, a nakonec ho tam kousla. „Aaah,“ ozval se blaženě, když se do něj zakousla jako tenkrát do Rascala.

„Tak jo, chci. Dělej…“ škemral a zběsile si rozepínal pásek. Fae mu s tím pomohla moc ráda. Spěchala, aby si to náhodou nerozmyslel. „Hmm,“ vydechl úlevně, když na něj Fae naskočila jako na koně.

Dizzian jí sevřel boky a na několik vteřin jen zavřel oči. V hlavě mu všechno křičelo, že tohle nemá dělat. Že Noru pořád miluje. Že se s Fae domluvili úplně jinak. Že právě překračuje hranici, kterou se tak usilovně snažil celé týdny držet. Jenže jeho tělo mělo na celou situaci poněkud jiný názor. A tak na Noru během vteřiny úplně zapomněl.

Vzápětí jí zabořil prsty do vlasů a políbil jí. Nebylo v tom nic opatrného. Žádné zkoušení, žádné váhání. Polibek byl hladový a skoro vzteklý, jako kdyby se všechny ty dny, kdy jí odmítal, najednou obrátily proti němu.

Fae mu to okamžitě oplatila se stejnou intenzitou. Její ruce mu přejížděly po těle, zatímco on jí držel pevněji a pevněji. Oba dýchali stále rychleji a Dizzian už se ani nepokoušel kontrolovat, co dělá. Každý její dotek v něm vyvolával další a další vlnu touhy. Chtěl jí blíž a blíž. A hlouběji a hlouběji.

Fae ho kousla do rtu. Dizzian tiše zavrčel a bez jediného slova jí znovu políbil. Tentokrát ještě tvrději. Jeho ruce jí sjely po zádech a sevřely jí tak pevně, že se Fae musela chytit jeho ramen. Vzdychala mu do rtů, ale Dizzian měl zavřené oči, rozcuchané vlasy a výraz člověka, kterému se právě úplně vypnul mozek.

A přesně tak to bylo. Nora neexistovala. Jejich dohoda neexistovala. Neexistovalo ani zítřejší ráno. Byla tam jen Fae, její vůně, její kůže a ten známý pocit, který si tolikrát zakazoval.

Fae mu přejela nehty po zádech a Dizzian prudce vydechl. Líbali se bez dechu, chaoticky a hladově, občas se jeden z nich musel odtáhnout jen proto, aby se vůbec nadechl.

Ale pak jako by mu to najednou sepnulo v hlavě a zašeptal: „Já nechci…“ Shodil jí ze sebe a utekl do koupelny.

„Co to povídáš, já přece vidím, že chceš,“ zeptala se nešťastně, když jí ze sebe těsně před tím velkým finále shodil. Fae se snažila popadnout dech a potom se za ním rozběhla do koupelny. Nechápala vůbec, kde vzal tu vůli tohle udělat.

Dizzian si pustil vlažnou sprchu a strčil pod ní hlavu. U toho se začal zbavovat oblečení, a nakonec tam vlezl celý. Pustil na sebe vlažnou vodu, jako kdyby tím mohl ten žár ze sebe smýt. Jenže to nepomáhalo vůbec.

Fae položila ucho na dveře a několikrát zaklepala. „Dizziane. To jsi ho vážně radši vyhoníš, než abys měl mě?“ zeptala se zoufale. „Mohl bys do mě, těhotnější už být nemůžu,“ dodala.

Dizzian zavřel oči a opřel čelo o dlaždičky. Ty zasrané pilulky byly extrémní. Rascal by mohl vyprávět. Jenže teď to schytal on a začínalo mu být jasné, že obyčejná studená sprcha to fakt nevyřeší.

„Lásko, já tě chci. A ty chceš mě…“ pokračovala Fae za dveřmi. Pořád ho přemlouvala, aby se k ní vrátil, ale on byl pevně rozhodnutý, že to neudělá. Už tak si vyčítal, že jí podlehnul.

Pevně sevřel čelist. Samozřejmě že jí chtěl. Nejvíc co kdy někoho chtěl. Tělo měl jako ve varu, mezi nohama měl plamen, dech měl úplně rozhozený a pokaždé, když si myslel, že to rozdýchá, přišla další vlna, a ještě intenzivnější než ta předchozí.

Zkusil studenější vodu. Nic. Opřel se oběma rukama o stěnu a sklonil hlavu. Voda mu stékala po zádech a on jen zhluboka dýchal. „Do háje,“ vydechl.

Fae znovu zaklepala, ale tentokrát už jí neodpověděl. Potřeboval se soustředit jen na to, aby se uklidnil, protože jestli za ní znovu vyjde v tomhle stavu, věděl přesně, jak by to dopadlo. A to už si nemohl dovolit. Nehledě na to, že jí tím chtěl potrestat za to, co mu udělala.

Jeho oči mu sklouzly mezi nohy, a tak přidal znovu studenou, ale nemělo to žádný efekt. Pořád měl pocit, jako by se vařil a mezi nohama mu plápolal oheň. A pak s tím přestal bojovat, opřel se zase čelem o dlaždičky, sevřel si ho pevně v dlani a začal si dělat dobře. Potřeboval si ulevit. Nutně.

Vzdychal někam do těch dlaždiček, s pootevřenými ústy a zavřenýma očima. Fae jeho vzdychání slyšela. Momentálně byla vzteky bez sebe a žárlila na jeho ruku. Ale netrvalo to moc dlouho, než ho zaslechla znovu a pořádně.

„Aaah…" dostal ze sebe a pak už si jen úlevně vydechl a zůstal tam, dokud nepopadl dech.

„Cos mi to dala, Fae? Tohle jsem ještě nikdy nezažil. Něco to bylo že jo? A nelži!" syknul na ní přes dveře.

„Nelíbilo se ti to snad? Neměl jsi lepší orgasmus?" opáčila. „Ty naděláš z jedný pilulky," zamumlala si pro sebe. „To Tristan zvládnul dvě," dodala.

Po chvilce se otevřely dveře a Dizzy vyšel ven s nasupeným výrazem. „Ty nejsi normální. Cos mi sakra dala? Nezáleží na tom, jestli se mi to líbilo, nebo ne. Tohle se mnou nemůžeš dělat. Ne bez mýho vědomí!" vynadal jí.

„Promiň. Jen jsem tě strašně chtěla a ty ses vymlouval na únavu," komentovala. Dizzian si omotal ručník kolem pasu, chytl Fae za zápěstí a táhl jí do obýváku. Tam do ní šťouchnul, aby si sedla na gauč a sám si sedl vedle ní.

„Tohle není něco, co musíš řešit, Fae. To, že ty jsi nadržená 24/7 vím, ale normální lidi prostě tak často šukat nepotřebujou," prsknul na ní.

„Nešlo o potřebu. Navíc jsme spolu byli několik týdnů a ty ses mě ani nedotknul. A od tý doby, co jsem v tom, je to ještě horší," hájila se.

„Protože mám holku, proboha. Teda už ne, když jsi mě zlomila," objasnil a povzdychl si. „Fae, uvědomuješ si vůbec, co jsi mi provedla? Ty každýho jenom zničíš," stěžoval si zoufale.

Fae si vzpomněla na to, co jí říkal kdysi Rascal a polekala se. Možná, že to vážně přehnala, když už jí to řekl i Dizzy.

„Co je?" zeptala se, podívala se, kam se díval a pak zase na něj. „To je Dizzyho," opáčila a natáhla se k němu pro polibek, ale Rascal se k tomu neměl.

„Aspoň mi nelži. Spalas s ním?" vyzvídal. Fae se pousmála a pohladila ho lehce prstem po bradě.

„Snad nežárlíš," škádlila ho.

„Nežárlím. Jenom nechci, aby sis s ním taky hrála, Fae. On tě má rád. Nemusíš každýho zničit svojí nadrženou… škvírou," prohlásil a podíval se dolů mezi její nohy.

Fae se nad jeho přirovnáním zasmála a zavrtěla nad ním hlavou. „Do toho, co mám s Dizzym ti vůbec nic není, Tristane…"

„Odpusť mi, Dizziane," zašeptala, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl suverénně, vstal a šel se obléknout. Fae začala tiše plakat, ale tentokrát už na něj její slzy nefungovaly. Natáhnul na sebe to oblečení a vrátil se za ní do obýváku.

„Byly to ty pilulky, co jsi vymyslela, že jo?" zeptal se a ona mlčky přikývla. Dizzy si povzdychl. „A teď se tě na něco zeptám a jestli mi zalžeš, tak jsem s tebou skončil. Rozumíš?" ujistil se a ona zase jen přikývla.

„Nebyl jsem první, na koho jsi je zkoušela, že ne? Byl to Rascal. Zneužila jsi ho. Je to tak?“ zeptal se. Fae na něj jenom koukala, z očí jí tekly krokodýlí slzy a nebyla schopná říct ani slovo.

„Tak je to tak, nebo není?“ procedil skrze zuby syrově, že až nadskočila.

„Jo,“ špitla. Dizzian si povzdychl, vrazil si prsty do vlasů a snažil se nevypěnit. Místo toho se jen zatočil na místě a pak se zastavil a podíval se na ní tak, jak se na ní ještě nikdy nedíval.

Jeho výraz se najednou změnil. „Počkej,“ vydechl. Fae se na něj podívala přes slzy. „To dítě…“ Nedokončil to. Nemusel. Fae mlčela a Dizzianovi došlo všechno. „Do prdele,“ vydechl a odvrátil od ní oči. „Je Rascalovo,“ zašeptal a dal si ruku před pusu šokem.

Pak si znovu zajel rukama do vlasů a chvíli tam jen stál. Už nebyl vzteklý. Aspoň ne tím způsobem jako před chvílí. Teď vypadal spíš, jako kdyby mu někdo vrazil kudlu do srdce a on se z toho ještě snažil vzpamatovat.

„Ty jsi mu to udělala taky,“ řekl tiše.

„Dizziane…“ začala Fae, ale on jí nenechal domluvit.

„A teď mně,“ pokračoval nevěřícně. Fae sklopila oči. „A ublížila jsi mi. Mě!“ vyštěkl najednou a hlas se mu zlomil. „Někomu, kdo při tobě stál jako idiot staletí. I za cenu toho, že ztratí nejlepšího kámoše,“ dodal. Fae se rozbrečela. On se na ní pořád upřeně díval.

„Já jsem tě neopustil, Fae. Nikdy. Ani když jsi dělala jednu píčovinu za druhou. Ani když jsi byla s jinýma chlapama. Ani když jsi mi lezla na nervy. Ani když jsem kvůli tobě přišel o Rascala. Pořád jsem tady byl,“ šeptal zlomeně.

„Já si myslel, že když se k tobě vrátím a budu ti pomáhat, tak ti tím možná dokážu, že v tom nejsi sama. Že i když spolu nebudeme, pořád budeš mít někoho, kdo tě nenechá ve sračkách,“ řekl a odmlčel se. „A ty sis z toho udělala příležitost, jak mě dostat do postele,“ dodal. Fae si zakryla obličej.

„Já tě miluju,“ řekla.

„Aaah, s tím na mě nechoď,“ prsknul. „Tohle není láska,“ dodal. Tentokrát už se Fae nezmohla na nic. „A Rascalovi to řekneš!“ poručil jí, ale Fae prudce zavrtěla hlavou.

„To nemůžu,“ odpověděla.

„Fajn, tak já mu to řeknu,“ rozhodl se.

„Dizziane, prosím,“ zašeptala, ale zavrtěl hlavou.

„Nechci ho znovu zradit,“ opáčil. Fae se na něj podívala s vytřeštěnýma očima. „Už jsem ho zradil jednou tím, že jsem kvůli tobě odešel,“ řekl tiše. „Podruhý to neudělám,“ objasnil, popadl jeho mikinu, která pořád ležela na gauči a podíval se na Fae, jak se tváří.

Já jsem se akorát sešla s Norou u ní v kavárně. Dneska neměla směnu, ale stejně se tam chtěla sejít. Říkala, že má potom nějaké další plány a že už dlouho nemluvila se Simonem, tak že se domluvili, že jí představí svojí novou přítelkyni. Že prý si zahrají něco společně na počítači. Tahle nerdí zábava šla mimo mě.

Když jsem jí viděla, zdála se mi smutná, ale hned, co dorazila ke mně a objala mě, usmívala se jako by vyhrála v kole štěstí. „Ahoj, Stello," pozdravila mě, zatímco mě láskyplně drtila ve své náruči.

„Tak ráda tě vidím, Noro," přiznala jsem a když jsme se přestaly objímat, posadily jsme se naproti sobě ke stolu. „Povídej, jsem jedno ucho. Co Dizzy? Doufám, že všechno v pohodě," začala jsem, ale zavrtěla hlavou a povzdychla si.

„Ani se neptej. Odešel zpátky za Fae. Ne zrovna moc dobrovolně. A slíbil mi, že s ní nebude nic mít, ale stejně je mi z toho na nic a myslím, že vím, jak to skončí," objasnila.

„Proč se k ní teda vracel?" divila jsem se.

„Čeká s ním dítě. Prej," opáčila a mě málem zaskočila slina. *Cože?? Takže je v tom. Ale Dizzyho to není. Kurva!!* „Jsi v pohodě?" zeptala se mě, když já asi na minutu úplně ztuhla.

„Je těhotná?" ujišťovala jsem se, jestli jsem se nepřeslechla.

„Říkal to Dizzy. Prý viděl ten pozitivní test. Taky jí to moc nevěřil. Když jsme u toho, moc jí nevěřil ani, že je to jeho, ale chodili spolu asi tři dny a zrovna otěhotněla, takže si říkám, že to snad ani nikoho jiného být nemůže. Taková děvka snad není, ne? Ale říkal, že…" začala a naklonila se ke mně blíž. „Říkal, že měl ochranu, takže tak," dodala a pak pokrčila rameny.

Já na ní pořád jen šokovaně zírala a nebyla jsem schopná ze sebe vydat ani hlásku. „Tak to je mi teda novinka," sdělila jsem jí a rozpačitě se pousmála. „Určitě se to nějak vyřeší a Dizzy se k tobě brzy vrátí. Myslím, že je ten typ, co by s ní jen tak nespal. Ne když miluje tebe," chlácholila jsem jí.

„Štve mě to. Nejsem žádná přestupní stanice," komentovala a já přikývla. Bylo mi ale zle. *Jak s touhle informací naložím? Mám to říct Rascalovi? Nebo mu to prozradí Dizzy až se dozví pravdu? Tohle snad ani Fae neutají, nebo jo?* Nemohla jsem uvěřit tomu, že to Dizzymu udělala. Že mu vážně řekla, že to dítě čeká s ním. *To je taková potvora!*

„Mohla by sis tu informaci s jejím těhotenstvím nechat ještě pro sebe, prosím?" zeptala jsem se a ona přikývla.

„Jasně. Stejně to nemám komu říct. A jestli je vážně Dizzy otcem, nic s tím nenadělám, že jo," opáčila. Já pomalu přikývla.

„Jo… to ne no. To je fakt blbý," zakuňkala jsem.

„Co bys vlastně dělala ty na mým místě, Stello? Věřila bys Rascalovi, že s ní nebude nic mít, kdyby se k ní nastěhoval jako otec jejího dítěte a dal ti jen svoje

slovo?“ zeptala se mě a já ztuhla. To byla vážně dobrá a vhodná otázka, na kterou jsem opravdu neznala odpověď.

„J-já n-nevím. Asi bych byla s nervama na tom tak špatně, že by se mi i ulevilo, kdyby se k sobě normálně vrátili a já se s tím smířila a šla dál než tohle. Ale víš… já jsem k Rascalovi přimknutá a nějak si vůbec nedokážu takovou situaci představit. Jako, že by mě opustil.

Pro…promiň, ale mě se udělalo nějak špatně. Já… půjdu domů a sejdeme se jindy, nevadí? Promiň ahoj,“ zakuňkala jsem, popadla svojí kabelku a zmizela z kavárny jak namydlený blesk.

Rascal akorát prudil Nerissu a zase jí vyhrožoval tím, že jí zabije, což dělal dost často, protože ho to vážně strašně bavilo. A jak tvrdil, že na ní bude krutý a tak, stejně moc nebyl.

Když ho dokázala zabavit a říct mu něco, co ho zajímalo, a ještě to nevěděl, nosil jí sáčky s lidskou krví, aby se trochu najedla. Myslím ale, že se spíš na ní chodil dívat jako na obrázek, protože byla krásná. A na to potřebovala mít potřebný živiny.

Akorát, když mu vyprávěla o tom, jak to bylo s Fae, mu zvonil telefon. Rascal si otráveně povzdychl a vytáhl ho z kapsy. A když viděl, kdo mu volá, polekal se. Už si myslel, že se mu nikdy ani neozve.

„Dizzy,“ oslovil ho mile.

„Měls pravdu. Měls pravdu úplně ve všem a já se ti omlouvám, že jsem ti nevěřil,“ začal. Rascal se zvedl ze židle a odešel někam za roh, aby ho Nerissa moc neodposlouchávala.

„O čem to mluvíš? Ty brečíš?“ divil se.

„Kámo, já vůbec nevím, jak ti to mám říct,“ zašeptal, popotáhl a vydechl. Rascalovi se až naježily chlupy na zátylku.

„Normálně. Strhni tu náplast celou,“ radil mu. Dizzian přikývl.

„Připadám si jako idiot. A mrzí mě, že jsem ti ani nedal příležitost si mi postěžovat, protože… prostě, Rascale, já vím, že tě Fae znásilnila. Použila na tebe ty pilulky,“ prohlásil. Rascal zbledl.

„Jak o tom víš?“ zeptal se.

„Vím to, protože se o to tak nějak pokusila u mě taky. Ale možná jinak, než… mrzí mě, co ti udělala. A co jsem ti udělal já. A ještě víc mě mrzí, že ti tohle musím říkat,“ řekl.

„Je to tak ponižující,“ přiznal Rascal a Dizzian přikývl.

„Teď už vím, že ty pilulky v Zoo dávali i Kanovi a Zyře. To je hrozný. Nevím co v tom je, ale je to strašná síla. Ke všemu se přiznala. Řekla, že mi dala jen jednu, ale… to je trapný, myslel jsem, že to nedám, kámo,“ pokračoval.

Rascal si dal na čas, aby tu informaci zpracoval. „Jo, ty pilulky jsou peklo. Dala mi dvě a nutila mě si vzít třetí, když to na mě moc nezabíralo. Ale asi to bylo tím, že jsem toho část vyplivnul," komentoval. To Dizziana šokovalo.

„Dvě? Ty vole…" opáčil. „Poslyš, musím ti říct něco moc důležitýho. Ona s tebou čeká dítě a snažila se to na mě hodit," prohlásil. Rascal zkameněl.

„Ona je těhotná?" vysoukal ze sebe, že to znělo skoro jako by mňouknul. Dizzian přikývl.

„Myslel jsem, že je to moje, ale přiznala mi, že je to nepravděpodobný," zmínil. „Bože, to je situace, se kterou si nevím rady, kámo…" pokračoval a zase prudce vydechl, jako by věřil, že se tím zbaví toho tlaku na plicích.

Rascal se zastavil u prázdné klece z druhé strany, položil dlaň na stěnu a opřel se. „Jsi tam?" zeptal se, když nějakou dobu nezaznamenal ani dýchání.

„Kámo… to je noční můra," vydechl. Dizzian přikývl.

„Jsem tu pro tebe. Vždycky. Už nikdy se nestane, že bych věřil někomu jinýmu víc než tobě. Přísahám. A nevyčítám ti nic. Ani to, že jsi mi to neřekl. Nedivím se. A asi bych tě i zabil. Tenkrát," objasnil.

Rascal sjel zády po té stěně a posadil se na bobek. „Taky ti něco musím říct. Nevím, co mám dělat, ale zjistil jsem, že jsem do Stelly jenom vrytej a že to první bylo do Fae 1941," řekl.

„Ach jo. A hádám, že to ani jedna neví, co? Co teď budeš dělat?" vyzvídal.

„To nemám páru, ale bojím se, že náš vztah se Stellou tohle nedá," odpověděl zoufale.

⛧⛧⛧

Rascal se vrátil domů, ale tam na něj čekal jenom Asmodeus a nádobí na lince. Povzdychl si, nasypal mu granule do misky a nandal kapsičku. Ten se mu nadšeně otíral o nohy, vrněl a občas se vztyčeným ocasem mňouknul.

Když ta malá potvůrka začala spokojeně mlaskat, Rascal vytáhl z kapsy telefon a zkoušel mi volat, ale spadlo mu to rovnou do hlasovky. „Stello…" zašeptal sklesle a položil mobil na linku. Potom se dal do nádobí.

Já jsem seděla už asi čtyři hodiny na lavičce v parku a čuměla před sebe, jak kolem mě prochází lidi. Můj život blázní. Neměla jsem pro to vhodnější vysvětlení. Nejdřív zjistím, že jsem démonka a žiju na Zemi, pak to všechno s Rascalem, Zoo a Carlem. Potom Fae a její šílenost, zásnuby s kusem diamantu, a nakonec tohle.

Vím, že to asi nebyla jeho chyba, ale i tak jsem měla pocit, že Rascala nenávidím. Za to, že ze sebe tu zatracenou mrchu neshodil. Za to, že mi o ní neřekl dřív, protože já jiskru měla. Za to, že jí zachránil tak, že by o tom snila kde jaká ženská, co čte dark romance stories. Za to, že po tom všem k ní pořád chová hluboké city. A za to, že mi není schopný to přiznat.

Věděla jsem jen jednu věc. A tou byl fakt, že tohle nedám. Že s ní nedokážu soupeřit. Že nedokážu dělat, že se nic nestalo. Je jedno, jak se to stalo, ale hlavní je teď výsledek. Ona s mým snoubencem čeká dítě a on jí miluje. A je jedno, že mě miluje taky. A že mi dal diamant. Dítě je víc než diamant. Prohrála jsem dřív, než jsem vůbec měla šanci začít soupeřit.

Zavrněl mi v kapse telefon. Vyndala jsem ho a podívala se na displej, kde byla zpráva od Rascala. Nechtělo se mi jí číst, ale poklepala jsem na ikonu prstem a zprávu otevřela.

Rascal: Vím, že se mnou nechceš asi mluvit. A vím i proč. Ale mám o tebe strach, je pozdě. Pojď domů a já ti slibuju, že tu nebudu, jestli chceš. A nakrmil jsem Asmodea.

Nevěděla jsem, co chci. Věděla jsem jenom to, že to nechci takhle. Že nechci cítit na hrudi tenhle tlak. Že nechci ztratit něco, co… jsem možná nikdy pořádně ani neměla.

A ano, uvědomovala jsem si, že když se mu budu vyhýbat, nic tím nevyřeším. A když na něj budu zlá, ztratím ho spíš, ale taky jsem věděla, že být s ním mě bude žrát. Budu vědět, že na ní třeba myslí, budu nesmyslně žárlit, budu se bát, že mě opustí.

Stella: Zůstaň. Musíme si promluvit.
Rascal: Ok

Bylo třičtvrtě na jedenáct, když jsem se dobývala do bytu. Rascal celou dobu chodil po bytě tam a zpátky a čekal, až se vrátím. A když slyšel klíče v zámku, zastavil se a přehoupl oči ke dveřím.

„Ahoj," zakuňkala jsem a mlčky se zouvala.

„Ahoj," odpověděl, přiskočil ke mně a pomáhal mi sundat kabát. Pak ho pověsil na háček a já se na něj podívala.

„Vím o tom dítěti. Řekla mi to Nora," oznámila jsem mu a posadila jsem se na židli. On jen pomalu přikývl.

„Mě to řekl Dizzy," zašeptal sklesle a opřel se pozadím o kuchyňskou linku naproti mně. „Co v práci?" zeptal se, aby nestála řeč. Já jen pokrčila rameny a vydechla.

„Nevím. Co v Zoo?" opáčila jsem. Věděla jsem dobře, že je to jenom vyplňovačka, ale když už se mě zeptal, tak jsem nechtěla působit necitelně.

„Stello, já… moc mě to mrzí. Nevěřil jsem tomu, že se to stane. Každopádně to, co jsem ti říkal předtím…" začal, ale přerušila jsem ho.

„To byl nesmysl, Rascale. Byl nesmysl si myslet, že se pro nás, respektive pro tebe nic nezmění. Jestli chceš být s ní, tak to naprosto chápu," vypadlo ze mě. Odpovědí mi byl jen jeho zoufalý pohled do mých očí a celkem výrazné pohyby jeho hrudi, jak zhluboka dýchal.

On se zoufale pousmál a zavrtěl hlavou. „Já už ti řekl milionkrát, že jí nechci. Ani teď jí nechci. Možná, že k ní něco pořád cítím a ano, mám s ní společnou minulost, což jen tak nezmizí a teď možná čeká moje dítě, ale já ho nechtěl a ona to věděla. Já chci tebe. Jsem si tím jistej. Já chci prostě tebe, chápeš to?" objasnil. Zavrtěla jsem hlavou.

„Nechápu," odpověděla jsem a on si povzdychl a udělal ke mně krok.

„Stello… já tě miluju a chci si tě vzít. Chci s tebou strávit život a chci mít rodinu s tebou. Pokud jde o mě, už se s ní nikdy nemusím vidět. Zakaž mi to. Dej mi novou simku, přestěhuj se se mnou někam, kde nás nikdy nenajde, je mi to jedno, jen mi prosím věř," pokračoval.

„Nic ti zakazovat nebudu. Stěhovat se už taky nebudu. A věřit ti nemůžu, Rascale, i kdybych chtěla. Protože jsi mi lhal. A jediný důvod, proč ti to nezazlívám je, že vím, že jsi v tomhle lhal i sám sobě a že jsi věřil tomu, že mi říkáš pravdu. Ale ty Fae miluješ. Miluješ jí. Vždycky jsi jí miloval a vždycky jí milovat budeš a já jsem v tomhle jenom figurka navíc," šeptala jsem zlomeně a on se na mě tak díval a vrtěl hlavou.

„Neříkej to," škemral. Oči se mu zalily slzami. „Tak to není…" dodal. Já si povzdychla. Přemlouvat někoho o realitě bylo těžší, než jsem si myslela.

„Je něco, co bych měla vědět? Nebo ještě líp se zeptám. Co je to, co mi nechceš už týdny říct, Rascale? Já vím, že něco je, cítím to," vyzvídala jsem. Rascal věděl, že

k tomu všemu mi říct ještě to, že je do ní vrytý, a že ke mně místo přimknutí cítí to stejný, není dobrý nápad.

„Teď na to není vhodná doba, zlato," odpověděl. Já se zoufale uchechtla.

„A kdy bude?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Nevím, ale teď to není. Já ti dám prostor, času kolik budeš chtít, jenom mě prosím neposílej za Fae jen proto, že mi nevěříš, že tě miluju," šeptal.

„Já nepotřebuju sakra žádnej čas ani prostor!! Já ti chci jenom věřit, že už pro tebe nic neznamená. A zároveň chci, abys byl normální a zajímalo tě aspoň vlastní dítě. Je to absurdní, ale štve mě, že měříš zájem o dítě tím, co cítíš k jeho matce," dodala jsem a začala jsem brečet.

„Stello… já nevím, co mám dělat, abys byla šťastná. Já vím, že jsem to posral, ale to, co mi říkáš jsou dvě různý věci. Protichůdný věci," pokračoval, ale zpražila jsem ho pohledem.

„Nepovídej, Sherlocku. Já ti říkám, jak se cítím," objasnila jsem. On si povzdychl, udělal ke mně další pomalý krok a položil mi ruku na záda, ale trhla jsem sebou a tu jeho ruku ze sebe shodila.

Potom už jsme si nepovídali. A vlastně celou dobu mlčeli. Spali jsme vedle sebe na matraci, protože to byl jediný prostor pro spaní. On čelem ke mně, já zády k němu. A myslím, že jsme stejně ani jeden nespali. Teda já určitě ne.

Takhle to bylo ještě pár dní. Strašné dusno. Ne, že by byla vyloženě tichá domácnost, já jsem s ním mluvila, jen jsem nevěděla o čem a bylo mi to nepříjemné. A on na tom byl nejspíš stejně.

Po týdnu se situace zklidnila. Začali jsme se zase normálně bavit, ale nebyli jsme takoví kamarádi jako běžně. Rascal taky vykouřil asi tři krabičky cigaret, které si tedy už kupoval sám. Štvalo mě to, ale nějak jsem ztratila právo na to mu rozkazovat, nebo cokoli mu zakazovat.

Dny jsme každý zvlášť trávili v práci, takže ten tlak nebyl tak výrazný, ale zato byl cítit smutek. Pohrávala jsem si s propiskou mezi pacienty a stejně jsem byla duchem jinde.

A Rascal zase trávil dny zavřený v kanclu a nechtěl s nikým mluvit. Jen Kanovi řekl, co má říct Melisse a pak se zase dal do hledání dokumentů. Ještě komunikoval se Simonem ohledně sejfu, ale taky ne nijak přátelsky, protože ten, co se dal dohromady se Zyrou, nebyl skoro vůbec nikdy k dispozici. By mě zajímalo, co se stane s některými muži, když si najdou novou ženu, že najednou zmizí někam do jiný dimenze.

Večery byly nejhorší. Jednou mezi námi proběhlo něco jako pokus o sblížení. Tedy z jeho strany. Natáhl ke mně ruku v posteli a chtěl se mě jen dotknout, ale

nechtěla jsem. A dneska? Šli jsme si oba lehnout kolem 8., což je na nás strašně brzy, ale oba teď chodíme brzy právě proto, abychom zaspali to dusno mezi námi.

Leželi jsme spolu na matraci, v místnosti byla tma. Já byla zády k němu, on na nich ležel a zíral do stropu. Ještě jsem nespala a slyšela jsem povzdych. Takový ten těžký a nešťastný typ výdechu, kdy člověk doufá, že s obsahem plic vydechne i tu bolest a všechna trápení, ale nic se neděje, a tak vydechuje čím dál častěji a zkouší svoje štěstí.

Otočila jsem se na něj. A když si toho všiml, hned se ke mně otočil taky. Dívali jsme se na sebe nejvíc, jak nám to naše oči ve tmě dovolovaly a mlčeli jsme. Potom ke mně z ničeho nic natáhl ruku a lehce mi přejel prstem po předloktí. Pomalu od lokte k zápěstí a zase zpátky.

Věděla jsem, co chce. Chtěl se se mnou zase sblížit. A já chtěla totéž, jen jsem nevěděla, jestli to zvládnu. Bylo to mezi námi divný a já se nedokážu uvolnit, když jsem smutná a nedokážu nic předstírat. A hlavně jsem vždycky viděla jeho a Fae, kdykoli jsme se zaměřili na milování.

Viděla jsem, jak jí pil krev tenkrát v kanclu, představovala jsem si, jak ho kousala po těle a jemu se to líbilo. Myslela jsem na ty modřiny. Na to, jak si užívá, když s ním Fae spí a zvlášť, když z toho vzniklo dítě. A nemohla jsem to ze sebe setřást.

„Dobrou noc," zašeptala jsem a zavřela jsem oči. Už jsem neviděla jeho reakci, ale dokázala jsem si jí představit.

„Dobrou," řekl a tentokrát se otočil zády ke mně on. Nejspíš, abych nemohla otevřít oči a neviděla ho brečet. Nebo taky mi chtěl dát najevo, že se na mě zlobí za to, že mu ani nedám šanci. A takhle se mi to nelíbilo už vůbec.

A tak jsem se k němu přišoupla a objala ho. Pousmál se a otočil se zase zpátky ke mně. Tentokrát se odvážil mě políbit na čelo a když se ode mě odtáhl, dlouze jsme si zírali do očí, než jsem ho políbila. Rascal zavřel oči. Ulevilo se mu. Bylo to jako by unikl popravě.

Zato já měla pocity smíšené. Nejdřív jsem byla napjatá, potom zmatená. A nakonec jsem dostala strach, že bychom spolu měli mít sex. Na to jsem předtím vůbec nepomyslela.

Chtěla jsem jenom, aby nebyl smutný, nemyslela jsem na to, jak se budu cítit já. Spíš jsem doufala, že se mi uleví, ale naopak, bylo mi ještě hůř. Cítila jsem se navrch k tomu ještě provinile, že kdyby chtěl a já ho odmítla, že bude naštvaný.

A když se naše polibky prohloubily a jeho dlaň mi sklouzla po boku až ke stehnu, začala jsem panikařit. Trochu jsem se od něj odtáhla, ale možná si toho cuknutí ani nevšiml, protože jsem se od něj ani neodlepila rty, a nejspíš by se to dalo klasifikovat jako drobné leknutí, protože zhruba ve stejný moment jsem si uvědomila, že mě na břiše tlačí svým vzrušením.

„Zase myslíš na sex?" zašeptala jsem mu do rtů zklamaně.

„To je to poslední, na co myslím, věř mi," opáčil a znovu mě lehce políbil. Nezdálo se mi to tak vzhledem k tomu, jak se na mě tlačil, ale nechala jsem to plavat. Tedy tohle. Ale zase se mě dotknul význam jeho slov. Možná jsem byla už přecitlivělá.

„Rascale… já nemůžu," přiznala jsem a podívala se na něj. Smutně přikývl a sundal ze mě ruce. „Promiň," dodala jsem.

„Taky promiň," řekl a povzdychl si. „Dobrou noc," zašeptal a z úcty ke mně si lehl na záda, a ne směrem ode mě, i když si myslím, že nechtěl nic víc než zmizet někam hodně daleko.

„Mrzí mě to," špitla jsem ještě a pokusila se usnout. To mě se povedlo, ale jemu ne. Během dvaceti minut si šel zapálit na chodbu k oknu cigaretu. Seděl na schodech s podepřenou hlavou o svou ruku a v druhé ruce držel doutnající cigaretu. Bylo asi třičtvrtě na tři, takže se snažil být potichu, aby nevzbudil sousedy.

Ráno jsem se probudila a Rascal nikde. Místo něj jsem v posteli našla vzkaz, že jel do Zoo. *O víkendu?* Povzdychla jsem si. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že to je moje vina. A možná i byla, ale já nevím, co jsem měla dělat jiného. Prostě mi vadí, že bude mít dítě s jinou.

Rascal seděl u stolu, v ruce držel šálek dneska už asi čtvrté kávy a na internetu zkoumal zámky různých druhů sejfů. Carl nikde nenechal žádný manuál, nebo fakturu, nebo cokoli o tom jeho sejfu, co by Rascala dovedlo na nějakou stopu.

Kane zatím získal Rascalovi nějaký čas u Melissy, když plně nahradil ve funkci jejího předraženého právníka. A Simon sehnal hackera a potenciálního zloděje, co by mohl být Rascalův nejlepší člověk ohledně krádeží. A navíc byl diskrétní. Simon ho znal ještě z mládí, když se rozdělili kvůli střední.

Akorát klepal na dveře Kane. Rascal se natáhl ke klice a odemkl, aby mohl dovnitř. „Ahoj, tak jak je?" vyzvídal a zavřel za sebou. Rascal pokrčil rameny a povzdychl si.

„Na hovno. Moc se mnou nemluví. Navíc jsem dneska ani nespal. A mám asi dvacet nepřijatých hovorů od Fae. Se upřímně divím, že ještě nenaklusala sem," opáčil.

„No nevím, třeba proto, že je v tom a nemá jiskru, aby chodila do doupěte plnýho démonů," připomněl.

„Jo, to bude tím," opáčil suše a dopil to kafe na ex.

„Poslyš, mám takovej blbej dotaz. Ale Stella je veterinářka a já jsem napůl zvíře a mám takovej démonní problém. Napadlo mě, jestli by ti vadilo, kdybych se jí zeptal na radu a případně na léky?" zeptal se. Rascal k němu překvapeně zvedl oči. A následně i obočí.

„Démonní problém? Prosím tě jakej ty máš démonní problém?" vyzvídal.

„Asi jsem si zlomil ocas," přiznal Kane. „Nesměj se!" syknul, ale Rascal už vyprsknul smíchy.

„Prosím tě, cos s ním dělal? Kam jsi ho strkal?" zeptal se.

„Přivřel jsem si ho do dveří," odpověděl a ukázal mu, jak je na konci do pravého úhlu.

„Asi sis zlomil ocas? Na to nepotřebuješ doktora, to je jasný jak facka. Kdyby sis ho zlomil o malinko víc, už by byl na dvě půlky," rýpnul si.

„Tak můžu jí kontaktovat, nebo ne? Fakt mě to bolí," řekl a Rascal přikývl.

„Jasně, že jo. Snad ti ho nedá do sádry, abys to tahal za sebou jak kotvu," pokračoval a zase se rozesmál, že měl v očích slzy.

„Ha ha ha. Jsem rád, že máš náladu se smát. A vsadím se, že kdyby sis zlomil svojí chloubu ty, brečel bys, že už jsi k ničemu," prohlásil a Rascal se přestal smát.

„Promiň. Jen jsem si představil ten hluk, jak táhneš za sebou ocas v sádře a jdeš třeba po schodech," řekl a Kane se taky zasmál.

„Asi bych ho měl přivázanej někde, ale přelud by na to nefungoval. No nic, nebudeme řešit dál můj ocas. Když už s ní teda budu mluvit, je něco, co pro tebe můžu udělat? Myslím, mám jí něco říct? Něco z ní vytáhnout, nebo cokoli, co ti pomůže?" zeptal se.

„Jsi hodnej, ale nemusíš dělat nic. Vezmi si pauzu a naprav ten ocas, ať se na to nemusím koukat, je to děsný, bolí mě z toho ten můj, když se na tebe podívám," prohlásil.

„Empatickej jako vždycky. Tak jo, díky a čus," řekl, mávnul na něj a odkráčel pryč.

Rascal si jen povzdychl, popadl telefon a zavolal Dizzymu. Ten mu to hned zvedl. „Zdar, kámo, tak co, jak se držíš?" zeptal se. Rascal si vzal z kaslíku tužku a u toho si něco čmáral na papír.

„Ani se neptej. Nevím co mám dělat. Mluvil si s Fae? Nebo s Norou?" vyzvídal.

„Ne s Fae jsem nemluvil. Ale s Norou jo. Musel jsem jí to vysvětlit a ona mi pak říkala o tom, jak na to reagovala Stella, že si teď přijde hrozně, když to na ní vybalila takhle, ale nevěděla to," pokračoval a Rascal přikývl.

„Jasně. Hele, myslíš, že bys mi na Noru dal číslo? Asi budu potřebovat poradit. Přece jenom se se Stellou zná a já jsem úplně ztracenej. Skoro se mnou nemluví, nenechá na sebe ani sáhnout a vždycky když vyleze ze sprchy, je vidět, že brečela. Já fakt nevím, jak jí mám víc přesvědčit, že jí miluju," zmínil a Dizzy si povzdychl.

„V tom ti neporadím, kámo. Ale na Noru ti číslo dám. Kdybys chtěl, dej vědět a zajdeme někam spolu. Drž se, zatím ahoj," řekl a rozloučil se s ním. Hned na to mu poslal ve zprávě číslo na Noru. Taky jí okamžitě volal a strávili spolu na telefonu skoro hodinu.

Já jsem zatím zavírala ordinaci. Už jsem tam byla sama a čekala jsem na Kana, který mi volal, že má zlomený ocas a jestli se mu na to nekouknu. A taky stačil zmínit, že má požehnání od Rascala, že se nemusím bát. Na to jsem mu řekla, že se Rascala fakt nebojím.

Když přišel bylo asi půl 8. Zamkla jsem za ním dveře a zhasla v čekárně, aby to nevzbuzovalo dojem, že jsme ještě otevření. Vzala jsem si Kana do ordinace a pokynula jsem mu, aby se posadil na židli, protože veterinární stůl není nic moc pohodlného.

„Tak ukaž," řekla jsem a čekala až si stáhne kalhoty a ukáže mi svůj ocas. Ano, zní to divně, ale naštěstí jsme si oba na to, že máme ocasy zvykli a přijde nám to normální si je ukazovat. Třeba jako si ukázat kus ruky.

Horší bylo to, že aby mi ukázal ocas, musel si sundat kalhoty, a to už bylo trochu intimnější. Vzhledem k tomu, že jsem veterinářka a pacientům místo stahování kaťat holím chlupy. Ne, že bych neviděla předtím chlapa v boxerkách, ale byl tu ten fakt, že jsem ho viděla předtím u Carla se Zyrou, takže o to tenhle moment byl divnější. Sehnula jsem se k němu.

„Můžu?" zeptala jsem se ho a když přikývl, vzala jsem si jeho ocas do ruky. Byl dlouhý a vypadal podobně jako ten Rascalův, ale nebyl tak citlivý. Zlomil si ho v dolní třetině.

„Mám pro tebe novinku, je to zlomený," oznámila jsem mu a on se usmál a přikývl.

„Díky za diagnostiku, paní doktorko. A teď co s tím?" zeptal se. Já jsem mu ten ocas opatrně prohmatala. Ano u zlomeniny byl citlivý, to bylo jasné, ale já jsem spíš zkoumala i zbytek.

„Můžu? Nechci, aby to působilo blbě, ale musím ho prohmatat celý až ke kořenu a možná i záda. Když s ním škubneš u kořenu, bolí tě něco?" vyzvídala jsem.

„Vystřeluje mi to do kříže. Ale myslel jsem, že s tím špička ocasu nesouvisí," zmínil.

„Taky nesouvisí. Pokud tě bolí při škubnutí celým ocasem v kříži, bude to nejspíš tím, že si dáváš pozor na špičku a některý svaly můžou být přetížený z nezvyklého pohybu ocasem. Nebo to může být skřípnutý nerv. Asi bude stačit lehká masáž zad," objasnila jsem.

„Zajímavý. Dobře a co s tím, budu mít sádru? Srovná se to někdy, nebo budu mrzák?" pokračoval.

„Normálně svým pacientům na ocasy sádru nedávám a většinou je mají už navždycky lehce zdeformovaný, pokud není potřeba nějaký zákrok nebo náprava. Na to budu muset udělat rentgen. Ale musím tě upozornit, že někdy je to komplikace, která končí zkrácením ocasu, nebo trvalou deformací. Sádra by přiškrtila cévy a zhoršila hojení, možná by i způsobila odumření ocasu," objasnila jsem.

„Cože? Jako, ž-že mi ho budeš muset uříznout?“ polekal se. Smutně jsem se na něj podívala.

„Udělám všechno, co bude v mých silách, abych ho zachránila. Teď si prosím tě natáhni kalhoty a pojď se mnou vedle, kde udělám snímek,“ požádala jsem ho a vedla ho do vedlejší místnosti.

„Musím teď zkontrolovat, kde přesně je zlomenina, a jestli jsou obratle posunuté. U koček se zlomeniny ocasu často nechávají hojit samy, pokud nejsou kůstky rozdrcené. U tebe je ale ten úhel příliš velký, takže ho potřebuju dostat do správné polohy a znehybnit.

Dám ti analgetika a udělám lehkou nápravu a následně to opatrně zafixujeme, pravděpodobně tenkou dlahou s bandáží. Budeme kontrolovat prokrvení a citlivost ocasu a za nějakou dobu uděláme kontrolní snímek. Pokud se to bude hojit správně, necháme ho tak. Kdyby se kost nehojila, nebo byla příliš poškozená, museli bychom část ocasu chirurgicky odstranit,“ vysvětlila jsem.

„Ty kráso. Nemůžu přijít o ocas, to je pro démona jako kdyby chlap přišel o penis,“ objasnil.

„Neboj se, nejsi kočka, bude to sice jiný, ale v jistých ohledech i jednodušší,“ dodala jsem, nastavila rentgen do požadované polohy a požádala ho, aby položil na destičku špičku ocasu.

Potom jsem si vytiskla snímek a podívala se na něj před zářivkou. „Vypadá to přesně tak, jak jsem čekala. Takže teď to uděláme následovně. Aplikuju ti několik vpichů lokální anestezie kolem zlomeniny. A potom opatrně srovnáme ocas zpátky do jeho polohy. A nakonec zafixujeme bandáží a nějakou tyčkou. Něco vymyslím,“ zmínila jsem a šla jsem si připravit injekci.

„Bude to bolet?“ zeptal se.

„Nemělo by, ale příjemný to nebude. Stejně ti dám nějaký analgetika na pár dní. Štěstí je, že kosti srůstají rychle. Za tři týdny uděláme kontrolní rentgen a když bude vše v pořádku, pak ještě další dva až tři týdny to necháme dorůst,“ dodala jsem a položila na stůl před něj tácek s jehlou, stříkačkou, dezinfekcí, buničiny a lahvičku s tím umrtvovacím zázrakem.

„Vyskoč na ten stolek. Teď to bude malinko štípat, ale injekci zvládneš, viď?“ ujišťovala jsem se. On tak rozpačitě přikývl.

„Do ocasu jsem jí teda ještě nikdy nedostal, ale měla bys ho nějak držet, abych s ním neškubnul. To už by mě asi bolelo vzhledem k tý zlomenině. A tobě bych taky mohl ublížit. Je to citlivý,“ upozornil mě.

„Neboj se, jsem zvyklá i na vzteklý psy. A o citlivosti ocasu něco vím taky,“ zmínila jsem a když už jsem měla ve stříkačce látku, chytla jsem ho opatrně pod zlomeninou a píchla na pár míst kolem dokola. Kupodivu byl klidný. Potom jsem k němu zvedla oči. Celou dobu na mě tak koukal.

Nějak to nebyl úmysl, ale všimla jsem si jeho zvláštních boxerek, na jejichž gumě měl nápis: **DOLE TVRĎÁK, V SRDCI MĚKKEJŠ**. Myslím, že si taky dost vyčítal, že si je dneska ráno bral.

Potom jsem to odložila a prstem se dotkla ocasu. „Chvilku počkáme, já zatím uklidím ty věci," zmínila jsem. Kane zatím zkoumal ordinaci a rentgen a taky zkoušel citlivost ocasu. Lehce se dotýkal toho místa, kde jsem se ho dotýkala já a byl v šoku, že nic necítí.

„To je divný," zmínil a já se usmála a přikývla jsem. „Mimochodem. Nechci ti nějak sypat sůl do rány a ani kecat do života. Jen jsem ti chtěl říct, že je Rascal smutnej. Je jak tělo bez duše. A chápu, že je to pro tebe šílený, ale moc bych si přál, abyste se zase dali dohromady. Až s tebou je sám sebou," dodal.

„Snažím se," opáčila jsem a on přikývl a už to dál neřešil. Já si tedy přisedla zpátky a zkontrolovala, jestli jeho ocas už spí. „Jdeme na to. Jestli nechceš, tak se nedívej. Hlavně mi necukej, tohle musím udělat opatrně a správně. Nic necítíš, že?" ujišťovala jsem se a zatlačila na místo na jeho ocasu, ale zavrtěl hlavou.

A tak jsem ho vzala mezi prsty a rovnala na druhou stranu. Kanovi se zkřivil obličej. „To je… vážně hnus. Fakt tam teď křuplo?" ozval se. Já přikývla.

„Ano. Prosím tě, co jsi dělal?" vyzvídala jsem u toho, co jsem ho opatrně rovnala zpátky.

„Přivřel jsem si ho do dveří. A hele, neumělas náhodou zachraňovat i životy? Můj ocas bys zachránit nezvládla?" zeptal se a já se na něj tak podívala.

„Bohužel. Mám nějakou zablokovanou schopnost. Už dlouho se mi nepovedlo vyléčit ani modřinu. Vůbec nechápu, jak to funguje. Trucuje," odpověděla jsem a on se pousmál.

„To je pech. Zrovna, když mi hrozí, že přijdu o ocas," komentoval, ale já zavrtěla hlavou.

„Neboj, nepřijdeš. A kdyby byl moc křivý, až se moje schopnost vzpamatuje, srovnám ho dodatečně," slíbila jsem mu.

„Díky, Stello. Nevím, co bych bez tebe dělal," řekl a já se na něj usmála. Popravdě, to taky nevím.

Rascal seděl v devět večer u sejfu, na klíně měl blok a něco si do něj zakresloval a zapisoval. Všichni už byli doma, nebo nejmíň ve svých pokojích, ale on se snažil zjistit víc. Jak se do něj sakra dostat?

Kreslil jeho přesnou podobu. Snažil se udělat všechno, aby pomohl tomu hackerovi alespoň s něčím. Jenže všichni věděli, že bude ještě problém v tom, že ten sejf nebyl jen elektronický. Nikdo nevěděl, jak je těžký, tlustý, velký, jaký má zámek, jestli na to Carl neměl napojený nějaký další systém a ani výrobce.

Věděl jen to, že je z venku velký jako brána do pekla… ne dělám si srandu, byl velký jako portál a… Rascal prudce vstal, až mu blok spadl z klína včetně tužky, která na něj stačila napsat ještě čáru.

Portál. A Rascal dokázal vytvořit portál. Háček byl v tom, že on dokázal vytvořit portál jen na místa, která již v minulosti navštívil. Ale zase věděl, že existují i předměty, které dokáží portál vytvořit metr, nebo dva před ním. Otázka ale je, jak moc má ten sejf tlusté dveře. Ale to není zrovna něco, co by se s nějakou technikou nedalo zjistit. A pak udělat portál k portálu tak, aby se mohl dostat během pár metrů rovnou dovnitř.

⛧⛧⛧

Kane dostal bandáž s čínskými hůlkami a potom jsem ho vezla domů. Ocas si musel držet a nejspíš si ho bude muset nějak i přivázat k ruce a bude s ním chodit takhle i venku. Takže bylo nezbytné, aby se zdržoval ideálně doma, nebo v komunitě démonů. Což byl problém, když byl teď Melissiným právníkem. Ale zaplať pánbůh za mobily.

Pustila jsem nám na cestu rádio. Zrovna hrál nějaký španělsko-anglický rap. Španělsky jsem moc nerozuměla, ale docela se mi to líbilo. Bylo to takové příjemně oddychové. Fakt jsem se netěšila domů na Rascala, takže jsem jela pomaleji, než jsem mohla.

„Jaký ty máš vůbec názor na Fae? Jste kamarádi, nebo se moc neznáte? Nebo jste spolu taky chodili?" vyzvídala jsem. Kane se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, nikdy jsme spolu nechodili. Neměla o mě zájem," opáčil. Podívala jsem se na něj.

„Aha, takže další. Zkoušel jsi to?" zeptala jsem se, ale zase zavrtěl hlavou.

„Nezkoušel. A moc se ani neznáme. Jen jí znám z vyprávění od Rascala. Seznámil nás jednou omylem. Myslím, že neměl v plánu nás nikdy seznamovat. A neznám důvod," dodal.

„Líbí se ti?" pokračovala jsem.

„Věříš mi, že ani ne? Jako je hezká, to jo. Ale moc velký extrém. A není vztahový materiál," objasnil.

„To pro penis není moc důležitý," rýpla jsem si. Kane se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Možná. Ale já vyrůstal se šesti mladšími sestrami, a to mi trochu změnilo pohled na ženský i na chlapy," dodal.

„V jakým smyslu?" vyzvídala jsem.

„Mám trochu samaritánský komplex. Většinou si vybírám ženský podle toho, jestli nepotřebují zachránit. A pak se divím, že mě opustí pro někoho, kdo je pak zase dostane zpátky do sraček," opáčil.

„To mě mrzí. Myslela jsem, že jsou takový jen ženský," zmínila jsem. On se zasmál.

„Možná jo a já jsem výjimka," řekl.

„A teď nikoho nemáš? Třeba v Podsvětě?" pokračovala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Měl jsem snoubenku, ale utekla mi za jiným týden před svatbou," odpověděl. Nevěděla jsem co na to říct.

„Ale asi si za to můžu sám, protože jsem byl fakt naivní. Taky jsem do poslední chvíle věřil tomu, že je její brácha. Což mi teda tvrdila, sám bych to nevymyslel. Díky

tomu se s ním drze scházela i u nás doma," vylíčil s úsměvem a zavrtěl nad tím hlavou.

„A kdy to bylo?" zeptala jsem se.

„Dávno před tím, než ses narodila, Stello," objasnil.

„A od tý doby jsi sám?" zeptala jsem se překvapeně.

„Jestli mluvíš o vztahu, tak jo," řekl. Dál už jsem ho nezpovídala. Chvíli jsme jen mlčeli a poslouchali rádio. Kane se díval z okna a já se snažila soustředit na cestu, i když mi hlavou pořád běželo, co právě řekl.

„Stejně je to strašně na hovno," povzdechl si nakonec.

„Co?" ozvala jsem se.

„Ten ocas. Nikdy jsem si neuvědomil, jak moc ho používám, dokud nefunguje," prohlásil a já se pousmála.

„To je asi normální," zmínila jsem. „A zvlášť, když je chudák znehybněný," dodala jsem. On se na mě tak podíval.

„Já ho nemám znehybněný. Já ho mám přivázaný k ruce, mám tam čínský hůlky a vypadám jak idiot. Rascal se mi vysměje až mě takhle uvidí," řekl a já se přestala smát, když zmínil jeho jméno.

„To, jak vypadáš už naštěstí není moje starost," opáčila jsem suše. „Hlavní je, že to je efektivní," objasnila jsem. Kane se uchechtl a chvíli zase mlčel. Pak si pustil trochu hlasitěji rádio a začal si do rytmu podupávat nohou.

„Ty jsi fakt v pohodě s tímhle?" zeptal se po chvíli.

„S čím?" divila jsem se jeho otázce.

„No s tou hudbou. Většina normálních lidí by to po třech minutách vypnula," objasnil.

„Já nejsem většina lidí a asi teda nejsem ani normální," dodala jsem. On se zase rozesmál.

„To jsem si všiml," řekl. Tak jsem se na něj podívala. „Jen konstatuju," upřesnil. Já si jen povzdychla. „A taky jsem si všiml, že jedeš jak důchodce," zmínil. Podívala jsem se na něj. Zase. „Já bych jel rychleji," dodal.

„Taky jsi mohl jít pěšky s tím ocasem přivázaným na ruce jako idiot," vrátila jsem mu to a on se zasmál a přikývl.

„Jo, touché," řekl a pak bylo zase ticho. Chvíli jsme jen jeli. Rádio hrálo potichu a já se soustředila na cestu. Kane měl ocas položený přes klín a jednou rukou si ho přidržoval, aby se při zatáčení neposunul.

Když jsme přejeli přes menší nerovnost, trochu sebou trhl a já se na něj automaticky podívala. „Dobrý?" zeptala jsem se a krátce jsem po něm střelila pohledem.

„Jo," ujistil mě a pousmál se. „Jen jsem zapomněl, že ho mám zlomený," řekl.

„To se ti bude stávat," upozornila jsem ho a znovu jsem se zadívala na silnici.

Jeli jsme sotva pár minut, když jsem si všimla větví rozházených přes silnici. Nejdřív jsem si myslela, že je tam někdo jen odtáhl stranou a nechal je ležet u kraje, ale čím víc jsme se blížili, tím víc mi docházelo, že to není jedna nebo dvě větve. Ale několik větších kusů stromů leželo přes polovinu vozovky.

„Co to sakra je?“ zamumlala jsem a instinktivně zpomalila. Kane se předklonil a zadíval se přes čelní sklo.

„Nevím,“ odpověděl a přimhouřil oči. Objela jsem první větev a snažila se dostat co nejvíc ke kraji. Další kus ale ležel skoro přes celou silnici. Strhla jsem volant doprava, abych se mu vyhnula, a v tu chvíli se auto prudce naklonilo.

„Sakra!“ zaklela jsem. Pravé přední kolo sjelo ze silnice a okamžitě se propadlo do hlubšího příkopu. Auto se stočilo doprava, já se snažila srovnat volant, ale bylo pozdě. Ozvalo se hlasité prasknutí, pak rána zespodu a celý vůz se naklonil tak prudce, až jsem instinktivně zavřela oči.

Kane vykřikl něco, čemu jsem nerozuměla. A já ucítila, jak mě pás zarazil zpátky do sedačky. Auto ještě několik metrů klouzalo po mokré hlíně, větve škrábaly o bok, a nakonec jsme se zastavili s bokem hluboko v příkopu.

Seděla jsem za volantem a několik vteřin jsem nebyla schopná se pohnout. Srdce mi bušilo až v krku a ruce se mi třásly tak, že jsem je musela položit na stehna.

„Stello?“ ozval se Kane vedle mě a jeho hlas zněl najednou úplně jinak než před chvílí. Otočila jsem se k němu. Byl bledý a jednou rukou se držel palubní desky. Druhou si stále přidržoval ocas. „Jsi v pořádku?“ zeptal se a rychle si mě prohlédl od hlavy k patě.

„Jo,“ vydechla jsem a několikrát jsem zamrkala. „Jo. Myslím. Ty?“ zeptala jsem se. Kane se na mě ještě chvíli díval, jako by se chtěl ujistit, že mu nelžu. Pak pomalu přikývl.

„Já taky,“ řekl a opřel se zpátky do sedačky. Natáhla jsem ruku k vypínači a rádio konečně ztichlo. Ticho, které po něm zůstalo, mi najednou připadalo mnohem hlasitější.

„Do háje,“ vydechla jsem znovu a otřela si dlaně o sukni.

„Tohle už jsi dneska říkala,“ poznamenal Kane tiše. Podívala jsem se na něj a nervózně se zasmála.

„Teď to myslím vážně,“ opáčila jsem. Tentokrát se pousmál taky, ale úsměv mu rychle zmizel z tváře.

Odepnula jsem si pás a otevřela dveře. Jakmile jsem vystoupila, zabořila jsem botu do měkkého bláta a málem uklouzla. Zachytila jsem se dveří a podívala se před sebe.

Auto bylo nakloněné skoro na bok. Pravé zadní kolo bylo hluboko v příkopu a pod autem se táhla rozbahněná zemina.

„Tak tohle jsem teda neplánovala," řekla jsem nakonec a nervózně jsem se zasmála. Kane se na mě chvíli díval a pak se taky pousmál.

„Já taky ne," zmínil.

„A to jsi říkal, že jedu jako důchodce. Ještě, že jsem nejela rychleji," prohlásila jsem.

„To bych si teď nedovolil vytahovat," řekl. Já si prohlídla bláto, auto, mokrou silnici a černočernou tmu u lesa.

„To není dobrý," zamumlala jsem, natáhla se k volantu a zkusila nastartovat, ale nějak se mu nechtělo, ozvalo se jen cvaknutí. „To vážně není dobrý," dodala jsem.

„Asi jsme skončili," řekl.

„To vidím," opáčila jsem. „Zavolám pomoc." Vytáhla jsem z tašky telefon, ale žádný signál. Povzdychla jsem si. Kane vystoupil z druhé strany, opatrně zavřel dveře a taky se podíval na mobil.

„Taky nic," oznámil mi sklesle. Já obešla auto. Kane šel za mnou a kontroloval, jak moc zapadlý v blátě jsme a jak moc jsme se pomačkali.

Když jsme se vrátili k autu, Kane se opřel o kapotu. Já si sedla na přední nárazník a snažila jsem se to rozdýchat. Bylo ticho, jen v dálce byly slyšet sovy. Zadívala jsem se na les před námi.

„Nemohlo se to stát u města?" povzdychla jsem si.

„Zapni blikačky, budeme tu prostě dokud někdo nepojede kolem a nerozhodne se, že nám pomůže. Nebo rovnou do rána," řekl a já ho poslechla a pak se vrátila zpátky za ním.

„Nejhorší je, že nemůžu zavolat ani Rascalovi. Bude šílet a nebo si myslet bůhví co," zmínila jsem a znovu si povzdychla. Kane na to nic neříkal. Jen se na mě tak podíval.

„Co se stalo, že to nechce ani nastartovat?" zeptal se mě jako bych to snad měla vědět. Já jen pokrčila rameny. „Podívám se na to," řekl a šel zase zkusit nastartovat.

„Ty tomu rozumíš?" vyzvídala jsem. Podíval se na mě a usmál se.

„Trochu," odpověděl. Po chvilce, co tam čaroval jsem se přistihla, jak na něj civím. Byl takový zvláštně osobitý. A vyzařoval z něj klid. Ještě nikdy jsem se s nikým necítila v takovým klidu a pohodě a zvlášť v takhle vypjaté situaci. To určitě musela být jeho jiskra.

Na nějakou dobu jsem přestala vnímat, co s tím mým autem vlastně dělá. Chvíli zkoušel startovat, potom chodil dokola a obhlížel ho. Všude. Trochu se pomačkaly nějaký plechy, ale nic šíleného. Jsem ráda, že se nestalo nic horšího. A pak se nastartoval motor, což mě probralo.

„Cos udělal?" zeptala jsem se. On se jen na mě podíval přes rameno.

„Povolil se kabel od baterky," vysvětlil a znovu se podíval pod kapotu. „Po tom nárazu se odtrhl od kontaktu. Stačilo ho dotáhnout," vysvětlil. „A teď ta horší část," zmínil.

„Co je horší?" vyptávala jsem se.

„Někde jsme při tom píchli zadní kolo. A teď je celý v blátě," objasnil. Povzdychla jsem si. To byl fakt zákon schválnosti, že jsme píchli zrovna to, co se zahrabalo do půlky do bláta.

„Stejně nemám rezervu," opáčila jsem suše a vlezla jsem do auta, které bylo nepohodlně nakloněné bokem dolů. Nicméně venku mi byla zima. A nebylo to zas tak moc, abych se bála, že se převážíme.

Kane s tím zlomeným ocasem přišel za mnou a sedl si na sedadlo spolujezdce. Položil si ocas na klín a podíval se na mě. „Co budeme dělat? Tahle silnice neviděla člověka hodiny," komentoval.

„Nevím. Povídat si? Nic?" navrhla jsem.

„Klidně se můžeš i vyspat. Aspoň máme jistotu, že nás nikdo neukradne. Kdo by chtěl auto, který je napůl v příkopě, píchlý a má uvnitř dva naprosto nepřipravený démony," prohlásil a já se zasmála.

„Dala bych si víno," zmínila jsem, když Kane začal mluvit o tom, že má hlad. To já měla taky, ale když mám těžký den, obvykle si dám skleničku s Norou a probereme všechno možné a nemožné. Nevím, jestli mi teď víc chyběla Nora, nebo víno.

„Víno nemám, ale mám cigára," odpověděl a vytáhnul krabičku zlatých z kapsy u kalhot. Podívala jsem se na něj.

„Já nekouřím," odpověděla jsem a on přikývl a schoval je zase zpátky.

„Já taky nekouřím, ale někdy se hodí. Třeba teď bych i udělal výjimku," objasnil. Zamyslela jsem se, a nakonec jsem přikývla.

„Tak jo, dám si," rozmyslela jsem se, a tak mi jednu vyndal a vložil mi jí do pusy jako bych měla chromý ruce. „Díky," prohodila jsem lehce rozpačitě. Potom škrtnul zapalovačem a čekal, až si o něj připálím. Pak si vzal taky jednu.

„Se divím, že jsi nechtěla jít ven," komentoval. Já taky, Rascala bych hnala. Ale je to moje auto a mě je zima. Nehledě na to, jak je na nic vycházet ven, do příkopu a bláta.

„Hm, pootevři okýnko," poručila jsem mu a on mě poslechl a lehce ho otevřel. Nevím proč, ale bylo mi dobře. I když mi byla zima, chtělo se mi do postele a měla jsem starosti, stejně mi bylo dobře.

Rascal už zase chodil po prázdným bytě s telefonem u ucha a pokračoval po každé hlasovce, kam mu to spadlo. „Stello, kde jsi? Šílím strachy. Proč mi prostě nemůžeš

zvednout telefon? Sice chápu, že jsi na mě naštvaná, nebo že jsi smutná, ale zase to sakra nemusíš hnát do extrémů, ne?" pokračoval.

Potom ho napadlo, že zkusí Kana, ale taky hlasovka. „Kámo, nechci znít jako žárlivej kretén, ani jako blbec, ale doufám, že k tomu máte oba pořádnej důvod, že máte hlasovku! Samozřejmě, že teď šílím strachy ještě víc, ale… kurva, co je? Zavolej mi hned, jak si to poslechneš! Čau," dodal a plácnul sebou na matraci.

Asmodeus si hned vylezl na jeho hruď, zatočil se asi třikrát, než našel vhodné místo a pak si spokojeně začal mýt tlapky. Rascal k němu zvedl hlavu, protočil panenkami a plácnul sebou zase zpátky do peřin. Taky mu hned položil ruce na kožíšek a hladil ho.

Ozvala jsem se mu já v půl šesté ráno, kdy nás nějaký náhodný kolemjedoucí vytáhnul ze škarpy a dal nám svojí rezervu. „Stavili jsme se ještě na benzíně pro něco k jídlu a pití. Hned pak vyrazím. Promiň, neměla jsem signál," chlácholila jsem ho.

„Jsem rád, že jsi v pořádku. Jsem nespal dva dny, půjdu si lehnout. Lehneš si doufám ke mně?" zeptal se. Já přikývla a sledovala Kana, jak testuje podrážkou tvrdost pneumatik u mého auta.

„J-jo, jasně, že se k tobě přitulím. Už budu končit, neměla bych tu telefonovat. Tak zatím papa," zakuňkala jsem a hodila mobil zpátky do kabelky. Fascinovalo mě, jak si Kane dokázal ten zlomený ocas efektivně schovat do kalhot, a dokonce ho to ani nebolelo. Démoni toho fakt vydrží.

Potom si všiml, že se na něj dívám, pousmál se mávnul na mě. „Už chceš jet?" zeptal se.

„Jo, vyrazíme," odpověděla jsem, dopila kafe z plastového kelímku, hodila ho do koše a mířila si to zpátky k autu. Kane mi otevřel dveře, což mě překvapilo a pak se šel usadit sám.

Vzpomněla jsem si na to, co říkal. *„Mám trochu samaritánský komplex. Většinou si vybírám ženský podle toho, jestli nepotřebují zachránit. A pak se divím, že mě opustí pro někoho, kdo je pak zase dostane zpátky do sraček…"* Začínala jsem se bát, že jsem další jeho projekt.

Ale snad ne. Rascal je přece jeho kamarád, a to by neudělal. Nehledě na to, že to určitě neočekává ode mě. *Uklidni se, Stello, jen jsi dlouho nespala a blbneš.*

Vysadila jsem Kana v Zoo a potom jsem jela zpátky tu dálku domů za Rascalem. Už se mi klížily oči, a tak jsem si ještě pustila to rádio s tím španělsko-anglickým rapem a snažila jsem se vyťukávat si do volantu rytmus, abych se udržela vzhůru. A šlo to.

Cesta mi přišla dlouhá, ale konečně jsem dorazila před barák, zaparkovala jsem a ulevilo se mi. Když jsem přišla domů, Rascal byl tuhý jako poleno. Ani jsem ho

nevzbudila. Asmodeus ke mně jenom zvedl hlavu a pak jí položil zpátky do peřiny, pod kterou spal Rascal.

A tak jsem si jenom vyčistila zuby, osprchovala jsem se, převlíkla jsem se do pyžamka a přitulila jsem se k Rascalovi, jak jsem mu slíbila. Skoro úplně jsem zapomněla na naše problémy a na Fae. On si mě k sobě přitáhnul a spokojeně jsme spali dalších několik hodin.

Konečně jsme se nějak usmířili a uklidnili. Pomilovali jsme se, váleli se v posteli další hodinu, dívali se spolu na filmy a nadopovali se krví ze sáčku. Byla to pohodička. Dokud jsem se nešla osprchovat a nezačal mít v ruce pořád telefon. Začala jsem být až nezdravě paranoidní.

Co když je to Fae? A kdyby byla, je to asi normální, že by mu sama chtěla něco říct, ale i tak… sralo mě to. A ještě víc, že se tak culil. To s ní jako flirtuje nebo co?

„S kým si píšeš?" vyštěkla jsem na něj ostřeji, než jsem chtěla. A asi bych si sama ani neodpověděla, natož tak mile jako to udělal on.

„Se Simonem, miláčku," opáčil a odložil telefon stranou. Zastyděla jsem se. „To jsem ti nestihl říct, ale vymyslel jsem, jak se dostat do toho trezoru. Musím sehnat portálovač. To je nějaký předmět, který vytváří portály. A pomocí portálu se dostanu dovnitř," objasnil a já jen rozpačitě přikývla.

„A neumíš náhodou dělat portály i ty?" zeptala jsem se a zase se k němu přitulila.

„To umím, ale jen na místa, kde jsem už byl. A tohle bude portál v portálu, protože portál můžeš vytvořit jenom do jiný dimenze. Jenom ta věcička dokáže otevřít portál metr nebo dva před tebou, víš?" osvětlil.

„Ty jsi můj génius," zmínila jsem a políbila ho na tvář. On se tak roztomile pousmál. „A co jste řešili se Simonem, že ses tak usmíval?" vyzvídala jsem.

„Ale znáš ho, je samej fórek. Kdyby byl démon vsadím se, že je jeho jiskra vtípkař," zmínil a já přikývla.

„To sedí. A co má za jiskru Kane?" zeptala jsem se.

„Kane? Ten má hodně zvláštní druh jiskry. Nikdy jsem moc nepochopil, co všechno s ní dokáže, ale je to víc věcí. Za prvý, je to neuvěřitelnej kliďas. Kolem něj se zklidní i hysterický dítě. Za druhý, má přirozenej talent na komunikaci s kýmkoli. Dokáže navázat spojení a sedne si s každým, proto jsem chtěl, aby dělal Melisse toho právníka.

Za třetí, má přesvědčující schopnost, že když se bude snažit, kývneš mu na všechno. Tu ale moc nepoužívá. Říkal, že nechce být hajzl. Taky má fotografickou paměť. Rozhodně by nikdy nezapomněl na výročí," zasmál se.

„Ale má to samozřejmě velký výhody i v praxi zloděje. A myslím, že má i další schopnost a tou je jeho intuice. Vždycky nějak ví, kam sáhnout, koho se zeptat nebo kudy jít. Jako kdyby mu někdo potichu našeptával, kde přesně hledat. Nikdy jsem

nepřišel na to, jestli je to součást jeho jiskry, nebo je prostě jenom zatraceně dobrej v tom, co dělá," líčil.

Myslím, že jsem ho v tom začínala poznávat. To vysvětlovalo i to, jak opravil to auto. Že ho to vůbec napadlo. I to, jak jsem se cítila klidná v jeho přítomnosti a jak dobře jsem si s ním rozuměla.

„A co máš ty kromě síly a silnýho osobního kouzla, který mě k tobě táhne jako magnet?" vyzvídala jsem. On se pousmál.

„To že mám? A není to spíš jen přimknutím?" zeptal se.

„To je možný," opáčila jsem.

„Nemám nic, o čem bych věděl. Třeba mám ještě něco dalšího, ale ještě jsem to neobjevil. Ty můžeš mít tunu dalších věcí. Zatím víme o tvojí schopnosti léčit," dodal. Já se na něj tak podívala a povzdychla si.

„Nevím co se mnou je, ale nefunguje to," oznámila jsem mu. On přikývl jako že to chápe.

„Něco tě blokuje. A není to stresem, nebo depresí. Je to něco jinýho. Může to být i vzpomínka, strach, nebo láska," vysvětlil a já ztuhla.

„No to je teda hezký. Kvůli tomu mi možná umře spousta lidí, nebo zvířat. Musím tu schopnost získat zpátky, abych nikdy nepřišla o Asmodea," zmínila jsem a on mě políbil na čelo.

„Co vlastně ten Kanův ocas, jak to dopadlo?" zeptal se. Já se opřela zády o zeď a nohy jsem měla pod dekou do véčkového mostu.

„Musela jsem mu ho narovnat a svázat s čínskýma hůlkama," odpověděla jsem a Rascal vyprsknul smíchy.

„Čínskýma hůlkama? Ty jsi ale šikovná improvizátorka. Teda ten měl ale kvalitní péči. Vsadím se, že mu ten ocas dokonce i vyroste díky tobě," pochválil mě. „A nebolelo ho to rovnání? Zní to děsivě," pokračoval.

„Ne, dostal injekci," objasnila jsem. Na to už nereagoval. Položila jsem si hlavu na jeho břicho a v tom vedle mě zavrněl mobil a na displeji se rozsvítila ikona zprávy se jménem FAE.

„Tak se Simonem jo?" prskla jsem na něj, chytla jsem ten mobil a hodila ho po něm. Ten na mě koukal jako sůva z nudlí. Podíval se na mobil, když jsem se zavřela v koupelně a když viděl, že to je Fae povzdychl si.

„Lásko, já si s ní vůbec nepsal. Přísahám. Ukážu ti to, psal jsem si se Simonem. Věř mi," řekl, zatímco klepal na dveře. Nevím co mi je, ale vážně až přehnaně na ní žárlím. Nedokážu se ovládat. Mám chuť jí roztrhat na kusy. I když je těhotná. Co se mi to děje?

Povzdychl si, sjel zády po zdi naproti koupelně a posadil se na zem. „Co vůbec zase chce?" ječela jsem na něj přes dveře.

„Nevím, ještě jsem se nedíval," odpověděl, vzal mobil a podíval se.

Fae: Ahoj, nevím co všechno už víš, nebo nevíš, ale předpokládám, že s tebou mluvil Dizzian a že to už víš. Nechtěla jsem ti to říkat, protože jsem to tak nějak slíbila Stelle, ale když mi Dizzian pohrozil, že ti to řekne, když to neudělám, tak to říkám. Jsem v tom. A nic po tobě nechci samozřejmě.

Vyřiď Stelle, že se omlouvám, že jsem porušila slib. Už ti nikdy nenapíšu. Přísahám. Ani tě nebudu nahánět, nic. Až se to narodí, tak se vrátíme oba do Podsvěta. Můžeš nás kdykoli navštívit, ale nemusíš. Sbohem. Fae.

„Píše, že se ti omlouvá, že porušila svůj slib, který ti dala. Ale že mi to musela říct, protože jí Dizzy pohrozil, že když mi to neřekne, řekne mi to on. Taky mi napsala, že už mi nikdy nebude psát ani nic a že až se to narodí, vrátí se do Podsvěta. A že ode mě nic nechce," přetlumočil.

Já jsem otevřela dveře a přes slzy jsem se na něj podívala. Sice mě to uklidnilo, ale stejně jsem k tomu měla svoje výhrady. Kdykoli si to může rozmyslet. A kdo by chtěl zůstat s takovou žárlivkou jako jsem já?

„A už je příležitost na to, co mi nechceš říct?" zeptala jsem se a on se opřel hlavou o stěnu, až to lehce zadunělo a povzdychl si.

„Nemůže být horší," opáčil.

„Ale mě to zajímá. A čím dál tím víc. Nerazíš náhodou pravidlo, že se náplast má strhnout rychle?" pokračovala jsem.

„To razím, ale nejsem si jistý, jestli je to v tomhle případě dobrý nápad," objasnil.

„Ať je to jakkoli krutý, čím dýl to přede mnou tajíš, je to jako bys mi lhal," dodala jsem. On se na mě upřeně díval a u toho přemýšlel.

„Fajn, opravdu to mám říct? Strhnout náplast?" zeptal se už malinko ostře. Možná, že už jsem ho taky začínala štvát. Mlčky jsem zkoumala jeho tvář. Jeho pohled i rty a pak jsem přikývla.

Chytl mě něžně za obě ruce, a aniž by ze mě spustil oči mi jednu z nich políbil. „Jde o to, že jsem do ní vrytej," řekl a mě se udělalo úplně zle. Moje ruce mi vyklouzly z těch jeho dlaní a já se opřela zády o dveře naproti němu.

„Jak dlouho?" zeptala jsem se tiše.

„Dlouho, lásko. Někdy na začátku našeho vztahu. Došlo mi to až zpětně, když o tom mluvila Nerissa. Já ani nevěděl, že něco takovýho existuje. Prý se jedno pouto může v určitých případech rozdělit na dvě slabší.

Stává se to, když si nejsi jistá svými city, nebo miluješ víc lidí najednou. Nebo jen z čistýho vděku bez lásky a přitažlivosti. Je to strašně individuální. Asi jsem k ní pocítil slabší vděk než k tobě. Sice jsem k tobě cítil obrovský vděk i přitažlivost, ale už jsem jednu část měl, takže jsem se k tobě nemohl přimknout.

Proto na mě to pouto funguje zvláštně, ale neznamená to, že by nefungovalo vůbec. Nebo, že bych ho necítil. Jen mě kompletně neovládá. Stalo se to i Dizzymu. Naštěstí, protože přimknutí k Fae by ho zničilo," vysvětlil.

Chvíli jsem na něj zničeně zírala, než jsem jenom přikývla. Slzy z očí se mi už draly ven. Další případ, kdy za to Rascal nemůže a stalo se to dřív, než jsem ho poznala, ale zase v tom je Fae. Ale aspoň už to dávalo konečně smysl. Aspoň to, jak byl kvůli ní brutální.

„Ona o tom ví?" zeptala jsem se, ale zavrtěl hlavou.

„Ne a taky to tak zůstane," řekl striktně. Přikývla jsem. Neměla jsem důvod jí nic říkat.

„Rascale, já už nějak nemůžu," přiznala jsem mu. On si přesedl ke mně, hodil přese mě ruku a přitáhl si mě k sobě.

„Strašně moc mě to mrzí, lásko moje. Ale nic to nemění na tom, jak moc tě miluju a jak jsi pro mě důležitá. Pořád jsi pro mě všechno na světě," pokračoval, ale mě skočilo do hlavy jak pop-up okno, že stejně to cítí i k Fae.

„Já se s ní o tebe dělit nedokážu," objasnila jsem.

„Nemusíš se s ní o mě dělit. Já už se s ní nikdy nebudu vídat, nemusíš se bát. A ona už mě taky nechá být," dodal. Já se uchechtla.

„Jasně, je přimknutá, takže jak dlouho to může reálně vydržet? Rok? Dva? Deset?" pokračovala jsem. On mlčel. „Navíc budete mít dítě. A já jsem to myslela jinak," zmínila jsem. On se na mě tak podíval.

„Jak jsi to jako myslela?" zeptal se.

„Tak, jak jsem to řekla, Rascale. Já tohle nezvládnu. Štve mě, že to, co cítíš ke mně, cítíš i k ní," objasnila jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Tak to není. Není to to stejný. To, co cítím k tobě je pouto a upřímná a žádným kouzlem nepodnícená láska. To, co cítím k ní je jenom pouto. Nemáš konkurenci. Ne takovou," vysvětlil, ale stejně mi to moc nestačilo. Možná toho budu litovat, ale momentálně je mi zle už jenom z myšlenky na něj a na Fae a nebylo to zas tak dlouho, co s ní spal. A co jí zachránil. A já mu nějak nevěřím.

Podívala jsem se na něj. „Rascale…" zašeptala jsem jeho jméno s takovou lehkostí, že bych tím předčila i mravence. Podíval se na mě, oči zalité slzami a vrtěl hlavou.

„Ne… Stello, ne. Prosím nedělej mi to," šeptal zlomeně. Polkla jsem tu hořkost, nebo se tedy o to pokusila a rozbrečela jsem se. „Prosím," dodal.

„Já taky nechci, ale musím. Už jsem jeden takový vztah zažila a bylo to strašný. Čtyři roky jsem se trápila a žárlila, a nakonec jsem z toho vyvázla úplně na dně. Kdybych neměla tetu, byla bych snad mrtvá. A všechno jenom kvůli jiný ženský. To je moje hranice," osvětlila jsem.

„Lásko… já ti přísahám, že na ní kašlu. Přísahám ti to," pokračoval.

„Já ti věřím, že teď tomu věříš, ale až budeme mít vybudovanej život, znovu se vrátí jako nesmrtelná ex a to pouto ti pomůže zažehnout jiskru a budeš chtít změnu a já nevím co všechno," pokračovala jsem.

„Jsi jasnovidec?" prsknul na mě.

„Nejsem. Ale je to pouto, o čem se bavíme. A o naší budoucnosti a Fae, která nezestárne ani o den," dodala jsem.

„Vím, že tvoje pouto působí jinak než to moje, takže to asi nepochopíš, ale říkám ti, že to tak není. Já jí určitě chtít nebudu. Ne když budu mít tebe," prohlásil a já se zarazila.

„Takže když bys byl sám, tak by ses k ní vrátil?" vyzvídala jsem. On si povzdychl a zavrtěl hlavou, ale nevěřila jsem mu to. Nešlo to. Ani on sám si to nevěřil. A to je to, proč jsem se rozhodla tak, jak jsem rozhodla. Věřit svojí intuici a taky chránit svoje srdce i za cenu bolesti, která přijde, když ho ztratím. Ale lepší teď, než za deset let až budeme mít rodinu a spoustu zážitků. Přece jenom jsem s ním jen několik měsíců.

„Já jen vím, že potřebuju nějaký čas a vím, že ve vztahu pauzy neexistují a stejně nikdy nic nevyřeší, tak to bude lepší udělat rovnou," zašeptala jsem.

„Stello…" procedil tiše. Přes rty mu přejely dvě slzy, které pak rychle otřel do rukávu.

„Budeš mít dítě, Rascale. Předběhla mě. Vyhrála," dodala jsem. On se na mě tak podíval.

„Vyhrála? A co? Mě?" zasmál se nešťastně a zavrtěl nade mnou hlavou. „Takže já jsem vlastně mezi váma jak nějakej míč, kterej teď spadl na její půlku hřiště. A protože ona má shodou okolností větší část hřiště, tak bych měl být s ní nebo co?" prsknul.

Mlčela jsem. On přikývl, vstal ze země, pomazlil Asmodea, položil na linku svoje klíče a prásknul za sebou dveřmi až jsem nadskočila.

Rascal šel rychlým krokem po ulici někam bůhví kam. Vyhýbal se lidem, ale vůbec se nedíval na cestu. Přes slzy skoro neviděl a bylo mu to očividně úplně jedno. Prostě šel rovně. Uhýbal lidem na poslední chvíli, občas někoho sejmul ramenem, ale ani se neotočil, aby se omluvil.

Venku byla tma a mokro. Zase začalo mrholit. Světla se odrážela v kapkách a loužích na betonu a sem tam se zaleskla i v Rascalových očích, než mu sklouzla další sklouzla slza po tváři. Ani si je neutíral. Nechal je téct stejně jako déšť. Už mu bylo jedno, jestli někdo uvidí, že brečí.

Šel pořád dál. Vypadal, jako kdyby vůbec nevěděl, kam míří, a přesto se nedokázal zastavit. Ramena měl stažená, hlavu skloněnou a ruce zaťaté v pěst. Několikrát si přejel dlaní přes obličej, ale pokaždé to bylo úplně k ničemu. Sotva si otřel jednu slzu, přišla další.

V hlavě mu pořád dokola zněla moje slova. *„Budeš mít dítě, Rascale. Předběhla mě. Vyhrála…“*

„Já taky nechci, ale musím. Už jsem jeden takový vztah zažila a bylo to strašný. Čtyři roky jsem se trápila a žárlila, a nakonec jsem z toho vyvázla úplně na dně. Kdybych neměla tetu, byla bych snad mrtvá. A všechno jenom kvůli jiný ženský. To je moje hranice…“

„To je moje hranice…“

„To je moje hranice…“

Pak najednou zastavil. Jen tak uprostřed chodníku. Několik lidí ho obešlo a jeden muž do něj narazil, protože si ho všiml až na poslední chvíli. Rascal se ani nepohnul. Díval se někam před sebe, ale podle jeho výrazu to vypadalo jako by vůbec neviděl ulici, na které stál.

Zhluboka se nadechl a na několik vteřin jen stál. Pak ze sebe vyrazil tak zoufalý řev, že se po něm otočili lidé o několik metrů dál. Potom praštil pěstí do nejbližšího sloupu. „Kurva!!!“ pokračoval zoufale a protřepal si pochroumanou ruku.

Někdo kolem něj něco poznamenal. Rascal se po něm okamžitě ohnal a prudce ho odstrčil. Muž zavrávoral a něco po něm zakřičel, ale Rascal už se otáčel na dalšího člověka, který se mu připletl do cesty.

Strčil do něj. Pak do dalšího. Už se vůbec nesnažil lidem vyhýbat. Kdo byl příliš blízko, toho odstrčil stranou. Jednoho chytil za rameno a odhodil ho z cesty, dalšího srazil tak prudce, až málem upadl. A pak se tak díval na další lidi, kteří před ním splašeně utíkali, což v něm probudilo démona.

Zaťal ruce v pěsti a v očích mu zažehnul plamen. A tak popoběhl, chytl jednoho muže za kapuci od mikiny, přitáhl ho k sobě a surově se mu zakousnul do krku. Moc se s tím nesral. Úplně se urval ze řetězu.

Když ho vypil jako pitíčko pro děcka, zahodil ho na zem jako odpadek, otřel si pusu do rukávu od mikiny a šel dál. Naháněl lidi a lovil a lovil naprosto bez zábran. Vůbec nemyslel na to, že za sebou nechává mrtvoly jak na běžícím páse.

O pár minut později už viděl blikat auta démonských likvidačních služeb, kteří jsou viditelně všude a dobře informovaní. Rascal si to proto nenápadně zamířil do nějakého nejbližšího baru a vyžádal si rovnou pět panáků tequilly.

Já jsem byla smutná, ale myslím, že se mi i celkem ulevilo. Ne, že by mě to nemrzelo. Nebo, že by mi nechyběl, ale bylo to moje rozhodnutí, a tak to docela hraje roli. Kdyby se se mnou rozešel on, nebo mě podvedl s Fae, nejspíš bych šílela stejně jako on. A i když mě trápí, že jsem mu ublížila, myslím si, že se z toho brzy otrká. To já jsem tu ta přimknutá. Ne on.

Rozumově jsem pořád věděla, proč jsem to udělala. Věděla jsem to tak jistě, že jsem si to dokázala odříkat skoro jako seznam. Nemohla jsem žít s vědomím, že část jeho srdce patří někomu jinému. Nemohla jsem každý den přemýšlet, co pro něj

znamená Fae a co pro něj znamenám já. Nemohla jsem se pořád bát, že jednou přijde den, kdy si vybere jí.

Takže jsem si vybrala já. A mělo se mi ulevit. Jenže moje hlava byla jediná část mě, která s tím souhlasila. Tělo mě zrazovalo při každém nádechu. A přesto jsem si opakovala, že to bylo správné a že to přejde.

Jenže čím víc jsem si to opakovala, tím víc jsem měla pocit, že se sama sobě snažím něco namluvit. Protože kdybych ho opravdu nechtěla, proč mě tak bolelo pomyšlení, že teď někde je a trpí beze mě?

Proč jsem měla pocit, že mi napíše, že už teď to nedává a poprosí mě, abych to vzala zpátky? A proč jsem při představě, že by se přede mnou jednoho dne objevil s klidným výrazem a řekl mi, že už je v pořádku, cítila něco mnohem horšího než při představě, že mě nenávidí?

Nakonec jsem usoudila, že nejlepší bude přestat nad tím přemýšlet. Vstala jsem z té podlahy, svlékla se a zalezla do sprchy. Pustila jsem na sebe pořádně horkou vodu a zůstala tam tak dlouho, dokud se mi nezamlžilo celé zrcadlo a kůže na prstech se mi nezačala scvrkávat. Bylo mi to jedno. Potřebovala jsem ze sebe smýt ten den. Nebo aspoň předstírat, že to jde.

Po sprše jsem si oblékla něco pohodlného, otevřela láhev vína a zapnula televizi. Neměla jsem ponětí, na co se dívám. Lidé tam mluvili a občas se smáli, ale já jsem jejich slova vůbec nevnímala. Jen jsem upíjela víno a zírala před sebe.

Asmodeus se mi uvelebil na břiše. Zabořila jsem prsty do jeho srsti a snažila se nemyslet na jeho výraz, když jsem mu to řekla. A na to, jak jsme se spolu dneska milovali a jak moc to bylo hezký. A na to, co asi dělá teď a jak to snáší? A jak moc jsem blbá, že jsem se s ním rozešla…

⛧⛧⛧

Rascal se opilý vypotácel z baru. Mávnul rukou na taxíka a když před ním auto zastavilo, nasedl. Chtěl jet do Zoo, ale nechtěl tam přivádět další lidi, a navíc si nemohl vzpomenout kudy se tam jede, a tak řekl první adresu, která ho napadla.

Bylo něco málo po půl třetí ráno, když zvonil pořád ještě opilý u dveří. Hlavu měl čelem opřenou o futro, prst na zvonku, až mu samotnému z toho řinčelo v uších. Potom u toho začal usínat, a tak sjel dolů na kolena, ale pořád držel prst na zvonku.

Pak se dveře otevřely a hned na to i jeho oči. „Co tady děláš? A proč zvoníš jak na lesy?“ štěkla po něm Fae. Rascal k ní rozespale vzhlédl.

„Fae…“ zašeptal. Ona ho chytla za zápěstí, rozhlídla se po chodbě a zatáhla ho dovnitř.

„Tristane, proč jsi zlitej jak váza? Stalo se něco?“ polekala se a potichu za nimi zavřela dveře.

„Ne…mám dneskakam jíííít, můžu tu zů…stat?“ opáčil a ustal si u jejích nohou jako pes. Fae ho v takovým stavu ještě nikdy neviděla. Hlavně on nikdy moc alkoholu neholdoval.

„A nechceš jít třeba radši na gauč?“ zeptala se ho a lehce do něj šťouchla špičkou chodidla. Ten jen zavrčel a začal chrápat. Fae si povzdychla, došla pro deku a přehodila jí přes něj.

„No tak dobrou,“ zašeptala, zhasla na chodbě a šla si zase lehnout. Nejspíš jí došlo, že jsme se rozešli, ale moc tomu nerozuměla a zvlášť, když nám dala pokoj. Ustoupila a já jsem to stejně udělala. Nicméně si myslím, že si žádný iluze s ním nedělala. Tušila, že až se probudí, stráví u ní maximálně pár hodin a uteče.

Když se probudil, bylo už půl jedenácté dopoledne. Nejdřív si promnul oči, potom si spálil loket o koberec při pohybu a když ty oči otevřel a viděl, kde spal, polekal se. A kdyby ho nebolela záda z té tvrdé podlahy, asi by vstal i prudčeji.

„No to je dost, že už jsi vzhůru, už jsem chtěla volat koronera. Zdálo se mi, že ani nedýcháš,“ prohlásila Fae mezi dveřmi a podala mu do ruky hrnek s teplou kávou.

„Jak jsem se sem dostal?“ zeptal se a kávu si od ní vzal. Ona pokrčila rameny.

„Nejspíš ti došlo, že za nikým jiným nemůžeš. Nebo nechceš,“ prohodila a dřepla si k němu na podlahu. Rascal zavrtěl hlavou.

„Tak to rozhodně ne, mohl jsem zůstat na lavičce. Ale chtěl jsem do Zoo. Jo… pamatuju si, že jsem chtěl do Zoo,“ opáčil. Fae přikývla.

„Hm. Napij se, to ti pomůže s kocovinou,“ zmínila a Rascal se chystal napít, ale potom se od toho odtáhnul.

„Ne! Od tebe já už se ničeho ani nedotknu!“ prsknul a hrnek jí vrátil zpátky. Ona se pousmála.

„Nic v tom není. Přísahám ti na svůj život. Ať mě klidně zabiješ, jestli jsem ti tam něco dala. Navíc by to nemělo ani smysl. Vážně. Dej si. Je to jenom silný kafe," řekla. Nedůvěřivě se na ní podíval, ale nakonec se napil.

„Tak co se stalo?" vyzvídala. Rascal k ní zvedl oči, aniž by se rty odlepil od hrnku.

„Rozešla se se mnou," odpověděl smutně a podal jí do ruky už prázdný hrnek. Fae na něj smutně koukala. Skoro jako by jí to bylo vážně líto. A možná, že i bylo. Protože vidět někoho, koho milujeme nešťastného, a navíc k němu mít pouto a skoro cítit jeho smutek, není něco, co se dá jen tak přejít.

„Kvůli mně?" zeptala se. Rascal mlčel. „Bylo to kvůli tomu, že jsem ti napsala?" pokračovala. On ale zavrtěl hlavou.

„Kvůli mně," odpověděl. Fae jeho odpověď zaujala. Položila oba hrnky vedle sebe a dala hlavu na stranu.

„Jak to?" pokračovala. Rascal zavrtěl hlavou. O tom, že je do ní vrytý a že k ní chová city jí neměl v úmyslu říkat.

„Prostě je Stella až moc hodná na nás dva. Nesnesla pomyšlení na to, že by existovalo moje dítě a já s ním nebyl. A prostě by radši měla někoho bez závazků, což chápu," objasnil. To Fae šokovalo.

„Cože? Chtěla, aby ses ke mně vrátil?" zeptala se, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne. Chtěla, abych byl tátou svýmu dítěti. O tobě v tomhle ohledu nepadlo ani slovo," dodal. Fae přikývla.

„A jak to cítíš ty?" zašeptala. Pravda je, že se ho nikdy nikdo na tuhle otázku nezeptal. Jak to vnímá on? Co si o tom myslí? Co chce dělat on?

„Nevím," řekl a oči mu sklouzly k jejímu zatím malému bříšku. Fae si ho lehce objala rukama jako by se před ním za něj styděla.

„Něco cítit přece musíš, ne? Něco si o tom myslet, něco plánovat…" tahala z něj.

„Měl jsem úplně jiný plány. Chtěl jsem se se Stellou oženit. Chtěl jsem pro ní vybudovat Zoo. Chtěl jsem jí vzít na svatební cestu do Podsvětа. A kdyby chtěla, třeba tam s ní i zůstat. Chtěl jsem s ní mít rodinu. Chtěl jsem jí na tisíc způsobů a rozmazlovat jí," odpověděl.

Fae jeho odpověď rozplakala. A pak jen přikývla a usmála se na něj. „A teď budeš dělat co?" vyzvídala. Rascal pokrčil rameny a povzdychl si.

„Budu se snažit zachránit Zoo a budu doufat, že si to rozmyslí a vrátí se ke mně," prohlásil. Fae ho jen mlčky se slzami v očích poslouchala.

„Promiň, že jsem sem včera tak vpadnul. Já… střízlivej bych to asi neudělal. Nechci, aby sis myslela, že to něco znamená. Nemíním se k tobě vracet. Ani kvůli tomu dítěti. I když bych asi chtěl být součástí jeho života," řekl. Fae smutně přikývla.

„Jasně. Chápu. A být součástí jeho života ti nezakážu," odpověděla tiše.

„No… díky za nocleh a za kafe, ale já už radši půjdu. Ještě se budu muset stavit za Lucanem a vysvětlit svoje noční řádění. Možná i budu platit nějakou mastnou

pokutu. Ani nevím, kolik lidí jsem včera ve vzteku zabil," zmínil a Fae jen přikyvovala.

„Evidentně zamilovanej až po uši. Aspoň už Stella nemůže říct, že jsi takhle brutální byl jen kvůli mně," prohlásila a Rascal ztuhnul. Polekal se, že by Fae mohlo dojít, že jeho brutalita vůči ostatním je vždycky přímo úměrná tomu, jak moc ho jeho láska citově zasáhne.

Rascal na ní mlčky koukal. Fae se pousmála. „Jsme přece tvoje ženský," dodala, aby mu dala najevo, že se v něm vyzná a vykolejila ho tím.

„Ty jsi hlavně moje největší noční můra, Fae," oznámil jí syrově, vstal a chytal se za kliku. Ona na to neměla co říct, ale dotklo se jí to. Možná by na to kdysi řekla něco ve smyslu, že aspoň pro něj hodně znamená, ale raději byla zticha.

„Měj se, Tristane," řekla jenom a vstala, aby ho doprovodila.

„Opatruj se, Fae," dodal, pousmál se a odešel.

Já jsem vstala s bolestí hlavy taky někdy skoro v poledne. V noci jsem brečela a nemohla spát, takže si za to můžu sama. Po snídani jsem si šla vyčistit zuby a osprchovat se, ale všude byly jeho věci. Jeho parfém, kartáček na zuby… Nevím proč, ale nutilo mě to si k tomu parfému přičichnout jako kdyby to snad bylo roky, co jsem ho necítila.

A neodolala jsem. Nicméně jsem ho hned dala stranou. „A dost! Rozešla ses s ním. Tak se přestaň chovat jako by umřel!" vynadala jsem si a strčila si raději kartáček s pastou do pusy.

Po tom, co jsem se osprchovala a poklidila, jsem si řekla, že si budu něco číst, abych se trochu rozptýlila, ale zdá se, že jsem nebyla jediná, komu Rascal scházel a potřeboval se zabavit. Asmodeus seděl u dveří, oči přilepené ve výšce lidské hlavy, po zemi šmidlal ocasem a čekal, až se vrátí.

Povzdychla jsem si, a aniž bych se doopravdy začetla, asi po desáté jsem si zkontrolovala telefon. Ale nic. Žádná zpráva ani nepřijatý hovor. Zajímalo mě, kam včera v noci šel a co dělal. A kde je teď? Jestli je v Zoo, nebo je mu stejně mizerně jako mě a tráví čas třeba s Dizzym. Nebo, že by šel rovnou za Fae?

Nemohla jsem to vydržet. To ticho a ten pocit viny a vzteku, který jsem cítila sama na sebe. Popadla jsem znovu mobil a zavolala Noře. Musela jsem jí to říct. A taky jsem potřebovala ujištění, že jsem se nezbláznila. Nebo naopak, že mi jeblo a že bych mu měla zavolat a prosit ho, aby se ke mně vrátil. Ale momentálně jsem neměla moc racionální uvažování v krvi, proto to chtělo nejlepší kámošku.

„Udělalas co??" vykřikla šokovaně hned, jak jsem jí to oznámila. Přikývla jsem a potvrdila jí to dalším kňournutým „jo".

„Stello! Já vím, že to je těžký, ale on jí přece už nechtěl, ne?" pokračovala.

„No, tím si právě nejsem moc jistá, Noro. O to hlavně šlo. Protože já nevěřím tomu, že by jí nechtěl, víš?“ objasnila jsem.

„Hm, dobře no. A podle čeho soudíš?“ vyzvídala.

„Tak prvně proto, že mi řekl, že je do ní vrytej. A za druhý… vykazuje známky posedlosti, který se mu sice daří trochu maskovat a věřím, že ke mně taky něco cítí, ale já ho nechci jenom napůl, Noro. Chci mít chlapa, pro kterýho budu jediná,“ objasnila jsem.

„Chápu,“ zašeptala smutně. „No a co teď budeš dělat? A co myslíš, že dělá on? Myslíš, že šel za Fae? To by bylo fakt drsný, kdyby ti tvrdil, jak moc tě miluje a jak jí nechce a pak šel za ní,“ komentovala. Já přikývla.

„No, nevím, co budu dělat. A nevím, co dělal on. Ale nemyslím si, že by šel za Fae. Myslela jsem, že šel za Dizzym, nebo za Simonem, ale když teď Dizzy bydlí u tebe a u Simona je Zyra, Zoo je daleko… jediný, kde mohl být je venku, nebo u Fae,“ zašeptala jsem sklesle.

„Věřím, že u Fae nebyl,“ opáčila Nora a podívala se na Dizzyho, který akorát ve vedlejší místnosti zvedl telefon.

„Cože? Byl jsi u Fae??“ polekal se Dizzy, když mu to Rascal řekl a Nora taky vytřeštila oči.

„My o vlku…“ zmínila.

„Co? Co o vlku?“ vyzvídala jsem netrpělivě. Nora se na chvíli zaposlouchala do rozhovoru Dizzyho s Rascalem.

„Zavolám ti za chvilku a řeknu ti to. Ještě nic nevím a nechci dělat drama. Zatím se drž. Papa,“ prohlásila a zavěsila. Mlčky jsem koukala na telefon až dokud se nezhasnul displej a pak jsem ho zahodila na postel.

Nora přišla za Dizzym a posadila se na gauč. Ten chodil po obýváku tam a zpátky, zatímco telefonoval s Rascalem. „Kámo, víš jak jsem se lekl, když jsi mi to podal tím stylem, že jsi spal u ní? To je fuk. Mohls mi zavolat, přijel bych pro tebe. A teď jsi jí dal zase nějaký naděje,“ káral ho.

Nora jen čekala, až dotelefonuje a všechno jí převyprávíí, aby to mohla převyprávět mě. Síť drbů u nás fungovala rychle a zvlášť, když jsem měla nejlepší kamarádku, která chodila s nejlepším kamarádem mého ex snoubence.

„Tak co?“ zeptala se ho, když si strčil telefon do kapsy a posadil se vedle ní na gauč. Dizzy se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Zlil se jak dobytek, sežral asi sedm lidí na ulici až musela vyjet likvidační služba, to je démonní služba, která po nás uklízí mrtvoly, nebo tak. No a nakonec se prý probudil skoro v poledne u Fae v předsíni na zemi přikrytý dekou. Že neví, jak se tam dostal,“ přetlumočil.

„Ježiši. Teď si Fae bude myslet bůhví co,“ komentovala, ale Dizzy zavrtěl hlavou.

„Snad ne, prý jí jasně řekl, jak to cítí,“ řekl. Nora ale vrtěla hlavou.

„Myslím, že to v případě Fae je úplně jedno, co jí Rascal říká. Navíc to samo o sobě o něčem dost vypovídá, nemyslíš?“ zeptala se.

„Co myslíš?“ vyzvídal.

„No, že jel za ní. I v tomhle stavu. Chudák Stella. Měla pravdu. A rozešla se s ním právem,“ dodala. Dizzy zavrtěl hlavou.

„Ne! Tohle neříkej. Hele, znám ho dlouho a vím, že to nic neznamenalo. A když říká, že Fae nechce, tak jí nechce. Neměl by problém mi přiznat, že jí chce. A zvlášť, když mi přiznal, že je do ní vrytý,“ objasnil.

„Co mám říct Stelle?“ zeptala se a Dizzy pokrčil rameny.

„To fakt nevím. Možná by bylo fajn, kdybys jí řekla, že nic nevíš a neříkala jí nic,“ dodal.

„To by bylo lhaní, Dizzy. To jí nemůžu udělat. Chce jenom slyšet, jestli udělala chybu, nebo ne,“ vysvětlila.

„V tom případě jí řekni, že jí udělala. Lepší partii než je Rascal jen tak nenajde,“ prohlásil.

„No ale to jí zničí,“ zašeptala. Dizzy se na ní tak podíval.

„Vidíš? Lepší bude se do toho nemíchat a říct, že nic nevíš. A říct jí jen to, co si myslíš,“ objasnil. Nora nad tím chvíli přemýšlela.

„Počkej a on jí chce zpátky ne?“ ujišťovala se a Dizzy přikývl. „Tak to zkusíme je dát zase dohromady,“ navrhla, ale Dizzy zavrtěl hlavou.

„Noro, neblázni. Jestli spolu chtějí být, tak si to vyřeší sami. Kdyby se dali dohromady kvůli nám a pak Stella zjistila, že jí to nevyhovuje, akorát by to skončilo stejně a pro oba by to byla ještě větší tragédie. Slib mi, že se do toho nebudeš míchat,“ naléhal a ona tedy přikývla.

Rascal akorát dorazil do kanclu a zapínal si noťas. U jeho dveří se tvořila fronta. Sedmnáctka, Zyra, Kane a další démoni. „Šéfe, můžu?“ ozval se Sedmnáctka. Rascal přikývl a pustil ho dovnitř. A když vstoupil, Kane se Zyrou si vyměnili pohledy.

„Co potřebuješ?“ zeptal se. Sedmnáctka si ho prohlídnul. Zaujaly ho jeho červené oči, hrubší hlas z rýmy a taky roztomilejší obličej v důsledku pláče.

„Stalo se něco?“ vyzvídal Sedmnáctka. Rascal se na něj tak podíval a zavrtěl hlavou.

„Nic, co bys měl v popisu práce řešit,“ opáčil suše. Sedmnáctka přikývl.

„Pardón, šéfe,“ zamumlal. Potom k němu udělal krok a předal mu nějaký papír. Bylo to psané krví. Rascal si ho od něj vzal a začal číst.

Tristane,
musela jsem ti napsat, protože za mnou už moc nechodíš. Ani nevíš, jak bylo těžký sehnat papír. A jak je kurva těžký tohle psát vlastním nehtem. Tak konečně taky trpíš, ty velkej

démone. Bolí to přijít o svojí lásku, co? A teď si představ, jak moc bolí, když by jí někdo urval hlavu a přinesl by ti jí jako dárek.

Abys věděl, mám ještě venku svoje lidi a dokážu s nimi komunikovat i když jsem tu zavřená. A tohle přesně bude moje pomsta. Brzy budeš mít Stelly hlavu na svým stole a nic s tím nenaděláš.

S pozdravem,
Nerissa

Rascal vyskočil ze židle a podíval se na Sedmnáctku jako by ho chtěl zabít. „Kdo tý svini dal kurva papír? Kdo s ní mluvil?" ječel na něj zblízka.

„Nevím, pane. Já ani nevím, o kom mluvíte, pane," odpověděl a trochu před ním uhýbal. Rascal k němu zvedl oči a zatnul čelist.

„Kde jsi sebral ten papír?" ječel a máchal mu s ním před očima. Úplně viděl Nerissu v hlavě, jak se teď směje jeho zoufalství.

„Někdo mi ho šoupnul pod dveřmi, pane. Na kamerách jsem nikoho neviděl," odpověděl. Rascal udělal kolečko kolem něj a pak se na něj tak podíval.

„Vem si Kana a jeď za Stellou. Budete jí hlídat jako oko v hlavě, dokud vám neřeknu opak. A pověř Zyru, aby zjistila, jestli někdo z našich neovládá něco jako neviditelnost! Nebo cokoli, co by s tím mohlo souviset. Chci, aby vyšetřila každýho zpropadenýho démona tady!" poručil mu. Sedmnáctka před ním lehce sklonil hlavu a šel splnit jeho rozkaz.

Rascal vyběhnul z kanceláře, minul démony ve frontě, až se za ním všichni ohlídli a rychlým krokem si to mířil za Nerissou. V hlavě mu toho šrotovalo spoustu, ale momentálně ho zase ovládl vztek. Takový, jaký měl včera.

Když dorazil k její kleci, vzhlédla k němu a spokojeně se usmála. Byla to od ní provokace nejvyšší kategorie. A on? On byl na ní už vysazený. Kvůli Fae a teď i kvůli mně. Hlavně udeřila do jeho bolavého místa a zrovna ve chvíli, kdy měl sám se sebou problém.

Nakopnul to neprůstřelné sklo takovou silou, že popraskalo jako pavučina. Nerissa vytřeštila oči. A on do něj kopnul stejnou silou ještě jednou. A naposled, dokud do něj neudělal díru. Jeho nepředstavitelná síla nikoho nedokázala přestat šokovat. Všichni o ní věděli, ale když jí ukázal v plným rozsahu, bral tím dech.

Sklo se rozletělo dovnitř klece a několik střepů dopadlo těsně vedle Nerissy. Ta se instinktivně odtáhla a poprvé od chvíle, kdy Rascal přišel, ztratila ten svůj samolibý úsměv.

Rascal protáhl ruku skrz otvor a chytil se okraje rámu a začal sklo lámat jak perník z perníkové chaloupky. Další část tvořily mříže. A k těm, když se dostal, neměl žádný problém je roztáhnout oběma rukama.

Nerissa se tlačila zády na stěnu co nejdál od něj, ale to jí nijak nezachránilo. „Tak ty pořád ještě zvládáš vidět do budoucna? Bez jiskry? Zbyly ti střípky? A hraješ si se mnou?“ procedil skrze zuby, protáhnul se dovnitř, chytl jí za kotník a přitáhl si jí k sobě až spadla na matraci.

Zaryla do ní nehty, aby se udržela před jeho silou, ale marně. Nebylo to pro něj nic těžkého. Během vteřiny jí protáhnul skrze tu díru, kterou tam udělal, kleknul si k ní a rukou jí chytl pod krkem.

Nerissa měla hrůzu v očích. On zase čirý vztek. „Chtěl bych tě mučit, ale už se tě musím zbavit. Mrzí mě, že tvojí hlavu nemám komu dát, ale myslím, že se s tím smířím,“ šeptal.

„Za…bij mě,“ sípala.

„Jestli mi hned neřekneš všechno, co jsi nakousla v tom dopise, pověsím tě za prsty někam ven a nechám tě pojít hlady,“ pohrozil jí.

„Poslož si…“ zašeptala a usmála se. Nerissa věděla, že to Rascal nevydrží dýl než ona. Ty střípky, o kterých mluvil vážně viděla. A mezi nimi byla i její rychlá smrt. Možná proto ho tolik provokovala?

Rascal jí zaryl drápy do hrudi a jedním tahem z ní vyrval srdce a úlevně si oddychl. Tohle přesně už potřeboval. Klid. „Zahrávala sis se špatným týpkem, Nerisso,“ zašeptal trochu udýchaně. Potom se zvedl a odešel klidně do kanceláře. To srdce ale nesl s sebou.

Nerissa se prostě jenom vypnula v kaluži vlastní krve. Na rtech měla zděšený výraz. Ležela na koberci v sektoru D před klecí, kde už zemřelo pár lidí. Nicméně démon tam mrtvý ležel prvně. Matrace v kleci byla úplně rozpáraná, jak Nerissu Rascal násilím vytáhl ven. Možná to byla i zpráva pro nějaký ty její lidi, o kterých mluvila?

Kane se Sedmnáctkou mi klepali na dveře jako dva fízlové z kriminálky. Otevřela jsem jim s údivem, kde vzali klíče, nebo co se jako sakra děje. Oba mi vylíčili situaci a mě zamrzelo, že po tom všem se ještě Rascal musí starat o moje bezpečí.

„Myslíte si, že to byla pravda, nebo chtěla jenom, aby už jí konečně zabil?“ vyzvídala jsem a Sedmnáctka pokrčil rameny. Akorát se natahoval k cukřence pro další kostku cukru. Uvařila jsem jim kávu, ale on už si do ní hodil 4 kostky. Kane tedy nesladil, ale požádal mě o smetanu.

„Těžko říct. To musíme prošetřit. Ale i tak bych se vsadil, že je touhle dobou ta holka mrtvá,“ zmínil Kane s úsměvem ve tváři. Mě to překvapilo.

„Myslíš, že jí kvůli mně zabil?“ zeptala jsem se. Odpovědí mi byl jeho úsměv a přikývnutí.

„Si piš. Ten se s ní rozhodně nemazlil. Jsi přece jeho snoubenka," řekl a já ztuhla. Ještě jsem mu o tom neřekla. A Rascal to nejspíš taky nestihl. „Co je?" všiml si mého smutného výrazu. Sedmnáctka byl zticha.

„Včera jsem se s ním rozešla," objasnila jsem a oba se na mě podívali jako na totální krávu. Sedmnáctce nejspíš docvaklo, proč Rascal ráno vypadal jako kdyby celou noc brečel a proč měl rýmu.

A Kane tomu nemohl uvěřit proto, že mu Rascal po tom, co jsme se spolu vyspali poslal palec nahoru. Nicméně na palec dolů pak jaksi zapomněl. „No, tak to bych nechtěl být Nerissa," komentoval suše Kane a Semdnáctka se uchechtl a strčil si do pusy nenápadně kostku cukru.

Podívala jsem se na něj a přišoupla mu cukřenku blíž. „Koncentrovaný sirup bys třeba nechtěl?" rýpla jsem si, ale zavrtěl hlavou.

„Ne, já jsem jenom blbě spal. Potřebuju se malinko nakopnout," objasnil. Na to jsem raději nic neříkala.

„No a proč jsi to udělala? Provedl něco?" vyzvídal Kane jako by tam Sedmnáctka ani nebyl.

„Nechci se o tom bavit, Kane. Prostě je konec a tečka. A neznamená to, že bych ho neměla ráda, nebo mi na něm nezáleželo. Prostě za těch podmínek, který tu jsou ho nechci," odpověděla jsem a podívala jsem se na něj. On přikývl a pak bylo dlouho ticho.

„Co tvůj ocas?" začala jsem. Kane ho položil na linku a usmál se. Když to viděl Sedmnáctka, vyprsknul smíchy.

„Stella si ho dá k obědu s rýží, že na něm máš ty čínský hůlky?" zeptal se.

„Haha," zareagoval Kane. „Náhodou to bylo geniální. Paní doktorka vymyslela, jak účinně nechat srůst rovně ocas, aniž by vážil tunu díky sádře a musela ho nějak extra škrtit," hájil můj nápad.

„Takže mám očekávat, že mi v nejbližší době někdo urve hlavu?" prohlásila jsem z ničeho nic, ale oba zavrtěli těmi svými.

„Myslím si, že jestli to nebyla jen planá výhružka, což je nejpravděpodobnější, pak už je dávno po ní a hlavu má někde napíchnutou na kůlu, aby zdobila jeho kancl," opáčil Kane.

„To je Rascal takovej barbar?" pokračovala jsem.

„Není. Ale umí být fakt brutální, když někdo ohrožuje toho, koho miluje," objasnil. A znovu mě přesvědčil o citech, které choval k Fae.

„Hm. Ale když je to teda planá výhružka, kde vzala Nerissa ten papír?" napadlo mě. Na to ani jeden neměli odpověď. Zatím.

„To musíme prošetřit. Teda respektive Zyra," dodal.

„Jsem s váma vůbec v bezpečí? Nechci nijak podceňovat Rascalův výběr mých ochránců a ani se vás nechci dotknout, ale ty sis přivřel ocas do dveří, a ty nejsi ani démon," komentovala jsem. Oba se na mě nasupeně podívali.

„Sorry," dodala jsem.

„Myslím si, že Rascal tě bude hlídat sám zpovzdálí a nechtěl ti o tom říkat, když jste se rozešli. Takže se nemáš čeho bát, on k tobě nikoho nebezpečnýho nepustí," chlácholil mě Kane.

„Bude mě hlídat? Sledovat, myslíš?" pokračovala jsem, ale jen se na mě podíval. „Chápu, jsem víc než jen jeho ex," dodala jsem suše. Ani nevím proč jsem to řekla. Stejně tak jako jsem z nervozity nedokázala držet hubu, tak jsem to nedokázala ani teď, když jsem byla raněná a zarmoucená. A asi jsem nebyla fér, ale fakt jsem mu nedokázala přestat vyčítat jeho city k Fae.

Zyra plnila Rascalův rozkaz taky. Seděla u sebe v kanceláři a nechala si k sobě volat každého zaměstnance Zoo. A protože ona měla mysl kriminálnice, věděla, jak přesně z nich má dostat informaci, kterou potřebovala. Nicméně všichni démoni se zdáli být čistí.

Po chvilce k ní přišel Rascal, aby si ověřil, jak jí to jde. No a zjistil, že pořád nic neví a že by se i vsadila, že jsou všichni zaměstnanci v tomhle nevinní. Rascal protočil panenkami a posadil se drze k ní na stůl. Potom popadl zvýrazňovač, který měla na stole a pohrával si s ním. Zyra ho mlčky pozorovala.

„Někdo jí ten papír dát musel," komentoval. Ona přikývla.

„A myslíš, že ten, kdo jí dal ten papír, jí pomáhal? Co když to byla jenom náhoda? A teď přiznat se k blbýmu papíru by mohlo zbytečně ukázat prstem na někoho, kdo za nic nemůže?" zmínila a on se na ní tak podíval.

„To posoudím sám. Ty hlavně zjisti, kdo jí dal ten papír!" prsknul na ní a odešel.

„Jasně, šéfe…" zamumlala si pro sebe, když s lehkým prásknutím dveří opustil její místnost.

Rascal si to mířil rychlým krokem po chodbě zpátky k sobě. U toho přemýšlel nad spoustou věcmi naráz. První jsem byla já a náš rozchod. Druhá jsem byla já, jak mi někdo trhá hlavu. Třetí jsem byla já, jak mám jiného chlapa. Čtvrtá byla Nerissa a její srdce, které měl v kanclu na stole položené na talíři. Co s ním měl v plánu ví bůh, ale čistě barbarský důvod to nejspíš nemělo.

Když za sebou zavřel dveře, posadil se na křeslo a hodil nohy na stůl. Potom se natáhl pro krabičku cigaret, jednu si dal do pusy, z kapsy vytáhl zapalovač a chtěl si zapálit, ale omylem vylovil ten druhý na jiskry. A to ho zarazilo. Uvědomil si, že v něm měl Nerissy jiskru. A každá jiskra zanechává otisk.

To jsou stopičky magie, která sice sama o sobě už nic nesvede, ale dá se z ní leccos zjistit. Třeba co za schopnosti ukrývá. Měl tam i zbytky magie všech těch násilníků,

co chtěli znásilnit Fae. Jejich jiskry taky neschovával, aby je mohli získat zpátky, ale rovnou je uhasil. Pěkně jednu po druhé. Zaťupkal je prstem jako by to snad byla nějaká hra pro děti.

A tak s tím zapalovačem škrtnul jednou. Z něho škytlo něco jako tisíc modrých, žhavých teček a pak se ztratily. Škrtnul po druhé a poznal, že to byla stopa po jiskře Nerissy.

A tak si konečně vyndal z pusy tu nezapálenou cigaretu, sundal nohy ze stolu a posadil se jako civilizovaný démon. Potom škrtnul zase. Byly tam zbytky dalších otisků z jisker. Bývala tam i ta Faeina, u které se pozastavil a přičichnul si k ní jako by to snad měl být nějaký parfém.

A když si uvědomil, co dělá, polekal se a raději si k sobě přitáhl to srdce na talíři a znovu škrtnul zapalovačem a znovu, dokud nenašel zase to zajiskření po zbytku magie Nerissy.

„Tak ty pořád ještě zvládáš vidět do budoucna? Bez jiskry? Zbyly ti střípky? A hraješ si se mnou?“ vzpomněl si na to, co jí říkal chvíli před tím, než jí zabil.

Střípky z vlastní jiskry odjakživa kolovaly démonům v krvi. Což znamená, že jejich magie v nich nikdy nepřestane proudit ani po odebrání jiskry. Ale ta magie je pak tak slabá, že jim už nemůže dobře sloužit.

U některých schopností a u některých démonů, což je individuální, je otisk silnější než u jiných. Což by pak vysvětlovalo, proč byla Nerissa i tak schopná vidět do budoucnosti. Možná, že za to vážně nikdo nemohl. Možná, že vážně jenom lhala, aby ho k sobě nalákala a vynutila si vlastní smrt.

Třeba bez Ivara už nechtěla žít. A třeba opravdu doufala, že se jí Rascal bude chtít zbavit okamžitě, když ho hodně nasere. Že nebude chtít riskovat mojí bezpečnost. A všichni víme, že nepříteli se jde primárně po hlavě. A Nerissa byla hlavou toho všeho. Ať už to existovalo, nebo ne.

„Nikdo o našem rozchodu nemohl vědět…“ šeptal si pro sebe. „A ona to věděla. Muselo to být zbytkovou magií v těle a tím, že mě chtěla vyprovokovat, abych jí zabil,“ spekuloval.

Potom vzal její srdce do levé ruky a zapalovač do pravé a rozhodl se si ověřit, jak moc střípků v sobě měla. Srdce totiž pumpuje krev a střípky magie se do srdce musely zarýt, když jí kolovaly v žilách. A čím víc střípků magie, tím větší jiskření teď bude, když poblíž toho srdce škrtne tím zapalovačem.

Rascal tedy zase našel její otisk v zapalovači, škrtnul s ním u srdce a raději se o kousek odtáhl, aby mu třeba nechytly vlasy. A ano její srdce vzplálo okamžitě modrým plamenem. Rascalovi se zalily oči slzami a pozoroval, jak modrý plamen pomalu uhasíná. A v tom plamenu viděl střípky z vlastní budoucnosti. Kupodivu se srdce neproměnilo na kus uhlíku, zůstalo stejně šťavnaté jako před tím. Tomu se říkala magie. A hlavně… démoni jsou vůči ohni imunní.

⛧⛧⛧

Od našeho rozchodu uplynuly skoro tři týdny. S Rascalem jsme se neviděli. On byl v Zoo, já doma a nebo v ordinaci. Hodně jsem se za tu dobu spřátelila s Kanem i se Sedmnáctkou. Trávili jsme spolu docela dost času. Když tedy nemuseli být oba s Rascalem, protože to byli jeho nejvěrnější zaměstnanci.

Nicméně, měli teď za úkol hlídat mě, protože Rascal si nebyl jistý tím, že Nerissa blafovala. Ale to už pomalu přestávalo Rascala trápit, protože se vůbec nic nedělo. I to sám prošetřil. A nakonec se zjistilo, že ten papír někomu vyklouznul z kapsy a ona jen poprosila náhodného kolemjdoucího, aby jí ho podal, protože byl prý její. Číslo 6. Démon, co nad ničím nepřemýšlel a ani ho nenapadlo, že by tím mohl cokoli způsobit.

Kane se Sedmnáctkou seděli u mě na gauči a já akorát skočila do kuchyně pro křupky. Ano, pořídila jsem si gauč. A byla sobota, takže jsem nemusela do ordinace a mohla se válet doma. A navíc dávali basket.

Ne, že bych na to byla. A ani Kane, ale Sedmnáctka jo, ten zbožňoval všechny sporty, a tak jsme mu to nechali běžet a my s Kanem jsme si u toho tiše povídali. Nebo spíš se snažili být potichu, ale hihňali jsme se jako praštění nějakému videu u něj na telefonu.

Asmodeus si ustlal na boční opěrce gauče, což bylo jeho nové místo, kde ležel devadesát procent dne jako koláč. Zbytek času byl jako bageta, nebo toust na koberci.

Akorát nám video přerušil příchozí hovor od Rascala. Na chvilku jsem ztuhla, když jsem viděla jeho jméno na displeji Kanova telefonu. Odtáhla jsem se od něj a nechala ho, aby to zvedl.

„Čus," ozval se Kane a čekal, co po něm bude Rascal chtít. Slyšela jsem jeho hlas a padnul na mě smutek. Na mě. Já vím, byla jsem Kanův úkol, ale stejně ho slyšet říct mé jméno bylo zvláštní. Měla jsem uši jak netopýr, co kdyby se mu zmínil o něčem mimo práci?

„Jsi se Stellou?" zeptal se.

„Jo, jak jsi poručil, šéfe," opáčil suše. Rascal přikývl a vydechl, až Kanovi lehce zapraskalo v uchu.

„Dobře. Já jenom, že to už není potřeba. Vyřešeno, byl to falešnej poplach. Jsem si tím jistej. Takže naklusej zpátky do práce," řekl takovým stylem, že to znělo až jako žárlivý rozkaz.

Kane se na mě tak podíval, jestli jsem to slyšela. A pak ode mě zase odvrátil zrak a věnoval se Rascalovi. „Co trezor, sehnals portálovač?" vyzvídal.

„Přijď do práce a dozvíš se to," opáčil suše Rascal.

„Teď hned?" zeptal se Kane doufajíc, že řekne, že to nespěchá, ale vyvedl ho z omylu.

„Jasně, že teď hned. Flákání bylo už dost, nemyslíš? Máš pitomý otázky," prsknul. Kane poznal, že Rascal není ve své kůži.

„Rasi…" zašeptal.

„Sorry," odbyl ho. „Sedmnáctka tam může zůstat. Než skončí basket. Tebe potřebuju. Hlavně když si Zyra vzala volno. Jo a klidně můžeš vyřídit Stelle, že je Zoo její a že se nemusí bát tu trávit čas. Že se jí budu vyhýbat, jestli mě nechce vidět. A taky jí řekni, že už je otevřený bar, restaurace, a SPA resort. A že by se mohla aspoň přijít podívat," dodal a vytípnul to. Kane se na mě podíval a povzdychl si.

„Co je? Zněl nějak nakrknutě," komentovala jsem a on přikývl.

„Je podrážděnej. Žárlí," oznámil mi a dal si mobil do kapsy. To mě překvapilo. I ten způsob, jakým mi to podal.

„Na co?" zašeptala jsem a uklidila skleničku do myčky. Kane tam jen stál a koukal na mě. Sedmnáctka se na nás taky otočil. Sice mu dávali basket, ale on byl stejně zvědavý, ne že ne.

„Na mě," odpověděl klidně a lehce se pousmál.

„Myslíš? Protože jsi se mnou trávil hodně času? Protože jsme kamarádi?" vyzvídala jsem. Kane pokrčil rameny.

„Já musím jít. Jinak by bylo zle. Sedmnáctka tu s tebou může být. Dokud mu neskončí basket. A taky ti vzkazuje, že…" začal, ale přerušila jsem ho.

„Já ho slyšela," opáčila jsem. Kane jen přikývl, vzal si z věšáku mikinu a odešel. Byl tu sice se Sedmnáctkou, ale i tak věděl, jak se do Zoo dostat – novinkou, kterou Rascal zavedl.

Byla to speciální taxi služba pro nadpřirozené bytosti. Nejspíš si pamatoval, jaký byl problém se dostat do Zoo, když byl opilý a bez auta. A taky chtěl do Zoo nalákat potenciální klienty. Lidi ne. Zoo byla pro lidi striktně zakázaným místem. Kromě Sedmnáctky a Devítky.

Posadila jsem se vedle Sedmnáctky a povzdychla jsem si. On se pousmál. Zdálo se mi, že se mi vysmívá. Tomu, že se trápím i když si za to můžu sama. Nemyslel to zle, ale provokoval mě.

„Co?" prskla jsem na něj, ale jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Nic, jen si myslím, že ten démon ví, na koho by měl žárlit," prohlásil a já ztuhla. *Co to… jak to jako… co tím proboha myslel?*

„O čem to mluvíš?" zeptala jsem se a on dal hlavu na stranu a lehce pozdvihl obočí. „Ty jako myslíš, že se mi Kane líbí? No tak to teda ne!" opáčila jsem, ale to obočí zvedl ještě výš. Já otevřela pusu, že mu to pořádně vysvětlím, ale skočil mi do toho.

„Já si to nemyslím, prcku, já to vidím," řekl a usmál se. Já zavrtěla hlavou.

„Ne. N-ne, hele… takhle to vážně není. Jako Kane je hezkej, to jo. Ale…" zarazila jsem se o jeho zvláštní pohled. A právě jsem mu to potvrdila. *Kane je hezkej. Jsem s ním*

už tři týdny denně a sblížili jsme se. Sice jen v přátelským slova smyslu, ale Sedmnáctka nás celou dobu sleduje, takže to možná poznal líp než já.

„Tohle bych Rascalovi neudělala. Přísahám, že mě to do teď ani nenapadlo. A on nad tím určitě taky nepřemýšlel," hájila jsem nás, ale Sedmnáctka se rozesmál nad mojí naivitou.

„Prcku, jasně, že na to pomyslel. A možná by ho Rascal upražil, ale uvidíš, jak to za jistých okolností riskne. Je to chlap a ty jsi krásná ženská. Volná, krásná ženská," řekl a já na něj jen mlčky koukala.

Kane vešel do Zoo akorát, když vycházel ven Rascal. Minuli se ve dveřích. Kane k němu zvedl hlavu. Rascal byl asi o třicet čísel vyšší. To už jsem asi zmínila, že byl čahoun.

„Ahoj," pozdravil ho a usmál se. Rascal na něj kývnul, ale neusmál se.

„Čus, jdu na cigáro, jdeš se mnou?" zeptal se a Kane přikývl a následoval ho zase ven. Rascal mu i podržel dveře stejnou rukou, ve které držel cigarety i zapalovač. Kane tušil, že mu Rascal za něco ohledně mě vyčiní, jen ještě nevěděl, jak a kdy.

„Chceš?" nabídnul mu Rascal, když Kane moc dlouho mlčel a koukal stranou. Kane přikývl a jedno si od něj vzal. Poděkoval a zapálil si o jeho zapalovač. Chvíli bylo ticho, než Rascal prolomil ledy a sjel ho očima od shora dolů jako svojí konkurenci.

„Takže… jak se má Stella?" vyzvídal. Kane pokyvoval hlavou se slovy, že dobře, ale oba věděli, že tohle nebylo to, co Rascala zajímalo. Chtěl slyšet, že mi chybí, že po něm pláču, že ho chci zpátky. A ne, že se mám bez něj dobře.

„Jsi můj kámoš," prohlásil Kane z ničeho nic. Rascal vydechl kouř stranou a přehoupl se na něj očima, že i úplný sociální tupec by pochopil, kam tahle konverzace směřuje.

„Ne, Kane, nechci, abys jí měl ty," objasnil s ledovým klidem, ale jen proto, že věděl, že by přes jeho zákaz, nebo nesouhlas Kane nikdy nešel. S nikým jiným by nejspíš tak klidný nebyl. „Dávám jí čas. Ona se ke mně vrátí," oznámil mu s takovou jistotou, jakou jsem neměla ani já.

„Jak to můžeš vědět?" zeptal se.

„Hrál jsem si s Nerissinou jiskrou a srdcem, vím dost. Teda, než dohořely úplně. To srdce už je k ničemu, ale viděl jsem, že se se Stellou vezmeme. V Podsvětě," řekl.

„A co bylo mezi tím?" vyzvídal Kane a vysloužil si od Rascala fakt děsivý pohled. „Hele, já si tě vážím. Vážně. A nic na ní nezkouším. A ani nebudu. Ale jestli si mě sama vybere, byl bych idiot, kdybych jí to nedovolil. Protože, jestli tě chce zpátky, tak myslí jenom na tebe a ani by jí to se mnou nenapadlo," řekl.

Rascal si zapálil k té konverzaci radši ještě jednu cigaretu. „Stella je moje, Kane," procedil mezi zuby, ale on zavrtěl hlavou.

„Už ne," opravil ho. Rascal zatnul ruku v pěst. Druhou ne, v té měl cigaretu. Kane si toho všiml a pak zvedl oči zpátky k těm jeho. „Já se s tebou nechci prát, ani se přetahovat, ani ti ubližovat, ale mě se Stella taky líbí," oznámil mu.

„Dotkneš se jí a ten zmrzačenej ocas ti kurva urvu," zmínil klidně Rascal a típnul cigaretu Kanovi o bundu na rameni. Věděl, že ho popálit nemůže, ale byla to urážka. A možná si jí i zasloužil, v démonních sociálních vědách se zatím moc nevyznám.

Kane si jen smetl popel z bundy a povzdychl si. „Rasi, počkej! Víš moc dobře, že ti tím prokážu laskavost. Jsme kámoši. Vždycky jsme byli. Čekáš na příležitost, jak se vrátit k Fae, aniž bys to začal. A já bych ti Stellu pohlídal. Chápeš, aby jí nemohl mít nějakej kretén. A kdyby tě chtěla zpátky, vycouvám. Přísahám," prohlásil.

„Fajn, ale cekneš o tom někomu a nebudu mít slitování ani s tebou," dodal a když Kane přikývl, šel k sobě do kanclu. A tak Kane dostal oficiální požehnání se mi dvořit.

Byla neděle večer. Já byla doma po dlouhé době sama bez Sedmnáctky a Kana, což bylo nezvyklé. A poprvé na mě dolehla samota z rozchodu s Rascalem. Do teď jsem měla kolem sebe někoho, ale teď už jsem tu byla jen já a Asmodeus. Mohla jsem přemýšlet, jestli mi Rascal chybí, nebo jestli mi chybí spíš Kane.

Teď bychom si s Kanem pravděpodobně hráli nějakou deskovku, nebo zkoušeli péct. Zkrátka něco, co bychom s Rascalem nikdy nedělali. Ale kdybych byla s Rascalem, pravděpodobně bychom se milovali, nebo šli lovit. A nebo by mě zase vzal na nějakou tu upíří večeři, což mi sliboval, než jsem se s ním rozešla. A vlastně mě na ní zval i včera, když mluvil s Kanem a posílal mi přes něj vzkaz, že už je v Zoo funkční bar i restaurace.

Otevřela jsem ledničku a civěla do ní celkem hladově. Dneska jsem toho ještě moc nejedla. A lovit sama? To by bylo divný, ne? Projela jsem očima horní poličku, pak prostřední, a nakonec jsem civěla do dolní, kde byla jen zelenina. To pro démona moc není, aby jedl zeleninu.

Povzdychla jsem si a vyjela očima zpátky nahoru. Z té hrůzy mě naštěstí vytáhl telefon. Myslela jsem si, že to bude Kane, nebo Nora, ale šokem bylo, když to byl Rascal.

Ztuhla jsem, srdce se mi rozbušilo jako šílené a oči jsem měla vykulené jak dvě olivy. „Ježiši, on mi volá…" zašeptala jsem si pro sebe a rozpačitě chodila kolem stolku, na kterém byl mobil položený. Ten se taky díky vibracím točil v kruhu jako divoši kolem ohně, když přivolávali déšť. A nejspíš i Rascal v místnosti.

„Ahoj," pozdravil mě.

„Ahoj," zakuňkala jsem do telefonu tichounce.

„Neruším tě?" zeptal se. Zavrtěla jsem hlavou a pak na něj vykoktala něco jako, že ne.

„Chtěl jsem tě jenom slyšet," přiznal po chvilce. Taky jsem ho chtěla slyšet, ale odvahu na to mu kvůli tomu volat jsem fakt neměla. „Jsi v pořádku? Máš se dobře?" vyzvídal.

„Víš jsem tu bez tvých špehů asi 18 hodin," zmínila jsem malinko rýpavě. On se pousmál.

„Promiň, tak jsem to nemyslel. Poslyš, už mám plán, jak otevřít ten sejf a hrozně rád bych, abys u toho byla i ty. Je to taková naše věc, a i když už spolu nejsme, nechci tě o to ošidit. Hlavně taky chci, abys věděla, že ta Zoo je tvoje. A že jí buduju hlavně pro tebe. Až to bude oficiální, předám ti jí a nejspíš se vrátím do Podsvěta," prohlásil až mě z toho bodlo u srdce. *Vrátí se do Podsvěta?*

„Tady na Zemi se ti nelíbí? Nebo je to kvůli Fae? Vrátil ses k Fae?" začala jsem a pak si za to chtěla dát pěstí. On si smutně povzdychl.

„Stello, nemám v úmyslu se s ní dávat dohromady. Ale z části to chci kvůli Fae, protože se rozhodla po tom dítě vychovávat tam," odpověděl. Z očí mi steklo pár slz.

„Chápu. Takže už tě pak nikdy neuvidím," zašeptala jsem sklesle.

„Není důvod se nikdy nevidět, pokud si to vysloveně nepřeješ," řekl a mě se malinko ulevilo. Potom bylo dlouho ticho. Slyšela jsem jen, jak dýchá. „Tak co, přijdeš zítra na to otevírání sejfu?" zeptal se a čekal na odpověď. Já ho chtěla vidět, ale zároveň mě z toho trochu mrazilo.

„Přijdu. V kolik?" zeptala jsem se.

„Kdy se ti to hodí?" odpověděl mi otázkou.

„Večer. Tak v sedm," řekla jsem a on přikývl.

„Tak večer v sedm," usmál se. „Můžu tě pak pozvat na večeři?" pokračoval. „A neboj se, nic si od toho neslibuju. Jen přátelská večeře," objasnil. *Co kdybych chtěla, aby si od toho něco sliboval?*

„Nevím, jestli se to hodí," zašeptala jsem. On se smutně pousmál a přikývl.

„Jak chceš, nutit tě nebudu. Ale byl bych moc rád, kdybys šla. Chybíš mi," zmínil a mě se zatajil dech, když řekl ta dvě slova.

„Rascale…" začala sem, ale přerušil mě.

„To je dobrý. Nemusíš na to nic říkat. Jen jsem chtěl, abys to věděla. A taky, že bych se k tobě vrátil bez mrknutí oka, kdybys chtěla," dodal. Nejspíš se snažil zabránit mojí hlavě uvažovat o někom jiným.

„Taky mi chybíš, Rascale," zašeptala jsem. On pevněji stiskl telefon a přitlačil ho víc na ucho. „Moje city k tobě se nezměnily a nejspíš ani nezmění, ale pochop, že to takhle bude lepší. Teda je to asi sobecký, protože to tak bude lepší hlavně pro mě. Ale já fakt Fae nemůžu vystát. A už vůbec ne, když vím, že jí miluješ. A poblíž tebe… s tvým dítětem… nechme to tak. Promiň," dodala jsem. Rascalovi z očí stekly slzy a já slyšela, jak popotáhl.

„Nic ti nevyčítám," řekl. „Tak teda zítra v sedm se na tebe budu těšit. Promysli si to s tou večeří, najal jsem nejlepší kuchaře a specialisty upírsko-démonský kuchyně. Není nikdo jiný, s kým bych to chtěl zkusit poprvé," usmál se. Smutně. Slyšela jsem to i přes sluchátko. Cítila jsem tu bolest.

Bylo mezi námi dlouhé ticho. Ani jeden jsme se nechtěli ještě loučit, ale ani nebylo o čem si povídat. Tedy bylo, ale nebylo vhodné se na nic moc vyptávat.

„Dobře, půjdu s tebou na večeři," odpověděla jsem a narušila tak to nepříjemné ticho. Cítila jsem přes telefon, že se usmál.

„Děkuju. Tak… si užij večer a uvidíme se zítra. Dobrou noc," zašeptal.

„Ty taky. Dobrou noc," odpověděla jsem a vytípla mu to. Rascal se ještě podíval na telefon, aby se ujistil, že je vážně konec hovoru a pak ho hodil na gauč v obýváku. Měl ho rozestlaný. Odmítal spát sám v naší posteli. Překvapivě byl sentimentálnější než já.

Následující den, když jsem měla po ordinačních hodinách za mnou přijel Kane na kontrolu zlomeniny. Bylo půl 6 a doktor Gilbert už byl taky v tahu. Měla jsem v plánu to zkontrolovat a pak společně s ním dorazit do Zoo za Rascalem. Byla jsem z toho trochu nervózní. Přece jenom jsme se s Rascalem neviděli tři týdny.

„Čauky," pozdravil mě Kane a zavřel za sebou dveře mojí ordinace. Otočila jsem se k němu a odložila krabičku s rukavicemi, které jsem akorát uklízela do poličky.

„Ahoj," usmála jsem se na něj. Nejdřív jsem přejela pohledem po jeho oblečení, potom jsem koukla na vlasy a zvedla obočí. Vypadal nějak jinak. Až moc upraveně. Vzal si do konce i košili. I když si jí pořádně ani neupravil. Měl jí porozepnutou a rukávy povytažené.

„Jdeš na kontrolu zlomeniny, nebo na rande?" zeptala jsem se. On se tak pousmál.

„Na kontrolu zlomeniny, samozřejmě. Vypadám blbě? Tu košili jsem si vzal jen tak, dlouho jsem jí nevyvětral," odpověděl.

„Ne… vypadáš výborně. Právě proto se ptám. Myslím, že na to takhle jít do Zoo je tě škoda. Pokud tam teda neplánuješ dělat šou," zmínila jsem a přinesla si na něj nůžky, abych tu jeho špinavou bandáž rozšmikla.

„Je to jenom košile, Stello, a teď se kvůli tobě červenám," řekl. Já se pousmála a přisedla si k němu.

„Jsou to i vlasy, Kane. Ale to je jedno," dodala jsem. On si projel vlasy prsty jako hřebenem a pak bylo ticho.

„Jakou šou bych měl podle tebe udělat s tím, jak vypadám?" vyzvídal a začal si rozepínat kalhoty, protože se ten ocas naučil pohodlně schovávat. Naštěstí měl dneska už normální boxerky. Hádám, že si na to radši dával pozor.

„To nevím, jen ti to sluší," objasnila jsem, rozstřihla bandáž a prohmatala jeho lehce schlíplý ocas.

„Něco špatně?“ zeptal se.

„Ne, vypadá to dobře. Prokrvený je, neboj se. Uděláme rentgen a pak to znovu zavážeme,“ odpověděla jsem a vedla ho do vedlejší místnosti. Pak už jsme si moc nepovídali. Vlastně skoro ani slovo, než jsme nasedli do auta a nejeli společně do Zoo.

„Co máš dneska večer v plánu?“ zeptal se. Zdálo se mi to jako opatrné vyzvídání. Hádám, že mu Rascal řekl, že mě pozval i na večeři.

„Přijala jsem Rascalovu pozvánku na večeři a tam nejspíš probereme Zoo a to, co bylo v sejfu Carla,“ odpověděla jsem stručně. On tak přikývl a pousmál se. Zdálo se mi to, nebo malinko žárlil?

„Takže se k sobě s Rascalem vrátíte?“ pokračoval. Nezdálo se mi to, měl v hlase obavy a vyzvídal. Zavrtěla jsem hlavou.

„To si nemyslím. Nebudu lhát, že mi nechybí. A ani nebudu říkat, že jsem ho přestala milovat a že bych o něj ztratila zájem. Ale myslím si, že by se měl primárně starat o svoje dítě a pro mě je ta situace těžká natolik, že nedokážu být součástí toho všeho.

Jo, vím, že je to sobecký a asi i na hlavu, ale prostě se o něj nechci dělit s jinou ženou. A tím nemyslím jen fyzicky. Nechci se dělit o jeho srdce. Nevím, proč to vnímám tak extrémně, samotnou mě to děsí, ale myslím si, že to je tím přimknutím. Nezvládám tak velký tlaky. Vždycky jsem byla ta trhlá holka, co chtěla buď všechno, nebo nic. Tak teď nebudu mít nic,“ objasnila jsem.

Kane na mě smutně koukal a přikyvoval, že to tak nějak chápe. Ale těžko říct, jestli to opravdu chápal, nebo si o mě myslel, že jsem cvok, protože kdyby mi to teď někdo řekl, asi bych mu to i věřila.

„Stello… můžu být upřímnej?“ zeptal se a já po chvilce přikývla. Nevím, jestli jsem na jeho upřímnost byla připravená. *Ale lepší studená sprcha předem, aby pak byl případně čas se osušit a zahřát. Co to melu? Raději už konec metaforám.*

„S tím, že by se měl Rascal přihlásit ke svýmu dítěti sice tak nějak souhlasím jo. Ale není nutný, aby byl hned s Fae. Ani abyste se kvůli tomu rozcházeli, když se milujete a chcete být spolu, ne? Neměla by sis tolik škodit. A jestli tě štve to pouto… je to naprd, ale on tě má radši než Fae. Vážně,“ prohlásil.

Zdá se mi to, nebo se mě s ním snaží dát dohromady? Možná o mě má zájem, ale je to opravdový kamarád svému nadřízenému. Tohle se mi na něm mimochodem strašně líbilo. Byl skromný, trpělivý, obětavý a chytrý. Ale hlavně… on neměl žádná pouta a ani jiné závazky. A líbila jsem se mu. A on se líbil mě. *Bylo by to s ním všechno tak snadné.*

„Je hezký, že to říkáš, Kane. Ale on mě nemá radši než Fae. To je ten problém. Dokonce si myslím, že má i radši Fae než mě, a to její těhotenství to ještě posílilo. Jen to nepřizná ani sám sobě, takže to je pak jasný, že si toho okolí nevšimne, ale já jsem

k němu přimknutá a cítím to, co on cítí k ní. Víš?“ usmála jsem se a potom už jsme o Rascalovi mlčeli.

Dorazili jsme do Zoo akorát včas, jak jsme se domluvili s Rascalem. Vyhlížel mě z okna a potom, když viděl zaparkovat moje auto na dvoře, šel mi naproti. Otevřel pro mě dveře a když kolem něj procházel Kane, dost zvláštně se na sebe oba dívali. Skoro jako kdyby si povídali telepaticky.

„Tak pojď,“ řekl tiše Rascal, lehce se dotkl mých zad u pasu a vedl mě jako džentlmen k sejfu. Kane si to mířil někam k sobě, ale ještě jsme si vyměnili pohled skoro jako by mi říkal, ať si to pořádně promyslím. Možná, že je vážně samaritán a jsem pro něj zajímavá jen, když trpím bez Rascala, ale skutečně mi chce pomoct, abych netrpěla. Primárně chce, abych se k němu vrátila. Zvláštní.

„Jaký jsi měla den?“ zeptal se.

„Nic moc, ty?“ opáčila jsem a odpovědí mi byl jen povzdych, malý úsměv a zavrtění hlavou. Vyhodnotila jsem to tedy jako něco, o čem se raději nebudeme bavit. Vedl mě k sejfu. Po schodech, které mi přišly skoro nekonečně dlouhé. Skoro jako bychom šli někam až do pekla.

A když jsme sešli ty zatracené schody, stáli jsme u dveří jak od obří pračky, ale nebyly průhledné. Spíš z titanu nebo tak něco. „Říkám si, jestli Carl spíš jen nebyl na velký věci a pak skutek utek,“ komentovala jsem to suše. On se na mě otočil.

„To doufejme, ne. Uvnitř budou odpovědi a věřím, že i pořádná kupa zlatých cihel, diamantů, balíčky bankovek a… moje fantazie tady pracuje naplno,“ zmínil s rukama přilepenýma dlaněmi na dveřích. Bylo na něm vidět, jak ho záhady a sejfy fascinují. No jo, zloděj.

Přilepila jsem se na ty dveře k němu. Podíval se na mě, aniž by se pohnul. Byli jsme tam jak dva pošuci blízko sebe. Naše srdce tloukla dost zběsile na to, aby se ozývala i v sejfu, kdyby byl tedy prázdný.

„Jak jsi to naplánoval?“ zašeptala jsem, až ho můj dech zašimral na obličeji. On se pousmál a začal vysvětlovat, aniž by se odlepil od sejfu. Pořád jsme na něm oba leželi jak na posteli ve vesmíru.

„Použiju portálovač, abych vytvořil portál přímo v sejfu. Ten tedy povede do Podsvětí, protože ze Země nemůžu vytvořit portál na Zem a ani z Podsvěta do podsvětí, tak to nefunguje. Ale obejdu tím pravidlo, že můžu tvořit portál jen tam, kde už jsem byl. Přívěsek vytvoří portál dva metry přede mnou.

Potom vytvořím další portál do Podsvěta přímo sem. Projdeme spolu do Podsvěta a najdeme ten portál do sejfu. Protože jak jistě chápeš portál je oboustranná cesta,“ vysvětlil a já se do široka usmála.

„Ty jsi génius, Rascale,“ zašeptala jsem skoro dojatě a lehce se dotkla špičkami prstů jeho tváře. Oba jsme ztuhli a nějakou dobu na sebe civěli. A když jsem si všimla,

jak se ke mně nenápadně natahuje, polekala jsem se a odskočila od dveří sejfu jako by byl pod proudem.

„Tak jdeme na to, ne? Už hořím zvědavostí, co tam bude," vypadlo ze mě až moc horlivě. Rascal přikývl, vytáhl z kapsy u kalhot ten přívěsek a sevřel ho pevně v dlani. Vypadalo to trochu jak nějaký medailon. Měla jsem za to, že jsem ho už někde před tím viděla… že by na Fae?

„Počkej!" křikla jsem na něj, rozevřela mu prsty dlaň a ten přívěsek si pořádně prohlídla. Byl to takový viktoriánský, oválný medailon s růží.

„Copak?" divil se mojí náhlé zvědavosti a nechal mě si ho prohlédnout.

„Kde jsi ho sebral? A jak jsi vůbec zjistil, že umí vytvářet portály? A neměla ho náhodou na krku Fae?" začala jsem s výslechem.

„Měla ho Fae, ano. Tenkrát jsem jí ho sebral, schovávala v něm mojí jiskru. A nevím, kde k němu přišla ona. Asi ho našla někde taky. A zjistil jsem, že je to portálovač jednoduše. U Carla v pracovně, teda u jeho dědečka jsem našel vlastnoručně psané popisy věcí, které našel a vyzkoumal. A byl tam i docela podrobný návod k tomu, jak se dá vytvořit portálovač.

Pomohla tomu moje jiskra. Protože já jsem někdo, kdo umí dělat portály a moje jiskra byla v tom přívěsku, naučil se to díky mě taky. Převzal mojí schopnost," vysvětlil. To bylo vážně zajímavý.

„Můžu ho vidět?" zeptala jsem se a on přikývl a dal mi ho do ruky. Byl podobný tomu, který měla moje teta Viera.

„Co je s ním? Něco ti připomíná?" vyzvídal, když viděl, jak si ho prohlížím. Potom jsem ho otevřela a viděla jsem starou fotografii…

„Pro Krista!" vykřikla jsem šokovaně, když jsem v tom přívěsku viděla podobnou fotografii, kterou měla teta Viera schovanou v rámečku.

„Ty tu ženu snad znáš? Jak? Je to hodně stará fotografie. Nejspíš z 18. nebo 19. století," pokračoval. Já nemohla popadnout dech.

„T-to je moje matka," odpověděla jsem tiše a Rascal vykulil oči.

„Cože? Myslel jsem, že jsi jí nikdy nepoznala," komentoval a já přikývla.

„Taky, že ne. Tohle bylo všechno, co jsem kdy měla. Teta mi o ní vyprávěla. Ale jen tak okrajově. Neznám ani její jméno. Teda jen to křestní. Jmenovala se Nara. Ale o tom, jak jsem se dostala na Zem a k tetě Vieře a ani, jak se jmenuju doopravdy já nic nevím," objasnila jsem.

„Ty jo. Ukaž," řekl a pořádně si fotografii prohlídl. Potom se pousmál. „Nikdy jsem jí neviděl. Ale musím říct, že jsi krásná po ní. I když nejspíš budeš po otci. Ale máš její oči a rty," komentoval.

„Začínám být hodně zvědavá, proč je tady její přívěsek. Nejspíš patřil nějakému muži, který jí miloval," zmínila jsem a Rascal přikývl. „Počkej… co když tohle není Nara? Když se na to tak dívám, tak moje máma podle fotky, kterou měla Viera u sebe

měla malou pihu nad rtem. A tahle paní jí nemá, a to je jí strašně podobná," zmínila jsem.

„Hm, a co když to není tvoje matka, ale spíš babička?" napadlo ho. Já si přikryla pusu rukou.

„Proboha!" vyštěkla jsem. Rascal se na mě tak podíval a zvedl obočí. „To není možný…" pokračovala jsem.

„Co není možný? No tak už to řekni!" tahal ze mě s úsměvem ve tváři. Otočila jsem se na něj, v ruce jsem pořád držela ten medailon a snažila jsem si to srovnat v hlavě.

„Co když je to opravdu moje babička? A co když je ta moje babička tady proto, že to byla ta, díky který vznikla Zoo? Ta, do který se zbláznil Carlův dědeček?" napadlo mě. Rascal úplně ztuhnul. Dávalo to dokonalý smysl. I to, že jsem se možná nějak octla na Zemi a neznala důvod ani svoje rodiče.

„Ježiši, Stello, ty jsi na něco možná vážně kápla. Tohle vážně stojí za to zkoumání. A budeme na tom pracovat spolu, co? Chtěla bys?" začal. Došlo mi, že ho to možná fascinovalo, ale taky ho na tom zaujalo něco jiného – vnímal to jako šanci se se mnou sblížit. Jenže jeho dítě a Fae to bohužel nikam neodčaruje.

„Musím na vzduch. Nevadí? Dáš mi chvilku, než půjdeme do toho sejfu?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Samozřejmě," zašeptal a nechal mě jít. I s jeho portálovačem. Jen sám nevěděl, jestli má jít za mnou, nebo na mě čekat tady.

Vyběhla jsem ven před budovu a držíc oběma rukama medailon jsem na něj zírala. *Je to moje babička. Určitě je to ona. Na sto procent. Vypadá stejně jako moje máma podle té fotografie u tety Viery.*

„Co tu šaškuješ? Copak nejsi s Rascalem? Už jste otevřeli ten sejf?" vyzvídal Kane, který se tam zjevil s cigaretou. Myslela jsem, že nekouří, ale nejspíš na tom vzniká závislost poměrně rychle a nebo je taky na prášky jako já. Teď bych si jí dala taky.

„C-co? N-ne. Ten sejf jsme ještě neotevřeli a jsem s Rascalem," odpověděla jsem a snažila se přívěsek schovat, ale všiml si ho.

„Jsi v pořádku? Zdáš se mi nějaká napjatá. Pohádali jste se s Rascalem? A copak to máš?" vyzvídal.

„Jo. Jo. Jsem napjatá. S Rascalem je všechno dobrý a mám jen takovou starou cetku, co jsem tu našla. Nic zajímavýho. Promiň, ale už půjdu, Rascal na mě čeká. Zatím," zakuňkala jsem a div, že jsem se nezabila jsem se rozběhla zase dovnitř a rovnou dolů ze schodů k sejfu. Kane se jen pousmál a zapálil si cigaretu.

Když jsem ho viděla dole u sejfu nervózně pochodovat, zatajil se mi dech. Moje srdce pro něj pořád bušilo jako šílené. Ale nejspíš to bylo jen tím poutem. A taky tím, že byl krásný a roztomilý a hodný a sladký a všechno.

„Stello…“ zašeptal a podíval se na mě. Taky přestal chodit kolečka a na chvíli se zastavil. Sešla jsem těch posledních pár schodů za doprovodu jeho očí a připadala jsem si jako princezna. Podal mi i ruku a já jí přijala. *Bože, co to dělám?*

„Je ti líp? Jdeme na to?“ zeptal se a já přikývla a postavila se vedle něj. On ke mně natáhl ruku a čekal, až mu dám ten medailon. Položila jsem mu ho na dlaň až se naše ruce na chvilku střetly. Nevím proč, ale chtěla jsem ho povalit na zem a zopakovat s ním ten vášnivý sex, když jsme spolu byli poprvé na lovu.

„Stello? Děje se něco?“ zeptal se. Já pomalu zavrtěla hlavou.

„Vůbec ne, pokračuj,“ odpověděla jsem a dala jsem si v duchu pár imaginárních facek, abych se probrala. Rascal tedy natáhl ruku s medailonem k sejfu, sevřel ho v dlani a vyčaroval pomocí něj portál uvnitř sejfu. Portál do Podsvěta.

„Hotovo?“ zeptala jsem se a on přikývl.

„Teď uděláme další portál do Podsvěta tady,“ vysvětlil, zasoustředil se a před námi se objevil fialový kruh s vlnící se hmotou a světlem. Zírala jsem na to s otevřenou pusou. To byla ale nádhera.

„Jak najdeme v Podsvětě ten portál, co vede do sejfu?“ vyzvídala jsem. On se pousmál.

„Nemusíme ho hledat. Sice přívěsek dokáže obejít pravidlo, že se objeví dva metry před tebou, jestli jsi tam byla, nebo ne, ale druhý konec si vyberu sám. Stejně tak jako jsem si vybral druhý konec tohohle portálu. Takže jenom přejdeme,“ objasnil, chytl mě za ruku a usmál se. Já se rozpačitě podívala na naše spojené ruce a nechala jsem se od něj vést do vlnící se fialové hmoty.

Bylo to jako bych vlezla do oleje, ale mohla jsem dýchat a zároveň jsem zůstala suchá a nemastná. Vážně zajímavý a neznámý pocit. Netrvalo to ani dlouho, hluboké to bylo tak třicet centimetrů.

A když jsme se objevili na druhé straně, zírala jsem na nádhernou louku poblíž lesa. Bylo léto a teplá noc. Měsíc byl jako srpkovité C a v dálce houkaly sovy. No a hned před námi byl další portál a hádala jsem, že to byl ten, co vedl přímo do sejfu.

„Ty jo… to je krásný, je tu teplo. Kde to jsme? Proč jsme šli zrovna sem?“ vyptávala jsem se.

„Protože je to moje oblíbený místo, o kterým vím, že sem nechodí moc lidí. A nebojím se tu ty portály chvíli nechat bez dozoru. Mrzí mě, že ti nemůžu ukázat víc a vzít tě třeba na místní specialitu do naší taverny, ale kdybys chtěla, mohl bych ti to vynahradit později,“ zmínil.

Chtěla jsem a moc, ale teď jsem byla vážně zvědavá na to, co má Carl uvnitř sejfu. A taky jsem si byla jistá tím, že jestli s Rascalem půjdu na romantickou večeři do taverny v Podsvětě, skončím s ním zase v posteli. Nebo kdekoli jinde, třeba i v trávě.

„Jdeme do sejfu,“ opáčila jsem, on přikývl a vrhli jsme se tedy oba do portálu. V sejfu to nebylo vůbec prázdné, ale i tak tam bylo hodně místa. Nicméně Rascal měl

pravdu, bylo tam spousta zlatých cihel. I sametové sáčky s diamanty a hromady pečlivě vyskládaných a zabalíčkovaných bankovek, ale taky hromádka s deskami a dokumenty, krabice s nějakými věcmi a kupa dalších věcí.

A zatímco Rascal se vrhnul k dokumentům, já si to zamířila ke krabici s věcmi. Bylo tam všechno možné – fotografie, staré šperky, medailon, náušnice, prsteny, náhrdelník, dokonce i něčí rohy.

Vzala jsem do ruky nějakou fotografii a všimla si, že to byla ta stejná žena, která byla v medailonku, ale tentokrát tam byla celá. Se svou dcerou. A pak tam taky byly nějaké děti. Démonské. Holčička a kluk. Ale ta holčička… vypadala jako já.

„Rascale," zašeptala jsem naléhavě. On odtrhnul oči od dokumentů, ve kterých se taky na okamžik ztratil a podíval se na mě. „To jsem já. A podle všeho jsem měla bratra. Tohle je asi on," spekulovala jsem a podala mu obrázek do ruky. Porovnával mě s fotografií a pak se usmál.

„No jo. To vypadá jako ty. Tak teď už jsem vážně zvědavý, co tady všude dělá tvoje rodina a jak to souvisí s tím, že žiješ na Zemi a se Zoo," zmínil. Já přikývla a vrátila se zpátky ke krabici.

On zase prozkoumával ty papíry a pak vytřeštil oči, když našel dědickou smlouvu. „Stello…" zavolal pro změnu mě, když jsem si prohlížela ženu, která s největší pravděpodobností byla moje matka.

„Ano?" ozvala jsem se.

„Pojď sem, to musíš vidět," řekl. Zvedla jsem se tedy, překročila pár zlatých cihel v cestě, obešla balík bankovek a přisedla si k němu na bobek ke hroudě dokumentů.

„Co je to?" zeptala jsem se, když mi podával do ruky papír.

„Dědická smlouva. Podle ní jsou Zoo a všechny sběratelské předměty napsaný na nějakou Aevaru Celeste Bellatori," zmínil. Já si to spěšně pročetla a zarazila jsem se u data narození té Aevary.

„Rascale, ta Aevara se narodila ve stejný den jako já. 7.8. 1991. Nemyslíš si, že… že to jsem třeba já?" zakuňkala jsem. On mi vzal ten papír z ruky, podíval se na datum narození, na jméno a pak na mě.

⛧⛧⛧

Seděli jsme u stolu u večeře jako pro prezidenta. Svíčky nám plápolaly u obličejů a krásně nasvěcovaly stůl i rudé víno v křišťálových sklenkách na vysokých nohách. Na talířích jsme měli vážně prvotřídní speciality, jaké Rascal sliboval.

Bylo to krvavé, hovězí maso, jen jemně propečené se šťávou z vlastní krve a šťouchané brambory se zkaramelizovanou cibulkou na červeném víně. Ubrousky a prostírání byly v barvách celé restaurace, což byla též barva krve. Musím říct, že se to Rascalovi povedlo. Jak tohle místo, tak personál. A dokonce i jídlo.

Dohodli jsme se, že to, co jsme se dozvěděli v sejfu, budeme řešit u večeře a zbytek dořešíme později. Třeba zítra. Bylo toho hodně, o čem spekulovat, ale s jistotou se dalo říct jen to, že jistá Aevara měla narozeniny ve stejný den jako já a že vlastnila Zoo. A taky, že moje matka a babička v tom hrají nějakou roli, stejně jako Carlův dědeček a Carl sám.

A tím, že byly dokumenty schované v jeho sejfu a tahle budova nebyla propsaná v registru na Aevaru, ale skončila u Carlova dědečka, který neměl kromě vnuka Carla a vnučky Melissy nikoho dalšího, tak bylo jasné, že tu dědickou smlouvu Carl před světem včas schoval. A šlo to, protože Aevara jaksi nevěděla, že je Aevara. Nebo to nevěděl Carl?

Spekulovat jsme mohli celou noc, ale tohle chtělo prošetřit, ačkoli Aevara jsem pravděpodobně byla já. Nevím jak je to možné, ale ten pocit, že do sebe konečně puzzlíky začínají zapadat jsem cítila opravdu intenzivně. Asi jako tenkrát, když mi došlo, že je Rascal Tristan a že má s Fae společnou minulost.

Rascal přivolal obsluhu a nechal nám oběma nalít trochu vína. Sice jsem tam byla autem, ale začínala jsem se smiřovat s tím, že dneska v Zoo strávím noc. Ještě jsem si ale nebyla jistá, jestli s Rascalem v našem bývalém doupěti, nebo sama. I když vyšší šance byla, že skončím s Rascalem. Protože bych tím vážně zkazila jeho snahu a dokonalý večer. A výčitky si někdy můžu nechat na později.

A že se Rascal snažil, aby to byl dokonalý večer. I on sám byl dokonalý. A jo, nevěřím na dokonalost, ale vážně bych na tom všem nenašla jedinou chybičku.

Obsluha nám nalila víno, usmála se na něj a odešla zase stranou. Rascal vzal do ruky sklenku s vínem a chtěl si se mnou na něco připít. Sama jsem přemýšlela, na co si připijeme, aby to nepůsobilo trapně a nuceně.

„Na Aevaru," řekl, a tak hezky se pousmál, že to i na mých rtech vykouzlilo úsměv.

„Na Aevaru," zopakovala jsem a ťukla svojí skleničkou o jeho, kterou držel už připravenou. Potom jsme si oba symbolicky cucli vína, položili ho, popadli příbor a začali jíst.

Když Rascal krájel maso, letmo se na mě podíval a usmál se. Těchhle pohledů bylo dneska mraky a stejně jsem z každého z nich byla příjemně rozechvělá. Měl něco na jazyku a já nedokázala předvídat co. Čtení myšlenek jsem si vypnula a musím říct, že jsem byla ráda, že tady ta možnost byla, protože objevovat bylo mnohem lepší.

„Takže Aevara… to je moc hezký jméno i přes to, že znamená takovou bolestivou věc," zmínil. Zvedla jsem k němu oči.

„Jak to myslíš? Jakou bolestivou věc?" zeptala jsem se. On tak lehce naklonil hlavu k rameni, lehce si olízl rty a na chvilku se zamyslel, jak zformuluje větu.

„Víš, u démonů má každé jméno význam. Jsme pověrčiví. A když se stane něco zvláštního, nebo zlého, co ovlivňuje narození dítěte, matka ho pojmenuje speciálně pro danou situaci. Většinou je to jako připomínka, nebo naopak něco pro štěstí, aby to odehnalo zlý síly," vysvětlil.

„Aha. Zajímavý. A co to jméno Aevara tedy znamená?" vyzvídala jsem.

„No, doslova to znamená ‚z jednoho kořenu'," odpověděl. Párkrát jsem zamrkala.

„Z jednoho kořenu? A co to znamená obecně?" pokračovala jsem. On se na mě tak podíval a pak otevřel pusu a zase jí zavřel. Jako by nevěděl, jak to má říct, abych z toho třeba nebyla špatná.

„Znamená to bez otce," objasnil. Já se pousmála.

„No, ale bez otce se dítě nenarodí, to přece víš moc dobře taky, ne?" rýpla jsem si malinko.

„Jo, no. To máš pravdu, ale je to myšlený spíš jako, že ten chlap tu ženu musel vážně ranit, že se ho zřekla. Nebo se mu něco stalo. Nebo…" zarazil se o můj pohled.

„Nebo počala jako panna?" dořekla jsem a oba jsme vyprskli smíchy, ale pak Rascal zavrtěl hlavou.

„Ne, nebo ho jednoduše neznala," dodal.

„Hm, takže… jestliže je Aevara já, pak nemám otce. Super. Takže ani jako Stella a ani jako Aevara," opáčila jsem suše a napila se ještě vína. „A co znamená tvoje jméno?" zeptala jsem se.

„Tristan znamená zarmoucený," odpověděl téměř okamžitě a jako by to chtěl spláchnout se taky napil vína. Dopil ho ale celé a pak si ještě dolil.

„Zarmoucený? A sedí to k tobě?" vyzvídala jsem. Dlouze se na mě podíval. Nejspíš o tom nechtěl mluvit. Ale nakonec přikývl. „To ti teda rodiče dali pěkný vyhlídky do života," zmínila jsem.

Podíval se k talíři a pak zpátky na mě, než přikývl. „Promiň, ale o mých rodičích se dneska bavit nechci. Klidně bych ti všechno řekl, ale nechci nám kazit večeři," řekl a já s úsměvem přikývla.

„Samozřejmě. Promiň," zašeptala jsem a raději se dala zase do jídla. Chvíli mě pozoroval, jak jím a pak se taky dal do jídla. Vážně jsem byla zvědavá, ale respektuju ho. Opravdu ho respektuju. Tak jak on respektuje mě.

„Vezmeme-li v potaz, že jsem Aevara já, Carl o tom ale nevěděl, ne? Sám nevěděl, kdo to je. Jen nechtěl, aby mu vzala Zoo. A tak když jí nikdy nenašel, schoval ty dokumenty a nějak zařídil, aby se to nepropsalo v registru," přemýšlela jsem nahlas.

„No, Carl měl hodně peněz, najal si špičkový právníky, aby to vyřešili. Nebo dědu klepli těsně před tím, než to stihl někam poslat. Každopádně Carla děda asi moc v lásce neměl, když mu nic neodkázal. Mysleli jsme si, že jo, ale evidentně věděl, co to bylo za hajzla.

Ale přivádí mě to k otázce, jak moc měl rád tu Aevaru a co pro něj byla. Když jí to odkázal, pak jí musel znát, ne? A ty jsi ho neznala, takže…" pokračoval a já přikývla.

„Jo no, je to zvláštní. Ale proč si svojí Zoo nevzala? A to ostatní?" pokračovala jsem.

„Že by jí Carl taky uzemnil?" opáčil, ale já zavrtěla hlavou.

„To by tak opatrně neschovával ty dokumenty, kdyby bylo po ní. Měl strach, že mu všechno sebere," dodala jsem. Rascal pokyvoval a pak se na mě tak podíval.

„Stello, ale Aevara je démonka. Má démonský jméno. A narozeniny ve stejný den jako ty, což už je velká náhoda, ale i rok? Démoni žijí dlouhý léta a tobě je kolik, třicet? Aevaře jako démonce taky. To je podezřelý. Možná Carlův dědeček znal Aevaru, ale Aevara ho neznala. Třeba se měla všechno dozvědět, ale Carl tomu zabránil, nebo se něco stalo," zmínil.

„Dobře, řekněme, že jsem Aevara. A dejme tomu, že byla moje matka Carlova dědečka posedlostí. Co to ale znamená? Zabili jí na Zemi, protože měla polokrevný dítě? Nesmysl. Já jsem přece plnokrevná," objasnila jsem. Rascal se zamyslel.

„Ty jo, ale máš vazbu na Zem. Třeba ses tu dokonce i narodila. A nemyslím si, že byla posedlostí dědečka zrovna tvoje matka. Spíš babička. Každopádně, ať je to jak chce, moc mě to zajímá. Doufám, že najdeme odpovědi. Zkusím si sehnat mezi démony znalce. Vypátráme třeba celou rodinnou historii, když bude třeba," řekl.

„Víš jak je to drahý?" zeptala jsem se a on pokrčil rameny.

„Víš kolik máme peněz?" připomněl. Já jen na sucho polkla. Rascal k sobě přivolal obsluhu. Během chvilky se u něj zjevila mladá démonka.

„Co si račte přát, pane?" zeptala se. Všimla jsem se, že ho svléká očima. Jakpak by ne, když byl Rascal vážně nádherný? Ale malinko jsem žárlila. A zvlášť, když jsem si uvědomila, že už není můj.

„Dáme si něco krvavého. Pro démony. Co si dáš, zlato?" zeptal se a mě se nahrnula krev do tváří. *Vážně mi řekl zlato?*

„Něco vyber, věřím ti," odpověděla jsem. A pak se k ní naklonil a něco jí zašeptal do ucha. Připomnělo mi to ten večer na našem prvním rande, jak objednával *Krvácivou Krkavičku*. To bylo sice spíš upírský jídlo, ale bylo to nejlepší.

„Poslyš, ten kluk na fotce, jak jsem říkala, že je můj bratr… byl polokrevný, že? Nebo měl rohy?“ zeptala jsem se hned, jak se odtáhl od obsluhy a poslal jí pro objednávku. On pokrčil rameny.

„Těžko říct z fotky. I kdyby neměl rohy, byl malý, rohy rostou různě. Ale myslím si, že to byla spíš tvoje babička,“ dodal.

„No ale pak jsem to nebyla já, ale…“ zarazila jsem se. Rascal se pousmál.

„Tvoje maminka,“ odpověděl. „Vždyť jako bys jí z oka vypadala. A tvoje babička? Spletla sis jí s Narou několikrát,“ zmínil. Měla jsem z toho hlavu jak balón. To bylo na mě moc nezodpovězených otázek.

„Co jsi objednal?“ vyzvídala jsem. On vpletl své ruce prsty do sebe a opřel se o stůl.

„Nech se překvapit,“ odpověděl tajemně. Zase. A pak se mi díval do očí. A já jemu. A on mě. A já jemu. Dlouze. Až jsem se přistihla, jak moje srdce zase šílí. V tom nás ale vyrušila obsluha s otázkou, jestli může odnést naše talíře. Rascal přikývl a jeden jí podal. Potom se vrátil k tomu zírání.

„Stello…“ zašeptal a chytl mě za ruku. Moje oči se na naše spojené ruce přehouply a potom zase zpátky k jeho očím, a nakonec sjely dolů k jeho rtům. Myslela jsem jen na to, jak moc bych ho chtěla zase políbit. Jak moc bych zase chtěla, aby mě držel v náručí. A jak moc ho miluju. *Já toho démona totálně a nepopíratelně zbožňuju. Proč jsem ho sakra nechala, aby se vrátil k Fae, když to je to jediný, co by mě snad zabilo?*

„Nepůjdeme se projít?“ zeptala jsem se a úplně zapomněla na to, že nám ještě něco objednal. On se pousmál a přikývl.

„Jo, jo. Rád. Jak chceš. Můžeme se sem ještě vrátit, kdybys chtěla. Nebo třeba někdy jindy, hrozně rád objevuju nový věci s tebou,“ přiznal.

„Možná později. Nebo jindy. Nevadí? Jsem docela nacpaná a beztak to bylo nejlepší jídlo, jaký jsem kdy jedla už teď,“ pousmála jsem se.

„Jak si přeješ,“ řekl, podal mi ruku, mávnul na obsluhu, aby z toho pochopila, že odcházíme a že to pak vyrovná a vedl mě ven z restaurace. Nebyla plná, protože to plánoval a nejspíš zamluvil prostory jen pro nás, abychom měli soukromí.

„Kam by ses chtěla jít projít?“ zeptal se, když sahal po kabátu. Nechala jsem ho, aby mi do něj pomohl a pak se k němu otočila a vyndala vlasy z pod límce.

„Nechám to na tobě. Někam mě vezmi. Někam, kde se mi bude podle tebe líbit. Jako by to bylo naše první rande,“ odpověděla jsem. Dovtípil se, že bych ráda objevila něco nového, a tak s úsměvem přikývl a vedl mě na dvorek. Ale na ten zadní, kde nebylo parkoviště, příjezdová cesta a ani nikdo další. A tam vytvořil portál do Podsvěta a bez váhání mě vtáhnul dovnitř.

Okamžitě mě zahalilo letní večerní teplíčko. Začala jsem si zase rozvazovat kabát. „Chtěla bys, abych ti s tím pomohl?“ zeptal se tak něžně, že mě zahřálo u srdce. Spustila jsem ruce podél těla a přikývla jsem.

Rascal se pousmál, ukazováčkem se zahákl za uzel mého kabátu a přitáhl si mě tak k sobě. To, jak ho rozvazoval mi připomnělo naše poprvé na lince, když jsem na sobě měla jen župan.

Když jsme se zbavili mého kabátu, hodil ho na trávu vedle nás jako špinavé prádlo. Muchlat mi ho nemusel, ale momentálně mi to bylo fuk, protože jiné místo, kam bezpečně položit kabát tu nebylo.

Dívali jsme se na sebe. Chtivě. Ale ani jeden jsme nevěděli, jak začít. Myslím, že zase čekal na svolení. A tak jsem mu ho dala. Udělala jsem k němu krok a zvedla hlavu tak, že jsem byla rty blízko těm jeho. Ten na nic dalšího už nečekal a zaútočil na moje rty těmi svými jako by po nich úplně lačnil.

Vydechla jsem mu skoro úlevně do pusy a skočila mu do náruče. Chytl mě pevně kolem pasu. Já mu kolem toho jeho omotala svoje nohy a jazykem mu šmejdila v puse. Sice jsem z Podsvěta chtěla vidět víc než jen louku u lesa v noci, ale momentálně jsem víc chtěla jeho.

A podle toho, jak mě držel, jsem nebyla jediná. Líbal mě, jako by se těch pár centimetrů mezi námi stalo nesnesitelnou vzdáleností. Jednou rukou mě pevně svíral kolem pasu, druhou mi zajel do vlasů a já se k němu přitiskla tak dychtivě, až jsem se sama sobě musela v duchu vysmát.

Tolik let jsem si myslela, že mám alespoň trochu důstojnosti. Pak se objevil jeden démon s nádhernou tváří, nebezpečným charismatem a tělem, kvůli kterému bych nejspíš podepsala i smlouvu s vlastním katem.

Rascal se odtáhl sotva na šířku prstu. Jeho dech se mísil s mým a oči mu sklouzly k mým rtům, jako by zvažoval, jestli mi dopřeje možnost se nadechnout, nebo mě radši samou láskou udusí.

„Co je?“ zašeptala jsem

„Nic,“ odpověděl tiše.

„Tak proč jsi přestal a díváš se na mě takhle?“ vyzvídala jsem.

„Jen tak. Moc rád se na tebe dívám,“ odpověděl. Polknula jsem a mlčky jsem čekala, co udělá teď. Palcem mi přejel lehce po spodním rtu a znovu mě políbil. Tentokrát pomaleji, bez spěchu, s takovou něhou, až se mi sevřelo srdce.

Zabořila jsem mu prsty do vlasů a zavřela blaženě oči. Tohle mi chybělo. Jeho blízkost, jeho vůně, teplo jeho těla, i to, jak mě dokázal jediným dotykem připravit o veškerou schopnost myslet na něco jiného než na něj.

Chybělo mi, jak mě držel, jako bych patřila jen do jeho náruče. Jak se ke mně skláněl, i když jsem stála na špičkách, abych mu byla blíž. Jak se jeho rty občas zvlnily do úsměvu přímo proti těm mým, protože ho něco napadlo, ale místo toho, aby mi to řekl, mě raději políbil.

„Tak moc jsi mi chyběla. Ty. My…“ řekl tiše až mě jeho slova šimraly na rtech. Usmála jsem se.

„Ty mě taky," přiznala jsem. Rascal mě políbil na čelo, na jednu tvář a na druhou a na krk, až jsem se začala smát. „Copak to děláš?" zeptala jsem se.

„Mazlím se se svojí holkou," odpověděl suverénně. Ten úsměv mi na chvíli zmrznul na rtech. Nebyla jsem si jistá, jestli mám právo se z té věty radovat tak, jak jsem se radovala.

Ale když mě Rascal znovu políbil do vlasů a přitiskl si mě blíž k sobě, přestala jsem se tím zabývat. Nechtěla jsem si kazit tenhle okamžik otázkami, na které jsme zatím neměli odpovědi. Chtěla jsem být s ním. Cítit ho, dotýkat se ho a na chvíli zapomenout na všechno, co nás od sebe drželo. „Miluju tě," zašeptala jsem mu do rtů.

Rascal se na mě podíval tak, že se mi zatajil dech. Potom mě položil, že se moje nohy opět dotkly země, sedl si do trávy a se slovy „pojď sem, lásko," mě stáhl za ruku na sebe.

Nechtěla jsem spěchat, ale přesto už jsem se mu dobývala do kalhot. Nechtěla jsem působit horlivě, ale přesto jsem tak působila. Hltala jsem ho a úplně si ho přivlastnila.

Očividně si nestěžoval, ale stejně jsem se mohla malinko krotit. Ale zrovna když jsem si to řekla zase, akorát jsem se mu zakousla hladově do krku. A to, jak mi blahem zavzdychal do ucha, mě nenechávalo chladnou. Naopak jsem ještě přitvrdila…

Leželi jsme spolu v posteli, bylo sice už brzy ráno, ale mě se nechtělo spát. Chtěla jsem si ho užívat jako by to byl náš poslední den. Sice byl spíš náš první, když jsme se k sobě vrátili, ale i tak jsem nechtěla marnit náš společný čas nějakým spaním. Alespoň ne dnes, dokud se ho nenabažím. Jestli to je vůbec možné, aby se nestalo, že bychom nespali už nikdy.

V tom mu zapípal mobil. Snažila jsem se nemyslet na to, že by to mohla být Fae. Odmítala jsem si nechat tenhle okamžik kazit něčím takovým. Na Fae odteď ani nepomyslím. Neexistuje pro mě stejně tak, jako se snaží Rascal, aby neexistovala pro něj. Vždyť mi to říkal několikrát, že se k ní nehodlá vracet. A neudělal to do teď, tak to nejspíš znamená, že mluvil pravdu.

„Ty si to nepřečteš?" zeptala jsem se, ale povzdychl si.

„Upřímně se mi teď nechce od tebe pryč. A mám takovou zkušenost, že kdykoli jsme spolu a zapípá mi mobil, ty mi zdrhneš. A už to nechci riskovat. Nikdy. Takže…" prohlásil a já se pousmála.

„Aha, takže už nikdy nebudeš používat mobil? Pro jistotu?" žertovala jsem. On přikývl.

„Jo, to by bylo nejlepší," řekl a políbil mě. Něžně. „Miluju tě," šeptal. Místo odpovědi jsem se k němu přisála zase jako pijavice a začala ho muchlovat jako bychom to nedělali už dvakrát předtím.

Jenže jeho mobil pípnul znovu. Otevřeli jsme oba oči. „Možná by sis to, miláčku, mohl ztišit, nebo změnit číslo a dát ho jen těm, u kterých chceš, aby se ti dovolali," komentovala jsem.

„Hm, ztišený to mám. Nahlas to mám jen pro tebe a Dizzyho," odpověděl. Usmála jsem se. Ulevilo se mi, že to nebyla Fae.

„Tak si to přečti, třeba je to naléhavý. Přece by ti Dizzy jinak takhle brzy nepsal, ne?" popoháněla jsem ho. On přikývl a natáhl se pro mobil ke svým kalhotám, které měl hozené vedle postele na zemi. A pak začal číst. Pozorovala jsem ho a vážně nekecám, v průběhu toho čtení úplně zbledl a ke konci i otevřel pusu v šokovaný údiv.

Dizzy: Čus, kámo, sorry, že ruším, ale mám pro tebe zprávu od Fae. Nechtěla ti psát, protože ti to prý slíbila, když jsi u ní strávil noc. Ale volala mi, vezl jsem jí do špitálu. Začala krvácet. Ale všechno je nakonec v pohodě. Jen ti to chtěla říct. A taky to, že to bude holka a že pro ní vybrala speciální jméno. Aevara. Prý když teda bude bez tatínka... to je mrcha co? Přijde mi, že to rýpání už tedy přehání. No nic, nalož s tou informací, jak chceš, taťko.

„Co se stalo? Úplně jsi zezelenal. Někdo umřel?" polekala jsem se. Cítila jsem skrze jeho pouto, že je mu zle. Bylo mi z toho taky zle, a to jsem nevěděla z čeho.

„N-ne. Nic se neděje, jenom něco, co budu muset později vyřešit," usmál se a vrátil mobil zpátky do kapsy u kalhot vedle postele. Ten úsměv byl nucený, poznala jsem to.

„Rascale… pověz mi to. Prosím, cítím, že tě to úplně odrovnalo. Slyším tvoje srdce šílet, tvojí krev cítím intenzivněji, jak je hustá a vypadáš na umření," šeptala jsem a přitulila se k němu. Na chvíli jako by přestal dýchat a zíral pořád někam před sebe.

„To je vážně dobrý, nebudeme si tím kazit tuhle chvíli, jo?" řekl, ale odtáhla jsem se od něj a dívala se na něj jako na blázna.

„Rascale, vrátili jsme se k sobě a jako tvoje partnerka, snoubenka a kamarádka bych měla vědět, co se tě takhle strašně dotklo. Cítím to skrze pouto. Neměli bychom jít do společných začátků se lží, ani s tajemstvím, že ne?" pokračovala jsem, ale díval se na mě vážně zoufale.

„Ne, to ne. Ale já… promiň. Omlouvám se, ale tohle nemůžu. Musím na vzduch," šeptal, natáhl na sebe rychle ty kalhoty a vystřelil z místnosti jako namydlený blesk. A já byla čím dál tím zvědavější.

„Útěkem to ale nevyřešíš…" zašeptala jsem si pro sebe a povzdychla si. Na chvíli jsem přemýšlela, jestli na něj nepočkám v posteli, ale pak jsem si říkala, že to je blbost a že ho tedy nechám být a raději pojedu domů. A třeba mi to pak řekne?

Začala jsem se tedy oblékat. Potom jsem ještě ledabyle ustala postel a šla jsem k autu. Takhle jsem si završení naší první společný noci nepředstavovala, ale život je plný šoků a překvapení, že?

Všimla jsem si Rascala s cigaretou u vchodu. Měl jí vraženou mezi rty a hezky jí nechával čoudit, zatímco v ruce držel mobil a něco do něj intenzivně datlil. Skoro jako by byl duchem úplně mimo. Snad si mě ani nevšiml projít kolem něj k autu.

Byla jsem tak zvědavá, že jsem neovládla ten vypínač čtení myšlenek a když jsem kolem něj prošla, do hlavy se mi vloudilo pár slov, které měly divnou souvislost. Byla tam Aevara, dcera a byla tam i Fae.

Možná byl z toho včerejška zblblý stejně jako já. Aevara je… jsem já. Nicméně, měl v hlavě Fae. Po tom všem a teď, když měl mobil v ruce? A ačkoli mi tvrdil, že mu psal Dizzy, měl v hlavě zase Fae.

Tristan: Dostal jsem zprávu od Dizzyho. Jsem rád, že jsi v pořádku ty i malá. Ale prosím, dej jí jiný jméno.

Fae: Pročpak? Aevara se ti nelíbí?

Tristan: Vůbec.

Fae: To chápu. Nicméně máš smolíka, Tristane. Jsem na ní sama, tak jí jméno vyberu sama. Hodí se k ní dokonale. Leda, že by měla tatínka… to bych jí musela vybrat jiný jméno.

Tristan: Fae, prosím tě nemuč mě. Už jsem řekl, že budu v jejím životě. Takže bez tatínka fakt nebude.

Fae: Tvoje dcera Aevara Vane Graves.

Tristan: Nevezmu si tě, takže Aevara Vesperová. Když už. A to jí nedělej. Prosím. Nehledě na to, že nechceš, aby se tvoje dcera jmenovala stejně jako moje snoubenka.

Fae: Cože? Jaká snoubenka? To sis už našel novou démonku? Tristane!!!

„Rascale?“ zakuňkala jsem a zaťukala mu lehce do ramena. Jeho cigareta se vykouřila sama, v puse už mu zbýval jen doutnající vajgl. Prudce se otočil, až mu telefon spadl na zem a hned vedle dopadl i ten žhavý vajgl. Naše oči sklouzly dolů k mobilu. Byla jsem v pokušení si to přečíst, ale z úcty k němu jsem se podívala zpátky na něj. Bylo na něm vidět, že je na pokraji zhroucení.

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit. Já jen, že pojedu domů, jo? Ale když tě vidím v tomhle stavu, mám starost. Nechceš mi říct, co se děje?“ vyzvídala jsem a sehnula jsem se, že mu ten mobil zvednu, ale než jsem ho stihla vzít do ruky, šlápnul na něj a úplně rozkřachnul displej, že se na něm udělala pavučina.

Zvedla jsem k němu oči a šokovaně na něj zírala. „Ty jsi úplně mimo, vždyť sis na něj šlápnul,“ komentovala jsem nešťastně stav jeho i toho mobilu.

„No vidíš to, jsem fakt úplně mimo. Já ti pak zavolám, jo?“ řekl a pousmál se. Tohle mlžení jsem nesnášela, věděla jsem, že se něco děje, ale ani za nic to z něj nešlo dostat.

„Rascale! Vážně. Buď spolu budeme normálně komunikovat, nebo už se sem nevrátím. Vážně ti nechci dávat nůž na krk, ale tohle mě nebaví,“ oznámila jsem mu a podala mu do ruky rozšlápnutý telefon, jehož displej stále svítil. Ještě jsem cítila, jak zavrněl. Ale Rascal mlčel.

„Fajn. Jak chceš. Už mi nevolej!!“ zaječela jsem na něj, otočila se a chtěla jít, ale přitáhl mě k sobě za kabát a objal mě. Opřel se bradou o moje rameno a mačkal mě k sobě jako bych byla jeho mazlítko.

„Odpusť. Nechtěl jsem to takhle. Ale bojím se, že když ti to řeknu, dopadne to stejně,“ šeptal. Odtáhla jsem se od něj a podívala jsem se na něj.

„Co se děje? Slibuju, že neuteču, ano?“ začala jsem, ale zavrtěl hlavou.

„Nic neslibuj. Ne když to nepůjde splnit. Psal mi Dizzy, že v noci vezl Fae do špitálu. To je celý. Teď jsem jí napsal. Bál jsem se. Ale říká, že je všechno už dobrý. Tak se mi malinko ulevilo, ale zase se teď bojím o tebe. O nás,“ přiznal. Pohladila jsem ho po tváři a něžně ho políbila.

„Ty trubko, já přece vím, že se Fae nevypařila i s tím dítětem do éteru i když bych si to přála, ale i tak jí nepřeju přece nic zlýho. A ani tobě a tvýmu malýmu. Za co mě máš?“ zeptala jsem se.

„To jsem si ani nemyslel. Jen jsem se bál, že by tě zmínka o Fae tolik naštvala a znechutila, že bys potom zase odešla. Víš? Že by ti to připomnělo důvod našeho rozchodu,“ vysvětlil.

„Miláčku. Byla jsem hloupá. Miluju tě. A nechci tě nikdy ztratit. Ne dokud mě budeš milovat. A ty ani neděláš hlouposti, tak se nemáš čeho bát,“ pokračovala jsem. Všimla jsem si, jak se mu ulevilo.

„Jaký hlouposti? A jak víš, že jsem nic neudělal?“ zeptal se.

„Tak třeba, že by ses vyspal s Fae. Nebo s někým dalším. Nevyspal ses s ní, že ne?“ zeptala jsem se trochu s obavou, když jsem viděla, jak na mě rozpačitě kouká.

„C-co? Ne, jak tě něco takovýho mohlo napadnout? Jen jsem zabil asi deset nevinných lidí,“ odpověděl.

„Kvůli mně?“ polekala jsem se. On mlčel. Povzdychla jsem si a položila mu ruku na rameno. „A taky sis kvůli mně zničil mobil. Až tak ses bál, že bych si všimla takový

konverzace?“ zeptala jsem se a on přikývl. „Pojedu domů, ano? Nebo chceš, abych tu s tebou zůstala?“ zeptala jsem se a všimla si zaváhání.

„To víš, že bych chtěl být s tebou, ale musím s ní ještě něco probrat a nechci tě štvát, takže bude lepší, když si zavoláme pak, jo?“ opáčil a já přikývla.

„Tak dobře no. Tak papa,“ zašeptala jsem sklesle, mávla na něj a šla k autu. Cítila jsem tu jeho úlevu jako by byla moje vlastní, když jsem se od něj vzdálila. To se mi zas tolik nelíbilo. Fae mi vážně překáží. Ať je to jak chce, překáží mi.

Rascal se podíval na rozbitý mobil a oddychl si, když jsem odjela. Snažil se ještě přečíst poslední zprávy od Fae, ale bylo to moc rozkouskované. A tak se rozhodl, že zkusí, jestli ten telefon umí ještě volat. A světe div se, šlo to.

„Tristane?“ ozvala se Fae lehce roztřeseně. To dělal ten mikrofon, který se mu taky dostal pod podrážku, ale jen tak tak přežil.

„Fae, se Stellou jsme se k sobě dneska konečně zase vrátili. A ty mi řekneš tohle. Prosím rozmysli si to s tím jménem. Vím, že mě chceš trestat, ale vymysli jiný trest ano? Prosím,“ škemral. Fae se rozplývala nad jeho roztomilostí, když jí o něco žádal.

„Až mi řekneš, proč se tě to tolik dotklo. A cos myslel tím, že nechci, aby se naše dcera jmenovala po tvojí snoubence,“ objasnila.

„Prostě jsem zjistil, že se nejspíš Stella doopravdy jmenuje Aevara. Stačí ti to jako odpověď?“ zeptal se a z druhé strany se ozvalo dlouhé ticho.

„Jo. To mi asi vážně úplně stačí. Máš pravdu, to teda nechci. Naše dcera si zaslouží lepší jméno. Napadá tě nějaký?“ prohlásila. Rascal ztuhnul. „Tristane?“ oslovila ho, když měla pocit, že se někam vypařil.

„Chceš, abych vymyslel jméno já? Myslel jsem, že mi tohle privilegium nikdy nedovolíš,“ opáčil.

„Neřekla jsem, že ti ho dávám. Jen jsem se ptala na návrhy. A mimochodem, jak to že ses k ní zase vrátil? To si děláš srandu, ne? Ach jo…“ povzdychla si.

„Prostě vrátil. Smiř se s tím,“ odseknul.

„No a jak jsi jako zjistil, že se tak jmenuje?“ vyzvídala a zkoumala si u toho nehty. Měla nějaký nový. Takový kočičí drápky. Krásný a upravený. Jako všechno na ní. Teda tak jsem si jí představovala v každým případě i těhotnou i v rakvi. Ale těžko říct, jestli má nějaký nevolnosti a jak vypadá, když se nenamaluje. Určitě líp než já.

„To je na dlouho. Co třeba Persephara?“ začal.

„Hm, to je moc dlouhý,“ opáčila suše.

„Penelope?“ pokračoval a Fae si povzdychla.

„Lásko, říkám, že to je dlouhý. A co máš furt s tím P?“ zeptala se. Rascala zarazilo to oslovení.

„Nevím, je to hezký. Třeba bychom jí mohli říkat Pennsy,“ dodal.

„Pennsy? To je jako z tak nádhernýho jména jako je Tristan používat jen Stan. Zapomeň na to, vymyslím jí jméno sama!“ prskla na něj.

„Carissa, Seraphina, Elysia, Aurora, Avaline…“ chrlila jedno jméno za druhým. Rascal si povzdychl a protočil očima.

„Nuda. To už si radši udělej srandu a pojmenuj jí Isolda. Pak budeme Tristan a Isolda,“ rýpnul si.

„Fajn, vyber písmeno,“ sykla.

„S, N, nebo E,“ řekl.

„Nic mě nenapadá,“ odpověděla smutně. Rascal přikývl.

„Ještě je času dost něco vymyslet. A ty mi prosím tě nepiš a nevolej, pokud to nebude urgentní a nebude se to týkat dítěte. Už půjdu, musím si jet koupit novej mobil,“ oznámil jí a chtěl zavěsit, ale Fae ještě byla plná otázek.

„Proč? Protože ti na něj volám? To se ho tolik štítíš, nebo co, že ho jdeš spálit?“ prohlásila a Rascal se ze srdce rozesmál.

„Přesně tak, Fae, štítím se ho. Neblbni. Prostě jsem ho omylem rozsekal, jsem rád, že volá. Tak zatím,“ objasnil a vytípnul jí to.

„Čus, co tu strašíš, tak brzy?“ zeptal se Kane, který akorát procházel kolem na další cigaretu. Měl dokonce i uvařené kafe. Položil si ho na římsu u dveří a lovil z kapsy zapalovač. Možná, že byl zvědavý a nervózní, a tak jen kouřil.

Rascal se na něj díval jako na zjevení. Ten mu šel přímo do rány. „Poslyš, se Stellou jsme zase spolu, takže bych ocenil, aby ses kolem ní přestal motat, ano?“ prohlásil a schovával v ruce ten rozbitý telefon.

Kane se pousmál a přikývl. „Jsem rád, že jste se k sobě vrátili, vážně. Neměj obavy. Ale vyhýbat se jí nebudu. Jsme kamarádi. Zapomeň na to, že bych měl kvůli tobě přijít o další kámošku,“ opáčil Kane seriózně. Rascal po něm střelil pohledem.

„Kvůli mně?“ zopakoval a Kane přikývl.

„Ano. Nebyls to ty, kdo nám neřekl o tom, že krademe hvězdu? Pro tebe? Něco tak nebezpečnýho? A pak ty, kdo nás zatáhnul na Zem?“ rýpal do něj.

„Jo, to jsem byl já. Promiň. Mrzí mě to. Ale neměl jsem v plánu to všechno přece. Nemůžeš mě vinit za všechno, co se stalo. A už vůbec ne za to, co se stalo mezi tebou a Zyrou,“ řekl. Kane na něj jen mlčky zíral.

„Být tebou bych…“ začal, ale Rascal se do toho vložil.

„Být tebou bych si všímal svýho,“ řekl, ještě jednou se na něj podíval a odešel.

⛧ ⛧ ⛧

Jako by se mi vrátila radost ze života. Sluníčko svítilo jasněji a já měla pocit, že svítí jenom pro mě. Nebe bylo modřejší a tráva zelenější. Vzduch voněl čerstvě jako voní v zimě a byla zima jak v mrazáku, ale mě bylo teplo. Hřála mě totiž láska.

S Rascalem jsme byli od té doby na sobě nalepení skoro nonstop. Dali jsme si pauzu, abychom se najedli, zalovili si spolu, taky jsme oba byli v práci. A večer? Sex a spekulace o mojí rodinné historii, o čemž jsme věděli pár nových detailů, které jsme vyčetli z dokumentů ze sejfu.

Teď jsme měli pauzu. Mazlili jsme se u mě doma na sedačce, ze které byl nadšený stejně jako Asmodeus, který ještě pořád nenašel lepší místo než na bočním opěradle. Seděla jsem mu obkročmo na klíně, dlaněmi přejížděla po jeho hrudi a ramenech a sem tam jsem ho ozobávala. On měl zase ruce položené na mých bocích, nechal mě rozhodovat o tom, co bude dál, a tak nádherně svůdně se na mě díval.

Sjela jsem rukou pomalu přes břicho až k jeho pásku a podívala jsem se mu do očí. Pousmál se. „Zase?" zašeptal něžně. Povzdychla jsem si a čelem se opřela o jeho rameno. Nicméně, prsty z jeho pásku jsem nesundala.

„Jsem na tobě úplně závislá. Nemůžu za to, že jsi tak strašně hezkej," zamumlala mu do trička. Rascal se pousmál jen lehce a za boky si mě přitáhnul blíž k sobě.

„Strašně hezkej, jo?" zopakoval. Zvedla jsem k němu oči a s naprosto zoufalým výdechem jsem přikývla.

„Jo, strašně hezkej. Nejhezčí. Nejvíc sexy, někdy nejvíc drsnej, na mě nejvíc něžnej a moje prokletí," pokračovala jsem, zatímco jsem se mu nenápadně dobývala do kalhot. Rascal pozoroval moje ruce a potom se očima vyhoupl k těm mým.

„Strašně moc tě miluju… Aevaro," zašeptal, prstem si mě k sobě lehce přitáhl za bradu a vášnivě mě políbil. Dneska už asi po osmdesáté. Když mi tak řekl, projela mnou vlna zvláštního chladu a tepla. „Ale asi to nepůjde, došla nám ochrana," prohlásil a já ztuhla.

Před rozchodem jsme jí nepoužívali a po tom na tom trval. Nebyla jsem proti, pochopila jsem, že nechce další dítě, ale že by se mnou ze strachu radši nespal vůbec? Se svojí snoubenkou? A s Fae jo… tak to mi vadilo.

„No a? Dáme si pozor," zašeptala jsem a políbila ho něžně na krku. Jednou rukou jsem mu vjela pod tričko a druhou si pořád hrála s jeho páskem, ale vrtěl hlavou. Definitivně.

„Lásko, já bych rád, ale není to nejlepší nápad. Já skočím do večerky a pak si dáme společnou sprchu, jo?" navrhnul. Odtáhla jsem se od něj a dívala se na něj tak, jak jsem se na něj ještě nedívala. Představa romantické sprchy s pláštěnkou mě trochu děsila. Nejen kvůli nepohodlí, ale taky komplikacím, co kazí romantiku.

„Nikam nechoď, přešla mě chuť," oznámila jsem mu a s povzdychem mu slezla z klína. Rascal se na mě smutně podíval. Vypadalo to, že by chtěl něco říct, ale pokaždé když otevřel pusu, zase jí zavřel.

„Lásko…" zašeptal jako by mě snad chtěl přemlouvat. Mlčela jsem a zamířila si to k ledničce. Když nebude sex, měla bych se aspoň taky najíst. Přes tu touhu jsem ani necítila jaký mám hlad, ale teď to na mě dolehlo.

„Ještě přece nechceme dítě, že ne? Myslel jsem, že by nám to zkazilo plány. A pořídíme si nějaký, až se to bude hodit," pokračoval. Prudce jsem se na něj otočila s balíčkem šunky v ruce.

„A kdo říkal, že bychom teď měli dítě? Až moc to řešíš. Pokud vím, předtím ses tolik nebál. Vždycky jsi věděl, kdy ho vyndat. A teď jsme navíc i zasnoubení. A kdyby se to stalo, což sice není v plánu, aspoň bych tolik nežárlila na Fae. Se mnou se chráníš div, že tě cítím a s Fae… připadám si trochu nechtěná," opáčila jsem. Smutně na mě koukal.

„Ale takhle to přece není, zlato. Navíc jsem nad tím takhle nikdy nepřemýšlel. Není to tak, že bych to s tebou nechtěl bez gumy. Ani že bych s tebou nechtěl mít děti, jen jsem myslel, že teď by to bylo nevhodný. Kvůli nám oběma. Je to moc riskantní. A je to blbost si dělat dítě jen, abys nežárlila na Fae," odpověděl.

„To by byla blbost no. Ale tak to není. Já jsem přece neřekla, že chci teď dítě. A ani jsem neřekla, že ho chci jen abych nemusela žárlit na Fae. Řekla jsem, že kdyby se to náhodou stalo, nevadilo by mi to tolik. Jsme zasnoubení. A s Fae přece nic nemáš a stejně s tebou čeká dítě. Nechci být snoubenka, se kterou se bojíš spát bez ochrany a žárlit na milenku, se kterou bys tu ochranu ani za nic nechtěl. Asi to nepochopíš, ale jde mi o princip," dodala jsem.

„Stello, já… prostě teď to nechci riskovat. Možná jsem až moc opatrnej, ale další dítě teď nechci ani náhodou," prohlásil. Ani nevím, jestli mě to víc zklamalo, nebo naštvalo.

„Hm. Další… Jako bych mohla za to první!" sykla jsem na něj. „A teď jsem už zase jenom Stella…" zamumlala jsem a hodila mu balíček šunky do klína. Tedy, tam skončil. Původně jsem měla chuť po něm něco hodit, ale v ruce jsem měla jen tohle.

Rascal to chytl, držel to v ruce a jen se na mě díval. Nekřičel na mě a já na něj taky ne, ale byla to hádka. A dost zásadní hádka. „Přece se nebudeme hádat kvůli sexu," zmínil a já jsem na něj hodila fakt nepříjemný pohled.

„Ale my se nehádáme kvůli sexu, Rascale!" prskla jsem na něj.

„Tak proč se hádáme?" pokračoval. To mě dopálilo. *Proč je komunikace s mužem tak složitá? Já mu říkám zřetelné A a on mi pak tvrdí do očí, že mu říkám zřetelné B.*

„Ty jsi vážně neuvěřitelnej. Tak buď jsi tak hloupej, že to nechápeš a nebo si na hloupýho jen hraješ, protože to není možný. Vadí mi, že s Fae jsi spal bez ochrany a do poslední chvíle ses následků ani nebál. A se mnou se bojíš, a to jsi můj snoubenec. Jak já k tomu přijdu, že MŮJ MUŽ se mnou odmítá spát bez zatracený gumy?!" vztekala jsem se. Rascal se zvedl a zahodil šunku na gauč. To zaujalo Asmodea. Hned se zvedl a šel balíček nehlídaného masa očichat.

„Lásko, uklidni se. Takhle to není. Dobře, máš pravdu, bojím se. Ale jen proto, že jsem to posral. Ale to je jenom dočasný, nebudu se takhle bát věčně. A když ani ty teď miminko nechceš, tak není důvod se kvůli tomu hádat," chlácholil mě. Chytl mě za obě ruce a opatrně si mě k sobě přitáhl.

„Já už s tebou s tím spát nebudu! Připadám si jako kdyby ses mě nějak štítil nebo co," zakuňkala jsem.

„Stello, já se tě přece neštítím, co to povídáš?" řekl zoufale. Já na to nereagovala.

„A nutit tě bez toho taky nemůžu, takže…" dodala jsem smutně.

„Takže?" zeptal se. Chvíli jsem na něj jen koukala a přemýšlela.

„Takže asi nic, tady žádný kompromis neexistuje. Nemůžu tě nutit. A nemůžu za to, že mi to při tom vadí. Chápu, kdybychom se neznali moc dobře, ale jsi můj snoubenec proboha!“ připomněla jsem. Rascal si povzdychl.

V tom nás vyrušilo hlasité mlaskání a trhání papíru. „Asmodee!!“ okřikla jsem kočku, která už z papíru vytrhla plátek šunky. Ale když jsem k němu udělala krok, v zubech si to odtáhl pryč.

Mávla jsem nad tím rukou, je to jen plátek šunky. Ten zbytek jsem sebrala a hodila na linku. Potom jsem se podívala zpátky na Rascala, který vypadal, že snad raději kvůli mně ustoupí, ale to jsem taky nechtěla. Tohle byl problém. A možná se zdálo, že malicherný, ale bohužel ne. Byl zakořeněný hluboko a ty kořeny by mohly při vytrhávání poničit něco důležitějšího.

„Mám pocit, že se nebojíš jenom toho, že by se to mohlo stát, ale bojíš se společný budoucnosti se mnou, kdyby se to stalo,“ zmínila jsem a on zavrtěl hlavou.

„To není pravda, klidně bych se s tebou oženil hned teď,“ řekl a já se zasmála.

„Jo, ale abys mě měl jistou, dokud zase nebudeš připravený. Ale vztah dvou lidí je o obou, Rascale. Vím, že se ti nelíbí, že máš něco rozehraného jinde. Znervózňuje tě to a nedokážeš se uvolnit. Máš výčitky. Ale já to odnášet za tebe a Fae nebudu! Takže, odmítám už dál s tebou používat ochranu jenom proto, že se teď najednou bojíš další zodpovědnosti,“ štěkla jsem na něj.

„Stello… co to říkáš, proboha,“ šeptal nešťastně.

„Pravdu. Kdy si konečně přestaneš sám sobě lhát? Lžeš tím i mě. Neměla jsem se k tobě vracet. Jsem úplně blbá!“ dodala jsem a posadila se na gauč. Právě mi docvaklo, že tohle je moje další schopnost. Já vidím do lidí tak, jak nikdo ani sám do sebe nevidí. Došlo mi to přes Rascala, jak nad tím začal uvažovat. Jemu to došlo a já si to v něm omylem přečetla.

„Máš pravdu. Úplně ve všem. Jsem hroznej. Ale na mojí obhajobu, já si to do teď ani neuvědomil. A to, jak ve mně čteš mě taky děsí. Hlavně proto, že se mnou asi nebudeš chtít ani být, co? Když všechno víš líp než já,“ řekl. Možná se pokusil do mě rýpnout, ale nepovedlo se mu to. Nebo jsem si myslela, že to bylo rýpnutí.

„Chci s tebou být. Vím, že si to neuvědomuješ. A nejsi hroznej. Nemůžu ti přece vyčítat, že máš k někomu nějaký city. Každý máme něco. A za normálních okolností bych to neřešila, ale tady jde o Fae a tvoje dítě a o to, jak to celý vnímáš s ní a se mnou, a já to nedokážu vystát. Kdykoli tě vidím, je to jako by mi to někdo četl a pořád připomínal. To, že pro tebe nejsem jediná.

„Co mám dělat?“ zeptal se zoufale a přisedl si ke mně. Ta otázka zněla jako by to myslel vážně. Jako by pro něj moje rada byla svatá.

„Já ti nemůžu říct, co máš dělat. Ne objektivně. Víš, že Fae nesnáším a žárlím na ní. A chci tě za každou cenu, protože jsem k tobě přimknutá,“ objasnila jsem.

„Miluju, jak jsi upřímná. I když mě to bolí. I když to bolí tebe. Neintrikaříš jako Fae,“ přiznal a malinko se usmál.

„To je hezký. Já na tobě taky miluju hodně věcí, ale bohužel nám to nevyřeší ten problém, který máme. Jeden z nás bude muset ustoupit ze svých zásad a strachů, a to je nefér. Jsme v háji,“ dodala jsem. On mi opatrně položil ruku na stehno a podíval se na mě.

„Milovat můžeme víc lidí najednou. To už jsi určitě zjistila i ty," začal zlehka. *Přiznal to. Ale kam tím míří?* „Každého pro něco jiného," pokračoval a lehce se dotkl rty mého krku. Zavřela jsem oči a čekala, co z něj ještě vypadne. Věděla jsem, že to teď malinko zabolí, ale pointa by mě měla zase utěšit.

„Miluju Fae. Už ti nebudu lhát. Ale miluju jí asi tak moc jako ty miluješ Kana," prohlásil, až se mi zatajil dech. Zaskočilo mě to, ale nešokovalo. Spíš jen to, že to řekl nahlas.

„Myslím, že máš štěstí, že sám nevíš, koho miluješ z nás dvou víc," utrousila jsem a začala jsem ho líbat. Stál nade mnou, ohnutý a s dlaněmi na mých stehnech a polibky mi opětoval.

„Nechci, abys mi říkal, že mě miluješ víc než jí. Nechci ani, abys mi sliboval, že jí přestaneš milovat. Nebo, že ti na tom dítěti nezáleží. Chci jen vědět, jestli dokážeš být se mnou, aniž bys měl pocit, že ti tím beru něco, čeho se nedokážeš vzdát. A nechci si připadat jako ta druhá. Ne pokud se rozhodneš si mě vzít a žít se mnou. Rozumíš?" zeptala jsem se a on se ode mě odtáhl na pár centimetrů a podíval se mi do očí.

„A abych to uvedla na pravou míru, já Kana nemiluju. Mám ho ráda. Moc. A přiznávám, že mě přitahuje, ale nemiluju ho. Miluju jenom tebe," dodala jsem. On si povzdychl. Nejspíš ten fakt, že on je ten, kdo rozdělil svoje srdce a duši na dvě půlky a já je celé nabízela jen jemu, ho dorazil.

Dívala jsem se na něj, jak zoufale přemýšlí, co by na to řekl. Jak v sobě hledá něco, čím mi dokáže, že být se mnou se vším všudy je to jediný, co chce a co mu stačí, ale nebylo to tam a já to věděla od začátku, co jsem zjistila, co je Fae zač.

Věděla jsem, že pro mě není ani soupeřka. A nešlo o to, jak moc byla krásná. Ale o to, jak moc on jí má rád navzdory tomu, jak moc jí nesnáší. Protože on vážně a intenzivně miloval někoho, koho i k smrti nenáviděl. A k tomu přibylo to dítě a ta pomyslná váha dostala k Fae těžší závaží i když s ní nechtěl žít. A dával mi to neúmyslně dost jasně najevo.

„Dobře, a co když to nedokážu?" zeptal se. Usmála jsem se a pohladila ho něžně po tváři. Poprvé se nepokusil lhát sám sobě.

„Teď jsi nám oběma odpověděl na otázku, která je od začátku dost podstatná, Rascale," zašeptala jsem smutně. Ale možná se mi malinko ulevilo.

„Jenže já tě vážně miluju, Stello, a strašně moc chci být s tebou. Chci si tě vzít i s tebou mít dítě. Jednou," pokračoval.

„Já vím, že mě miluješ. Já tě taky miluju. Věřím ti. Ale vím, že tohle všechno bys chtěl jen kdyby tu nebyla Fae. A protože je, čekal bys až do bůhví kdy, než bys se mnou opravdu začal žít. A tohle já nechci. A ty taky ne. Takže…" Podívala jsem se mu do očí a viděla v nich smutek.

„Takže se se mnou rozcházíš? Zase?" zašeptal. Dala jsem hlavu na stranu a lítostivě se na něj podívala. „Byl jsem tak šťastnej, když jsme se k sobě vrátili," přiznal. Všimla jsem si, že se snaží zadržet slzy. I já se o to snažila.

„Já byla taky šťastná, Rascale," přiznala jsem. Chvíli se mi díval do očí, kleknul si na zem mezi moje nohy a objal mě. Byl jako malý kluk, který potřebuje mojí náruč, aby se mu udělalo líp.

„Nechci se s tebou rozejít," šeptal. Tentokrát už s pláčem. S tichým a něžným pláčem.

„Já se s tebou taky nechci rozejít, lásko moje. Ale říká se, že když někoho miluješ, chceš, aby byl šťastný i za cenu toho, že to bude bez tebe. A já věřím tomu, že budeš s Fae šťastnej, protože budete mít rodinu, a to je něco výjimečnýho," šeptala jsem mu do ucha. On se na mě tak podíval.

„Ty si vážně myslíš, že budu šťastnej s Fae?" zašeptal nevěřícně. Pohladila jsem ho po vlasech.

„Budeš mít dceru. Budeš součástí jejího života. A Fae tě miluje," dodala jsem.

„Na to jsem se tě neptal, Stello," opáčil tvrdě. Zamrkala jsem. V hlase měl něco, co mě přimělo přestat ho hladit.

„Já nechci Fae jako partnerku. Nechci si jí vzít. Nechci s ní žít. Chci tebe. A ty mi právě říkáš, že mě opouštíš, protože si myslíš, že pro mě bude lepší život s někým, koho si vůbec nechci vybrat. Proč prostě nepřiznáš, že mě máš dost? Chceš chlapa bez závazků. Na tom není nic špatnýho, ale neříkej, že to děláš proto, abych byl šťastnej. Bez tebe nebudu šťastnej i když Fae miluju, chápeš zas ty mě?" odseknul, otřel si slzy a vstal.

„Máš pravdu. Je v tom od všeho něco. Tak jako to máš ty. Kdybys s Fae nečekal dítě a nebál se mít jedno se mnou třeba i hned, i když to teď ani jeden nechceme. A kdybys neměl strach, že vztahem se mnou o něco přijdeš s ní, pak by to bylo taky o něčem jiným," prohlásila jsem a on se rozesmál. Ne z radosti, ale ze zoufalství. Pak zavrtěl hlavou.

„Ty to pořád nechápeš," vydechl a podíval se na mě s takovou bolestí, až jsem měla chuť vzít všechna ta slova zpátky. Pak otevřel pusu, že bude pokračovat, ale rozhodla jsem se nám to oběma usnadnit.

„Chápu to moc dobře, lásko. Se mnou přijdeš o něco s ní a s ní přijdeš o něco se mnou. Nedokážeš se smířit s tím, že ať si vybereš cokoli, něco tě to bude stát. A tak se budeš snažit najít způsob, jak o nic nepřijít. Jí budeš říkat jedno a mě druhý. Chtěl bys z nás dvou udělat jeden perfektní vztah, ve kterém bys nemusel nic obětovat. Ale takhle to nefunguje.

Taky na tom budu tratit. Ale dítě je nejvíc. A je jedno, jestli jsi ho chtěl, nebo nechtěl. Je tady a přes to nejede vlak. A třeba nám jednou život zase zamíchá kartami a my se rozhodneme jinak. Život na to máme dlouhej dost. Teď jsou karty takový a nejlepší bude, když budeš hrát podle nich. Budeme. Já taky budu hrát podle svých," dodala jsem.

„Tu tvojí schopnost vážně nemám rád," prohlásil, políbil mě na tvář, otočil se ke dveřím, cestou pohladil Asmodea a odešel.

„To jsme dva," zašeptala jsem si pro sebe a schoulila se do klubíčka. Jak ztratit chlapa do 48 hodin. Jak ztratit tak skvělýho chlapa do 48 hodin…

Fae zatím byla s Dizzym na nákupech. Těžko říct, jestli to vadilo Noře a jak moc, ale Dizzy na rozdíl od Rascala měl radši Noru než Fae. Fae ho sice taky zklamala, ale nečekal s ní dítě. A vždycky byli dobří kamarádi. Před tím. Což s Rascalem se Fae nikdy moc nekamarádila. Vždycky šlo mezi nimi o víc.

„Ještě potřebuju dva balíky vod a krabici mlíka. A taky pár sklenic nakládaných okurek. Bez toho nemůžu žít," prohlásila zírajíc na seznam. Dizzian chodil vedle ní a všechno, co chtěla házel do košíku.

„Co otec tvýho dítěte? Už se ti aspoň ozval od tý doby?" zeptal se. „Myslím, že by už se mohl malinko začít angažovat. Aspoň s nákupama. Já mám svojí rodinu a práci," rýpnul si. Fae na něj hodila bodavý pohled.

„Otec mýho dítěte na mě sere jak na placatej šutr. A je to asi v naší situaci normální. A mimochodem, kdo z vás dvou je můj kámoš, co? Ty," objasnila.

„Hm, spíš si připadám jako otec. Jsem s tebou víc než s Norou," zmínil suše.

„Snad na mě Norinka nežárlí," pokračovala rýpavě Fae.

„Fae, kroť se. Mluvíš o mojí přítelkyni a uvědom si, že já tohle pro tebe dělat nemusím. A za to, jak ses ke mně chovala bych ani neměl," sjel jí a ona zmlkla. Pevně sevřela oběma rukama nákupní vozík a přikývla.

„Promiň. Jsem jen nějaká napjatá. Nechala jsem Tristana Stelle a mám chuť si za to jednu vrazit. Zvlášť když je mi jasný, že se svojí profesí být samoživitelka jaksi nezvládnu. A ještě bez jiskry," zmínila a Dizzy se pousmál.

„No a to je taky ten důvod, proč se o tebe starám. Konečně si totiž udělala něco nesobeckýho. Ale Rascal by mohl už začít pomáhat. Aspoň okrajově. Sice chápu, že se zase cítí naživu, když se vrátil ke svojí lásce a ty jsi pro něj navíc…" zarazil se o její pohled.

„Neříkej to! Vůbec o tom nemluv, nebo budu zase vzteklá!" prskla na něj a hodila do košíku dvě hořké čokolády.

„Je to pravda, Fae. Můžeš si za to sama. Bylo jasný, že to takhle dopadne. Že si tě nikdy nevezme. Že s tebou nikdy nezůstane. A že si tě ani nevybere. Ale bylas blízko, to se ti musí nechat," pokračoval. Fae si málem zuřivostí rozskřípala zuby.

„Tak dost!" sykla na něj. „Náhodou on by si mě i vzal. Ten plán neměl chybu. Jen se k ní neměl přimknout," opáčila.

„O čem to mluvíš? Já myslím to těhotenství, Fae," objasnil.

„To by mi taky vyšlo, kdyby si nevzal zpátky svojí jiskru. Měla jsem jí líp hlídat. A fakt jsem to měla udělat a vymazat mu na ní vzpomínky. Kdybych to udělala, tak…" pokračovala, ale Dizzy jí přerušil.

„Proč jsi to teda neudělala?" vyzvídal.

„Protože ho miluju proboha. A když jsem viděla, jak moc se toho bojí… nedokážu ho mučit. Ne takhle," objasnila.

Dizzy jí položil ruku na rameno a pohladil jí. „Rád bych ti to ulehčil, Fae. Ale ne na úkor mýho nejlepšího kamaráda. Takže ti budu dělat od teď nákupy jen dvakrát týdně a když Rascal nebude moct, vezmu tě k doktorovi. Ale jen když Rascal nebude moct," řekl pevně a ona přikývla.

„Děkuju. No a budeš pořád můj kámoš, že jo? Přijdeš za mnou, když mi bude smutno? A budeš mi volat aspoň někdy, viď?" ujišťovala se.

„Jasně, že jo," dodal a pak šli společně do vedlejší uličky pro maso. Hodně hovězího na steak, i kostí na vývar.

„A teď mi teda řekni, jak se zase dali dohromady?" vyzvídala. Dizzy dal do košíku zabalené kusy masa, které bral na pultě jako kdyby to byla jen šunka, a po tom, co to naházel do košíku, se na Fae podíval.

„Říkal, že se to stalo v Zoo. Že jí pozval na večeři, objevili nějaký tajný informace a pak se spolu vyspali," zestručnil.

„Hm, klasika. Tristan a jeho romantická stránka. S ním by se vyspala úplně každá. A možná, že i ty, kdyby to na tebe zkusil. Ten má charizma, že by tím zaplavil tuhle zatracenou zeměkouli," mumlala žárlivě.

Dizzy se zasmál a zavrtěl nad svou kamarádkou hlavou. „A co bylo, když za tebou tenkrát přišel? A nelži, že nic nebylo," vyzvídal zase. Fae už mu to vyprávěla asi osmkrát.

„Fakt nic nebylo. Usnul na zemi v předsíni u dveří a ráno se zase vypařil jak pára nad hrncem," odpověděla.

„No dobře, ale neříkej mi, že za tebou přišel vážně jenom spát u dveří. Kdyby nebyl zlitej jak váza, co myslíš, že by bylo?" tahal z ní. Fae pokrčila rameny.

„To nevím. Byl po rozchodu. Pochybuju, že by hledal útěchu v mojí náruči," odpověděla.

„Tam ne, ale mezi tvýma nohama spíš," opáčil.

„Ty seš ale nemravnej!" prskla na něj. „Takovej by byl možná kdysi. S nějakou jinou, ale ne s ní. S ní je úplně jinej. Chová se jako blázen. Říkal, že zabil asi deset lidí. Nevinných lidí," dodala.

„No víš přece, že Rascalovi na lidech moc nezáleží. Nikdy neměl výčitky, když měl hlad," zmínil.

„No jo, ale když měl hlad. Ale teď neměl hlad a ani důvod nikoho zabíjet. To je právě něco jinýho. A taky se tak strašně zřídil, kdybys ho viděl. Já ho nezažila nikdy opilýho a ani jsem neslyšela, že by někdy s někým pil," komentovala.

„Takže věříš tomu, že tam byl ve vší počestnosti, protože neměl kam jít?" vyzvídal.

„Věřím tomu. Navíc, vždyť sotva stál na nohách. Teda ani to ne. Zvonil na mě v kleče a pak když jsem otevřela dveře, tak žuchnul na zem a usnul. K ničemu by ani nedošlo," objasnila.

„Já ti nevím, Fae, ty bys oživila i mrtvolu. Se vážně divím, že jsi ho nechala být," rýpnul si.

„No jasně, kopni si do mě no. Já vím, že jsem hrozná, ale nejsem až takhle hrozná jo? To si ujasníme rovnou," sykla.

„Na mrtvoly nejsi?" pokračoval s úsměvem ve tváři. A ona do něj šťouchla. „To se mi ulevilo, že nejsi zas tak zkažená," dodal. Fae protočila panenkami, popadla vozík a jela napřed. „No tak promiň, já už toho nechám," culil se a dobíhal jí.

Rascal už asi půl hodiny seděl ve svém firemním autě na parkovišti před domem, ve kterém jsem bydlela a mlčky ťukal prstem do volantu. Byl tam bez topení a bez rádia v tichu a zimě. Potom se k něčemu odhodlal, nastartoval, zapnul pás a vyrazil někam do ulic. Do Zoo si to ale nemířil.

Během deseti minut dorazil do cíle. Zaparkoval na poslední volné místo a vypnul motor. Chvilku ještě nad něčím přemýšlel, potom se naklonil k okýnku, podíval se na barák, před kterým stál, s povzdychem vystoupil z auta a mířil si to k tomu domu jako na popravu.

„Ty vody dej sem. A prosím mlíko dej rovnou do lednice. Teď ujíždím na krupicový kaši, budu ho potřebovat," zmínila Fae a nesla lehkou tašku s pečivem do kuchyně. Dizzy srovnal balíky vod do řady, nanosil jí nákup do kuchyně a opřel se zády o linku, když si organizovala lednici.

„No a uvaříš pro mě něco, když jsem ti tak hezky pomohl?" zeptal se. Fae zavřela dveře od ledničky a podívala se na něj.

„No dobře a co bys chtěl, abych ti uvařila?" opáčila. Dizzy se pousmál a pokrčil rameny.

„Cokoli, Fae. Cokoli, co víš, že mám rád. Překvap mě. Já si zatím odskočím," řekl a zamířil si to do koupelny. V tom se ozvalo klepání na dveře. Dizzy u nich zrovna stál, tak otevřel a překvapením pro něj bylo, když tam viděl Rascala. Hodně dlouho se neviděli. Snad naposledy u mě ve starým domě.

„Co tady děláš?" zašeptal Dizzy šokovaně.

„Spíš co tady děláš ty," opáčil Rascal pohotově. „Fae není doma?" vyzvídal.

„Já pomáhal Fae s nákupem. A je doma. Je v kuchyni," řekl a Rascal se pousmál a přikývl.

„No a můžu dál?" zeptal se.

„Jo, ale… počkej, fakt sis to rozmyslel dobře? Ještě o tobě neví, máš čas se vypařit," zachraňoval ho Dizzy, když se Rascal snažil vejít do bytu, ale on naopak působil, že ví moc dobře co dělá.

„Jo, rozmyslel," odpověděl a konečně vešel do bytu, když mu Dizzy uhnul stranou.

„Já vypadnu jo?" řekl, ale Rascal se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Neblbni, kdy naposledy jsme byli my tři pohromadě? Navíc já nespěchám," dodal.

„Fajn," opáčil Dizzy.

„Říkals něco? Já tě tady neslyším. Měla jsem hlavu v ledničce," křičela na Dizzyho Fae.

„Jdu nevhod?" ujišťoval se Rascal cestou do obýváku, ale Dizzian vrtěl hlavou.

„Blázne, nevím, na co narážíš. Já s Fae už nic nemám a ani nechci. A tobě bych radil to samý. Ale jsem rád, jestli ses rozhodl, že se budeš konečně starat o to malý, protože to nestíhám," zmínil a Rascal se pousmál a přikývl.

„Neboj, postarám se," dodal a Dizzy se usmál a táhl Rascala do obýváku.

„Vedu ti návštěvu, Fae. Jestli chceš, tak já vás nechám o samotě a uvaříš mi něco jindy," řekl a když Fae viděla Rascala, ztuhla.

„C-co tu děláš? Děje se něco?" zeptala se.

„Ne nic. Můžu se k vám přidat, nebo ruším?" řekl a Fae se usmála.

„Nerušíš. Posaď se. Zrovna se Dizzianovi chystám udělat steak, dáš si taky?" nabídla. Rascalovi se rozzářily oči a stejně tak Dizzymu. Steaky démoni zbožňují a zvlášť když je dělá Fae. Ona by mohla být profesionální kuchařka.

„Dám si rád, jestli můžu," odpověděl. Dizzy si akorát sedl na gauč a díval se na Rascala jako by z něj chtěl vyčíst, proč je tady. Dost se tomu divil. Ne tomu, že by přijal svojí zodpovědnost, ale že by jí přijal takhle osobně.

„Bezva. Tak si kecni a povídej," začala a Rascal si sedl vedle Dizzyho na gauč a rozpačitě se zaculil.

„Chtěl jsem si s tebou jenom o něčem promluvit, ale to nespěchá. Klidně to probereme později. Co vy dva?" vyzvídal. Chopil se toho Dizzy. Raději.

„My dva? Nic. Však jsem říkal, že jsem pomohl Fae s nákupem," opáčil.

„Jo, ale já myslel Fae a mojí dceru," objasnil. Fae se na něj otočila a usmála se.

„Takže tě přece jenom zajímá jo? No, máme se dobře. Dík za optání," odpověděla stručně.

„No a… jak ti je? Ještě ti je špatně?" vyptával se opatrně.

„Ne. Už ani ne. Všechno je dobrý. A naše holčička má zhruba padesát deka a měří osm a půl centimetrů," objasnila. Rascal roztál jak máslo na sluníčku, když to slyšel.

„Vážně? To je… ty jo… dost malá, ne? Na démona. A není jich tam náhodou víc? Vážně budeme mít jen jednu?" divil se.

„Je tam jen jedna, Tristane. Nevím, jak tobě, ale mě to stačí. A není malá. Celou dobu jsem v lidský podobě. Spíš by bylo divný, kdyby byla větší. Je to holka, ne zlobr," opáčila suše. Rascal se rozpačitě zaculil.

„Tak Tristane, jo? Copak ty už jsi s tím jménem zase v pohodě?" vyzvídal Dizzy překvapeně, že se Rascal nečertí.

„Pro mě bude vždycky Tristan," opáčila Fae suše, a to maso pořádně nasolila. Rascalovi zrudly oči, když cítil maso a pak se rozhodl, že odpoví Dizzymu na jeho dotaz.

„Spíš mi přijde divný, když mi Fae říká jinak," dodal. Potom bylo chvíli ticho. Byly slyšet jen zvuky z kuchyně, jak Fae vytahovala pánev z myčky a krájela cibuli.

„Co Stella? Nebo teda Aevara. Nevadí jí, že jsi tady? Abys zase neměl průser. Teda spíš já. Aby to místo mobilu neodnesl můj obličej," komentovala suše Fae.

„My se rozešli," odpověděl klidně Rascal a oba se k němu prudce otočili.

„Cože?" vyštěkla Fae skoro jako by jí to bylo líto. A Dizzy měl pořád ještě vytřeštěný oči.

„Kdy? A proč?" pokračovala. Byla natočená k němu, ztuhlá jak socha a v ruce měla obří nůž. Taky na sobě měla zástěru, což byl vážně zajímavý pohled. Byl to skoro takový nezvyk jako by se nějaká šmudla nastrojila a vzala si nóbl šaty.

„Dneska a prostě protoč," řekl hravě a usmál se na ní. Fae v šoku, v zástěře a s bříškem… myslím, že jsem ho odhadla správně. Byl konečně doma. I když remcal.

„N-no ale… to já jsem ale nechtěla!" vypadlo z ní najednou. Dizzy neměl slov, nebo spíš je nechtěl mít před Fae. A Rascal jí nevěřil ani slovo, ale momentálně byl ve zvláštním klidu a pohodě. Možná si něco srovnal v hlavě a měl plán. A on když má plán, pak se ho drží a dokáže být nad věcí. A my se nerozešli ve zlém.

„Ne takhle," objasnila. Dizzy se podíval na Rascala, ten na něj a pak od něj odvrátil zrak.

„Rozešli jste se? Kvůli Fae? A ty seš tady proč? Aby ses s ní dal dohromady? Nebuď idiot, Rascale!" promluvil mu do duše skrze telepatii. Rascal na to nic neříkal. Jen se zvedl a šel za Fae do kuchyně.

„Pomůžu ti, chceš?" zeptal se jí mile, až se jí zatajil dech. Fae si s Dizzianem vyměnili pohledy. Tohle jim přišlo víc než podezřelé.

„U toho já být nemusím. Dejte si jeden i za mě. Já už půjdu. Beztak si tu připadám jako křen," prohlásil Dizzy a zvedl se z gauče.

„Kvůli mně nemusíš odcházet, Dizzy," zopakoval Rascal, ale on vrtěl hlavou a hodil na něj fakt nepříjemný pohled.

„Doufám, že víš co děláš. A hlavně mi nelži, že ti o nic nejde, máš úplně černý oči. Pak za mnou nechoď brečet až tě Fae vyždíme jak hadr na podlahu," dodal a pak už se ozvalo jen prásknutí dveří.

„Co to do něj vjelo?" podivila se Fae. Rascal pokrčil rameny, vzal jí z ruky nůž a pokračoval v krájení cibule. Ona na něj chvíli jen mlčky civěla, než se odhodlala dát maso na pánev.

„Co se stalo, Tristane?" vyzvídala po chvilce ticha. On se k ní otočil a usmál se.

„Nic. Ukázalo se, že o mě Stella dvakrát nestojí. Už ne. Bylo jí beze mě líp," zalhal, ale Fae mu moc nevěřila.

„A proto se s tebou ještě vyspala, aby si byla jistá?" rýpla si. Rascal ztuhnul.

„Jak to víš?" divil se její otázce. Ona trochu zazmatkovala, než přiznala odkud to všechno má.

„Dizzy mi to řekl," odpověděla. Rascal jen mlčky dokrájel cibuli a pak jí to na prkýnku přišoupl blíž pod ruce. Ona k němu zvedla hlavu. „Proč jsi přišel? Mi to říct, nebo se ti po mě stýskalo?" vyzvídala.

„Poslyš, ještě bys chtěla, abych byl s tebou?" zeptal se. Ona zase vytřeštila oči. To byl jeden šok za druhým. Něco, s čím nikdy nepočítala, že přijde.

„Jasně, že bych to chtěla. Nic nechci víc než tohle," opáčila pohotově, ale snažila se zamaskovat přílišné nadšení. Rascal přikývl.

„Chci tady být pro tebe a naší dceru. Ale mám podmínku. Možná se ti nebude líbit, ale je důležitá," oznámil jí. Podívala se na něj s obavou v očích.

„Ano?" zakuňkala.

„Budeme spát odděleně a ty se mě nebudeš snažit dostat do postele, jinak je mezi námi definitivní konec, souhlasíš? Žádný intriky, pilulky, alkohol, pouta, řetězy, sexy prádlo, nic. Myslím to vážně!" objasnil.

„Chceš se mnou žít, ale nechceš se mnou spát? Takže se ke mně nechceš vrátit, chceš se o mě starat a vychovávat se mnou dítě?" ujišťovala se, že tomu správně rozumí.

„Přesně tak. Jestli mezi námi má něco být, tak bych na to netlačil. Soustřeďme se na dítě, domácnost a na práci. Já tě zajistím, postarám se o tebe a malou. A tím to končí," řekl.

„Myslíš prozatím?" vyzvídala.

„Nemysli na mě takhle," zašeptal a díval se jí do očí. Chtělo se jí brečet i když byla nadšená i z toho mála, co jí dal.

„Dobře. Přísahám, že nebudou žádný intriky, pilulky, alkohol, drogy, svádění, pouta, řetězy ani nic. Nebudu se ptát kde a s kým spíš, ale jinak budeme spolu," řekla a natáhla k němu ruku, jako aby si s ním plácnula, ale on jí místo toho chytnul mezi dlaně, lehce promnul a pak jí přitáhl jednou rukou k ústům, aby jí políbil.

Tohle byl ten nejintimnější moment, jaký spolu za poslední dekády měli. On jí něžně políbil ruku jako princezně. Jako ženě, kterou má rád. To bylo gesto chlapa, který je zamilovaný až po uši, ale takový džentlmen, že by počkal až do svatby. Ne, že by to byl jejich případ.

„Spát budu doma. Teda… tady. Jestli teda chceš. Můžu ale klidně zůstat i v Zoo," zmínil, ale Fae vrtěla hlavou.

„N-ne. Zůstaň tady. Prosím," usmála se a on přikývl.

„Dobře. A ještě mám jednu podmínku. Nechci se bavit o Stelle. Fakt vůbec. Tabu, ano?" zeptal se a ona zase přikývla a usmála se.

„Jak chceš. Žádná Stella neexistuje. Jen ty, já a naše dcera," šeptala a zírala mu do očí, které byly černé jako noc. Démona oči vždycky prozradí. Je to největší nevýhoda démonství, ale někdy i výhoda. Záleží na situaci.

⛧⛧⛧

Seděla jsem u stolu v ordinaci a třídila karty svých zvířecích pacientů. Georgina kolem mě taky poskakovala, ale už se chystala domů. Já ne. Domů se mi nechtělo. Ne tak brzy.

Kane a Zyra byly celý den s Rascalem v kanceláři a řešili mě. Tedy Aevaru. Všechno jim to řekl. Tedy o tom, co jsme zjistili v tom sejfu a oni mu pomáhali se v tom hrabat a zjistit víc.

To, že jsme se rozešli ze sobeckých důvodů zatím vynechal. Ale nebyl hloupý, aby mu nedošlo, že se to Kane dřív nebo později dozví ode mě. A tak se rozhodl, že mu to raději vyklopí.

Zyra si odskočila, Kane seděl na podlaze zahrabaný v krabicích, dokumentech, fotkách, papírech a deskách a Rascal pročítal jakýsi deník. Akorát na něj narazil. Sice mi slíbil, že to budeme řešit spolu, když se mě to týká, ale to jsme spolu ještě chodili. Teď to vypadá, že to budeme řešit přes Kana. A to proto, že já sama Rascala nějakou dobu nechci vidět a radši s ním ani mluvit.

„Co je?" zeptal se ho Kane, když se na něj už asi po desáté Rascal podíval.

„Nevím, jak ti to mám říct," odpověděl klidně a opřel si hlavu o ruku. Taky si u toho malinko povzdychl.

„Normálně. Tak jako všechno. Nikdy si moc neděláš hlavu s tím, jak mi co řekneš. Leda, že bys mi třeba chtěl dát padáka. Ale to prosím nedělej. Jsem zločinec, moc dobře bych se teď neuživil. Ne se zlomeným ocasem a ne sólo," prohlásil a čekal, že se Rascal zasměje, ale on se jen pousmál, ale jeho úsměv zase zmizel. „Co se děje?" tahal z něj.

„Dostal jsem kopačky od Stelly. Definitivně," přiznal. Kane k němu zvedl oči a překvapeně na něj civěl.

„Cože? Cos jí udělal?" zeptal se. Rascal sklopil zrak na klávesnici od notebooku, kterou měl před očima, nadechl se a pak se podíval na Kana.

„Vidí mi do hlavy a ví, že miluju Fae. To jsem udělal. Probudila se v ní nová schopnost. Je fakt dobrá. Sám jsem tomu nemohl uvěřit, ale popsala mě jako kdyby mě sama vytvořila," objasnil.

„Miluješ Fae??" vykřiknul šokovaně. „Se ti něco stalo nebo co? Jak jí můžeš po tom všem pořád milovat? Ty? A ještě když jsi měl Stellu," začal. Rascal si zase povzdychnul. Tuhle přednášku čekal.

„Není to tak, že bych Stellu nechtěl, blázne. Chci. Ale Stelle moje city k Fae vadí. A zvlášť, když je se mnou těhotná. To, že mi vidí do hlavy tomu taky moc nepřidalo. Začala mojí lásku k ní totiž neustále porovnávat s tou, kterou chovám k Fae. Bylo to neúnosný. Ale spíš pro ní. Prostě mi oznámila, že chce chlapa bez závazků. A že třeba jednou… je mi z toho špatně," přiznal.

„To je mi líto, kámo. Fakt jsem vám to přál. Přísahám," zmínil a Rascal přikývl.

„Já vím, že jo," dodal. Potom bylo chvíli ticho, než Rascal prolomil ledy. „Od včerejška jsem u Fae. A ne, nic nebylo. Ani nebude, protože nechci. Je to složitý. Ale já Stellu vážně miluju. S Fae jsem jenom kvůli dítěti. Zatím teda. Asi potřebuju vědět, že to Stella s tím rozchodem myslí vážně," objasnil.

„Nevěříš jí to? A jak to jako chceš zjistit? Čekáš až dá někomu jinýmu?“ zeptal se a pak si tu otázku vzápětí vyčítal. Zvlášť, když viděl, jak se na něj teď kvůli tomu Rascal dívá.

„No… vlastně asi jo,“ opáčil suše a zase si povzdychl.

„Sorry předem za debilní dotaz, ale chceš, abych to za tebe nějak… otestoval?“ zeptal se a Rascal se zamračil.

„Nechci. Samozřejmě, že to nechci. Ale vím, co k ní cítíš a vím, že ona tě má taky ráda, takže s tím asi nic stejně nezmůžu. A nemám na to ani právo… miluju totiž Fae,“ zopakoval jako by si to vyčítal. A možná, že i jo. Uvnitř se za to proklínal a jí za to nenáviděl. „Zatracená Fae,“ dodal.

„Neboj se, já jí do postele rovnou neskočím, to bych nikdy neudělal. Ani na to nemám,“ objasnil. Rascal přikývl.

„Mě je jedno, jestli je to teď nebo až za chvíli, stejně mě to sere,“ přiznal. „Ale dobře mi tak, bůhví jak strašně se kvůli mně musí cítit Stella,“ dodal.

„Asi tak jako by ses cítil ty, kdybych jí udělal dítě,“ prohlásil Kane a vysloužil si od Rascala naprosto šokovaný pohled. V tom se dovnitř vrátila Zyra. Oba zmlkli a Rascal přemýšlel nad tím, co mu řekl Kane.

A ano, ta představa ho děsila a kdyby se to stalo, asi by ho to položilo. Zavřelo by mu to nadobro dveře k našemu vztahu. A až teď si uvědomil, jak je mít dítě definitivní. Že to takhle nejspíš vnímají ženy, protože se jim od toho hůř utíká než mužům.

„Kane,“ zašeptal. On k němu zvedl oči. „Slib mi, že mi tohle nikdy neuděláš,“ řekl nešťastně Rascal.

„Slibuju,“ odpověděl. Tohle zaujalo Zyru a tak se na Rascala taky podívala. Chvilku na něj, potom na Kana a pak zase zpátky na Rascala. Snažila se z nich totiž něco vyčíst, ale nepodařilo se a ona byla zvědavá.

„O co jde? Tváříte se nějak moc vážně,“ vyzvídala.

„Stella se se mnou rozešla a Kane je do ní zamilovanej,“ zkrátil to Rascal a Zyra vytřeštila oči a podívala se tak na Kana.

„Cože? Vážně? Jsi do ní zabouchnutej? A proboha, proč jste se zase rozešli?“ vyzvídala, a protože Rascal si tímhle rýpnul do Kana, Kane se rozhodl, že si teď rýpne zase do Rascala.

„Protože se vrátil k Fae,“ opáčil.

„Ty kráso. Vás dva nechat pár dní o samotě a stane se tragédie. Fae tě zase úplně vysaje. Nechápu, že ti to za to zase stojí,“ prohlásila. Kane se zasmál.

„Třeba to přesně Rascal chce, víš jak,“ řekl Kane, ale Rascal nad nimi jen zavrtěl otráveně hlavou.

„Jdu na cigáro,“ oznámil jim suše. „Sám,“ dodal, popadl krabičku, deník a zmizel. Kane se Zyrou se na sebe podívali.

„To je ale blbec,“ komentovala Zyra.

„Zas takovej blbec není. Nepodceňuj ho, on by od Stelly za Fae jen tak neodešel,“ dodal.

Rascal si zapálil před Zoo, mezi rty mu kouřila cigareta a u toho listoval deníkem. V tom mu v kapse zvonil telefon. Aniž by se odlepil očima od knížky, sáhl do kapsy u kalhot a mobil si přiložil k uchu.

„Ano?“ ozval se až se mu cigareta zahoupala v puse.

„Ahoj, Tristane. Copak děláš? Máš hodně práce?“ vyzvídala Fae.

„Pročpak?“ zeptal se, odložil deník na parapet a konečně se věnoval kouření. Potáhl si a vydechl mohutný kouř, který se mísil s tím, který měl z horkého vzduchu v plicích.

„Já jenom, jestli už nejedeš třeba domů. Mohli bychom se kouknout na nějaký film. A uvařila bych ti večeři, stačí říct, na co bys měl chuť a já ti to uvařím. Cokoli,“ řekla a čekala na odpověď. Vsadila bych se, že na něj pomrkávala i přes mobil. Rascal si potichu povzdychl, zamyslel se a radši si nacpal cigaretu zpátky do pusy.

„Cokoli jo?“ zašeptal a vydechl kouř.

„Cokoli,“ odpověděla.

„Zamyslím se. Přijedu kolem osmý. Ještě tu chci něco dořešit a nechci si to tahat domů,“ objasnil.

„Chápu, nechceš, abych byla taky zvědavá a musels mi to všechno tlumočit,“ zahihňala se.

„Jak ses dneska měla, všechno dobrý?“ zeptal se. Fae zvážněla. Taky si u toho telefonování pohrávala s pískomilem, ale kousnul jí. Překvapivě to byla Stella.

„Au…“ vypískla a vrátila Stellu raději zpátky do klece. „Jo, dobrý. Měla jsem se dobře. Ty?“ zeptala se a šla si prst omýt vodou a mýdlem.

„Co se stalo? Něco s miminkem?“ polekal se, když jí slyšel říct to její bolestné au.

„Ne, Stella mě kousla… myslím ten pískomil. Ale asi jsem si to zasloužila. Moc jsem jí zmáčkla,“ odpověděla. Rascalovi se ulevilo.

„Já se měl taky docela dobře. Jsem rád, že se nic neděje a pokecáme doma, jo?“ navrhnul a ona přikývla.

„Už se na tebe moc těším, Tristane. Fakt moc,“ řekla a usmála se do telefonu, že tu vřelost ucítil i skrze sluchátko.

„Taky se na tebe těším,“ řekl, že to Fae šokovalo. Rozbušilo se jí divoce srdce. Sice na jeho podmínku nezapomněla, a věděla, že je to teprve pár hodin, co jsou spolu, ale i tak cítila velkou neději, že by jejich zvláštní vztah mohl fungovat.

„Tak papa,“ dodal a zavěsil. Pak si uvědomil, že jí zapomněl říct, na co by měl chuť, a tak jí ještě napsal rychlou zprávu ať udělá nějaký maso a vrátil mobil do kapsy.

„Pane, mohl bych s vámi na chvíli mluvit?“ zeptal se ho Sedmnáctka, který ho nejspíš hledal po celé Zoo. Rascal se na něj otočil, típnul cigaretu do stojatého popelníku a přikývl.

„Jistě,“ odpověděl a sáhl po deníku, aby ho tam nezapomněl. Sedmnáctka si taky zapálil. „O co jde?“ zeptal se.

„Zase ti démoni, které jste nakázal zavřít, protože ubližovali slečně Vesperové, pane. Ronan a Draziel se přátelí s jedním z ochranky,“ upozornil ho. To Rascala dostalo.

„Co prosím? S kým?“ vyzvídal Rascal a tentokrát v jeho hlase zazněla silná netrpělivost.

„Theron, pane. Je u nás v ochrance teprve pár měsíců. Dělá převážně noční směny, takže jste na něj nejspíš ani nenarazil," odpověděl. Rascal se zamračil.

„A co přesně znamená, že se s nimi přátelí?" zeptal se. Sedmnáctka pokrčil rameny.

„No, nevím přesně, ale podle kamer a některých zaměstnanců s nimi tráví čas, nosí jim jídlo a podle všeho jim dokonce slíbil, že jim pomůže dostat se ven," řekl. Rascal zůstal několik vteřin nehybně stát.

„On jim slíbil, že je dostane ven?" zopakoval pomalu.

„Ano, pane," potvrdil Sedmnáctka.

„He," zasmál se Rascal. „To je od něj hezký. Zvlášť když jsou zavření na můj příkaz," dodal.

„Mám ho k vám přivést?" zeptal se, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne," řekl, strčil si deník pod paži a vytáhl z kapsy cigarety. Jednu si vložil mezi rty, ale nezapálil si. „Nejdřív mi zjisti, jak dlouho se znají, co přesně jim slíbil a jestli už pro ně něco udělal. A hlavně chci vědět, jestli je jenom blbej, nebo jestli má nějaký důvod, proč se rozhodl riskovat svůj život a dobře placenou práci kvůli dvěma idiotům, kteří si pletou násilí s osobní zábavou," objasnil.

„Rozumím, pane," řekl a chystal se odejít, ale Rascal na něj měl ještě něco.

„Sedmnáctko?" zavolal na něj.

„Ano?" ozval se poslušně. Rascal se na něj podíval a nepatrně naklonil hlavu.

„Jestli zjistíš, že se pokusil otevřít jejich cely, dej mi vědět dřív, než ho někdo začne litovat. Nemám dneska náladu na dalšího hrdinu," dodal. Sedmnáctka přikývl a odešel.

„To je zase novinka. Další blbec, co chce, abych mu urval hlavu. Copak nemůže být chvíli klid?" zamumlal si pro sebe a zapálil si tu cigaretu, kterou už si původně ani dávat nechtěl.

Já akorát dorazila domů. Ještě jsem byla nakoupit a stavila jsem se kocourovi pro granulky. Měla jsem v plánu si zajít někam na drink, nebo se trochu pobavit s Norou a Simonem, ale pak se mi ani nechtělo jim to říkat a ani se bavit. Vždyť jsem smutná.

Doma jsem se najedla, dala si sprchu, zabalila se do županu a načala jsem si láhev bílého vína. Někdy mi pomůže, když mám těžký týden. Někdy moc ne, ale dneska jsem to viděla nadějně.

Zapálila jsem si svíčky a zachumlala se pod deku. Přemýšlela jsem nad filmem, ale nakonec jsem uvítala jenom ticho a společnost mého telefonu. Projížděla jsem si socky, na které jsem do teď neměla moc času. Jenže mě to brzy otrávilo, protože mi algoritmus dohodil do přátel Fae.

Žárlivě jsem si prohlídla pár jejích sexy fotek a pak zahodila mobil daleko ode mě, aby mě to už dál nesvádělo hledat třeba Rascala. Jenže můj mobil měl zjevně jiné plány, když začal zvonit jak na lesy.

„Kellerová, prosím," představila jsem se jako by snad bylo dopoledne a já volala ze služebního mobilu.

„Ahoj, to jsem já. Neruším?" ozvalo se mile a s malým úsměvem mužským hlasem. Byl to Kane.

„Čauky, upřímně jsem ráda, že voláš. Už jsem myslela, že se tu zcvoknu. Celej den poslouchám jenom mňoukání, kňučení a ticho. Proč vlastně voláš? Potřebuješ něco?“ zeptala jsem se.

„Nechci ti sypat sůl do rány, ale slyšel jsem, že jste se s Rascalem zase rozešli. A chtěl jsem se zeptat, jak ti je. A třeba ti i vyžvanit, že Rascalovi nic moc,“ zmínil a já si dala chvilku na čas s odpovědí.

„To je dobrý. Není to žádný tajemství a ani zakázaný téma. Nechala jsem si to všechno projít hlavou, Kane. Nešlo to jinak. Je mi to líto a Rascal mi bude chybět, ale nějak jsem si po tom prvním rozchodu zvykla, že jsem zase sama. Neměla jsem s ním spát, věci by byly jednodušší,“ rozpovídala jsem se.

„Jsem rád, že jsi v pohodě. A taky, že jsi to dokázala vyřešit takhle v klidu. Ale nejsi sama. Kdybys cokoli potřebovala, jsem tu se Sedmnáctkou pro tebe. A Zyra, Simon a Nora předpokládám taky,“ řekl a já se pousmála.

„Jo, díky moc. Vážím si toho,“ odpověděla jsem a pak bylo chvíli ticho. „No a nějaký novinky? Něco zajímavýho v Zoo?“ vyzvídala jsem.

„Zatím ani ne. Jen jsme se prohrabávali fotkama a Rascal našel nějakej deník. Vzal si ho s sebou domů. Ale nějak se mu nechtělo odjet, řešil nějakou záležitost s těma, co jsou v kleci, víš?“ zmínil a já se zarazila.

„Odjet? Kam jel?“ chytla jsem se toho a Kane se polekal, když mu došlo, že řekl víc, než měl.

„Domů,“ odpověděl. Nemělo cenu už mlžit.

„Domů? Kam domů, vždyť bydlí přece v Zoo, ne? Nebo ty myslíš… za Fae?“ zeptala jsem se a on si v duchu nadával do idiotů. Já jsem nad sebou s úsměvem zavrtěla hlavou. *Jasně, že jel za ní. Co by přece dělal v Zoo, když už měl konečně zelenou?*

„Stello… omlouvám se, tohle jsem neměl,“ zašeptal smutně. „Rascal mě zabije,“ dodal a povzdychl si. Nevěděla jsem, co na to mám říct. A ani, co si o tom myslet. Bylo to rychlejší, než jsem si myslela. Ale taky nic, co bych nečekala.

„Myslíš, že s ní spal?“ zeptala jsem se napřímo.

„Já si o tom nic nemyslím. Ale říkal, že nic nebylo,“ vyslepičil mi a proklínal se i za to. Nevím, jestli jsem mu to věřila. „Říkal, že nic nebylo a ani nebude, protože nechce,“ dodal a v duchu si představoval, jak mlátí hlavou o stůl. To už jsem mu věřila.

„Stello, já… tohle jsem neměl říkat a už nebudu, ani jemu o tobě a ani tobě o něm. Promiň. Ani jsem ti nevolal kvůli tomu všemu jako spíš proto, že jsme spolu dlouho nemluvili a docela mi to chybí. A na ten seriál se bez tebe taky už nedívám,“ přiznal.

„To je dobrý. Chápu to. A nezlobím se. A díky, že jsi mi to řekl. Rascal se nedozví, že jsi mi to řekl, já se s ním nehodlám bavit. A co se týče toho seriálu, zkoukla jsem asi deset minut a pak to vypnula. Musíme se domluvit, už máme asi tři díly,“ zmínila jsem a on se usmál a přikývl.

„Mimochodem, jak se má Sedmnáctka,“ vyzvídala jsem.

„Sedmnáctka? Ten furt něco řeší. Skoro se nevídáme. Ale asi se má dobře. Taky se na tebe jednou nebo dvakrát ptal, ale neměl jsem mu moc co říct. Měla bys mu taky někdy brnknout,“ řekl a já se usmála.

„Jo, zavolám mu. Je to týpek,“ dodala jsem a on mi dal za pravdu.

„To jo, jak hora. Hele z těch fotek jsem zjistil, že ta malá holčička s tím klukem jsou sourozenci a že to nejsi ty. Musí to být tvoje máma. Odhaduju podle oblečení a stáří fotek. Tyhle hadry by tvoje máma nenosila za mlada. Spíš babička.

S Rasem si myslíme, že to bude nejspíš ta Carlova vyvolená. Co víme z jeho deníků a od Carla osobně, jeho dědeček miloval nějakou démonku ještě, než se sám oženil a měl rodinu. Takže to časově nesedí na to, aby to byla tvoje máma," zmínil.

„Hm, takže hádáte, že je to moje babička. A co vím od Carla, měla syna a dceru. Syna měla s člověkem a kvůli němu zdrhla a dcera byla démonka. Nechala jí tedy nejspíš ze strachu v Podsvětě, když utíkala se synem na Zem. A to si myslíte, že byla moje máma, jo? Ty jo, co se jí asi stalo? Myslíš, že pořád žije? Docela bych zašla do Podsvěta a podívala se po ní. Nevzal bys mě tam?" zeptala jsem se.

Když jsem zmínila Podsvět, vzpomněla jsem si na Rascala a na portál. Na to, jak mě tam vzal a strávili jsme tam spolu několik krásných letních hodin. Sevřelo se mi srdce a na chvilku se mi zastesklo.

„Vzal, ale nemám povolení jít do Podsvěta. Cestovat tam a zpátky není jen tak. Někdo, kdo se sem dostal přes někoho jiného, tak taky musí dostat povolení vrátit se zpátky. A to mi Rascal nedá. Nehledě na to, že já neumím udělat portál," objasnil.

„Aha. A proč myslíš, že by to nedovolil?" zeptala jsem se. Asi to byla blbá otázka. A možná by ho mrzelo, kdyby mě tam poprvé nemohl vzít on. A že bych tam byla s jeho kamarádem.

„Stello, z Rascala si nepřítele dělat nehodlám. Tohle by ho nasralo. Jsem jeho kámoš a ty jsi jeho… ex. Jsem rád, že mě ještě nezabil, že tě mám rád," osvětlil a já ztuhla.

Že by se o mě takhle spolu bavili? No jistě, vždyť na mě včera vypálil, že ví o mých citech k němu a o jeho ke mně. Ale divím se, že byl ohledně toho tak v klidu. Nebo, že by to bylo jen proto, že se sám cítil provinile kvůli Fae?

„Dobře, zapomeň na to. Třeba by později přistoupil na to, že by tam šel se mnou on," zmínila jsem.

„Třeba," zašeptal Kane. „A nebo taky možná zjistíme něco víc, aniž bys tam kvůli tomu musela jít. Třeba tam půjdeš pak z jiného důvodu," dodal a zamračil se. Vzpomněl si na to, co mu říkal Rascal o tom, že viděl v budoucnu, že se tam se mnou v Podsvětě ožení.

„Zítra zjistíme zase víc a jestli chceš, stavím se u tebe a probereme to do detailů i spolu. Můžu vzít nějaký věci a prozkoumáme to u tebe," navrhnul.

„To by bylo fajn. Tak počítej zítra odpoledne kolem pátý. Jestli tě Rascal pustí dřív. Nebo jestli tě vůbec pustí za mnou," opáčila jsem a on se pousmál.

„Co by mě za tebou nepustil, prosím tě? Zítra v pět jsem u tebe," řekl a pak jsme si popřáli dobrou noc a já se zase vrhla na svoje víno.

Rascal strávil svůj krátký večer s Fae u filmu, jak jí slíbil. Dali si večeři, kterou mu uvařila, jak slíbila ona a trochu si popovídali o práci. Opatrně. Rascal jí nechtěl zatím říkat všechno. A ona na něj taky vůbec v ničem netlačila. Měla strach, že když zatlačí, on uteče. A to by se i stalo, protože to byla jeho podmínka.

I přes tu rozpačitost to byl příjemný večer a pomohl jim k tomu se zase trošičku po těch letech bez sebe sblížit. Fae se šla osprchovat a potom se ještě vrátila na chvíli za Rascalem.

Byla odlíčená, v županu a šla nasypat zrní pískomilům. Rascal ležel na gauči, už měl rozestláno a pročítal si deník. Zvedl k ní oči, když se objevila v obýváku, kde měl mít po určité hodině soukromí. Tedy podle domluvy.

„Promiň, ještě jim dám najíst a nechám tě o samotě," řekla, natáhla se do poličky pro pytlík se zrním přes něj a nasypala myškám do mističek. Rascal se jen usmál a čekal, až Fae milostivě vypadne.

„Kdyby tě v noci rušili, hoď jim tam pár ruliček od toaleťáku, oni budou kousat, a to je docela uspávající," zmínila a odtáhla se od klece i od něj. „Promiň. Dobrou," zašeptala a mířila si to do ložnice.

„Dobrou noc," odpověděl a čekal, až za sebou Fae zavře dveře, aby se mohl soustředit na deník. Naštěstí byl psaný v mém rodném jazyce, a ne ve španělštině, protože to bychom luštili dlouho. A Carlův dědeček byl rozeným Mexičanem. Miguel.

19. ledna 1959

Dnes jsem na chodbě našeho domu potkal ženu, na kterou od té chvíle nemohu přestat myslet. Nevím, čím to je. Byla krásná, to jistě, ale nebyla to jen její tvář, co mě tak okouzlilo. Měla v sobě cosi zvláštního, jakousi jiskru, kterou jsem u žádné jiné ženy dosud neviděl. Působila nesměle, snad ji něco trápilo. Šla tak kvapně, že jsem sotva stačil zachytit její pohled.

Chtěl jsem se jí zeptat, zda jí mohu nějak pomoci, ale nakonec jsem neřekl vůbec nic. Co by si o mně pomyslela, kdyby věděla, jak dlouho jsem na ni hleděl? Patrně by mě měla za nějakého neomaleného hlupáka. A přitom jsem si nemohl pomoci. Byla tak půvabná, že jsem od ní nedokázal odtrhnout oči.

20. ledna 1959

V noci se mi o ní zdálo. Stáli jsme u schodiště, já před ní smekl klobouk, uklonil se a pravil: „Ruku líbám, slečno." A dnes se mi ten sen, k mému nemalému úžasu, téměř vyplnil. Když kolem mě procházela, konečně jsem se osmělil, pozdravil ji a políbil jí ruku. Ani nedokážu říci, kde se ve mně ta odvaha vzala.

Prohodili jsme spolu několik slov. Vyprávěla mi o svých dětech, o dcerce a synkovi. Teď prý žije se synem zde, zatímco děvčátko zůstalo u jakési tety. Jmenuje se Sierra. To jméno se mi líbí. Vlastně se mi na ní líbí úplně všechno.

Zase mi však utekla dřív, než jsem se stačil vzpamatovat. Chtěl jsem ji pozvat na čaj, ale člověk může mít v hlavě tisíc krásných nápadů, a když pak přijde jejich chvíle, nevypraví ze sebe ani slůvko.

29. ledna 1959

Konečně jsem měl tu čest poznat Sierru trochu blíže. Pozvala mě k sobě na čaj a já bych snad přísahal, že jsem se cestou k jejím dveřím třikrát podíval do zrcadla, zda vypadám k světu. Připadal jsem si jako školák, který jde poprvé na dostaveníčko.

Seznámila mě i se svým malým synkem. Jmenuje se Zyn a je to roztomilý chlapec. Člověk by si přál mít takového syna. Sierra mi vyprávěla také o své dcerce Naře, která je zatím u tety. Zvláštní, jak málo toho o ní vím, a přece mě zajímá každá maličkost, kterou mi o sobě poví.

Když jsem odcházel, přistihl jsem se, že už se těším, až ji zase uvidím. Obávám se, že jsem v tom až po uši.

2. února 1959

Už několik nocí pořádně nespím. Sierra mi nedá pokoj ani ve chvílích, kdy ji nemám na očích. Přistihl jsem se dnes, že se usmívám jako hlupák, jen když si vzpomenu na její hlas. Kdyby mě tak viděli přátelé, měli by ze mě zábavu na celý večer.

Nikdy jsem nepotkal ženu, která by ve mně probouzela tolik pocitů najednou. Toužím ji znovu vidět, slyšet ji smát se a poznat všechno, co přede mnou dosud skrývá. A přitom se sotva odvažuji přiznat si, jak moc mi na ní záleží.

Dnes jsem se pokusil napsat jí pár veršů. Chtěl jsem, aby věděla, co pro mě znamená, aniž bych ji musel vystavit rozpakům svým vyznáním. Dopadlo to bídně. Papír jsem schoval do zásuvky a rozhodl se, že bude lepší, když se příště pokusím mluvit jako normální člověk.

6. února 1959

Dnes jsem Sierru pozval na kávu k sobě domů. Přijala mé pozvání, a přestože jsem se snažil tvářit, jako by na tom nebylo nic zvláštního, měl jsem z toho radost jako malý kluk.

Jenže pak mi pověděla něco, co mě připravilo o všechnu lehkomyslnost. Skrývá se před jakýmsi mužem, který jí vyhrožuje. Nejen jí, ale i jejímu synovi.

Ještě teď se mi při té vzpomínce svírá žaludek. Jak může někdo vyhrožovat ženě a dítěti? Co je to za člověka? Sierra o tom nechtěla mnoho mluvit a já ji nechtěl trápit dalšími otázkami. Řekl jsem jí, aby se nebála, že se s tím mužem vypořádám, pokud by jí chtěl ublížit.

Nevím, co přesně mohu udělat, ale jedno vím jistě. Nedovolím, aby se jí něco stalo, pokud tomu budu moci zabránit.

12. února 1959

Dnes mi Sierra prozradila své největší tajemství. A přiznám se, kdybych to nespatřil na vlastní oči, snad bych jí ani neuvěřil. Je démonka.

Vím, jak to zní. Kdyby mi někdo ještě před týdnem řekl, že se zamiluji do démonky, vysmál bych se mu do obličeje. Jenže Sierra mi ukázala své rohy i ocas a já pochopil, že přede mnou stojí někdo, o kom jsem dosud četl leda v povídačkách. A přesto, nebo snad právě proto, jsem ji chtěl ještě víc.

Je nádherná. Svůdná, tajemná a tak neobyčejná, že mi připadá, jako by vystoupila z nějaké staré báje. Kdybych měl malířský talent, snad bych se ji pokusil zachytit na plátno. A kdybych měl talent básnický, napsal bych o ní verše, které by za něco stály.

Vyprávěla mi také o svém synovi. Zyn je polokrevný, protože jeho otcem byl člověk. V jejím světě je něco takového přísně zakázáno. Když jsem se jí zeptal, proč se tedy do toho muže zamilovala, sklopila oči a řekla, že lásce člověk ani démon neporučí. O dítě se prý nepokoušeli. Stalo se to náhodou. A ten muž? Je mrtvý. Zabili ho.

Sierra při těch slovech plakala a já bych nejraději našel každého, kdo jí kdy ublížil, a přiměl ho zaplatit za její slzy.

Její dcerka Nara je zatím v bezpečí, v Podsvětě, kde o ni pečuje jakási chůva. Sierra však se Zynem musí zůstat zde a skrývat se před těmi, kteří ji hledají. Nemohu ji nechat napospas osudu. Možná jsem blázen. Je mi teprve dvacet let a sotva vím, co si počít s vlastním životem, a už se chci postavit někomu, o kom nevím vůbec nic. Jenže když si představím, že by se jí nebo tomu malému něco stalo, nemohu klidně sedět s rukama v klíně.

Ukryji je u sebe. Ať to stojí, co to stojí. A možná, až bude po všem, až se přestane bát a zase se začne smát, mi dovolí, abych ji políbil. Zatím se spokojím s tím, že ji mám nablízku.

Zbožňuji ji, ačkoli vím, že bych měl být rozumnější. Chci ji chránit, chci poznat celý její svět a chci, aby se na mě mohla spolehnout. Nevím, zda je to láska, nebo pouhé poblouznění. Ale jestli je to poblouznění, pak se z něj ani nechci uzdravit.

16. března 1959

Dnešní noc si budu pamatovat do konce života. Sierra měla hlad. Vyprávěla mi, že potřebuje krev, a já jí bez dlouhého rozmýšlení nabídl svou. Zpočátku jsem měl trochu strach, to nepopírám, ale když se ke mně sklonila a její rty se dotkly mé kůže, všechen strach byl rázem pryč.

Bože na nebi, kdo by si pomyslel, že něco takového může být tak příjemné? Nedokážu to ani popsat. Bylo v tom cosi podivuhodného, co se nedá srovnat s ničím, co jsem dosud poznal. Chtěla mi za mou důvěru poděkovat. A to také udělala. Sierra se stala mou první skutečnou láskou a dnes v noci jsem jí odevzdal vše, co jsem jí mohl dát. Milovali jsme se až do rána. Nemohu na ni přestat myslet a stále mám pocit, že na kůži cítím její dotek a ve vzduchu její vůni.

Kdyby mi někdo před dvěma měsíci řekl, že budu sdílet lože s démonkou, pokládal bych ho za blázna. A přece jsem dnes šťastnější než kdy dřív. Miluji ji. A doufám, že ji budu moci milovat ještě dlouhá léta.

14. dubna 1959

Je po všem. Přišli k nám domů. Démoni. Vtrhli dovnitř a zabili je. Sierru. I malého Zyna. Nevím, jak mám dál žít. Nevím, proč jsem nebyl doma. Snad je to jediné štěstí, které mi ještě zbylo, a přitom se za něj stydím. Já jsem přežil a oni ne.

Měl jsem je chránit. Slíbil jsem jí to. Řekl jsem jí, že se nemusí bát, že nedovolím, aby jí někdo ublížil. A nedokázal jsem ochránit ani jednoho z nich.

Kdybych se vrátil dřív… Ne, nemohu na to ani pomyslet. Sierra byla to nejkrásnější, co mě v životě potkalo. A teď už ji nikdy neuvidím, nikdy neuslyším její hlas a nikdy se nedozvím, co všechno mi ještě chtěla povědět o svém světě.

Zůstala mi Nara. Musím ji najít. Musím zjistit, jak se dostat do Podsvěta, a postarat se o ni. Je to Sierry dcera a já nedopustím, aby přišla i o všechno ostatní. Nevím, jak to udělám, ale najdu cestu. To jediné mě teď drží při životě.

11. listopadu 1960

Dnes jsem se oženil s Marií. Je hodná, milá a zasloužila by si muže, který by na ni hleděl tak, jako jsem kdysi hleděl na Sierru. Snažím se být dobrým manželem a nechci jí vědomě ubližovat. Přesto mám někdy pocit, že jsem se oženil s tělem, které stojí vedle mě, zatímco mé srdce zůstalo pohřbené někde daleko odsud. Pořád myslím na Sierru.

Člověk by řekl, že čas otupí i tu největší bolest. Možná ji skutečně otupuje, ale lásku neodnáší. A tak se dnes, v den své svatby, přistihuji, že vzpomínám na ženu, kterou jsem ztratil, a přemýšlím, zda bych byl vůbec schopen zapomenout, kdybych se o to doopravdy pokusil. Asi ne. A možná se o to ani nikdy nepokusím.

18. dubna 1961

Po dlouhém váhání jsem se konečně odhodlal prohlédnout si věci, které jsem si po Sierry smrti odnesl z jejího bytu. Nechal jsem si je na památku, protože jsem nedokázal snést představu, že by měly skončit v cizích rukou. Mezi nimi byl i medailon. Krásný medailon s růží. Prázdný. Dám do něj její fotografii a budu ho nosit u sebe.

Nicméně, něco na něm však není v pořádku. Čas od času se na jeho povrchu objeví drobné záblesky, jako by uvnitř něco žilo. Nevím, jak si to vysvětlit. Když jej držím v dlani, mám zvláštní pocit, jako bych byl se Sierrou znovu spojený.

Možná je to jen má představivost. Přesto se tím hodlám zabývat. Pokud existuje, byť jen nepatrná možnost, že mi po ní zůstalo něco víc než vzpomínky, nemohu to nechat bez povšimnutí.

24. dubna 1961

Posledních šest dní jsem věnoval převážně zkoumání medailonu. Výsledky jsou natolik podivné, že se je pokusím zaznamenat co nejpřesněji. Nechci, aby mé závěry ovlivňovala touha uvěřit něčemu, co si pouze přeji.

Nejprve jsem předmět prohlédl pod lupou a za použití nejsilnějšího světla, jaké jsem měl k dispozici. Jeho povrch nejeví známky poškození ani dodatečných úprav. Spoj mezi oběma částmi je natolik těsný, že se mi jej bez poškození nepodařilo otevřít. Materiál nedokážu s jistotou určit. Neodpovídá žádnému kovu, který znám, alespoň ne podle barvy, lesku a způsobu, jakým reaguje na světlo. Nejzajímavější je ovšem samotné jiskření.

Záblesky se neobjevují pravidelně. Někdy medailon leží celé hodiny bez jediné změny, jindy se v něm během několika vteřin rozběhnou drobné světelné body. Zpočátku jsem se domníval, že jde o pouhý odraz světla, avšak tento předpoklad se nepotvrdil. Medailon jsem zkoušel pozorovat v naprosté tmě a světelné záblesky se objevily znovu. Nemohou tedy být způsobeny odrazem vnějšího zdroje.

Všiml jsem si také, že se jejich intenzita mění ve chvíli, kdy medailon držím v ruce. Při dotyku jsou záblesky výraznější, zatímco na stole postupně slábnou. Pokus jsem opakoval několikrát a výsledek byl pokaždé podobný. Zatím však nedokážu určit, zda je rozhodující teplota mého těla, tlak prstů, nebo něco docela jiného.

Dnes jsem provedl další zkoušku. Přiložil jsem k medailonu různé kovové předměty a sledoval, zda se světelné projevy změní. Nestalo se nic. Potom jsem jej položil vedle svých kapesních hodinek a několik minut čekal. Ani tehdy se nic nezměnilo. Teprve když jsem medailon znovu vzal do ruky, uvnitř se objevila série krátkých záblesků. A právě tehdy jsem si všiml něčeho, co mi dosud unikalo.

Světlo nevychází z vnějšku, jak jsem se zprvu domníval. Objevuje se v hloubce, hluboko uvnitř předmětu. Když medailon nakloním proti lampě, vidím na okamžik nepatrný bod, který se pohybuje, jako by se přeléval z jedné strany na druhou. Není to odraz. Jeho pohyb neodpovídá pohybu mé ruky. Připomíná mi to jiskru. Modrou jiskru.

Ne obyčejnou jiskru vznikající třením či úderem dvou předmětů. Vzpomněl jsem si na to, co mi Sierra vyprávěla o svém světě, a také na světelné projevy, které jsem měl možnost pozorovat u ní. Vždycky jsem si myslel, že jde o pouhý průvodní jev jejich schopností. Co když je však takové světlo něčím podstatnějším? Něčím, co v sobě nesou a co lze za určitých okolností oddělit od jejich těla?

To je zatím pouze domněnka. Nemám žádný důkaz, že by medailon obsahoval tutéž sílu, jakou jsem viděl u Sierry. Přesto se nemohu zbavit dojmu, že mezi nimi existuje souvislost.

Největší průlom nastal až večer. Medailon jsem měl položený na stole a prohlížel si fotografii, když se uvnitř náhle objevila výrazná záře. Trvala sotva několik vteřin. V jejím středu jsem spatřil drobný světelný bod, který se na okamžik rozjasnil natolik, že jsem musel odvrátit zrak. Potom všechno pohaslo.

Přiložil jsem k medailonu ruku. Záblesky se vrátily. Zkusil jsem jej odložit a znovu uchopit. Tentokrát se však světlo neobjevilo okamžitě. Musel jsem počkat téměř minutu. Když se konečně rozsvítilo, měl jsem pocit, že se jeho intenzita mění v závislosti na tom, jak pevně předmět svírám.

Napadá mě proto možnost, že medailon nereaguje pouze na fyzický kontakt. Mohlo by jít o reakci na něco, co nedokážu změřit ani pojmenovat. Pokud je v něm skutečně uzavřena jiskra, možná není pouhým zdrojem světla. Možná je nositelem určité energie, která dokáže reagovat na přítomnost živé bytosti.

A pokud je tomu tak, proč byla uzavřena právě v Sierry medailonu? Dnes jsem poprvé připustil, že předmět nemusí být pouhou památkou na mou milovanou. Mohl by být důkazem, že mezi naším světem a podsvětím existuje spojení, o němž lidé nemají ani tušení.

Zítra budu pokračovat v pokusech. Musím zjistit, co se uvnitř medailonu skutečně nachází. A především musím pochopit, proč mám při každém dotyku pocit, že Sierra není tak daleko, jak jsem si namlouval.

25. dubna 1961

Dnes se stalo něco zvláštního. Z toho medailonu, když jsem ho otevřel vyskočila modrá jiskra, která zůstala poletovat kolem mé ruky. Byla velká asi jako vlašský ořech, a vznesla se nad stůl a zůstala viset ve vzduchu. Její světlo pulzovalo a uvnitř se přelévaly světlejší odstíny, téměř bílé. Nevydávala žádné teplo ani kouř. A ani by nejspíš nezpůsobila požár.

Pokusil jsem se ji přikrýt sklenicí, ale vyletěla ke stropu a unikla mi. Když jsem jí nastavil otevřený medailon, na okamžik se přiblížila k fotografii, pak se však znovu vznesla. Opakoval jsem pokus několikrát, ale bez výsledku.

Nejpodivnější je, že jiskra zůstává v mé pracovně. Když odejdu, po návratu ji vždy najdu někde poblíž stolu. Občas se přiblíží k medailonu, jako by se do něj chtěla vrátit, jenže já nevím, jak jí to umožnit. Bál jsem se, abych ji neuhasil.

Nevím, co jsem právě vypustil na svobodu, ani proč to Sierra ukrývala. Jiskra se teď vznáší nade mnou. Musím přijít na to, jak ji dostat zpátky. Než se mi to podaří, neodvážím se ji nechat bez dozoru.

Rascal otočil na další stránku, ale pokračování o výzkumu už v deníku nebylo. Byla tam mezera několika měsíců a pak poslední zápis z roku 1962 o tom, že se mu narodila dcera Anna. Což jsme věděli, že byla Carlova matka. „No takže je jistý, že v něm Sierra ukrývala jiskru. Ale čí? A jestli svou, tak proč?“ spekuloval. Ale i kdyby to tam bylo, nebo nebylo, dnes je to všechno jedno, protože my víme, co ten medailon je zač a jak ho použít.

Potom ještě prolistoval deníkem, jestli je to opravdu všechno a dobře udělal. Nebylo to všechno. Bylo tam jen pár prázdných stránek, na kterých byl sem tam nějaký obrázek medailonu, nebo jiskry a potom deník pokračoval dál.

10. srpna 1991

Dnes mě navštívila Nara. Sierry dcera, kterou jsem před lety slíbil chránit, se objevila na mém prahu s malým děvčátkem v náručí. Její vlastní dcera. Démonka. Aevara. Byla sotva pár hodin stará. Nevím, jak mě našla, ale chvála bohu našla.

Nikdy jsem ji neviděl, ale i tak jsem ji okamžitě poznal. Byla jako by matce z oka vypadla. Sotva se posadila, začala mě prosit, abych jí pomohl. Chtěla, abych její holčičku ukryl na Zemi a vychoval ji jako člověka. Prý jsem jediný, komu ji může svěřit.

Pak mi pověděla, co se stalo. Po matčině smrti se celé roky skrývala před démony, kteří Sierry poměr se smrtelníkem považovali za hanbu. Dítě z takového svazku je v Podsvětě pokládáno za prokletí a jeho rodina za odpad společnosti. Nara se celý život bála, že jednou doplatí na hříchy, které její matka nepáchala. A teď má vlastní dceru, kterou chce před stejným osudem uchránit.

O otci dítěte mi nedokázala říct nic, co by jí přineslo alespoň trochu útěchy. V Podsvětě ji znásilnili vojáci. Bylo jich snad deset. Ani neví, který z nich je otcem její holčičky. Řekla mi, že je to nejspíš stejně nějaká hyena, a při těch slovech se jí třásl hlas. Nikdy jsem neviděl tolik bolesti v něčích očích.

Nikdo prý neví, že děvčátko existuje. A právě v tom vidí svou jedinou naději. Pokud zůstane na Zemi, mezi lidmi, a bude vychována jako člověk, snad ji démoni nikdy nepřiřadí k ní a ona bude mít spokojený život.

Dlouho jsem nedokázal odpovědět. V náručí té ženy leželo nevinné démonské dítě, které už při narození dostalo do vínku nebezpečí, o němž nemůže nic vědět. Vzpomněl jsem si na Sierru a na slib, který jsem jí kdysi dal. Nemohu již zachránit ji ani Zyna, ale její dceru a vnučku snad ještě ano.

Souhlasil jsem. Nara mi holčičku svěřila a zanedlouho se vrátila do Podsvěta. Nevím, zda ji tam čeká bezpečí, nebo smrt. Nevím ani, jestli ji ještě někdy spatřím. Vím jen, že její dcera zůstane u mě. Tedy pod mým dohledem, ale nemohu si ji nechat přímo já. Nevím, jak bych to vysvětlil své manželce. Nebo dcerám.

Svěřím ji Vieře. Mé nejlepší přítelkyni. Tolik vždy toužila po dítěti a bohužel ho nemohla mít. A já jí věřím. Svěřil bych jí vlastní život. Vychová ji jako vlastní, ochrání ji před světem, který by ji odsoudil dřív, než by dostala příležitost poznat sama sebe. Nikdy nedovolím, aby se dozvěděla, jakým způsobem přišla na svět, dokud nebude dost stará, aby tomu porozuměla. Budu jí říkat Stella. Po Vieře Stella Kellerová…

Rascal na to civěl jako na osmý div světa. Já jsem ta Aevara. Milovaná dcera démonky Nary. Vychovaná Vierou. Oblíbená „vnučka" Carlova dědečka Miguela Mendeze a jediná dědička jeho impéria, které vyšperkoval Carl sám pro sebe a nechtěně mi ho předal znásobený zlatem a diamanty. A on o tom, co jsem zač nikdy nevěděl. Jen nechtěl svoje peníze předat Aevaře. Teď bych dala cokoli za to, aby se dozvěděl, že jsem to vlastně já.

Už dávalo smysl, proč se to odehrálo všechno tak rychle, ačkoli démoni mají mít delší život, než založí rodinu. Mojí matku znásilnili, když se ukrývala. Byla ještě mladá. Babička Sierra mohla být klidně stará jak Metuzalém. A já jsem já. Vychovaná jako člověk. Nejmladší démonka, co kdy s Rascalem chodila, bych si tipla.

⛧ ⛧ ⛧

Rascal byl ráno jako smyslu zbavený. Už se vrátil z koupelny připravený na snídani. Fae kolem něj skákala, ale on o to ani nestál. Byl hluboko ve svojí hlavě. Jakpak by ne, když to do sebe všechno konečně zacvaklo? A on nebude tím, kdo mi to bude vyprávět. Což ho tížilo. Musel to chtě nechtě předat na Kana. A už teď žárlivostí praskal ve švech.

„Copak je, Tristane? Špatně ses vyspal?“ vyzvídala Fae opatrně a pokládala mu na stůl skleničku s lidskou krví. Rascal se podíval na krev a pak na ní.

„Kdes to vzala? Snad nechodíš lovit sama? V tomhle stavu?“ polekal se. Ale spíš jí tím trochu pokáral.

„Děláš jak kdyby mi mohl nějakej pitomej člověk ublížit. To, že jsem těhotná neznamená, že jsem nějak nemocná. A to, že jsem bez jiskry taky neznamená, že bych nepřeprala kupu obyčejných chlapů,“ komentovala suše.

„Beze mě lovit nebudeš!“ řekl klidně a napil se krve. Už pár dní nic pořádného nejedl, a tak to pro něj bylo výživné. Užíval si každý doušek. Dokonce se i pozastavil a spokojeně zavřel oči, aby si to patřičně vychutnal.

„Nebo už jsi zapomněla, jak nepříjemný je, když tě někdo zneužije? Chlapům se nedá věřit. Ne v tomhle. A ne když seš tak krásná,“ vypadlo z něj, že to Fae zaskočilo. Pak položil tu skleničku před sebe a sklopil k ní zrak. „Chtěl jsem říct. Že bys měla být opatrná. A zvlášť, když pod srdcem nosíš moje dítě,“ dodal.

„Naše dítě myslíš?“ opravila ho. Rascal přikývl, natáhl ruku zpátky k té skleničce a dopil svůj ranní příděl čerstvé krve.

„Nějaký maso by nebylo?“ zeptal se.

„Myslíš, že mám schovanou něčí ruku, nebo nohu v ledničce?“ rýpla si. Rascal se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Myslel jsem třeba hovězí, nebo klidně i vepřový. Nebo nějaký srdíčko, víš jak moc rád mám srdíčka,“ objasnil. Fae se usmála a posadila se se svým přídělem krve vedle něj.

„Ty můj hladovej chudáčku. Mám hodně masa, ale je v mrazáku,“ oznámila mu a on jen smutně přikývl.

Fae se napila krve a prohrábla mu prsty jeho černé vlasy. Překvapeně k ní zvedl oči a ona rychle ruku stáhla zpátky. Zapomněla na to, že spolu nemají tenhle druh vztahu a bála se, že by jí za to nějak potrestal. On na to ale ani nereagoval. Raději. Jen si olízl lehce rty a rozpačitě se pousmál.

„No a… co ten sešit co sis přinesl domů a do kterýho jsi civěl zjevně celou noc? Dočetl ses něco zajímavýho?“ vyzvídala. Rascal se podíval na deník položený na stole a pak zpátky na ní.

„Jo. Teda ne. Je to jenom taková blbost. Nic co by stálo za řeč,“ odpověděl a ona už se tedy dál nevyptávala. „Já už… já už půjdu do práce. Tak díky za snídani a prosím tě nikam nechoď lovit, ano? Někoho ulovím sám, nebo zajdeme večer spolu,“ řekl a ona se usmála. Oči se jí rozzářily tak, jak už dlouho ne.

„Chceš jít se mnou lovit? To by bylo skvělý!“ nadchla se, až jí z toho zrudly duhovky.

„Jo no. Tak pa večer," řekl a podíval se jí na bříško a pak zpátky do očí. Ještě se tak rozpačitě usmál, ale k odchodu se neměl. Fae z něj byla taky nesvá.

„Papa," zašeptala Fae a upřeně ho sledovala. Postával ještě u stolu a pořád neodcházel. Místo toho na ní civěl.

„Jo, tak a-ahoj," zamumlal a pořád na ní zíral. Fae měla pocit, že by jí rád políbil, ale nechtěla ho nijak naštvat ani provokovat a tak na něj jen tak koukala a čekala, co udělá. Ale on byl úplně strnulý.

„Víš, že aby ses mohl vrátit, musíš nejdřív odejít, viď?" popohnala ho.

„J-jo, tak čau. A nevolej mi, pokud to nebude nutný," řekl, naklonil se k ní a ledabyle jí objal, popadl deník a odešel. Fae z té interakce byla pořád mimo a on taky, protože si nazul i opačně boty. A když se za ním konečně zavřely dveře, oba si oddychli.

Nejspíš bych ho nepoznávala. Možná ho nepoznávala ani Fae a nepoznával se ani on sám. Kam najednou zmizelo to jeho sebevědomí a to, jak umí být nad věcí? Co ho na ní během rána tolik zblbnulo? Že by jí s tím břichem třeba výrazně vyrostla prsa?

Rascal si sedl do auta a vytáhl z kapsy telefon. Našel mě v kontaktech a chvíli na moje jméno jen civěl, než z toho vyskočil a našel v seznamu Kana. Rovnou mu zavolal. „Čus, jsi v práci?" začal rovnou.

„Nazdar, šéfe, jasně, že jo. Kde bych byl jinde, když tady bydlím?" rýpnul si. „Nebo to byla kontrola, jestli jsem náhodou nebyl se Stellou?" pokračoval. Rascal jednou rukou sevřel volant, až ta kůže zavrzala. Ta představa Kana a mě mu drásala nervy. Nadechl se, vydechl a pak klidně pokračoval.

„Něco jsem zjistil. Dost zásadní informace o Stelle a o tom, jak se sem dostala. Všechno ti to řeknu a ty za ní dneska… zajdeš a všechno jí to povíš. Chci, aby to věděla, ale nechci jí s tím otravovat. Bude lepší, když to uslyší od tebe," dodal smutně.

„Jasně, stejně jsem měl v plánu za ní jít," opáčil Kane suverénně. Rascalovi se to nezdálo, provokoval ho. Možná se to od Kana jevilo jako nevhodné, ale on mu jen dával najevo, že udělal chybu, když mě opustil kvůli Fae. Ono to tak jednoduché nebylo, ale těžko říct, jak se náš vztah jevil ostatním.

„Jak to?" vyptával se.

„Máme rozkoukanej seriál," objasnil a Rascalovi se malinko ulevilo, ale stejně to nebylo nic moc. Znal mě a mojí touhu k němu a myslel si, že to tak mám automaticky s každým týpkem, který se mi líbil. A tak žárlil.

„Kane…" zašeptal.

„Ano, Rasi?" usmál se.

„Dej tomu aspoň dva týdny, prosím," škemral. Kane se zvedl z gauče a zamířil si to k ledničce, kde měl nějakou proteinovou tyčinku. Většina démonů kromě krve a syrového masa zbožňovalo čokoládu. Měla na nás vážně pozitivní a uklidňující účinky.

„Dva týdny? O čem to… jo tak… ty si myslíš, že mi jde o to se s ní hned vyspat? Podle sebe soudím tebe? Já takový věci neplánuju. Ne s tvojí ex. Za co mě kurva máš?" prsknul na něj. „Navíc proč ti ty dva týdny přijdou jako akorát limit? To mi vysvětli," vyzvídal.

„Vím, že jsi na mě naštvanej a chceš se mi pomstít za tu hvězdu a Zyru. Ale prosím, nedělej mi to. Já ti to vynahradím, jo? Řekni si cenu, kolik chceš?“ prohlásil. Kane se zoufale rozesmál.

„Myslíš si, že mi peníze zaplatí to, co jsem ztratil se Zyrou? Nebo to trauma u Carla? Nebo nedej bože cenu tý zatracený hvězdy, kterou sis přivlastnil, protože ses o ní nechtěl s náma dělit? Nebo život Vexe?

Teď to samý děláš se Stellou. Schováváš si jí pro sebe jako by ti patřila. Už není tvoje. Mohla být, ale není. Vykašlal ses na ní ve chvíli, kdy jsi měl možnost mít Fae. Zajímá mě jedna věc, vážně jsi věřil tomu, že by ti na Stellu smazala vzpomínky, nebo jí na tebe, nebo jsi toho jen využil, aby sis s ní mohl užít?“ pokračoval. Rascal mlčel.

„To jsem si myslel. Ta Stellina schopnost se ti moc nevyplatila, protože ona tě přečetla až do morku kostí. Jestli chceš, abych ti to všechno odpustil včetně toho, jak jsi ublížil Stelle svojí neutuchající touhou šoustat Fae, tak se už laskavě starej o sebe a o Fae a nech Stellu na pokoji. Taky by se mohla dozvědět…“ prskal, ale Rascal ho zarazil.

„Tak dost!! Není to pravda. Jediný slovo!“ zařval na něj. „Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit?“ procedil skrze zuby. „A jak sakra víš o její schopnosti? To už jste stihli být spolu? Řešili jste mě?“ vyzvídal. Kane sklapnul.

„To, co se stalo s Carlem nebyla moje chyba. Neříkám, že jsem vás nevystavil nebezpečí, ale nemůžu za to, jak to dopadlo. Tohle na mě laskavě neházej. Vexe je mi líto. I toho, co se stalo tobě a Zyře. A to, že jsem vám lhal o tý hvězdě mě opravdu mrzí. Ale stejně bych vám za to dal peníze, takže teď akorát dostanete o to víc.

Ale to s Fae a se Stellou, to je moje věc. Do toho ti nic není. A já jí neopustil. Nikdy bych jí neopustil. Rozešla se se mnou, protože mám s Fae komplikovaný vztah, který nedokázala unést. Jo, sám si to vyčítám, ale nemůžu jí nutit se mnou zůstat. A nemůžu ani ovlivnit, že Fae chci. Nejsi vrytej ani přimknutej, nic o tom nevíš!

A nezapomeň, že jsem jí dal tu hvězdu a myslel jsem to vážně. Každý slovo. A to, jestli jsem si to s Fae užíval, nebo ne… nedá se říct, že bych si to vyloženě užíval. Byla to spíš agonie, i když některý chvíle byly hezký. Ale do toho ti kurva nic není!! A jestli si myslíš, že mě tím budeš vydírat, tak se pleteš,“ křičel.

„Fae je mrcha, která ti zničí život. Přijdeš kvůli ní o všechno. Nebo možná už jsi přišel. Jen jsem chtěl, aby sis to uvědomil, než bude pozdě. Pro mě to je výhoda, ale nesnesu, když se kvůli tobě trápí Stella. Radši bych, abys byl s ní i když bych jí chtěl sám. Ani zdaleka jí nedokážu udělat šťastnou jako to dokážeš ty. Ale to ty moc dobře víš.

A když jsi říkal, že si jí vezmeš… fakt vůbec nechápu, jak k tomu jako dojde, když jsi od ní tak lehce odešel a vzdal si to kvůli tomu, že chceš Fae. A chápu, že se chceš starat o dítě, to tě šlechtí, ale ten zbytek už moc nepobírám. Stella je ryzí. Stella je nejlepší, co tě kdy mohlo potkat,“ pokračoval. Rascal mlčel. Slzy se mu kutálely po tváři.

„Ty ses k ní přimknul, že jo?“ zeptal se klidně.

„To není podstatný, jestli jsem se k ní přimknul, nebo ne. Chci jenom, aby byla šťastná a přál jsem to i tobě. Ale ty jsi cvok, dobrovolně jsi odešel od někoho, jako je ona, abys skončil se sex bombou, která tě vždycky jenom ničila,“ prohlásil.

„Co to žvaníš, takhle to přece vůbec není. A přestaň do toho míchat její vzhled. To s tím vůbec nesouvisí," hájil se Rascal.

„Fae je mrcha a stáhne tě z kůže!" zopakoval Kane a pak bylo dlouhé ticho. Fakt dlouhé.

„Ta mrcha je matka mý dcery, Kane. Já přece vím, jaká je. Ale snaží se. A já se taky snažím," objasnil. Kane se zasmál.

„Snažíš se, aby Fae nebyla mrcha? Už jsi jí zkrotil? Mě žádáš o dva týdny a ty sám jsi to nevydržel ani dva dny!?" prskal.

„Kurva, KANE!!!" křiknul na něj. „Já s ní nic neměl," dodal.

„Jasně. Nevěřím ti ani slovo. Nehledě na to, že jsi za ní jel hned po prvním rozchodu a strávil jsi u ní noc. To o něčem svědčí, nemyslíš?" připomněl. Rascal zatnul zuby.

„Co tím jako chceš říct? Já byl na sračky, ani jsem nevěděl, kde jsem. Spal jsem na zemi," hájil se.

„To povídej holubům. Jel si za ní. Její adresu sis pamatoval i v tomhle stavu. Nechtělo se ti trávit noc na lavičce v parku. Radši pohodlí a teplo jejího klína, co?" rýpal do něj.

„Nic nebylo!!" vztekal se zoufale Rascal.

„No dobře, tak se ti nepostavil z toho, jak jsi byl nachcanej, ale kdybys nebyl, tak by bylo. Nedělej," opáčil.

„Tohle nemá cenu. Nevěříš mi dobře, fajn. Ale laskavě tohle nevykládej Stelle. Říkej jí jenom věci, u kterých jsi si jistej," dodal Rascal.

„Hm, jako sis byl jistej ty? Sám nevíš, kde je pravda. Jako tomu bylo se vším, co z tebe Stella poznala. Lžeš sám sobě, protože máš strach si věci přiznat," rýpnul si zase.

„Tvoje přimknutí mě mrzí, protože Stella bude moje žena! Jen se nechovej jako vocas jenom proto, že se na mě zlobíš za věci, který sis nadsadil. Aspoň tohle bys pro mě mohl udělat, když už myslíš na mojí ex," rýpnul si tentokrát Rascal. Kane se rozesmál.

„Vždycky jsi musel mít všechno, co? Nechápu, jak jsem tě kdy mohl mít rád. U mě jsi skončil!" vztekal se ublíženě. A pak bylo ticho a z obou stran se ozval zoufalý povzdych. Rascal si uvědomil svoje chyby a Kane to, že mu bouchly saze až nebezpečně moc.

„Promiň, co jsem řekl. Já to tak nemyslel. Měl jsem, mám a vždycky tě budu mít rád. Moc si tě vážím a všeho, co jsi pro mě udělal," zašeptal Kane hned na to.

„Já si tě taky vážím, Kane. A proto ti přísahám, že bych se s Fae ten večer nevyspal ani střízlivej. Vážně ne. Ten rozchod se Stellou mě málem zabil. Přísahám na svojí duši," řekl Rascal klidně. Kane přikývl jako, že mu věří.

„Vím, že je to na hovno, taky mě to štve. Vím, že jsme si přísahali, že necháme naše ex na pokoji… ale Dizzy ti taky na chvíli ukradl Fae. A bylo ti to jedno," zmínil nešťastně Kane.

„Tady aspoň vidíš, že tou dobou jsem toho k ní moc necítil. Ale se Stellou je to jiný. Hodně pro mě znamená," vysvětlil nešťastně Rascal.

„Pro mě taky. Stydím se za to, ale, Rasi, já Stellu vážně miluju. Nejsem jí jenom poblázněnej. Chtěl bych s ní být. Jako opravdu," dodal.

„Já vím. A taky jí miluju," odpověděl zoufale Rascal.

„A kdybych byl přimknutej?" zeptal se Kane. Už to vypadalo, že je po hádce, ale tohle Rascala zase vznítilo.

„Tak co? Já jsem do ní sice jen vrytej, ale to neznamená, že jí miluju o něco míň než ty. Navíc ona je přimknutá ke mně," dodal. Tohle zase pobouřilo Kana.

„Nevytahuj se, že je k tobě každá přimknutá prosím tě," prsknul na něj.

„Já, že se vytahuju? No dovol. Já to jenom konstatuju. Stella je ke mně přimknutá ať se ti to líbí, nebo ne. A aby bylo jasno, ona mě nikdy nepřestane chtít zpátky. To pouto tady bude vždycky," rýpnul si.

„Aha. Tak když je to tak horký, proč tě poslala do háje, Casanovo? Když si teda tak moc věříš, už kvůli tobě nebudu dělat další ústupky. Beztak si tě vezme jenom proto, že já ti slíbil, že vycouvám. Třeba by si jinak vzala mě a ty bys měl smůlu. Možná to přehodnotím a slíbím ti něco jinýho," navrhnul. Kane čekal hromy a blesky, ale místo toho se Rascal zklidnil.

„Fajn. Dělej si s ní co chceš. Nemám právo do toho dál kecat. Poslala mě do háje a vybrala si nejspíš tebe. Je jedno proč, ale je to tak. Jak řekla sama, budeme teď hrát s kartama, který máme rozdaný. A já mám v osudu napsáno, že si mě Stella vezme. Nejspíš to královsky posereš," dodal.

„Pěkný. Takhle mluvíš se svým kámošem, co ti celej život dělal poskoka a vždycky ti kryl záda?" zmínil Kane smutně.

„Já se tě o to neprosil. Nemůžu za to, že jsi neměl dost kuráže rozjet něco sólo," odseknul Rascal.

„Tak teď už jí mám. Dávám výpověď, v Zoo už mě neuvidíš. Taky už se mnou nepočítej, kdyby se ti náhodou zastesklo po krádežích. A Stella je moje! Aspoň teď. Už jsi jí ublížil dost," dodal a vytípnul mu to.

„Do hajzlu!!" vztekal se Rascal a třísknul dlaní do volantu, jak byl naštvaný. Ještě nikdy se s nikým takhle nepohádal. Jen s Fae, ale ta se nepočítá, protože s tou se nikdo nevydrží nehádat, když jí o něco jde a ukáže se ve svých pravých barvách.

Kane si začal balit věci. Mrzelo ho, že přišel o kamaráda jako byl Rascal, ale někdy rozdílné názory lidi od sebe separují. Každý si půjde po svých a pokud mají být dál přátelé, osud je zase spojí. A když ne, pak je všechno jasné.

V průběhu balení si uvědomil, že nemá kde bydlet. A že se bez Rascala nedostane do Podsvěta. Jedině, kdyby mu ukradl portálovač. Nebo přes démonskou ambasádu. Ale to nebylo jen tak snadné vyřídit. A navíc by to stejně šlo přes Rascala. Aspoň okrajově.

A pak tu byly ty věci, které se týkaly mého života. Měl šanci se všechno dozvědět a potom mi o tom říct, ale to teď díky své hrdosti pohřbil spolu se šancí na povýšení, o které chtěl ještě nedávno Rascala požádat.

Uvědomil si, jak obrovský vliv měl Rascal na kvalitu jeho života. Vždyť on na něm byl skoro úplně závislý. Bydlení mu zprostředkoval, peníze, práci i zábavu. A teď taky i kamarádku a potenciální přítelkyni. Všechno, co měl bylo díky Rascalovi. Dokonce i mobil. Jediné, co mu zbývalo byla důstojnost, takže nepřipadalo v úvahu, že by se mu teď měl ještě omlouvat a vycouvat z toho, co řekl.

Hned proto volal Lucanovi, aby si zařídil práci a nějaký volný kutloch, kde by mohl přespávat. Peníze nějaké ještě měl. Jen si bude muset odpustit nějaký ten luxus, na který si díky létům života s Rascalem a Zyrou zvykl.

Když Rascal dorazil do Zoo, Kane už tam nebyl. Vzal si jen své osobní věci a na nic jiného ani nesáhnul, což Rascala překvapilo. Jen smutně zavřel dveře do jeho apartmánu, které Kane schválně nechal otevřené, a povzdychl si.

Kane pro něj neznamenal tolik jako Dizzian, ale stejně ho měl rád. V poslední době a někdy i v Podsvětě k němu měl dokonce blíž, když spolu plánovali krádeže. Protože Dizzy nikdy zloděj nebyl a s Kanem se vídal díky tomu častěji. A jak řekl před chvílí, vždycky mu doslova kryl záda.

„Co je s Kanem? Vysmahnul odtud jak namydlenej blesk, vy jste se pohádali?" vyzvídala Zyra, když potkala Rascala na schodišti cestou do kanceláře.

„Zeptej se ho sama, já nemám sílu už to dál rozebírat. A počítej s tím, že na mě bude dost nadávat. A nevěř mu úplně všechno, mince má dvě strany," dodal a zavřel se před ní v kanclu.

Mrzelo ho to, ale on se dokázal rychle postavit na nohy. Hned si k sobě nechal zavolat Sedmnáctku, aby vyzvěděl novinky o tom problému s Ronanem a Drazielem. Taky ho pověřil úkolem, který měl vykonat Kane – aby ke mně zajel večer a řekl mi, co vyčetl v noci z deníku Miguela Mendeze. A samozřejmě, aby nenápadně vyzvídal, jestli tam potkal Kana, nebo ne. A nakonec šel shánět právníka, aby dokončil to, co Carl Miguelovi překazil – dostat Aevaru do registru vlastníků.

Potom si zase vytáhnul ten deník, prolistoval ho a vzpomněl si na to, co psal Miguel o tom jiskřícím medailonu, ve kterém kdysi Fae schovávala jeho vlastní jiskru, než jí získal zpátky. Na ten medailon, ve kterým byla fotografie mojí babičky Sierry, a díky kterému jsme se spolu milovali v Podsvětě, protože jeho jiskra z něj udělala portálovač.

Když deník zaklapl, došlo mu, že ta jiskra Sierry, o které Miguel básnil možná ještě pořád někde existuje. Pokud jí na něco nevyužil, nebo omylem neuhasil. Ale soudě podle toho, jak moc Sierru miloval, nejspíš pečlivě střežil i tu jiskru. Nejspíš se díky ní cítil se Sierrou propojený.

Rascal prudce vstal ze židle, prohrabal se těmi věcmi, které si nechal přinést ze sejfu a hledal cokoli, v čem by mohla být ukrytá jiskra. Jenže nic nenašel. A tak si to rovnou zamířil do kanceláře Miguela hledat tam.

Zyra ho viděla jen kolem ní proletět a nadskočila, když za ním hlasitě práskly dveře od jeho kanceláře. Raději se nesnažila ho pochopit a ani neměla v úmyslu se ho na cokoli vyptávat. Znala ho dobře a věděla, že když má tuhle náladu, není s ním řeč.

Rascal se dostal do Miguelovy staré kanceláře a skoro doslova to tam obrátil vzhůru nohama. Ne tedy, že by něco poškodil, nebo dělal úmyslně nepořádek, ale spoustu věcí ve spěchu přeházel. Hledal a hledal. Nejdřív v poličkách, šuplíkách, skříňkách, krabicích, a nakonec pod obrazy a nástěnkami hledal další sejf.

A pod obrazem Sierry, kterého si předtím ani nevšiml, protože celý příběh neznal a dřív ho nijak ani nezajímal, objevil malý sejf. Nicméně tentokrát se do něj nemohl

dostat portálem. Potřeboval ho otevřít. Že by zase potřeboval Simona a jeho podivné kamarády, kteří se zajímají o bezpečnost?

Nejspíš ne. Rascal chytl páčku od sejfu a dal do toho celou svojí nadpozemskou sílu, až to v tom sejfu luplo a jemu se to podařilo otevřít na první dobrou. Strčil ruku hluboko do sejfu a začal z něj tahat všechny věci, které si chtěl později projít, ale momentálně hledal jen to jedno – jiskru.

Říká se, že kdo hledá ten najde. A v jeho případě to platilo dvojnásobně. Našel box, ze kterého ta jiskra vyskočila jako čertík z krabičky. A k tomu i dopis, který ani on sám netušil, kde se mohl u Miguela vzít.

Můj drahý Migueli,

pokud jednoho dne nalezneš mou jiskru, až tu nebudu já ani Zyn, mám na tebe jedinou prosbu. Věřím, že má schopnost nezanikne se mnou a že v ní zůstane síla, kterou jsem ti nikdy nedokázala náležitě vysvětlit. Síla vracet život tam, kde už dávno vyhasl.

Prosím, použij ji, abys přivedl Zyna zpět. Jestli má po mně něco zůstat, pak bych si přála, aby to byla právě tahle možnost. Aby jeho příběh nemusel skončit spolu s mým.

Navždy tvá Sierra

Rascalovi problesklo hlavou spoustu věcí. Nejdřív si řekl, proč to Miguel neudělal. Potom se zkusil vžít do jeho kůže a říkal si, že by měl nutkání vzkřísit Sierru, ale byla by naštvaná, kdyby udělal to a jejího syna by nechal v hlíně. A pak mu došlo, že to možná vyslyšet chtěl, ale netušil, jak to udělat. Nebo možná pracoval na něčem, co by dokázalo vzkřísit je oba, ale nikdy to nestihl a sám zemřel dřív.

A pak si říkal, že když tady taková možnost je, vzkřísit mrtvého… pak by jí mohl použít na kohokoli, kdo mu schází. Sice by to bylo morálně trochu špatně, ale on jí nic neslíbil a Miguel už tady nebyl. A taky o tom věděl jen on sám.

A když schovával jiskru zpátky do krabičky a krabičku k sobě do kapsy došlo mu, že mám nejspíš tuhle schopnost i já. Že je to s velkou pravděpodobností dědičný. Ale když ani ona nedokázala za života vzkřísit s takovou schopností svého mrtvého milence, se kterým měla Zyna, nebude to asi tak jednoduché.

To můžu potvrdit. Sama do teď nechápu, na jakém principu moje síla funguje. Najednou se zablokovala a je konec. Rascal se pousmál. Byla tu další zajímavá věc k prozkoumání. Už se nedivil, že byl Miguel démony tak fascinovaný, vždyť to byla jedna pecka za druhou a dalo se tím leccos dokázat. A pro takový mozek, jaký měl Rascal to byl učiněný poklad.

Kolem páté dorazil Kane, jak jsme se včera domluvili. Měl na sobě jen šedou mikinu s kapucí a barevně ladící tepláky. Trochu kontrast k tomu, jak za mnou kdysi přijel na kontrolu.

Šla jsem mu otevřít a rovnou ho pustila dál. Objal mě a pak na mě rozpačitě koukal. Ne, že by to bylo naše první přátelské objetí, ale tohle bylo trochu jiné. Delší

a romantičtější. Ne, že by na mě něco zkoušel, ale to, že jsme oba byli svobodní mezi námi něco změnilo.

„Chtěl jsem ti původně vyprávět nějaký novinky ohledně Aevary, ale nic nevím, protože jsem se dneska pohádal s Rascalem, dal jsem výpověď a odstěhoval se ze Zoo," prohlásil ještě, než jsem za ním stihla zavřít dveře.

Jako první důvod mě napadl samozřejmě ten, že to bylo kvůli mně, ale nechtěla jsem se pasovat do role objektu, kolem kterého se točí úplně všechno i všichni, a tak jsem zkusila přemýšlet nad jiným důvodem.

„T-to mě mrzí. A proč jste se pohádali, jestli se můžu zeptat?" vyzvídala jsem a on přikývl a plácnul sebou na gauč vedle mého kocoura. Ten k němu jen zvedl hlavu, zamlaskal tlamičkou a zase jí položil zpátky na sedačku.

„Protože jsem se možná choval jako idiot. Byla to asi tak trochu i válka ega," přiznal. Tak to mě asi nenapadlo. A ani to, že by to přiznal. To byla další věc, co se mi na něm líbila. Jeho sebereflexe a to, že uměl číst mezi řádky jako ženská.

„Válka ega? Co si pod tím mám prosím tě představit?" zeptala jsem se s úsměvem ve tváři. Dovolila jsem si ho ale jen proto, že on sám se usmíval.

„Když ti to řeknu, úplně se ti na mě změní pohled a to nevím, jestli si můžu dovolit," zažertoval. Myslím, že mi na něj pohled jen tak něco nezmění, ale i tak jsem se rozhodla to risknout.

„Povídej, to mě zajímá," pobídla jsem ho, vrazila mu do ruky plechovku s limčou a přisedla si k němu na gauč.

„Díky," řekl, načal jí, napil se, položil jí na stolek a podíval se na mě. Nezapomněl se u toho i pohodlně uvelebit. A pak se rozpovídal. O tom, co si s Rascalem řekli a proč. Nezapomněl tam hodit i sebekritiku. A rozhodně o něm nemluvil špatně. Spíš naopak to znělo jako, že si uvědomuje, že to celé byla jeho vina a že Rascala zbytečně provokoval a že to bylo hlavně proto, že se cítil ukřivděný a že mu dával za vinu věci, za které z velké části ani nemůže.

Atmosféra s ním byla vždycky uvolněná na rozdíl od té, kdy se mnou byl místo něj Rascal. Možná tenhle klid vážně mezi sebou přátelé mívají. Z Rascala jsem byla spíš nesvá. I po několika týdnech.

Pořád jsem se bála, že přede mnou něco tají, nebo že o něj přijdu. Neustále mi něco vadilo. Třeba to, že na sebe nemáme dostatek času. Že je Rascal workoholik větší než já. Že má uvnitř sebe větší zmatek než já v sobě. Že po Fae touží stejně jako po mě, ne-li víc.

A Kane? Byl to prostě jen démon, se kterým jsme byli na stejné vlně. Měli jsme stejný smysl pro humor, stejný pohled na svět. Srovnaný morální kompas. A oba jsme byli v podstatě opuštění. Zbyli jsme si. Svět totiž plynul kolem nás. Zatímco když jsem byla s Rascalem plynul jen kolem mě. Protože on byl na rozdíl ode mě vždycky ve víru dění. Naladěný i na frekvenci Fae.

Ale s Kanem nic takovýho není. Nemusím se bát, že mě podvádí, protože s nikým nechodí, a protože není můj. Nemusím se děsit toho, že miluje Fae, nebo nějakou jinou. Nemusím myslet na to, že bych pro něj nebyla dost, protože je někde nějaká další, která čeká jeho dítě. Nemá potřebu mi lhát ani mlžit. A ani nemá strach mi dát do ruky svůj mobil. A hlavně, momentálně jsem byla jediná, o kterou měl zájem.

A jen tahle jediná věc, jako že měl očividný zájem jen o mě, to je něco, co běžně bývá samozřejmost, když jde o partnerství. Přitom je chyba si to myslet. A většinou ten jedinečný zájem tak rychle zmizí, že si toho jeden ani nevšimne. A když jo, už je pozdě.

Ale zájem je ta nejpřitažlivější věc na protějšku. Dokáže jednoho úplně pobláznit. A málokdo ví, že tohle je ta jediná věc, kvůli které se lidé podvádějí a proč se honí za novými vztahy, když už v nějakém dlouho jsou a nespokojení.

Možná, že mi moje nová schopnost a tahle vědomost bude spíš na škodu, ale na druhou stranu je zase pěkná výhoda znát detaily emocí a umět je pojmenovat, nebo se v nich pohybovat. Dokonce mi pomáhají pochopit věci jako celek, a to mi dává pocit klidu na duši.

Zírala jsem na jeho rty, jak mi nadšeně vypráví o tom, jak se konečně po staletích postavil na vlastní nohy. A Rascalovi. Někomu, ke komu vzhlížel a respektoval ho tak moc, že zapomněl, že by měl zkusit žít podle vlastních pravidel.

Říkal, jak se cítí skvěle, i když jeho nový byt je menší ještě než ten můj. A že nemá tak pohodlnou a dobře placenou práci, jakou měl v Zoo, ale že se cítí svobodný a že to za to všechno stálo a že nelituje ani na vteřinu, že to udělal.

Byla jsem na něj hrdá. Odvázat se od něčeho takového, to chce opravdu velkou kuráž. Já sama jsem bývala závislá na předmětech pro štěstí. Bála jsem se je vytáhnout z peněženky, protože by se mi něco mohlo stát. A pak jsem jich měla plnou kapsu. A když jsem jeden ztratila, vyděsila jsem se k smrti.

Pak jsem se toho všeho jednoho dne úplně vzdala a vyměnila to za jiný předmět, který jsem si vymyslela, že bude nejlépe fungovat, když ho budu mít prostě jen doma. No a uvolnila jsem sebe i místo v peněžence. A tuším, že jsem to při tom šíleném stěhování pravděpodobně ztratila, ale co oči nevidí, to srdce nebolí.

„A víš co? Nelituju toho. Rascalovi jsem kryl prdel několik staletí. A taky jsem dělal pořád jenom to, co chce on. Už bylo na čase, abych začal myslet taky na sebe," ušklíbl se, ale pak zvážněl. „I když přiznávám, že jsem si nikdy nemyslel, že ho jednou pošlu do prdele a fakt odejdu," dodal.

„Po tolika letech se asi těžko zvyká na to, že už ho nemáš za zády," poznamenala jsem.

„To si neumíš představit," opáčil. „Ale buď se konečně postavím na vlastní nohy, nebo budu do smrti dělat Rascalovi poskoka. A na to už jsem starej. Hlavně si mě ani nezaslouží. Ne tu mojí samaritánskou stránku," zmínil. S úsměvem jsem ho celou dobu poslouchala, dokud mi nedošlo něco, co bych třeba před minutou ani za nic nepředpokládala.

Zírala jsem na něj skoro s otevřenou pusou. Najednou mi do sebe zapadlo něco, co mi celou dobu unikalo. „Ty kráso…" zašeptala jsem.

„Co je?" divil se mojí reakci.

„Ty jsi k němu přimknutej, že jo?" vyhrkla jsem a on vytřeštil oči. Nečekal, že by to někdo poznal, nebo pochopil. A taky to nejspíš nikdy nehodlal nikomu říkat.

„Teda…" začal. „Ta tvoje schopnost je vážně síla. To jsem nečekal takovou úroveň mentálního napojení. Se nedivím, že ti Rascal nedokázal nic vymluvit," komentoval rozpačitě.

„Omlouvám se, nechtěla jsem ti nijak narušovat tvoje soukromý místa, ale tak nějak to neumím ovládat. Řve to na mě přímo z tvojí hlavy," objasnila jsem. „A aby bylo jasno, teď jsem na tebe teda ještě pyšnější, když znám tvoje tajemství. A neboj, nikomu o tom neřeknu. Na malíček," prohlásila jsem a vystrčila na něj svůj nejmenší prst.

On se pousmál a maldu na mě vystrčil taky. „Na malíček," zašeptal a něžně ho zkřížil s tím mým.

„Teď to všechno dává mnohem větší smysl," zmínila jsem.

„Jo? No, hlavně doufám, že si o mě nemyslíš, že jsem teplej, nebo tak něco. Rascala fakt nemiluju," prohlásil a já se rozesmála zavrtěla hlavou.

„No tak to si fakt nemyslím. Ani si to nejde myslet. Vidím ti do hlavy a chlapi tam nejsou. Ne romanticky," objasnila jsem a on se pousmál a přikývl, ale pak se mu úsměv ztratil z tváře, když si uvědomil, že je přede mnou už dávno asi provařenej.

„A jak k tomu došlo, jestli se můžu zeptat? A kdy?" vyzvídala jsem. Kane se na to posadil. On tedy seděl i před tím, ale tak se narovnal, že to působilo jako by ta odpověď vyžadovala i korektní polohu.

„Víš, vždycky jsem ho strašně obdivoval. Vzhlížel jsem k němu a respektoval jsem ho. Strašně moc jsem chtěl být jako on. Stačilo malý a hezký gesto a stalo se to. A nebýt toho, už bych se přimknul dávno k tobě," prohlásil, a to mě překvapilo.

„Malý gesto? A hele, neměl bys být jeho nejlepší kámoš ty? Proč se víc kamarádí s Dizzym? Vždyť se znáte dýl a líp," vyzvídala jsem. Kane pokrčil rameny.

„Nejsem prostě no," odpověděl trochu zklamaně. Položila jsem mu ruku na rameno a pohladila ho. Podíval se na mě a já se usmála. Hned mi úsměv opětoval.

„Možná proto, že z vás dvou cítím rivalitu. Ne nijak nebezpečnou, ale bude v tom něco takovýho," spekulovala jsem.

„No a nebo jsem na Rascala prostě moc velkej posera. S Dizzym jsou si blíž a já si líp rozumím s tebou," zmínil. Na chvíli jsem mu zírala do očí a snažila se vybavit nějaký moment z naší historie, který by jeho tvrzení potvrdil, nebo vyvrátil. A když jsem si vzpomněla na to, že byl vlastně nejlepší kamarád se Zyrou, než se mezi ně připletla ta Carlova stupidní sexuální šou, cvaklo to do pantíků ještě víc.

Kane už nevydržel to ticho a můj oční kontakt, a tak se raději rozhodl, že odpoví na mou otázku, na kterou mi před tím odpovídat nechtěl. Ale asi lepší než můj analytický pohled do jeho nitra.

„Asi si budeš myslet, že jsem divnej, ale pocítil jsem k němu vděk, když ho ke mně pocítil on. Ve stejnou chvíli a během vloupačky. To mě donutilo se k němu přimknout. A protože on už byl vrytej do Fae, jemu se nic nestalo. Myslím, že by se jinak přimknul taky. Bylo to divný.

Normálně se bez romantický přitažlivosti moc přimknout nepodaří. A mě se to stalo. Nechtěl jsem, aby si myslel bůhví co, protože bych mu to už nevymluvil, a tak jsem mu to nikdy neřekl. A byl bych rád, aby se to nikdy ani nedozvěděl. Myslí si, že mě to teprve čeká. Nevím přesně, co se tenkrát stalo, že jsem se k němu přimknul, ale nic romantickýho v tom nebylo, věř mi," řekl.

„Já ti věřím. A vůbec si nemyslím, že jsi kvůli tomu divnej. Naopak. Přijdeš mi ještě zajímavější a tvoje citlivá stránka mě tak nějak přitahuje," přiznala jsem a na vteřinku jsem očima utekla stranou. Na jeho úsměv z mojí reakce jsem se ale musela

podívat. Škoda, že jsem byla po rozchodu s Rascalem teprve druhý den, dala bych mu pusu. A myslím, že i on se kvůli tomu dost držel zpátky.

„Dáme seriál?“ navrhnul a já přikývla a natáhla se pro ovladač k televizi. A teď bych mu jí dala ještě radši.

Rascal se večer vrátil domů za Fae. Sice jí sliboval, že budou lovit spolu, ale nějak se mu nikoho lovit nechtělo. Místo toho přinesl domů snad tunu syrového masa, aby nepřipravil svojí přítelkyni o večeři.

Akorát si zouval boty v předsíni a zabouchnul za sebou dveře. Chvilku mu to trvalo, protože byl zvyklý, že je v bytě kočka a že by měl dávat pozor, jestli náhodou nefrnknula na chodbu.

Sundal si bundu a pověsil klíčky na háček, protože Fae byla strašný pedant na úklid a pořádek a zrovna nestál o to, aby mu dávala přednášku, že jí dělá doma binec.

Fae mu přišla naproti, postavila se mezi dveře a opřela se bokem o futro. Rascal se k ní otočil a usmál se.

„Ahoj. Nesu večeři. Doufám, že syrový maso démonkám v těhotenství nevadí. Ale jestli jo, nebo si nejsi jistá, uvařím ti z toho něco já. Páč jsem línej a nechce se mi dneska jít lovit. Ale neboj, vynahradím ti to o víkendu,“ zmínil, naklonil se k ní a letmo jí políbil na tvář, než odešel do kuchyně.

Fae jeho přivítání zaskočilo. Ještě chvilku tam stála jak sloup a bříšky prstů přejela po tom místě, kam jí vlepil pusu. Bylo snad úplně horké. „Fae?“ ozval se a vykoukl z kuchyně, aby se přesvědčil, jestli jde za ním, nebo kde se zasekla.

„To nevadí, stejně jsem docela unavená,“ odpověděla a přišla za ním do kuchyně. Rascal jí přejel očima od shora dolů a pak zase opačně. Měla na sobě docela hezké šaty. Já bych s nimi šla někam na rande, ale ona je měla doma. Fae prostě nechodila v teplákách ani doma. Proto při vaření používala zástěru. Což mě nevadilo mít od oleje poprskané domácí tričko.

„Moc ti to sluší. Ale když nikam nepůjdeme a říkáš, že jsi unavená, možná by ses mohla převlíknout,“ zmínil a ona přikývla.

„Dám si sprchu, ale nechtěla jsem tu před tebou tak brzy chodit v noční košili. Ani v županu,“ odpověděla a Rascal přikývl. Sice její noční košilky zbožňoval a na župany taky neměl nijak negativní názor, ale mlčel a možná byl i rád, že ho konečně poslouchala ze strachu, že jí opustí na slovo.

„Tahle nová Fae se mi docela líbí,“ přiznal po chvilce, co začal vybalovat maso. Fae k němu zvedla oči, že se jí i elegantně zvedly dlouhé řasy.

„Jak to myslíš? Jaká nová Fae?“ zeptala se nechápavě. Rascal se usmál a lehce jí prstem přejel po tváři. Okamžitě jí to přivedlo do rozpaků. Na to nebyla zvyklá, vždycky to mezi nimi bylo vášnivé, někdy syrové a živočišné, ale čistě romantické a klidné ještě nikdy. A už vůbec ne takhle platonicky romantické. Víc o slovech a gestech, než o sexu a krvi.

„Ta, která nechává věci plynout, neintrikaří, nenahání mě, nevydírá mě, nehádá se se mnou, ale usmívá se, respektuje mě a touží po mě tiše. To se mnou něco dělá, musím přiznat,“ prohlásil a Fae naskočila husí kůže, když to řekl.

„Má to něco do sebe,“ zašeptala a podívala se mu do očí. Byly zase úplně černé. Stejně tak jako ty její. „A abych ti odpověděla na tu tvoji otázku o mase, těhotný

démonky můžou syrový maso. A dokonce by ho i měly. Je to naše přirozenost," objasnila a v tom jí podal do ruky hovězí srdce. Jedno ze tří, které odněkud ze svých známých zdrojů přinesl.

„Tak papej. A klidně jako stará Fae, vždycky ses mi u toho líbila," řekl a sám se do jednoho nad dřezem zakousnul jako do jablka. Fae z něj byla úplně vedle. Tady bylo krásně vidět, že sex není to, co lidi sbližuje. Možná měli tu čest spolu párkrát řádit, ale byl to sex z vášně a nenávisti.

Ale teď? Sex je mimo hru a oni jsou si blíž než kdy jindy. A možná se dokonce i opravdu poznávají. A tak jako tak, Rascala bych v tomhle nepodceňovala. On je mistr ve flirtování. I když se drží zpátky, flirtuje s ní docela intenzivně. A když už se i Fae červená, to je co říct.

Normálně by řekl jen něco jako, jestli se zamažeš, pak to z tebe strhám. A teď jí jen říká ať papá jako stará Fae, že se mu u toho vždycky líbila. Myslím, že se u toho Fae líbila i jiným démonům. Třeba Dizzy z jejího hodování byl úplně na větvi. Možná, že by mě lov s ní taky bavil. Kdybychom tedy nebyly rivalky v lásce, ale kamarádky. Protože přes Fae se na to zapomíná, ale já jsem taky démonka!

Fae se zakousla do hovězího srdce skoro jako kdyby mělo být lidské. Rascal jí přitom pozoroval s takovým zaujetím, až to i Fae šokovalo. Tenhle chlap měl neuvěřitelný talent přimět ženu, aby se cítila jako jediná na světě, a přitom nemusel udělat vůbec nic zvláštního. Stačilo, že se díval. Bohužel to ale neplatilo s mojí schopností. Protože nebýt toho, už dávno by mě měl omotanou kolem prstu.

„Co?" zakuňkala tiše a naklonila hlavu ke straně, zatímco ho pozorovala s docela neskrývanou zvědavostí.

„Nic. Už jsem přece řekl, že se mi líbíš," odpověděl s lehkým úsměvem, jako by nechápal, proč jí to stále tolik překvapuje.

„Můžu ti číst myšlenky?" zeptala se nezvykle mile a přimhouřila oči, jako by se snažila odhadnout, co se mu právě honí hlavou. Ona to předpokládala a on věděl, že tuší, ale touha slyšet to přímo ze zdroje byla v tuhle chvíli obrovská.

„Fae…" oslovil jí varovně, ale pobavený záblesk v očích prozrazoval, že jí za tu otázku nemíní skutečně kárat.

„Co? Zeptala jsem se na svolení, aniž bych to udělala. Na tom přece není nic špatnýho, ne?" připomněla.

„To tě šlechtí, ale nepotřebuješ to. Nebo se ti zdá, že jsem k tobě málo upřímnej?" opáčil. V koutcích se mu objevil úsměv, ale v hlase tentokrát nebyla žádná provokace.

„Ani ne. Nebo nevím. Možná. Leze z tebe všechno tak pomalu," odpověděla a dál se na něj dívala.

„A na to nejsi zvyklá, viď? Ale asi tě zklamu, Fae, ale takhle vztahy bez magie fungují. Nechtěla bys to přece zase zabít zvědavostí, nebo něčím jiným, že ne? Jestli něco chceš vědět, zeptej se," provokoval jí. Fae mlčela a sklopila oči k hovězímu srdci ve své ruce a ukousla si další sousto.

„Tohle je přesně ono," poznamenal Rascal tiše a fascinovaně.

„Co zase?" zamumlala s plnou pusou.

„To, jak se teď snažíš tvářit, že tě mnohem víc zajímá večeře než já. To se mi líbí," přiznal. Fae pomalu dožvýkala a polkla.

„A co když mě ta večeře skutečně zajímá víc?" opáčila suše.

„Tak se budu muset smířit s tím, že dneska prohrávám s kusem hovězího srdce," prohodil a znovu se pousmál.

„Ale ty víš moc dobře, že to není pravda, že jo?" zeptala se.

„Nekaž to," zašeptal. Fae nebyla zvyklá na dlouhé flirtování, oťukávání a kde co tohohle rázu. Ani na to, že by čekala, až jí ten druhý cokoli sdělí, aniž by si to zjistila efektivně sama. A Rascal jí teď dával pořádnou lekci.

„O co ti jde? Jsi v pokušení?" zeptala se na rovinu, jak před chvílí zmiňoval. Rascal se usmál.

„Ve velkým," odpověděl upřímně. „Jdu si dát sprchu. Potřebuju se teď trochu schladit. V klidu se najez," řekl, položil utěrku na linku a odkráčel do koupelny. Fae z něj byla úplně vedle.

„To je snad hřích… taková příležitost a on si jde dát radši sprchu," zamumlala si pro sebe vztekle a odstrčila od sebe to maso. Na jídlo jí úplně přešla chuť.

My s Kanem jsme spokojeně vytuhli na gauči. Televize ještě běžela, ale dávali jen reklamy. V tom nás probudil zvonek u dveří. Otevřela jsem oči a vzbudila tím i Kana, o kterého jsem se opírala.

Nechápu, že jsem usnula během seriálu. Teda spíš během prvního dílu. A on taky. Jednou jsem někde četla, že to o něčem vypovídá. Když se žena dokáže vypnout u chlapa, cítí se s ním bezpečně a hezky.

„Ty jo, kdo to je v tuhle hodinu?" zmínila jsem a šla ke dveřím. Bylo něco po deváté, ale stejně docela pozdě na návštěvy.

„To nevím, ale je pozdě a já bych měl pomalu jít," řekl a protáhl se. Já mezitím otevřela a zírala na Sedmnáctku.

„Nazdar, prcku," prohlásil a nakouknul za mě, aby rozpoznal muže za mými zády. „A Kane? Jsem nevěděl, že jste spolu… nechtěl jsem rušit, ale přišel jsem na rozkaz Rascala. Prý bys měla vědět, co jsi zač. Teda pokud tě to zajímá, můžu přijít jindy, ale nebude se mu líbit důvod odkladu," prohlásil.

Podívala jsem se na Kana a pak zpátky na Sedmnáctku. „Nedělej unáhlený závěry, jo? Jen jsme vytuhli u seriálu. A ocenila bych, abys o tom stejně před Rascalem pomlčel," objasnila jsem.

„Rád bych ti vyhověl, prcku, ale Rascal je můj šéf a kdyby se dozvěděl, že vím něco takového a mlčím, vykostil by mě," řekl a zavřel za sebou dveře.

„Něco takového? Jako, že jsem u sebe doma měla návštěvu? Už mu do toho nic není. Nehledě na to, že jsem tě měla za kámoše, ne za práskače," rýpla jsem si.

„Je mi líto, že tě zklamu, ale primárně jsem jeho člověk a až potom tvůj kamarád. A nejsem práskač, ale když se mě na tebe zeptá, nebudu mu lhát, protože jsem mu přísahal. A kdyby mi přestal věřit, víš sama, že bych skončil jako jeho večeře. Takže… můžu dál? Chtěl bych ti toho hodně říct. A Kane může zůstat, je to zajímavý," oznámil mi, a tak jsem si povzdychla a ustoupila stranou, aby mohl dál.

A pak jsem se dozvěděla o Vieře, Miguelovi, Naře, babičce a Zynovi. Prohlídla si Miguelův rukopis. Nějaké fotografie a jeho deník, ve kterém popisoval seznámení se Sierrou i své pokusy s medailonem. A nakonec už nezbylo snad nic, co bych o svém původu nevěděla. Jen jsem neznala Naru. A doufala jsem, že je naživu. A teď bylo taky mým cílem najít jí.

⛧ ⛧ ⛧

Rascal měl hodně moc práce. Byl tam na všechno skoro sám a zvlášť, když ho opustil i takový pracant jako je Kane. Měl před sebou různé dokumenty, provozní záležitosti, rozpočty a zkrátka od všeho něco, co by potřeboval předat na různá oddělení, a ne to dělat sám se Zyrou a s dalšími pěti démony, kteří jakž tak ví, jak udržet firmu v chodu. A na zbytek mít lidi externisty. Tohle bylo z dlouhodobého hlediska naprosto neudržitelné.

Byl tak zahrabaný v práci, že zapomněl, že si ráno udělal kávu, takže když se jí teď dopoledne napil, šokovala ho svou teplotou. Díky tomu si ale vzpomněl, že by se měl ozvat Sedmnáctce, kterému před víkendem zadal úkol.

Během deseti minut se u něj objevil v kanceláři a čekal, co po něm bude chtít. Tušil, že bude Rascal vyzvídat, protože jako jeden z mála věděl, jak moc mě má rád. „Sedmnáctko, výborně, jsem rád, že jsi tady. Předal jsi Stelle deník a vysvětlil jí, co jsem po tobě chtěl?“ zeptal se a on přikývl.

„Samozřejmě, pane. Do posledního detailu,“ odpověděl. Rascal se pousmál.

„Dobře. To je moc dobře,“ opáčil. Potom se na něj tak podíval. „No a co říkala? Jak se tvářila? Byla překvapená?“ vyzvídal. Sedmnáctka pokyvoval hlavou.

„Jo i ne. Nečekala to, o tom žádná, ale myslím, že spoustu věcí už nějak předpokládala,“ objasnil.

„No jistě. To je logický. Stella je moc chytrá,“ dodal.

„Jo, to ano. Potřebujete ode mě ještě něco, pane?“ zeptal se. Rascal přivřel oči na škvíru, zdálo se mu, že před ním Sedmnáctka něco skrývá, protože se choval úskočně.

„Byla Stella sama?“ zeptal se na rovinu. Sedmnáctka moc dlouho mlčel. Pak jen zavrtěl hlavou. Rascal se smutně pousmál a přikývl.

„To je všechno. Můžeš jít,“ dodal a když za sebou Sedmnáctka zavřel dveře, bouchl pěstí do stolu. „Kurva!“

Sedmnáctka si to mířil zpátky do svého moderně zařízeného kutlochu, kde většinu času zíral na kamery se svým kolegou Devítkou. Rascal měl po celé Zoo špičkové šmírovací zařízení včetně termo kamer na některých místech. Taky měl věrné zaměstnance na těch správných místech, takže byla Zoo v dobrých rukách.

Když Sedmnáctka vešel do kanceláře, posadil se před haldu obrazovek, na kterých byly záznamy z kamer v reálném čase po celé budově. Devítka vedle něj seděl a cpal se nějakým sendvičem. Ten démon nikdy neřekl jediné slovo, ale mlaskal hlasitěji než král obžerství.

Sedmnáctka se na něj otráveně podíval a zavrtěl nad ním hlavou. Potom vytáhl nějaký sešit a začal do něj cosi zapisovat. Možná to byl deník, který sloužil jako záznam o bezpečnosti.

Po chvilce mlaskání ustalo a Sedmnáctka si mohl alespoň na chvíli oddychnout, ale ta jeho chvíle klidu moc dlouho netrvala, protože do něj Devítka začal šťouchat loktem.

„Co je?“ ozval se otráveně a když se podíval, kam ukazuje, ztuhnul. Naklonil se blíž k jeho monitoru a zíral na sektor D, kde se Theron zdržoval u klece Draziela a Ronana.

Vypadalo to jako by si tam jen povídali. Theron byl trochu roztržitý, protože nejspíš moc dobře věděl, že se s těmi darebáky bavit nesmí.

„Vždyť ani nemá směnu, co tu dělá?“ komentoval Sedmnáctka, zatímco Devítka jen pokrčil rameny. „Sleduj ho a všechno podezřelý mi sepiš, já se tam jdu podívat,“ řekl a šel monitorovat do terénu.

Theron se bavil s Drazielem u klece. Držel si odstup a spěchal, ale nepodařilo se mu to s tou nenápadností dobře, Sedmnáctka ho načapal. Ronan se se svýma chromýma nohama připlazil k mřížím, aby líp slyšel, na čem se ti dva s Drazielem domlouvají.

„To nemůžu riskovat. Hele za to mi to bez urážky ani snad nestojí. Slyšel jsem, že je Tristan strašný zvíře. Mám strach, jdu od toho,“ řekl Theron, ale Draziel se ho snažil uklidnit a přemluvit k opaku.

„Nebuď baba, prosím tě. Bez tebe se ven nedostaneme. A právě proto, že je to zvíře, musí skapat. Bude platit za to, co nám udělal. A že nás tu drží jako nějaký prasata na porážku v klecích. Podívej se na něj. No,“ řekl a pohledem ukázal na Ronana. „A řekni, že ti ho není líto. Před pár měsíci ještě běhal po svých. A teď se i posírá,“ dodal. Theron si povzdychl a pak se zase podíval zpátky na Draziela.

„Pomoz nám, Therone, se mu pomstít a dostat se ven a já ti přísahám, že tě zasypu prachama a taky tě vezmu do party. Je to parta démonů, o který se ti ani nesnilo. Nádherný a žhavý kočky, silný chlapi, co ti budou krýt záda za každý situace. A když to zvládneš rychle, udělám z tebe jejich šéfa. Chci od tebe jenom drobnost. Prosím,“ přemlouval ho.

Když něco chtěl, Draziel uměl být okouzlující a neodolatelný. Fae by o tom mohla vyprávět. Tedy než měli spolu to poslední setkání, kdy se choval jako hulvát a doplatil na to. Málem měl koule na kaši, kdyby ho Fae nezachránila před Rascalovým hněvem. Ale to je ještě málo na rozdíl od toho, co by mu udělal teď, kdyby věděl, co na něj chystá.

„Co teda ode mě chceš?“ zeptal se. Draziel se pousmál.

„Zavolej Lucanovi na ambasádu a ptej se po Noxovi. Ať ti na něj dá kontakt. Potom mu zavolej a řekni mu, že jsi ode mě. Řekni, o co jde. Že jsem tu v kleci a řekni mu proč. A požádej ho mým jménem o pár kapek Slithu. Pracuje v chemičce. Kdyby na to někdo přišel, měl by průser, takže to jen tak neudělá, ale když mu řekneš, že u mě bude mít laskavost, dá ti to,“ usmál se.

„Co je Slith?“ vyzvídal.

„Ššš!“ okřiknul ho. „To je něco, čeho se nechceš ani dotknout, aby to do tebe neudělalo díru,“ zašeptal. Theron vytřeštil oči. Nelíbilo se mu, že byl zatažený do takových šílených akcí.

„Jako nějaká kyselina?“ zeptal se a Draziel přikývl.

„No něco na ten způsob, akorát mnohem horší. Pro lidi je to jenom jed jako třeba arzenik. Ale pro démona to je něco, co vymaže jeho podstatu. Něco, co mu vyžere duši a dostane do jámy pekelný bolestí a bude v tom pokračovat i post mortem,“ dodal. Theron na sucho polknul. S takovou látkou nechtěl mít co dočinění.

Sedmnáctka je pozorně poslouchal za rohem klece, ve které byl Ronan. Ten už měl po té době ruce jako gorila, když místo nohou používal jen je. Theron se k tomu

neměl, ale Draziel pořád přidával další důvody, proč to udělat, které by se Theronovi mohly zamlouvat.

„Sežeň to, dostaň to do něj a je to. Potom už jenom stačí, abys mu useknul ruku a dostal nás ven z klece až budeš mít noční. Reaguje to na otisk jeho dlaně i na dlaně některých strážců, ale on už bude tuhej, bude to snazší," pokračoval.

„Sedmičko, nemáš po službě?" ozval se Sedmnáctka a vyskočil na něj odněkud z uličky vedle. Všichni se strašně polekali. Těžko říct, kdo z nich víc. „Proč se s nimi bavíš?" vyzvídal. „Copak nevíš, že to je přísně zakázaný a že za komploty proti Tristanovi a zvlášť v sektoru D hrozí krutá smrt?" pokračoval. Myslím, že ten už to měl zpečetěný, ale Sedmnáctka si svůj moment pěkně vychutnával.

„O-omlouvám se, p-pane. J-já jsem j-jen. T-to oni na mě mluvili," hájil se. Draziel se zoufale zakřenil a zavrtěl hlavou. Byl nahranej.

„To mě vůbec nezajímá, jaký jsi k tomu měl důvody. Půjdeš se mnou rovnou za Tristanem," prohlásil, ale Theron zazmatkoval a začal utíkat. Sedmnáctka popadl vysílačku a vyhlásil červený kód.

„Červený kód na Sedmičku. Vyhlašuju červený kód na Sedmičku, okamžitě ho zadržte! Uzavřete sektor E a F a čekejte u sektoru B!" mumlal do vysílačky, zatímco běžel za Theronem, který se ohlížel jako by za ním běžel medvěd.

„Rozumím. Uzavírám sektor E a F," ozvalo se nazpátek. Hned na to se rozezněl alarm a celá Zoo začala blikat červenými světly a hulákat.

Rascal se polekal a rozhlížel se po kanceláři, odkud to světlo vlastně jde. „Co to do hajzlu zase je?" vztekal se, že ho to ruší od práce. Zvedl se a vykoukl na chodbu, kde světla blikala zrovna tak a hluk alarmu byl ještě hlasitější, že ho to donutilo si zacpat uši.

Ještě jednou se rozhlídl po chodbě, pak zalezl zpátky do kanceláře, otevřel šuplík a vytáhl z něj vysílačku, kterou měl v úsporném režimu jen pro případ nouze. „Sedmnáctko, co se děje?" ozval se.

„Hned vám to vysvětlím, pane. Nemusíte se zatím znepokojovat, situaci mám plně pod kontrolou," odpověděl.

„Paráda. Tak hlavně vypněte ten alarm, už mi z toho hrabe," opáčil.

„Vteřinku, pane. Jen co tady spoutám jednoho zločince," dodal a nasadil Theronovi želízka. Klečel mu na zádech a snažil se ho zpacifikovat. Možná měl Sedmnáctka štígro, že byl Theron takový malý poseroutka, který si ani nevzpomněl na to, že je démon a má jiskru. A nebo třeba nějaké schopnosti.

„Zločince? Teď jsem fakt zvědavý," zmínil Rascal do vysílačky.

„Už vám ho s klukama vedeme," odpověděl. „Devítko, vypni alarm," řekl ještě a pak byl klid. Blikání ustalo a kravál jak by smet. Rascal se posadil do křesla a čekal na informace.

„Já jsem ti říkal, abys byl diskrétnější. Teď je po nás, ty idiote!" řval na Draziela Ronan.

„Sklapni. Konec je s náma už dlouho. Musel jsem riskovat," hádal se s ním Draziel.

„Oba už držte huby! Beztak jste nás odsoudili k smrti všechny," okřiknul je další démon ve vedlejší kleci.

„Tak pojď ty zrádče," řekl Sedmnáctka a Therona hrubě zvedl ze země za paži. Za ním jako pojistka šli další tři démoni z ochranky a jen mezi sebou spekulovali, o co vlastně šlo.

„J-já jsem to dělat nechtěl. Neudělal bych to. Vážně, věřte mi. Donutili mě. Ani tu látku neznám," hájil se.

„Drž hubu, viděl jsem, jak tě nalomili. Vidina peněz a bůhví čeho všeho, co ti naslibovali tě úplně oslnila. Tady v Zoo potřebujeme věrný zaměstnance. Ne třasořitky jako jsi ty. V Podsvětě bys za to taky skončil bez hlavy, a nebo možná ještě dřív. Tak nevím, co se tak divíš. Tristan je tvůj alfa na Zemi a tys mu neukázal respekt, jaký si zaslouží," vyprávěl mu cestou k Rascalovi do kanclu.

Ten chodil kolečka, protože už byl nervózní z toho, co se sakra děje. Když do kanceláře vtrhnul Sedmnáctka i s tím spoutaným démonským klukem, došlo mu, že to mělo co dělat s Drazielem a Ronanem.

„Sedmička, že?" otázal se a podíval se na Sedmnáctku, aby mu dal ujištění. Sedmnáctka přikývl. Ty tři gorily nechal Rascal stát venku a zavřel před nimi dveře. Potom se podíval na Therona, který se odvážil Rascalovi podívat do očí jen zřídka.

„Tak o co jde?" zeptal se.

„Plánoval s nimi vaší vraždu, pane. Zaslechl jsem zmínku o nějakém Slithu," odpověděl Sedmnáctka a Rascal vytřeštil oči. Slith je nepříjemná věcička a věděl to každý démon. Tedy každý dost zkušený démon. Hlavně s kriminální minulostí, což Rascal měl.

„Jaký jsi k tomu měl důvod, Sedmičko?" zeptal se klidně, ale klidný nebyl. Něco takového by znepokojilo každého. Nicméně, on už si byl jistý, co s nimi se všemi teď udělá.

„J-já to nechtěl udělat… donutili mě," opakoval. Rascal si otráveně povzdychl a protočil panenkami.

„Na to jsem se tě neptal," řekl a opřel se zadkem o stůl.

„Slíbili mi peníze a spoustu dalších věcí. Ale nebylo v tom nic osobního, pane, přísahám," odpověděl. Rascal se rozesmál, až to překvapilo i Sedmnáctku.

„Nebylo v tom nic osobního? Já myslím, že když jsi mě chtěl zlikvidovat Slithem, tak to bylo osobní ažaž," řekl. Potom se podíval na Sedmnáctku.

„Do klece s ním do sektoru D za tím zbytkem," oznámil mu. Sedmnáctka před ním lehce sklonil hlavu a vedl ho pryč. „Užij si poslední minuty, protože se rána nedožiješ. A vyřiď to i ostatním. Ať si zatím sní o tom, jak moc se na nich vyřádím," řekl a posadil se zpátky do křesla. „A Sedmnáctko, pak se u mě stav, probereme detaily," dodal ještě.

Fae vešla do budovy, kde jsem pracovala. Přišla s krabičkou a pískomilem. Stavila se na recepci a položil na pultík přepravku s myšákem. „Dobrý den, Fae Vesperová. Mám kartu u paní doktorky Kellerové, ale ráda bych, kdyby si na mě udělal čas někdo jiný. Kdokoli. Bude to možné?" zeptala se ženy na recepci.

„Možné to bude, ale těžko říct kdy. Pan doktor Gilbert má plnou čekárnu lidí, protože před chvíli operoval čivavu," oznámila jí.

„To nevadí, já si počkám," usmála se.

„Dobře a s čím tu jste? Něco urgentního?“ vyptávala se recepční. Fae zavrtěla hlavou a mávla nad tím rukou.

„Jen maličko pokousaný pískomil, nic dramatického. To chvilku vydrží,“ opáčila. Recepční pozdvihla obočí.

„No jak myslíte. Paní doktorka je momentálně volná,“ objasnila.

„Nechci paní doktorku obtěžovat. Víte, my se známe osobně a máme mezi sebou nějaké soukromé neshody. Bude lepší, když nás vyšetří pan doktor,“ prohlásila a šla si sednout.

Já jsem se akorát rozloučila s posledním pacientem a šla si umýt ruce. Čekárna byla plná, protože doktor Gilbert moc nestíhal. Tak jsem si řekla, že mu trochu pomůžu, jestli bude chtít a šla jsem se podívat do čekárny.

„Dobrý den, mám tu někoho, kdo není objednaný k panu doktorovi a potřebuje ošetřit zvíře?“ zeptala jsem se a rozhlídla po čekárně a viděla jsem v rohu Fae, jak se snaží dělat, že tam není, ale její démonská prezence na mě skoro i blikala.

„Fae…“ zašeptala jsem rozpačitě a ona na mě mávla. „Pojď dál,“ pobídla jsem jí a ona sice zdrženlivě, ale přece přišla. Nechala jsem jí otevřené dveře do ordinace a posadila se ke stolu. Musela jsem si napočítat do deseti, abych se zklidnila a pak už byla vedle mě ve své plné kráse a s přepravkou v ruce, kterou si zakrývala své těhotenské bříško.

„J-já bych počkala. Vážně, Stello, nejsem tady, abych tě provokovala. Prosila jsem tu ženskou, aby mě napsala k doktorovi,“ začala, ale já dělala jako bych byla prostě jen pacientka.

„To je v pořádku. Tak s čím jsi tady?“ zeptala jsem se a natáhla se pro rukavice.

„S pískomilem. S Tristanem. Stella ho asi kousla nebo tak něco. V poslední době hodně kouše. Hlavně mě,“ zmínila a ukázala mi svůj prst s náplastí. Zacukaly mi koutky v úsměv, ale snažila jsem se to potlačit.

„Tak se na to podíváme. Vzala jsi i Stellu, abych jí prohlídla?“ Zvedla jsem k ní oči, ale ona zavrtěla hlavou.

„N-ne, to mě upřímně nenapadlo. Myslíš, že jí něco je, že začala kousat?“ opáčila.

„Nějaký důvod k tomu, proč tebe a Tristana nesnáší mít asi bude ne?“ rýpla jsem si. Fakt jsem musela, to jinak nešlo. Fae raději mlčela a vyndala toho chudáčka pokousaného z přepravky. Vzala jsem si od ní tu myš do ruky a pozorovala, jak hýbe čumáčkem.

„Nazdar, Tristane, tebe jsem dlouho neviděla. Ukaž se mi, kluku,“ pozdravila jsem ho a celého ho prohlídla. „Kde to má mít?“ zeptala jsem se, abych to urychlila. A zrovna když mi Fae začala odpovídat, tak jsem to našla. „Jo tady, už to mám,“ informovala jsem jí a zašklebila se nad hloubkou ranky.

„No, má to dost ošklivý. Takový celkem hluboký. Asi mu na to budu muset dát nějaký antibiotika,“ komentovala jsem. Fae vytřeštila oči.

„Jako, že mu dáš injekci? To se dělá?“ divila se.

„No, jako že mu dám injekci ano. Akorát to budu muset spočítat přesně a vyhrabat někde úplně miniaturní jehlu,“ odpověděla jsem jí, vrazila jí Tristana do ruky a šla připravit věci.

„Máš Stellu v jiný kleci? Je takhle agresivní jenom na Tristana, nebo i na ostatní pískomily? Co mladý, už vrhla? A žere bez problémů?“ vyzvídala jsem.

„Pořídila jsem rozdělovač, aby byli spolu, ale zároveň bezpečně. Stella ještě nevrhla ani jednou. Zato Fae asi už dvakrát, ale od chlapů jsem jí dala stranou, protože další pískomily už nechci. Mám, jich asi patnáct. A ta její agresivita začala nedávno. Možná jí sere ta podestýlka, co jsem koupila teď," prohlásila a já se pozastavila nad jejím slovníkem.

„Takže sis nevšimla ničeho zvláštního? Třeba je březí a ani o tom nevíš," dodala jsem a zkoumala nápis na jehle, jestli to je ta, kterou hledám. A když jsem zjistila, že jo, spokojeně jsem se usmála a šla pro lahvičku s antibiotiky.

„Nestraš," zamumlala. Potlačila jsem úsměv. *Dobře jí tak, mrše jedný. Ať jí ti pískomilové třeba zaplaví.*

„Žere trochu víc, no. Ale to by mohlo být i tím, že jsem koupila její oblíbený zrní se semínky," zmínila a já jen přikývla.

„Tak uvidíš za pár týdnů, jestli budou holátka," opáčila jsem suše, nanesla na buničinu trochu dezinfekce a potřela Tristanovi ránu na bříšku. Potom jsem naměřila několik málo desetin mililitru antibiotik a píchla pískomila lehce mezi lopatky. Písknul a pokusil se mě kousnout, ale nakonec se zakousnul jen do rukavice.

„Chudáček Tristan," zmínila, když ho vracela do přepravky. *To teda, úplně ho lituju.*

„Když už jsme u Tristana, tak jak se má? Už tě požádal o ruku?" začala jsem zostra. *Kurva, Stello, drž tlamu!!*

Fae ke mně překvapeně zvedla oči. Nejspíš nečekala, že se do toho osobního kolotoče vrhnu po hlavě. A já taky ne. „No to tak úplně ne," odpověděla rozpačitě.

„Jak to? Neříkalas náhodou, že jen co zjistí, že s ním čekáš dítě, bude si tě brát?" pokračovala jsem. A možná jsem do ní neměla rýt, protože jsem jí naštvala a dala záminku rýt do mě.

„To on si mě vezme, neboj se. Spíš si spolu zatím jenom tak hrajeme. Copak, už ti chybí? Myslela sis snad, že tě bude prosit, aby ses k němu vrátila? Zapomněl na tebe hned, co vešel ke mně do bytu. Víš, že přišel doslova půl hodiny po tom, co jste se rozešli?" jela jednu pecku za druhou a já měla chuť jí tu jehlu zabodnout do oka.

„Vlastně už po druhý. Když jste se rozešli prvně, taky za mnou přijel. V noci. A strávil u mě celou noc," dodala a já ztuhla. *Ten parchant!! S tím se mi zapomněl pochlubit.*

„To víš, když byl ještě s tebou, chtěla jsem svojí dceru pojmenovat Aevara, ale rozmluvil mi to. Říkal, že se mu to jméno vůbec nelíbí. No a pak jsme se dali dohromady, tak nebyla potřeba týhle doživotní nálepky. Bude mít hezčí jméno, ne takový tuctový pro chudinky bez tatínka," dodala. Au, tohle bolelo dost. *Já jsem taková kráva…*

„Fajn, vyhrálas. Přiznávám, že teď ses mě dotkla. A že jsem si to zasloužila. Ale ty přiznej, že jsi pěkná lhářka. Tristan tě moc nechce. Ani se tě nedotknul. Čtu z tebe tu frustraci jako z informační tabule," opáčila jsem.

„Poslouchej mě, Aevaro, asi by ses divila, jak moc mě Tristan chce. Je jenom opatrnej, když čekám jeho dítě, víš? Na něj nepotřebuju tvojí schopnost ani mu číst myšlenky, doma má pořád černý oči, že vypadá jak ta hladová brambora Poe," procedila skrze zuby. Z mých rukou se staly pěsti div, že jsem si nehty nepropíchla dlaně.

„Těhotný nemlátím. Ale až z tebe to dítě vypadne, tak se těš!!“ sykla jsem na ní a ona se usmála.

„Už se taky moc těším, až ti konečně budu moct upravit obličej. Neboj, tu tvojí jiskřičku zvládnu i bez svojí, slečno milovaná napůl,“ rýpla si, až se mě to dotklo někde hluboko uvnitř. Ona sice nevěděla o tom, že je do mě Rascal jen vrytý a že do ní taky, ale tohle bylo jako kdyby to věděla. Trefa do černého.

„Co je? Já jsem chtěla být milá. Dokonce jsem ani nemínila tě trápit, ale ty sis začala, tak si to teď vyžer. Až mi Tristan řekne, že mě miluje, dám ti vědět. A až se nám narodí dcera, očekávej pozvánku na naší svatbu. Zatím, paní doktorko skoro Vane Gravesová,“ dodala, popadla přepravku s pískomilem a odešla.

Za tohle si můžeš sama, Stello. Udělalas jí takovou radost. Ty jsi tak pitomá! A bůhví co teď řekne Rascalovi. Poslalas mu jí rovnou do náruče…

Rascal si nechal zavolat Sedmnáctku s Devítkou k sobě. Sice tam byl Devítka jako nějaký duch, ale i tak si to zasloužil, protože bez něj by Rascal možná už ani nedýchal.

„Posaďte se, hoši,“ řekl a pohledem ukázal na gauč v jeho pracovně. Sedmnáctka s Devítkou ho poslechli a společensky korektně se rozvalili na jeho gauč. Rascal se usmál.

„Ani nevím jak začít. Dneska jste mi doslova zachránili život tím, že jste dělali svojí práci na výbornou. Chtěl bych se vám za to nějak revanšovat. Protože, kluci moji zlatí, bez vás už bych tu asi nebyl a skončil bych v krutých bolestech a to navěky.

Takže ještě jednou vám oběma moc děkuju. Určitě očekávejte vyšší finanční ohodnocení, zvednutí platu a veřejné vyznamenání. A teď mi povězte, co byste si ode mě přáli za individuální odměnu. VIP lístky na basket? Co, Sedmnáctko? Nebo VIP strip dance show dole v klubu? Cokoli,“ nabízel.

„Jo já vím,“ kýval Sedmnáctka, když na něj Devítka dělal nějaké posunky. Rascal netrpělivě čekal, co z nich vypadne. „On by rád nějakou blbost do auta. Štěstí, že neumí mluvit, protože jinak bych to poslouchal nonstop. Prosím vás kupte mu to, nebo se z něj zcvoknu,“ škemral za Devítku Sedmnáctka. Rascal se rozesmál a přikývl.

„Dobře, dobře. Cokoli. A ty si taky něco vyber. Jo a zvu vás oba na večeři,“ dodal ještě. Byl úplně hyperaktivní.

„Vy jste asi moc rád, že jste na světě co, pane?“ komentoval Rascalovo nadšení Sedmnáctka a on přikývl.

„Samozřejmě. Budu mít dceru a taky tu mám Stellu… a Fae,“ dodal a úsměv mu zmizel z tváře. „Co za blbost do auta to je, prosím vás?“ vyzvídal, aby změnil téma.

Sedmnáctka pokrčil rameny a podíval se na Devítku. Ten nevěděl, jak se vymáčknout, ale od doby, co mu Rascal řekl, že mu to koupí, tak se mu úplně rozzářily oči.

„Pošleme vám odkaz,“ opáčil Sedmnáctka za Devítku. Rascal jen přikývl a sepjal ruce až tlesknul. Vážně měl parádní náladu a působil i natěšeně na nějakou společnou večeři, nebo zábavu.

„Já beru tu VIP strip dance show. Ale chtěl bych, abyste tam šel se mnou. Rád bych vás trochu líp poznal, hodil řeč, dal pivo. Zní to asi troufale, ale chybí mi

přátelskej pokec se stejným pohlavím. A vy mě přijdete jako správnej chlap, u kterýho je mi velkou ctí pro něj pracovat," prohlásil Sedmnáctka, až to Rascala dojalo.

„To víš, že jo, Sedmnáctko. Rád s tebou strávím pánský večer," řekl a poplácal ho po rameni. Devítka Rascalovi podstrčil svůj mobil, aby mu nadšeně ukázal tu věc do auta, o které se bavili.

Rascal se na to podíval a usmál se. Sedmnáctka nad ním s úsměvem zavrtěl hlavou a mávnul rukou. „Ten je úplně někde jinde," prohodil.

„To jsi skromný, Devítko. Tohle ti koupím klidně na firmu, nechceš ještě něco lepšího?" tahal z něj Rascal. Devítka zavrtěl hlavou a ukázal mu nějaký posunek, který znamenal, že má všechno, co potřebuje.

„Já ti něco budu muset ještě vymyslet se Sedmnáctkou," řekl Rascal a Sedmnáctka přikývl.

„Jo, vždyť jsi na toho zrádce upozornil ty mě," zmínil Sedmnáctka a podíval se na Rascala. „Vážně, pane, nebýt jeho, asi bychom ho dneska nechytli," dodal. „Už víte, co s ním a s těmi ostatními uděláte?" vyzvídal Sedmnáctka a Rascal přikývl.

„Mám jistou představu, ano," odpověděl.

„Doufám, že s nimi nebudete mít slitování, pane. Takoví zrádci si žádný nezaslouží. Nehledě na následky z nedostatečného trestu," objasnil. Rascalovi se jeho připomínky líbily.

„Neměj strach, Sedmnáctko, jsem si toho vědom," opáčil.

„Jen tak mimochodem, šéfe, ti dva se zmínili o nějakém Noxovi na ambasádě. Ten by měl prý pracovat v chemičce a sehnat tu látku. Údajně je to nějaký dobrý známý toho Draziela," vyžvanil mu Sedmnáctka.

„Zajímavý. Díky. Dám si na toho démona pozor. Je dobrý vědět, kde má ten hajzl lidi," dodal.

Já jsem strávila cestu domů z práce na telefonu s Kanem. Musela jsem mu sdělit, jak pitomá jsem byla, když mě nečekaně v ordinaci navštívila ta Rascalova primadona a jak rychle se mi moje hloupost vymstila. Bylo to až k smíchu, ale stejně se mi nesmál. Chápal mě a to, že mi ujely nervy. A hlavně proto, že znal Fae moc dobře.

V tom hovoru jsme pokračovali i dávno po tom, co jsem dorazila domů. Probrali jsme jeho novou práci a to, jak se po rozchodu s Rascalem cítí a taky jsme řešili přimknutí a další věci, ale zase jsme se nějak dostali zpátky k Fae a k tomu, jak mi ta démonka pije krev.

„Kdybys jí slyšel, Kane, jak začala s těmi pískomily o Stelle a Tristanovi, vnímala jsem to jako provokaci. Nevěřím jí ani slovo, že by si to neuvědomovala. Dělá to schválně, je provokatérka!" vztekala jsem se, zatímco jsem si do skleničky lila pomerančový džus.

„Nevěř. To víš, že je to provokatérka. Baví se tím. Je hrozná," odpověděl. „Určitě čekala jenom na to, až ti rupnou nervy, protože umírala touhou ti to všechno vmést do obličeje," pokračoval.

„Ale taky jsem jí to trochu natřela. Nic spolu nemají," zmínila jsem. To Kana zajímalo. Nevím, jestli to potřeboval vědět čistě z osobních důvodů jako, že čeká, až se Rascal pohne vpřed jako první.

„To jsi z ní vyčetla, jo?" ujišťoval se. Přikývla jsem a lokla si džusu.

„Jo. Ještě spolu nespali. Cítila jsem z ní tu frustraci. Sama je z toho překvapená, že neví jak na něj. Bůhví, jak to vlastně bere Rascal. Čekala jsem něco jiného vzhledem k tomu, že jel po každým našem rozchodu téměř okamžitě za ní. A že u ní dokonce po obou hned strávil noc," komentovala jsem to suše. Kana překvapilo, že o tom vím.

„Řekla ti, že u ní byl přes noc?" divil se. „To je ale mrcha!" dodal pobouřeně.

„Být na jejím místě, taky bych si to vmetla do ksichtu," zastala jsem se jí.

„No a jak to bereš?" zeptal se. Pokrčila jsem rameny a posadila se i s džusem vedle kocoura.

„Nijak. Nic spolu neměli v době, kdy by se mě to nějak extra týkalo, takže jsem v klidu," objasnila jsem. Kane přikývl jako, že tomu rozumí.

„No a kdyby měli, nebo jsi to nevěděla jistě, trápilo by tě to?" vyzvídal. Nevěděla jsem, o co mu jde, ale rozhodla jsem se mu odpovídat na všechno, co ho zajímalo, protože on mi taky odpovídá na nepříjemné otázky.

„Trápilo. Ale zase by mi to pomohlo se přes nej dřív dostat," odpověděla jsem mu.

„Všechno špatný je k něčemu dobrý?" zeptal se.

„Tak," potvrdila jsem mu to.

„Stello, nemysli si, že mu nechybíš. Ať už ti Fae navykládala cokoli, rozhodně na tebe nezapomněl. Kdyby jo, asi by se s ní už dávno vyspal," řekl. Věděla jsem, že mi to říká jen proto, že mu na mě záleželo a nechtěl, abych se trápila, protože na tom nebyla ani špetka jeho vlastního zájmu.

Nejradši by se na Rascala vykašlal a už by si se mnou něco začal. Ale to je právě to, co na něm obdivuju. I když možná je to i tím, že je přimknutý k Rascalovi a záleží mu na něm i když mají svoje neshody. A záleží mu na něm pořád hlavně proto, že Rascal taky není zrovna bezcita a rozumí pod povrchem celé téhle zapeklité situaci.

„Fakt se mi líbí, že ti Fae taky nepopletla hlavu," zmínila jsem s úsměvem ve tváři.

„Jo? Pročpak?" vyzvídal, ačkoli mu to bylo nejspíš jasné. Ale chtěl slyšet něco konkrétního.

„Chtěla bych tě mít sama pro sebe, a ne se o tebe taky dělit s Fae," přiznala jsem mu flirtovně. Kane se pousmál. Ležel na zádech na malém gauči, ze kterého mu čouhaly nohy a culil se teď od ucha k uchu. To jsem si představovala a trefila jsem se. I s tím, jak se mu ve tváři udělaly ty jeho roztomilé ďolíčky.

„Nevyrazíme někam o víkendu? Co kino? A mohl bych tě pak pozvat na večeři?" zeptal se.

„Paráda, budu se těšit," odpověděla jsem nadšeně.

„Já na tebe taky, Stello," řekl něžně, až mě to pohladilo na srdci.

„Ty, Kane? Je mi to takový blbý, ale už žiju mezi démony docela dlouho a zjistila jsem o sobě dost zásadní věci a chtěla bych začít pořádně žít po démonsku, myslíš, že bys mi mohl říkat mým pravým jménem? Když budeme spolu mimo lidskou společnost?" zeptala jsem se a on přikývl.

„Samozřejmě, když si to přeješ. Jsi Aevara. A je to moc krásný jméno. Bez ohledu na to, co to znamená. Moje rodiče chtěli nějakýho válečníka, když mi vybrali jméno Kane. Ale to se jim moc nepovedlo. Jsem jaký jsem. A jsem tvůj, kdybys měla zájem," dodal. Na okamžik se mi zatajil dech, když to řekl.

„Zájem o tebe mám, Kane. A válečník z tebe sice není, ale vypadáš jako nějaký dobře stavěný démonský voják. Takže se to jméno k tobě taky docela hodí," zmínila jsem a on se pousmál.

„Hm, takovou lichotkou na mě jdeš, jo? Abych se nezačal červenat," prohlásil, ale myslím, že jsem se červenala spíš já. Hlavně proto, že se mi nějak změnilo myšlení a začala jsem Kana vnímat jako muže, o kterého bych měla intimní zájem. A dost často jsem díky tomu myslela i na nevhodné věci z minulosti.

Třeba na ty jeho vtipné boxerky, které měl na sobě, když byl u mě v ordinaci prvně. Nebo na to, jak byl ještě v kleci se Zyrou a já ho viděla z jiného úhlu – nadrženého a polonahého. A ještě ve chvíli, kdy si užíval fyzické hrátky se Zyrou. A musím říct, že mě ta představa občas pronásledovala víc, než bylo zdrávo.

„Moc rád bych si s tebou ještě tak dvě hodiny povídal, Aevaro, ale volá mi Zyra a asi to bude něco důležitýho. Kdyby bylo, všechno ti povím, jo? Měj sladký sny a zítra mi napiš, jestli budeš mít chuť. Papa a dobrou noc," řekl a zavěsil.

„Ty kráso… asi jsem se do něj trochu zamilovala," zašeptala jsem si pro sebe, zatímco jsem pokládala mobil vedle sebe na sedačku. On byl takový přátelský typ muže, že mě až mrzelo to tou svojí pošahanou touhou zničit. Ale proč bych si měla upírat lásku, štěstí a sex s někým, kdo mě přitahuje jenom proto, že jsem duší přimknutá k někomu, kdo bude mít svojí rodinu?

Rascal stál uprostřed mrtvých těl několika démonů, které násilím vytáhl z klecí, obdobně jako tenkrát Nerissu, a snažil se popadnout dech. Ocas mu ještě skákal roztržitě z místa na místo, hruď se mu vzdouvala z toho, jak rozdýchával vztek a fyzickou aktivitu. Oči měl krvavé vzteky a celkově takhle ve svojí démonské podobě vypadal živočišně.

Před několika minutami totiž ještě řádil jako tajfun všem svým zaměstnancům Zoo na očích. Byl jako smyslů zbavený a teď se potřeboval znovu ukotvit v realitě a pochopit, co vlastně těm zrádcům provedl.

Ještě před chvílí měl ten svůj nevraživý, drsný výraz, který hraničil až s hladem po krvi a touhou po odplatě. Teď už ale vypadal skoro nevinně, jako by se právě vrátil z příjemné procházky. Měl dokonale čistou hlavu a úleva jím prostupovala od hlavy až k patě. Jak taky jinak. Vybil se a teď byl konec. Tihle už ho nijak neohrozí. A hlavně už nebudou mít možnost pomstít se jemu ani nikomu jinému.

Na košili měl krev, na kloubech prstů odřeniny, které se pomalu zacelovaly, a ve tváři výraz tak dokonale netečný, až z něj běhal mráz po zádech. Jejich krev mu stále stékala po prstech. Po rukou, které nejenže těm zrádcům slíbily smrt, ale také jim jí dopřály. Několik kapek dopadlo na zem a rozšířilo už tak dost velkou kaluž pod jeho nohama.

Nelitoval toho, co po sobě zanechal. Věděl přesně, kdo leží u jeho nohou, kdo před ním klečí a proč. Draziel, Theron, Ronan a ještě jeden z jejich party, kterému říkali Gula.

Kolem něj klečeli všichni zaměstnanci Zoo, hlavy skloněné, pohledy upřené k zemi. Nikdo se neodvážil promluvit. Dokonce i ti, kteří ještě před chvílí stáli na straně zrádců, teď pochopili, že jít do křížku s Tristanem Vane Gravesem se opravdu nevyplácí.

„Ty vole, Tristan je frajer," utrousil Sedmnáctka tiše a Devítka přikývl. Rascal se podíval na klečící démony v řadě před ním. Potom se otočil doleva, doprava i za sebe a když si uvědomil, že je obklíčený všemi těmi bytostmi včetně několika upírů, kteří mu tím, že před ním klečeli vzdávali hold, lehce se pousmál.

„Od teď…" začal klidně, až jeho hlas hřál všechny i ty, kteří se před ním třásli strachy. „Nechci v sektoru D vidět nikoho jiného než Sedmnáctku a Devítku. Kdokoli tam k tomu zbytku násilníků vkročí, půjde rovnou do klece za nimi. A zjistím-li něco horšího, nějaké tajné úmluvy, cokoli, hlava toho dotyčného pak bude v sektoru D viset pro výstrahu," prohlásil a přejel očima po řadách démonů, aby zhodnotil, jestli mu všichni rozuměli.

„Já tu nejsem kurva od toho, abyste si pletli mojí trpělivost se slabostí a mojí shovívavost s posranou lhostejností!" zařval. Potom tak nakrčil nos a prohlížel si je. „Nejsem tady proto, abych vám dával druhý šance pokaždý, když se vám zachce si tu první promrhat. A už vůbec tu nejsem od toho, abych vám dokazoval, proč se mě máte bát. To už jste měli dávno vědět. Nezapomínejte, komu patří půda pod vašima zatracenýma nohama.

Dělejte svoji práci a budeme spolu za dobře. Zařídil jsem vám platy, který by vám za to, co tady děláte, záviděla i půlka Podsvěta. Udělal jsem pro vás maximum, tak

ode mě ještě nečekejte, že vám budu líbat i prdele," dodal rázně. Všichni sklopili zraky. Dokonce i Sedmnáctka se mu teď malinko bál podívat do očí, a to opravdu neměl žádný důvod, proč se ho bát.

„Teď zpátky do práce. A ukliďte tohle…" řekl a ukázal na to krvavé pohřebiště kolem. Sedmnáctka zvedl hlavu, když kolem něj Rascal prošel.

„P-pane, můžu na chvilku?" zavolal na něj opatrně. Rascal se k němu otočil a mile se usmál.

„Ano, Sedmnáctko?" ozval se.

„Platí ten dnešní večer?" ujišťoval se a Rascal přikývl.

„Jasně, běžte se s Devítkou připravit, sejdeme se za půl hodiny v restauraci. Z toho všeho mi už docela vyhládlo," zmínil a odešel k sobě.

„A-ano, pane," zamumlal Sedmnáctka a sledoval jeho záda v chodbě. Devítka si vedle něj stoupnul, dal ruce křížem a taky pozoroval Rascala, jak se od nich vzdaluje. Oba na něj civěli, dokud nezašel za roh.

„Be-be-bez-nadějný," zakoktal Devítka. Sedmnáctka se na něj pomalu otočil a vytřeštil oči, když ho slyšel mluvit.

„Beznadějný? To je ta tvoje velká premiéra vážně? A co to jako vůbec znamená?" divil se tomu, co řekl.

„T-ty v-v-v-víš," opáčil a odešel.

„To teda nevím. Počkej!! Cos tím jako myslel?" ječel na něj, ale Devítka už se nezastavil. Sedmnáctka si jen povzdychl a pak se šel připravit na večeři.

Akorát mi volal zase Kane, aby mi řekl, co se v Zoo před chvílí odehrálo. Tlumočila mu to Zyra, ale i tak to vylíčil skoro tak přesvědčivě jako by u toho byl osobně. Popsal mi Rascala jako totálního šílence, o kterého by měli zájem v seriálovým průmyslu při natáčení krimi, nebo gore hororů. Že by mohl hrát hlavní roli jako psychopat a sériový vrah. Nebo třeba taky nějakou šelmu.

O tom, že uměl být brutální jsem věděla, ale nečekala jsem, že až tak moc. „No tak kvůli Fae se taky moc nedržel zpátky," připomněla jsem mu. „A proč, že to vlastně udělal?" vyzvídala jsem.

„Chtěli ho otrávit Slithem," odpověděl a já se polekala. Představa, že by se mu vážně něco stalo mě vyděsila k smrti.

„Cože? To jsou ale zasranci!!" vyštěkla jsem. „Počkej, říkal jsi Slithem? Co to jako je?" zeptala jsem se.

„Představ si ten nejhorší jed na světě, přidej kyselinu a vynásob to nekonečně silnou koncentrací. No a to je pro démona Slith," objasnil nejasně.

„To si moc neumím představit, ale chápu, jak to myslíš. Chudák. To se mu moc nedivím. A jak vlastně přišel na to, že to byli oni? A jak to, že se jim to nepodařilo? Kdo ho zachránil?" tahala jsem z něj.

„V hlavní roli Sedmnáctka s Devítkou přece. Povýší je a vyznamená. A Zyra říkala, že prý je i pozval na večeři," odpověděl.

„Ty jo, Sedmnáctka je hrdina. Jen moc nechápu, že zrovna někdo jako je on stojí při Rascalovi až v takový míře. Je jak jeho osobní bodyguard. Od samýho začátku, jen co Carl zaklepal bačkorama. A to mu byl oddaný," zmínila jsem a Kane se zasmál.

„Aevaro, copak tobě to ještě nedošlo?" divil se.

„Co by mi mělo dojít?“ zeptala jsem se a zase jsem si vyslechla jen Kanův nevěřícný úsměv spolu s takovým výdechem.

„Rascal Sedmnáctku okouzlil už co byl ještě v kleci. Už tehdy z něj chudák nespustil oči,“ prohlásil a já vyvalila ty svoje.

„Cože? Děláš si srandu? Sedmnáctka, že je teplouš?“ vyjekla jsem. Kane se nad mým výjevem zasmál a zavrtěl hlavou.

„Hele, o tom já nic nevím. Myslím, že měl dokonce i přítelkyni. Ale do Rascala je určitě zakoukanej. Dával mu vždycky největší kus masa a nosil mu nulky pozitivní, nám dával jen negativní, protože mu někdo vyžvanil, že jsou hořký,“ pokračoval.

Já z toho zjištění, že Sedmnáctka něco cítí k mému ex byla dost zaražená. Ale když se nad tím zamyslím, dává to smysl, vždycky byl kolem Rascala jiný. Ale já myslela, že to je jen tím, že to je jeho šéf a že ho jenom obdivuje.

„Ty jo, to je síla. Chudák Sedmnáctka, jestli to je nějak vážný, protože Rascal je stoprocentní heterák, a navíc je zadanej,“ dodala jsem. Kane přikývl.

„Se divím, že ty s tvým démonským radarem jsi nic nezaznamenala,“ komentoval s úsměvem. Taky mě to překvapuje.

„Teď když nad tím tak přemýšlím, asi už chápu tu jeho zvláštní odtažitost a mlčení. Nejspíš moc dobře ví, kdy má být zticha. Myslíš, že to ví Rascal?“ zeptala jsem se, ale Kane zavrtěl hlavou.

„Ne, toho by to ani ve snu nenapadlo. Navíc on snad nad takovýma věcma vůbec nepřemýšlí,“ opáčil.

„A kdyby se to dozvěděl?“ pokračovala jsem. Kane pokrčil rameny.

„To nevím. Rozhodně by to neovlivnilo jeho důvěru k němu, ale možná by mu to změnilo pohled, jakým na něj nahlíží. Bylo by to pro něj zbytečně trapný. Pro oba. Bude lepší, když se to Rascal nikdy nedozví. Navíc to ani nemusí vědět, protože snad Sedmnáctka nebude tak pitomej, aby na něj něco zkoušel,“ dodal.

„To určitě nebude. Ví, co je v sázce. Každopádně je to vážně neuvěřitelný. On na gaye vůbec nevypadá,“ zmínila jsem a Kane se rozesmál.

„Tak za prvý, hodně chlapů na gaye nevypadá a jsou teplý až to bolí. A za druhý, Sedmnáctka vůbec nemusí být teplej. Já být ženská, Rascal se mi taky líbí,“ přiznal. „Spousta chlapů by chtěli být jako on. Třeba je v tom jen takový obdiv a náklonnost. Nebo ho vzrušuje jeho dominance a krvežíznivost,“ objasnil.

„Hm, možná. Ale u Sedmnáctky mě to vážně překvapuje. Víš, nevypadá zrovna jako někdo, kdo by byl inteligenčně na takový úrovni, aby…“ Kane mě přerušil.

„Aby dokázal pochopit takový pocity? Aevaro, ty jsi ale zlá. Au,“ zasmál se.

„To znělo blbě, takhle jsem to nemyslela a ani jsem nechtěla být zlá. Ale Sedmnáctka je trochu divnej. Já ho mám ráda moc, ale on je fakt divnej. Ale ne tak divnej, aby byl na chlapy. To se mi k němu nehodí,“ prohlásila jsem a Kane se zase rozesmál.

„Nechme ho být. I Rascala. Pojď radši řešit nás dva a to kino v pátek. Na jaký film půjdeme?“ zeptal se.

Rascal si to mířil dolů do restaurace, ve které měl sraz s těmi dvěma podivíny. Ještě si cestou zapínal knoflíčky u rukávů na košili a kdykoli kolem někoho prošel, slušně ho pozdravil. Tahle manažerská pozice mu slušela zlodějovi jednomu.

Když dorazil ke stolu, oba dva jeho lidi tam už seděli. „Omlouvám se za zpoždění, pánové, ještě jsem musel vyřídit soukromý telefon a omluvit se, že dneska možná nedorazím domů," řekl, usmál se a přisedl si k nim.

„Snad kvůli mně nebudete mít problém, šéfe," nadnesl Sedmnáctka s humorem. Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

„To nehrozí. Ještě nejsem ženatej," zažertoval. „Už jste si něco vybrali, nebo čekáte na mě?" zeptal se.

„Čekáme na vás," odpověděl zase Sedmnáctka. Rascal se podíval na Devítku a usmál se na něj. Nechtěl ho kvůli jeho extrémní nevýřečnosti nijak zanedbávat, ale bylo to trochu těžké, když moc nekomunikoval. Nicméně byl ve svým vlastním světě a byl tak spokojený.

„Jsem docela rád, že moc nemluví," přiznal Sedmnáctka, a tak se na Devítku podíval. Ten jen naznačil něco, co Rascal nepochopil, ale rozhodl se, že se tím nijak víc zabývat nebude.

„Fajn, tak vy si, hoši, vyberte na co máte chuť a já si dám pokud se neurazíte něco pro démony," navrhnul.

„Vůbec ne, pane, takový démon jako jste vy se sotva spokojí s nějakou pizzou nebo nudlema, že?" opáčil Sedmnáctka a zasmál se. Tenhle smích u něj byl vzácný. Rascal se taky pousmál.

„Nemám nic proti pizze a nudlím. Ale maso a krev je maso a krev. A duše je duše. Ta zasytí i na týdny," řekl.

„To věřím," opáčil Sedmnáctka a sklouznul očima k menu. Devítka už držel prst na objednávce a čekal, až si ho někdo všimne, nebo se ho zeptají, co si dá.

Když si všichni objednali a obsluha jim donesla haldy jídla podle jejich gusta, začali si povídat. „Chtěl jsem vám oběma ještě jednou poděkovat. To, co jste pro mě udělali by jen tak někdo neudělal. Nebo třeba udělal, ale nestihnul by to, nebo cokoli.

Už jenom to, že evidentně děláte svojí práci dobře a spolehlivě mě těší, natož tenhle bonus, který se stal i takovým důkazem o vaší zodpovědnosti," zmínil Rascal a zvednul skleničku s vínem.

„Chtěl bych si s vámi připít. Na vás a zase na vás," řekl.

„Díky, šéfe. Už jenom že to říkáte nás hřeje u srdce, že jo, Devítko?" zeptal se a on přikývnul. Rascal se usmál a lehce si olízl rty.

„Odteď jsem pro vás dva Tristan. Žádnej šéf a pan, ale Tristan," zmínil a napil se vína. Ostatní ho následovali.

„To je pro nás čest, Tristane. Teda hlavně pro mě. Tenhle na vás asi nepřestane ukazovat," rýpnul si do jeho hendikepu.

„No tak už se mu nebudeme posmívat. Jen bych byl rád, aby věděl… abyste oba věděli, že mi můžete cokoli říct. Vždycky se vám pokusím vyjít vstříc. A když už jsme u toho, mohl bych se vás zeptat na vaše jména, nebo to zůstane záhadou? Ne, že by mi to vadilo, jo. Má to něco do sebe. Ale jsem zvědavý," přiznal. Sedmnáctka se uchechtl a stejně tak Devítka. Rascal nadzvedl obočí a čekal, co mu odpoví.

„Copak, je to tajný?" zeptal se. Sedmnáctka zavrtěl hlavou a vyměnil si pohled s Devítkou. „Co je? Mám se bát?" pokračoval s úsměvem od ucha k uchu.

„To ne, Tristane. Jenom mě nenapadlo, že vás to někdy začne zajímat," opáčil.

„A proč by nemělo?" divil se. Sedmnáctka pokrčil rameny.

„Navíc o tom, jak se jmenuje ten vedle nic nevím," dodal Sedmnáctka a ukázal na něj letmo prstem.

Rascal se pohodlně opřel o židli a oba si je prohlídnul. „To nevadí. Budu hádat. Řekni mi první písmeno," řekl.

„J," odpověděl Sedmnáctka obratem a Rascal se zasmál.

„Vážně? To bych neřekl. Ty jo. Já jsem stejně blázen, že mám celou dobu v práci někoho, komu říkám číslem…" komentoval s úsměvem a vrtěl nad sebou hlavou.

„Zní to, jako byste si právě uvědomil, že jste hroznej šéf," opáčil Sedmnáctka a Rascal se srdečně zasmál.

„To jsem si uvědomil už dávno. Jen jsem doufal, že jste si toho nevšimli," prohlásil a zase se na Sedmnáctku tak podíval. „Na J, jo?" zopakoval. „Josh, Jasper, Jay, Jake, Jimmy, Jack, Jace, Julian, Jordan, Joseph, Justin, John… dál nevím," pokračoval. Sedmnáctka se taky culil. Docela mu i zářily oči.

„Tak co, zaznělo tam tvoje jméno?" vyzvídal. Sedmnáctka přikývl. „Tak teď jsem asi spokojenej. Možná se mi líbí, že vím, že se jmenuješ jedním z těch jmen, ale necháme to pořád jako tajemství, jo?" zeptal se. Sedmnáctka souhlasil.

„A ty? Jaký je první písmeno tvého jména?" zeptal se Devítky. Ten mu ukázal, že V. „Ty kráso, to je výzva. Na V moc jmen neznám. Victor, Vance, Vinnie, Valentin, Vlad, Virgil, Vladimir…" hádal. Devítka jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„No, to začíná být zajímavý. Jedna nula pro Devítku," komentoval Sedmnáctka.

„Já na to přijdu," opáčil sebevědomě Rascal a zase se zamyslel.

„No, ale dejte si pozor, abyste to neuhodl," připomněl. Rascal přikývl.

„Neboj se, J., řeknu tři. Hned jak mě napadnou další dvě," prohlásil a Devítka se zasmál. Jejich večeře měla evidentně úspěch a byla to i zábava. Škoda, že jsem tam nebyla s nimi.

Krátce po večeři si to Sedmnáctka s Rascalem mířili spolu do nově otevřeného luxusního pánského klubu, který tam nechal postavit pro svoje zaměstnance, klienty i démonsko-upíří kámoše. Byl ve stejném areálu, ale ve vedlejším sektoru.

Dvoukřídlé dveře jim otevřeli dva mohutní démoni v černém luxusním obleku. Hned co vkročili dovnitř na tmavý koberec se zlatými nitěmi, do nosů je praštila vůně drahých ženských i pánských parfémů, drahého kubánského tabáku a předraženého šampaňského.

Celým místem se linula pomalá hudba, na kterou se démonským succubám dobře vlnilo. Byl to pohodový hip-hop s dunivými basy a líně se pohupujícím rytmem, do kterého se prolínal mužský hlas, střídající španělštinu s angličtinou.

Sedmnáctka byl nejspíš v tak nóbl podniku prvně, zato Rascal ne. I když pro něj byl vzhled klubu překvapením, protože když na tomhle místě byl poprvé, byly tu nádrže s mořskými pannami a další Carlovy nesmysly. To, jak to vypadá věděl jenom proto, že to sám navrhoval. Finální verze pro něj ale byla překvapením.

Světlo z moderních lustrů probouzelo k životu ty zlaté nitě pod jejich nohama, že to vypadalo jako by se pod nimi třpytilo zlato. Rascal se podíval na Sedmnáctku a položil mu ruku na rameno.

„Dáš si něco k pití?" zeptal se ho raději hned, protože předpokládal, že pak bude mít myšlenky jinde a nechtěl, aby byl Sedmnáctka u své premiéry na suchu.

„Dám si to, co vy, Tristane," odpověděl.

„Dobře. Než půjdeme dovnitř… rozhlídni se. Nalevo je kasino, napravo klub pro míň zazobanou klientelu a nahoře před námi je VIP zóna. Kdybys chtěl do kasina, nebo pak dolů do baru přímo na parket mezi ženský, co tu tancujou hříšnej tanec, stačí říct," zmínil a naklonil se k němu blíž. Taky mu přátelsky hodil ruku kolem ramen. To Sedmnáctku příjemně šokovalo.

„Ale abys věděl, když teď před tím půjdeme nahoru, ženský na tebe budou koukat mnohem líp. Budeš mít větší šanci si užít zadarmo, jestli mi rozumíš," poradil mu. Sedmnáctka se pousmál.

„Rozumím. A máte nějaký tip, Tristane?" zeptal se. Rascal se usmál a přikývl. Taky už si jich všimly dvě démonky vpravo a mávaly na ně.

„Mám," odpověděl a mávnul démonkám zpátky. „Pojďme nahoru. Tam to chodí trochu jinak," řekl a pomalu s ním šel po schodech, kam je musel pustit další hlídač, který stál u červeného lanka s karabinou a rozhodoval, koho pustí nahoru a koho ne.

„Jak?" vyzvídal Sedmnáctka cestou.

„Osobní obsluha nahoře bez, profi tanečnice a striptérky u tyče nadosah ruky, pohodlný a intimní místo, lap dance, a taky další služby spojený se sexy službou. Jídlo a pití všeho druhu, pro mě i krev a duše, doutníky, kokain, cokoli. A samozřejmě čistě, diskrétně a ověřeně," zašeptal. Sedmnáctka polknul na prázdno.

„Tristane, vy jste teda zvíře," komentoval. Rascal se pousmál a pustil ho před sebe, aby vešel jako první. Zem byla z černého, lesklého mramoru. Hudba tam hrála taky, ale nezávisle na té ze spodních pater.

Bylo tam asi pět boxů se zataženými závěsy. A dva s roztaženými. Z těch na ně civěli dva muži, kteří s doutníky v ústech hráli karty. U baru stála démonka nahoře bez s krátkou tmavou sukní. Na krku měla krajku a na nohách boty s vysokými podpatky.

Rascal se na ní usmál a Sedmnáctka zrudnul. „Dobrý večer, pane Gravesi. Kdopak je váš kamarád?" zeptala se ho ta démonka a ocasem mu svůdně přejela po tváři. Sedmnáctce se zase zatajil dech, když k němu ta božská démonka s odhalenými prsy přistoupila tak blízko, a ještě se ho dotkla smyslně svým ocasem.

„To je J.," představil je. Na prsa se jí díval jen decentně, protože se uměl ovládat, zato Sedmnáctka ty oči valil. Démonka se usmála a naklonila se k Sedmnáctce ještě blíž, až byla rty nalepená na jeho uchu a prsy na jeho hrudi.

„Moc ráda vás poznávám, pane J.," zašeptala mu do ucha, až tím Sedmnáctce málem přivodila infarkt. Potom se od něj odtáhla a podívala se na Rascala. „Posaďte se do boxíku, pánové, za krátko za vámi dorazí Mina," usmála se a Rascal Sedmnáctku vedl dál do nějakého z boxů. Ten od té démonky nemohl odtrhnout oči.

„Tady jsou krásný ženský, J. Mina je… uvidíš sám," dodal a posadil se i s ním do pohodlného gauče. Všechno tam bylo tmavé, černo-fialové. Sedmnáctka se podíval na druhou stranu, než odkud přišli, kde bylo pódium se třemi tyčemi a u nich se vlnila skoro nahá démonská succuba.

„Jsem v ráji," prohlásil Sedmnáctka jako by byl v nějakým transu div, že neslintal. Rascal s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Kdepak, J., vítej v pekle," opáčil a pousmál se zvednutím jen jednoho koutku.

„Čím vás uspokojím, pánové?“ zeptala se Mina, která se tam zjevila jako duch s roztomilými meníčky. Byla oblečená stejně jako ta první démonka, jen měla bílou krajku kolem krku s rolničkou, bílou sukni, bílé síťované nadkolenky a bílé boty na podpatku.

Sedmnáctka jí sjel odspoda nahoru a pak mu oči zůstaly na jejích prsou. Rascal potlačil úsměv a pozdravil Minu polibkem na tvář. „Prosím tě, dej mu chvilku,“ řekl empaticky. Mina přikývla a nenápadně se vyprsila.

„A ty?“ zeptala se.

„Dones nám prosím dva doutníčky. Klasika vanilka,“ odpověděl. Ona se usmála a vzdálila se. Sedmnáctka jí ještě koukal na zadek div, že nepřepadl.

„Teda, Tristane, máte vážně exkluzivní vkus na ženský. Vy se znáte?“ vyzvídal. Rascal přikývl.

„Jo, Mina byla moje přítelkyně ještě když jsem byl ve tvým věku,“ odpověděl a pousmál se. „Takže se ti tu líbí. To jsem rád,“ dodal, když Sedmnáctka nadšeně přikyvoval.

„Podle toho, co tu píšou, by mělo být za pár minut pole dance představení,“ zmínil Sedmnáctka. Rascal přikývl a bral si od Miny dva doutníčky. Jeden podal Sedmnáctce a pak mu podstrčil ještě sklenku šampaňského, které Mina přinesla jako welcome drink.

„Mino, kdo dneska dělá show?“ zeptal se Rascal.

„Trix,“ odpověděla, usmála se na něj zase a odkráčela zpátky na bar. Rascal si vyndal z náprsní kapsy zapalovač a zapálil si doutník.

„T-to je?“ divil se Sedmnáctka, když si všiml, že to je ten zapalovač na jiskry a on si právě zapaluje svůj doutník něčí jiskrou, aby jí definitivně zlikvidoval. Ale posloužila mu.

Rascal s ním škrtnul znovu, aby zapálil Sedmnáctce, aniž by na to reagoval. A až teprve po tom, co Sedmnáctka vydechl oblak kouře přikývl. „Ano, už jim stejně k ničemu nebudou, ne?“ opáčil suše a vrátil si zapalovač zpátky do náprsní kapsy.

Sedmnáctka na něj překvapeně zíral. Nepřestával ho oslňovat svojí drsnou stránkou. Pak si Rascal lehce olízl rty a přiložil k nim doutník, aby si potáhl. „Tu Trix taky znáte?“ zeptal se ho Sedmnáctka. Rascal se pousmál a přikývl.

„Já tady znám všechny zaměstnankyně nočních klubů a kasina, J. Ale abych ti odpověděl na to, co tě zřejmě zajímá, tak jsem se všema rozhodně nespal,“ objasnil. Sedmnáctce se nahrnula krev do tváří, když to řekl.

„Jsem rád, že jste to po Carlovi převzal vy, Tristane. On se rozhodně s nikým o peníze, zábavu, nebo radost nedělil. Byl to hamižnej parchant,“ zmínil. Rascal k němu zvedl oči.

„Ano, to byl. Ale ty jsi ho respektoval a zdálo se mi, že tak trochu i uctíval. Řekni, bylo to jenom ze strachu?“ vyzvídal. Sedmnáctka si dal na čas s odpovědí.

„Řekněme, že byly doby, kdy jsem ho měl rád. Bohužel jsem se v něm hodně mýlil. Ze začátku nevypadal na chlapa, co se vidí v mafiánech. Ale kdybych nebyl idiot, došlo by mi už od začátku, že on ani nemohl být jinej. Idealizoval jsem si ho. A pak už v tom byl strach, ano. Když bylo po něm, nehorázně se mi ulevilo,“ zmínil. Rascal na něj překvapeně koukal.

„Jak jste se vůbec poznali?“ vyzvídal.

„Byli jsme spolužáci na vejšce," odpověděl. To Rascala překvapilo. Nečekal, že Sedmnáctka se svým povoláním má vystudovanou vysokou, a ještě tu stejnou školu jako ten zbohatlickej sráč Carl.

„Vážně?" ujistil se a Sedmnáctka přikývl.

„Jo. Obchodka. Mám osm semestrů. Carl měl o čtyři víc, protože měl prachy a já ne. Měl jsem stýpko," dodal. Rascal na něj zíral s pootevřenou pusou.

„Stýpko? Plně hrazený? Tak to jsi třída. J., proč děláš sekuriťáka? Víš vůbec jak moc potřebuju někoho takovýho s tvým vzděláním do party nahoře?" prohlásil jako kdyby to byl jeho nejlepší nápad za poslední roky. Sedmnáctka se na to ale moc netvářil.

„Protože jsem jako sekuriťák dobrej, ale jako obchoďák naprostej průměr. Asi si budete myslet, že jsem se zbláznil, ale Carl mi vzal všechny iluze o tom, jak by měl obchod vypadat. Vystudoval jsem ten obor s představou, že něčeho dosáhnu, ale Carl mě zatáhl do něčeho, z čeho jsem se roky vyhrabával. A ani po jeho smrti už nemám chuť znovu budovat kariéru ani nikomu dokazovat svou hodnotu," objasnil. Rascal na něj sklesle koukal.

„Nebudeme si teda kazit večer zrovna Carlem. Omlouvám se, byl jsem zvědavej. Jdeme se bavit, ne?" navrhnul, pohledem ukázal na šampaňské, aby si přiťukli. Když si Sedmnáctka vzal do ruky sklenku a přiťukl si s Rascalem, pousmál se.

„Nekazíte mi večer, Tristane, chtěl jsem si s váma i povídat," přiznal. Rascal se na něj usmál a přikývl.

„Tykej mi prosím tě. Jsme kolegové a snad doufám, že už i kámoši," prohlásil, což Sedmnáctku málem položilo. Aby mu tenhle démon nabídl tykání, a ještě se s ním chtěl kamarádit? Splnil se mu sen.

„Na to bychom si měli připít," zasmál se Sedmnáctka a Rascal přikývl a mávnul na Minu, aby jim oběma donesla další šampaňské. Tentokrát si ale řekl o celou flašku. Ta přikývla a hned pro to šla k baru.

Když Rascal spustil oči z té kozaté démonky Mini, podíval se s úžasem na Sedmnáctku. „A-asi mi to chvilku potrvá, než si zvyknu. Nicméně, jestli jsme kámoši, pak bych se tě rád na něco zeptal, Tristane," začal a Rascal se zaculil.

„Cokoli, J., hořím zvědavostí," opáčil.

My jsme na konec s Kanem do toho kina zašli už dneska. Bylo sice už docela pozdě, ale volali jsme si skoro celý den, že jsme si nakonec řekli, že se sejdeme rovnou. Nebyl důvod to odkládat až na pátek.

Kane mě vyzvedl krátce po setmění a oznámil mi, že má naplánovaný večer. Nechtěl mi prozradit podrobnosti, takže jsem se smířila s tím, že se nechám překvapit.

Nejdřív jsme zamířili do kina, kde koupil lístky na nějaký nový film, který jsme chtěli vidět už několik týdnů. Přihodil k tomu ještě velký popcorn a pití, protože podle něj byla blbost jít do kina a nekoupit si něco k jídlu.

„Tohle jsem chtěl vidět," řekl, když se na plátně objevilo úvodní logo.

„Jsem zvědavá, jestli to bude tak dobrý jako trailer," zmínila jsem a on přikývl a pak se na mě tak usmál. „Co je?" zeptala jsem se. On se ke mně naklonil a pořád na mě koukal. „Co je ti?" vyzvídala jsem s úsměvem ve tváři.

„Hádej," opáčil laškovně.

„Tak buď chceš pusu, nebo chceš, abych tě nakrmila popcornem," zmínila jsem. On se zaculil a přikývl.

„Obojí, ale nechám tě si vybrat. Co to teda bude?" škádlil mě. Podívala jsem se mu do očí, jak se v nich odráží světlo z plátna, nabrala jsem pár kusů popcornu z krabice a vložila mu je do úst.

Ten začal kousat a vrtěl nade mnou hlavou, zatímco se smíchy málem udusil. Nechala jsem ho to spolknout, a pak jsem ho tedy letmo políbila na rty a rychle se otočila k plátnu. Kane ztuhnul, ale pak se s úsměvem na rtech taky otočil k plátnu.

Byla jsem z toho celá rozdivočelá. Sice k ničemu velkému nedošlo, ale moje srdce na to mělo jiný názor. Koutkem oka jsem se na něj podívala. Očima se od plátna neodlepil. Neměla jsem to v plánu, ale moje tělo si dělalo, co chce. Ruka mi sklouzla dolů k té jeho a propletla jsem do ní své prsty.

Podíval se na naše ruce a pak na mě. Vyměnili jsme si úsměvy a pak už se jen dívali na film. Drželi jsme se za tu ruku celou tu dobu.

Když film skončil a běžely titulky, všichni už odcházeli ze sálu, zatímco my dva pošuci jsme tam furt seděli s očima přilepenýma na plátno a drželi se za ruce. Cítila jsem se trochu hloupě, protože jsem z toho skoro nic neměla přesto, že jsem se očima neodtrhla od plátna. Ale měla jsem v hlavě úplně jiné věci.

„Teda… asi na to budu muset někdy zajít znovu. A pokud možno bez tebe," prohlásil, až jsme oba vyprskli smíchy a konečně se na sebe podívali. Pak si Kane mojí ruku přitáhl ke rtům a políbil jí.

„Nemáš hlad? Nezajdeme si na lov?" zeptal se, zatímco já furt rozdýchávala ten malý ale intimní okamžik, který se mezi námi odehrál. Taky jsem si vzpomněla na svůj první lov s Rascalem a svádělo mě to si je dva trochu porovnat. Ne v sexu, ale spíš, s kým je lovení větší zábava.

Ale myslím, že se nevyhnu ani tomu druhému porovnávání, protože Rascal tenkrát u toho lovení nasadil laťku vysoko. Vždyť na nejlepší sex v životě se nezapomíná.

„J-jasně. Půjdeme," odpověděla jsem, popadla kabát a pak jsme spolu odešli z prázdného sálu. Myslím, že kdybychom zůstali ještě dýl, už by nás nejspíš vykopli.

Mina akorát dorazila s celou láhví nejdražšího šampaňského a postavila jí na stolek před ně. Rascal odložil doutník do popelníku, vzal láhev do ruky a s úsměvem se podíval na Sedmnáctku.

„Tak na nový začátek, J.," prohlásil.

„Na nový začátek," zopakoval Sedmnáctka a zvedl svou prázdnou sklenku. Rascal zatřásl lahví, namířil hrdlo stranou a odpálil zátku. Ozvala se pořádná rána, až se po boxu rozlehl smích. Šampaňské vystříklo ven a část mu přistála přímo na košili.

„Sakra," vyprskl Sedmnáctka a pak se rozesmál ještě víc, když viděl Rascala, jak se tím úplně zlil. Rascal se podíval na mokrou skvrnu na hrudi a vzápětí se rozesmál taky.

„No co? Jsem tomu přátelství obětoval košili. A aspoň sem zapadám. I když na holky v mokrých tričkách nemám ani zdaleka," prohlásil.

„To tedy ne. Bez urážky," prohlásil Sedmnáctka až se Rascal z legrace urazil a nalil jim do skleniček šampaňský.

„Jestli bude potřeba, obětuju i sako. Ale kalhoty už by byly moc, na to se známe příliš krátce," zažertoval a podíval se dolů na stehno, kde měl taky malý cákanec od šáňa. Byly drahé. Hodně drahé. Trochu ho to mrzelo, ale snažil se si z toho nic nedělat. Ne před nimi.

Sedmnáctka se málem zakuckal vlastním smíchem. Rascal mu mezitím dolil sklenku, potom i sobě, a podíval se na Minu, která postávala bokem s hadrem a čekala až si konečně připijí, aby mohla tu kaluž utřít.

„Pojď si ťuknout s námi, kočičko," navrhnul Rascal.

„To bych neměla, Tristane, jsem v práci," odpověděla, ale ráda by se bavila s nimi. Viděl jí to na očích.

„Jo, ale já tě nevyhodím. Slibuju," řekl a lehce si přikousl ret, že mu neodolala a přikývla. Sedmnáctka je dva pozoroval. Tu chemii mezi nimi a jen se usmíval, ale jeho oči se nesmály.

Rascal jí podal svojí skleničku a popadl zbytek co zůstalo v té předražené láhvi. Sranda, že toho většinu vylil na stůl a na košili. Mina si od něj skleničku vzala a pak si společně připili na dnešní večer.

Ještě si dali další alkohol a nějaké jídlo. Další doutníky i marihuanu. Potom se dívali na ženský u tyče, jak se tam kroutí a pořád se něčemu smáli a žvanili. Už měli od střízlivosti daleko, takže to byla ještě větší zábava. Sedmnáctka se bavil jako nikdy.

Měl vedle sebe někoho, ke komu vzhlížel, koho obdivoval, koho měl rád a koho chtěl vždycky za kamaráda. A k jeho úžasu, on ho vnímal podobně. Ne, že by k němu vzhlížel, ale měl ho rád.

Mina sledovala Rascala s obdivem. Opírala se bokem o stěnu u závěsu. Toho si všimla i ta druhá – Sentinnel se jmenovala. Udělala k ní pár kroků a stoupla si vedle ní.

„Už zase, Mino? Zapomeň na něj. Říkalas, že to s tebou nikdy nemyslel vážně. Nedoufáš snad, že by se to po tolika letech mohlo změnit, že ne? Nehledě na to, že už tě měl a má zálusk na Trix," komentovala její viditelnou posedlost Rascalem.

„Je to zázrak přírody," opáčila a šla zase pracovat. Sentinnel jí dala za pravdu přikývnutím a následovala jí. A zatímco ty dvě měly oči jen pro Rascala, Trix pokukovala po Sedmnáctce. Většina démonů byla striktně na svůj druh, ale byly i výjimky. Třeba Trix, která naopak vyhledávala společnost „obyčejných" mužů.

„Tristane…" začal Sedmnáctka a poklepal mu na rameno. On se k němu otočil a čekal, co z něj vypadne. Oči se mu klížily, ale pořád měl pusu od ucha k uchu. „Moje jméno skoro znáš. A proč ty to svoje tak moc nemáš rád?" zeptal se. Ta otázka Rascala zaskočila, až z toho malinko vystřízlivěl.

„Není to tak, že bych ho neměl rád, kámo. To mám. Ale nemám rád ty dva, co mi ho dali, víš?" opáčil. Sedmnáctka mlčel a čekal, až to Rascal osvětlí. Ten se na to napil a zapálil si cigaretu další jiskrou někoho v kleci v sektoru D.

„Moji rodiče," zamumlal lehce opile a zavrtěl hlavou. „Největší lůza, jakou jsem kdy poznal," pokračoval se znechuceným výrazem. Být venku, snad by si odplivl.

Pak se na Sedmnáctku podíval a zamyslel se. Ten pořád mlčel jak hrob a netrpělivě čekal, co z něj vypadne.

Rascal mu přehodil ruku kolem ramen a naklonil se k němu blíž. „Tolik jsem se za ně styděl, J. Ale víc než to… já je nenáviděl. A proklínám jejich duše na věčnost v tý nejhlubší jámě pekelný. Ať se smaží v Modrým Plameni rukou bohyně Podsvěta Lilith... Sám jsem jim přišel flusnout na hrob, ale nikdy mě to nijak neuspokojilo. A kdyby to bylo na mě, ani bych je nedával do naší hrobky. A už vůbec ne vedle Isadory.“ Lezlo to z něj jak z chlupatý deky.

„Kdo je Isadora?“ zeptal se opatrně. Rascal se na něj tak podíval, oči se mu zalily slzami.

„Moje malá sestřička, kterou ti hnusáci utýrali k smrti,“ odpověděl nešťastně. Sedmnáctce se zatajil dech. Tohle nečekal. „Nevinná duše. Zlatý srdíčko. Krásná holčička… Nešlo o to, že bych to jméno nesnášel jen proto, že mi ho dali.

Ale vzpomínky na to, jak mě nevinně oslovovali, jak mě hýčkali, zbožňovali a byli na mě pyšní, zatímco Isadoru nenáviděli, trápili jí a zatajili mi celou její existenci, protože se za ní styděli. A nechtěli, aby se vědělo, že se jim narodila postižená dcera, ve mně vyvolávalo odpor k tomu jménu. Nechtěl jsem s nima mít nic společnýho, a tak jsem si dal přezdívku…“ pokračoval a utíral si z očí slzy.

Potom se zabořil Sedmnáctce do ramena. „Našel jsem jí po jejich smrti tlející ve sklepě. Svázanou v potrhaných šatech. U sebe měla jenom blbej sešit, kam si psala pohádky o tom, že jí vysvobodím. Že si pro ní přijdu a zachráním jí. Že se postavím za ní proti našim rodičům a budeme spolu žít šťastně až na věky. Což bych udělal, ale místo toho jsem jí zklamal, protože jsem o ní nevěděl. Nenašel jsem jí včas a ona mě znala. Milovala mě a chtěla mě poznat osobně. Byl jsem její jediná naděje. Všude tam bylo moje jméno,“ dodal.

Rascal se od Sedmnáctky odtáhl, podíval se mu do očí a otřel si slzy do rukávu od košile. Sedmnáctka neměl slov. „To je mi strašně moc líto, Tristane. Ale není to tvoje chyba,“ řekl, přitáhl si ho k sobě a přátelsky ho objal. Poplácal ho po zádech a pak se od něj zase vzdálil. „Není to tvoje chyba,“ zopakoval.

„Nebudu tady brečet. Sorry,“ řekl a pousmál se. Sedmnáctka na něj pořád empaticky koukal. Myslel si, že už ho nemůže mít radši, ale on mu každou chvílí dokazoval, že může.

⛧ ⛧ ⛧

Sedmnáctka s Rascalem si navzdory všemu malinko nepříjemnému, co probírali užili krásný večer. Poznali se, sblížili se a pobavili se i s okouzlující dámskou společností. A jako završení si pro Sedmnáctku přišla Trix.

Rascal ho s povzbuzujícím poplácáním po zádech pustil do nového světa plného rozkoše. A sám se rozhodl ještě dopít šampaňské a vyrovnat účty, o jejichž ceně Sedmnáctka neměl ani potuchy.

„Bude to ještě něco, Tristane?" zeptala se ho Mina. Tristan zavrtěl hlavou a projel rychle zprávy na telefonu od Fae.

„Ne, děkuju. Bylo to moc fajn, děkuju i za Sedmnáctku. Byla jsi skvělá. I Sentinnel. Už půjdu, pošli mi pak fakturu na mail. Dobrou noc," řekl, usmál se na ní, popadl sako, zvedl se a odešel. Cestou ještě zdravil ostatní ať už zaměstnance nebo hosty a rozhlídl se po vestibulu. V tom mu v ruce zavrněl telefon, tak se na něj jen podíval.

Fae: Kdy tě omrzí koukat na ženský a vrátíš se domů?
Fae: Tristane?
Fae: Je pozdě. Pojď už domů. Prosím.

Když četl její zprávy, povzdychl si. Nebyl si tak úplně jistý, jestli za ní chce už jet, nebo ne. Ale nebyl si ani moc jistý, že nechce. A tak jí odepsal a pak si dal mobil zpátky do kapsy.

Tristan: Počkám až vystřízlivím. Nemusíš na mě čekat, přijedu pozdě. Dobrou noc.

Fae na tu zprávu chvilku koukala a četla jí asi desetkrát, aby si byla jistá, že nic nepřehlédla. *„Tristan tě moc nechce. Ani se tě nedotknul. Čtu z tebe tu frustraci jako z informační tabule…"* vzpomněla si na to, co jsem jí řekla a mrskla telefonem po gauči.

„Se tam třeba nějakou děvkou udav, ty zatracenej nadrženče!!" procedila Fae nasupeně skrze zuby. „Si nemysli, že já jsem k zahození!" pokračovala a chodila kolečka. „Si myslíš, že mě máš jistou, co? Tak to se teda, chlapečku, pěkně pleteš," dodala a odkráčela do ložnice ke skříni a začala na postel vyhazovat různé šaty.

„Počkej. Ještě budeš žárlit a škemrat, abych byla s tebou. Se vším všudy!" povídala si sama pro sebe, zatímco si zuřivě vybírala, co si vezme na sebe.

Rascal se na chvilku zadíval na hlouček démonek, které tančily na parketu před barem a sem tam na něj pomrkávaly. Nakonec se rozhodl, že se tam zajde na chvilku podívat.

Odložil si sako u služby, vzal si žeton s číslem, strčil ho do zadní kapsy u kalhot a zamířil si to rovnou za těmi atraktivními démonkami, které si ho před chvilkou vyhlídly.

„Ahojky, děvčata, můžu se k vám na chvilku přidat? Nebo vás třeba na něco pozvat?" zeptal se obou, ale chtivě koukal jen na jednu. Obě se usmály a dělaly na sebe nějaké nenápadné holčičí posunky, než mu odpověděly na otázku.

„Tak jo. A jak se jmenuješ, fešáku?" začala. Rascal se pousmál.

„Jsem Tristan," odpověděl.

„Těší mě, Tristane. Já jsem Caleya a tohle je moje sestra Daya," představila je a smyslně pohodila vlasy.

„Rád vás obě poznávám," řekl a oběma jim políbil ručky. Caleya se před ním nakrucovala, zatímco Daya byla spíš ta nesmělá. Byly si obě podobné, jen Caleya se mu líbila trochu víc. Byla vyspělejší a měla bujnější poprsí.

„A co vlastně děláš, Tristane?" zeptala se, zatímco ho táhla ke stolu. Daya je následovala jako ocásek. „Jen tak mimochodem, máš nádherný rohy," zmínila ještě, když se usadili.

„Děkuju. Ty taky," opáčil. „Já jsem…" zarazil se. Chtěl říct, že je majitel Zoo, ale nebyl si jistý, jestli bylo vhodné to hned vytahovat. „Vlastním komplex různých firem," odpověděl.

„Ty jo. Jakej? A kde?" vyzvídala Caleya a natáhla se samým zájmem až k němu. Rascalovy oči sklouzly na vteřinku do jejího výstřihu, ale hned se z toho transu probudil, když si všiml, jak moc Caleyu teď zajímá. Zjevně šla po penězích. Na to nemusel zrovna studovat, aby mu to došlo.

„Tenhle. Včetně tohohle klubu," přiznal nakonec a usmál se. Obě si vyměnily pohledy a pak se Caleya usmála ještě vřeleji. Vždyť právě zaujala milionáře. Tedy to si alespoň myslela.

„Fakt? Ty jo. To je úžasný, Tristane. Tak to musíš být děsně chytrej, co? Že jsi vybudoval něco takovýho," zmínila. Rascal se zasmál a nechal si poznámku o krádeži a dědictví raději pro sebe.

„Tak co si dáte, holky, hm? Nějakej koktejl?" změnil raději téma.

„Já si dám Sex on the beach a Daya si dá Bloody Mary," objasnila. Rascal se pousmál a přikývl a pak vstal a šel to objednat. Caleya se hned na to, co Rascal odešel nalepila k jejímu uchu.

„Nejenom, že je sexy, ale je i prachatej. Jackpot," procedila skrze zuby nadšeně. „Jak vypadám, dobrý?" zeptala se a nechala sestru, aby jí zkontrolovala tvar prsou, rtěnku, make-up i vlasy.

„Vypadáš skvěle," opáčila. V tom akorát dorazil Rascal s jejich dvěma koktejly.

„Ty si nic nedáš?" divila se Caleya, když si všimla, že nese jen dva.

„Kdepak. Už jsem měl dost. Potřebuju vystřízlivět, abych se dostal ještě domů a na taxíka nemám náladu," objasnil.

„To je ale škoda. No a za kým tolik spěcháš? Snad nejsi ženatej," nadhodila Caleya. Rascal se pousmál a zavrtěl hlavou.

„To nejsem. Zatím," odpověděl upřímně.

„Uf, to se mi ulevilo. To by byla škoda. Nemohli bychom se pořádně pobavit. Nebo se znovu vidět i příště," pokračovala.

„Pobavit se? Jak by ses se mnou chtěla bavit, princezno?" zeptal se jako by to nevěděl.

„To víš. Tak, jak to umí jedině démoni," mrkla na něj. Rascal se zasmál a přikývl.

„Tak to mě mrzí, že vás zklamu, dámy, ale jsem zasnoubenej. Jsem tady se jenom dívat a třeba i pozvat na drink, ale to je všechno," objasnil. Oběma se koutky stočily dolů.

„A… jsi zamilovanej?" pokračovala Caleya, zatímco se lehce dotkla prstem jeho zápěstí.

„To jsem," vydechl. „Ale ona mě nechce. A ta druhá… tu nevím jistě, jestli chci já," prohlásil jako by to bylo největší dilema jeho života. A možná, že i bylo. Caleya se zase pousmála.

„Takže bys měl zájem si malinko pohrát? S námi oběma?" vyzvídala opatrně.

„Krásným ženám je těžký říct ne. Tak to raději neudělám. Nerad bych, abyste byly kvůli mně smutné. Ale dneska to vážně nepůjde. Třeba někdy jindy. Užijte si večer, dámy. Na mě. Už jsem u baru řekl ať mi vaší útratu pošlou. Berte to jako cenu útěchy. Mějte se," dodal a odešel.

Daya zírala s otevřenou pusou ještě tak deset sekund po tom, co Rascal odešel. Caleya jí musela tu pusu zavřít manuálně. „Toho musím mít," zašeptala.

Fae se zatím snažila najít si nějakého milence. Na rozdíl od těch dvou, kterým právě Rascal zaplatil útratu, tak byla skromná. Milionáře měla doma, ale jen napůl, tak jí teď stačil jen někdo sexy. I člověk. Ta musela být tedy zoufalá, tak byla na lovu a hledala ztracené sebevědomí.

Hned si jí u baru jeden takový atraktivní všiml. Přišoupl se k ní, usmál se a zeptal se, jestli na někoho čeká, nebo jestli by jí nemohl pozvat na drink. Fae věděla, že by neměla pít, a tak mu odpověděla, že jí klidně může pozvat na drink, ale že to bude nealko. On pokrčil rameny a nechal jí nalít multivitaminový džus.

„Stalo se něco, princezničko, že jsi tu tak sama?" vyptával se.

„Mělo by se něco dít? Prostě jsem se rozhodla jít ven a najít si na dnešní noc příjemnou pánskou společnost," odpověděla. On se usmál a přikývl.

„Tak to už nemusíš hledat. Našlas mě," řekl a lehce si olízl rty. Byl mladý, kolem třiceti. Vypadal čistě, upraveně. Měl hnědé vlasy a pěkně upravené vousy a oblečený taky nebyl nijak humpolácky. Fae se líbil. Ne tolik jako Tristan nebo Dizzian, ale líbil. Velká nevýhoda byla, že to byl člověk, ale Rascal jí evidentně donutil slevit ze svých nároků.

„Uvidíme," odpověděla a usmála se.

„Nechceš si sundat ten kabát? Není ti horko?" zeptal se. Fae ho měla rozepnutý, aby bylo vidět, jak pěkný má prsa, ale bála se, že by bez něj až moc vyniklo její bříško.

„Možná když mě nažhavíš," opáčila. Ten týpek se usmál. Měl pocit, že ve Fae našel někoho, koho už dlouho hledal a chtěl. Ona uměla opravdu dostat každého chlapa mrcha jedna. A stačilo jí jenom dobře padnoucí oblečení.

„Chceš, abych tě nažhavil, jo? Tak jo. Chtěla by ses třeba líbat?" zeptal se a Fae nenápadně přikývla. Myslím, že hodně využívala toho, že jsou démoni imunní vůči většině lidským nemocem a nákazám, protože s jejím životním stylem už by jinak dávno něco chytla.

Ani jí nezajímalo, jak se jmenuje, co je zač nic. Prostě ho sbalila a oslintávala v nějakým baru. Těhotná a matka dítěte mého milovaného chlapa, kterého jsem jí nechala z dobroty srdce a z kvalitně nastavených morálních hodnot. Prostě si potřebovala dokázat, že není k zahození, když ani přes to, že se k ní Rascal nastěhoval a flirtoval s ní, ho nedokázala dostat do postele.

„Jsi sladká, kočička. Nechtěla bys třeba někam vypadnout? Někam, kde je to pohodlnější a intimnější?" zeptal se. Fae přikývla a během minutky spolu odešli někam do soukromí.

Když za nimi zavřel dveře od pokoje nějakého hodinového hotelu a Fae si sundala kabát, ztuhnul při pohledu na její bříško.

„Ty seš… seš v tom?“ vypísknul, jak kdyby viděl pavouka. „T-to ne. Nejsem žádnej taťka…“ koktal rozpačitě.

„Já po tobě přece nechci, abys dělal tatínka. Chci si jenom zašukat. Tatínka mám doma,“ opáčila, ale on jí to nevěřil, navíc ho to vyděsilo.

„Tak bys měla jít spíš za ním. Mě z toho vynech. Já těhotný nedělám,“ dodal. Fae měla chuť ho sežrat.

„Dám ti poslední šanci, abys mi řekl něco milýho, jinak tě ta tvoje nevymáchaná pusa bude stát život, rozumíš?“ procedila skrze zuby. On se rozesmál.

„Ty jsi vážně někde jinde, holka. Jsi krásná, ale já nejsem zoufalec, abych ho strkal všude víš jak. Měla bys mě spíš nějak odškodnit za to, že jsem zaplatil hotel a věnoval ti zbytečně tolik času…“ pokračoval. Fae to tak nasralo, že se nekontrolovaně proměnila, chytla ho pod krkem pařátem a jedním ladným trhnutím ho strhla k zemi.

„Když nebude sex, tak se aspoň najím. Mám hlad. Ber to jako kompenzaci za můj čas a nervy,“ objasnila a začala ho žrát.

Rascal akorát dorazil domů. Všude bylo zhasnuto, a tak si myslel, že Fae spí. Prošel po špičkách kolem její ložnice a šel rovnou do sprchy. Potom si zalezl k sobě do obýváku na gauč a přemýšlel, jak by to měl s Fae myslet dál. Jestli by si jí měl vzít, nebo co.

Něco si představil a usmál se. Nejspíš mu něco ohledně dneška otevřelo oči a on se konečně utvrdil v tom, že jí miluje. Jen nevěděl, jak jí to říct a jak s tím začít, aniž by ho nesežrala za živa kudlanka jedna.

Rascal už skoro usínal, když zaslechl klíče v zámku. To vytřeštil oči a prudce se zvedl do sedu. „Fae?“ ozval se. Ona se polekala. Nevěděla, že už bude doma.

„No. Čau,“ prohodila mezi dveřmi a zamířila si to do koupelny. Rascala nejen zaskočilo, že byla pryč, ale taky to, jak s ním nezaujatě mluvila. Zvedl se a šel za ní, ačkoli to Fae nepředpokládala a už se začala svlíkat do vany.

Rascal ztuhnul, když jí viděl jen v podprsence a kalhotkách. Takhle na žádnou jinou nikdy nezíral. „Co chceš?“ sykla na něj nepříjemně. „Teď mám koupelnu já,“ dodala.

„P-promiň,“ řekl a podíval se stranou. „Já jenom, že… kde jsi byla takhle pozdě? Sama?“ vyzvídal.

„Myslím, že ti do toho, Tristane, nic není. Nemáš o mě zájem a sám jsi byl celou noc ve strip klubu a pak mi tady budeš dělat žárlivý přednášky?“ prskla.

„Ještě jsem žádnou neudělal,“ opáčil suše.

„Tak šetři dechem, taťko,“ sykla a zabouchla se v koupelně. Rascal nechápal, co jí přeletělo přes nos a byl zvědavý. Fae se rozbrečela a sjela zády po stěně v koupelně. Nejspíš jí došlo, že jí s dítětem žádný chlap chtít nebude. A že je plně závislá na tom, jestli jí Rascal bude chtít, nebo ne. A žárlila i na to, že on je chlap a má tak zatraceně jednoduchý život.

„Fae…“ zaklepal. „Ty pláčeš?“ zeptal se opatrně.

„Nech mě na pokoji," zamumlala. Rascal si povzdychl a chtěl odejít, ale pak se vrátil. Znal Fae dobře a většinou její „nech mě být" znamenalo spíš „copak nechápeš, že tě chci?"

„Kde jsi byla? Někdo ti ublížil?" vyzvídal.

„O toho chudáka se bát už nemusíš, vyžerou ho za to krysy," opáčila. Rascal se tak zakřenil, ale došlo mu, co tím myslela. Jen nechápal, o kom mluví a proč někoho zabila.

„Něco na tebe někdo zkoušel? Jestli jo, Fae, já ho zabiju. Nebo ne, to by bylo moc mírný, já ho zmasakruju, jestli se tě někdo dotknul," řekl vyděšeně.

„Ty to nechápeš, že ne? Jak pak by jo, pane oblíbenej. Ty se můžeš odreagovat všelijak a beztrestně. Taky ti je úplně ukradený, že tě miluju a chci tě. A na to, že tě nezajímám jsi mi ani neodpověděl," pokračovala.

„Fae, co to povídáš?" zeptal se nechápavě.

„Mučíš mě a hraješ si se mnou," dodala.

„Můžu dovnitř?" zeptal se, ale neodpovídala. „Fae, jsi oblečená? Můžu dovnitř?" zopakoval.

„Nemůžeš! A nejsem. Jsem nahá. To by tě pohoršilo, ne? Se mnou po tolika letech zase sdílet ložnici. Nebo nedejbože koupelnu…" pokračovala.

„Fae, já s nikým nespal. Jestli je ti takhle kvůli mně tak to fakt nemusí. Nic jsem neudělal," objasnil. Fae se rozesmála.

„Nevěřím ti. Znám tě jako někoho, kdo mi je ve spoustě věcech hrozně podobnej. A když bych ani já v tvojí situaci nebyla věrná, to je pak co říct," pokračovala.

„Nejsme spolu. Nemusím se ti za nic zodpovídat. Jen jsem chtěl, aby ses cítila líp. A já ti nelhal. A rozhodně si s tebou nehraju ani tě nijak nemanipuluju. A není mi ukradený, co ke mně cítíš. Jen ti teď nemám co nabídnout. A moc dobře víš, že jenom sex to nespraví, ale naopak to posere," řekl.

„Nemáš mi co nabídnout jo? Hm, tak mě nech na pokoji, Tristane. Nechápu, proč ses ke mně vracel. Je hezký, že bys chtěl poznat svojí dceru, ale uvědom si, že tě kvůli tomu nechala. A ty nic. Ale do nočních podniků klidně zajdeš. A já ti mám jako věřit, že nic nebylo. A tvoje nádherná výmluva je zase jenom, že spolu nejsme. Tohle mi nevyhovuje. Buď mě chceš i s naší dcerou a nebo ne. Dceru si vídej, ale nemůžeš tady zůstat jen tak. Už to nechci," zmínila.

„Fae. Zajímáš mě. Mám tě rád. Ale zůstal jsem tu opravdu jenom kvůli dítěti. Zatím. Nechtěl jsem na to spěchat. Vždycky to dopadlo špatně. Ale jestli máš pocit, že tě moje přítomnost tady ničí, tak já odejdu," odpověděl a ona se rozplakala. Čekala jinou reakci. A nechtěla, aby odešel, věděla, že to pak by mezi nimi už tuplem nic nevzniklo.

„Nechci, abys odcházel. Chci jenom, aby ti na mě zase záleželo tak jako dřív," rozplakala se.

„Mě na tobě ale opravdu záleží, Fae," dodal.

„Tak mi to dokaž," prohlásila.

„Co ti mám dokázat? Že mi na tobě záleží? A jak to mám dokázat?" zeptal se s obavou v hlase.

„Utěš mě tak, jak to umíš, když to myslíš vážně. Jinak to všechno jsou jenom planý slova," opáčila. Rascal si povzdychl.

„Tak mě pust dovnitř," zašeptal. Hned na to cvakla klika. Rascal se raději nadechl a pak vstoupil za ní do koupelny. Byla jen ve spodním prádle. Bylo vidět její bříško i velká prsa.

Rascal vydechl a pak si jí k sobě přitáhl, až se mu nalepila na tělo a držel jí. Jen jí objímal, něžně hladil ve vlasech a snažil se nemyslet na to, jak moc ho ta zatracená démonka přitahuje. A teď byla navíc ještě polonahá.

„Vyváděla jsem, ale hlavně neříkej, že to jsou hormony, nebo ti je fakt ukážu," zamumlala mu do hrudi.

„Nic neříkám," šeptal a přičichl si k jejím vlasům. Voněly jako jablko. „Fae, kde jsi byla? Proč jsi odešla? Chtěla jsi, abych žárlil, nebo?" vyzvídal.

„Taky, ale primárně jsem se chtěla cítit jako se cítíš ty. Jsi tak svobodnej ani si to neuvědomuješ. Můžeš si dělat co chceš a stejně tím nikoho nenasereš," prohlásila. On se od ní lehce odtáhl a překvapeně se na ní podíval. „Ale zase jsi to vyhrál. Nikdo o mě s tvým děckem nestojí. Ani o sex, chápeš to?" zeptala se ho.

„To je mi líto, Fae, že to takhle vnímáš. Ale aby bylo jasno, já s tebou žádnou hru nehraju," řekl.

„Protože nemusíš! A stejně jsi rád, co? Tvoje hračka zůstane jen tvoje, dokud o ní neprojevíš zájem," štěkla a odstrčila ho od sebe.

„Fae, nejsi žádná moje hračka, proboha, proč to říkáš?" zeptal se.

„Tak proč se mnou nejsi? Proč mě nechceš? Starám se o tebe, vařím ti, peru ti, miluju tě a chci tě," pokračovala.

„Vypadám na to, že tě nechci?" zeptal se ukazujíc na bouli mezi svýma nohama. Fae se zatajil dech. „Jen na to strašně spěcháš. A já prostě pořád… nejsem na tebe připravenej, Fae, proto," odpověděl. Fae dvakrát zamrkala a začala si vyčítat ten nátlak, který na něj vyvíjela.

„Dobře. Promiň. Já na tebe počkám," prohlásila a vystrčila ho z koupelny, aby se mohla vykoupat. Možná, kdyby to neudělala, už jí dávno políbil, ale bylo by to spíš unáhlené a z přitažlivosti, než že by to opravdu chtěl.

My s Kanem jsme si užili kino, lov i večer. Povídali jsme si asi až do dvou do rána. Nakonec u mě přespal, ale nic nebylo. Dokonce spal i na gauči. Nespěcháme na to, i když to mezi námi jiskří. Ale skončit s ním v posteli tak brzy by bylo hloupé. Hlavně proto, že bych se připravila o tu sladkou část, kdy to je všechno tak krásné.

Lov probíhal jinak než s Rascalem. S ním to bylo dost intimní, ale chodili jsme spolu a bylo to poprvé a Rascal obecně má asi trochu větší choutky a nebo nevím, ale s Kanem to proběhlo se vší počestností. A bylo to tak dobře. Nasmáli jsme se, vybili se, najedli se a ruku v ruce jsme se vrátili ke mně.

Ráno jsme se oba probudili ve stejnou chvíli. On se protáhnul až omylem shodil chudáka Asmodea z gauče. „Dobrý ráno," pozdravil mě a stlal po sobě deku do růžku. To Rascal to vždycky nechal rozhrabaný.

„Dobrý ráno, udělám ti snídani?" zeptala jsem se.

„Nemusíš. Docela spěchám do práce," odpověděl. Já přikývla. Taky jsem měla už být na cestě.

„Pravda, tak já si skočím na minutku do koupelny, oblíknu se a vyrazíme," oznámila jsem mu a podala mu pastu a jeho kartáček, který jsem mu posledně dala, aby si tady měl čím čistit tesáky.

„Díky," usmál se a vyčistil si zuby v kuchyni, zatímco já si je čistila v koupelně. Během minutky už jsem byla připravená. Ještě jsem nakrmila tu hladovou chlupatou kouli, zkontrolovala rychle byt a vyrazili jsme.

„Tak měj hezkej den, nepapej v práci zvířátka, kdybys měla hlad a já se taky budu snažit být milej na tu semetriku a nezabít jí při tom, co jí budu muset chránit vlastním tělem," prohlásil u mého auta a díval se na mě.

„Dobře, slibuju, že nebudu papat zvířátka v práci. Ale u králíčků si moc nevěřím," žertovala jsem. Kane se zasmál. Já mu u toho letmo upravila kapuci. „Budeš mi chybět. Ale pokusím se to do tý středy až přijdeš na kontrolu s ocasem vydržet," zmínila jsem.

„Zavolám ti, jo?" řekl, sklonil se ke mně a konečně mě pořádně políbil. Litovala jsem na tom polibku jen jediné věci. A tím bylo to, že mě měl sakra takhle políbit včera, když jsem na něj měla čas celou noc.

„Papa," zašeptala jsem, když se ode mě odlepil a s úsměvem ve tváři jsme na sebe oba ještě civěli, dokud jsem nenastoupila do auta, to potom na mě jen mávnul a odešel.

Sedmnáctka nás dva viděl z auta. I po takový noci už byl plně nasazený do práce. Přijel, aby mi něco dovezl od Rascala, ale teď když nás viděl s Kanem se líbat na parkovišti, říkal si, že se u mě staví jindy.

Akorát mu volal Rascal. „Ano, Tristane?" ozval se téměř okamžitě. Ještě pořád měl v živý paměti ten náš polibek a cítil se kvůli tomu před ním teď provinile, aniž by něco provedl.

„Ahoj, Sedmnáctko. Tak jaká byla noc?" zeptal se.

„Výborná, díky moc za včerejšek. Hodně to pro mě znamenalo," odpověděl. Rascal se pousmál a přikývl.

„To pro mě taky. A nemáš vůbec zač. Kdybys někdy chtěl na to pivo, který jsem ti včera nedopřál, dej vědět a půjdeme. Moc dobře jsem se včera s tebou bavil a pokecal. No nic a teď pracovně. Dal jsi Stelle ty dokumenty k podpisu, jak jsem tě žádal?" zeptal se.

„Ještě ne. Zrovna jsem u ní před domem, ale nestihl jsem jí a frnkla mi do práce. Dám jí to během tohohle týdne," odpověděl.

„Aha, dobře no. Nevadí. Prosím tě stav se pak u mě v kanclu kolem desátý, něco probereme. Dneska se zpozdím, musím doma něco vyřešit. Zatím čau čau," řekl a vytípnul mu to. A tak se Sedmnáctka vydal do práce, zatímco Rascal si vychutnával snídani, kterou si sám připravil.

„Fae, potřebuju do koupelny, pohni prosím," křiknul na ní, ale jako by mluvil se zdí. Nicméně se přece jen dočkal asi po deseti minutách, co vyšla už oblečená do všedního.

„Udělal jsem ti snídani. Najez se, já si zatím skočím do koupelny a pak si spolu promluvíme, ok?" zeptal se a když Fae přikývla, minul jí v chodbě. Fae si uvařila čaj a než se stihla zakousnout do topinky a už si k ní sednul Rascal.

„Tak co jsi mi chtěl?“ zeptala se nakonec, aniž by k němu zvedla oči. Už si natírala druhou topinku, aniž by snědla tu první.

„Promluvit si s tebou,“ odpověděl překvapeně, že jí to není jasné.

„To už jsme dělali včera,“ odsekla.

„A evidentně nám to moc nešlo,“ zmínil.

„Tobě to nešlo,“ objasnila. Rascal si povzdechl, přikývl, posadil se a opřel se lokty o stůl.

„Fae, já vím, že jsem teď trochu hroznej, když ti nejsem schopnej dát to, co bys chtěla. A vím, že jsem ti nedal ani odpověď, kterou jsi chtěla slyšet. Jenže já ti nechci říkat něco jenom proto, abys přestala být naštvaná,“ zmínil. Zvedla k němu oči.

„Takže mi nemáš co říct,“ opáčila s našpulenou pusou. Její vosí výraz byl úplně učebnicový.

„To jsem neřekl,“ odpověděl zaskočeně. Konečně k němu vzhlédla na dýl než jen na dvě sekundy. V očích měla pořád zbytky včerejšího pláče a jeho to nepříjemně bodlo u srdce.

„Já prostě nevím, co ode mě po pár dnech po rozchodu čekáš, Fae. Vrátil jsem se sem, protože jsem chtěl poznat svojí dceru. To se nezměnilo. Ale taky jsem ti řekl, že mi na tobě záleží. A myslel jsem to vážně. Víc teď prostě nejde. Můžeme se spolu vyspat, ale věř mi, že to takhle nechceš. A ani já to takhle nechci,“ vysvětlil.

„Jenže mě strašně chybíš. A mít tě tady s vědomím toho, že po mě taky toužíš, ale k ničemu se nemáš, a pak chodíš do nočních podniků, to je šílený,“ pokračovala.

„Říkal jsem, že jsem s nikým nespal,“ řekl už trochu nasupeně. Fae mlčela. „Fakt ne, přísahám,“ dodal. Fae vrtěla hlavou.

„Mě je to vlastně úplně jedno, ale mám strach, že měla pravdu, když říkala, že o mě nestojíš,“ dodala. Rascal nakrčil nos.

„Kdo? Kdo říkal, že o tebe nestojím?“ vyzvídal. Fae nad tím mávla rukou. „Fae, já…“ zarazil se. Přece jí neřekne, že by s ní chtěl spát i že jí vlastně miluje, ale bojí se s ní chodit? A že vlastně neví pořád co chce.

„Pojď sem,“ zašeptal.

„Proč?“ odsekla.

„Protože tě chci obejmout. Můžu?“ zeptal se. Fae se na něj zadívala, jako by se snažila přijít na to, jestli v tom není nějaký háček. Pak mu podala ruku a nechala se vytáhnout ze židle.

Rascal jí objal kolem ramen a přitiskl si jí k sobě. Fae mu ovinula paže kolem pasu a zabořila tvář do jeho hrudi.

„Nechci na tebe tlačit,“ přiznala nakonec. „Jenže když nevím, co mezi námi je, mám pocit, že se každou chvíli zase sbalíš a zmizíš. Čekám, kdy se ti ozve ona a řekne ti, že tě chce zpátky. Že si to rozmyslela a ty poběžíš, protože pro tebe znamená víc než já. I když se mnou čekáš dítě. Jí miluješ, mě ne. Mě jenom chceš,“ sdělila mu své obavy. A kápla na to.

Rascal se zastyděl, když si uvědomil, že má vlastně pravdu. Až na tu část s tou láskou, to Fae netušila. „Poslouchej mě. Nechci, abys na mě čekala a mezitím se trápila pokaždý, když se na tebe nepodívám tak, jak by sis přála. A nechci, abys měla pocit, že mi musíš něco dokazovat. Nemusíš se kvůli mně oblíkat tak, abych žárlil, ani si hledat jiný chlapy, abys zjistila, jestli mi to bude vadit,“ zmínil. Fae ztuhla.

„Takže by ti to ani nevadilo?“ polekala se. Rascal se na ní podíval s výrazem někoho kdo právě sám sobě nastražil past.

„To jsem neřekl,“ odpověděl.

„Aha,“ zamumlala.

„Fae, proboha. Samozřejmě, že by mi to vadilo. Jen nemám právo ti zakazovat něco, co sám nejsem připravenej nabídnout tobě,“ objasnil. Dlouze se na něj zadívala.

„A co mi teda nabídnout můžeš?“ rýpla si.

„Svojí blízkost. Svůj čas. To, že s tebou budu mluvit, i když to bude nepříjemný. Že tě nenechám hádat, jestli mi na tobě záleží. A že se nebudu tvářit, jako bys pro mě byla cizí ženská, se kterou mám náhodou dítě. Budu se o tebe starat. Budu tady pro tebe jako tvůj přítel a jednou možná i něco víc. S důrazem na to možná,“ objasnil. Fae se zaleskly oči.

„Já tě nechci znovu ztratit,“ zašeptala.

„Neztratíš mě kvůli tomu, že se snažíme udělat to pořádně,“ odpověděl a políbil jí na čelo.

Když Rascal dorazil do Zoo, nechal si k sobě hned zavolat Sedmnáctku. Ten přišel, ale tvářil se zvláštně. Rascalovi se na tom něco nezdálo. „Děje se něco?“ zeptal se, ale on zavrtěl hlavou. „Opravdu? Protože včera mi přišlo, že jsi byl v pohodě a teď z tebe cítím divný vibrace,“ komentoval.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“ vyzvídal.

„Dobře, tak teda k věci,“ opáčil syrově. „Chtěl jsem s tebou probrat to, co jsme řešili včera a taky tě zkusit přemluvit, jestli bys nechtěl pracovat se mnou tady nahoře. Za mnohem víc peněz. Dostal bys vlastní kancelář, laptop, mobil, lepší auto,“ přemlouval ho. Sedmnáctka ale nevypadal přemluveně.

„Třináctý a čtrnáctý plat,“ pokračoval.

„Tristane, já nevím. Kdo by ti kryl záda, když ne já? Nezapomínej, že máš spoustu podlých nepřátel,“ zmínil.

„Tak můj osobní bodyguard, co by se mnou dělal i obchod? Prosím, prosím, smutně koukám. Já se v tom tady bez tebe utopím. A hlavně tohle není vůbec můj obor, vždyť já jsem zloděj,“ dodal zoufale.

„Tvůj osobní bodyguard zní lákavě, ale neumím si představit, že bys to chtěl skloubit dohromady,“ zmínil.

„Hm, správná připomínka, to já zatím taky nevím, ale na něco bych přišel,“ usmál se.

„A co Devítka? Ten nemůže pracovat na tý pozici sám, vždyť ani nepromluví do vysílačky, aby přivolal pomoc,“ připomněl. Rascal přikývl.

„Nevím, udělám z něj zase řidiče, jestli bude chtít. Nebo tvýho kolegu v ochrance, můžu mít bodyguardy dva,“ odpověděl. Sedmnáctka si ale povzdychl a promnul si zátylek. Rascal na něj chvíli koukal a čekal, proč jeho nabídku ještě nepřijal.

„Co je? Vždyť ti nabízím hotový zlatý důl,“ zeptal se.

„Já vím, Tristane. Jenže ty to podáváš, jako by stačilo vyměnit kancelář a auto a všechno bude vyřešený,“ opáčil.

„No a ne snad? S autem bych začal. To je podle mě dost podstatná změna,“ pousmál se.

„Hele, jestli tu nabídku nechceš, tak mi to řekni. Nebudu tě nutit. Jen si myslím, že máš na víc než na to, abys mi celý dny hlídal záda a řešil, kdo mi zase usiluje o život," zmínil

„Tohle mi nevadí," objasnil Sedmnáctka.

„Já vím. Právě proto tě chci mít u sebe," řekl. Sedmnáctka k němu zvedl oči. Na okamžik vypadal, že mu chce něco říct, ale nakonec se jen opřel do křesla a založil si ruce na hrudi.

Rascal se tedy podíval do notebooku a začal přemýšlet nad tím, jak by mohl tu novou pozici vůbec sestavit. Bylo mu jasné, že Sedmnáctka nemůže jen tak přestat dělat svou dosavadní práci a začít s ním vyřizovat obchodní záležitosti. Potřeboval někoho, kdo mu bude krýt záda, ale zároveň se vyzná v chodu Zoo a nebude se muset každých pět minut ptát, co má dělat.

„Polepšíš si víc než o tři sta procent, J. Byl by s tebe obchodní ředitel," zmínil a doufal, že mu na to kývne. Sedmnáctka moc dobře věděl, o kolik si polepší, i jak moc se mu peníze hodily, ale bál se o Rascala a o to, aby ho nezklamal.

„Dobře. Uděláme to jinak. Nemusíš mi odpovídat hned. Promysli si to a klidně mi řekni, co bys potřeboval, aby to dávalo smysl i tobě. A Devítku vyřešíme zvlášť. Nechci, aby kvůli mně někdo přišel o místo. Kdybych věděl, že tě tím rozbrečím, ani bych to nenavrhoval," zasmál se, ale Sedmnáctka se sotva pousmál.

„Nebo tu nejde jenom o tohle? Včera nám to nedělalo problémy," tahal z něj. Sedmnáctka nevěděl, jak dál před ním něco skrývat, nebo jak by mu měl říct, co viděl. Věděl, že ho to položí, proto se proklínal za to, že se nedokáže líp ovládat. A mít takové tajemství před někým, koho si váží a kdo mu dává takovou obrovskou příležitost, to bylo nepříjemný.

„Dobře, přijímám tvojí nabídku. A říkal bych tomu osobní asistent pro obchod a vedoucí bezpečnostních složek," zmínil a Rascal se pousmál. „A protože mi nabízíš dost vysokou manažerskou pozici a já si nemyslím, že bys mě odhadl správně, měl bys mi dát menší platební ohodnocení. Myslím, že jsi mě dost nadhodnotil," opáčil.

„Na to kašli, chci ti to dát," prohlásil, ale Sedmnáctka se zamračil. Připadal si příšerně a každou chvílí hůř a hůř. Byl na něj tak hodný a on před ním měl ošklivý tajemství.

„Ráno jsem ti neřekl pravdu," začal. „Stellu bych zastihl, ale loučila se s Kanem na parkovišti," dodal a Rascal ztuhnul.

„Líbali se?" zeptal se klidně. Sedmnáctka přikývl. „Hm. Takže když říkáš, že se loučili, tak myslíš, že spolu… spali?" vyzvídal. Sedmnáctka pokrčil rameny.

„Já si nic nemyslím, Tristane. Nechtěl jsem ti to říkat, ale nedokážu ti lhát," zašeptal.

„Jsem rád, že jsi mi to řekl. Vážně," ujišťoval ho, ale Sedmnáctka si to nemyslel. „Můžeš mě nechat chvíli o samotě? Pak se ti ozvu," řekl. Sedmnáctka se na něj smutně podíval, poplácal ho po rameni a odešel.

Rascal se opřel do křesla, sklopil oči k desce stolu a promnul si palcem spodní ret, jako by se snažil přijít na něco, co mu celou dobu unikalo. Neunikalo mu nic. Jen se mu nelíbilo, co se dozvěděl.

Mohl si namlouvat, že mu do toho nic není, že si můžeme oba dělat, co chceme. Ale štvalo ho to. Štvalo ho, že se mě Kane dotýkal, že jsem se na něj možná dívala způsobem, který si Rascal nechtěl ani představovat.

Pracoval dlouho do večera. Odpovídal na e-maily, podepisoval smlouvy, řešil problémy, které by bez něj stejně nikdo nevyřešil, a tvářil se, že je všechno v naprostém pořádku. Teprve když otevřel zásuvku svého stolu a narazil na moje kalhotky, které jsem mu kdysi darovala, přestalo ho předstírání bavit.

Chvíli si je žmoulal v ruce a pak je hodil zpátky do zásuvky. Zavřel jí o něco prudčeji, než bylo nutné, a opřel se zpátky do křesla. Jestli měl ještě před chvílí v plánu dodělat práci a vrátit se domů, právě ho to přešlo. Neměl chuť jít za Fae, která by z něj chtěla tahat, co se děje. Potřeboval přijít na jiné myšlenky a znal jen málo způsobů, jak toho dosáhnout rychleji než lovem.

„Kurva!!" bouchnul pěstí do stolu, až se v tom místě zlomil vejpůl. Potom překvapeně zíral na třísky, které z něj trčely a na věci včetně notebooku, který i s nimi propadnul škvírou na jeho klín. Zapomněl na to, jakou má sílu. To, že si zničil stůl ho kupodivu uklidnilo. Ne, že by z toho měl radost, ale vybil se.

„Kurva…" zopakoval, ale spíš zoufale. Potom zvedl pevnou linku, která byla taky skoro na jeho klíně a vytočil číslo na Zyru. „No čau, rozmrdal jsem si stůl, mohla bys mi zařídit úklid a sehnat novej? Dík," řekl a položil jí to.

Rascal nikdy nemusel vynakládat zvláštní úsilí, aby upoutal ženskou pozornost. Stačilo, aby vešel do místnosti, rozhlédl se a pousmál se tím svým způsobem, jako by už předem věděl něco, co ostatním teprve dochází.

Měl v sobě drzost, ale nechoval se jako hulvát. Byla to vlastnost, která mohla člověka rozčilovat stejně snadno jako přitahovat, a uměl jí využít, aniž by působil, že se o něco snaží.

Ten večer zamířil do klubu. Tentokrát ale mezi lidi, kde se světla lámala o sklenice a hudba se opírala do hrudníků návštěvníků. Na jeho standart a oproti včerejšku ve VIP klubu, tohle byl pajzl. Oblaka kouře, rozlité pivo, smrad zpocených chlapů a přesmaženého oleje.

Ale i taková hrůza měla svoje výhody, chodili tam lidi, co byli relativně zoufalí a tohle místo jim poskytovalo útěchu před realitou, což momentálně měli s Rascalem společné. A ta výhoda pro něj spočívala v tom, že i kdyby odtamtud někdo zmizel, nebo se tam s někým porval, nikdo by to snad ani nepostřehl.

Došel na bar, objednal si drink a přejížděl očima po lidech, dokud si nevybral ženu, která se na něj už nějakou dobu dívala. Zaujala ho nejvíc barmanka, ale to by bylo zbytečné riskování, tak si raději nechal zajít chuť.

Ta druhá měla dlouhé vlasy, černé šaty a úsměv ženy, která bývá zvyklá dostat, co chce. Když se jejich pohledy setkaly, ani jeden neuhnul. Rascal jen pozvedl sklenici a nepatrně se pousmál. Žena se zasmála něčemu, co jí říkala kamarádka, ale očima už zůstala u něj.

Skoro by zapomněl na Fae a na to, že včera nebyl doma a jak moc vážný rozhovor spolu vedli. Napsal jí, že jde lovit, vypnul mobil a nazdar. A hned jak uklidil telefon do kapsy a zvedl hlavu nahoru, všiml si té, která se mu zdála jako parádní oběť. Stála u něj a usmívala se.

„Tak co, zatancuješ si se mnou konečně, nebo se necháš prosit?“ zeptala se a on se pousmál, kopnul do sebe zbytek whisky, kterou si před chvílí objednal a vedl jí zkušeně do hloučku, kde se tancovalo. Protočila se mu pod rukou a viditelně se těšila z jeho společnosti.

O chvíli později už spolu tančili. Její tělo těsně u jeho a on se na ní lepil fakt jako by jí chtěl teď a tady. Jako by se snad znali. Byl úplně jiný než včera a než kdykoli jindy. Řekla bych, že tentokrát už by se se ženami nějak extra zpátky nedržel.

„Chtěla bys, abych tě udělal, aniž bych se tě dotknul?“ zašeptal jí do ucha, že jí z něj naskočila husí kůže.

„Co?“ divila se jeho otázce. Totálně jí vzrušila jeho přímočarost. Nedivím se, taky by mě to od něj rozsekalo, vím, jaký dokázal být suverén. On se pousmál.

„Chtěla bys?“ zeptal se znovu. Ona přikývla a čekala, co se bude dít. Rascal si jí přitáhl k sobě jako by jí chtěl políbit, naklonil se k ní a hladově se jí zakousl do krku. Ta žena hlasitě vzdychla, vytřeštila oči, když se do jejího krku zařezaly jeho tesáky a pak je blaženě zase zavřela.

Hudba byla hlasitá a každý si všímal svého, že by nikoho ani ve snu nenapadlo řešit něčí jiný muchlovací taneček a rozhodně přes to nebylo slyšet, jak mu vzdychala do ucha.

Visela na něm jako hadrová panenka, zatímco on jí pevně držel, aby nespadla z toho, jak měla blahem úplně podlomená kolena. Pořád se s ní pohupoval do rytmu jako by tančili ploužák tělo na tělo a pohodlně a beztrestně jí vysával žílu, že ona z toho už viděla hvězdičky.

Dával si přestávky na to, aby se nadechl a opakovaně se do ní zakusoval. Z koutku pusy mu tekla její krev, ale to ho nijak neznepokojovalo. A jak takhle přestával a pokračoval, neúmyslně jí tím způsoboval něco, čemu se běžně říká edging. Ve zkratce to znamená přerušovaný orgasmus.

Vždycky když už se blížilo vyvrcholení, on se zrovna rozhodl, že se nadechne, no a tímhle frustrujícím způsobem jí úplně přiváděl k šílenství, že si to snad i užívala. Momentálně byl docela sobecký „milenec“, šlo mu jen o to se napít a zapomenout na bolest. Lepší, než aby chlastal, protože sjet se krví je pro démona zcela bezpečné. Tedy až na to, že se z toho démon může úplně zbláznit, když se na tom stane nezdravě závislým. Asi jako na všem. I na sexu.

„Seš tak dobrá,“ šeptal nadrženě skrze ty jeho vyceněné a ostré špičáky. Ta nebyla schopná popadnout dech, natož mluvit. Jen ho tiše prosila, aby pokračoval, což nemusela dělat zrovna dlouho. Ten pokračovat chtěl, jenom nechtěl, aby z toho omdlela.

Nakonec se rozhodl, že jí to, po čem škemrá už konečně dopřeje a tentokrát se od ní už neodlepil. Jen nastražil uši a se zaujetím poslouchal, co jí dokázal způsobit za bouřlivou reakci svými tesáky a uměním pít.

„Seš tak sladká, zlato, jo…“ šeptal jí do ucha vzrušeně hned, co se od ní odtrhnul. „Ten musel bejt,“ komentoval. Ta nevěděla, která bije ještě pár vteřin po tom. Nohy se jí třásly, že ani nedokázala stát. A ani se na něj ještě nepodívala, pořád se ho držela jako klíště a zatínala mu nehty do jeho svalnatých paží přes koženou bundu, kterou měl na sobě.

„Normálně se mi to u toho nestává, ale mám příšernou chuť tě opíchat,“ šeptal.

„Tak mě opíchej," zamumlala zcela omámená hormony a doznívajícím orgasmem. Rascal se jen pousmál, naklonil se zpátky k jejímu krku a olízl její líně krvácející ránu, aby jí zahojil.

„To nemůžu udělat i když bych moc rád," odpověděl, olízl si rty od krve a otřel zbytky z koutků do rukávu. Ona dvakrát zamrkala a podívala se na něj.

„C-cos to udělal? To bylo nepřekonatelně boží," zeptala se, když popadla dech. Dokonce si už byla i jistější, že se ho pustila.

„Nakrmil jsem se na tobě," odpověděl syrově. Nevěděla, jestli se má víc červenat, nebo růžovět, když se na ní tak podíval a rošťácky se pousmál, ale zahodila stud a zeptala se. Chtěla ho líp poznat a chtěla ho zase a víc.

„Dej mi na tebe telefon. Prosím," škemrala zoufale, ale on zavrtěl hlavou a políbil jí na tvář.

„Bylo to hezký, ale stačilo. A pak, já mám ženu a dítě," dodal a odešel.

Fae seděla na gauči a cítila se ještě hůř než včera. A to proto, že měla pocit, že Rascal se cítí dobře. Líp než včera. Taky jí napsal, že jde lovit a že se zdrží. Opět. A vypnul si dokonce mobil. Tak co to jako znamená? Že by zapomněl na jejich ranní rozhovor?

Zoufalá Fae volala Dizzymu. Ten to po chvilce zvedl. „Ano, má nejdražší kamarádko, stalo se něco?" zeptal se a podíval se na hodinky. Bylo půl jedenácté.

„Stalo. Právě proto ti volám. Tristan se chová divně. Včera byl ve strip klubu s kolegou. Tvrdil, že s nikým nic neměl, ale stejně žárlím. Pak mi řekl, že mě má rád, ale ještě na mě není připravenej, a hádej co. Dneska zas není doma. Cítím, že si užívá a beze mě.

Napsal mi, že jde lovit. A ty víš jak on loví, že jo? Buď je brutální, že po jeho obětech zbydou jen kosti, to žere i chlapy a většinou to dělá, když je nasranej. Nebo si hraje a laškuje. A to dělá se ženskýma. Hlavně, když je frustrovanej, nadrženej, zoufalej a má depky, nebo chuť si něco dokazovat.

Normálně bych se šla taky bavit, ale včera jsem si ověřila, že mě s tím břichem nikdo nechce. Chlap přede mnou zdrhnul z postele, když to zjistil. A to jsem mu dala jasně najevo, že taťku nehledám. Tak chápeš, jak je to nespravedlivý? Co mám sakra dělat? Fakt se snažím na něj netlačit, ale na kurzu sebeovládání jsem jaksi chyběla," vylíčila mu.

„To je mi líto, Fae," zmínil s lehkým úsměvem. „Změň přístup. Co Tristana vždycky nejvíc bralo?" zeptal se.

„Stella," procedila suše. Dizzy se rozesmál.

„No dobře, kromě Stelly," řekl.

„Nevím, kdysi byl úplně jinej, než je teď. V jádru má rád stejný věci, ale nad vším teď moc přemýšlí. Taky je pořád v práci a veškerou energii i po rozchodu vkládá do něčeho neexistujícího se Stellou," dodala. Dizzy si povzdychl.

„Zkus dělat pravý opak toho, co děláš teď. Když víš, že od tebe vždycky utíká, naopak by ho to mělo přitáhnout zpátky," navrhnul. Fae se nad tím zamyslela. Mělo to logiku. Sice to nebyl žádný podložený fakt, ale stálo to za zkoušku.

„No jenže to má háček. Pravej opak mě je Stella. Nevím, jestli se chci zrovna stát jí, aby mě měl můj chlap rád," komentovala.

„Nemusíš být Stella, aby tě měl rád. Vždyť on tě měl vždycky rád i jako Fae. Jen zkus věci dělat jako Stella a uvidíš. A jestli to vyjde, tak máš odpověď na otázku, co na ní má tolik v lásce," dodal.

„S tebou nemluvil? Nic ti neříkal?" vyzvídala.

„Kdepak, od tý doby jsme spolu nemluvili. Mohl bych se ho ale zkusit zeptat, co ho brzdí," navrhnul, ale Fae to zavrhla.

„Ne! Dojde mu, že jsem si stěžovala a pak to z tebe ještě vytáhne. A to by byl můj poslední hřebík do rakve. Já vím moc dobře, co ho brzdí. Ona. Pořád na ní myslí a vztah se mnou nechce začínat jen tak. A proto se mnou prej ani nespí. Ale oči má černý jak smrt," objasnila.

„No, třeba to právě s tebou tentokrát už myslí vážně. Nebo ho děsí sex s těhulí. Napadlo tě to třeba už?" zeptal se a ona ztuhla.

„Proboha, to mě nenapadlo. Myslíš, že se mu to třeba hnusí? Jako, že jsem pro něj tlustá?" polekala se, ale Dizzy pokrčil rameny.

„To si nemyslím. Ale těžko říct. Jak si ho pamatuju, dával si velkej pozor, aby si nenadělal děti. Asi se ho budeš muset zeptat," dodal.

„Mě asi nevadí to, že spolu nic nemáme, jako to, že chodí za ženskýma. Radši bych byla jenom jeho hračka bez citů než manželka, kterou podvádí," objasnila.

„Já to za vás nevyřeším, Fae. Zkus to a nebo si s ním ještě jednou promluv. A mimochodem, jak víš, že s někým něco má? Jestli ti včera řekl, že s nikým nespal, tak mu věř. On nemá problém říct, že jo, kdyby to byla pravda," zmínil.

„Nevím, chová se divně. Uvolněně. Až moc," odpověděla.

„Dej mi pak vědět. Dobrou, Fae," řekl a položil jí to.

⛧⛧⛧

Rascalovo noční dobrodružství způsobilo hned několik zvláštních událostí, které stojí za zmínku. Přes pouto jsem cítila, že se má dobře. Moc dobře. Napadlo mě, že je nejspíš s Fae a že si prvně spolu užili. Žárlila jsem, ale přesně proto jsem se s ním rozešla – aby s ní byl. Takže už si možná nemusím vyčítat svoje vzplanutí ke Kanovi a chuť se s ním už konečně vyspat.

No ale jestli to cítím já, cítí to i Fae. Pak to pro ní bude dvojnásobný pocit radosti? Zatímco pro mě dvojnásobný pocit ztráty. A co Kane? Ten je k Rascalovi taky přimknutý, takže cítí to, co já?

Chyběla mi Zoo, chyběl mi Sedmnáctka, chyběl mi Rascal, chybělo mi toho spousta. Třeba i teta, natož třeba moje máma. Hrozně moc jsem se chtěla podívat do Podsvěta a to s Rascalem, nebo i bez něj. Ale když mi Kane říkal, že to jde jen přes ambasádu, nebo přes něj, bojím se, abych ho zbytečně neštvala. Mohlo by ho mrzet, že sotva jsme se rozešli, chci s Kanem prozkoumávat Podsvět. Vím, že to strašně moc chtěl dělat se mnou.

Rozhodla jsem se kvůli němu počkat ještě nějakou chvíli, než ho o to požádám. Není tomu ani týden, co jsme se rozešli. *Nebo už jo? Vlastně jo. Týden a pár dní. Ale jestli už se usadil s Fae, nemuselo by mu to tolik vadit, ne?*

Rascal dneska vzal Fae s sebou do Zoo. Ráno byli společně na ultrazvuku a celou dobu do práce vymýšleli jména. Zatím se ale na ničem neshodli. Fae se řídila radou Dizzyho, aby se chovala přesně naopak, než normálně a kupodivu to mělo úspěch. S Rascalem se ani jednou nepohádali.

Dokonce ani když v noci dorazil domů po tom, co způsoboval orgasmy ženským po barech svým drsným vysáváním jejich žil. Fae se ho zeptala, kde byl a on jí upřímně odpověděl. Věřila mu to, i když si nebyla jistá, jestli jí nezatajuje třeba i detaily. Nicméně se dohodli, že se naučí vzájemně respektovat a nebudou si nahlížet do hlav. Což pro Fae bylo samozřejmě mnohem náročnější, ale kdyby to porušila, ztratila by ho, takže byla opatrná.

No a jinak se Rascal choval k Fae úplně jinak než den před tím. Dokonce jí několikrát objal, políbil na tvář, nebo mluvil o budoucnosti, což běžně nedělá, pokud se na ní netěší. A nakonec jí vzal s sebou do práce, aby mohli být spolu, zatímco on bude pracovat.

Fae si všimla toho, že má nový stůl a když jí řekl že ho musel vyhodit, protože ho zlomil napůl, byla zase malinko podezíravá. Já se jí ani tolik nedivím, Rascal byl chlap, na kterého ženský letěly. Sršel z něj sexappeal, a hlavně se na něm nedal přehlédnout fakt, jak moc rád měl ženský. I když to nebyl žádný nevěrný bastard, když byl nezadaný, dlouho to bez toho nevydržel.

A právě proto Fae šílela, protože ho znala. A podle všeho už jen za ten týden beze mě byl dvakrát někde v baru přes noc a přes pouto cítila spoustu věcí, takže se jí těžko věřilo, že o nic nešlo. A zvlášť, když jí pořád opakoval, že spolu nejsou.

Sedmnáctka udělal Rascalovi taky radost, protože přijal jeho nabídku, takže to spolu dávali dohromady a řešili, co bude s Devítkou a jak to všechno bude vypadat. Zatím to ale nevyřešili, to chtělo trochu víc času.

Dny plynuly rychlostí světla. Alespoň tak se mi to zdálo, protože jsem měla moc práce. Ovšem po večerech, když jsem si psala s Kanem a těšila se na dnešní den, až přijde na kontrolu, zas tak rychle to neutíkalo. Spíš se to doslova couralo.

Koukala jsem zase na hodinky, bylo půl 5. zdálo se mi, že bylo půl 5. už nejmíň dvacet minut. Povzdychla jsem si a šla pro dalšího pacienta. Ošetřila jsem dva psy a tři kočky, rozdala pár očkování a stříhala drápky králíkovi a akorát jsem končila v ordinaci.

Za chvíli měl dorazit Kane na tu dlouho plánovanou kontrolu zlomeniny. Doufejme, že už poslední. Převlékla jsem se z pracovního zpátky do civilu a koukla se na hodinky.

Bylo půl 7. konečně. Normálně ve středu končím v pět, ale doktor Gilbert až v šest a já musela počkat až všichni vypadnou, abych měla rentgen a celkově celou kliniku jen pro sebe. Takže jsem zatím třídila karty a dodělávala resty.

Během deseti minut jsem slyšela bouchnout dveře od auta na parkovišti před okny. Podívala jsem se a viděla ho, jak akorát vcházel do budovy. Nevím proč, ale byla jsem z něj teď nějaká nesvá. Dost často jsem se i přistihla, jak říkám blbosti.

„Ťuk, ťuk, to jsem já," ozval se za dveřmi.

„Pojďte dál, pane Morrowsi," odpověděla jsem mu z legrace a on vstoupil do ordinace rovnou s úsměvem.

„Kolikrát tě mám prosit, abys mi tak neříkala? Od tebe to zní jako kdybys mi říkala morousi," prohlásil a zavřel za sebou dveře.

„No dobře, morous fakt nejsi," utrousila jsem a čekala jsem, až si milostivě vyndá ocas, abych ho mohla zrentgenovat.

„Už se mám svlíknout jo? Myslel jsem, že si napřed chvilku pokecáme. Neviděli jsme se dlouho," prohlásil a já se pousmála.

„Povídat si můžeme u toho, nebo potom," odpověděla jsem.

„Jasně," zamumlal a začal si rozepínat pásek. Přistihla jsem se, jak na něj nevhodně civím, a tak jsem popadla nůžky a šla raději napřed do vedlejší místnosti připravit rentgen.

„Jak to vypadá? Nějak tě to bolí?" vyzvídala jsem, když se u mě zjevil s džíny na půl žerdi a s ocasem přehozeným přes předloktí.

„Nebolí," odpověděl. Stříhla jsem tu bandáž jedním střihem a lehce mu ocas prohmatala.

„Možná to bude malinko nepříjemný, ale bude to chtít rozhýbat. Třeba takhle zlehka. Chvíli bude ztuhlý, ale to po pár hodinách masáže přejde," zmínila jsem a opatrně s jeho ocasem vlnila. On se pousmál.

„Víš, že mi na něj ještě žádná holka nesahala tak často jako ty? Snad ani já sám," prohlásil a já se na něj tak podívala.

„Ehm, uděláme ten snímek," zamumlala jsem, položila jeho ocas na destičku a vyfotila ho. Kane se jen zaculil a čekal, až bude snímek hotový. No a hned na to jsem se naklonila k počítači a studovala jeho drobné ocasní kůstky.

„Je to dobrý. Po zlomenině ani stopy," oznámila jsem mu a otočila se na něj. Stál opřený zadkem o veterinární stůl, ocas měl pořád poslušně položený na destičce a díval se na mě. Muselo být těžký se naučit s ním nemrskat.

Vzala jeho ocas do ruky a pokračovala v opatrném promačkávání a rozhýbávání. „Jsem ráda, že je v pořádku," dodala jsem.

„Díky tobě, doktorko. Bez tebe bych o něj možná i přišel," zmínil tiše.

„Byla by ho škoda. Takový pěkný ocas," prohlásila jsem a opatrně ho hladila prstem až ke špičce. Kane na mě strnule zíral. Tedy spíš na to, jak uctívám jeho ocas. A nevím, kde se to ve mně vzalo, ale najednou jsem mu ho i políbila.

Díval se mi do očí, zatímco já měla pořád rty přilepené na jeho ocasu a podle toho, jak se tvářil, nemohl uvěřit tomu, co s ním dělám. A já tomu nemohla uvěřit taky. Nějak jsem zapomněla myslet a dělala jsem jen to, co mě napadlo, že bych chtěla udělat. Jako bych byla v nějakém transu.

Jediné, na co jsem teď myslela byl on a to, že když už je tak hezky rozbalený, že by bylo snad proti přírodě, kdybych toho nevyužila. Ale já mu dala jasně najevo, co chci. Teď byl na řadě on. A pochopil to.

Udělal ke mně krok a nalepil se okamžitě na mě celým tělem i svými rty. Skoro mě nenechal nadechnout, ale já jeho taky ne. Lehla jsem si na ten zatracený stůl a stáhla ho na sebe. Už unesl i tygra, takže jsem byla v klidu.

Líbali jsme se jako dva nadržení šílenci. Dost blízko pro nás nebylo dost blízko, takže jsme se na sebe pořád mačkali a muchlali se. Skřípla jsem mu bok mezi své nohy a donutila ho tak, aby na mě vylezl. Bez přemýšlení se nade mě vyhoupnul a pokračoval v líbání. A když si všiml, že si stahuju punčocháče, přestal.

„Stello, strašně moc mě to mrzí, ale já u sebe nemám žádnou ochranu," zašeptal mi zoufale do rtů.

„To jsem upřímně ráda," opáčila jsem syrově. On se na mě překvapeně podíval.

„Jako že to chceš dělat bez toho?" ujišťoval se a já přikývla. „Vážně?" zeptal se pro jistotu ještě jednou.

„Jo, vážně. Jen si dávej pozor, neberu prášky," zašeptala jsem a znovu se zmocnila jeho rtů a pomohla mu stáhnout boxerky. Potom jsme si už moc nepovídali. Já roztáhla nohy ještě víc a pustila ho k sobě co nejblíž a on nebyl ani trochu proti.

Miloval mě jako bych byla jeho první a poslední. Jako bych pro něj znamenala celý svět. Jako by byl do mě zblázněný. Byl něžný a vášnivý, ale taky příjemně drsný a fakt na něm bylo vidět, jak moc mě chtěl.

Aspoň nějaké výhody ta moje schopnost měla. Cítit to, co ke mně v takovou chvíli cítí on, to bylo vážně strašně sexy a vzrušovalo mě to ještě jednou tolik.

Sténala jsem mu do pusy a pak jsem zvrátila hlavu dozadu a vybízela ho, aby mě kousnul. A to taky udělal. Asi už nikdy nechci sex s nikým jiným než s démonem. Miluju cizí tesáky ve svým krku možná i víc než cokoli jiného jinde v mém těle. Ale když je to obojí najednou, je to nejkrásnější pocit na světě.

Už jsem si připadala sama moc hlučná, a tak jsem se rozhodla, že se umlčím pro změnu zase já o jeho krk, a tak jsem se zakousla zase do něj. Zamručel blaženě, že stát, podlomila by se mi z toho zvuku kolena. I když jemu z toho mého kousance nejspíš taky. Byl u toho tak sladký. Tak sladký, že jsem se hrozně rozjela, a ještě přidala na intenzitě v tom pití jeho vynikající krve.

Byl úplně vypnutý, když jsem z něj pila krev, na okamžik i zapomněl, že máme sex. Jen mi sténal do ucha a užíval si každou vteřinu. Ale nijak extra mi to nevadilo, protože jsem stejně dosáhla vrcholu. Jsem divná, když jsem se udělala jenom z toho, jak moc mě ta jeho pulzující věc uvnitř přiváděla k šílenství?

Sjel očima k mým rtům, které mu právě hlasitě prozradily, jak moc spokojená se z něj cítím a políbil mě na ně jako by moje vzdychání chtěl zachytit a schovat v sobě jednou pro vždy.

A potom mi věnoval se svým úlevným výdechem malý důkaz toho, že si to užil na břicho. Ten zvuk, který na závěr udělal, mi přišel jako poděkování, za to, že jsem mu dopřála tak příjemnou a intimní chvíli.

Pak se mi jen opřel čelem o rameno a čekal, až se naše srdce bijící přes sebe uklidní. „Promiň," zašeptal, pohledem ukázal na svou nadílku na mém břiše a začal se oblékat.

„T-to je dobrý," odpověděla jsem a snažila se vyškrábat do sedu, ale stůl byl ledový, tvrdý a kluzký. „Dost nepohodlný," zmínila jsem rozpačitě, zatímco jsem se upravovala.

„To teda, snad tě nebude zítra bolet za krkem," opáčil a políbil mě letmo na tvář. Dívala jsem se na něj. Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. Teď mě přitahoval ještě víc než kdy jindy.

V tom někdo klepal na dveře. Oba jsme se na sebe vyděšeně podívali a začali se rychle upravovat. Pak jsem otevřela a stál tam Sedmnáctka. Měli jsme na sebe docela kliku.

„Promiň, že ruším, nesu ti jenom něco k podpisu…" řekl a zarazil se, když viděl za mnou Kana, jak si zapíná pásek a natahuje se ke stolu pro mikinu. „Zase vy dva?" zeptal se trochu zklamaně.

„To není jak to vypadá. Jen jsme dělali rentgen jeho ocasu a na to nemůže mít kalhoty," objasnila jsem.

„Hm," řekl a podíval se mi na mé bosé nohy bez bot, na moje rozcuchané vlasy a na punčocháče zmuchlané na zemi pod stolem. „A ty sis rentgenovala co?" rýpl si. Já si povzdychla. Kane mlčel.

„Co pro mě máš?“ zašeptala jsem. On mi podal desky s nějakými dokumenty a propisku.

„Jenom něco ohledně nemovitosti. Aby Zoo byla kompletně tvoje. Tristan mě pověřil, abych tě to nechal podepsat. Ovšem, když jsem ti to chtěl dát posledně, viděl jsem vás dva se líbat. Kdybych věděl, že tu máš jeho, tak bych sem nelezl,“ řekl, že to znělo jako kdyby mi za to chtěl vynadat. A asi se mi to nezdálo, on mi chtěl vynadat.

„Klidně si to pročti, jestli chceš, já počkám,“ řekl a díval se relativně zklamaně do očí Kanovi. Ten mu to malým povzdychem potvrdil a uhnul pohledem jinam. Já jsem to podškrábla a vrátila do rukou.

„Díky, že jsi s tím dorazil osobně až sem. Ráda tě uvidím někdy přes den. Třeba zajdeme na pizzu,“ navrhla jsem.

„Měj se, Aevaro,“ řekl jenom, zkoukl Kana od shora dolů a odešel. Zavřela jsem s povzdychem dveře a podívala se na Kana.

„Myslíš, že mu o nás řekne?“ zeptala jsem se a natáhla jsem se pro ty punčocháče na zemi.

„To nevím,“ řekl sklesle. Cítili jsme se provinile, ale Rascal se taky vrátil k Fae i přes to všechno, takže proč by se měl zlobit? Jo, Kane je… nebo byl jeho kamarád, ale na druhou stranu, nikdy ho nijak extra jako kamaráda nevnímal.

„Lituješ toho?“ prohlásil po chvilce ticha, ale zavrtěla jsem hlavou.

„Ne. Vůbec. Ty?“ zeptala jsem se. Trochu jsem se bála, že by mohl říct, že jo, ale taky zavrtěl hlavou. „Bylo to krásný, Kane,“ přiznala jsem a trochu stydlivě se na něj podívala. On se pousmál a přikývl.

„Jo, to bylo. Mám tě odvézt domů, nebo chceš jet sama?“ zeptal se mile. Chtěla jsem s ním jet, ale měla jsem tu svoje auto a nechtěla jsem to všechno zbytečně komplikovat.

„Pojedu sama. Ale jenom proto, že tu mám auto. Jinak bych s tebou jela ráda,“ objasnila jsem. On se pousmál a přikývl jako, že bere na vědomí. „Zavoláš mi, viď?“ zeptala jsem se, až jsem se polekala, jak zoufale to znělo.

„Jasně. Tak dobrou noc. Aevaro,“ zašeptal, letmo políbil mou ruku a než odešel ještě se na mě mile usmál. Trochu jsem z něj měla pocit, že přede mnou zdrhá. Že mu to stačilo a teď už mě nechce, ale tohle v hlavě neměl.

Rascal měl hodně práce a papírování. Řídit takovou obrovskou firmu jakou byla Zoo, to rozhodně nešlo zvládat ani se Sedmnáctkou jako s novým pomocníkem do týmu. Potřeboval spolehlivé a kvalifikované démony na takové pozice, a tak pořádal výběrové řízení. Chtěl nahradit externisty a lidi, které si narychlo najal za démony.

Už z toho byl ale vyčerpaný, protože na to byl sám a k nikomu neměl důvěru. A zvlášť když šlo o něco, co mělo být moje. Už několikrát mě napadlo, že bych se měla do Zoo vrátit a zvlášť, když je to taková naše osobní věc. Nebo spíš moje. Ale nebyla

jsem připravená tam pracovat s Rascalem. A už vůbec jsem se nechtěla vzdát ordinace.

Asi bych se tomu přizpůsobila, kdybychom byli s Rascalem pořád spolu, ale nejsme a už odtamtud odešel i Kane, takže by to bylo divný. A on jí potřeboval. Nic jiného neměl a práci tam si užíval. Dokud mu tedy nepřerostla přes hlavu jako dneska.

Když odtamtud odešel poslední adept na místo na ředitelské křeslo, Rascal si k sobě nechal zavolat Sedmnáctku. Včera mu už zase připomněl, aby se se mnou sešel a zařídil můj podpis a dokumenty přivezl zpátky, ale už bylo skoro poledne a on za ním ještě nepřišel.

„Sedmnáctko," ozval se do telefonu naléhavě. „Máš pro mě ty dokumenty?" zeptal se a Sedmnáctka přikývl.

„Ano, mám," odpověděl.

„No tak sem s nima. Se mi snad vyhýbáš nebo co," zasmál se a vytípnul mu to. Telefon položil na stůl, zaklapl notebook, roztrhal a vyhodil nějaký papír, který se mu válel na stole a protáhl se. Chystal se dolů do restaurace na pořádný, krvavý oběd.

Sice měl od Fae v krabičce nějaké maso, ale rozhodl se, že si to nechá na odpoledne, protože měl teď spíš chuť na něco pořádně démonského a taky tam chtěl jít se Zyrou, aby si s ní mohl o něčem promluvit. Měl v plánu zaměstnat v Zoo i Simona, kdyby o to tedy měl zájem. To potřeboval zjistit.

V tom se ozvalo klepání a dovnitř vstoupil Sedmnáctka s podepsanými dokumenty, které si pan CEO Zoo právě vyžádal. „Tady to máš. Promiň, že mi to tak trvalo," řekl a položil mu desky na stůl. A pak chtěl hned zase zmizet, ale Rascal ho nenechal.

„Děkuju. No a počkej. Chtěl jsem se zeptat, jestli něco říkala, nebo mi třeba něco vzkazuje. Nebo jestli byla v rozpoložení, že bych se jí mohl ozvat a probrat s ní třeba něco osobně?" vyzvídal.

„Neříkala nic. A o jejím rozpoložení nic nevím. Je to všechno? Můžu jít?" zeptal se a podíval se hned na to k zemi. Rascalovi se jeho odpověď zdála příliš rozpačitá, a to ho zaujalo. Až moc.

„Sedmnáctko, stalo se něco? Tobě, nebo snad se Stellou?" vyzvídal.

„Nic se nestalo," odpověděl zase rozpačitě. Rascal se na něj tak podíval, což nebylo snadné unést tenhle pronikavý typ pohledu, jaký on dokázal mít. Vím o tom své. Sedmnáctka polknul.

„Nemůžu ti nic říct, ale nechci ti ani lhát, nebo cokoli zatajovat. Takže, pokud to chceš vědět, přečti si to prosím z mojí hlavy," prohlásil, až to Rascala šokovalo a zároveň i vyděsilo. Tušil definitivní prohru.

Gestem mu tedy naznačil, aby mu podal ruku. Sedmnáctka mu jí bez váhání podal. Rascal si vzal jeho ruku mezi dlaně a zavřel oči. A hned, co se zasoustředil na jeho vizuální myšlenky, což šlo, když s ním byl ve fyzickém kontaktu, uviděl mě a Kana, jak se po sobě v ordinaci nadrženě sápeme. Hůř. Viděl, jak spolu doslova šoustáme jako šílenci. Jak si vzájemně pijeme krev a užíváme si.

Rascal se jeho ruky pustil jako by byla pod proudem a vyděšeně od něj uskočil. Sedmnáctka si povzdychl. „Tomu jsi byl svědkem, nebo to byla tvoje představa o něčem, co víš, že se stalo?“ zeptal se.

„Nevím, co jsi viděl, ale ujišťuju tě, že jsem nebyl svědkem ničeho konkrétního a ani o tom raději nemám žádné představy. Jen to vyplulo na povrch při podepisování dokumentů. Takže jestli jsi viděl nějaký konkrétní… akt, nejspíš to bude tvoje představa,“ objasnil. Rascal se na něj tak zoufale podíval. Sedmnáctka ho poplácal po rameni.

„Je mi to líto, Tristane,“ řekl a mířil si to ke dveřím. Rascal sotva zadržoval slzy.

„Nikoho tady nechci vidět, chci být sám! Řekni Zyře ať mi zruší všechny schůzky,“ oznámil mu, až se mu zlomil hlas. Sedmnáctka přikývl a zavřel za sebou dveře.

Hned, jak Sedmnáctka odešel, slzy se mu rozkutálely po tváři a nešly zastavit. A pak už to nebyly jen slzy, ale i vzlyky, které se snažil tlumit svým předloktím, do kterého se obličejem celý zanořil jako do polštáře ležícího na stole.

Sedmnáctka ho slyšel za dveřmi plakat a málem to rozbrečelo i jeho. Vidět nešťastného někoho, na kom nám záleží, to je vždycky bolavý.

Já jsem o nás dvou s Kanem hodně přemýšlela. Ráno hned, co jsem vstala z postele, při čištění zubů, u snídaně, po ní a pak i mezi pacienty v práci. A kdykoli jsem viděla ten stůl, na kterém jsme si to včera s Kanem rozdávali, na okamžik se mi zatajil dech. Měla jsem pocit, jako bych Rascala podvedla.

Když nebudu brát v potaz, že byl Kane jeho kamarád. Tak jsem ho možná i vážně podvedla. Dostrkala jsem ho k Fae, aniž by to sám chtěl. A vyměnila ho za Kana. Takhle si to může přebrat Rascal a ani bych se tomu nedivila.

Teda, tak se to mohlo na první pohled jevit, ale díky mojí schopnosti vím, že to chtěl. Chtěl mě, ale Fae chtěl taky. A ať už to bylo tak, nebo tak, na mou obhajobu, já nad tím takhle vážně nepřemýšlela. To všechno mi došlo až po tom, co se to stalo.

Cítím se provinile. Ano. A hlavně proto, že ani tak toho incidentu s Kanem nelituju. Náš vztah s Rascalem byl krásný. A nejspíš ho nikdy nepřestanu milovat. Nikdy jsem mu nechtěla ublížit, ale ani sobě ne. Lidi jsou sobečtí v jednom kuse. Tak jsem jednou byla i já.

I když zase jak se to vezme. On byl taky. Taky nechtěl, abych na něj zapomněla tak moc, že několikrát ošukal Fae a udělal jí dítě. To riziko znal a udělal to, takže bych

ho nemusela tak moc litovat. A co se Kana týče, je k němu přimknutý celou tu dobu. Vždycky tu pro něj byl a on si ho ani jednou pořádně nevšiml a nedocenil všechno, co pro něj ten démon udělal.

Možná je to vyrovnaný, ale tohle není žádná soutěž. Je to tak, jak to je a já ničeho nelituju. Snad jen bolesti, kterou jsem tím Rascalovi způsobila. A možná taky toho, že už ho nikdy nepolíbím. Bylo mi s ním ve většině případech až moc dobře.

Napsala jsem Kanovi zprávu a doufala jsem, že nejsem trapná. Když jsem mu nebyla na blízku a nemohla číst v jeho mozkových vlnách, měla jsem strach, že by mohl na nás dva změnit názor. Třeba by ho mohly výčitky dohnat až k odporu ke mně a našemu vztahu.

Ale odepsal mi, že na mě myslí celý dopoledne a že nemohl vzrušením ani usnout, jak si ty naše chvíle přehrával pořád dokola v hlavě. Odvážila jsem ho pozvat zase k sobě dneska večer. Možná jsem byla až moc hr, ale jak už jsem zmínila, já jsem v takových chvílích vždycky hr. Razím cestu – všechno a nebo nic.

Napsal mi, že by moc rád, ale že neví, jak bude stíhat v práci a že mi dá ještě vědět. Měl teď nové místo na ambasádě jako osobní strážce jedné démonské velvyslankyně, takže si nemohl moc dovolit povolit, když teď neměl Rascalovy velké peníze jako krytí.

Po celým dni, kdy byl Rascal sám zavřený v kanceláři, nikomu nezvedal mobil, a to ani Fae, se vyploužil dolů do Zoo baru, asi aby se ještě dorazil. Už měl trochu upito, což opilost efektivně maskovala jeho smutné a uplakané oči. Měl to ze zásob bývalého majitele kanclu, který měl všelijaké nejdražší whisky vyskládané ve vitríně na speciální okamžiky, které už on rozhodně nezažije.

Sedmnáctka ho docela zoufale sledoval na kamerách, jak si otírá slzy a jak moc mimo on vlastně z toho zjištění je, zatímco Devítka si povzdychl nad povzdychem svého kamaráda Sedmnáctky, když vešel do kanclu a viděl, co se zoufale snažil zamaskovat tím, že dělal, že dělá něco jiného, než že pozoruje Rascala.

Pro velký zájem a hojný počet hostů Rascal do baru prošel skoro bez povšimnutí. Posadil se k prázdnému stolu v rohu a čekal, až si ho tam někdo všimne a laskavě mu donese něco k pití. Ten stůl nebyl opuštěný náhodou v tak přeplněném baru. Bylo na něm rozlité pití a po zemi se válela rozbitá sklenička.

Normálně by to za jiných okolností řešil a pokáral by odpovědnou osobu za nepořádek v jeho baru, ale momentálně mu to bylo úplně jedno. Hlavně, že měl místo, kde nebyl sám, a i tak měl klid, a že hudba hrála relativně nahlas, takže jeho občasné zoufalé povzdechy nebyly slyšet.

Jenže si ho všimla Caleya. Tahle zlatokopka byla vytrvalá. Vždycky se držela nejbohatších bytostí okolo. Už měla na kontě nespočet upírů a asi deset démonů. Ale ona sama byla démonka a Rascal mezi všemi jako démonský alfa a CEO takového

obrovského podniku zářil jako hvězda. Nehledě na to, že byl taky kurevsky sexy. Viděla ho jako jackpot. A maličko přiopilý a povolný jackpot, což se jí rozhodně hodilo do karet.

„Nazdárek, Tristane, copak tady děláš tak sám? Nejsi se svojí přítelkyní? Pohádali jste se?" vyzvídala a naklonila se k němu svůdně. Tak, aby mu dala na odiv všechny svoje přednosti. Hlavně tedy svá prsa.

On se opíral o loket, hlava mu skoro padala dolů, ale držel se. Zvednul k ní oči, ale hned mu spadly k ní do výstřihu. Ne, že by byl takový perverzák, ale ona mu nedávala na výběr. Strkala mu je skoro až do obličeje. Vážně, byl od nich tak deset centimetrů.

„Cale…yo," zamumlal opile. „C-co tady děláááášš?" zeptal se jako trouba, až jí jeho dech z těch protáhlých slov zašimral mezi prsy. Těžko říct, jestli se tak zlil, nebo to bylo tím, že se nadýchal její voňavky.

Co by tam tahle nádhera tak mohla dělat? Pracuje na dalším chlapovi, aby si mohla nejmíň koupit luxusní a předražený boty, kabelku, nebo šaty. Nebo se stát dobře vydržovanou manželkou nějakého pracháče. A právě se rozhodla pracovat na něm.

Ona mu prstem pozvedla bradu, aby se jí podíval do očí a usmála se na něj. On se taky rozpačitě zazubil, když byl přichycen při činu, ale během vteřinky na to zase zapomněl.

„Byla jsem tu s kamarádkou si zatancovat, ale začínalo mě to tu nudit, dokud jsem neviděla tebe. Dost jsem na tebe myslela a doufala jsem, že tě tady ještě potkám," přiznala.

„Hm, jo. Aha…" mumlal, aniž by jí vnímal, zírajíc jí zase rovnou mezi prsa. Měla je pevná, kulatá a velká. Jak z časáku pro pány. Byla sice menší, než je měla Fae, ale pořád docela velká. Rozhodně mnohonásobně větší, než jsem měla já. Nedivím se, že to na něj mělo tak hypnotické účinky.

To mě na kozy nikdy necivěl, protože nebylo na co. Teda jednou možná, když jsme spolu byli prvně v posteli a mě se právě pro nedostatek materiálu odchlípla košilka. A Rascal byl sice dolňák, ale kdybych ho viděla takhle slintat nad Caleyou nebo Fae, asi bych tomu nechtěla ani věřit.

„Můžu si přisednout?" zeptala se konečně a když přikývl, těmi prsy se o něj jako omylem otřela a posadila se vedle něj tak těsně div, že mu neseděla na klíně. „Povíš mi, proč jsi tady? A proč z tebe cítím alkohol? Snad nejsi smutný? Že by rozchod?" vyzvídala.

„Nejsem. Vůbec. Slavím," opáčil. Caleya se pousmála.

„Ano? A co slavíš? Já jen, abych věděla, k čemu ti pogratulovat," tahala z něj. On se na ní tak podíval a jemně jí pinknul prstem do nosu.

„To já už nevím, páč jsem to zapomněl. Hádám, že svobodu. To nejhorší, co se mi mohlo stát už se mi stalo, takže…“ drmolil.

„Aha, takže přece jenom piješ na žal. Ale no tak, Tristane, to bys neměl. Pít na žal a ještě sám. Dovol, abych ti dělala společnost,“ zašeptala mu do ucha a lehce přejela dlaní po jeho stehně. Rascal se podíval na její ruku poblíž jeho rozkroku a pak podezíravě do jejích očí.

„A kolik mě to bude stát?“ zeptal se tak, že by se každá normální žena urazila a dala mu nejmíň facku, ale Caleya se usmála. Spokojeně.

„Nejsem prostitutka, Tristane, a ani nespím s muži, co moc pijí, ale že jsi to ty, udělám výjimku. Jsi dobrá partie, tak uzavřeme obchod,“ zašeptala mu do ucha a vyjela mu tou rukou výš.

„Kdo řekl, že s tebou chci spát za peníze?“ prohlásil suše. Možná zas tak opilý nebyl a nebo byl vážně mimo z té její voňavky, když měl před očima její vnady. Navíc, on miloval tuhle provokaci. Což Caleyu malinko pobouřilo, ale zachovala chladnou hlavu. Je přece profesionálka a z chlapa dokáže vyždímat maximum za minimum úsilí.

„Takže sis chtěl zaplatit jenom mou společnost? Tak to jsme si špatně rozuměli. Trochu se mi ulevilo. Víš, mám radši, když mě muž dobývá,“ zašeptala mu do ucha.

„Chápu, tak mě nech tě dobývat a nesahej mi mezi nohy tak brzy,“ opáčil syrově. Ona na něj překvapeně koukala. Vůbec nevěděla jak na něj, on byl rozhodně kus ořechu k rozlousknutí.

„Promiň. Cos tedy myslel tím za kolik?“ vyzvídala opatrně.

„Jen jsem si rýpnul, vím, jak to chodí. Jsem jenom opatrnej. Nejsi první překrásná ženská, která se na mě nalepila v baru, kasinu, nebo obecně mezi VIP klientelou,“ informoval jí drze.

Caleya se malinko naježila, ale pochopila, že to je jeho styl komunikace a že jeho jen tak neoblbne. On byl vážně dost ironický i při flirtu. Což je dobře, nemusela jsem mít o něj starost, že by podlehl tak laciným trikům nějaké obyčejné, vyšperkované kurvičky. I když nevím, abych ho zase nepřecenila. Fae byla taky určitý druh vyšperkované kurvičky, ze který dokázal bláznit dlouhá léta.

„Tomu rozumím. Ale ty se bát nemusíš, jsi úplně jiná liga na rozdíl od těch nešťastníků, po kterých takový děvky jdou. A já taky. Nejsem žádá zlatokopka, která se lepí na každého chlapa, co voní po penězích. Jestli jsem se tě dotkla tím, že jsem se ale nalepila na tebe, tak se omlouvám. Strašně mě totiž přitahuješ,“ pokračovala.

Rascal se na ní díval. Na její rty, na to, jak zkušeně se z toho vykrucuje, jak se před ním nenápadně natřásá. Tak nenápadně, že to v něm burcuje všechny feromony potřebné k páření.

„Promiň, že jsem byl hrubý. Samozřejmě, že nejsi žádná laciná zlatokopka,“ řekl mile. Myslel si ale svoje. Třeba, že není laciná zlatokopka, ale pěkně vypočítavá a

drahá zlatokopka. Myslím, že to, jak se ho dotkla na intimním místě před chvílí a chtěla okamžitě zaútočit, ho donutilo vystřízlivět.

„Řekl jsi, že jsem překrásná?" ujišťovala se a roztomile se na něj usmála. Rascal přikývl, dal lehce hlavu na stranu a prstem jemně přejel po jejím diamantovém náramku.

„Překrásná, nádherná, skvostná, dokonalá… k pomilování," zašeptal a podíval se jí do očí, aby zanalyzoval, jak na jeho slova reaguje.

Caleya se spokojeně usmála a položila mu ruku na hruď. „Takhle se mnou ještě nikdo nemluvil," zmínila, ale byla to lež a Rascal to věděl. Jen se rozhodl hrát tu její hru s ní. On bude dělat, že je úplně blbej a na oplátku rychle dostane to, co chce on sám. Relativně levný sex bez dlouhého snažení se.

„Tak to se kolem tebe pohybují samí idioti," opáčil a jemně jí odhrnul pramen vlasů z tváře. „Co by ti udělalo radost, Caleyo?" zeptal se.

„Tvoje společnost. A možná, kdybys mě zase pozval na drink," začala skromně. Rascal se usmál a přikývl.

„Hm, to se dá zařídit," řekl a mávnul na obsluhu, která si ho konečně taky všimla.

„Ježiši, pane Gravesi, omlouvám se, že jsem si vás tak dlouho nevšiml. Co si se slečnou dáte?" zeptal se a pak si všiml té rozbité skleničky a rozlitého pití. „Hned sem pošlu někoho, kdo to uklidí. Moc se omlouvám za nepořádek," dodal.

„Já si dám dvojitou whisky s ledem a slečna si vybere sama," odpověděl. Caleya si vybrala nějaké nejdražší víno a pak se na sebe zase podívali.

„A co bys udělal, kdybych ti řekla, že…" zašeptala mu do ucha svůdně a přejela mu prsty po krku. Rascal se pousmál.

„To bych měl velkou radost," řekl.

„Jen radost?" divila se jeho suché odpovědi na něco, co mělo zjevně větší úspěch u ostatních mužů.

„Dobře, tak obrovskou. Možná bych si tě i vzal," prohlásil z legrace. Ona se zasmála a plácla ho lehce do ramene.

„Ty jsi hrozný," procedila. Rascal přikývl.

„Já vím. Ale mám hezký oči, takže mi to prochází," opáčil a rovnou si vzal do ruky skleničku whisky, kterou před něj obsluha zrovna položila.

„A peníze," dodala pobaveně. Rascal se na ní zadíval. Na okamžik to vypadalo, že jí chce pokárat za tu drzost, ale pak se rozesmál tak upřímně, až se po něm otočil chlap u vedlejšího stolu.

„Jo, a peníze mám taky," dodal provokativně. „Ty se mi líbíš, Caleyo," zmínil. „Aspoň mi nelžeš do očí. To je dneska vzácná vlastnost," nadhodil cíleně. Hlavně, když lhala s každým slovem, které dosud vypustila z pusy. Kromě toho, že jí přitahuje, to jediné byla pravda.

„Takže se ti líbí upřímné ženy?" vyzvídala.

„Ne. Ty mě děsí. Nikdy nevím, co po mně budou chtít a jakým nevídaným stylem mě pošlou do háje," zmínil, že to znělo skoro jako stížnost na mě.

„A co bych po tobě měla chtít já?" zeptala se. Ta blbka si myslela, že on jí řadí mezi ty upřímné ženy, které ho děsí, nebo nedejbože, které by ho dokázaly poslat do háje. Navíc on měl rád upřímné ženy, jen si s ní pohrával.

Pousmál se a konečně se napil té whisky. „To mi pověz ty," řekl, když polkl doušek jantarové tekutiny a odložil skleničku zpátky na stůl. Přisunula se k němu blíž a položila mu ruku na tvář.

„Třeba abys mě vzal někam, kde budeme jen sami dva," zašeptala, a tak smyslně pohodila vlasy.

„To se dá zařídit," opáčil.

„No a možná taky budu chtít, abys mi ukázal svojí jistě pohodlnou postýlku," pokračovala.

Rascal poslouchal, co všechno by od něj chtěla. Věděl, že kdyby teď řekl, že to bere, hned by se ptala, jak moc to chce on a začala by vyjednávat o ceně. A taky věděl, že když jí nechá něco vymyslet, pak bude to, co chce mnohonásobně dražší, než když jí prostě něco nabídne.

„V tom tě zklamu, ale do postýlky si vodím jenom svojí ženu," zchladil jí. Ona se zatvářila smutně, ale pak se nakonec usmála.

„No tak, když mi to nějak vynahradíš, pak ti to odpustím," opáčila.

„Dobře, tak platí, vynahradím ti to," řekl a naklonil se k ní, že jí políbí, ale lehce se od něj odtáhla.

„Počkej, počkej. Nespěchej. Ještě nevíš, čím bys mi to mohl vynahradit," zmínila. Rascal se pousmál a lehce si olízl rty.

„Pravda. Na to bych úplně zapomněl. Tak mi pověz, co by sis přála za tu újmu za noc strávenou na gauči v mojí luxusní kanceláři?" zeptal se. Ona se zamyslela. Zcela určitě chtěla něco šíleného, ale Rascal to správně zformuloval. Ne za noc obecně, ale za újmu z toho, že to bude zrovna na gauči. Což je ta levnější varianta.

„Budu hádat jo? Novou kabelku?" začal. Tím nastavil laťku docela nízko a ona pochopila, že výš asi nepůjde. Ale hrála tu hru taky.

„Jak to víš?" zeptala se.

„Hádám. A jak je vidno, skóruju," odpověděl a usmál se.

„No možná bych chtěla něco přece jenom o trošku víc," dodala po chvilce.

„Ano? Poslouchám," zašeptal a dal jí pramínek vlasů něžně za ucho.

„Už dlouho se dívám na takový botičky. Jenže jsou naprosto šíleně drahý a já nejsem tak marnivá, abych za ně utratila tolik peněz. A ty botičky se právě hodí k tý kabelce…" pokračovala, a tak jí Rascal přerušil.

„Jaký botičky? Ukážeš mi je?“ zeptal se. Ona vytáhla telefon a ukázala mu je. Rascal si chvíli obrázek prohlížel, potom vytáhl vlastní mobil. Koupí jí boty a ať si k tomu kabelku koupí sama mrcha. To byl jistě jeho cíl.

„Dej mi číslo tvého účtu, pošlu ti na ty botičky peníze. Jsou vážně moc pěkný a myslím, že by se k tobě hodily,“ prohlásil a ona se spokojeně culila. Potom ale zvážněla.

„Tristane, to jsem ti ukazovat neměla. Cítila bych se strašně provinile a snad bych je nemohla ani nosit.“ Snažila se působit rozpačitě, ale oči jí zářily jako Rascalovi před chvílí, když měl na dosah rtů její prsa.

„Proč ne? Líbí se ti, ne?“ zeptal se. Ona přikývla.

„Ano, ale nemůžeš mi je jen tak koupit,“ prohlásila, zatímco už vyťukávala do poznámek svého mobilu číslo jejího účtu.

„Proč bych nemohl?“ zeptal se, opsal si to číslo, zadal cenu těch bot a zmáčkl tlačítko odeslat.

Caleya na něj chvíli koukala, než ho objala kolem krku a políbila na tvář. „Ty jsi úžasný,“ radovala se. Nejspíš jí ty boty nikdo nechtěl koupit. Třeba zas tak dobrá a krásná nebyla? Se divím, že jemu to za těch x tisíc stálo.

„To jsem,“ zamumlal spokojeně. Dostat do postele sexy zlatokopku, která hledá přinejmenším budoucího manžela, stálo Rascala přesně jedny značkové boty. A to ještě ne do postele, ale na gauč, s naprosto jasnou představou, že to bude poprvé a naposledy

„Jak se ti odvděčím?“ zeptala se. Rascal odložil telefon a stáhl si jí k sobě na klín.

„Myslím, že víš,“ řekl a začal jí líbat.

⛧⛧⛧

Fae nemohla spát. Ne ze strachu, ale z ukrutný žárlivosti. Věděla přes své pouto moc dobře, že si zase Tristan někde užívá s nějakou jinou. Nebral jí mobil, měl ho celou věčnost vypnutý a každý její pokus o to, se s ním spojit skončil v hlasovce. Bylo už kolem 10. večer a on pořád nikde.

Stejný pocit jsem měla i já, ale já si myslela, že je prostě s Fae a snažila jsem se to přetlouct myšlenkami na Kana. Tedy spíš naším intenzivním sextingem. Poslala jsem mu pár svých intimních fotek a zbytek času jsem se pozorovala detailně v zrcadle, abych zjistila, jestli jsem vlivem těch všech démonských vymožeností opravdu přestala stárnout. A taky, abych prozkoumala, jestli ještě stojím za hřích jako žena.

Kane chtěl původně přijít, ale psal mi, že je strašně unavený a že mi to vynahradí zítra. Ale na psaní lechtivých zpráv náladu měl. A já taky, tak proč ne? Dokonce mi poslal i fotku svých břišáků, ačkoli jsem ho musela přemlouvat, protože mu to přišlo hloupý, aby on jako muž něco takového posílal. Takže jsem pochopila, že to bude chtít většího přemlouvání, aby mi poslal něco víc. Někdy jsem si připadala spíš jako chlap.

Zato Fae z toho pocitu už šílela. A po její nedávné zkušenosti s pokusem o to, aby se konečně taky odreagovala a našla si milence, který by jí nemučil „hlady" po sexu jako to doteď dělal její milovaný Tristan, šílela ještě víc.

Došlo jí totiž, že je nahraná a že s tím outěžkem jí nebude chtít ani obyčejný smrtelník, natož nějaký pořádný démon, který by jí vynahradil Rascalovu náruč. Nebo spíš... ehm… jeho mužství, které chtěla tak moc, že i přistoupila na to, že bude hodná a trpělivá a že na něj nebude nic zkoušet. Ani ty zatracený tablety, kterými mi ho sebrala.

Zajímalo by mě, co by Fae udělala, kdyby věděla, jak moc se mu ty tablety vlastně líbily. Nebo spíš sex s těmi tabletami. Kane na nich byl taky úplně mimo, že i přes to dokázal opíchat svojí nejlepší kamarádku, se kterou měl čistě platonický vztah a vážil si ho snad i víc než Rascala, a to je co říct.

A Dizzian s nimi taky podvedl Noru, aniž by to měl v úmyslu. A to měl jen jednu. Rascal měl v sobě dvě a půl. Myslím, že tohle a k tomu to, jak moc ho Fae brala jako ženská se rovná úplnému sexuálnímu deliriu.

„Čau, tady Tristan. Momentálně mám vypnutý telefon, nechte mi vzkaz, nebo mi zavolejte později. Dík…" ozvalo se Fae do ucha ještě jednou, než naštvaně mrskla s tím mobilem přes půlku obýváku rovnou na sedačku.

„Já ti tu děvku roztrhám na cáry, Tristane!! Si mě vůbec nepřej. Ať jsem těhotná, nebo ne, to v tom nehraje žádnou roli! Zvládnu to s tímhle vztekem jako s palivem i bez jiskry, to se vsaď!!" vztekala se při tom pochodování tam a zpátky. V tom se jí ale bolestí úplně podlomila kolena a ona se chytla za břicho.

„Ne ne ne… už jsem v klidu. Jsem v klidu, přísahám. Hlavně ať nepřijdu ještě o tebe, to bych byla nahraná," šeptala si pro sebe vyděšeně a pro jistotu kontrolovala, jestli nekrvácí, ale naštěstí nic a ta ostrá bolest se znovu neobjevila. Nejspíš to byla jen nějaká pitomá křeč.

Raději se posadila na gauč a snažila se uklidnit. „Je to jenom blbej chlap. Nestojí mi to za to. Nestojí mi to za to. Ne, abych přišla o dítě. Ne, abych ztratila nervy, udělala něco unáhlenýho a pak toho třeba litovala. Jsem jako Stella. Tu Rascal miluje takovou, jaká je. Musím být jako Stella…" mumlala.

Kdybych jen věděla, jak těžké to má i taková krásná a perfektní Fae Vesperová a jak moc ona žárlí na mě, asi bych na ní úplně přestala žárlit. Ale bohužel my dvě propojené jinak než Rascalem nebyly. Tedy bohu dík.

Rascal jak slíbil vzal Caleyu k sobě do kanceláře. Rozsvítil a zavřel za nimi dveře. Světlo tam bylo takové intimní. Mělo spíš blíž ke zhasnuté místnosti než k té rozsvícené. Sice si spolu dali ještě pár skleniček, ale i přes její pokus ho opít se uhlídal.

Za prvé, aby byl tak akorát střízlivý na takovou noc – aby z toho něco měl, když už za to zaplatil tolik peněz. Za druhé, aby se nezapomněl chránit a ona z něj jednou nemusela páčit tučný alimenty. A za třetí, aby mu ta slípka neoškubala ty jeho krásný kohoutí brka.

Caleya byla spokojená sama se sebou a nejspíš už si představovala, co všechno by z něj ještě mohla dostat. Nevadilo mu to. Chtěl sex, a ona zjevně taky, a pokud si k tomu potřebovala přibalit iluzi, že ho okouzlila, Rascal neměl důvod jí to kazit.

To, jak byla přesvědčená o tom, že ho dostala svým půvabem, a on jí v tom nechal bylo úsměvné. Ale byla krásná, měla skvělé tělo a líbala dobře. Co víc si mohl přát od ženy, se kterou neplánoval strávit víc než jednu noc?

Přitáhl si jí blíž a políbil jí na krk. Caleya mu přejela prsty po hrudi a tiše se zasmála, když jí vzal do náruče a přenesl na gauč. Vypadala spokojeně. Rascal taky, i když z úplně jiného důvodu.

Úsměv jí oplatil, ale v očích neměl nic, co by si mohla splést s nějakými hlubšími city. Byl to pohled muže, který přesně věděl, co chce, a neměl v úmyslu nic předstírat. Nemusel jí poznávat, zajímat se o její minulost ani přemýšlet, jestli mu bude chybět, až odejde.

Když vyndal ze zadní kapsy u kalhot peněženku a z ní tu gumovou překážku, začala se cukat. „Nemusíš si jí brát, jsem čistá a beru prášky," prohlásila. On jí ale neposlouchal, rovnou sáček s ochranou otevřel.

„O tom se my dva nebudeme vůbec bavit. Lehni si," řekl suverénně a navlékl si ho. Caleya ho u toho pozorovala a když byl připravený, přisál se rty na její prsa a začal si s ní hrát. Byl u toho úplně jiný než se mnou. Takový syrový. I když byl pořád

vášnivý, stejně milování z lásky je holt milování z lásky. A on když miloval, byl naprosto okouzlující.

Hned po tom oba usnuli. Rascal jí nevyháněl, ačkoli už mu posloužila a neměl na ní dál náladu. Nicméně byl sám tak unavený, že vytuhnul i vedle někoho jako je ona. Sice neměl v kanclu nic důležitého, kdyby mu tam chtěla šmejdit, ale stejně. Nevím, jestli neztratil na ostražitosti.

Ráno se Caleya probudila dřív. Ležela mu hlavou opřená o hruď a mezi svýma nohama měla jeho stehno. Rascal ležel na zádech a klidně dřímal. Chvíli se na něj dívala, jak je roztomilý, když spí, což můžu potvrdit, že je. A pak mu ocasem lehce stáhla deku níž, rukou vklouzla pod ní a sjela s ní až k jeho nejcitlivějšímu místu. To ale Rascala probudilo.

Ruka mu vystřelila k její a chytl jí za zápěstí dřív, než se ho stačila dotknout. „Co to děláš?" zeptal se jí zostra, aniž by otevřel oči.

„Myslela jsem, kdybys měl chuť… můžu tě ještě vykouřit. Umím to dobře," prohlásila nestydatě. Rascal se pousmál.

„Za tu kabelku viď?" opáčil suše. Ona přikývla.

„No, nebo za peněženku," odpověděla a tulila se k němu, aby ho obměkčila. Nebo tam dole spíš ztvrdla.

Rascal se usmál. „No jistě, nebo. Zapomeň na to, tohle se šlapkama nedělám. A vůbec, zmiz," řekl ostře, sundal ze sebe svojí ruku a otočil se od ní zády na druhý bok.

„Nejsem šlapka," objasnila, ale jemu to bylo šumafuk.

„Hm, to vyprávěj jiným. Nemusíš se stydět, není nic špatnýho na tom si nechat za službu zaplatit. A já ti platil na účet pěknou sumu," dodal.

„Fajn tak jsem společnice a mám ráda peníze, ale nejsem šlapka!" prskla. Rascal přikývl.

„Říkej tomu jak chceš, ale už jdi," zamumlal a zase zavřel oči, aby se dospal.

„A vážně nechceš třeba ještě něco?" pokračovala. Včera byla mnohem víc sexy, dneska už svoje kouzlo ztratila. A nebylo to jen tím, že už od ní Rascal dostal, co chtěl, ale že teď už působila úplně zoufale.

„Ne. Užij si svoje botičky a nech mě spát," zašeptal a upadal do spánku. Jenže ho probudily dveře. Ne jejich prásknutí, ale jejich otevření.

„Řekl jsem, abys vypadla…" začal a polekal se, když ve dveřích místo Caleyi stála jeho těhotná něco jako přítelkyně.

„Fae, co tady děláš?" zeptal se a vytáhl se do sedu. Úplně ho její přítomnost probrala. Ona si to jen zamířila k oknu a otevřela ho. Ten vydýchaný vzduch a alkoholový opar jí trošku navaloval.

„Přijela jsem si přesvědčit, že nejsem jenom paranoidní a že mě neklame moje pouto ani hlava. Jsem ráda, že se moje instinkty neporouchaly a že ty jsi jenom nevěrnej parchant," prskla na něj a dala ruce v bok.

„Nevěrnej? Já tobě? Tohle bylo prvně, přísahám. Fae, my spolu přece nejsme. Jak bych ti… počkej, netvrď mi, že žárlíš na nějakou šlapku, to bys mě pobavila," zmínil.

Fae na něj tak koukala, jak sedí nahý pod tenkou, šedou dekou. Potom jí oči sklouzly k boxerkám hozeným na podlaze vedle postele a jeho džínám o kousek vedle. A pak se mu podívala zpátky do očí.

„A víš že ani ne?" odpověděla.

„Tak vidíš," opáčil a usmál se na ní. Fae se ale nesmála, byla nasupená, ale snažila se se krotit. Pořád se řídila tím, že bude jako já, aniž by věděla, jak bych takovou situaci zvládala já. Ale spíš dělala pravý opak toho, co by dělala běžně v takových chvílích a na Rascala to kupodivu platilo.

„Měla jsem tu čest jí vidět na chodbě a představovala jsem si jí jinak. Celou dobu jsem se bála, že jsi zpátky se Stellou, nebo že ti do postele skočila nějaká další Nerissa. Ale tohle? Ani se mi nechce věřit, že jsi za to vážně zaplatil. Míval jsi lepší vkus teda," prohlásila, natáhla nohu k těm jeho boxerkám, nabrala je na špičku boty a podala mu je.

Rascal se usmíval, boxerky si od ní vzal a pod dekou si je na sebe natáhl. Potom se na ní provinile podíval. „Platil jsi za to, že jo? Nebo ne?" zeptala se.

„Jo. Botama," opáčil.

„Hm, to je dobře, jinak bych se cítila ohrožená. A teď mi dlužíš stejně drahý boty a odpustím ti," zmínila a posadila se k němu do židle. Rascal se usmál a přikývl.

„Třeba i tu kabelku, kterou ze mě nedostala, pusinko. Fakt se mi líbí, jak mě máš omotanýho kolem prstu," prohlásil. Fae zavrtěla hlavou a dala si nohu přes nohu.

„To právě ještě nemám," řekla suše.

„Ale máš," dodal a shodil ze sebe tu deku. Pak se natáhl pro džíny a začal se oblékat. Fae ho sledovala, jak si zapíná pásek a jak hezké a démonské má tělo. Ona sice byla pořád pod přeludem, ale on ne. V Zoo si žádná bytost nemusela hrát na něco, co není.

„Měl jsi šprcku doufám?" vyzvídala.

„Jasně, že jo. Jsem snad blbej?" odseknul a natáhl na sebe tričko. Fae zavrtěla hlavou.

„To nejsi. Ale občas spíš myslíš penisem," opáčila suše. Rascal se natáhl pro obal od kondomu, aby jí to mohl dokázat. Na to Fae už nic neřekla. Jen se tak pohoupávala v křesle a sledovala ho, jak se obléká.

„Stálo ti to za dvoje boty a kabelku? Hádám, že to byly pěkně drahý boty," rýpala do něho pořád.

„Nestálo. Ani za bačkory. Natož Jimmy Choo," přiznal, posadil se na gauč a začal se obouvat. Fae se pousmála.

„To je dobře, příště už si to snad radši rozmyslíš a vybereš si mě. A zadarmo," řekla, že to vyznělo jako pozvánka. Ale kupodivu to neznělo tak zoufale jak mělo. Rascal k ní překvapeně zvedl oči.

„Tobě bych za sex nikdy neplatil, Fae," prohlásil a ona se naježila.

„Tím chceš říct jako co?" vyštěkla.

„Že si tě vážím přece," odpověděl upřímně a věnoval jí malý úsměv. Roztavil tím její ledovec, který se mu podařilo na ní přes noc vytvořit.

„Fakt?" ujišťovala se. Nejspíš v tom slyšela provokaci, nebo nějaký rýpanec, ale podcenila svého miláčka.

„No to víš, že jo," ujistil jí a mrknul na ní.

„Bych tě nejradši…" procedila skrze zuby a měla chuť po něm něco hodit, ale nakonec po něm mrskla jenom jeho košili, kterou měl hozenou přes židli.

„Políbila?" provokoval jí.

„Něčím zmlátila," přiznala a on se usmál a přikývl. Potom ale zvážněl a zase se na ní hezky podíval.

„Neměl jsem to dělat. Mrzí mě to," řekl, zatímco žmoulal tu košili, která mu před chvílí přistála na klíně. Fae jeho reakce překvapila.

„Jako vážně? Tak to je snad prvně, kdy lituješ nějakýho nočního dobrodružství. To musela teda být příšerná v posteli," zamumlala.

„Ne to ne, to ona byla dobrá…" začal a zmlknul, když viděl, jak výhružně se na něj Fae podívala. „Teda chci říct, že byla dobrá… kráva," opravil se a Fae zacukaly koutky do malého úsměvu.

„Byl to sex ze zoufalství, Fae. Proto jsem ho nemohl mít s tebou," dodal. Ona se na něj překvapeně podívala a otevřela pusu, že něco řekne, ale ztuhla, když jí došlo, jak to vlastně myslel.

„To je to nejhezčí cos mi za poslední roky řekl," zmínila dojatě. Rascal se zamračil.

„To je celkem smutný," prohodil. „Mě fascinuje, jak tě vůbec nenapadne se mě zeptat, z čeho jsem byl tak zoufalej, že jsem to udělal. Vždyť víš, že já nejsem žádnej zamindrákovanej holkař. A ty jsi vždycky plná otázek," prohlásil lehce dotčeně.

„Co ty víš, co mě napadne? Ale zakázal jsi mi to slovo na S jen vyslovit, tak jsem radši opatrná," odpověděla. Rascal přikývl a sklopil zrak k podlaze.

„S tou je konec. Opíchala mi kámoše. Jsem s ní skončil. Už jí ani nechci. Je to vypočítavá mrcha. Zbavila se mě, aby si mohla vyzkoušet jeho. Využila situace. A nevydržela to ani…" zarazil se a počítal na prstech. „Dva týdny," řekl zlomeně.

„Cože? Kdo? A jaký situace využila?" vyzvídala nechápavě. Rascal se na ní podíval.

„No Stella přece. Kdo jinej. A to je jedno," opáčil.

„Koho Stella opíchala?“ páčila z něj relativně šokovaně. Nejspíš nedokázala uvěřit tomu, že bych byla vážně schopná někoho jako je Rascal vyměnit za někoho jiného.

„Kana přece,“ syknul podrážděně jako jak to je možný, že to jako neví. Fae vytřeštila oči. Tohle jí ani ve snu nenapadlo.

„Ježiši a proč? A jak to jako víš?“ vyzvídala. Rascal si povzdychnul a zavrtěl hlavou.

„To je jedno, nechci se o tom bavit a ani na to myslet. Je konec a tečka. Naštvala mě. Oba dva,“ řekl a pak bylo chvíli ticho. Těžko říct, jestli z toho Fae uvnitř skákala do stropu. Možná by i skákala, kdyby neviděla a necítila, jak moc ho to sebralo.

Což já už ani nevnímala, protože jsem měla hektické ráno v práci a operaci psa. Zato Fae seděla u něj a viděla, jak moc jsem mu tím ublížila. Tak moc, že se vyspal s nějakou fuchtlí, která na něj byla mezi námi děvčaty až moc dobrá.

„Já ti kámoše neopíchám. Přísahám,“ zašeptala do ticha. Rascal na ní hodil takový neidentifikovatelný pohled.

„Jasně, protože většinu z nich už jsi měla,“ rýpnul si.

„Jo, ale to byli spíš mý kámoši než tvoji. A Dizzian se nepočítá. Nebýt tvý tvrdohlavosti se Stellou, ani bych se ho nedotkla…“ pokračovala, ale Rascal jí zarazil.

„Prosím tě, radši už nic neříkej, nebo se naštvu i na tebe,“ řekl klidně, ale Fae zavrtěla hlavou.

„Nenaštveš, protože mi rozumíš,“ prohlásila a usmála se na něj. On na její úsměv nejdřív jen zamračeně koukal a pak se taky pousmál. Díval se jí na rty a pak na ní jako na někoho, koho má rád.

„Proč na mě tak koukáš?“ zeptala se nejistě. Není divu, tenhle jeho pohled by znervózněl každou.

„Jsi hříčka přírody, proto,“ opáčil stručně.

„Jako že jsem krásná?“ nadhodila a jeho koutky se roztáhly do širokého úsměvu.

„To taky,“ řekl tajemně a zvedl se z gauče, aby ustlal tu deku a trochu to tam urovnal. Fae pořád přemýšlela nad tím, co říkal a pozorovala ho, jak nešikovně skládá tu deku.

„Ukaž,“ řekla a pomohla mu s tím. On jí tedy deku přenechal a přesunul se k polštářům. „A co ještě teda?“ tahala z něj. On se na ní otočil, usmál se a zavrtěl hlavou.

„To si s sebou vezmu do hrobu,“ opáčil.

„Tam půjdeš jedině přes mojí mrtvolu,“ prohodila a úsměv mu oplatila. Rascal k ní udělal krok a dal jí něžně pramínek vlasů za ucho. Fae na něj rozpačitě koukala a netrpělivě čekala, co ještě bude dál. Ale to, jak se na ní díval jí nenechávalo chladnou. Měla pocit, jako by jí tím v duchu říkal, že jí miluje. Což by jí možná i řekl, kdyby na to nebyla tak debilní chvíle a krátce po tom, co provedl.

„Už žádný šlapky a zlatokopky, přísahám," zašeptal a palcem jí lehce pohladil po spodním rtu.

„Škoda. Hodily by se mi i nějaký pěkný šaty," opáčila. Rascal se zasmál a přikývl.

„Máš je mít. Vyber si a já ti je zaplatím," řekl. Fae z něj nemohla spustit oči a on z ní taky ne. To, co mezi nimi proudilo za energii, i když je k tomu přivedla taková nepříjemná věc, to bylo momentálně pro oba k nezaplacení.

„Ty jsi ve finále vážně strašně jednoduchej, víš to vůbec?" zmínila, zatímco se na něj dívala tak, jako ještě nikdy. Bylo to prozření.

„Jako každej chlap. Spíš vám to ženským trvá, než to pochopíte," objasnil. Fae přikývla.

„Tenhle provinilý Tristan se mi líbí mnohem víc. Dá se na něm těžit," škádlila ho.

„Zlatokopko," opáčil.

„Zoufalče," vrátila mu to. Ani na chvíli si nepřestali zírat do očí. „Vlastně mi tě je líto. Prahneš po něčem, co ti beztak můžu dát jenom já," pronesla sice s lehkostí, ale stejně to na Rascala dopadlo jako cihla.

„Tak já už půjdu. Užij si šichtu s bolehlavem. A nezapomeň mi koupit ty botičky. Velikost 37. A na kabelku ti pošlu odkaz. I na šaty. Papa, lásko moje, a hezký den," prohlásila a cestou ke dveřím na něj mávla.

„Papa, drahá," řekl a taky na ní mávnul. Potom se ještě natáhnul na gauč a zamyslel se nad tím vším, co se odehrálo. Do poslední chvíle doufal, že to neudělám a vrátím se k němu, ale když už se to stalo, bolelo to, ale i přes to se teď doširoka usmál a pocítil úlevu. Úlevu, že se nemusí za nic ohledně mě cítit provinile. Já jsem si vybrala. Vyřešila jsem jeho dilema za něj. A tak jsem teď byla ta, na kterou se mohl zlobit.

Ale byl opravdu svobodný. Jak řekl včera Caleye. To nejhorší, co se mu mohlo stát se mu stalo a teď už může být konečně beztrestně s Fae. A po tom, co mu ukázala, jak dokáže být nad věcí i za takových okolností, jí chtěl ještě víc. Nejspíš si jí i tak trochu testoval a ona tím jeho testem prošla. *Takže pán potřeboval být svobodný, aby skočil do vztahu s Fae? Hm, zajímavý…*

Kdybych věděla, co se u něj následujících několik týdnů dělo, možná bych se pěkně divila. Myslela jsem si, že na mě zapomněl, že se má dobře a že ho myšlenka na Kana a mě už nijak netrápí, protože se léčí intenzivní prací, ale opak byl pravdou, prací se neléčil, on se do ní zahrabal, aby necítil bolest.

Sám tu situaci podcenil. Nebyl svobodný ani trochu. Byl zaháčkovaný něčím, co si myslel, že už je dávno pryč. A byl smutnější, než čekal, že bude.

Zoo se mu už konečně rozrůstala pod rukama a on začal chápat, že jestli chce, aby to celé fungovalo i bez jeho neustálého dohledu, bude muset přestat všechno řídit osobně. Což pro někoho, kdo měl potřebu mít pod kontrolou i to, kolik

toaletního papíru se spotřebuje na jednom patře, představovalo docela zásadní problém.

Vypsal proto výběrové řízení na několik nových manažerských pozic a důkladně je testoval. Během následujících dní se mu kancelář plnila démony, kteří se snažili působit schopněji, než ve skutečnosti byli.

Někteří se oblékli, jako by se ucházeli o místo ředitele banky, jiní dorazili s takovým sebevědomím, že by člověk čekal, že Zoo koupili už cestou. A pár jich dokonce přišlo s představou, že práce pro Rascala znamená především možnost dostat se k němu dostatečně blízko, aby z toho mohli něco vytěžit.

Ti poslední pochopili poměrně rychle, že to takhle nefunguje, protože Rascal sice uměl být okouzlující, ale při pohovorech se rozhodně s nikým nemazlil. „Takže mi chcete říct, že jste předchozímu zaměstnavateli ušetřil třicet procent nákladů tím, že jste propustil polovinu personálu?“ zeptal se jednoho z uchazečů, zatímco si prohlížel jeho životopis.

„Přesně tak. Byl to velký úspěch. Za našetřené peníze jsme pořídili nový firemní auta. Modernější s lepší výbavou,“ prohlásil.

„Aha, takže vy vnímáte jako úspěch, že připravíte o peníze většinu svých zaměstnanců, sedřete z kůže zbývající vlastní lidi a pak za to nakoupíte o třídu novější auta?“ zeptal se. Démon ztuhnul. Rascal pomalu zvedl oči od jeho životopisu, který si neustále pročítal. „To je opravdu geniální. Divím se, že vám za to rovnou nepostavili sochu,“ rýpnul si.

Uchazeč se nervózně zasmál, protože zjevně nepoznal, že to nebyla pochvala. Rascal mu životopis vrátil, poděkoval za účast a poslal ho domů. Takové lidi fakt v Zoo nepotřeboval.

A přesně takhle to šlo několik dní. Někoho odmítl během prvních pěti minut, jinému věnoval skoro hodinu a pár démonů ho dokonce příjemně překvapilo. Nehledal si lidi, kteří mu budou přikyvovat na každou pitomost. Potřeboval někoho, kdo se dokáže samostatně rozhodovat, zachovat chladnou hlavu a nebude mu volat uprostřed noci kvůli každé maličkosti. Někoho, kdo nebude svojí pozice zneužívat a kdo bude dělat to, co má.

Takových sice nebylo mnoho, ale nakonec se mu podařilo sestavit tým, na který mohl být právem pyšný. A poprvé po dlouhé době měl pocit, že mu práce začíná skutečně ubývat.

Což bylo samozřejmě skvělé. Až na to, že když člověk přestane pracovat od rána do noci, najednou zjistí, že mu v hlavě zbylo až nepříjemně moc místa na všechny ostatní věci. Zvlášť na ty, na které by nejradši zapomněl.

Největší změny se ovšem týkaly jeho nejbližších spolupracovníků. Sedmnáctka se měl přestěhovat přímo k němu a nastoupit na novou pozici, která mu dávala mnohem větší pravomoci i odpovědnost než dosud.

Rascal ho chtěl mít nablízku nejen proto, že mu důvěřoval, ale taky proto, že věděl, jak dobře dokáže odhadnout situace, ve kterých by ostatní zbytečně zmatkovali. A když už měl někdo stát po jeho boku při řešení těch nejhorších průserů, mohl to být rovnou člověk, kterého znal a na kterého se mohl spolehnout. Taky mu chtěl dát příležitost věnovat se svému oboru, ve kterém ho Carl uťápnul.

Takže jeho pozici rozdělil na dvě. Sice na jeho přání nepřestal dělat ochranku, takže nemusel mít strach, že jeho šéfa zase někdo otráví, ale už to nebyla jeho hlavní náplň, u které by mu zakrněl mozek.

Rascal mu svěřil obchodní strategii celého komplexu, vyjednávání partnerství a soukromých akcí i dohled nad provozem klubu a kasina. Na zbytek najal dalšího kvalifikovaného démona, kterého dal Sedmnáctce na starost, a doporučil mu, aby si našel vlastního asistenta na papírování.

Devítka zůstal u bezpečnostní práce, ale nově měl se Sedmnáctkou tvořit sehranou dvojici. Zatímco Sedmnáctka řešil organizaci a dohled, Devítka zajišťoval praktické fungování a koordinoval jednotlivé úkoly. Komunikoval s ním přes firemní chat a taky se přihlásil na logopedii.

Muselo být zvláštní sledovat, jak si postupně buduje vlastní malou říši uvnitř té větší. Přijímal nové posily, rozděloval pravomoci a zbavoval se povinností, které už dávno nemusel dělat sám s tak malým množstvím zaměstnanců nebo externistů. A vymýšlel pracovní pozice, které všem vyhovovaly.

Kdybych ho znala jen z práce, nejspíš bych si myslela, že je naprosto spokojený. Byl schopný, cílevědomý a v tom, co dělal, se mu dařilo. Dokonce se zdálo, že ho to všechno baví víc než kdy dřív. Že skoro zapomněl, pro co se narodil.

A já měla taky vlastní život. S Kanem jsme spolu začali trávit víc času, až se z toho docela přirozeně stalo něco, co už se nedalo nazývat pouhým přátelstvím. Bylo mi s ním dobře. Uměl mě rozesmát, dokázal mě přimět myslet na jiné věci a jeho přítomnost mi přinášela klid, který jsem po posledních měsících potřebovala víc, než jsem si chtěla přiznat.

A přesto jsem se přistihla, že mám radost hlavně proto, že je šťastný i Rascal. Pořád jsem totiž věřila, že je s Fae. Že konečně dostal to, po čem tak dlouho toužil, a že už se nemusí trápit kvůli někomu, kdo si ho prostě jen koupil a přimknul se k němu.

Byla to zvláštní představa, protože mě při ní pokaždé něco zabolelo, ale zároveň mi přinášela úlevu. Jestli byl šťastný on, snad jsem si i já mohla dovolit být šťastná s někým jiným.

Jenže opak byl pravdou, Rascal možná nějak podivně Fae miloval a chtěl jí, a dokonce se i začal těšit na dítě, ale mě nedokázal nechat jít. Měl mě plnou hlavu. A taky se na mě zlobil i když mě chápal. A zlobil se i na Kana, i když mu dal požehnání. Prostě žárlil a záviděl.

To, jak hluboce ho můj vztah s Kanem poznamenal věděli jen Sedmnáctka a Fae. Sedmnáctka ho vídal jako tělo bez duše, když měl chvíli čas nepracovat. Na kamerách ho často viděl, jak kouří sám jednu cigaretu za druhou a zoufale vzdychá.

A Fae s ním žila. Ale byli od té doby jen jako dva spolubydlící. Když se ho na něco zeptala, odpověděl jí. Když potřebovala něco zařídit, domluvili se. Občas spolu prohodili pár vět u jídla a někdy se dokonce zasmáli nějaké hlouposti, kterou jeden z nich řekl. Nebyl na ní nepříjemný, nevyčítal jí, že je pořád u něj, ani se jí nesnažil zbavit. Na první pohled by se mohlo zdát, že se mezi nimi vlastně nic nezměnilo. Jenže změnilo. A zatraceně moc.

Rascal za ní sám od sebe nechodil. Nepřisedal si k ní na gauč, když měl možnost zůstat u pracovního stolu. Neobjímal jí, když se míjeli v kuchyni, a nedotýkal se jí ani náhodou. Když mu podala hrnek s kávou, poděkoval jí, vzal si ho a pokračoval v tom, co dělal.

Když si večer sedla vedle něj, aby si s ním chvíli povídala, většinou jí odpovídal, aniž by odtrhl oči od obrazovky. A když mu oznámila, že jde spát, popřál jí dobrou noc, jako by byla jeho kámoška, se kterou se náhodou dělí o domácnost.

Fae přitom musela bojovat sama se sebou, aby se ho nezačala vyptávat. Aby se nesnažila zjistit, co se mu honí hlavou, jestli pořád myslí na mě a jestli ho někdy přestane bolet to, co jsem mu udělala. Měla chuť ho obejmout, přitisknout se k němu a říct mu, že už nemusí být pořád tak zatraceně statečný. Jenže pokaždé, když se k němu chtěla přiblížit, vzpomněla si na Dizzyho radu. Takže nic neudělala.

A čím déle to trvalo, tím víc jí docházelo, že být mu nablízku a skutečně se k němu dostat jsou dvě úplně odlišné věci.

„Jestli mi ještě jednou někdo předloží rozpočet, ve kterým chybí polovina nákladů, osobně ho pověsím za koule před Zoo," prohlásil jednoho odpoledne, když otevřel mail.

Sedmnáctka, který už se zabydlel v nové kanceláři přímo vedle té svého šéfa, se ušklíbl. „Mám to zařídit, nebo je to jen výhrůžka?" zavolal na něj přes stěnu. Dveře k sobě měli otevřené, takže nemuseli zas tolik křičet, aby se slyšeli.

„Zatím jen výhrůžka. Dej mi týden," opáčil.

„Rozumím. Zapíšu si to do kalendáře," řekl z legrace a zasmál se. Rascal se taky pousmál, než se znovu sklonil k dokumentům. „A co tam chybí, že říkáš zase?" vyzvídal.

„Často se zapomíná na náklady na personál, údržbu a bezpečnost. Jako by se zaměstnanci živili vzduchem a rozbitý vybavení se opravovalo silou vůle. Tentokrát nám v rozpočtu na večerní provoz chybí i přesčasy," odpověděl.

„Když to řekneš takhle, zní to skoro neprofesionálně," zmínil.

„Protože to neprofesionální je," řekl a pokračoval v kontrole.

„Mám jim to vyřídit?“ zeptal se Sedmnáctka až příliš ochotně. Hrozně rád by to někomu vytmavil za to, že chudáka jeho šéfa stresuje.

„Ne. Nejdřív jim dám možnost vysvětlit, jak mi dokázali udělat takovou díru v rozpočtu. Pak se rozhodnu, jestli je pověsím, nebo jen vyhodím,“ opáčil, zatímco se očima neodlepil od papírů.

„Jak velkorysé,“ zasmál se Sedmnáctka, který už stál mezi dveřmi a opíral se o futra.

„Jo, mám svoje dny,“ dodal suše. Sedmnáctka se pousmál. Jeho dny znal až moc dobře. A nevěděl, které z nich má na něm radši. Jestli ty, kdy řádí jak černá ruka, nebo když je tak roztomile sarkastický, ale spravedlivý.

Potom mu zazvonil telefon. „Graves prosím,“ představil se a pak byl zticha, aby rozuměl, co mu říká druhá strana. „Jasně, takže problém je teď vyřešený, protože ho někdo předal na mě, jo? Ani náhodou, já tohle nedělám, mám na kasino lidi. Tohle prober se slečnou Ferralovou,“ pokračoval. Sedmnáctka nastražil uši.

„Nemá dovolenou. S kým jsi to teda řešil?“ vyzvídal. „Jak jako, že jste pronajali zase salónek dvěma různým skupinkám na stejný večer? Děláte si srandu? Ne, nebudu jim volat a sdělovat jim, že mají smůlu. Posrali jste to, tak si to vyřešte. Ještě jednou v tomhle měsíci a seberu vám osobní ohodnocení. Myslím to vážně, tohle se nemůže neustále opakovat. Nazdar,“ prsknul a praštil s tím telefonem, až se zatřásl jeho stůl.

„Klid, Tristane, všichni děláme chyby,“ chlácholil ho.

„Jo, ale ne ty stejný chyby pořád dokola. Kdo jsem, když je za to nebudu trestat? Budou si myslet, že nemusí makat,“ dodal. Na to Sedmnáctka už nic neříkal.

Práce ho zaměstnávala opravdu pořádně, ale večer se vracel domů, kde už nebylo co řídit a komu rozdávat úkoly. Ani na koho řvát, že zase dělá chyby. A právě tehdy se jeho dokonale fungující svět začínal rozpadat.

Některé noci zůstával dlouho vzhůru a Fae ho slyšela chodit po místnosti. Jindy se zavřel v koupelně a pustil sprchu, aby si mohl pobrečet. Poprvé tomu nevěnovala pozornost. Podruhé si myslela, že se jen potřebuje uklidnit. Potřetí už ale poznala, že ten zvuk, který občas zaslechla přes vodu, není žádné odkašlání ani podrážděné zamumlání. Byl to pláč.

Její Tristan brečel denně za zavřenými dveřmi koupelny a dělal všechno pro to, aby to nikdo nepoznal. A Fae teď zase seděla na posteli, poslouchala ho a měla pocit, že se jí roztéká srdce. Myslela si, že to překonal. Že sex ze zoufalství a jejich uvolněný rozhovor hned po něm zabral a všechno je zase v pořádku. A on si to myslel taky, ale opak byl pravdou. On vůbec nebyl v pořádku.

Chtěla vstát, dojít za ním a obejmout ho. Chtěla mu říct, že nemusí před ní nic předstírat, že ho nebude soudit za to, že ho někdo dokázal takhle zlomit. Jenže nenašla odvahu.

A když sprcha konečně utichla a ona zaslechla jeho kroky, vzala do ruky knihu a předstírala, že je do ní zabraná natolik, že si ničeho nevšimla.

Rascal vyšel z koupelny, chvíli se na ní díval a pak si šel lehnout. Neřekl jí ani slovo. Ona mu popřála dobrou noc, aniž by zvedla oči od stránky, a čekala, jestli se třeba sám rozhodne něco říct. Neřekl.

A tak to pokračovalo dál. Dny se měnily v týdny, Zoo fungovala přes jeho pevnou ruku čím dál lépe a Fae, která by ještě před pár týdny udělala cokoli, aby ho přiměla věnovat jí pozornost, se učila žít s tím, že ho někdy musí nechat samotného, i když jí to stálo víc, než dokázala přiznat. Nevěděla, jestli to k něčemu povede. Nevěděla, jestli si jí někdy všimne tak, jak si přála. Ale poprvé se ho nesnažila získat za každou cenu.

Jednoho večera Rascal zase ležel na gauči, na klíně měl noťas a pracoval na něčem z domova. A ano, bylo sice 10 večer, ale u něj práce nikdy nespí. Naštěstí už se to hodně zlepšilo, ale stejně být workoholikem jen tak nepřejde.

Fae se na něj každou chvilku koukla a povzdychla si, když viděla, že je zažraný do práce. Chtěla si s ním povídat, ale on evidentně moc ne. Už si trochu zvykla na to, že spolu moc nekomunikují a že on je doma skoro vypnutý, takže jí to dnes už nijak nepřekvapilo.

„Půjdu se natáhnout a číst si. Tak dobrou," zmínila, vypnula televizi a zvedla se ze židle. Rascal k ní zvedl oči, pak se podíval na hodiny a zase zpátky na ní.

„To už je tolik? Tys chtěla, abych s tebou probral ty jména viď? Promiň. Ztratil jsem pojem o čase," řekl a ona se pousmála a přikývla.

„Nevadí. Tak snad zítra," opáčila a zamířila si to ložnice. Rascal se na chvilku zamyslel. V hlavě mu probleskly hned tři věci. První byla ta, že si uvědomil, že tu pro něj byla Fae celou dobu, respektovala ho i jeho prostor, aniž by udělala cokoli sobeckého a on se k ní choval tak odtažitě. A dokonce dal i přednost nějaké pitomé děvce.

Malinko ho zamrzelo, že se k ní takhle choval. A pak mu došlo, že už je to několik týdnů, co jsem začala chodit s Kanem a že je mezi námi vážně konec a že buď se bude dál držet zhoubného smutku, nebo si konečně vezme to, co chce. Co potřebuje. Na co čekal nejen on, ale i Fae.

Takže než Fae stačila zmizet v chodbě, odložil noťas stranou, zvedl se a šel za ní. „Fae, počkej," zavolal na ní naléhavě. Ta se zastavila v předsíni a čekala s rukou na klice u ložnice, co po ní bude chtít.

On k ní přišel zezadu a opatrně jí objal kolem ramen, že měl své paže pod její bradou a břichem se tisknul k jejím zádům. Fae to vůbec nečekala. Už nějakou dobu od toho rána, co ho načapala s Caleyou a měli tu svou minutku klidu, ze které sršel flirt, se jí ani nedotkl.

Položil jí hlavu na rameno a lehce jí políbil na krk. Fae z toho měla husinu až na kolenách. „Tristane…" zašeptala dojatě. On na nic nečekal, otočil si jí k sobě čelem a podíval se jí do očí tak, jak už dlouho ne.

„Fae," odpověděl, sehnul se k jejímu bříšku a dlouze jí na něj políbil. „Dobrou noc, holky moje," dodal a pak se zase narovnal a čekal, až Fae odejde do ložnice, ale tý se bez něj nikam nechtělo a zvlášť, když jí prvně co jsou spolu sáhl na bříško, natož ho políbil. Zírala na něj jak zjara. Takovou interakci nečekala ani ve snu.

Intenzivně si civěli do očí. Fae byla jak z kamene, ani se nehnula. Nejspíš už za tu dobu praxe automaticky přijala svoje nové já, které Rascalovi vyhovovalo a díky tomu začalo vyhovovat i jí.

Za to jí chtěl taky trochu odměnit a taky se díky tomu Rascal konečně rozhoupal. Naklonil se k ní. Pomalu. A pak, jeho oči sklouzly k jejím rtům a hladově jí políbil. Fae ukápla z oka malá slza radosti. Jak dlouho jí ten démon takhle nepolíbil? Třicet let?

A potom už to šlo jako po drátkách. Za stálého líbání jí zatlačil zády na komodu v předsíni. Vysadil jí na ní, stáhnul ramínko od košilky, aby odhalil její vnady a začal je horlivě laskat. Úplně se na ně vrhnul jako kdyby to bylo to, o čem snil celou dobu. A možná to i tak bylo.

Jednu ruku měl položenou na jednom prsu a druhé laskal svými rty. Nezapomněl se věnovat oběma se stejnou péčí. Fae zanořila nehty do jeho vlasů a s tichými výdechy si užívala jeho přízeň.

„Tak strašně moc jsi mi chyběla," zamumlal chtivě do kůže na jejích prsou, že skoro spolkla ta jeho slova. Fae na to nic neříkala. Ani nemusela, Rascal určitě dobře věděl, že jí se po něm taky stýskalo. A taky se bála, že ho vyplaší. Protože teď prvně po opravdu dlouhé době jí chtěl z vlastní iniciativy a ona se tou situací doslova kochala.

Potom před ní sjel na kolena, roztáhl jí nohy a obličejem se zabořil do jejího klína. Fae zvrátila hlavu do záklonu, otevřela pusu dokořán a dávala mu svými vzdychy jasně najevo, jak moc se jí to líbí. To, jak jí rozmazloval svými rty, jí téměř přivedlo k vrcholu.

„Strašně tě chci," vydechl do jejího nejcitlivějšího místa, zvedl k ní hlavu jako by čekal na souhlas, ale nemusel čekat dlouho, Fae si ho k sobě přitáhla za tričko a hned se do sebe zase zakousli, zatímco on už si zběsile stahoval tepláky a dral se mezi její nohy. Oba si úlevně vydechli do pusy, když se konečně spojili jako dva magnety.

„Ty jsi dneska tak strašně velkej," komentovala míru jeho dnešní touhy. Rascal na to nic neřekl, místo toho se v ní celý ztratil a zase utopil svůj obličej mezi jejími prsy a užíval si každou sekundu jako by to snad byla jeho nejmilejší hračka. Vůbec nevnímal realitu. Existovala pro něj jen Fae a to, co cítil uvnitř, když jí fyzicky miloval. Mezi jejími stehny a prsy vypadal jako by byl v sedmým nebi.

Dělal to relativně pomalu. Jejich dech se vzájemně přetloukal a u obou zrychloval. Fae se mu samou láskou zakousla do krku a úplně ho tím rozložila. Byl to poslední střípek, který mu chyběl, aby se z toho všeho zbláznil blahem. Ozval se tím svým sexy hrdelním zasténáním, a doslova jí z toho odevzdaně padl hlavou na rameno.

„Jo. Jo. Jo…" mumlal nadrženě se zavřenýma očima. „Fae…" zašeptal pak téměř bez dechu. Fae se od jeho tepny rty neodlepila ani na chvíli, což za ani ne minutu Rascalovi způsobilo bouřlivý orgasmus, jaký dlouho nezažil. A zvlášť když ho mohl mít bez přerušení a bez ochrany. To všechno včetně líbivých zvuků, které u toho vydával, přivedlo k vrcholu i Fae.

„Ježiši, ty seš tak strašně sladkej, když seš nadrženej. A ještě sladší, když se uděláš," komentovala udýchaně s hlavou opřenou o zeď za ní. „To byl můj první orgasmus v těhotenství a vyplatilo se na něj čekat," zamumlala a usmála se, zatímco Rascala ten jeho úplně odrovnal tak, že nebyl schopný ani mluvit. Měl co dělat, aby se nesložil k zemi.

Fae ho pohladila něžně po zádech, zatímco on se o ní pořád opíral a snažil se se z toho vzpamatovat. „To to bylo tak intenzivní?" usmála se. On jen zamručel do její kůže a pomalu se na ní podíval. Na rty. A zase je políbil. Dlouze. Potom jí políbil na klíční kost, na prsa, na krk a pak zase na rty. Úplně jí těmi polibky rozmazloval. Byl jak smyslů zbavený. Pořád. Pořád jí neměl dost ani po tom, co s ní právě prožil.

A pak jí dal jeden dlouhý a poslední na rty, než se od ní vzdálil. Fae otevřela pomalu oči a překvapeně se na něj dívala. Na to, jak on se teď dívá na ní. „Proč se na mě tak koukáš?" zeptala se.

„Jak na tebe koukám?" opáčil tiše. Jeho oči prozrazovaly hrozně moc, ale Fae tomu nemohla uvěřit. Měl je pořád černé, což neznačilo jenom touhu, ale všechno. Všechny smíšené pocity najednou.

„Takhle," objasnila.

„Nevím," pokusil se o lež. Naposledy. Ale nepřestal s tím ani na minutu. Fae už z toho byla rozhozená. Ne ve špatným smyslu, ale ta její zvědavost a instinkty v ní podtrhly neskutečnou touhu po odpovědi. Doufala, že tentokrát už od něj konečně dostane odpověď, na kterou tak dlouho čekala. A tak se ho snažila donutit, aby jí jí dal.

„Já ten pohled znám," poznamenala. Rascal jí znovu políbil až to mlasklo. „A dokonce mě líbáš, když máš po orgasmu. To jen tak neděláš," komentovala mezi polibky. Rascal se o ní otřel svou tváří a mazlil jí jako by se její blízkosti nedokázal nabažit.

„Mazlíš se se mnou," dodala. Rascal se na ní tak podíval a omotal si jí kolem pasu svým ocasem, což je u démonů dost posesivní a osobní gesto. „Tristane…" zašeptala. On k ní zvedl oči a díval se jí do očí.

„Miluju tě," řekl a Fae ztuhla. Tohle nečekala, že od něj ještě někdy uslyší. „Miluju tě a chci s tebou být. Chci s tebou mít dítě, chci si tě vzít. Chci tě…" šeptal zcela omámený svojí momentální slabostí a pořád jí vtiskával polibky všude možně po obličeji, krku a prsou, zatímco ona jen existovala s pootevřenou pusou.

Dokázala to, aby jeho srdce pro ní konečně vzplálo tak jak chtěla. Jenže si teď nebyla jistá, jestli tomu může uvěřit. Bylo to až moc krásné na to, aby to byla pravda.

„Myslíš to vážně, nebo tě jenom zblbnuly hormony?" vyzvídala.

„Myslím to vážně," odpověděl a znovu jí políbil.

Bylo sedm ráno a ti dva ani oka nezamhouřili. Místo toho se spolu mazlili v posteli. Oba očividně šťastní, že vidět je, zvracela bych duhu. Byla to láska až za hrob, kterou jsem mu viděla v hlavě. Která mě pronásledovala kdykoli jsme byli spolu. Bylo to to, co mě donutilo ustoupit. A momentálně přes moje pouto k němu to bylo i to, co mě probudilo.

My na rozdíl od nich s Kanem po mazlení úplně vytuhli. Otočila jsem se na něj a usmála se, když jsem viděla, jak tiše dýchá a je úplně vypnutý. A tak jsem se k němu přitulila a zkusila jsem ještě usnout.

Rascal s Fae to neměli v úmyslu. Objímali se, hladili se, líbali se a usmívali jak dva měsíčci na hnoji. „Jsem teď tak strašně šťastnej, Fae," zašeptal jí do ucha a políbil na spánek. Ona se usmála a zavrtala se mu ke krku. Její ruka sklouzla k jeho břichu, zatímco on jí měl položenou na jejím boku.

„Mrzí mě, že jsi dal tu hvězdu Stelle," zmínila do ticha. „To je ta třešnička na dortu, která mi chybí," zmínila.

„Miláčku, já ti dal přece něco mnohem lepšího, než je nějaká hvězda," odpověděl a pohladil její bříško. Fae k němu zvedla oči.

„To máš pravdu. Ať si jí dál schovává někde v šuplíku, stejně jí nemá kam nosit," opáčila a on jí položil ukazováček na rty, aby jí umlčel.

„Ššš, nemusíš na ní žárlit. Jsem jenom tvůj. Jsem ti absolutně oddanej. A momentálně nikoho a nic nechci víc než tebe," řekl a políbil jí, až jí z toho vyrašila husí kůže a zrudla líčka.

„Já snad spím," zašeptala mu do rtů, které pořád líbal, aniž by chtěl přestat.

„Můžu tě štípnout, ale bude to do zadku," zamumlal suše s jazykem v její puse a pak už si moc nepovídali.

Já jsem spala jak zabitá. Ani mě nevzbudilo, že Kane vstal a políbil mě na tvář. Potichu se přesunul do kuchyně a uvařil nám oběma čaj. Včera jsme sice lovili, ale vždycky mám po tom chuť na něco normálního. Možná pořád nejsem plnohodnotný démon a na lidské jídlo jsem si za ty roky, které jsem žila jako člověk až moc zvykla.

Kane mi chtěl pomoct, když jsem byla tolik unavená, že se rozhodl, že trochu poklidí. U spoustě věcí už věděl, kam patří, protože u mě byl za poslední týdny skoro víc než doma.

A tak tiše jak myška vytřídil prádlo na praní, umyl vanu a záchod a chtěl i vyčistit odpad, ale nevěděl, kde mám toho žrouta biologického materiálu, tak hledal různě po skříňkách, až na něj odněkud ze shora vypadla Rascalova jesterská čepice. Spadla mu přímo do rukou a zacinkala svými rolničkami.

Polekal se, že mě vzbudil, podíval se na mě, jestli jo, nebo ne a když zjistil, že ne, nerušeně si jí prohlížel zblízka. Minulosti se nikdo nikdy nezbaví. Bohužel i bohudík. Kane jí tam vrátil zpátky a všiml si krabičky vedle ní. Velké, sametové krabičky na šperky. Věděl, co bude uvnitř. A strašně moc jí chtěl vidět.

Ještě jednou se podíval, jestli spím a když jsem se ani nehnula, popadl tu krabičku a otevřel jí. Byla tam. Byla skvostná a oslnivě se leskla. Kane po ní lehce přejel prstem. Oči mu vzrušením zčernaly. Možná jsem zapomněla, že oba mí démonští milenci jsou primárně zloději a že ta hvězda, kterou mám schovanou, byla roky jejich kořist.

„Dobrý ráno, copak to děláš?" zeptala jsem se hned, jak jsem otevřela oči. Kane zazmatkoval a hned hvězdu vrátil zpátky do skříňky.

„Nic, nic. Jen jsem… promiň, hledal jsem čistič odpadu, všude, no a vypadla na mě ta čepice a… chtěl jsem se na tu hvězdu podíval, promiň. Omlouvám se," řekl a já se usmála.

„V pohodě. Problém by nastal, kdybys jí čmajznul," zažertovala jsem, ale on se moc nesmál.

„To ne, to bych neudělal. Nechtěl jsem tu ani šmejdit, to fakt ne. Teď vypadám jako idiot. Ale na mojí obhajobu uklidil jsem koupelnu a uvařil ti čajík," zmínil a já se rozesmála.

„No to jsi zlatíčko," odpověděla jsem. On si povzdychl. „Kane, já si nemyslím, že bys chtěl tu hvězdu ukrást, i když nepochybuju o tvým umění zloděje profesionála," opáčila jsem a on se tak přiškrceně pousmál. Potom si ke mně přisedl na postel a pohladil mě ve vlasech.

„Jen jsem jí chtěl vidět, ještě nikdy jsem neměl tu příležitost. A ta mi skoro doslova spadla do náruče i s tou jeho pitomou čepicí," dodal. Podívala jsem se na něj, byl smutný. Možná, že mu ta čepice leccos připomněla, a nebo prostě na Rascala žárlil? Nebo mu jenom chyběl. Měl toho v sobě tolik, že jsem to ani já se svojí schopností nedokázala přečíst.

Přitáhla jsem si ho za ruku blíž k sobě a políbila ho na tvář. „Víš, že nemusíš vymýšlet obhajobu, když tě přistihnu při uklízení?" zmínila jsem a on se pousmál.

„To je profesionální deformace," namítl a konečně se trochu usmál.

„Tak to máš štěstí, že jsem tě chytila jenom při prohlížení šperků. Kdybys mi vykradl ledničku, už bychom měli problém," žertovala jsem.

„To bych si nedovolil. Vím, jak moc jsi na jídle závislá. Bez něj jsi protivnější než bez sexu," prohlásil a natáhl ke mně krk, že mě políbí.

„Ty jsi dneska nějaký drzý," opáčila jsem a vlepila mu letmou pusu na rty. On se usmál.

„Nejsem, to je obecně dost známej fakt. Hladová ženská je vždycky nejhorší," dodal. Přikývla jsem.

„Jo. A jakej je nejhorší chlap?" vyzvídala jsem. On se usmál, jako by byl na sebe pyšný za to, jakou kvalitní odpověď právě vymyslel.

„Takovej, co nechá svojí ženskou hladovou přece," řekl. Zasmála jsem se, ale pozvedla jsem z legrace obočí.

„A to je všechno, jo?" rýpla jsem si.

„Ne, ještě takovej, co jí nechá hladovou a pak se diví, že ho chce zabít," doladil. Snažila jsem se potlačit smích, abych s ním mohla dál hrát tuhle hru.

„Tak mě moc neprovokuj, Kane, ještě jsem nesnídala," upozornila jsem ho. On přikývl.

„Mám si jít rovnou pro lopatu, nebo mi dáš čas dopít si čaj?" zeptal se. Usmála jsem se a dala hlavu na stranu.

„Čaj," poručila jsem mu a natáhla k němu ruku. Na chvíli nevěděl, co tím myslím. „Udělal jsi mi čaj, tak mi ho přines. A pak se můžeš přestat bát o svůj život," objasnila jsem.

Kane se rozesmál, sklonil se ke mně a políbil mě na tvář. „Rozkaz, lásko," řekl a běžel pro něj.

„Vidíš? A pak že se mnou není snadný pořízení," komentovala jsem, zatímco jsem si od něj brala čaj.

„Ne, s tebou je to naprosto jednoduchý. Stačí tě nakrmit, pomilovat a občas nechat na pokoji," prohlásil a vlezl si ke mně zpátky do postele i se svým čajem. Už jsem na to nic neříkala. Myslím, že mě měl docela brzy přečtenou.

⛧⛧⛧

Když se Rascal s Fae dali dohromady, ještě neměla břicho tak velké, aby jí začínalo překážet při každém pohybu. Ale teď už to tak trochu bylo. Tohle byla další z věcí, co se za ty následující týdny změnila. Hlavně se ale docela změnil Rascal.

Byl natěšený na miminko a štěstím úplně zářil. V přítomnosti svojí přítelkyně zářil ještě víc, a dokonce dost často mluvil o svatbě. S ní, ne se mnou samozřejmě. No v neposlední řadě na chlapa až moc nadšeně o Fae a dítěti vyprávěl každému, s kým se alespoň trochu přátelil.

Už měli vybrané jméno, shodli se na Pennsy, jak si Rascal přál. Znamenalo to u démonů jen milovaná. A termín měl být někdy na konci srpna. Což už se pomalu ale jistě blížilo. Já jsem totiž před týdnem s Kanem oslavila svoje třicáté narozeniny. Ke kterým mi přes Sedmnáctku Rascal něco poslal v balíčku. Ještě jsem to neotevřela, protože jsem neměla odvahu. Nicméně jsem se na to chystala. Brzy.

Rascal byl v práci a se Sedmnáctkou něco řešili u něj v kanceláři. Potom si chvíli povídali domlouvali se, že spolu zajdou na pivo. A po chvilce za nimi přišla Zyra s nějakými papíry a zdržela se, takže spolu kecali všichni.

Rascal se Sedmnáctkou byli dobří přátelé, ale chyběla mezi nimi jiskra. Mohli si být blízcí jak chtěli, ale Sedmnáctka byl pořád jenom člověk a Rascal pro něj predátor. A zatímco Sedmnáctka stárnul, Rascal se vizuálně vůbec neměnil. Což během několika let bude komplikace, která nevyhnutelně přijde. A ne, člověk se nemohl proměnit v démona za žádných okolností. Bohužel.

Sedmnáctka s ním měl spoustu podobných názorů i společných zájmů a témat, vyjma sportovního programu, na to démoni moc nebyli. Ne na pohyb obecně, ale na sportovní hry, a ještě v televizi. Což by zas tolik nevadilo, Rascal na rozdíl od Sedmnáctky rád plánoval vloupačky, zatímco ten takové mizery v minulosti chytal. Ale co, protiklady se někdy přitahují.

Ale přece jenom bylo něco, co Sedmnáctka nedokázal přenést přes srdce a co ho štvalo. Nejen, že ho trápilo, že jsme se rozešli a že Rascal dle jeho názoru dostatečně nebojoval za svojí lásku. Byl totiž přesvědčený, že jeho pravá láska jsem jedině já. Ale taky měl úplně neskutečnou averzi na jeho slečnu perfektní. A on o tom nechtěl slyšet ani slovo.

Jednoho jarního večera je totiž seznámil, když požádal Sedmnáctku, aby se stavil u něj doma s nějakými dokumenty, které zapomněl vyřídit a moc urgentně je potřeboval podepsat a odeslat. A za odměnu Sedmnáctku pozval na pivo a na večeři, kterou vařila Fae.

Ne, že by se Fae chovala nějak nevhodně, nebo neuvařila jídlo, na kterém by si Sedmnáctka nepochutnal, ale měl pocit, že mu na ní něco nesedí. Že je to jenom královna krásy s velkýma kozama. Že je to největší manipulátorka, lhářka a že jeho nejlepšího přítele ovlivňuje a jednou ho úplně zničí.

A když viděl, jak jí ten moula pomalu na rukách nosí, jak uctívá zem, po které ta dámička chodí, dostal strach, že ho ztratí. A to všechno v tak krátkém časovém horizontu, že mu to nelezlo do hlavy. Ne po tom, co mu Rascal vyprávěl, co všechno mu za těch x let, co se znají provedla.

A když Sedmnáctka viděl, jak na ní nábožně Rascal kouká, jak je jí doslova úplně okouzlený, když se usměje. Nebo jak bedlivě jí poslouchá, když promluví, nebo jak o ní básní, když není v jeho přítomnosti, to už hraničilo s obsesí.

Nejen, že Sedmnáctka nezaznamenal shodu v Rascalovo slovech o Fae s tím, jaká se mu doopravdy jevila, ale lezla mu na nervy tím, jaká nebezpečná je to čarodějnice, která si pískne, a i někdo jako je Rascal se může přetrhnout, aby jí mohl rozmazlovat. Bál se, že si Rascala omotala kolem prstu pouze svým tělem a sexem.

Ta mrcha od něj měla všechno, na co se jen podívala. Drahé a luxusní věci, o kterých se nesnilo ani takové zlatokopce, jakou byla Caleya. Měla jeho lásku, pozornost a zájem. A to na něj stačilo jen roztáhnout nohy. Běhal za ní prostě jako pes a solil jí svými těžce vydřenými penězi z mojí Zoo div, že jí ještě nelíbal nohy. I když těžko říct, co spolu všechno ti dva v posteli dělají.

Když jsem dorazila z práce, sedla jsem si na gauč se sklenkou bílého a zapálila si k tomu svíčku. Asmodeus se mi vetřel na klín a stočil se do klubíčka, takže bych neměla srdce, kdybych ho dala pryč. Vypadal až příliš spokojeně, že je se mnou. A proč ne? Kane dneska dorazí později, tak jsem měla aspoň nějakou společnost.

Přemýšlela jsem nad tím, co budu dělat, jestli si pustím film, nebo si něco dobrého uvařím, ale nakonec jsem si vzpomněla na balíček, který jsem dostala od Rascala a zahořela jsem zvědavostí se podívat.

Naštěstí jsem to měla v šuplíku hned vedle gauče, kam jsem dosáhla i s tou klíštěcí kočkou, která mi spokojeně dřímala na stehnech. Ani oko neotevřel, a to jsem se musela natáhnout.

Nicméně teď jsem držela v ruce malou zlatou krabičku s rudou mašlí. Zmocnil se mě zvláštní pocit, takové příjemné napětí v břiše. Je to neopakovatelný okamžik a možná i poslední, co jsem od něj něco dostala, nechce se mi to zabít tím, že to hned rozbalím. Ale jinak se nikdy nedozvím, co mi daroval.

Vydechla jsem a šla jsem na to. Položila jsem jí na chrápající kočku, rozvázala jsem tu krásnou, krajkovou mašli, až sklouzla po lesklém povrchu krabičky a odklopila víko.

Uvnitř byla nějaká další krabička. Vypadala jako krabička na šperky. A u toho byla obálka v červeném papíru, na které bylo napsáno mé jméno – Aevara. Začala jsem tedy tou obálkou.

Všechno nejlepší, Hvězdičko,

některé věci se mění, některé ne. Třeba démonská pouta nikdy nezmizí. Na důkaz mojí lásky k Tobě, jsem se rozhodl Ti dát, něco, co jsem čmajznul. Je to jiskra Tvojí babičky, která prý dokáže vzkřísit mrtvého.

Našel jsem to u Miguela v sejfu. Z nějakého důvodu to ještě nepoužil. Myslím si, že je to dědičný a že Ty máš taky tuhle schopnost. Chci abys to měla u sebe, je to pozůstatek Tvojí rodiny, ne mojí. Přikládám k tomu i dopis, co jsem našel s tím.

PS: Snad nebudeš muset nikoho křísit, ale je dobrý to mít, kdyby náhodou Tvoje schopnost zase zlobila.

Krásný narozeniny,
s láskou navždy Tvůj Rascal

Četla jsem to asi desetkrát. A asi desetkrát jsem se usmála nad poslední větou a tím, jak si dal záležet na tom, aby nakreslil tu zatracenou čepici. Byl to velmi osobní vzkaz. A taky se mi ulevilo, že se na mě nezlobí a že mě má pořád rád, když mi řekl, že je navždy můj.

A to oslovení? Vždycky byl romantik. Ne ten, co je samý klišé, ale ten, co opravdu poslouchá, co jeho žena říká. Ten, co dokáže i příjemně překvapit a zařídit, aby se vedle něj žena cítila výjimečná. Ten, co dokáže milovat tělem i duší. A ten, kdo mi asi nikdy nepřestane chybět.

Otevřela jsem tu krabičku a nad polštářkem, kde asi kdysi býval nějaký prsten, se vznášela malá, modrá jiskra. Jiskra mojí babičky Sierry. Zase jsem jí zavřela a vrátila zpátky do krabičky.

„Děkuju, lásko moje," zašeptala jsem si pro sebe a natáhla se pro telefon, že mu napíšu zprávu. Asmodeus se rozhodl, že moje neustálé pohyby ho ruší, a tak se přestěhoval konečně o kousek vedle. Nevadilo mi to, alespoň jsem se mohla hýbat.

Snad tou zprávou nenaštvu jeho přítelkyni. To by totiž nebyl momentálně můj záměr.

Aevara: Dnes jsem rozbalovala dárek od Tebe. Moc Ti děkuju za krásná slova, i za obsah krabičky. A máš pravdu, některé věci se mění a některé ne. Hezký večer. S láskou navždy Tvá Hvězdička ✶

Rascal se pousmál, když četl zprávu ode mě a pak telefon vrátil zpátky na gauč vedle sebe. Měl na klíně Fae. Tedy její hlavu. Jemně jí drbkal ve vlasech, zatímco ona se dívala na televizi a on u toho pracoval. Měl vedle její hlavy ještě na klíně noťas. Workoholik.

„Kdo to byl, že se tak culíš?" vyzvídala, když koutkem oka zaregistrovala jeho výraz i to, že držel v ruce mobil.

„Stella. Před týdnem měla 30. narozeniny, tak jsem jí poslal dárek se vzkazem. Teď mi děkovala," odpověděl upřímně. Ona se na něj otočila a usmála se.

„Třicátiny? Sladký. Ty já měla před hodně dlouhou dobou. A cos jí teda dal?" vyptávala se.

„Jiskru její babičky. Jak jsem ti o tom vyprávěl," řekl a odložil noťas stranou.

„Aha," opáčila nezaujatě. Jako by čekala něco pikantnějšího, ale tohle jí spíš otrávilo. „Aby bylo jasno, jsi na ní vážně moc starej," zmínila z legrace. On se pousmál a přikývl.

„To teda. Jsme proti ní důchodci," komentoval. Fae se zaculila a souhlasila.

„Pennsy dneska docela kope, chceš si sáhnout?" zeptala se a on jí hned na to položil ruku na bříško.

„No jo, úplná fotbalistka," zasmál se pak zvážněl. „Už se těším, až tu bude s námi," dodal.

„To já taky. Hlavně aby už splasklo to břicho," komentovala.

„Já tvoje bříško mám rád," prohlásil a ona se na něj tak podívala. „Jen tak mimochodem, myslíš, že bude víc po mně, nebo po tobě?" zeptal se.

„Po tobě, samozřejmě. To ví každej, že první dcera vypadá jako tatínek," culila se. Rascal se taky pousmál.

„Já bych radši, aby byla krásná po tobě," řekl, přitáhl si její ruku k ústům a políbil jí. Ona se taky usmála a pak zase bylo ticho a oba se dívali na televizi. Zhruba po dvou hodinách, když skončil film, Fae vypnula televizi a protáhla se.

„Nechtěl by ses se mnou jít někam projít? Bolí mě záda a myslím, že by mi procházka bodla," zeptala se a on přikývl.

„Jo, jasně. Rád. Mohli bychom zajít na vyhlídku, jsou vidět hvězdy," navrhnul a ona se usmála.

„A tady je někdo romantik," zašeptala a políbila ho na tvář cestou z gauče. „Jdu se vyčůrat a pak vyrazíme," dodala a šla se připravit.

Během deseti minut už vycházeli z bytu. Rascal si vzal koženou bundu, i když bylo docela teplo, ale protože předpokládal, že Fae bude chladno, raději si jí vzal s sebou.

Venku bylo krásně. Čerstvý, letní vzduch, nebe bez mráčků a na cestu jim cvrkali cvrčci. „To je nádhera, viď, lásko? Mám pocit, že jsem se nikde necítila víc doma než na Zemi. Nechci mluvit proti Podsvětě, ale mám radši město, parky a život. Co ty?" zeptala se.

Zvláštní, že si i po tak dlouhé době měli pořád co povídat. Ale když se nad tím zamyslím, tak to zas tak zvláštní ani není, když většinu času, který spolu strávili v době, kdy spolu ještě chodili, tak byli hlavně v posteli.

„Jednoznačně Země. Podsvět je mnohem čistější, voňavější, přírodnější, ale tady mám pocit, že jsem svobodnější," zmínil a ona přikývla.

„Souhlas," opáčila a pak bylo chvíli ticho. Drželi se za ruce, procházeli se v parku, kde nikdo nebyl a kochali se krásnou letní nocí.

„Tristane…" zašeptala Fae vyděšeně, zastavila se a popadla se oběma rukama za břicho. Rascal se polekal.

„Co je? Něco s Pennsy?" zeptal se a chytl jí za paži, když měl pocit, že upadne.

„Jo, myslím, že… chce… au… na svět," opáčila a podívala se na něj se zoufalstvím v očích. Rascal zpanikařil.

„Teď?" divil se. „Fae, co mám dělat? Mám zavolat pomoc? Nebo tě odnést do auta a vyrazíme?" zeptal se.

„Počkej," zašeptala a posadila se na nejbližší lavičku, zatímco toho svého vystresovaného moulu stáhla s sebou.

„Možná to ještě ani není ono," komentovala svůj stav, když jí kontrakce zase přestaly.

„J-jak jako že to není ono? Co by to jako mělo být jinýho?" prohlásil a vyndával mobil z kapsy, ale ona mu ho vytrhla z ruky. Rascal se na ní překvapeně podíval.

„Nechci, aby se narodila v sanitce, Tristane!" štěkla na něj jako by za to, že se její dcera chystá ven snad mohl on.

„To je sice hezký, ale co chceš dělat jinýho? Chceš radši, aby se narodila tady? V parku?" zeptal se.

„Já nevím, nekřič na mě," odpověděla a rozplakala se.

„Fae… ne, já to tak nemyslel. Neplač. Nekřičel jsem na tebe," šeptal a snažil se jí utěšit, ale když se jí dotknul, chytla jí další kontrakce. Zaryla mu nehty do stehna, že se málem posral.

„Kurva, Fae, to bolí!!" stěžoval si.

„A mě ne asi…" procedila skrze zuby. „Kdybys chtěl vědět jak moc, můžu ti zkusit urvat ruce, pak by to možná bylo tro…chu podobnýýýý…" opáčila skrze další kontrakci.

„To je dobrý, já ti věřím," zašeptal rozpačitě. „Tak co mám dělat? Mám tě odnést k autu?" zeptal se.

„Asi jsem se z toho počůrala," prohlásila z ničeho nic a ukázala na louži vody, která se pod ní vytvořila během sekundy. Rascal vytřeštil oči a tahal mobil z kapsy.

„Volám sanitku. Praskla ti voda, už to začalo," oznámil jí přesvědčivě jako by to studoval na medicíně deset let.

„Opovaž se, nebo ti do toho stehna udělám díru!!" zařvala na něj. „Nemůže se mi nic stát, jsem démonka," připomněla mu tu výhodu. „Navíc, teď už nikam nemůžu jít a stej…ně to nestihnou… porodím tady ať chceš, nebo ne," objasnila skrze další kontrakci.

„Fae, já tohle nezvládnu," prohlásil naprosto zděšeně, ale když ho chytla za zápěstí a málem mu tu ruku rozdrtila, raději držel hubu a krok.

„Musíš!! Tak jako to mu…sím zvládnout já. Dělej. Pomoz mi si lehnout," poručila mu. On jí poslechl, zvedl se z tý lavičky a rozhlídl se, jestli někdo nejde, ale poblíž nebylo ani živáčka. Jak pak by jo v tuhle hodinu?

„Co mám teda dělat?" zeptal se.

„Musíš se kouknout tam dolů, jak to vypadá," objasnila.

„Když to já právě vidět nechci," odpověděl zoufale, ale vyhrnul jí sukni a podíval se. Pak byl docela dlouho zticha. Fae to znervóznělo.

„Ten pohled ti nezávidím, ale věř mi, že rodit nechceš. Tak jak to vypadá?" tahala z něj.

„Já vůbec nevím, ale myslím jak to má být normálně, ale myslím, že to je málo. Tak na meruňku," komentoval.

„To se nedá vydržet!!" stěžovala si.

„Fae, zavoláme někoho, kdo se v tom vyzná. Co když se něco posere s malou?" prosil jí, ale nechtěla o tom ani slyšet.

„Jak chceš asi vysvětlovat, že má ocas? Musíme si poradit sami. Tak buď kurva chlap a nef…ňukeeeej!!" zpražila ho. Rascal přikývl, nějakou dobu jí žmoulal ruku a po chvíli se znovu podíval. Tentokrát už to tam dole vypadalo úplně jinak.

„Fae, myslím, že můžeš," řekl nejistě. Ona se na něj tak podívala.

„Myslíš? Jestli to není 10 centimetrů, tak do toho nejdu!" objasnila.

„Je to deset centimetrů právě, tlač!" řekl a ona ho chytla za ruku i za cenu toho, že mu jí nejspíš zlomí.

„Tak jo," zašeptala. „A aby bylo jasno, další dítě už nikdy nechciiiiiii," zaječela.

„To naprosto chápu, nenutím tě," zamumlal. „Ještě jednou, Fae, už vidím asi hlavičku," zmínil. Fae ho poslechla a dala do toho všechno, ale pořád to bylo málo. Hodila na něj vražedný pohled.

„Tak teď naposledy, blbě jsem to odhadnul, promiň," řekl a políbil jí na čelo.

„Ještě jednou to blbě odhadneš a zabiju těěěěě!" pokračovala a v tom se ozval pláč a bylo po všem. Během chvilinky už Rascal držel v ruce jejich malou dcerku a na první pohled se zamiloval.

Fae ztuhla a zírala na Rascala, jak se usmívá a září mu oči štěstím. A v tu chvíli zapomněla na všechno špatný i na to, jak moc je unavená a jak jí všechno bolí. Tohle byla nejlepší odměna.

„Je nádherná," prohlásil roztřeseně.

„Ukaž, dej mi jí," šeptala nedočkavě. Rascal tesáky překousl šňůru, zauzloval pahýl, zabalil jí do své bundy a podal jí Fae do náruče. Oba jí nadšeně pozorovali. „Je to všechno pryč?" zeptala se ho a on přikývl.

A tak se pak jen usmála a kochala se svojí dcerou, zatímco se magicky hojila, že po nějakém těhotenství a porodu nebudou za půl hodiny ani stopy. „Tak teda Pennsy. Vítáme tě s tatínkem na světě," zašeptala dojatě, zatímco si Rascal utíral z očí slzy. Tohle bylo pro oba to nejkrásnější, co kdy zažili.

„Miluju tě, Fae. Miluju tě. Děkuju ti za ní," šeptal dojatě, zatímco jí líbal na spánek jejího od potu vlhkého čela.

„Taky tě miluju, Tristane," odpověděla. Chvíli bylo ticho. Oba sledovali Pennsy, jak spokojeně spí u Fae na hrudi.

„To bylo rychlejší, než jsem čekala. Mě matka rodila několik hodin," prohlásila a Rascal se usmál.

„To jsme měli kliku," řekl a mlčky dítě pozoroval. Zase se nad ní oba rozplývali, než začala řvát. To oba vytřeštili oči. Nejspíš překvapením, jak taková věcička dokáže být hlučná.

„Neměla bys jí dát najíst? Víš jako k prsu," zmínil a Fae přikývla.

„Jo, jo, máš pravdu, úplně bych na to zapomněla. Možná proto tak řve, má hlad," opáčila a stáhla si tričko níž, aby mohla svojí malou nakrmit.

„Jau!“ vypískla bolestně, když se jí přisála na kozu jak vakuová pumpa. Rascal se zasmál a opřel se čelem o její, zatímco se z nich stala krásná rodinka na lavičce v parku ve dvě hodiny ráno.

Já jsem nemohla vůbec spát. Přes pouto k Rascalovi jsem se cítila nějaká nabuzená. Přimknutí bylo vážně ve většině případů prokletí. Otočila jsem se na Kana, ten taky nespal, měl v ruce mobil a něco si četl.

„Copak, špatnej sen?“ zeptal se, když jsem se na něj tak podívala.

„Ne, ani jsem nespala. Nebo možná jenom lehce. Co ty? Nemůžeš usnout?“ odpověděla jsem a on přikývl.

„Myslím, že nemůžeme spát kvůli poutu. Taky to cítíš?“ vyzvídal.

„Jo. Myslíš, že je to tím, že se jim narodilo to malý?“ napadlo mě. Kana to napadlo taky. Nechtěl o tom začít, ale když jsem to nakousla, tak se přidal.

„Je to možný. Přeju mu to, ale už bych chtěl spát, zítra budu mít náročnej den a chtěl jsem se vyspat,“ komentoval otráveně. Bylo to zvláštní být oba se svým přítelem přimknutí k mému ex.

„To mi povídej. Ale když už teda ani jeden nemůžeme usnout, nechtěl by sis hrát?“ zeptala jsem se. On se tak rošťácky pousmál a přisunul se ke mně blíž.

„To víš, že jo, já si s tebou hraju moc rád,“ zašeptal mi do ucha a pak už jsem cítila v krku jeho tesáky a kolem pasu jeho ocas. Kane se s tím nikdy moc nepáral.

Blaženě jsem vzdychla, když ze mě začal pít a moje ruka hned instinktivně sklouzla dolů k jeho klínu.

Když mě přestal vysávat jako noční příšera, kterou byl on i já, podívala jsem se mu svůdně do očí, jedním trhnutím mu stáhla boxerky, níž a ukázala mu, že se s tím taky umím nepárat. A ehm, že ho taky zvládnu vysávat.

„Žeru, když mi tohle děláš,“ přiznal a dal hlavu do záklonu, když jsem semkla své rty pevněji k sobě a pořádně jsem jimi jeho pýchu objala. Od doby, co jsem si začala s Kanem, tak jsem si říkala, že bych měla být v něčem trošičku jako Fae. Aspoň v posteli. O trochu větší děvka a menší stydlivka. I když na rozdíl od ní jen s jedním chlapem.

Kanovi se moje nové předsevzetí líbilo. A mě se zase líbilo, že mě s Fae nemůže porovnávat na rozdíl od Rascala.

Po chvilce mě napadlo, že bych na něm mohla vyzkoušet něco, co jsem se kdysi naučila od Rascala. Protože ať už chci, nebo ne, on pro mě bude vždycky sexuální pán bůh. A tak jsem na chvilku přestala, ale jenom, abych se mu mohla zakousnout do třísla.

„Ježiši, Aevaro…“ ozval se a zamručel blahem. „C-co mi to děláš? To je božíííí…“ vydechl. Jsem ráda, že se nezeptal tou řečnickou otázkou, kde jsem se tohle naučila, protože by si pak mohl připadat jako by to dělal s Rascalem.

Ale abych jenom nechválila svého úchvatného ex, Kane měl naprosto vynikající krev. Vždycky jsem měla velký problém s tím pitím přestat. Možná o to to pro něj se mnou v tomhle ohledu bylo intenzivnější. Nemohla jsem se ho nabažit.

A nebyla to jenom krev, on byl taky naprosto úchvatný jako muž, démon, milenec, přítel, kamarád a jsem si jistá, že by byl i vynikající manžel a otec od rodiny. A vím, že je brzy, ale když se usadil Rascal s Fae, začínala jsem o tom tajně snít. A sice jsem se přistihla u toho, jak o tom sním s Rascalem, ale myslím, že už jsem připravená si do toho snu konečně pustit spíš svého přítele.

Fae došla pro vaničku a Rascal zatím vybaloval Pennsy z bundy. Akorát dorazili domů. Pennsy byla pořád celá od krve, a tak jí museli očistit. Rascal se na ní celou dobu usmíval, ale když jí vytáhl z bundy, úplně zkameněl.

„Ježiši Kriste…" zamumlal a přikryl si pusu dlaní. „To je zlej sen. To se neděje…" šeptal si pro sebe a snažil se zachovat chladnou hlavu, ale bylo to těžší než cokoli, co za svůj dlouhý život zažil.

„Fae…" zavolal na ní.

„No?" ozvala se z koupelny, ale on už dál nic neříkal, a tak protočila panenkami a šla za ním. „Co je?" zeptala se hned, jak vstoupila do obýváku.

„Čí je to dítě?" zašeptal zlomeně, zatímco se na ní díval. Fae na něj nechápavě civěla.

„Jak jako čí je to dítě?" divila se jeho otázce, zatímco pokládala vaničku na stůl. „Tvoje. Koho jinýho by jako mělo být?" dodala. Rascal vrtěl hlavou. Byl v šoku, skoro nedokázal mluvit.

„No to právě nevím," řekl. „Nemůže být moje. Protože je… je polokrevná," vyjádřil se konečně, ale nešlo mu to přes pusu. Fae vytřeštila oči a šokovaně se na něj podívala.

„T-to není možný. N-není polokrevná!!" opáčila, udělala pár kroků k ní a podívala se na ní pořádně.

„Tak když není polokrevná, kde má sakra ocas?" zeptal se a ukázal Pennsy mezi nohy. Před tím z toho porodu byl úplně mimo, že si toho nevšiml, ale teď si toho tedy všiml.

„Třeba je to vývojová vada," zmínila smutně, ale Rascal nebyl idiot a ona sama si to nevěřila.

„Nebo taky ve svým věku už umí používat přelud ještě řekni," rýpnul si. Pak bylo dlouhé ticho.

Fae si přikryla pusu rukou a vyděšeně se dívala na Pennsy. Došlo jí, že je Carlova, ale ani za nic mu to nemohla říct. Rascal nešťastně vydechl a sjel zády po stěně do sedu, protože se mu udělalo slabo.

To tich trvalo snad hodinu.

„Fae, naposledy se tě zeptám, čí je to dítě?" zeptal se, zatímco přes slzy zíral někam do prázdna. Ona se ale k odpovědi neměla. „Čí je?" zaječel na ní a podíval se na ní tak, že jí až bodlo u srdce. „Čí je moje dcera, že nemá ocásek?" pokračoval už s pláčem.

„J-já nevím," zakuňkala tiše. Byla z toho nešťastná, a právě si uvědomila, že tohle je konec mezi ní a Tristanem jednou pro vždy. A taky že, jestli se to dozví někdo z Podsvěta, je konec i s ní a její dcerou.

„Jo tak ty nevíš?" začal a hodil na ní tak smrtelný pohled, jaký ještě v životě necítila. „Tak ty kurva nevíš s kolika chlapama jsi v tom týdnu ještě šukala? Takže jich bylo víc? Víc než já, Dizzy a ten potenciální člověk mi chceš tvrdit?" křičel na ní jako ještě nikdy na nikoho.

Sice to tak nebylo, ale přikývla. Představa, že by se mohl dozvědět, že je otcem Carl, jí děsila víc než to, že by jí měl za děvku, což už stejně měl.

„Ježišmarja Fae! Jak jsi mi mohla něco takovýho udělat?" rozplakal se. Úplně hystericky. Fae to trhalo srdce na kusy plus k tomu celá tahle naprosto bezvýchodná situace.

„Pravděpodobnost, že je tvoje byla nejvyšší," zakuňkala. „Strašně moc mě to mrzí, Tristane. Nikdy v životě si to neodpustím," odpověděla taky s pláčem.

„Už nemůžu. Nemůžu dýchat… musím na vzduch," prohlásil, vyškrábal se na nohy, políbil tu malou na čelo a zmizel. Pro Fae to byl taky šok. A ještě ztratila Rascala.

Nemohla tomu uvěřit. Tomu, že by otcem vážně mohl být Carl. Byla si tak jistá, že jí to tehdy s Rascalem vyšlo. A ještě když byl jediný, s kým se nechránila a doslova ho kvůli tomu ždímala. A i když je doktor neupozorňoval na další končetinu na ultrazvuku, ani jednoho nenapadlo, že by to něco znamenalo. Vždyť sama byla v lidské podobě.

Rascal tentokrát na žádné řádění ani chlast neměl náladu. Měl zlomený srdce vejpůl a roztříštěnou duši na tisíc kousků. Jen šel někam rovně, slzy mu tekly po tváři, ale bylo mu to jedno.

Chtěl být u toho prvního koupání. Chtěl zažít ten první pocit, že jsou konečně ve třech. Mělo to být to nejkrásnější období jejich životů a pak mělo přijít to zamilované plánování svatby. A teď to bude nejspíš nepříjemný rozchod.

Nejvíc ho mrzelo, že mu nikdy nebude podobná. Že jí tak moc miluje a ona ani není jeho. A zvlášť když jí vlastníma rukama přivedl na svět. Že se na ní těšil. Že se během tý doby zbláznil do její mámy ještě víc a že teď už nemá nic. Ani hvězdu, ani Zoo, ani mě, ani Kana, ani Fae a už vůbec ne dceru.

Měl jen Sedmnáctku a Dizzyho, kterého měli s Fae společného. A to, že není jeho znamenalo i to, že na ní neměl absolutně žádný právo, což ho dorazilo.

„Áááááááááááááááááá!!“ zařval z plných plic, že tím málem způsobil dopravní nehodu na silnici po jeho pravici. Potřeboval ten vztek a bolest ze sebe pustit, ale nepomohlo by mu to ani kdyby si vyřval hlasivky.

Fae plačící Pennsy zabalila zpátky do bundy, schoulila se do klubíčka a mohla si oči vyplakat. Byla zoufalá, nešťastná, vyděšená, unavená, zlomená. Miminko vedle ní křičelo a chtělo svojí mámu a svého tátu, ale ona se teď na ní nedokázala ani podívat.

Ne, že by jí snad nenáviděla, ale neměla sílu se s ní teď vypořádávat. Najednou měla pocit, že se zbláznila, že její duše vyschla. Že se celá ztratila. Že vyhasla jako kdysi její jiskra.

Rascal seděl na lavičce a přemýšlel. Přemýšlel nad tím vším. Nad tím, jak na hovno je tohle situace. Nad tím, jak ho to žere, ale na druhou stranu. Těmahle rukama jí přivedl na svět. Dlouhý měsíce jí škádlil přes bříško. Zamiloval se do její mámy, která ho sice zase nehorázně zklamala, ale ona sama za nic nemohla.

Narodila se dvěma démonům, kteří jí chtěli. Nakonec i on. Vybrali jí jméno, na kterém se oba shodli. A cítili obrovskou radost, když jí před chvílí oba poprvé uviděli a drželi v náručí.

A Fae? Vždycky byla šílená. A co by asi tak mohla udělat teď v takové situaci s potenciální poporodní depresí? S hormony silnějšími, než byly její tablety? S dítětem, které měla s někým, koho nesnášela. S dítětem, za které by jí doma hrozila smrt? Byl pro ní vůbec důvod to dítě chtít? Nebo k němu cítit něco jiného než odpor? Že kvůli tomu, že se narodila bez ocasu ona ztratila někoho, jako byl zrovna Tristan?

Rascal sebou po takové úvaze škubnul, zvedl se z té lavičky a utíkal domů jako by ho pronásledovali nějací lovci démonů. Tahle jeho reakce pramenila ze silné nedůvěry, kterou k Fae opět choval. Myslel si, že to mají za sebou, ale něco takového prostě jednoho změní a už není cesty zpátky.

A pak, kdyby té nebohé holčičce ze vzteku, nenávisti, lítosti, nebo z jakékoli jiné emoce ublížila, Rascal by jí pak musel zabít, a to by pak už asi nikdy nerozdýchal.

Během pěti minut byl doma. Málem mu vybouchly plíce, ale běžel celou cestu jako šílenec. Nikdy by si neodpustil, kdyby přišel pozdě. Ale ukázalo se, že byla jeho obava úplně mimo mísu. Ale kdo by ho vinil z paranoi, že?

Zatímco byl pryč, Fae už Pennsy vykoupala, usušila, nakrmila a uspávala. Mohutně vydechl a ohromně se mu ulevilo. Postával v předsíni v půl 4. ráno úplně vyčerpaný, zatímco Fae na něj zírala z postele a v náručí houpala spokojenou holčičku.

„Nevěděla jsem, že se ještě vrátíš. A když, rozhodně jsem tě nečekala tak brzy,“ řekla. Rascal zatnul zuby, a pak se malinko uvolnil.

„To já taky nečekal," odpověděl tiše, zul si boty a přišel za nimi do ložnice. Fae ho jen mlčky pozorovala. On si k ní přisedl na postel a dal si na čas, než otevřel pusu, že něco řekne.

„Nebudu tě nutit tu se mnou zůstávat. Pochopila jsem, že je mezi námi konec," zašeptala.

„To jsem rád, že ti to došlo. Na zbytečný vysvětlování se teď moc popravdě necítím," odpověděl. Fae potlačila slzy a přikývla.

„Ale v tuhle zoufalou chvíli od tebe neodejdu, protože… Pennsy je moje dcera i když nejsem její biologickej otec, rozumíš?" začal a ona na něj překvapeně civěla, že jí z toho až zaschly slzy. Potom pomalu přikývla.

„Dobře. Já teď zase na chvíli půjdu ven, potřebuju se projít, protože bych stejně asi neusnul. Potřebuju si spoustu věcí srovnat v hlavě. Ty se zatím prospi. A až se probudíš. Nebo nejpozději kolem desátý dopo, se vrátím a pomůžu ti se vším, s čím budeš chtít, abych ti pomohl," řekl, smutně se podíval na Pennsy, jak spokojeně oddychuje a cumlá dudlík a pohladil jí lehce prstem po tvářičce.

A potom se podíval na Fae. Jejich oči se střetly. V tom pohledu byla cítit jen bolest. Asi jako kdyby jí tím říkal: *Fakt jsem tě miloval, Fae. Viděl jsem tě už v bílých šatech jako svojí nevěstu. Chtěl jsem tě jako svojí ženu a viděl jsem v nás něco, z čeho teď zbyly jenom trosky.*

Vydechl, pomalu vstal, a aniž by se na Fae podíval zamířil si to ke dveřím. Fae si utřela z tváře rychle slzu a čekala, až odejde, aby mohla plakat dál.

⛧ ⛧ ⛧

Rascal se vrátil na místo, kde se před chvílí narodila Pennsy. Do parku, kde ještě před několika hodinami věřil, že se mu život konečně začíná skládat dohromady. Lehl si do rosou postříbřené trávy, roztáhl ruce do stran a zíral na probouzející se nebe. Ptáci mu nad hlavou začínali prozpěvovat, jako by se vůbec nic nestalo. Jako by svět neměl ani tu nejmenší slušnost na chvíli ztichnout, když se někomu právě rozpadlo úplně všechno.

Za chvíli měl vyrazit do práce. Čekaly ho povinnosti, rozhodnutí, lidé, kteří od něj potřebovali odpovědi. Bylo mu to jedno. Poprvé po zatraceně dlouhé době mu bylo všechno úplně jedno. Nechtěl nic řešit. Nechtěl nikoho vidět. Nechtěl ani vstát z té podělané trávy, protože by to znamenalo znovu se pohnout, nadechnout a pokračovat v životě, ve kterém už pro něj nezbylo nic, na co by se těšil.

A to nejhorší bylo, že neměl důvod vrátit se k Fae a ani chuť pokusit se to napravit. Nechtěl jí zpátky. Nechtěl s ní být, nechtěl si jí vzít a nechtěl už nikdy znovu předstírat, že jí dokáže věřit.

To rozhodnutí bylo pevné, přestože ho bolelo tak, že měl pocit, jako by mu někdo zevnitř vyrval srdce a nechal v něm jen prázdnou díru. O Pennsy se postará. Fae v tom nenechá samotnou. Ale tím jejich společný život skončil. A on neměl ponětí, co si má teď počít s tím vlastním.

Přistihl se, že si vyčítá, že se k ní vrátil. Že se do ní vůbec zamiloval. Že si dovolil uvěřit, že by s ní mohl být šťastný, a kvůli tomu zahodil šanci s jedinou ženou, se kterou si kdy dokázal představit, že by mohl být na věky.

A pak tu byla Pennsy. Ano, nedala se zase odčarovat pryč. Což ani nechtěl. Tedy… ne tak docela. A čí vlastně je? Kdo je její otec? Ta otázka se mu pořád vracela, ačkoli věděl, že odpověď nemá jak zjistit.

Mohla být kteréhokoli z mužů, se kterými Fae spala v době, kdy ještě nebyli spolu. Neměl jediný důvod věřit, že by to mohl být někdo konkrétní. Až dosud se snažil nevnímat, co o její minulosti věděl.

Přesvědčoval sám sebe, že na tom nezáleží, že minulost je minulost a že to, co mají teď, je skutečné. Jenže teď se mu všechno, co před sebou tak usilovně omlouval, vracelo jako facka. Nebyl slepý. Jen chtěl věřit, že tentokrát to bude jiné. A to by i přísahal, že byl dost opatrný.

Přitiskl si předloktí přes oči, ale ani tma mu nepomohla. V hlavě se mu začaly přehrávat vzpomínky, jedna za druhou, jako by se mu vlastní mysl rozhodla ukázat každou chvíli, ve které byl šťastný, a vzápětí mu připomenout, že už jí nikdy nebude moct věřit stejně jako tehdy.

„Už se těším, až tu bude s námi… Jen tak mimochodem, myslíš, že bude víc po mně, nebo po tobě?“ Jeho vlastní hlas. Nadšený, pobavený, plný očekávání. Ten idiot, který ještě před pár hodinami věřil, že se mu narodí dcera a že bude mít rodinu.

„Po tobě, samozřejmě. To ví každej, že první dcera vypadá jako tatínek,“ opáčila Fae.

„Já bych radši, aby byla krásná po tobě…“ Rascalovi se sevřelo hrdlo. Ta vzpomínka byla tak živá, že na okamžik znovu cítil, jak se na ní díval, jak moc se těšil, až to dítě uvidí, jak samozřejmě počítal s tím, že bude jeho. Že budou tři. Že všechno, co spolu plánovali, se skutečně stane.

Zaryl prsty do mokré trávy. „Proč?“ zakuňkal nešťastně. „Proč?“ vydechl znovu, tentokrát tak tiše, že jeho hlas skoro zanikl mezi ptačím zpěvem. Oči se mu zalily slzami. Zakryl si obličej oběma dlaněmi, jako by se mohl schovat před celým světem, a konečně to přestal držet na uzdě. Rozplakal se naplno.

Celý se třásl, sotva lapal po dechu. Z křeče, do které se stáhnul ho až bolelo břicho. Co břicho, celé tělo. Chtělo se mu zvracet a v hlavě mu pořád zněla slova, která Fae řekl, když odcházel. Že jí neopustí. Že se o Pennsy postará. Že v tom nebude sama. A myslel to vážně. Na tom se nic neměnilo. Jenže nikdo se nezeptal jeho, co bude s ním.

© copyright 2026 Katherine Theresa Quinn

KATHERINE THERESA QUINN

A MISTAKE WORTH BUYING